Biblioteca municipală

Avem totuşi şi oameni înzestraţi excepţional

Copil-minune la Buzău !

pag. 6

Două reviste într-una singură

ATENȚIE: Nu primiți FLACĂRA fără Flacăra BIS sau invers !

- Turismul şi bolile planetei
- Oamenii-jaguar există aievea
- Sunt homosexual şi mă simt bine !
- Alte întâlniri de gradul III

Nr. 27 ● 5 - 11 iulie 1995 ● 32 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicaţiile FLACĂRA S.A.

Preşedinte - director general
GEORGE ARION

Redactor şef
EUGEN CHIROVICI

În drum spre NATO

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

Comunitatea românilor din Elveţia

Dialog cu doamna Mirabaud

pag. 16-17

Case de carton la câţiva paşi de Palatul Cotroceni

pag. 7

MAŞINA DE SCRIS

pag. 14-15

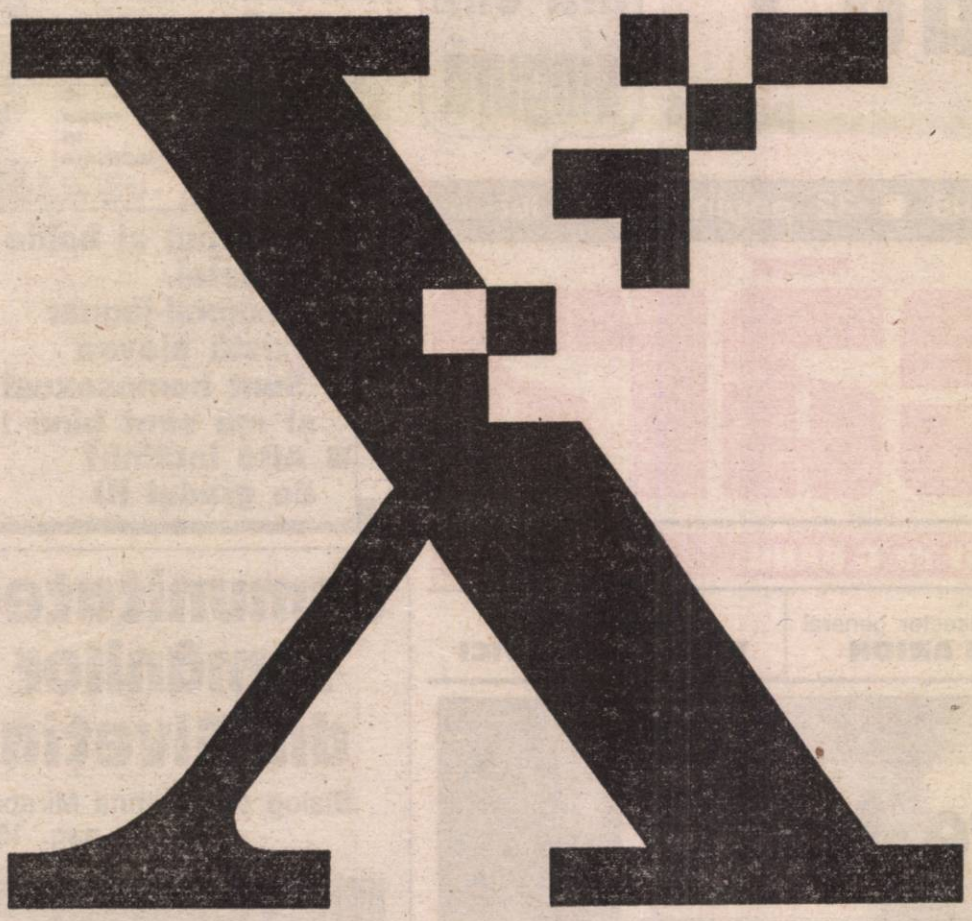

THE*(fax it, scan it, colour it, highlight it, turn it all around and do the hokey cokey with it, network it, image it, Azerbaijani it, E-mail it, there are so many graphics you won't know to do with it, bill it, sticker it, don't sweat it, we guarantee you total satisfaction with it, distribute it, store it, Braille it, get creative with it, smooth talk it, fast walk it, lip smack it, fun love it, or cut a long story, just document it)*COMPANY

THE DOCUMENT COMPANY
XEROX

RANK XEROX Ltd.
Branch Romania & Republic of Moldavia
XEROX CENTRE
Bd. Republicii 44-46, Bucureşti 2, Romania
Tel: +40(1) 250.25.25 (10 lines)
Fax: +40(1) 250.72.50

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administraţie:
Preşedinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: **Manuela Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu**
Director economic: **SILVIU ILIE**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate şi suplimente speciale: **MIHAI SĂNDOIU**
Director difuzare: **MANUELA VASILIU**
Şef cabinet: **CĂTĂLINA ALBERTI** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, Bucureşti
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, Bucureşti.

Flacăra

Redactor-şef: **EUGEN CHIROVICI**
Secretar general de redacţie: **ADRIAN PETRESCU**
Telefon: (2559)
- **POLITICĂ** (2560) - Răzvan Dumitrescu, Marian Ghiţeanu, Roxana Stancu
- **EXTERNE** (2560) - Ion D. Goia, Ştefan Nicolae
- **SOCIAL** (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brînduşa Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ştefanovici
- **SPORT** (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu
- **FOTOREPORTERI** (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniţă
- **CORESPONDENŢI ÎN ŢARĂ:** Paşcu Balaci, Ion Ceacâru
- **CORESPONDENŢI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
- **SECRETARIAT DE REDACŢIE** (1453) - Crina Gorgoi
- **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Angela Ştefănescu

Flacăra BIS magazin
Redactor şef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY
Director publicaţii de divertisment: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**
Redactori şefi adjuncţi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ştefan Alexandrescu, Gheorghe Braşoveanu, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefoane: (2036) director, (1457) redacţie

PUBLICITATE ŞI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcuşanu**, Dragoş Baltă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ŞEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chitulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Folea, Eugen Matotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, George Constantinescu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Şerban, Mihai Şoldănescu
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL (2128): **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florenţa Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; (2600): Liliana Creţu, Mariana Sărduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicaţiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: ROMÂNIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează informaţii furnizate de agenţia MEDIAFAX
Închiderea ediţiei: joi, ora 20^00

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Scandal la ambasadă

Multă vâlvă a stârnit la apariţie în SUA cartea lui Li Zhisui, despre preşedintele Mao Zedong. Evident, cele două volume ale medicului personal al acestui dictator au provocat proteste vehemente din partea unor oficialităţi chineze şi cu ocazia publicării lor în româneşte la Editura Elit (coordonarea îi este datorată împătimitului de literatură bună Alfred Neagu). Nici nu-i de mirare. Paginile lui Li Zhisui (din care avem permisiunea de a selecta ce socotim noi reprezentativ) demolează mitul construit cu migală, pe parcurs de decenii, în jurul acestei personalităţi negative. Mao a fost cel care a stăpânit, ca un monarh absolut, peste destinele a sute de milioane de oameni, pe care i-a manevrat după bunul său plac. Mânuind cu abilitate tactica lui divide et impera, **el şi-a înlăturat fără milă adversarii politici asigurându-şi puterea până la sfârşitul vieţii. E adevărat, amănuntele picante despre amorurile sale, plasele de intrigi pe care le urzea pentru a-şi captura în ele inamicii, murdăria şi ignoranţa în care trăia, stârnesc repulsie faţă de acest conducător care şi-a târât poporul în dezastru. Dar mai cumplit ca orice alt detaliu - şi aflăm multe fapte cutremurătoare din această carte - se desprinde o trăsătură caracteristică întâlnită la oricare dictator: dispreţul faţă de fiinţa umană, socotită o unealtă de care poate să dispună după capriciu, fără să dea socoteală nimănui şi fără să aibă sentimentul vreunei vinovăţii. De aceea, pentru a nu uita prin ce-am trecut noi înşine, pentru a nu mai repeta greşelile trecutului, am socotit oportună semnalarea acestei apariţii editoriale.**

Îţi stă mintea-n loc!

Cine-a stat cinci ani la ruși Nu poate gândi ca Bush...

☐ Guvernanţii au pus bazele Strategiei naţionale de ratare a integrării în UE

Săptămâna trecută au apărut câteva elemente concrete care ne permit să identificăm cu precizie tipul de sistem social-politic la care visează cu ochii deschişi actuala putere. El este zugrăvit în ceea ce se numeşte „Strategia naţională de pregătire a aderării României la Uniunea Europeană", document elaborat de un grup, o comisie, un comitet - spuneţi-i cum doriţi dv. - condus de academicianul Tudorel Postolache, om aflat în graţiile preşedintelui Iliescu.

● Corporaţiile apar pentru prima oară în evul mediu. Revin în actualitate la sfârşitul secolului XIX. ● După primul război mondial aceste concepţii pătrund în mai multe ţări occidentale. ● În 1927, guvernul fascist din Italia promulgă „Carta muncii" care stabileşte în detaliu primul regim corporatist european. Se înfiinţează „Confederaţia corporaţiilor sindicatelor fasciste", iar împreună cu patronatul se formează o corporaţie aflată sub controlul statului. Mussolini devine preşedinte al Consiliului Naţional al Corporaţiilor. ● Următorul popas: Germania anului 1934. Se elaborează atunci „Carta muncii celui de-al treilea Reich" care pune bazele unui sistem corporatist. Ceva similar vom găsi în Franţa anului 1941 (guvernarea Pétain), ceva similar vom găsi după ce-l de-al doilea război mondial, într-o serie de state sud-americane.

Corporatismul - un socialism cu faţă umană

Aici se vorbeşte cât se poate de clar despre o **societate de tip corporatist**, concept care se opune categoric drepturilor şi libertăţilor individuale. Că aşa stau lucrurile, ne-o dovedeşte şi structura Capitolului 7 intitulat „Tranziţia ca proces de schimbare a sistemului instituţional". Să trecem în revistă câteva idei: „Necesitatea unei autorităţi statale sporite"; „Necesitatea unei teorii a corporatismului şi a economiei negociate"; „Corporatismul - o teorie adecvată noilor condiţii economice şi sociale" şi nu în ultimul rând „corporatismul ca alternativă la modelul pluralist".

Ni se propune deci, cât se poate de concret, o alternativă la modelul pluralist consfinţit de Constituţie, model pe care se bazează funcţionarea structurilor europene la porţile cărora ne permitem să ciocănim cu o asemenea „Strategie". Să aprofundăm puţin noţiunea de societate corporatistă cu ajutorul dezinteresat al istoriei şi dicţionarelor filozofice. Corporaţiile sunt de fapt organizaţii care încorporează sindicatele, grupele profesionale şi patronale care stabilesc împreună un **pact social** (vă este cunoscută exprimarea, nu-i aşa?) în interes aşa-zis general. Corporaţiile sunt subordonate statului. Efectele sunt lesne de înţeles: dispar partenerii sociali, negocierea liberă între părţi se diminuează până la dispariţie, la fel concurenţa, deci competiţia în general. Prin urmare, statul intervine în absolut toate domeniile. După modelul de tratare a dreptului de proprietate, societăţile se împart în două mari categorii: societăţile capitaliste care pun accent pe drepturile individuale (libertatea contractelor) şi societăţile colectiviste care au la bază drepturile colective (restrângerea libertăţii contractelor). Pentru prima oară, cei ce ne conduc afirmă cât se poate de clar că doresc o societate colecţivistă, model ce se opune fundamental structurilor vest-europene.

O păcăleală pentru liniştea dumneavoastră

Cam aceasta este tradiţia istorică a sistemului zugrăvit de guvernanţi în "Strategia naţională de pregătire a aderării României la U.E". Vă vine să credeţi, stimaţi cititori? Sigur, documentul cu pricina nu trebuie rupt de un anumit context care sugerează că, într-adevăr, spre o societate de tip colectivist ne îndreptăm. Sunt bine cunoscute regretele prezidenţiale în legătură cu desfiinţarea planificării centrale şi intenţia de a reînfiinţa un asemenea departament. Cum de altfel sunt bine cunoscute demersurile în vederea creării unui mare holding al petrolului, în care statul controlează totul. Şi tot aşa, şi tot aşa. Desigur, ne putem întreba de ce mai afirmă guvernanţii că doresc integrare europeană? Răspunsul este cât se poate de simplu. Ei vor spune acest lucru atâta timp cât sondajele de opinie vor arăta că marea majoritate a populaţiei este pro-occidentală. De făcut, vor face şmechereşte exact pe dos. Iar dacă România nu va fi acceptată în structurile europene şi euro-atlantice (NATO), guvernanţii vor afirma că Europa este cea care, fără temei, ne-a întors spatele. Deci, vezi Doamne, ei n-au nici o vină.

Hotărât lucru, ori noi ne aflăm pe o altă planetă, ori autorii proiectului au probleme ce se rezolvă trecând pe la oameni a căror meserie se practică în halat alb sau, mai grav, dar mult mai plauzibil, „Strategia" cu pricina este abil ticluită tocmai pentru a ne îndepărta de Europa.

„Cercuri de modelism, radioamatorism, cercuri tehnice speciale; program de educaţie în timpul liber; vacanţe active; învăţarea de jocuri logice (GO, SCRABBLE, bridge, şah etc.); angrenarea tineretului în acţiuni împotriva pornografiei, a altor manifestări imorale, împotriva asociaţiilor şi sectelor satanice". Sunt titluri ale unor capitole din „Strategia" dlui Postolache!! Cu un asemenea material dorim integrarea în Uniunea Europeană, proces care are în primul rând o dimensiune politică şi abia apoi una economică. Documentul cu pricina nu suflă nimic despre privatizare şi conţine, fără să detalieze, titlul unui capitol (nr. 27) care se referă la „Drepturile omului şi drepturile minorităţilor". În rest, ni se vorbeşte chiar pe larg despre **Industria ambalajelor** (capitolul 31), propunându-se chiar înfiinţarea unui organism pentru **„coordonarea politicii naţionale în domeniul ambalajelor"**!?

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Gheorghe Cristea, deputat PNŢCD:

„PDSR-ul sapă groapa societăţii româneşti!"

- Dle deputat, câtă credibilitate poate fi acordată actualei Puteri când declară că doreşte integrarea României în structurile europene?

- Trebuie să pornim de la starea reală a României, a economiei româneşti şi a societăţii româneşti în ansamblu. Situaţia noastră este atât de proastă, încât cei care conduc la ora actuală România au un spaţiu de manevră extrem de limitat. N-au loc de întors şi în această situaţie este evident că ei nu-şi pot permite să solicite o integrare punând anumite condiţii, ci declară că vor integrare pur şi simplu. E clar din punctul acesta de vedere că singura direcţie care poate fi clamată peste tot este direcţia Vest, adică integrarea în structurile Uniunii Europene şi apoi în NATO. Având în vedere situaţia aceasta, este greu să spui dacă afirmaţiile respective sunt sau nu sincere. Important este ce se face în mod concret pentru ca această integrare să devină o chestiune care să se poată pune ca problemă în termeni reali, pentru ca România să ajungă la nivelul la care să fie compatibilă cu procesul de integrare care urmează să se desfăşoare. Deocamdată nivelul la care ne aflăm noi, repet, este atât de jos, situaţia este atât de proastă, încât integrarea europeană rămâne numai la nivel de declaraţii, cu care poţi jongla cât vrei şi mai ales o problemă foarte îndepărtată!

- De ce?

- Această integrare are faţete şi planuri multiple, însă condiţia de bază rămâne atingerea unui standard al economiei care să ne facă compatibili cu economia vestică sub aspectul performanţei, structurii de proprietate, profitabilităţii, calităţii produselor etc. Întrebarea este: există resurse, în primul rând financiare, care să susţină un astfel de program de restructurare?! Există suficiente investiţii străine care să introducă în România şi tehnologie şi management şi marketing şi concepţie economică din Vest, s-o implanteze aici, să creeze mediul economic prin care lucrurile să se mişte în această direcţie?!

- Care ar fi răspunsurile la aceste întrebări?

- Primul demers în plan economic ar însemna schimbarea structurii proprietăţii, pentru a introduce în economie ceea ce a lipsit în toată această perioadă: motivaţia şi interesul societăţii în ansamblu, dar în special motivaţia şi interesul **indivizilor** care vor să muncească. Şi atunci trebuie să facem privatizare. Prin modelul propus acum patru ani prin Legea 58 a fost un transfer de proprietate. Probabil că dacă el se realiza repede, imediat după apariţia Legii privatizării, se trecea efectiv în proprietatea particulară acea cotă de 30%, urmată de nişte programe speciale pe domenii prin care, printr-o politică inteligentă, s-ar fi trecut prin vânzare în proprietate particulară suficient de mult capital social ca să privatizezi şi **decizia**. Lucrurile s-ar fi mişcat şi economia ar fi devenit interesantă pentru capitalul străin. Din păcate, nu s-a întâmplat astfel! Ceea ce încearcă acum guvernul este doar o chestiune cosmetică.

- Dar vom avea privatizare şi mai mult decât atât: accelerarea ei!

- Această lege de aşa-zisă accelerare a privatizării nu va schimba nimic, pentru că se loveşte de nişte bariere economice care nu ţin de voinţa unuia sau altuia şi pe care, aşa cum este concepută, nu le poate depăşi. Acumulările populaţiei sunt estimate la 3 mii de miliarde de lei faţă de 70 de mii de miliarde cât trebuie să se vândă.

- Dar credeţi că o să vină capital din Vest?

- Dorinţa de a-l atrage este una, iar realitatea cu totul alta! Capitalul occidental nu va veni, pentru că oferta noastră nu este atractivă! Vrem să găsim nişte proprietari buni pentru activele acestea?! Le vindem la nişte preţuri mici pentru că acesta este elementul stimulativ în privatizare şi mai ales în condiţiile penuriei de capital. Dacă vând activele la nişte preţuri foarte mari, resursele viitorului proprietar de a restructura, de a moderniza, de a investi în continuare se reduc sau chiar dispar. Deci, vrem integrare europeană, facem şi simpozioane pe tema asta, ne ducem şi-n străinătate să ne documentăm, scoatem şi o cărţulie făcută de o echipă-mamut cu sute de specialişti, însă în practică creăm o structură legislativă care nu sprijină cu nimic redresarea economică, în primul rând. Pentru că redresarea economică este baza pe care trebuie să se aşeze mai departe un proces extrem de complex de restructurare rapidă. Dar în primul rând trebuie să faci privatizare şi pe urmă restructurare.

- Toate acestea nu-i împiedică să declare că vor privatizare!

- Ei vor privatizare, dar numai pentru EI! Vor să vândă, dar să cumpere EI primii tot ce este profitabil. EI să fie primii beneficiari, EI şi clientela lor politică şi financiară. Asta este mentalitatea actualei echipe a Puterii, mentalitate veche. Cei mai mulţi din echipa de conducere de azi au fost în structuri de conducere şi înainte şi ştiu că o dată ajunşi sus li se cuvine TOTUL. Lor li se cuvin şi casele, chiar dacă au fost naţionalizate abuziv sau de-a dreptul luate cu japca, pentru că ei sunt chiriaşi acolo. Lor li se cuvin două apartamente sau mai multe, pentru că au şi copii pe care trebuie să-i aranjeze! Lor li se cuvin afacerile, lor li se cuvine privatizarea! Revenind la „accelerare", a pune într-o lege accelerarea unui proces de vânzare-cumpărare este un non-sens! Piaţa îmi va spune dacă procesul acesta se poate desfăşura mai repede sau mai încet, piaţa va constata acest lucru care ţine de atractivitatea ofertei, de condiţiile stimulative pe care eu vreau să le acord viitorilor proprietari.

- Ce mai contează, dacă oamenii vor fi milionari!

- Exact, legea este populistă pentru că se induce oamenilor ideea că au primit un milion de lei, omul să ţină bine minte MILIONU'! De un an de zile s-a discutat de «OMU' şi MILIONU'» şi acest milion de lei creează anumite reacţii psihologice! Dar oamenii trebuie să ştie că ei nu se pot duce cu acest cupon să ceară un milion , nimeni nu le dă aşa ceva! Or, dacă lucrul acesta nu este posibil, înseamnă că valoarea acestui cupon este fictivă, este stabilită aleatoriu. Deci, actuala Lege de accelerare a privatizării are un scop propagandistic şi viaţa va demonstra că ea nu va produce schimbări **decisive**, având în vedere şi echipa de conducere foarte predispusă la conducerea de tip socialist-planificat. Guvernul actual nu este un guvern al reformei, iar primul ministru este contabil! DI Văcăroiu în nici un caz nu este un economist reformator!

- Cu alte cuvinte, nu vedeţi şansa României de a se integra în structurile europene.

- În condiţiile de acum, având în vedere starea economiei româneşti, a societăţii româneşti în ansamblul ei, nu se poate vorbi de **şanse** de integrare pentru că starea noastră economică este absolut incompatibilă cu economia, integrată deja, a Europei Occidentale. Nu se poate vorbi de şanse, noi suntem la nivel de intenţii care, până la proba contrarie, rămân demagogice.

- Dacă şansă nu e, risc este: acela al integrării în CSI!

- Există riscul să spui mereu şi peste tot că vrei integrare în Uniunea Europeană şi să creezi imaginea că **ceilalţi** nu vor să te primească şi că, vezi Doamne, dacă n-au vrut să ne primească, am ajuns, vrând-nevrând, tot către Răsărit!

- Se tot încearcă acreditarea ideii unei „aripi" bune, europene, în PDSR. Credeţi că există?

- Comportamentul din diverse situaţii este cel care caracterizează omul. Este drept că într-o oarecare situaţie poţi să faci o concesie, să ai un anumit comportament şi totuşi asta să nu definească o întreagă traiectorie. Dar când însumezi astfel de comportamente poţi să tragi o concluzie. Concluzia mea este că PDSR-ul dlui Năstase, ca de altfel şi dl Năstase, n-are curaj să privească lucrurile în faţă, aşa cum sunt şi să ia realitatea de guler! Poţi să spui că asta este coaliţia şi poţi să treci o dată peste o tâmpenie spusă de Funar sau de Vadim, dar când lucrul acesta devine regulă înseamnă că ai o motivaţie ca să accepţi să fii făcut de râs, ca să accepţi ca intervenţii făcute de genul de indivizi pomeniţi mai sus să pună sub semnul întrebării mecanismul democratic pe care tu îl clamezi peste tot, să pună sub semnul întrebării şi credibilitatea României în diverse situaţii internaţionale! Iar motivaţia este una singură: rămânerea la putere cu orice preţ, prin orice mijloace şi indiferent de consecinţe! PDSR-ul, dl Năstase şi dl Iliescu fac totul pe dos: vin cu un program în campania electorală şi apoi, după ce câştigă, fac totul pe invers! PDSR-ul şi ceilalţi nu

vor o societate bazată pe proprietate. Ei vor să fie EI, partidul LOR, viitorul LOR, viitorul lor ca partid, viitorul lor în societate, viitorul lor ca deputaţi, ca miniştri, ca ambasadori etc. Între interesul personal al celor de la Putere şi interesul celor mulţi, interesul general, este o imensă prăpastie! Ei dezgroapă tot felul de activişti de partid mai mici sau mai mari şi îi plantează în tot felul de posturi, mai mici sau mai mari. N-au idei, nu se bat pentru a schimba ceva ci sunt nişte executanţi extrem de docili care nu supără pe nimeni, care nu pun întrebări şi care dacă sunt trimişi să sape în mijlocul străzii, chiar dacă blochează circulaţia, chiar dacă groapa este inutilă, nu foloseşte la nimic, ei pun mâna pe târnăcop şi sapă!!! Ăsta este PDSR-ul! Prin acest mecanism PDSR-ul sapă groapa societăţii româneşti! Pericolul este derapajul către o societate cu o oligarhie extrem de puternică economic, dar extrem de redusă numericeşte şi cu restul societăţii extrem de săracă, ce poate fi uşor manevrată. După cum se observă, sub diverse pretexte, creşte vertiginos şi rolul instituţiilor coercitive ale statului şi în acelaşi timp aceste instituţii scapă unui control riguros!

DI Adrian Năstase este un tip extrem de abil care ştie să-şi conducă turma de oameni foarte bine şi ei subordonează tot ce fac unui singur ţel măreţ: câştigarea viitoarelor alegeri! Caută noi sloganuri, noi piste false ca să distragă atenţia, aruncă tot felul de momeli noi, cum este şi „OMU' şi MILIONU'", cum este problema maghiară. Cum apar situaţii ceva mai complicate, imediat dezgroapă securea războiului cu maghiarii, ungurii vor să ne fure Ardealul, vor să ne facă multe rele! Şi bineînţeles numai PDSR-ul poate salva ţara în timp ce Opoziţia vrea s-o vândă!!!

Sărăcia, mizeria, lipsa de speranţă, debusolarea constituie elementele modelului promovat de partidul domnului Năstase, constituie rezultatul politicii duse de actuala coaliţie şi de actualul guvern!

MARIAN GHIŢEANU ■

Cronica unui filaj ratat

Vrem, nu vrem, SRI-ul se află pe primele pagini ale ziarelor. Ba mai mult decât atât, şeful Comisiei de Control a acestui organism, senatorul PDSR Vasile Văcaru, ţine morţiş să-l audieze pe Virgil Măgureanu în legătură cu incidentul în care au fost implicaţi doi agenţi de filaj pe de o parte, doi ziarişti pe de altă parte.

Acest eveniment a fost mult comentat de presă. S-au scris editoriale peste editoriale pe această temă. Unii spun că oamenii politici şi ziariştii sunt urmăriţi de un soi de poliţie politică. Conducerea SRI ne asigură printr-un comunicat că nici vorbă de aşa ceva. Ni se spune că cei doi angajaţi urmăreau de fapt doi spioni ce urmau să se întâlnească în zonă. Pe terasa Anda de pe Calea Victoriei adică. Dl Măgureanu îşi acuză subalternii de neprofesionalism şi îi suspendă pe motiv că au ratat misiunea. Dl Ion Cristoiu sugerează într-o analiză că totul este o făcătură. Că cineva îl lucrează pe la spate pe Măgureanu. Cum de s-au lăsat cei doi prinşi de cetăţeni? - este argumentul cunoscutului editorialist. Un singur lucru pare că este trecut cu vederea de aproape toţi cei care şi-au aplecat privirile asupra evenimentelor cu pricina. Şi acest ceva este chiar comunicatul SRI, care prin modul în care este redactat şi prin amănuntele furnizate în legătură cu adevăratul scop al prezenţei celor doi agenţi lângă terasa Anda, nu face altceva decât să-i pună în gardă pe acei spioni care chipurile ar fi fost adevărata ţintă a celor de la filaj. Prin urmare, dacă luăm drept bune cele afirmate de SRI, anume că misiunea celor doi agenţi nu avea nici o legătură cu ziariştii respectivi, nu putem să nu constatăm o altă gafă imputabilă de această dată chiar conducerii SRI, care, printr-un comunicat inabil, pune în gardă nişte spioni. Pentru acest lucru de care nu se mai fac vinovaţi ofiţerii Tinca şi Poporoagă, în sânul conducerii instituţiei patronate de Măgureanu ar trebui începută curăţenia. Singura situaţie în care am putea elimina acuzaţia de lipsă de profesionalism în ceea ce priveşte comunicatul în cauză ar fi aceea că adevărata misiune era totuşi urmărirea celor doi

ziarişti de la ZIUA şi Mediafax. În aceste condiţii trebuia găsită repede o scuză uşor de digerat de către opinia publică, iar cele spuse în comunicat nu preveneau pe nimeni pentru simplul motiv că spionii la care se făcea referire nu există. Şi în această situaţie conducerea SRI trebuie să dea socoteală. Pentru că este clar că punerea sub urmărire a unor cetăţeni este o operaţiune care necesită mandat legal din partea unor procurori special abilitaţi.

Iată deci că oricum o dăm, SRI şi actuala putere au fost prinse cu mâţa-n sac. Cetăţenii care ar înclina să găsească fel de fel de scuze factorilor implicaţi sunt invitaţi să se aplece cu logică asupra considerentelor de mai sus.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Vin alegerile

Şi rromii votează

❑ Calcule la Cotrroceni

O serie de oameni politici, cu precădere membrii marcanţi ai unor formaţiuni din arcul guvernamental, susţin că existenţa unor partide etnice în România nu este firească. Se spune că acest lucru nu se împacă deloc cu modernitatea epocii pe care o parcurgem. De regulă, aceste afirmaţii se referă concret la UDMR. Se ştie doar ce meci continuu există între această structură şi coaliţia care sprijină guvernul. Noi am atras atenţia că sarabanda declaraţiilor pe această temă face parte dintr-un abil joc electoral, dintr-un scenariu bine pus la punct, menit a abate atenţia de la situaţia catastrofală în care ne-au adus cei care conduc acum România. Cei înscăunaţi în fruntea bucatelor recurg la acest şiretlic pentru a capta în continuare voturile celor naivi. Mai aducem un argument concret în sprijinul acestei afirmaţii. De ce când se referă la existenţa retrogradă a partidelor etnice, guvernanţii nu fac referire şi la Partida Romilor de pildă? Sau mă rog, rromilor, că aşa se spune acum. Sau la celelalte partide ale acestei etnii care sunt în pragul unei mari uniri acum. Mai mult decât atât, deşi face alergie la substantivul Rege, actuala Putere nu ezită să stea la aceeaşi masă cu „Majestatea" Sa Regele Cioabă! Este tolerat şi un alt titlu: acela de Împărat al rromilor de pretutindeni ş.a.m.d. Niciodată actualii guvernanţi nu se vor lega de categoriile de la care speră foarte mult la vot. Iar rromii, cu problemele lor sociale binecunoscute, sunt foarte uşor de manipulat.

RADU IOANID ■

Partidul Socialist

Un socialism dâmboviţean

Despărţirea lui Tudor Mohora de Partidul lui Socialist al Muncii al tandemului Verdeţ-Păunescu şi, deci, implicit apariţia Partidului Socialist a fost privită cu simpatie de analiştii politici. Presa s-a grăbit să îl ia în braţe pe Mohora, i s-au alocat cu generozitate spaţii în paginile cotidianelor naţionale, au apărut declaraţii, interviuri. Entuziasmul s-a mai stins însă, când deputaţii lui Mohora au votat în bloc Legea accelerării privatizării, pe care o criticaseră copios în conferinţele de presă. La Congresul Partidului Socialist, apele nu s-au limpezit. S-a vorbit despre o „stângă democratică autentică", despre „valorile perene ale socialismului", „justiţie socială". A fost acuzat PDSR-ul de criza economică şi au fost deplânşi „cei mulţi şi cinstiţi care au sărăcit". Impresia generală a fost că Mohora intenţionează să situeze Partidului Socialist în zona dintre Opoziţie şi Putere. Totuşi votul din Parlament al socialiştilor lui Mohora la două din legile extrem de importante care au fost discutate în această sesiune parlamentară - Legea accelerării privatizării şi Legea caselor naţionalizate - a demonstrat clar că nu avem deloc de-a face cu un partid care s-a rupt de comunism (aşa cum declară) şi „socialismul european" de care fac atâta caz Mohora şi ai lui, dar nu este decât un penibil socialism dâmboviţean, caracterizat de iresponsabilitate şi de lipsa totală a unei strategii politice, a unui program. Şi, atunci, firesc, se naşte certitudinea că rolul partidului lui Mohora este acela de a atrage voturile pe care PDSR, PUNR, PRM, PSM nu le pot capitaliza. În mod cert, Mohora va veni în campania electorală cu un mesaj politic echilibrat, bazat pe protecţia socială etc. şi care va determina mulţi indecişi să-l voteze. Constatăm astfel că partidele din stânga eşichierului politic acoperă o zonă electorală vastă. PUNR şi PRM speculează naţionalismul. PSM are rolul de a se ocupa de nostalgicii comunismului, iar Partidului Socialist de cei de centru-stânga. Interesant este de văzut ce va face PDSR, prin ce transformări va trece, fiindcă este absolut sigur că nu va rămâne în forma actuală. Şi Opoziţia ce face? Opoziţia doarme, dle?

ROXANA STANCU ■

Legea caselor naţionalizate

Foştii proprietari îşi vor primi casele doar dacă locuiesc în ele

❑ Imobilele de lux pot fi cumpărate de actualii chiriaşi

Recent încheiata sesiune parlamentară a adus cu sine şi votarea controversatei Legi a caselor naţionalizate. Săptămâna trecută, într-o atmosferă extrem de încordată, Camera Deputaţilor a adoptat cu 248 de voturi pentru raportul de mediere la Legea caselor naţionalizate. Au votat „pentru": PDSR, PUNR, PRM, PSM şi PS. Cu acest prilej s-a putut constata cât de adepţi ai „socialismului european" sunt deputaţii lui Tudor Mohora. La sfârşit, Răsvan Dobrescu, deputat PNŢCD, a declarat: „Partidele din Opoziţie vor sesiza Curtea Constituţională privind neconstituţionalitatea acestei legi. Şi, când vom ajunge noi la putere vom modifica legea".

Afirmaţiile deputatului ţărănist au stârnit un val de huiduieli în partea stângă a sălii. Reprezentantul grupului parlamentar al PDSR a venit la microfon şi a spus: „Astăzi am înregistrat o victorie!" Amară victorie.

Să revenim însă la lege. În esenţă, principalele prevederi ale Legii caselor naţionalizate sunt:

- chiriaşii pot cumpăra locuinţele pe care le ocupă
- foştii proprietari vor primi o singură casă şi aceasta numai în cazul în care locuiesc în ea
- foştii proprietari sau moştenitorii lor vor primi despăgubiri. Măsura este valabilă atât pentru cetăţenii români, cât şi pentru cetăţenii străini de origine română care îşi vor stabili domiciliul în ţară în termen de şase luni de la intrarea în vigoare a legii
- chiriaşii pot achita locuinţa integral sau în rate, eşalonate pe 15-20 de ani
- în această categorie intră şi imobilele de lux
- veteranilor de război şi văduvelor acestora le-a fost refuzat dreptul de a-şi primi locuinţele de care au fost deposedaţi.

ROXANA STANCU ■

În Buzău există un copil-minune!

Mihai Ciprian Anghel, în vârstă de șase ani, stăpânește perfect scrisul, cititul și aritmetica

Mihai Ciprian Anghel s-a născut, la Buzău, în 10 februarie 1989. După toate aparențele, este un copil obișnuit, vesel, bine dezvoltat psihic și fizic, cu preocupări... copilărești. Însă, el a primit de la Dumnezeu un har aparte: inteligență extraordinară, memorie deosebită și, mai important, capacitatea de a raționa logic. Toate aceste calități native precum și preocuparea constantă a familiei l-au ajutat să obțină performanțe deosebite. El știe să citească cursiv, să scrie rapid, cu litere mari de tipar, să socotească, mental, la nivel de mii, și altele

„De la trei ani citește cursiv"

Iată ce ne-a declarat dna **Cristina Anghel**, de profesie inginer, mama copilului:

„Totul a început în urmă cu trei ani. Ca să nu se plictisească băiatul și ca, mă rog, să aibă preocupări intelectuale, bunicul său, adică tatăl meu, a început să-l învețe majusculele de pe ziar. Cipi manifesta un interes deosebit și prindea extrem de repede. Nu ne-am... impacientat. Mai târziu, folosind un abecedar, băiatul a descoperit, singur, corelațiile și a învățat, rapid, literele mici de tipar.

Culmea este că el niciodată nu a silabisit. Ne-am trezit, dintr-o dată, că citește cuvântul direct".

„Punându-l la încercare", vorba puștiului, am constatat, cu plăcere, că știe să citească, orice, cursiv, la prima vedere, ca un om... experimentat, indiferent de complexitatea cuvintelor. I-am pus în față Biblia și am deschis-o la întâmplare. Nu a avut probleme, deși textele impuneau concentrare maximă.

Am deschis televizorul și Ciprian, de... plăcere, ne-a citit titrajul filmului serial care era prezentat.

Dar, mai bine, să ne povestească dna Anghel:

„La un moment dat, mi-am dat seama că știe să citească scrisul de mână. Acum, el ne citește corespondența, iar doamna educatoare îi dă poezioare de învățat scrise tot de mână.

Are, de asemenea, o memorie bună. La o citire, maxim două, reușește să rețină orice poezie, indiferent de complexitate. Așa se face că, acum, nu mai este nevoie să-i citim cărticele cu povești și poezii. Pe cele «vechi» le recită, iar pe cele noi le citește singur, ba, mai mult, îl învață și pe fratele lui, Gabriel, care are doar patru ani.

Cum am realizat că are memorie destul de bună? Pe la doi ani, «recita», identic, poveștile spuse ori citite de adulți".

„Socotește cu numere formate din patru cifre"

- Cu aritmetica cum stă?

- Tot tataia l-a învățat cifrele. Pe mine mă bătea la cap să-i explic diferența dintre cifrele arabe și cele romane. Acum le știe și pe acestea din urmă. Ceasul îl cunoaște tot de pe la vârsta de trei ani și jumătate. Cunoaște câte zile au anii și lunile. Fără să-l învețe nimeni, a socotit câte ore sunt într-o săptămână, câte minute are ziua, câte secunde are ora. Prin magazine, când mergem, citește prețurile dintr-o dată, chiar dacă sunt zeci, sute de mii sau milioane de lei. La patru ani, a început să țină... „contabilitatea" banilor săi de buzunar și să-și „sfătuiască" fratele ce să cumpere în funcție de preț.

Adunarea și scăderea le stăpânește până la ordinul miilor, reușind să realizeze calculele mental. L-am învățat și tabla înmulțirii, însă el are o perfectă logică în a efectua asemenea calcule. Adică, nu a învățat-o papagalicește ci, pentru a afla rezultatul, se folosește de ceea ce cunoaște, adunarea și scăderea. Împărțirea nu l-am învățat.

Nu vrem să-l suprasolicităm, deși, aparent, nu obosește niciodată. Deja, nu-l mai învățăm noi, ci, el, singur, se așază în fața caietului și face tot soiul de calcule, de-acum cu creionul în mână. Așa ne-am pomenit că știe să rezolve probleme de aritmetică. S-a „aruncat" direct pe problemele recapitulative, de la sfârșitul manualului de clasa I. Dorind să-l verificăm, am constatat că le și învățase... pe de rost. Schimbând datele, am înțeles că, de fapt, Cipi raționează și le rezolvă, rapid, fără greșeală.

Sub privirile atente ale mamei, Ciprian descifrează... tainele limbii engleze.

„Viitorul lui nu este tocmai... sigur"

- La ce v-ați gândit pentru viitorul băiatului?

- Vedeți, deocamdată, nu suntem foarte hotărâți. Am auzit că, la București, ar exista o școală pentru copii deosebiți (mărturisim că nu știm, dar ne vom interesa, n.n.). Ne-am gândit să-l înscriem la școala de muzică, nu pentru că are un talent extraordinar, ci numai pentru a-i da o altă preocupare serioasă. Apoi, el a depășit nivelul clasei I. Nici la grădiniță nu mai este atent. Toate i se par prea ușoare.

- Deci, aveți... probleme.

- Da, devine chiar problematic. Cipi este destul de... sincer ca să „taxeze" pe oricine îl deranjează. Iată o întâmplare: la cămin, îi culcau pe la orele 12.30, spre nedumerirea lui Ciprian. Acesta le-a... admonestat pe educatoare, protestând, logic, că programul afișat pe ușă arată că orele de culcare sunt altele, adică 13.30. În consecință, obrăznicindu-se peste măsură, le-a acuzat pe „inculpate" că folosesc acea oră pentru a... bea cafele și a fuma. Ce-am pățit atunci, mai bine nu vă mai povestesc.

- L-ați dus spre... „cercetare", la specialiști?

- Nu, nu încă. Avem răbdare să-l urmărim în continuare. Nici nu ne-am mai ocupat în mod deosebit de pregătirea lui. Probabil, va veni și acel moment, dacă lucrurile vor evolua în același sens. Până atunci, încercăm să aflăm de la Inspectorat dacă este posibil să absolve doi ani în cursul aceluiași an școlar.

„Mă odihnesc citind. Matematica îmi place pentru că are... probleme"

Are și Ciprian ceva de spus:

„Cel mai mult și mai mult îmi place să citesc. Când mă satur de joacă, iau o carte din bibliotecă și mă așez în pat. Așa mă odihnesc eu. Și mai îmi place și engleza. Am cartea mea (Engleza pentru cei mici, n.n.) pe care o răsfoiesc. Am început să înțeleg și cum se pronunță cuvintele scrise în engleză, dar nu mă pricep prea bine. Mai mult îmi plac numele străine".

- Cum faci tu înmulțirile? cât fac nouă ori nouă?

- Simplu. Nouă ori zece minus nouă fac 81. Uitați, câte ore sunt într-o săptămână, am socotit ieri. 24 ori 7. Am făcut așa: 24 plus 24 fac 48. 48 plus 24 fac 72. 72 plus 72 fac 144. 144 plus 24 fac 168. Ăsta e rezultatul corect! (Amintim, aceste calcule le face mental și rapid, n.n.). Mie îmi place aritmetica pentru că are probleme. Câte secunde are o oră? 60 ori 60. 6 ori 5 fac 30 plus 6 fac 36. Cu doi de zero fac 3600. Așa!

- Ai un calculator?

- Am unul cu un joc. Dar se blochează la 175 de mii de puncte și eu vreau să fac 200 de mii. Am să-l rog pe tata să-mi ia unul cu opt jocuri ca să nu mă mai plictisesc. Și la grădiniță mă plictisesc că doamna mă învață tot ce știu și dacă zic ceva mă ceartă.

În loc de concluzie

Ciprian mai are și alte talente ascunse... Știe să compună versuri, să cânte și compune scurte piese muzicale. E un copil cu multă personalitate, dornic, permanent, să știe, să afle, să cunoască și este bine ca, în acele momente, nimeni să nu-l... împiedice, astfel se enervează și devine, afirmă mama lui, cam... obraznic. Probabil că are dreptate să fie așa, mai ales că, la puterea lui de înțelegere și de asimilare, lucrurile obișnuite îl plictisesc.

Important este ca Ciprian Anghel să aibă norocul să-și găsească drumul în viață și este de datoria oficialităților cu putere de decizie să-l sprijine. Și noi promitem să ne ocupăm de... soarta micuțului geniu matematician în devenire.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

„Părintele mi-a dăruit o Biblie. Nu mă las până nu o citesc pe toată".

„Acum, socotesc câte ore sunt într-o săptămână"

„Când am timp, mă iau la trântă cu frate-miu"

Pe noi culmi de progres şi civilizaţie

Case de carton la doi paşi de Palatul Cotroceni

☐ 300 de familii cu 800 de copii trăiesc aici năpădiţi de gunoaie, şobolani şi gândaci. Aceşti oameni n-au apă caldă, căldură şi curent electric de doi ani, iar gaze n-au avut niciodată

În cartierul **Militari** din Bucureşti, în apropierea pasajului auto **Lujerul**, la aproximativ un kilometru distanţă de **Palatul Cotroceni**, există colonia **Ciurel**, unde în unsprezece „blocuri" din carton îşi duc traiul de zi cu zi, lipsite de cele mai elementare condiţii igienice şi de existenţă umană, 300 de familii.

Iniţial au fost douăsprezece barăci, dar una dintre ele a ars în 1988, din cauza instalaţiilor electrice defecte. Având un etaj şi câte 40 de garsoniere fiecare, aceste „case" au fost construite în 1973 şi erau destinate muncitorilor care au construit metroul. De reţinut că barăcile au avut o perioadă de garanţie de cinci ani, după care ar fi trebuit demolate. Cele unsprezece

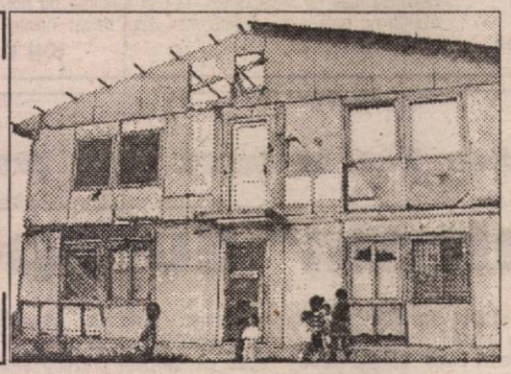

Baraca 2 încă locuită!

„apartamente" au aparţinut întreprinderii **Energo-construcţia**, dar muncitorii de la această firmă au primit case noi, iar în barăci au rămas, în cea mai mare parte, familii care nu au buletin de Bucureşti, oameni aduşi din toate colţurile ţării pentru a construi metroul. După ce acesta s-a construit, oamenilor nu le-a mai dat nimeni nici o importanţă. Ei nu pot pleca din Bucureşti, pentru că n-au unde să se ducă, în localităţile de baştină neavând posibilităţi de ocupare a unui loc de muncă.

Aceste construcţii au structura de rezistenţă din metal, pereţii din carton, iar plafonul este din beton, având grosimea de zece centimetri. Dintre cele unsprezece barăci, cea numerotată cu 2 reprezintă un mare pericol pentru locatarii ei: construcţia stă să cadă. Deja plafonul s-a rupt în câteva locuri şi şase garsoniere au trebuit evacuate, oamenii mutându-se în alte „apartamente". O altă „casă" s-a prăbuşit pe jumătate, la sfârşitul anului trecut, garsonierele respective fuseseră deja evacuate, iar lemnul şi cartonul din construcţia prăbuşită au fost folosite pentru încălzit, pe timpul iernii.

Olteanu Marin, de 57 de ani, pensionat pe caz de boală, spune că în urmă cu douăzeci de ani, când a venit aici, barăcile arătau mult mai bine, oamenii care locuiau aici aveau apă curentă, căldură şi curent electric. Dl Olteanu povesteşte că în 1984 Ceauşescu a făcut o vizită în zonă, iar când a întrebat ce-i cu „blocurile"- din carton, i s-a răspuns că e o crescătorie de gândaci! În 1987 barăcile au fost scoase la casare, iar de atunci promisiunile se ţin lanţ: că oamenii vor fi mutaţi de aici în două blocuri noi sau că vor fi păstrate trei barăci - 3, 10 şi 11 - cele mai bine conservate - iar restul vor fi demolate şi oamenii vor fi mutaţi şi lista poate continua. Dar nu s-a făcut nimic. După revoluţie, atât Primăria Capitalei, cât şi Primăria Sectorului 6 s-au făcut că nu văd în ce mizerie trăiesc familii din colonia Ciurel, deşi locatarii acestor barăci au adresat diriguitorilor Bucureştiului nenumărate petiţii şi reclamaţii.

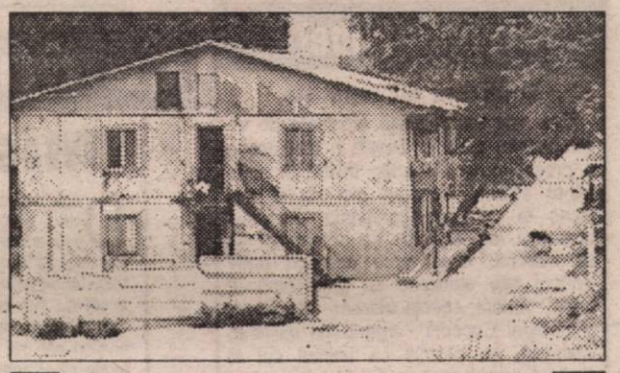

"Poartă" de intrare în colonia Ciurel

Roşu Florică, angajat al Metrorex ca revizor de cale, ne-a declarat că în 1994 a fost pe locul 175 pe lista celor care urmau să primească o casă de la întreprindere, în timp ce în 1995 dl Florică a „căzut" pe locul 225 al aceleiaşi liste. Roşu Florică locuieşte de trei ani în baraca 2, împreună cu soţia şi copilul de şapte ani. Ei ocupă o garsonieră de 9/9 metri. În aceeaşi cameră se află dormitorul, baia şi bucătaria. Baie este mult spus, pentru că lumea din colonia Ciurel se spală în Depoul Ciurel, folosit pentru reparaţii la vagoanele de metrou. Aici există duşuri. Alţii, mai puţin norocoşi, se spală în lighean, afară, după ce au întins pături, drept paravan. Apa rece curge câteva ore pe zi, iar atunci e plină de rugină, pietre şi gândaci. Mâncarea se face tot afară, la foc, în timp ce munţii de gunoaie tind să devină mai înalţi decât barăcile. Şobolanilor, după spusele omenilor, le priieşte mediul şi de aceea sunt graşi şi chiar periculoşi. **Pârghie Romică**, de 24 de ani, povesteşte cum a fost muşcat de un şobolan: „Am vrut să dau cu piciorul în el, s-a întors şi m-a muşcat. Mai ales noaptea, dacă umbli p-aici, trebuie să te fereşti de şobolani, că sunt foarte periculoşi!"

Starea de sănătate din colonia Ciurel este deplorabilă, din cauza mediului ostil în care se trăieşte aici. **Mecheş Ioan:** „Dacă vă duceţi din familie-n familie, prin colonie, sigur o să găsiţi la fiecare uşă câte un copil bolnav. Cel mai des la copiii noştri este pneumonia, iar la noi, ăştia maturii - reumatismul." **Lungulescu Teofil**: „Oricând ne aşteptăm să izbucnească aici o epidemie, de la gunoaie, şobolani, gândaci sau de la igrasia din casă. Atunci n-o să ne mai vindece nici Dumnezeu. O să ne vindece numai duba şi groparul!"

O problemă foarte gravă este starea de infracţionalitate, cu totul deosebită, care domneşte în acest „cartier". Despre acest subiect oamenii din colonie vorbesc pe şoptite, fără să dea nume sau date, de teama represaliilor - vorbesc despre bande organizate, care terorizează colonia, vorbesc despre violuri, locuinţe sparte şi prădate. Se vorbeşte de un adevărat „cuib de hoţi" care sălăşluieşte în colonia Ciurel, care pare mai degrabă pământul nimănui. Se vorbeşte chiar despre femei scoase cu forţa din casă şi violate în garsonierele ocupate de infractori, în timp ce soţii victimelor sunt în imposibilitate de a riposta. **Sava Maria**: „Mâncarea o păstrăm în lăzi încuiate cu lacăt şi stăm cu frică să nu intre peste noi şi să ne fure!"

Din 1993 lumea nu mai plăteşte nici chirie, nici întreţinere, pentru că n-au cui şi n-au pentru ce. Nu mai există nici măcar asociaţii de locatari, deşi au fost încercări de organizare a unor asemenea asociaţii. În schimb, oamenii şi-au tras, ilegal, fire de curent electric, iar în ultima vreme s-au trezit cu amenzi între 200.000-320.000 lei de familie. Dar curentul electric se fură în continuare.

Deci, de-a lungul timpului, fără bani şi fără muncă, la doi paşi de Palatul Cotroceni s-a ridicat un „castel de care suntem mândri".

DAN GHEORGHE ■

Momente de "recreere" în "balcon"

foto: PETRE COJOCARIU

„Pe lângă mormanul de gunoi - «rai» al şobolanilor şi gândacilor - ne jucăm şi noi."

Turnul Babel

Ghilotina cu repetiție

Cea mai scurtă vizită efectuată de un șef de stat arab în Etiopia a fost aceea a președintelui Mubarak. Invitat la summit-ul african Mubarak nici nu a mai ajuns la sala de conferințe. Atentatul organizat împotriva sa l-a determinat să se îndrepte direct spre aeroport unde avionul său aterizase cu puțin timp în urmă. Autorii spectaculoasei busculade, „Apărătorii Cuceririi", organizație militantă islamistă, au promis că ultimul cui al sicriului prezidențial va fi bătut în curând și că cel de-al zecelea atentat împotriva șefului statului va fi... ultimul. Mergând, pe urmele regelui Iordaniei, personaj preferat pentru atentate până acum nereușite, Mubarak a devenit o țintă vie în care se trage din mai toate aliniamentele islamismului cu viguroase ramificații în Sudan, Iran, Liban etc. Înscris în recrudescența generală a terorismului, ultima lovitură a extremiștilor egipteni anunță intrarea acestui război ocult într-o fază nouă de o deosebită periculozitate. Precedenta victimă la acest nivel a fost, cum se știe, Anwar El Sadat care nu a reușit să scape de brațul lung al celor ce nu i-au iertat deschiderea față de Tel Aviv și demontarea antagonismelor „ireconciliabile" dintre lumea arabă și israelieni. Amendarea drastică a politicii moderate a lui Mubarak pare a fi capul de serie al unor evenimente care nu se anunță deloc liniștitoare. Pe plan local, regional și, poate, și mai departe...

Biletul de... bal

Anticamera liber consimțită a Elveției în raport cu ONU a părut și pare multora paradoxală: o țară super-civilizată, cu o rară vocație a neutralității, găzduind structuri esențiale ale ONU, a evitat să devină membră a organizației. La antipod s-a situat, de curând, Taiwanul. Boicotat crâncen de China, considerat un „teritoriu evadat", supus presiunilor directe și, mai cu seamă, indirecte, Taiwanul încearcă azi să blocheze această marginalizare sever concertată, anunțând că dorește cu orice preț să intre în ONU. Pentru că organizația este orgolioasă, dar săracă, la Taipe s-a decis ca intrarea să fie achiziționată contra sumei de un miliard de dolari. Este prima oară când un stat se înhamă la o asemenea cotizație protocolară în timp ce puteri mari, medii și mici nu își plătesc cu anii obligațiile de rutină. Desigur, „formula taiwaneză" va face valuri, va produce firești retractibilități și va melancoliza la maximum divizia financiară a ONU care dă din colț în colț în goana cordială după debitorii cu drapele în regulă...

În timp ce Beijingul și-a rechemat ambasadorul de la Washington în semn de protest față de vizita efectuată de președintele taiwanez în SUA, în timp ce relațiile economice bilaterale cunosc o încordare puternic crescătoare, premierul chinez a efectuat un turneu numai lapte și miere la Minsk, Kiev și Moscova. Chiar dacă cele trei mari centre urbane sunt azi capitalele unor republici separate este limpede că el se înscrie pe linia unică a refacerii unei vechi colaborări. Nu trebuie uitat că înainte de înghețarea din anii '60, axa sovieto-chineză a ținut într-un istoric șah strategic întregul Occident. În noua situație, când China a devenit un colos economic de un rar dinamism, iar Rusia și acoliții imediați se văd lovite de aroganța NATO și de febrilitatea integrării europene a statelor răsăritene, gestul lui Li Peng capătă inflexiuni mondiale demne de reținut. De altfel, metaforele conținute în discursurile premierului de la Beijing au mobilat cu o rară căldură perspectiva raporturilor dintre roșii și galbeni. Am trăit-o și p-asta!

RADU BUDEANU ■

Ce aude unicornul

Misiunea lui Vladimir Șumeiko

Dacă lăsăm la o parte unele strângeri de mână și zâmbete strict protocolare prilejuite de diferite reuniuni internaționale sau aniversări, după destrămarea URSS legăturile dintre România și Rusia s-au menținut la nivelul modest al funcționarilor, tehnicienilor și misiunilor de bunăvoință. Or, chiar dacă acum nu mai avem granițe comune, relațiile României cu muscalii rămân la fel de importante și ele se cer promovate la niveluri cât mai înalte, la vârf chiar, pentru ca problemele bilaterale să-și poată afla soluțiile optime. Un început pare să-l constituie vizita făcută săptămâna trecută în țara noastră de Vladimir Șumeiko, președintele Consiliului Federației Ruse (camera superioară a Parlamentului de la Moscova). Mass-media din țara noastră n-a acordat prea mare atenție acestei vizite. E adevărat, un Vladimir Șumeiko nu este nici Boris Elțân, nici Viktor Cernomârdin (care n-au onorat Bucureștiul cu prezența lor nici măcar în cadrul Reuniunii la vârf, ținută vineri, a Cooperării Economice a Mării Negre); totuși, întrucât e vorba de un trimis al Moscovei, vizita președintelui Consiliului Federației Ruse în țara noastră nu trebuie subestimată.

La lumina zilei, misiunea lui Șumeiko a fost de sondare, de tatonare - să vadă la fața locului în ce ape se scaldă în prezent românii, ce fac și ce vor ei. A spus-o chiar musafirul - să vezi o dată valorează mai mult decât să auzi de o sută de ori. Ce l-a interesat cu precădere pe oaspetele rus? Cu alte cuvinte, ce probleme au fost abordate în timpul convorbirilor pe care le-a avut cu demnitarii români? Au fost mai multe: și Tratatul de bază dintre România și Rusia, și întărirea colaborării bilaterale în multe domenii, în primul rând în cel economic, și pactul Ribbentrop-Molotov (dezavuat de ambele părți), și statutul Transnistriei, și retragerea Armatei a 14-a, și altele încă. Însă așa cum a reieșit din desfășurarea întregii vizite, problema pe care dl Șumeiko a avut-o mereu în minte, care l-a preocupat în fiece moment a fost NATO - să se extindă sau nu spre Est, să adere sau nu România la el.

Pentru țara noastră, aderarea la NATO este o necesitate imperioasă, stringentă. De regulă, despre acest lucru nu se prea vorbește, ori se spun doar fraze generale. Realitatea e că România e pândită în momentul de față de mari pericole, de care puterea e pe deplin conștientă. Focarele de încordare existente în jur, cel din Bosnia în primul rând, dar nu numai el, pot fi luate de cei interesați ca puncte de sprijin ori ca sămânță pentru declanșarea de tulburări și în România. De altfel, amenințări în acest sens se fac aproape pe față. Încorporarea țării noastre în NATO ar înlătura pericolul, securitatea țării noastre ar fi asigurată. De aici, puternica reacție anti-NATO (adică împotriva intrării noastre în NATO), în exterior și în interior, a celor interesați în ținerea României sub presiune și în nesiguranță. În rândul acțiunilor de acest fel de peste hotare se înscriu vesnicile pretenții ale unora de întâietate la primirea în Alianță, Vișegradul, susținerea ideii că România e mai puțin pregătită. Pe urmă, atitudinea oscilantă a americanilor și chiar a conducerii NATO: ba se citește o listă de priorități, ba se neagă existența vreunei liste, ba se spune că „cei șase" (România, Cehia, Slovacia, Ungaria, Polonia, Bulgaria) vor intra concomitent în NATO, ba se vorbește de o „competiție", pe care urmează s-o câștige cei mai isteți. Aici se încadrează și poziția Rusiei, reiterată de dl Șumeiko. Înainte de a mă referi la ea, câteva cuvinte despre împotrivirea față de NATO a unor forțe politice din România. Nu e vorba de opoziție, care, în esență, de dreapta și prooccidentală fiind, susține includerea României în Alianță. Avem de-a face mai curând cu un „curent subteran", de forțe politice legate de stânga și de vechiul regim, care vizează puterea și de aceea caută să țină în șah stăpânirea de acum, punându-i bețe în roate și șicanând-o. Exemplu tipic - așa-zisa scrisoare a celor 300 de pretinse cadre militare. Un sprijin mai mare acordat dlui Șumeiko nici că se putea.

La atitudinea Rusiei față de NATO m-am referit deseori. Aici, doar câteva cuvinte. Rusia nu vrea nici un fel de extindere a NATO, ba, mai mult, consideră că Pactul este inutil și că deci ar trebui desființat. Este însă dispusă la unele concesii, să fie, adică, de acord ca unii dintre foștii ei sateliți să intre totuși în NATO. Care dintre ei? Se pare că ar închide ochii la Cehia, Slovacia și Ungaria, însă n-ar dori cu nici un chip intrarea Poloniei, Ucrainei, României și Bulgariei. Cordon sanitar și sferă de influență moscovită. Să lucreze (evident, după puterile lui) în această direcție - iată în ce-a consistat misiunea lui Vladimir Șumeiko la București. Cunoscând aceasta, vom înțelege perfect de ce vizitatorul moscovit a spus la București că „Rusia nu va fi de acord cu extinderea NATO către Est până când nu se va ști cine și de ce intră în NATO". Ar mai fi de spus că pentru misiunea dlui Șumeiko pică bine și recenta reconvertire a dlui ministru Tinca la teza temporizării procesului de aderare a fostelor țări socialiste la NATO, determinată, evident, de însușirea ideii lui Willy Claes că prin primirea de noi membri Alianța nu trebuie să devină mai slabă decât înainte.

ION D. GOIA ■

EUROPA de la Vest la Est

Cannes - „Capitala" Europei

Cel de-al 53-lea summit al Uniunii Europene a avut loc în zilele de 26-27 iunie la Cannes, chiar în sălile în care se organizează anual Festivalul Internațional al Filmului. Capitala turistică a rivierei franceze, obișnuită să primească stelele filmului, a devenit de această dată centrul atracției mediatice datorită prezenței șefilor de stat sau guvern din țările membre ale Uniunii Europene, dar și a celor din statele europene asociate, precum și din Malta și Cipru, (în total 11 noi state invitate pe Croisette).

Așa cum au observat comentatorii politici prezenți la fața locului, în afară de agenda de lucru extrem de densă, noutatea acestui „sommet" a fost dată și de alte elemente de culoare: a fost prima reuniune la nivel înalt la care a luat parte noul președinte al Franței, Jacques Chirac, în momentul în care țara sa deținea și președinția semestrială a instituțiilor comunitare; în Marea Britanie începuse criza guvernamentală care ar putea duce la înlăturarea premierului John Major; a fost prima reuniune la vârf a celor 15, după cea de la Essen (care a avut un caracter mai mult exploratoriu), la care au fost prezenți și șefii de stat din țările aspirante, conturându-se astfel imaginea „Europei de mâine" - adică de la începutul secolului următor - când s-ar putea ca UE să aibă peste 25 de membri.

În ce privește reuniunea propriu-zisă, ea a avut două faze distincte. Prima a fost conclavul propriu-zis al UE, în care s-au dezbătut problemele privind forța de muncă (situația șomajului), cele legate de construcția comunitară în vederea viitoarei Conferințe interguvernamentale de anul viitor, care va dezbate viitorul Tratatului de la Maastricht. „Clou"-ul acestui „sommet" a fost însă problema monedei unice. Se știe că în legătură cu această chestiune deși se stabilise un calendar al procesului, care să ducă la emiterea unei monede comunitare, el a fost întârziat cu cel puțin doi ani. Și între timp au apărut puncte de vedere divergente. În special Anglia este foarte circumspectă, întrucât euroscepticii ei tot mai numeroși afirmă că în felul acesta va fi știrbită o parte din suveranitatea financiară a țării. Și alte state din UE se tem că prin introducerea unei monede unice Europa va intra de fapt la remorca Germaniei, țara cu economia și deci cu moneda cea mai puternică.

Fără să ofere soluții definitive, reuniunea de la Cannes a reconfirmat „unda verde" dată acestui program și altora, cum ar fi cel din domeniul transporturilor. În sfârșit, o altă durere de cap pentru „cei 15" provine din faptul că nu s-a reușit în acțiunea de realizare a păcii în Bosnia. În contextul unei implicări reduse a SUA și din cauza condiționărilor Rusiei, UE se simte oarecum legată de mâini și de picioare în demersurile sale de a obține pacea în Bosnia.

Trecând la al doilea capitol al reuniunii de la Cannes - oraș aflat câteva zile sub „stare de asediu" din cauza atâtor VIP-uri - trebuie spus că oaspeții prezenți și-au afirmat pe tonuri mai patetice sau mai reci, dorința de a se integra în structurile economice ale UE. Numai că și aici există, dacă nu neînțelegeri, oricum priorități diferite. Statele din zona Mediteranei (Italia, Franța, Spania) ar dori o politică mai activă de integrare a celor din bazinul mediteraneean, în timp ce Germania și, parțial, Anglia sprijină mai deschis efortul de integrare a noilor democrații dinspre estul continentului. Dar dincolo de aceste mici dispute, reuniunea de la Cannes a constituit un mesaj destul de limpede că Europa își construiește o nouă arhitectură, cel puțin în plan economic, în sensul creării unui mare spațiu de cooperare care ar putea fi colosul industrial al lumii în mileniul următor.

Prezența României la această paradă a vedetelor politice nu a avut desigur un caracter monden, ci a reprezentat o confirmare a unei opțiuni politice strategice. România va trebui, însă, să-și însușească nu doar limbajul și stilul unui alt tip de cooperare, dar va trebui să tragă ultimele consecințe din însușirea și transpunerea în practică a standardelor impuse de pătrunderea într-un astfel de club. În acel „randez-vous" de la Cannes nu numai delegația română, ci și celelalte prezențe, au avut ocazie, în general fructificată, pentru noi contacte. În ce [illegible] privește, cea mai mediatizată a fost întâlnirea Iliescu - Horn, menită să impulsioneze semnarea Tratatului de bază dintre cele două țări.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Ce li se pregătește rușilor

În Rusia, după cum am arătat într-un alt articol, comuniștii au mari șanse să câștige alegerile din decembrie a.c., iar dacă izbutesc să se și alieze cu agrarienii, ei vor putea controla parlamentul. Evident, celelalte forțe politice nu stau cu mâinile în sân, ci se organizează să oprească ori măcar să încetinească ofensiva comunistă, pe de o parte, și să-și joace propria carte, pe de alta. Dintre forțele politice ostile înaintării comuniste, cele mai importante sunt, desigur, cele legate de actuala putere. Care sunt ele? Cine le reprezintă? Ce strategie și-au elaborat? Cine are în mână așii? - iată întrebări care preocupă în prezent mass-media din Rusia și de pe întregul glob. În cele ce urmează, câteva din opiniile mai larg împărtășite.

În ultimii cinci ani, puterea în Rusia a trecut în mâinile celor bogați. Plutocrație. „Partidul puterii" care stăpânește la Kremlin este de fapt „Partidul averii". Un clasament al celor mai bogați oameni din Rusia făcut la sfârșitul lui 1994 includea în primii 10 nume ca: Mihail Gorbaciov, Boris Elțân, Egor Gaidar, Ruslan Hazbulatov, Vladimir Jirinovski, Nicolai Râjkov. Între timp însă lucrurile s-au mai schimbat și astăzi cei mai mulți îl situează printre primii, dacă nu chiar pe locul întâi, pe Viktor Cernomârdin. Pornindu-se de aici, e normal să se vorbească de o strategie electorală a Kremlinului avându-l ca șef de stat-major chiar pe actualul premier. Se apreciază că partidul său „Casa noastră - Rusia" ar putea obține 25-30 la sută din voturi și dacă izbutește să facă el, și nu comuniștii, alianța cu agrarienii, atunci controlul parlamentului îl va avea asigurat; cu atât mai mult s-ar putea atinge acest țel dacă în alianță ar fi atras și „Partidul pentru Securitate Națională", de orientare centristă. Însă, ca și în cazul comuniștilor, victoria doar în alegerile parlamentare n-ar însemna deținerea puterii; pentru aceasta, e nevoie și de cucerirea fotoliului prezidențial. Premierul rus și grupul său (numit deja „blocul lui Cernomârdin") știu bine acest lucru și, în consecință, au elaborat un plan global, care vizează și scrutinul parlamentar, și pe cel prezidențial. Ce urmărește „blocul lui Cernomârdin" în primul dintre scrutinuri am văzut; în cel de-al doilea, scopul declarat ar fi „să prevină posibilitatea ca puterea supremă să cadă în mâinile unei personalități întâmplătoare sau, și mai rău, în mâinile vreunui psihopat" (aluzia la Jirinovski este mai mult decât transparentă); în realitate, scopul este, evident, cucerirea întregii puteri. Și aici se ivește întrebarea: pe cine va susține blocul actualului premier rus în bătălia pentru Kremlin - pe Elțân sau pe însuși Cernomârdin? Aproape toată lumea înclină către varianta din urmă.

Aceasta în primul rând pentru că în Rusia popularitatea și credibilitatea lui Elțân au scăzut catastrofal. Autoritar și impulsiv, uzat fizic și psihic, dedat din ce în ce mai mult cu țoiul, nesigur pe sine și de aceea „bizar și imprevizibil" (AFP), Elțân „și-a pierdut în cele din urmă capacitatea de a conduce țara" (aprecierea aparține lui Ivan Lapșin, liderul Partidului Agrarian). În schimb, Cernomârdin s-a afirmat tot mai mult, cu deosebire în timpul crizei ostaticilor de la Budionnovsk, ca un politician priceput, capabil, echilibrat. O lume întreagă a văzut diferența dintre cei doi: în timp ce premierul negocia la telefon cu tact și cu succes eliberarea ostaticilor, Elțân dansa cazaciocul pe pontonul unui debarcader din Halifax.

Dar se va lăsa Elțân dat la o parte? Va accepta el să se retragă? Teoretic, Elțân se mai poate crampona de putere, îl poate destitui pe Cernomârdin și-și poate pune din nou candidatura la prezidențialele din vara viitoare. Practic însă i-a cam sunat ceasul, varianta cea mai bună pentru el fiind o retragere onorabilă. Legat de aceasta, ziarul sofiot „24 Ceasa" scria: „Poziția forțelor politice din Rusia în preajma alegerilor arată că pe Elțân îl așteaptă cu siguranță pensia. În prezent, doar 6 la sută dintre ruși și-ar da votul pentru el. Președintele rus va împărtăși destinul lui Gorbaciov, care s-a retras din marea politică în vila sa cu patru etaje din apropierea Moscovei. Aceasta i-a fost dăruită de Elțân ca semn de recunoștință în numele poporului rus. Probabil tot o astfel de vilă va primi și Elțân de la Cernomârdin. Se pare că președintele rus este foarte conștient de viitorul ce-l așteaptă și nu i se împotrivește. El este sigur că premierul nu-i va întoarce spatele, ci dimpotrivă, îl va canoniza și numele lui va rămâne în istorie. De Elțân s-a săturat și Occidentul, din cauza hotărârilor lui surprinzătoare. El însuși a înțeles că dacă nu cedează acum puterea în mod demn, va fi nevoit s-o facă în mod forțat. În fața lui Elțân se află următoarea alternativă: fie să se retragă în pace și liniște din politică și să intre în istorie ca «părinte al națiunii», fie să rămână la putere riscând să fie înlăturat cu tancurile și considerat «dușman al națiunii». Deși ezită, Elțân nu are cum să nu prefere prima variantă".

Cam asta ar fi situația. Cu datele de acum, favorit în cursa pentru postul de stăpân al Rusiei apare Cernomârdin. Ceea ce nu înseamnă că nu se pot ivi surprize, întrucât de la Gorbaciov încoace evoluția situației din Rusia a devenit la fel de imprevizibilă ca și țarul Boris (Elțân).

ION D. GOIA ■

Mileniul trei fără un sfert

Lovitura sub centură...

A făcut înconjurul lumii imaginea nemaipomenită a păruielii „în direct" între Jirinovski și guvernatorul Novgorodului. Faptul că televiziunea din Moscova este servită de un asemenea super-ingredient nu a afectat câtuși de puțin tirajul talk-show-ului cu pricina. Dimpotrivă. Gestul lui Jirinovski de a așeza polemica pe terenul inechivoc al „caftului" politic era de așteptat. Nu este prima oară când acest bufon feroce simplifică la maximum confruntarea și își elimină, în public, chiloții. Un alt element mi se pare, în schimb, mai important: în Rusia duritatea confruntării politice și a duelurilor doctrinare se transplantează voios în perimetrul necontrolat al patimilor înverșunate, urii deschise, suprimărilor fizice. Avem în față un sistem de evoluție de o rară periculozitate în care conturile se reglează murdar, cu armele evitabile ale Mafiei și ale haitelor de gang. Jirinovski a deschis doar această interminabilă succesiune de rafale grotești, de coliziuni golănești și de vendete de o incredibilă rapacitate. Exemplul său a fost urmat cu un entuziasm cât se poate de elocvent. Lideri de partide și miniștri, conducători de sindicate și formatori de opinie se încrâncenează într-o luptă pe viață și pe moarte intrând în ring fără mănuși, fără reguli, fără milă. De aici și rezultă o ecologie politică extravagantă, violentă, fără măsuri și fără măsură, reflectând starea de junglă a psihologiei sociale și, în general, a vieții publice rusești. S-a ajuns la atingerea pragului în care generali de pe teren împroșcă generalii din înalta comenduire de la Moscova, adică la stadiul în care vehemența polemică joacă tontoroiul pe tubulaturile atât de riguroase ale disciplinei militare. Când o mare putere înregistrează o asememenea neistovită brambureală este de așteptat ca lucrurile să explodeze într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu.

În restul Estului s-ar părea că sindromul acestei nebunii întreținute cu grijă se laminează conform aceleiași metode. Brambureala cu scrisoarea celor 300 de militari români care vor capul lui Iliescu se înscrie organic în acest gen de manipulări furioase. Dar nu numai Bucureștiul trăiește asemenea exerciții de stil. Varșovia, Sofia sau Bratislava dansează același furibund tontoroi care indică extrema relaxare a moralei politice atât cât există ea.

În lumea occidentală lucrurile stau, măcar dintr-un punct de vedere, altfel. Un Bill Clinton, dezamăgit de „politica murdară a republicanilor", a avertizat că după următoarea campanie se va retrage din viața politică. Un John Major, atacat prea tăios din rândurile propriului partid, nu sparge capul nimănui, nu trimite în aliniamentul adversarilor bătăuși plătiți și nici ucigași de profesie. Demisionează, pur și simplu, din vârful piramidei conservatoare. Mai mult, solidar cu premierul său, ministrul de externe, Douglas Hurd, își anunță depunerea mandatului. Așadar, luptele se poartă peste tot, loviturile ferme se poartă peste tot, dar există undeva o „centură" sub care nu se coboară din cauza regulilor jocului și a onoarei personale. Aceste două dimensiuni nu s-au inventat în Est. Deocamdată...

RADU BUDEANU ■

John Major își dă cu stângu' în dreptu'

☐ Sau varianta britanică a proverbului: „Ferește-mă, Doamne, de prieteni..."

Scena politică britanică, deja tensionată și cam confuză de mai multă vreme, a devenit de-a dreptul spectaculoasă prin hotărârea premierului John Major de a demisiona din funcția de lider al Partidului Conservator. Premierul a trebuit să facă față în ultimul an unei adversități crescânde din partea unora dintre parlamentarii conservatori care s-au opus în special politicii europene (sau mai precis spus, comunitare, a guvernului condus de Major. Euroscepticii, care au fost și în trecut destul de obstinați în convingerile lor și chiar agresivi în acțiunile întreprinse, i-au reproșat premierului acceptarea unora dintre prevederile Tratatului de la Maastricht, în special în legătură cu introducerea unei monede unice europene. Pe de altă parte, fostul premier Margaret Thatcher, care se bucură de simpatii și influențe în rândul partidului „torry" și-a câștigat noi adepți ai politicii pe care ea însăși a dus-o, considerată de mulți ca izolaționistă și antieuropeană.

În sfârșit, dar nu în ultimul rând, precaritatea poziției lui Major în propriul partid a fost amplificată de succesele laburiștilor. În timp ce în sondajele de opinie premierul și guvernul conservator atingeau cote tot mai mici de popularitate, laburiștii conduși de tânărul și charismaticul lor lider Tony Blair a câștigat permanent teren, fapt confirmat și de rezultatele obținute la câteva alegeri locale.

Încolțit de aceste critici și insuccese, Major a aruncat el însuși mănușa, considerând că trebuie să ajungă la o limpezire a apelor în propriul partid, chiar cu riscul de a pierde șefia în formațiunea sa politică și pe cea de premier. Gestul lui Major a fost sprijinit, surprinzător, de doamna Thatcher, dar și de ministrul de externe, Douglas Hurd, care și-a anunțat disponibilitatea de a părăsi cabinetul în semn de solidaritate cu primul ministru. Presa britanică a fost plină de tot felul de scenarii, mulți analiști considerând că Major nu va avea contracandidat la alegerea pentru noul lider și că nici unul dintre membrii cabinetului nu și-ar manifesta dorința de a „ieși în față". Dar iată că cel care a făcut-o a fost tânărul ministru pentru Scoția, John Redwood, pe care mulți îl văd deja drept un candidat serios la șefia partidului și a guvernului.

Chiar dacă lucrurile nu vor avea acest deznodământ, este limpede însă că în Downing Street 10 lucrurile nu mai puteau să meargă la fel și că o lămurire era absolut necesară. Rămâne de văzut ce consecințe va avea pentru partid și pentru politica viitorului guvern care ar trebui să administreze țara până la viitoarele alegeri. Cu toate că laburiștii cer scrutin anticipat...

ȘTEFAN NICOLAE ■

Acasă la doamna Doina Uricariu

„Cred în continuare în civilizația scrisului și în forța mâinii care scrie!"

Cunoscută și talentată poetă, după 1990 doamna Doina Uricariu a devenit și „femeie de afaceri", folosind o sintagmă care în cazul domniei sale este destul de inexactă. Pentru că Doina Uricariu deja a creat un stil în „afacerile" cu cărți, de la semnarea contractelor cu autorii și până la promovarea și lansarea pe piață a acestor cărți. Într-o puzderie de edituri, cele mai multe dintre ele practicante ale compromisului comercial și ale prostului gust, editura DU STYLE s-a impus deja ca o casă editorială de ținută europeană, astfel încât sigla firmei a devenit sinonimă cu valoarea, cu eleganța și cu respectul pentru cititor. Parcă nici nu-ți vine să crezi că această doamnă minionă, gingașă, extrem de sensibilă, gândește bazele unui imperiu al cărții care să rivalizeze cu marile case editoriale din Anglia, Franța sau Germania.

Generoasă, doamna Doina Uricariu ne-a acordat peste trei ceasuri de confesiuni în locuința sa plină de cărți, de mobile vechi și frumoase, într-un spațiu al creației, al toleranței, al gândului frumos și înalt, în care totul poartă amprenta stilului DU. Un privilegiu al sufletului și al spiritului, acordat de purtătoarea peste veacuri a visurilor cronicarului moldovean Axinte Uricariu.

Demnitatea familiei Uricariu

„Când m-am născut eu, tata era mare mutilat de război, fusese grav rănit în genocidul pus la cale de ruși la Oarba de Mureș. Avea 27 de ani, a stat șase ani în spital, a făcut peste 40 de operații. Marele specialist în chirurgie maxilo-buco-facială Valerian Popescu a prezentat și lucrări în străinătate bazate pe cazul tatălui meu, căruia i-a recompus întregul maxilar distrus.

Tata a fost salvat de ordonanța lui, care era maghiar - poate de aici și incapacitatea mea de a trăi intoleranța și radicalismul. Ar fi vrut să se sinucidă, era efectiv desfigurat, dar acel om i-a luat pistolul din mână și l-a cărat în spinare, mințind din post în post că este fiul unui general și l-a dus în București unde rana s-a închis abia după un an și ceva. Mama s-a născut în Basarabia, în 1922, la Zgurița-Soci și s-a refugiat în România după invazia sovietică. În 1945 era asistentă la spitalul Colțea și după decretul Anei Pauker trebuia să fie deportată în Siberia. Atunci s-au căsătorit, a fost o căsătorie de onoare. Tata fiind ofițer superior, a trebuit să ceară dispensă regală pentru că mama nu avea dotă, toată averea ei rămăsese în Basarabia. Practic, trăind amândoi falia aceea dintre '44-'45, și unul și celălalt au avut destinele distruse. Ce m-a impresionat însă întotdeauna în distrugerea acestor destine a fost demnitatea cu care au ținut piept tuturor acestor forme de distrugere și rar mi-a fost dat să întâlnesc oameni mai frumoși! O spun nu ca fiică a lor, ci cunoscând destul de bine lumea din jur. După 1989 am avut bucuria să nu trăiesc drama pe care au avut-o mulți prieteni de-ai mei, aceea de-a nu se mai înțelege cu părinții. Am mai avut o mare bucurie alături de părinții mei, aceea de a nu fi mințită niciodată! Erau oameni foarte curajoși! Ne-au crescut, pe sora mea și pe mine, într-un mediu mult mai deosebit de cel în care creșteau ceilalți copii. De pildă, în timp ce toți ceilalți copii învățau franceza, noi am învățat germana, pentru că era considerată o limbă a rigorii, obligatoriu o limbă a umanismului, a științei de a munci și de a fi corect. Franceza era considerată o limbă de salon, o limbă pe care oricum o învățam, fără a exista, desigur, dispreț pentru cultura franceză".

Imensa iubire

„Aș putea să spun că prima trăsătură a stilului meu este o imensă iubire față de ceea ce există, ceea ce există însemnând biblioteci și natură, în egală măsură! Pentru mine, așa cum lumea este o pădure, cosmosul este o pădure de ființe, de lucruri și de forme ale existenței, tot astfel și biblioteca este o pădure în care rezonează tot soiul de voci, de păsări, de arbori! Întotdeauna Cartea Vieții și Cartea Lumii s-au întâlnit".

Dosarul

„N-am suferit din pricina dosarului în facultate, dar am suferit după terminarea facultății. Cred că sunt unul din puținele exemple de studenți care au terminat facultatea cu o medie excelentă și au șomat. Am fost șomeră timp de șase ani, pentru că după ce am obținut negația ca să vin asistentă la catedra de semiotică unde dorea să mă aducă dl profesor Paul Miclău, decanul Facultății de franceză, a intervenit legea cu trei ani de producție, drept pentru care nu m-am putut angaja nici în presă, nici în televiziune, nicăieri. Pot să spun însă că a fost perioada cea mai fericită a vieții mele, pentru că am stat enorm în bibliotecă! Am dat și foarte multe meditații în acea perioadă și am descoperit atunci cu stupoare, pentru că mi se solicita să fac diplome de licență, cât de mulți inspectori școlari generali erau oameni care nu aveau studiile încheiate și nu aveau dată licența! Erau fel de fel de fiice de ștabi cu medii sub 8,50, 9,50 fiind minimă pentru a intra în cercetare sau în mediul universitar, dar care ocupau asemenea posturi. George Macovescu, care era președintele Uniunii Scriitorilor, disperat de faptul că nu-mi pot da doctoratul pentru că nu lucram nicăieri, îmi găsise un post la secția de învățământ a Scânteii Tineretului. Aș vrea să-i mulțumesc lui Eugen Florescu, redactorul șef de atunci, care m-a anunțat că nu voi putea lucra din pricina dosarului meu, pentru că mi-a oferit încă niște ani de bibliotecă care m-au departajat de colegi de-ai mei de generație tocmai prin aceste lecturi și m-au ferit de niște compromisuri pe care poate că le-aș fi făcut lucrând la ziar! Primul post unde m-am angajat a fost de secretar literar la teatrul Ion Vasilescu, datorită Soranei Coroamă-Stanca. Apoi, prin transfer, am venit în 1981 la editura Kriterion, deoarece Domokos Geza a considerat că este păcat să rămân pe drumuri!"

„De ce să ne vindecăm?!"

„Am avut probleme foarte mari cu primul volum de versuri, VIN-DECĂRILE, apărut în condiții grafice deosebite, dar efectiv hăcuit de cenzură. Timp de șase ani marea problemă a cenzurii a fost - „de ce să ne vindecăm, poporul are S-au tăiat enorm le-am înlocuit, l-am mul arată aproape volumului a fost o asta este marea după șase ani donase și astfel a ap Mihai Gafița, pe v al editurii".

„Pot să vă anunț că va exista un grup editorial care va dori să-l pregătesc cu grijă și dintre românii care vor fi parteneri străini, aleși dintre mari case de editură din Italia - voi lucra cu cei mai buni specialiști din Ro LUI ADAM, semnată de Dan Pavel, pe care îl conside politologi și el va fi directorul colecției SIGILII, dar

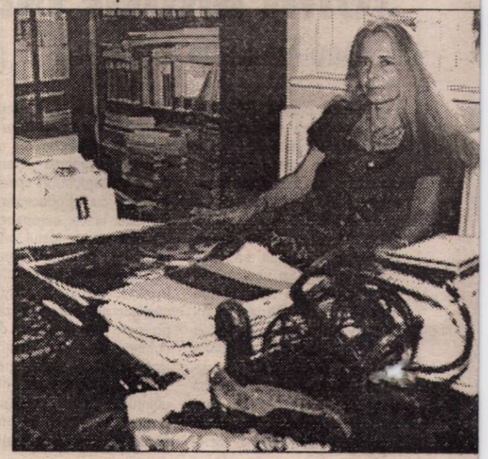

Iuda de la Editura Eminescu

„Probleme de do sar mi-a creat, cu o ires- ponsabilitate pe ca re aș putea s-o numesc criminală, tovarășu Valeriu Răpeanu care în 1985 a declanșat o violentă luptă împotriva mea! S-a dus la Nelu Oancea, secretarul PCR la Editura E minescu, să-i spună că sunt colaboratoare a Europei Libere și să-i ceară să mă dea afară din partid. Nelu Oancea a venit foa rte speriat la mine și m-a vertizat. I-am răs puns că este o calomnie și că dacă nu se produc dovezi - benzi, scrisori, să nu-i fac ă jocul și să-i ceară aces- t în 1976 la Cartea umul s-a bucurat de Preda, și astăzi, când se i, mi-aduc aminte cât de at faptul că deși nu m-a se publice volumul, l-a te dovezi. Enervat de faptul că nu poate obține acest lucru, a chemat securistul cu care avea întâlniri aproape zilnice și acela, cercetând mai mult, a descoperit că un unchi al meu, Vladimir Krasnoselschi, căsătorit cu sora tatei, era titular de rubrică la Europa Liberă. Era unul dintre cei mai vehemenți critici ai regimului comunist, deși era un om de stânga, fusese secretarul lui Titel Petrescu. Deci, au urmat numeroase anchete, mi s-a agravat și boala de inimă... dar nu-mi place să vorbesc despre toate acestea pentru că nu-mi plac cei ce-și fac un capital personal din dizidență! Răpeanu a turnat foarte mulți oameni și scriitori! „Campania" lui cred că avea duble determinări. Era obișnuit ca redactorele să-i facă pe plac din toate punctele de vedere și faptul că eu eram o nonconformistă și atunci când citeam manuscrisele și atunci când le propuneam, faptul că eram soția unui domn, că eram mama a doi copii, că mă interesau în primul rând aceste lucruri și că nu puteam fi cumpărată prin nimic, a declanșat, probabil, complexele pe care le aveau toate aceste porniri. În toți turnătorii, în toți acești iuda zac niște mari complexați, niște oameni care n-au pe pământ nici un sens și atunci își găsesc acest sens al turnătoriei!"

Atenție la politicieni!

„De est oamenii politici care sunt retorici, care sunt naționaliști, cei care tot tim pul folosesc acest **divide et impera**, această formă de fracționare a pop orului român, care distrug în români sentimentul iubirii aproapelui, cei că re inventează tot timpul stări conflictuale, apocaliptice, catastrofice pentru ca să acopere jaful pe care practic îl trăiesc ca persoane, oamenii politic care manipulează, cei care se duc la țară și le spun țăranilor că ei le-a u dat pământ, cei care spun că dau poporului român ceva ce i-a aparți ut dintotdeauna și care niciodată nu va fi redat pe măsura pierderilor p e care acest popor le-a suferit!"

„Absenteismul este o mare greșeală!"

„Este cea mai mare prostie să nu te duci să votezi: mai bine să greșești alegând prost decât să greșești lipsind și creând un fals procentaj! Absenteismul este o mare greșeală a poporului român! Este o mare greșeală dacă nu are sentimentul că zi de zi i se joacă destinul, el este primul vinovat dacă se retrage, dacă, lovit fiind, se ascunde cumva și nu este lucid cât de importantă e fiecare opțiune!"

Mentalitatea de țarc

„Îl stimez foarte mult pe dl Corneliu Coposu, foarte mult! Dl Emil Constantinescu este un om din ce în ce mai matur politic și mai bine pregătit, după tot ce s-a întâmplat. Îmi place tipul de analiză politică pe care îl face Nicolae Manolescu! O stimez foarte mult pe Ana Blandiana! Dar știți ce mult a pierdut Ana Blandiana la nivelul cititorilor?! Acești cititori sunt intoleranți, fiecare este cu partidul său și sacrificiile ei pentru o nouă mentalitate civică nu sunt răscumpărate printr-o audiență mai mare. Dimpotrivă, ea a pierdut poate din audiență și nu este singura care a pățit acest lucru. Oamenii au foarte multe prejudecăți și uită că în perioada marelui clasicism romănesc exista Eminescu, care era și un mare jurnalist politic, dar scria și marea lui poezie metafizică, că exista Titu Maiorescu care a dat, practic, direcția spiritului critic în literatura română și care a fost și un mare om politic și că toți acești oameni conduceau și reviste, erau și niște consilieri mai mult sau mai puțin vizibili ai unor case editoriale, că au îngrijit ediții, cum s-a întâmplat în cazul lui Maiorescu și că nu numai comunismul ne-a învățat să fim niște oameni care mai au un singur deget din cele zece de la amândouă mâinile, transformându-ne în niște ființe ale țarcului, nu ale spațiului deschis. Mentalitatea omului în țarc persistă!"

„Voi publica foarte mulți scriitori români, chiar dacă acest fapt o să-mi atragă mult mai multe probleme decât dacă aș fi publicat scriitori străini!"

Zeul blond

„L-am ales pe Nichita pentru teza mea de doctorat pentru că este cel care a schimbat radical limbajul liric postbelic. Este poetul care a deschis practic toate direcțiile din poezia modernă postbelică, cel mai liber dintre toți confrații lui și față de limbaj și față de imaginar și față de relația cu Cosmosul, este poetul care a readus din tradiție formele cele mai greu de imaginat a fi puse împreună. Este o teză scrisă foarte liber, este de fapt un eseu foarte viu, foarte speculativ, l-aș fi trădat pe Nichita dacă mi-aș fi pus cine știe ce togă universitară sau de Doctor Honoris Causa vorbind despre el! Era totuși poetul pulloverelor largi și al cămășilor largi, deci trebuie să intre într-un discurs liber!"

MARIAN GHIȚEANU ■
Fotografii de FLORIN IONIȚĂ ■

Cu copiii săi - Alexandru și Andreea - „cărora nu doresc să le las numai o mare firmă, ci mai ales o spiritualitate! Îi iubesc enorm și le doresc să aibă noroc și să fie ambițioși!"

„Spiritul critic sper că funcționează încă foarte bine la mine și este spiritul cel mai aproape de o percepere dramatică sau chiar tragică a lucrurilor, chiar dacă pot fi euforică sau ludică! În mine a rămas tot timpul și va rămâne, și prin structura fizică, ceva de copil, o mare naivitate care mă va face să pierd de multe ori pentru că dăruiesc oamenilor, judecându-i după sufletul meu, mai mult decât merită! De câte ori surâd, nu este un surâs profesional, efectiv îmi place să râd și să surâd, să salut în felul acesta oamenii! Este adevărat că printre prietenii cu care mă întâlnesc, dar nu numai printre ei, descopăr tot mai multă mitocănie! Puterea banilor elimină din ei și grația și puterea sufletului și puterea bucuriei. Concurența îi face să devină un soi de fiare penibile!"

„Îmi place să bucătăresc! Cred că tot ce faci cu bucurie și cu drag, faci mult mai ușor. Dacă aș intra în bucătărie considerând actul de a găti ca ceva care este sub nivelul meu intelectual, aș fi una dintre multele femei proaste care practică acest gen de idiosincrazie la bucătărie! E adevărat că am constatat că ele sunt mai fericite decât mine, că în general bărbații prețuiesc mai mult femeile proaste și leneșe și șmechere!"

Gabriel Liiceanu despre:

Horia-Roman Patapievici - Zbor în bătaia săgeții

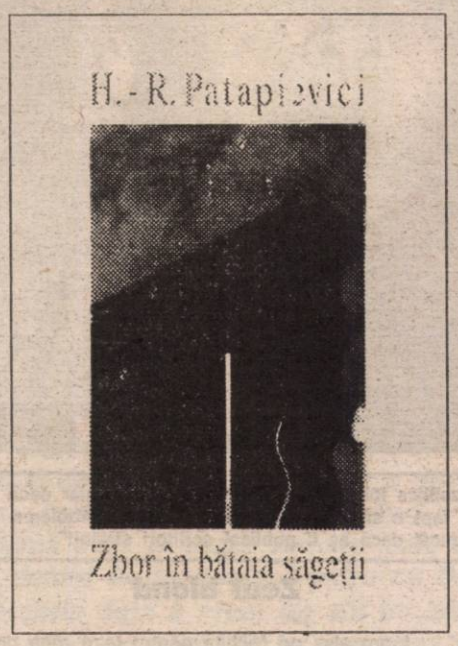

Lansarea cărții lui H.-R. Patapievici - **Zbor în bătaia săgeții** - de către Gabriel Liiceanu la Târgul de carte a avut loc în prezența unui mare număr de oameni de cultură. Vă redăm o parte din cele spuse de directorul Editurii Humanitas.

...„Pentru cititor, întrebarea care îi taie respirația și care o așteaptă la capătul cărții este: «Va reuși, oare, Patapievici să lanseze singur săgeata, să o însoțească apoi în zborul ei pentru ca, în cele din urmă, să o întreacă și să găsească astfel răstimpul infinitezimal al întoarcerii necesare pentru ca lovitura să îi izbească în plin pieptul?»"...

...„Ei bine Patapievici reușește să adeverească acest paralogism: el este simultan săgetătorul, însoțitorul săgeții și ținta care își primește săgeata; el este maestrul și discipolul său; el este victima fericită și făptașul crimei; el este moașa și copilul nou-născut..."

„...De fapt nu greșesc spunându-ți că ești un Kierkegaard al nostru; am să spun mai degrabă despre Kierkegaard că este un fel de Patapievici danez. Căci, ca și tine, Kierkegaard avea conștiința misiunii lui divine: aceea de a-și trezi compatrioții".

MARIA ANTONESCU ■

Un teatru cu adevărat „incomod"

Pe scena sălii Giulești a Teatrului Odeon, sub numele de teatru „Incomod", de la 2 iulie este programat spectacolul cu piesa „Curve de lux" de Radu Iftimovici. Piesa a fost scoasă, din motive extraculturale - după cum susține autorul - din repertoriul Teatrului Național din Tg. Mureș, pentru că în ea ar fi fost atacate personalități precum Mihail Sadoveanu, Victor Parhon sau Iorgu Iordan. Într-un interviu acordat agenției Mediafax, autorul lămurea într-un fel „misterul" acestui tratament la care i-a fost supusă lucrarea: „Piesa urmărește modul cum se racolează viitoarele personalități politice din România. Un oarecare Popescu, care a lucrat cândva la Securitate cu oameni de știință, scriitori etc. a fost racolat din nou după 1989 de serviciile secrete pentru a racola curve de lux moderne, în vederea trimiterii lor peste hotare". Într-adevăr, cam îndrăznește subiectul, iar fabula probabil că nu a plăcut noilor nomenclaturiști.

Regia spectacolului este realizată de Mihail Lungeanu, iar dintre interpreți citâm pe Iurie Darie, Candid Stoica, Jeanine Stavarache. **(S.N.)**

Un caligraf al geografiei urbane:

Pictorul Spiru Vergulescu

Pictorul Spiru Vergulescu este un citadin, prin temele predilecte ale lucrărilor sale. Lucrul acesta este foarte evident și din expoziția deschisă la Galeriile Calderon. Fără să fie o simplă transcripție pe pânză a unor peisaje urbane, tablourile lui Vergulescu învăluie arhitectura, străzile, „căsuța cu zorele" într-o atmosferă tandră, poetică. Atât acuarelele, cât și uleiurile, sau schițele fugitive trădează aceleași calități ale artistului: ochiul bine format, o mână sigură, încărcătura emoțională care fac să vibreze spațiile bidimensionale. Linia spontană, coloritul cald definesc pe acest artist care știe să descopere amprenta umană a istoriei în fiecare obiect reprezentat pe pânză. Aceeași minuție și capacitate transfiguratoare o dovedește de altfel și în cele câteva portrete, pasteluri, peisaje.

Un artist matur, așadar, care își trage „clasicitatea" nu dintr-un stil manieristic, ci dintr-un fel de a „citi" lumea cu uneltele sale: pânza, penelul, culoarea.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Toate artele

Câteva file de jurnal...

„Saturnalele electorale ca în vremurile bune. Pentru atâta trăiește această nenorocită Țară...

Au votat mai puțin ca jumătate de alegători.

Agenți nevăzuți cutreieră Basarabia și contrapropaganda pe care le-o opunem e prea slabă.

Și în Basarabia și în Moldova s-a alcătuit un comitet de unire națională.

Seara, altă manifestație a studenților. Prefectul de poliție, întâlnindu-mă pe stradă, mă roagă a interveni pentru a preveni dezordinele bolșevice, în interesul țării.

Emisarii evrei umblă prin sate spunând că s-a contramandat mobilizarea. Este ordin ca ei să fie cruțați.

Cineva întors din București spune că e vorba să se facă imediat un guvern liberal...

Greva lucrătorilor de la Căile Ferate.

Foile din București aduc hotărârea guvernului nostru de a interveni în Ucraina, de unde se trag focuri asupra sentinelelor noastre.

Cineva venit din Ismail spune că bolșevicii nu se astâmpără acolo.

... Cei mai cumpliți sunt sârbii; în zilele când atacau ei, trebuia să te gândești la moarte. Și muribunzii trag.

Profesorul Cândea vine din Ardeal pentru a-mi anunța că acolo tinerii se grupează aparte, ca partid naționalist-democrat, deocamdată fără a face opoziție.

... Se teme de bolșevism, pe care l-a cunoscut la Moscova, unde, în disperare de cauză, a luat parte la sovietele lor. Acești oameni sunt dispuși să distrugă lumea întreagă, dar nu se lasă.

Lipsa de legături cu Apusul.

... Se gândește cu îngrijorare la temperamentul separatist al croaților și bosniecilor.

În Basarabia - război în toată regula. S-a dat o luptă la Năbădăuți, înverșunată, bolșevicii având mitraliere și tunuri de diferite calibre.

Ziarele arată că la Petroșani 500 de mineri, în mare parte unguri, au atacat trupele noastre...

Comunicatul oficial arată că s-a reocupat Hotinul.

Suntem ținuți în cea mai completă ignoranță: presa degenerează.

Primejdia la Nistru vine din grozava lipsă de care sufere Ucraina, unde nu s-au făcut sămănături. E o nouă împingere flămândă de barbari.

Americanii ar fi luat o atitudine favorabilă ungurilor.

... Îmi spune că americanii și englezii și-au făcut rosturile și se dezinteresează de rest. Franța e foarte încurcată.

Seara, la Cotroceni, cu trei francezi. Se vorbește, se glumește, până târziu.

O misiune americană sosește cu mărfuri.

Seara, banchetul Academiei, cu membri onorari și corespondenți. Un adevărat sobor de nemțofili.

Banii n-au nici o valoare. Oamenii cer un ajutor pe care nu știm de unde l-am lua.

Se crede că alegerile nu vor fi amânate.

A se recunoaște alipirea Basarabiei e cea mai slabă compensație pentru ce, până în ultimul moment, am avut să suferim de la Rusia veche.

Pe Tisa ar fi mai bune.

În oraș, greva măturătorilor. O murdărie nemaipomenită.

Cât despre ruși, ei nu vor părăsi niciodată gândul Basarabiei, grânarul lor. Ucrainienii ar fi mai puțin periculoși.

Bucureștii sunt de o murdărie fantastică.

Pe străzi, automobile împart ultima ediție a „Socialismului".

La Ploiești, afară de oraș care a votat cu liberalii, am merge foarte bine.

Țărăniștii au luat în întregime județele Argeș, Muscel, Dâmbovița, Vlașca, Olt și Teleorman.

La alegerile pentru Senat se strânge șurubul.

Seara, negocieri cu țărăniștii, pentru o acțiune parlamentară comună.

Situația din Serbia pare că seamănă cu a noastră.

Noua grevă la Uzina de electricitate și gaz. Se cere sporirea salariilor cu 40%.

În acest timp, pe Nistru încercări a bandelor bolșevice.

Pe Nistru se adună ruși.

Afirm încă o dată că oamenii cu ochii deschiși, care știu să-și facă socotelile, nu se tem de concursul străinilor".

Un jurnal actual.

Scris între Mai 1917 și Mart. 1920! după cum se poate citi pe coperta cărții din care am transcris: Nicolae Iorga, „Memorii", Editura Națională - S. Ciornei.

Tipografia?

„Caragiale", strada Șelari 4, București...

GHEORGHE TOMOZEI ■

O jumătate de veac de sertar și singurătate

☐ Secretul unei capodopere

Romanul „Ferestrele Zidite" poate fi numit una din marile surprize literare ale deceniului. Îndrăznim să avansăm această opinie, în speranța că vom fi confirmați de către critica de specialitate. Alexandru Vona, autorul cărții, te surprinde prin haloul de tinerețe pe care-l degajă, în ciuda celor 73 de ani.

- În ce perioadă ați scris romanul „Ferestrele Zidite"?

- L-am scris la începutul anului 1947, în mai puțin de trei săptămâni. Aveam 25 de ani când l-am scris. Am avut foarte multă vreme impresia că a fost un accident. Accidentul absolut, adică nepregătit și neanunțat. Am crezut-o atât de intens încât am avut senzația că știu și ce anume l-a declanșat. În mod cu totul curios, catalizatorul l-a constituit întâlnirea cu un necunoscut, pe scările unei case de toleranță. Dar, cu mult mai târziu, după ce a fost publicat, căutând în vechi manuscrise, am găsit texte care îl anunțau.

- Cine erați dv. în acel moment? Și unde vă aflați?

- Cred că ar fi bine să mă situez și înainte de acel moment, fiindcă ar explica mai bine totul. Am debutat cu un volum de versuri la vârsta de 14 ani, în 1936.

- Foarte interesant, aproape toți marii stiliști ai prozei noastre au fost poeți. Mă gândesc la Mateiu Caragiale, Arghezi, Voiculescu, Bănulescu ș.a. Ce titlu avea volumul?

- Foarte simplu. „Versuri" de Alexandru Vona, publicat la „Cartea de Aur". Avusesem atunci șansa să cunosc niște domni foarte importanți, care se chemau Demostene Botez, Minulescu [illegible]. Erau mai cu seamă foarte importanți fiindcă eu eram foarte mic, la 14 ani. De atunci am crescut...

- Ați scris și proză la acea vârstă?

- Am început și am continuat cu poezie. Am scris și câteva bucăți de proză, dar care erau absolut la nivel infantil. Proză mai elaborată, nuvele, am început să scriu pe la 18-19 ani. Am debutat cu proză în „Revista Fundațiilor", prin 1940. Între 1945-1947 am avut o bună perioadă de proză scurtă. La sfârșitul anului 1947 am plecat în Franța, la câtva timp după ce primisem Premiul „Fundațiilor Regale" pentru poezie. Premiul era pentru un volum de poeme care se chema „Vitralii" și care n-a mai apărut, fiindcă editura a dispărut o dată cu Regatul. După o scurtă peregrinare prin Italia, m-am instalat la Paris. Aici, diploma obținută în țară mi-a permis să-mi găsesc un post de inginer, devenind ulterior șef de întreprindere.

- Ce specializare aveați ca inginer?

- În domeniul construcțiilor de lucrări publice, mai cu seamă lucrări industriale. Am realizat obiective importante în Franța. Am continuat să scriu, dar mult mai puțin, mai cu seamă poezie și nuvele. Am citit câteva texte la Cenaclul lui Arcade. Vreau să spun că uitasem aproape complet romanul, rămas în țară la Ovidiu Constantinescu. Ovidiu păstrase copiile multor lucrări scrise de mine, un volum de nuvele, o carte de poezie și „Ferestrele Zidite".

- Mai aveți și alte romane în manuscris?

- Nu, am doar un început de roman. În schimb există vreo 10 nuvele care ar putea constitui mai mult decât un volum, însă nu știu dacă o să fac demersurile ca să apară.

- În romanul „Ferestrele Zidite" este mai mult decât vizibilă natura dv. de poet. Când credeți că veți publica un volum de poezie în România?

- Manuscrisul volumului „Vitralii" se găsea la Mircea Eliade, care însă l-a pierdut. Nu mai țin minte dacă a dispărut într-un incendiu sau în alt fel. N-am mai regăsit decât o parte din poeme, care rămăseseră la Ovidiu Constantinescu. Acum public din când în când prin reviste poeme mai noi, însă nu știu dacă le voi strânge într-un volum.

- Revenind la discuția despre roman, vreau să accentuez că pentru mine rămâne în continuare un mister faptul că ați reușit să scrieți, la numai 25 de ani, o carte de acest calibru. A fost o iluminare? Vorbiți-mi despre acele scurte momente.

- Trebuie să vă spun că felul în care a fost scris acest roman mi-a creat un handicap ulterior, pentru că așteptam să se producă din nou o declanșare similară. O carte care... se scrie singură! De atunci, mi se întâmplă să vorbesc cu scriitori mai tineri și să le spun: „Cred că poți să fii sigur că ești pe cale să scrii adevărata carte în clipa în care personajele o întind. Adică nu mai poți să le controlezi. Dimpotrivă, devii doar cel care va afla primul ce se va întâmpla, nu cel care plănuiește ceea ce va urma".

Deci, o stare de spirit pasivă, care nu cred că poate fi valabilă pentru majoritatea scriitorilor.

Cred că asta ține, de fapt, de interesul mai profund pentru poezie. Eu consider că poezia se scrie așa și există probabil câțiva prozatori, ca să nu zic romancieri, care au scris într-o stare identică sau această stare s-a declanșat în același fel.

- Cititorii din România ar fi probabil interesați să aibă o antologie din poezia dv.

- Nu știu dacă am s-o fac. Am impresia că fac săpături ca să scot la iveală un cetățean care a existat acum 50 de ani, în pielea căruia mă plimb, în pielea căruia am îmbătrânit... E o situație destul de inconfortabilă. Sunt mult mai fericit acum, când scriu un poem de 10 rânduri de care nu sunt sigur, decât atunci când descopăr în texte vechi ceva care mi se pare mai bun. E un fel de gelozie retrospectivă.

- Poeziile le-ați scris în limba română sau franceză?

- N-am scris decât foarte puțină poezie în limba franceză, în primii ani ai sosirii mele în Franța. De atunci nu m-a mai tentat niciodată. Am impresia că vorbesc din ce în ce mai prost limba franceză. Până la sfârșitul vieții n-o să mai vorbesc decât românește.

CONSTANTIN SEVERINO ■

O istorie a literaturii române contemporane

Cel care s-ar interesa de situația la zi a literaturii române ar avea cu greu la îndemână instrumentele necesare. În materie de dicționare și enciclopedii se știe că stăm foarte prost. Referitor la literatură, în afară de dicționarul lui Marian Popa, vechi și controversat, a mai existat doar o singură lucrare de același fel, cea a lui Mircea Zaciu. În sfârșit, anul acesta s-a publicat primul volum dintr-un mare „Dicționar al scriitorilor români", care este aproape exhaustiv și la zi. Este opera cercetătorilor de la Cluj în frunte cu Mircea Zaciu și Marian Papahagi.

Dar o istorie a literaturii române contemporane? La așa ceva s-a încumetat Laurențiu Ulici, actualul președinte al Uniunii Scriitorilor. Rămâne ca după lansarea lucrării specialiștii să-și spună cuvântul, dar ne facem datoria să consemnăm oportunitatea apariției unei asemenea lucrări. Cu atât mai mult cu cât alte lucrări de sinteză au operat tot felul de excluderi pe motive politice: cele dinainte de '89 scoteau din sumar pe scriitorii dizidenți, sau pe cei care plecaseră din țară; alte lucrări de același tip au operat la omisiuni pe alte criterii. Laurențiu Ulici a susținut mulți ani cronici ale debutanților și este familiarizat cu toate promoțiile literare din ultimele decenii. Lucrarea va avea în final peste 4.000 de pagini și este structurată anticronologic: adică mai întâi promoția '70, apoi cea din anii '60, etc., plus o carte despre literatura comunităților de români din afara granițelor: Basarabia, Bucovina, Banatul sârbesc. Din cele șase volume proiectate sunt definitivate primele trei volume. La lansarea care a avut loc la Timișoara, Laurențiu Ulici a spus că lucrarea sa este pur și simplu „o privire asupra literaturii contemporane".

S-ar putea ca noua apariție să-i stimuleze și pe alți cercetători ai fenomenului literar românesc care au anunțat că lucrează la redactarea unor mari sinteze, cum ar fi Alex Ștefănescu, Eugen Simion sau Nicolae Manolescu.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Istorie și politică

Editura Minerva publică în populara sa colecție BPT o culegere de **„Discursuri parlamentare"** ale lui Mihail Kogălniceanu, pe care mulți îl socotesc unul dintre „părinții" României moderne. Kogălniceanu a fost nu numai omul de la care a pornit și pe care s-au bazat reformele din timpul lui Cuza, dar el a pus și bazele noii culturi naționale și chiar a pregătit ceea ce azi am numi „deontologia parlamentarului", a omului politic. Strălucit orator, Kogălniceanu „s-a produs" cu eficiență în Parlament în legătură cu marile probleme ale istoriei pe care a traversat-o și care a avut în el un protagonist. Pentru că cele 19 texte reținute în carte cuprind o acoladă mare în timp: 1857-1889. Stilul oratoric al lui Kogălniceanu îmbină observațiile scăpărătoare cu soliditatea argumentației, spiritul malițios și polemic cu retorica constructivă. O carte pe care ar trebui s-o țină la căpătâi mulți dintre epigonii de azi în ale parlamentarismului. **(Ș.N.)**

MASINA DE SCRIS

Ieşirea din anonimat: Marius Theodor Barna

Pe vremea când mi-a trimis proza intitulată Dragoste şi ură, Marius Theodor Barna era student în ultimul an la secţia de Regie-Film din cadrul Academiei de Teatru şi Film - Bucureşti. Probabil că între timp a terminat facultatea. Am amânat multă vreme publicarea textului, pentru că voiam o confirmare. Nu-mi place să lansez autori care, poate, se ocupă de literatură accidental. Acum, pentru că a trecut mai mult de un an de la primirea celui dintâi plic, iar cel de-al doilea tot n-a sosit, fac eu primul pas şi tipăresc acest unic document al talentului de prozator al lui Marius Theodor Barna. Sper că tânărul regizor, oriunde s-ar afla, va lua notă de prezentarea sa în revista Flacăra şi îmi va trimite şi alte încercări literare.

DRAGOSTE ŞI URĂ

Sînt întinsă în pat. Simt că mă prinde somnul. Aş fuma. Mi-e atât de lene să mă ridic. Tac. Dar nu pot să-mi abandonez gândurile...

Iubi ar fi trebuit să fi venit. Mi-e atât de drag. Visurile unuia sunt şi ale celuilalt. Şi deşi trăim într-o ţară de căcat, cu o lume nenorocită şi o viaţă mizeră, eu şi el suntem fericiţi... Ce e dragostea în stare...

Întotdeauna după masa de prânz stau întinsă în pat. Intimităţi. Chiar şi sexuale. Încălzesc. Cum ar spune el: mă promenadez prin menajeria proprie...

Iar el nu mai vine... o bătaie, două în uşă... Uite-i pe ai mei. Tata şi mama cum îi ştiam de nouăsprezece ani.

Eu şi ei. Ei nu mai erau mami şi tati... Erau Şerifu' şi Scorpia! El îi botezase. Fără supărare! De când refuzaseră să-l vadă. Cu mine! Dar ţine-te bine, căci nici el nu mai era Iubi...

Nu, nu, nuuu! Doar un oltean împuţit şi puturos, ca toţi ceilalţi, iar aici le-aş fi dat dreptate, deşi nu mai aveam când s-o fac, căci pe ei îi interesa numai el care le întorcea viaţa, gândurile şi, natural, mai ales nelipsita sănătate pe dos. Că nu voia să mă lase pe mine, în pace bună. Iar eu, fiica, cea bună şi scumpă şi dulce, nu voiam, de fapt ca-ntotdeauna în viaţă, să fac astfel cum îmi doreau ei binele meu şi al lor. Şi în loc ca eu, bozgorita, cum precis mă pomenea maică-sa, să mă duc şi să mă şi culc, să fac de toate, dacă chiar vreau, da' cu unul de-al nostru, eu cea frumoasă şi sensibilă şi educată înnebunisem.

Cum diavolul intrase în mine, tata a început să facă tumbe. Mama-şi rupea nasturii blestemându-mă. Se loveau în cameră de o cămaşă de a lui, de ţigările din scrumieră sau de versurile cu care îmi tapetase peretele de deasupra patului. Ţipau! Îi imploram... Îşi făceau semne. Fiecare era pe drumul lui. Reproşurile curgeau. Nimeni nu-l înţelegea pe celălalt... Şi atunci ştiam şi ştiu şi voi şti toată viaţa că sunt momente pe care le reţii pentru totdeauna. Explozia, însă, mi-a scăpat! totul până la a patra palmă. Primele trei le-am primit repede. Refuzasem să le cred. Deşi fuseseră, nu le-am luat în seamă. Dar următoarea a fost scârboasă! Ea m-a făcut să cad pe pat. Şi niciodată nu mi s-a părut o pătură mai păroasă, degetele tatii mai unsuroase, iar mama mai umflată. Nu puteam decât să mugesc. Ca o vită. Plânsul care mi se zbătea în piept îmi făcea greaţă! Da! Greaţă, greaţă, greaţă!... Vai, aş fi vomitat dar parcă mi se lipise stomacul. Nările nu mai aveau aer. Sângele îmi plesnea în degete.

Nu le-a trebuit nici zece minute ca să-şi dea seama câtă lenjerie îşi lăsase el la mine la spălat, ce cursuri le scriam împreună pe indigo şi câţi bani aveam... Cum m-am spălat pe faţă, cum ne-am târât pe coridoare şi cum ne-am blocat într-o cameră de hotel mi se pare de prisos să mai repet. Noaptea am încercat să-mi fac planuri şi planuri şi alte planuri doar ca să pot să-mi revin. Încă îmi era frică. Tăceam. Din voia mea. Abia dimineaţă am început să vorbesc. Fără rost şi cu cât efort. Cât eram de atentă, cum încercam să nu-mi scape nimic, să mă împotrivesc, să intuiesc şi să prevăd ce vor. Pentru ce? Şi ce! Într-o cameră de hotel, cică de lux, unde gândacii urcau pe pereţi, mi se scurgea pe creier urinatul tatii de la baie, iar ochii galbeni ai mamei mă provocau să-i scuip. Nu mai erau în ei decât răutate, ură şi negreală. Nu mai era tata care mă conducea pe tricicletă... Nu mai era mama cu care chiţcăiam în bucătărie lângă aluatul cald... La revedere familiei care făcea bezele fotografului pe plajă... Erau nişte nemernici care nu puteau suporta să iubesc pe cineva, pe care ei, în aversiunea lor neputincioasă şi nenorocită, nu-l puteau accepta. Înfiorător!... Trei zile. Eu, Scorpia şi Şerifu'.

În a treia noapte l-am văzut în stradă. În cameră, întunericul plesnea de sforăituri. El era jos!... Am coborât în fugă, descultă şi cu sandalele în mână. Bâlciul abia începea... Între etajele trei şi patru, un beţiv mi-a zâmbit; voi avea noroc! Să fie!... Când l-am strâns în braţe pe Iubi, tremuram, tremuram, tremuram...

Nu mai aveam ce căuta în oraş. Din gară am sunat-o pe soră-mea şi am anunţat-o de plecarea mea la Craiova. I-am dat adresa părinţilor lui. Ea urma să-i sune pe ai mei la hotel. Noi ne-am urcat în primul tren spre sudul cel atât şi atât de iubit. Mi se cam făcea lehamite. Nu aveam nici un pic de încredere. Zaibăr, lene şi o boală după decoraţii - toate îmi provocau frisoane. O familie extaziată de cel care mă ţinea în braţe mă punea pe gânduri. Cum îi ştiam pe ai mei, bănuiam că vor veni după noi. Ne vom mai bate! Nu va fi uşor... Ce bine că eram cu el!... Iubi, Iubi, Iubi...

Iubi! Aşa-i spuneam. Tudor, numele său de botez, mi se părea umflat ca un pepene. Toată fanfaronada alor lui ce-l trompetau de parcă vedeau moaştele străbunei eroine mi se părea deplasată. Eram decisă să schimb o pagină de istorie în una de dragoste.

Iubito, uneori reuşesc să ning nefiind decât un fulg de nea... Puiule... Mă săruta. Eu îl ţineam de curea. Eram pe culoar. Doi blatişti. Uneori îl pişcam de şold. Acolo unde avea puţină cărniţă. Mai moale şi mai caldă. Când în palmă ţi se lasă... Prunci mulţi eu ţi-aş face... Era noapte şi trenul gonea. Uneori şoseaua se lua după noi... Te-am căutat ca un disperat. Zic de la gară să mergem la biserică. Ne-om lua şi nimeni nu ne-o împiedica... Dar eu nu sunt o slută ori o ţoapă ori nimenea! Nu! Nu, nu, nu, nuuu! Vreau să-i văd pe toţi în spate când voi spune DAAA!... Da! să fie! Să trăiţi!... Nu fi prost şi râgâit!... Poate vin ai tăi degrabă, căci e noaptea lungă şi albastră. ...Sunt după noi, dar ţine-mă de mână... căci în tren mi-e frig şi o ureche îmi vâjâie!... Lasă-te pe umărul meu! Mândru, falnic sta-voi noaptea întreagă treaz... Brrr! N-a fost decât o sclipire! Când pe scorpia o văzui călare! pe măturâ zbura şi trenul ajungea! Îşi întinse mâna. Rubinia piatră geamul îl zgâria... Nu mi-e teamă de viaţă, cât de greu să ne fie. Bani şi şpagă vom da! Împreună într-o cameră ne-om muta!...

Când îl auzeam cât pălăvrăgea şi vedeam cât se hlizea şi simţeam cum se avântă ca un ameţit, mă întrebam cum puteam fi atât de senină. Nici ai lui nu erau prea încântaţi de noi. Dintre cei care ne cunoşteau, unii ne încurajau, eu realizam asta, datorită unei simpatii faţă de exotismul legăturii noastre. În afară de câţiva prieteni de-ai săi, dar pe care nu puteam conta, nimeni nu s-a oferit să ne ajute altfel decât cu sfaturi, încurajări şi bezele.

Am ajuns la ai lui a doua zi pe la amiază. Sudul cel iubit!... La marginea oraşului ţiganii au tras semnalul de alarmă ca să poată coborî mai convenabil. Trenul a icnit şi a rămas acolo patru ceasuri. Am fi putut să o luăm pe jos dar am rămas aşteptând clipa imediată a plecării. Ne pregăteam să-i găsim pe Şerifu şi Scorpia la masă... În casă nu era decât soţul soră-sii ce fugise cu trei amici de la slujbă să bage o ciorbă de burtă în burtă, şi acum completau lozul de duminică. Unsuroşi la faţă, mi-au zâmbit cu drag. Au început telefoanele. Într-un sfert de ceas a apărut colonelul anunţând mobilizare generală. Eu eram murdară şi prăfuită. Mi se părea că put. Am intrat la baie. I-am lăsat pe bărbaţi să pună lumea la cale. Radioul urla! Cincinale, pace, arăturile de primăvară, va cânta peste un ceas Florica Calotă! Apa caldă nu curgea! Am făcut un duş rece, rece, rece! Gheaţă! Dar mi-am revenit... De dincolo se auzeau vocalizele casei. Apăruseră precis femeile. Toate!... Băiatu' mamii, mamii şi dă-i cu bocete şi ţipete şi lacrimi. Alături, un glas mai subţire. Ah, ce pălărie mov! E a ei, a Evei mai precis! De slăbit a mai slăbit!?... Auzi care erau problemele noastre? Îmi venea deci să vărs. Scroafele!... M-am aşezat pe marginea vanei, lângă uşă, şi am început să mă şterg uşor, uşor, uşor, auzind şi duşul care mai şiroia şi ameţeala de afară. Iar oboseam. Mă simţeam streină... Mi se făcuse dor de casă. Dar dor, dor, dor, dooor. E aşa de greu să-ţi faci viaţa ta? Eu şi el. Noi doi. Dacă chiar vrem asta...

Dincolo explicaţiile curgeau una după alta. Cum e tata gospodar şi mama distinsă... Ei ne iubesc, nu se opun dar să ştim cât de greu o să fie... Nimeni să nu se mire când şi alţii au principii. Drepte, strâmbe, fiecare singur şi le judecă. Mai de disprefuit sunt cei fără un gând... Tot oraşul îl respectă ca pe un general. Numai bine a făcut. Domn, aşa mai rar, au spus multe doamne... Lasă, mamă, că ştii bine cum mi-ai spus să nu mă-ncurc cu orice mâţă?! Moldovencele sunt puturoase, regătenele mincinoase, iar cele din Banat prea fudule!... Multe-s şmechere şi închipuite. Repede te prostesc, fără să ştii cui îi spui: te iubesc!... Colonelul spunea că sunt fată bună! El în ochii mei credea! Nu sunt verzi ca şi marea ci albaştri ca şi cerul... Voi fi o nevastă iubitoare! ştie asta ginerele său! Unguroaicele sunt şi aprige! Sângele îl au şi roşu... Ba sunt chiar curve! zicea nevastă-sa! Tudorică, să fii grijuliu! Precis să ştii câţi drăguţi a mai avut!... Că cu ea în casă degrabă vrei să vii... Vai, văleu, dar ce au bozgorii cu noi?!? Din valahi împuţiţi nu ne scot!... Ce, noi n-avem un nume?!? O tradiţie şi o istorie milenară?... Domnitori şi oameni de ştiinţă?... Că pe Coandă şi Brâncuşi îi ştie şi America toată!!!... Lasă, mamă, ne-om împăca... sunt şi harnici, şi strângători. Mult o să vă placă. Sunt tăcuţi şi primitori... Mândri în vizită o să vă duceţi! Nu sunt răi şi nu te fură. Ajutorul când ţi l-au promis, orice ai face, ei ţi-l dau! Trebuie să ne împăcăm cu toţii! O familie să facem împreună. Voi cu ei. Eu cu ea.

M-am privit în oglindă. Doar mi-am rujat buzele. Cu acel baton vişiniu, păstos şi lipsit de luciu. Când am ajuns în cameră toţi m-au complimentat. Mama lui radia. Iubi să mă sărute. Dar a sunat soneria! Lung şi scurt... Ştiam cine e la uşă.

Toţi s-au repezit la uşă dar nimeni n-a îndrăznit să deschidă. Am ajuns eu. Mi-era frică. Am închis ochii, doar pentru o clipă...

Şerifu mi-a zâmbit. Iubi mă ţinea de braţ. Mama se prezenta. El a vorbit primul. Vocea lui sigură, clară şi directă i-a încovrigat pe toţi. Nimeni n-a îndrăznit să-l contrazică. Ba mai mult, se uitau la el cu respect pentru lovitura ce le-o dase. Chipurile lor zâmbeau anemic şi-mi stârneau dispreţ. Îl uram pe tata! Pentru ce-mi spusese... Niciodată nu mi s-a părut binele mai slab şi răul mai puternic. Niciodată nu am văzut vrăjmăşia crescând mai repede şi impunător. Iar speranţa mai bleagă... Niciodată nu mi s-a părut mai nemernică viaţa!... Eram umilită. Neputincioasă şi chiar mânjită. Atunci, eu nu eram acolo decât dovada celor spuse de el!

- Aşa cum a fugit de la noi o să vă părăsească şi pe voi!...

Peste trei ani, într-un oraş nenorocit din acel sud imposibil, un tribunal pronunţa fără complicaţii divorţul dintre noi doi. Nici unul dintre noi nu s-a luptat să schimbe hotărârea celuilalt. Ceea ce, poate, ne-ar fi putut împiedica, copilul, nu exista...

Texte sub lupă

● DANIELA G., Bucureşti. Poeziile sunt simple şi frumoase uneori, iar de cele mai multe ori doar simple:

„Această mare câmpie roditoare,/ luminoasă, aburindă sub soarele crud al dimineţii/ Şi primele semne din fantasticul alfabet al vieţii,/ Acest prieten al meu pe care nu l-am uitat/ Şi acest obraz pământiu şi brăzdat/ Al omului care trece pe lângă tine,/ Această apă adormită, vălurită uşor de vânt,/ Mirosul reavăn al primăverii/ izvorât din umedul, negrul pământ"

Sunteţi prea cuminte (nu mă refer la viaţa dv. particulară).

● PAUL MIHAIL ALEXESCU, Bucureşti. „Aştept ca lupa dv. să se aplece şi peste stihurile mele, oarecum desuete, dar sincere."

Fiind desuete, nu pot fi sincere. Cine scrie cum se scria „pe vremuri" adoptă un stil străin, îşi falsifică viaţa sufletească. Adevărata sinceritate, în poezie, produce un mod de exprimare neconvenţional.

● DAN STROE, Buzău. Nu aveţi nimic de spus. Sau aveţi, dar nu ştiţi că aveţi şi compuneţi versuri lipsite de orice consistenţă, prin juxtapunerea unor enunţuri constatative şi terne:

„A mai murit o zi/ Dar mâine se va naşte o alta/ În juru-mi e numai nemişcare" etc.

● KISS ANDREA, Arad. Iată singurul vers care mi-a plăcut:

„Plouă mărunt cu îngeri întorşi în jos spre pământ'"

Celelalte sunt de un comic involuntar:

„Mă simt ca un pasager într-un transport spre eternitate./ Trăim într-o succesiune ciclică" etc.

● Prof. NICOLAE MAVRODIN, Curcani, Călăraşi. „Dv., domnule Alex. Ştefănescu, nu vă plac lucrările care folosesc termeni vulgari. Bun. Atunci, spuneţi-mi, de ce unul dintre cei mai mari prozatori români, din perioada postbelică, Eugen Barbu, foloseşte în capodoperele sale expresii vulgare, chiar triviale? Nu ştiu ce v-a deranjat în proza mea, intitulată **Armăsarul comunal**. De la început vă puteaţi da seama că este o proză satirică. V-a surprins folosirea expresiei «trase un jet de urină galbenă pe pardesiul domnului din Administraţia de Stat». Ce nu v-a plăcut, de fapt, expresia ori referirea la Domnul care venea de Sus? Dacă afirmaţi că a doua variantă, înseamnă că aţi rămas acelaşi devotat al puterii comuniste, pentru că aştăzi la conducere sunt tot aceia. Ceea ce aţi publicat în nr. 22 al revistei **Flacăra**, autor Viorel Florin Costea, reprezintă un grup de cuvinte puse cap la cap, ce n-au nici un înţeles şi te introduc în mijlocul bolnavilor dintr-un ospiciu, unde oamenii cu handicap psihic vorbesc incoerent. Prozele şi poeziile serioase, cu tentă românească, scrise pe înţelesul tuturor cititorilor nu sunt agreate de dv."

Un poem despre maşina de scris

Mi-am propus de mai mult timp - este un joc literar, nu un program estetic - să public cele mai frumoase poeme despre maşina de scris. Un asemenea poem am descoperit, cu plăcere, în paginile celei mai recente cărţi a lui Gheorghe Tomozei, **Un poet din Tibet**. În stilul său elegant, de un desăvârşit bun-gust, Gheorghe Tomozei evocă sclavia celui care bate toată viaţa la maşina de scris şi care, până la urmă... Dar citiţi mai bine poemul!

De scris

Remington! Erika! Olivetti!

Şi aceste degete strâmbate
de plâns
Intrate copile în file
Şi ieşite bătrâne.

Eu sunt maşina de scris
A maşinii mele de scris...

Gheorghe Tomozei

Eu nu v-am reproşat că folosiţi „termeni vulgari", ci că aveţi o gândire vulgară, că vă lipseşte talentul literar care ar putea face expresive cuvintele respective. Nu numai Eugen Barbu, dar şi alţi scriitori mari, de la Ion Creangă la Tudor Arghezi, au folosit cu artă expresii considerate indecente în viaţa de fiecare zi. Dv. le folosiţi fără artă. Se simte că vă amuză faptul în sine de a-l vedea pe un om sub jetul de urină al unui cal. Aşa cum pe alţi oameni, asemănători cu dv., îi amuză să scuipe de la balcon în capul trecătorilor sau să vadă cum se împiedică cineva pe stradă şi cade.

Vă lipseşte o minimă educaţie estetică (ce fel de profesor sunteţi?). Ca dovadă, n-aţi înţeles textele subtile şi pline de farmec ale lui Viorel Florin Costea. În schimb, nu vă lipseşte viclenia de a muta discuţia pe teren politic. Vă închipuiţi că vă poate crede cineva când insinuaţi că nu mi-a plăcut referirea la „domnul din Administraţia de Stat"? În cadrul acestei rubrici am publicat frecvent satire inteligente şi caustice la adresa celor mai influenţi oameni politici din România, a însuşi regimului politic în care trăim, astfel încât este greu de crezut că am vrut aşa, dintr-o dată, să asigur imunitate unui funcţionar oarecare.

Şi încă ceva: de ce credeţi dv. că un text are tentă românească dacă este vulgar?

● DORIN BĂLĂNOIU, Ineu, Arad. Poemul închinat lui Eminescu este neinspirat şi cuprinde reminiscenţe din poemul cu acelaşi subiect al lui Marin Sorescu:

„Mai erau pe atunci şi câteva femei/ cu ochi migdalaţi şi sânii rotunzi/ care te chemau mereu/ să mori alături de ele/ dar nici una nu a fost în stare/ să te reţină..."

● OANA PRAHOVEANU, Băicoi-Ţintea, Prahova. Aveţi idei îndrăzneţe, unele năstruşnice:

„port în mine un bărbat plâns/ muşcat de şarpe"; „dorm/ cu gura pe o gură fierbinte"; „ei fumează mă bârfesc şi mă învinovăţesc/ de curvie/ îmi spun că pot îngenunchia/ unde n-au ajuns ei încă"; „mirele meu s-a îmbrăcat în negru/ plânge/ vrea să ne nuntim/ eu/ să-i fiu cruce poate" etc.

Aceste idei surprind, poate chiar şochează, dar nu produc emoţii.

● MIHAIL PĂUNESCU, Braşov. „Vă prezint o primă serie de texte miniaturale. Poate vor fi utile elevilor."

Eu nu le-aş da tuturor elevilor, ci numai acelora care au săvârşit acte de indisciplină, cu obligaţia de a le scrie în caiet de o sută de ori:

„Vocaţia necultivată/ rămâne-n suflet îngropată;/ când o dezvolţi de timpuriu/ va înflori din tată-n fiu."

Important pentru toţi corespondenţii

■ Textele dv. trebuie dactilografiate sau scrise de mână lizibil. Dacă sunteţi optimişti, trimiteţi-mi şi o fotografie şi date biografice. Dactilogramele, manuscrisele şi fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu există restricţii în ceea ce priveşte genurile. Sunt admise în egală măsură versurile, proza, piesele de teatru, articolele de critică literară, versurile pentru muzică rock, graffiti, textele publicitare, aforismele gen „legile lui Murphy", scenariile pentru spectacole de cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii **Maşina de scris.** Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Dintre corespondenţii rubricii se selectează şi cei cărora li se va tipări câte o carte. Numele lor se anunţă la fiecare 1 martie (anul acesta a fost nevoie de o amânare de două luni, din motive pe care le-am explicat la vremea respectivă).

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ştefănescu, la redacţia revistei **Flacăra**, Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 Bucureşti.

■ Faceţi un efort financiar şi abonaţi-vă la revista **Flacăra**. Este singura noastră cale de comunicare şi ar fi păcat să pierdem la un moment dat legătura din cauză că nu vă puteţi procura revista.

MAŞINA DE SCRIS

Pagini realizate de Alex Ştefănescu

Chermesa anuală

Ce înseamnă organizarea ei?

Ni se cere adesea să organizăm o a doua chermesă anuală, ceea ce am face cu plăcere (la Geneva sau la Lausanne) în iunie dacă ne-aţi da ajutorul necesar. Pentru aceasta ţin să vă fac cunoscut ajutorul de care avem nevoie:

1. O sală de închiriat conţinând minimum 250 de locuri dacă este posibil cu scenă, dar neapărat cu o bucătărie completă, cu posibilitatea de a închiria veselă şi ustensile de bucătărie, precum şi o instalaţie stereofonică.

2. Posibilitatea de a instala afară două grătare mari, la o distanţă cât mai apropiată de sală.

3. Posibilitatea de parking, precum şi transporturi publice în imediata apropiere.

Sălile parohiale catolice şi protestante au aceste posibilităţi, dar sunt închiriate cu un an înainte.

Mihaela Mihai-Müller – o prezenţă dinamică

Iată acum organizarea internă necesară pentru chermesa din Geneva:

- Un preşedinte sau o preşedintă (persoana responsabilă) care coordonează toate standurile şi se ocupă de partea administrativă şi de publicitate; fiecare stand are un responsabil care îşi organizează echipele, mobilizându-şi prietenii şi voluntarii ce se înscriu în prealabil.

Preparate

- **SARMALE.** Un minimum de 1.200 de bucăţi preparate benevol (oferite sau rambursate), 2 persoane la bucătărie care încălzesc sarmalele şi fac mămăliga (de preferinţă 2 x 2)
- 3 persoane pentru a servi porţiile la ghişeu (3 x 3 schimburi). **Total 13 persoane.**

Dnele Mihălcescu şi Busuioc coordonează acest stand.

- **MITITEI.** La grătar, un responsabil (la Geneva, persoana responsabilă este dl Orăşianu)
- 2-3 grataragii (două schimburi)
- 3 persoane care servesc la stand (două schimburi). **Total 12 persoane.**

Dna Lydia Răşcanu comandă carnea, curăţă usturoiul şi organizează serviciul. Ca să prevenim eventuale abuzuri, porţiile de mâncare, mititeii şi băuturile se iau numai pe bonuri cumpărate de la casa centrală, celelalte standuri fiind de sine stătătoare

- **CASIERIA.** Dl N. Prejbeanu, contabilul comunităţii, ne procură casele de bani necesare şi colectează banii.
- **BARUL.** 3-4 persoane în permanenţă. Dl. I. Lecca se ocupă de bar; o persoană la maşina de cafea. Trei schimburi sunt necesare; **total 15 persoane.**
- **BUFETUL RECE.** Toate specialităţile româneşti care pot fi oferite de doamnele româncel Varietatea este foarte importantă. Dulciurile reprezintă o mare atracţie. 3 persoane pentru bufet, 2 persoane la dulciuri. Responsabila la casă, trei schimburi fac 6 x 3 = **18 persoane.**

Dna Marina Catto este responsabila acestui stand.

- **TOMBOLA.** Este rentabilă şi foarte apreciată. Toate numerele sunt câştigătoare, iar biletul costă 5 franci. Tombola necesită o autorizaţie specială de la autorităţile locale. 2 persoane stau la stand şi câţiva tineri oferă spre vânzare biletele în sală. 2 schimburi = **4 persoane**. Toate obiectele sunt donate. Dl şi dna Trifu stochează, recondiţionează obiectele şi organizează tombola în cele mai bune condiţii.
- **MUZICA.** O persoană caută (cu ajutorul nostru) orchestra şi atracţiile. Dl Andreescu şi cu mine ne dăm peste cap pentru a rezolva această problemă. Orice alt stand este binevenit: cărţi, obiecte româneşti, obiecte de artă etc. Aranjarea sălii necesită **3-4 persoane** (bărbaţi, de preferinţă), iar aranjamentul floral, o doamnă inventivă.

Această scurtă dare de seamă, care nu ţine cont de nenumăratele detalii, vă va permite să realizaţi ce muncă fizică şi de organizare reprezintă această chermesă.

Domnii Valentin Popescu şi Radu Eftimie discută cu... înflăcărare

Comunitatea

Am fost în casa doamnei Ioana Mirabaud-Dobrovici, într-o după-amiază în care avea loc o întâlnire a Comitetului Comunităţii românilor din Elveţia. Erau acolo, printre alţii, domnii Radu Eftimie şi Valentin Popescu.

Discuţiile purtate în ambianţa plină de rafinament creată de gazdă aveau ca obiect principal proiectul de ridicare la Geneva a unei biserici în stil maramureşean. Cu acelaşi prilej, domnul Ştefan Racovitză ne-a înmânat un număr din Căminul românesc - Foaie de legătură a românilor din Elveţia. Am parcurs cu o emoţie

George Arion în dialog cu doamna Ioana Mirabaud-Dobrovici

George Arion: Doamnă Mirabaud, de când sunteţi în Elveţia?

Ioana Mirabaud-Dobrovici: Din 1937; mi-am făcut studiile la Geneva şi m-am căsătorit în 1940.

G.A.: Dar nu v-aţi uitat ţara de origine!

I.M.D.: Cum se poate asta! Nimeni nu-şi uită ţara de origine.

G.A.: Doamnă Mirabaud, sunteţi preşedinta Comunităţii româneşti din Elveţia. Lângă dv. se află şi vicepreşedintele acestei societăţi, dl Radu Eftimie. Pentru început, v-aş ruga să ne spuneţi cât de numeroasă este comunitatea de aici?

I.M.D.: În Elveţia sunt aproximativ 4.000 de români; 2500 între Geneva şi Lausanne, alt grup este la Baden, apoi la Zürich şi Basel.

G.A.: Ce probleme deosebite are comunitatea românească?

I.M.D.: Probleme? Nu cred că se pot numi probleme. Greutatea este să împaci toate tendinţele românilor; noi încercăm să fim cât de deschişi posibil, să adunăm pe toţi cei care sunt în jurul nostru; cred că biserica pe care vrem s-o construim va contribui la asta.

G.A.: Spuneţi-ne despre proiectul dv.

I.M.D.: Proiectul de a construi o biserică aici aparţine precedentului preşedinte, dl Broşteanu, care a avut această idee acum 12 ani. Noi, când am preluat conducerea comunităţii, neavând bani pentru o biserică mare, am zis să construim o biserică mică tipic românească. Autorităţile geneveze au fost entuziasmate; am găsit la ei înţelegere şi ajutor şi ne-am fixat asupra unui tip de biserică maramureşeană, pentru că locul unde va fi amplasată se potriveşte foarte bine; este o zonă montană, va fi foarte la locul ei acolo. E deasupra autostrăzii, se va vedea de departe şi va fi uşor accesibilă. Locul ne-a fost închiriat cu o chirie mică, pentru că nu avem mari posibilităţi.

G.A.: Care este structura comunităţii, ca vârstă?

I.M.D.: Există un prim grup, care depăşeşte 70 de ani, - cei care au venit primii şi-au fondat comunitatea, dar acest grup, din punct de vedere numeric, este relativ redus. Marea majoritate se situează în intervalul 40-50 de ani. S-au lansat, prin biserică, acţiuni de atragere a tinerilor, care se află într-o situaţie puţin diferită de a celorlalţi. Aceştia, fie că s-au născut aici, fie că au venit la o vârstă fragedă. Practic ei nu cunosc România, au altă structură şi educaţie decât le-am avut noi. Şi este rolul nostru să-i facem să cunoască, să înţeleagă, să iubească România. În primul rând, s-a lansat o mică publicaţie, în paralel cu **Căminul românesc** pe care-l scoatem noi, împreună cu parohia, adresat în special tinerilor cărora încercăm să le explicăm toate problemele legate de istoria, cultura, tradiţiile noastre. Ei nu cunosc aproape deloc istoria neamului lor. Ei cunosc limba vorbită şi atât: nu cunosc ortografia... Sunt însă foarte optimistă pentru viitor, pentru că semnele pe care le-am observat sunt încurajatoare. Ei vor prelua ştafeta şi de fapt ei sunt aceia care vor întreţine această biserică şi vor face să viţuiască aici spiritualitatea românească.

G.A.: În ceea ce priveşte împlinirea socială, membrii comunităţii sunt în poziţii avantajoase pentru ei?

I.M.D.: Da, mulţi dintre ei au reuşit. Pot s-o spun cu mândrie, au reuşit foarte bine. Nu s-au îmbogăţit peste noapte, nu avem un Onassis, dar s-au evidenţiat în meseriile lor: medici, ingineri, profesori.

G.A.: Doamnă, înţeleg că întâlnirile de aici, din casa dv., sunt intrate într-un fel de obicei.

I.M.D.: Da, ne întâlnim de obicei în prima luni din lună, şi, dacă este necesar, de mai multe ori.

G.A.: De ce încercaţi să păstraţi aici tradiţia românească?

I.M.D.: Pentru că suntem români şi ne iubim ţara. Să ştiţi că România are enorm de oferit Occidentului: omenia, în primul rând, care e specific românească, este ceva ce aici lipseşte.

Radu Eftimie: Va mai trebui să adaug, ca să-i lămuresc pe cititorii dv. care nu ne cunosc încă, şi ştiu că de-a lungul anilor ni s-a facut o propagandă dezavantajoasă: noi am părăsit un regim, nu o ţară şi un popor.

G.A.: Cum se vede acum ţara de aici.?

I.M.D.: Din păcate, afară de „Opération Villages Roumaines", care face enorm de mult pentru a arăta că în România există şi valori şi nu doar dezastre şi nenorociri, imaginea României nu este pozitivă, pentru că toţi cei care au lucrat acolo au avut foarte multe greutăţi, mai ales la început. E nemaipomenit să te gândeşti că, din numărul de sate elveţiene care au lucrat cu satele româneşti, mai mult de jumătate continuă, după 5 ani, şi sunt angajate în proiecte mari. Ceea ce dorim cu toţii este să arătăm cultura, tradiţiile româneşti folosind mai cu seamă superba civilizaţie ţărănească. Eu

românilor din Elveția

firească paginile acestei publicații care mărturisesc despre dragostea de România a unor oameni care au fost nevoiți s-o părăsească din varii motive. Iar într-un colț de pagină am descoperit, sub titlul* A doua chermesă anuală - ce înseamnă organizarea ei?, *înșiruirea tuturor punctelor care trebuie avute în vedere pentru ca românii din Elveția, mistuiți de dorul de țară, să se poată întâlni, pentru a se cunoaște mai bine, pentru a auzi o vorbă românească sau o muzică românească, pentru a face cunoscută generațiilor mai tinere frumusețea datinilor românești.

Doamna Mirabaud sau farmecul distincției

găsesc că mentalitatea, crezul, felul de trăi al țăranilor români sunt pilde care ar fi foarte utile Occidentului.

G.A.: Dar sunt ei realmente interesați de aceste valori pe care noi le-am păstrat?

I.M.D.: Elvețienii, da. Tot prin „Opération Villages Roumaines" am văzut că s-au legat niște prietenii nemaipomenite și elvețienii au fost de o mare generozitate nu numai pentru că a fost elanul de-atunci, ci pentru că au văzut, pe parcurs, oamenii. Și i-au iubit, și i-au apreciat și continuă să-i cunoască mai bine. În toamnă vin cu 20 de cucoane să vedem mânăstirile și primul lucru care m-au rugat a fost „Putem să mergem și în case țărănești?". Sigur că da.

G.A.: Asta ar putea fi o șansă pentru turismul românesc? Nu cu hoteluri mari, ci cu turismul rural?

R.E.: Da, dacă se rezolvă anumite probleme de infrastructură. Nu cred că se poate concepe turism fără un sistem rutier, și nu se poate vorbi de un sistem rutier fără investiții. Orice investitor străin, care manifestă interes față de cultura noastră, nu prea se înghesuie, scuzați expresia, deocamdată, din motive pe care le cunoașteți probabil mai bine decât mine.

G.A.: Spuneți-le și dv.!

R.E.: Da, e vorba în primul rând, de legislația greoaie; dreptul la proprietate nu e numai că nu este garantat, dar este chiar compromis - dacă ne uităm la Legea caselor naționalizate: asta va fi o armă cu două tăișuri: va favoriza din nou o minoritate și va lovi într-un popor întreg. Nu mă gândesc numai la proprietari, ci la noțiunea de proprietate care este compromisă și nimeni nu va investi un dolar fără această garanție. Merg cu gândul mai departe, mă gândesc că România are un ambasador la Berna oficial și 4.000 neoficiali care suntem noi. Sigur că, pentru țara noastră, este bine, chiar dacă ne doare, să ne vărtăm mai în surdină față de elvețieni și de alții de cât e de greu și câte s-au schimbat sau nu s-au schimbat în România; însă, din păcate, nu putem face nimic atunci când, la nivel foarte înalt, se fac gafele care s-au făcut - mă refer din nou la problema proprietății, la presiunile care se fac asupra justiției pentru anularea deciziilor judecătorești, care este nu numai lipsă în legislație, dar și un abuz. Toate astea nu fac bine țării.

G.A.: Există vreo deosebire între comunitatea română de aici și altele din alte părți?

I.M.D.: Nu pot să vă spun, pentru că nu știu cum sunt organizate; dar tendințele pe care le regăsim aici se repetă în toate comunitățile române din Occident.

R.E.: Poate la noi e o mică dificultate suplimentară, e greu de judecat, știți cum e vorba cu găina vecinului, cred că este o deosebire esențială, ceilalți sunt orientați politic, sunt mici celule de partide politice cu orientări țărăniste, liberale. La noi, obiectivul principal, înscris în statut, este că militâm pentru prezervarea valorilor culturale, religioase , istorice românești și din punctul ăsta de vedere încercăm să atragem toți românii. Dar, în același timp, nu trebuie să uităm că, majoritatea dintre noi, suntem oameni cu conștiință politică și care am luat la un moment dat o decizie politică foarte importantă în viața noastră: aceea de a veni aici. Comunitatea are o ținută politică fără să se transforme într-un partid politic. Nu are program politic, nu-și propune să ia puterea, dar membrii ei au o atitudine, în anumite situații chiar militantă, cum a fost în '89, sau cu evenimentele de la Brașov, din '87.

În țară, după 17 ani

Ștefan Racovitză, Geneva

Nu mă gândisem la o urmare a notelor de drum publicate recent. M-au decis însă câteva ecouri stârnite de felul în care văzusem anumite realități, sau ce credeam eu și mai cred a fi realitatea românească azi.

„În exil sau în țară nu se mai scrie azi despre România decât pentru a o critica. Noi, cei din exil, avem datoria să contribuim la răspândirea în lume a unei imagini favorabile", îmi scrie un corespondent din Elveția. E drept, se scrie mult despre neocomunism, despre copiii străzii, despre murdăria generală, despre timiditatea și beteșugurile opoziției, despre bicisnicia mentalităților, despre mârlănia unor funcționari publici, despre corupția generalizată, despre sărăcia galopantă ș.a.m.d.

Ca să-mi nemulțumesc și mai mult criticii, am să completez lista de mai sus cu încă trei elemente despre care n-am amintit în prima parte.

Deși i-am văzut cu ochii mei, n-am vorbit încă despre ultima (?) categorie socio-profesională prezentă azi în țară - cerșetorul diletant. Bătrâni, bărbați mai cu seamă, bărbieriți și corect îmbrăcați, părând a fi fost funcționari, învățători ori altceva, rezemați nesigur de câte un stâlp sau un zid, în plin centru, întind fără precizie o mână tremurând de bătrânețe dacă nu de rușine. Deși le-am căutat privirea, n-am reușit să privesc în ochi pe vreunul dintre ei; evitau contactul. Mi s-a spus că trebuie să fie cei cu pensiile cele mai mici, de 30.000-40.000 de lei lunar, dacă nu și mai puțin.

Pe copiii străzii și ai „aurolacului" nu i-am văzut decât fugitiv. Ni i-au arătat însă, și a putut să-i vadă o lume întreagă, câteva reportaje ale televiziunilor occidentale, realizate la București, intrând, pentru a se adăposti de frig și ploaie și pentru a dormi, în gurile de canal pe care le împart cu șobolanii. Promiscuitatea, lipsa de igienă, homosexualitatea, prostituția, violurile, cerșetoria organizată, malnutriția, drogurile, tabagismul, și alcoolismul, iată de ce au parte acești copii. (Și ce dacă? mi s-a spus la București, evocând subiectul într-o discuție, „nu vezi că toți sunt țigani?" Avea dreptate interlocutorul meu, mai toți erau cam întunecați; împrejurarea însă nici nu le îmbunătățește lor soarta, nici nu micșorează răspunderea societății).

În ceea ce privește evoluția mentalităților, este semnificativă judecata oamenilor cinstiți, contaminați și ei de corupția care s-a întins ca o pecingine pe tot corpul social. Se vorbește de „cinstea" dlui Iliescu, de faptul că personal nu încearcă să se îmbogățească. Poate, n-am temei să-l acuz. Dar poate fi cinstit un șef de stat care, în perfectă cunoștință de cauză, nesocotește hotărârile justiției, instigând la nesupunere socială? Poate fi cinstit un șef de stat care tolerează, acoperă și în cele din urmă încurajează cele mai de necrezut matrapazlâcuri?

Domnul Ștefan Racovitză (dreapta) pregătește... „Căminul românesc"

Stăteam de vorbă cu un cunoscut care are o excelentă reputație. Regreta că refuzase oferta unui vecin care-l îmbiase să-și clădească lângă casă un atelier la care se gândise. I se propuseseră materiale de construcție, cherestea, la jumătate de preț; lemnul era de furat. Ambii parteneri erau la curent cu originea mărfii, dar nici unul nu credea cu adevărat că făcea un lucru necinstit, atâta vreme cât covârșitoarea majoritate a „afacerilor" este de aceeași natură. Și când exemplul este dat la cele mai înalte niveluri, argumentele morale devin ridicole și suscită zâmbete amuzate dacă nu agresivitate.

Este adevărat, criticile aduse azi realității românești sunt numeroase, ceea ce face ca imaginea României în lume să fie deplorabilă, iar tendința, din păcate, este spre înrăutățire. O dată constatarea făcută, rămâne însă să ne întrebăm dacă ea corespunde realității și dacă da, a cui e vina. Milogii diletanți, copiii „canalizați", aceste noi originalități sociologice în evantaiul și așa larg al naufragiului uman multilateral dezvoltat, ca și celelalte realități ale României postdecembriste, iată cauzele degradării imaginii României în lume. Mai este însă nevoie să amintim că ele nu sunt opera exilului și că acesta, ignorându-le ori acoperindu-le cu un festivism cu mititei, periniță și artizanat mioritic, nu este altceva decât un complice?

Bani • Bănci • Burse

Oamenii de afaceri australieni sunt interesaţi să investească în România

Lucrările celei de-a XII-a sesiuni a Comisiei mixte guvernamentale româno-australiene s-a desfăşurat la Bucureşti în perioada 27-28 iunie. Partea română a fost condusă de Ion Pârgaru, secretar de stat în Ministerul Comerţului, iar preşedintele părţii australiene este Jeffrey Alan Benson, din cadrul Departamentului Afacerilor Externe şi al Comerţului. Oamenii de afaceri australieni şi-au exprimat interesul pentru colaborarea cu firme româneşti în domeniul explorării şi exploatării resurselor minerale, al industriei siderurgice, constructoare de maşini, alimentare, textile, financiar-bancar şi în sectorul agricol. „Pentru atragerea de capital australian vom începe demersurile pentru crearea unui Comitet economic româno-australian care să faciliteze accesul agenţilor economici din cele două ţări la potenţialele proiecte de investiţii", a declarat Ion Pârgaru. În 1994, volumul schimburilor comerciale româno-australiene s-a ridicat la 61,8 milioane dolari.

Viorel Păunescu a obţinut controlul asupra hotelului Intercontinental

Viorel Păunescu, preşedintele companiei Star Lido SA, a declarat reporterilor REUTER că a câştigat controlul asupra hotelului Intercontinental, învingând astfel lanţul hotelier american Marriott. Păunescu a declarat că oferta sa de 33 de milioane de dolari a fost cu mai mult de 10 milioane de dolari mai puţin decât cea a grupului Marriott, dar că firma americană a fost mai puţin hotărâtă să cumpere. „Grupul nostru de investitori a cumpărat 53,6% din acţiunile Intercontinental, pentru 33 de milioane de dolari", a afirmat Păunescu. Vânzarea Intercontinentalului a provocat însă un semnal de alarmă în rândul anumitor grupuri străine de investiţii şi diplomaţi din România, care consideră că este un precedent periculos. „Acesta este cel mai nepotrivit lucru pe care putea să-l facă România, într-un moment în care susţine că doreşte să atragă mai multe investiţii străine", a declarat o sursă financiară română apropiată acordului. Aceeaşi sursă a precizat că vânzarea hotelului către fraţii Păunescu la un preţ mai scăzut decât cel oferit de grupul Marriott nu a făcut nimic care să spulbere impresia că România nu este deschisă complet acordurilor transparente şi investiţiilor străine. Păunescu a declarat însă că grupul său este gata să furnizeze banii imediat şi este pregătit să investească alte 25 de milioane dolari, în următorii trei ani, pentru aducerea Intercontinentalului la un standard de cinci stele.

Regia naţională de electricitate are creanţe neîncasate în valoare de peste 1.000 miliarde lei.

Valoarea totală a facturilor emise şi neîncasate de RENEL, la 23 iunie a.c., era de 1.003,6 miliarde lei. La aceeaşi dată, obligaţiile de plată ale regiei erau de 715 miliarde lei. Unităţile Ministerului Agriculturii au la RENEL o datorie totală de 108,3 miliarde lei, din care 13,2 miliarde lei reprezintă datorii contractate de peste un an. Regia Autonomă de Îmbunătăţiri Funciare (RAIFO) are 38,3 miliarde lei datorie la Regia naţională de electricitate, a comunicat Agenţiei MEDIAFAX biroul de presă al RENEL

Fostul patron al holdingului SASEA a fost condamnat la şase ani închisoare

Florio Fiorini, fostul patron al holdingului elveţian SASEA, a fost condamnat recent la şase ani închisoare pentru fraudă, informează REUTER. O instanţă de judecată din Geneva l-a găsit pe Fiorini vinovat de falimentul fraudulos al firmei sale, în octombrie 1992, după ce aceasta acumulase datorii în valoare de 5,1 miliarde franci elveţieni (4,46 miliarde dolari). De asemenea, în conformitate cu legea elveţiană, lui Fiorini i-a fost interzisă intrarea în Elveţia timp de 10 ani după efectuarea pedepsei. Oricum, omul de afaceri italian a stat deja în închisoare 32 de luni, până la pronunţarea sentinţei, şi a formulat o cerere de a-şi executa restul sentinţei în ţara sa. Avocatul său a declarat că autorităţile italiene au adresat Elveţiei o cerere de extrădare a lui Fiorini, pentru a-l ancheta în legătură cu fraudele constatate la unele filiale ale SASEA din Italia.

BANCOREX
BANCA ROMÂNĂ DE COMERŢ EXTERIOR S.A.

O bancă dinamică pentru parteneri dinamici!

"CARDUL"
(CARTEA DE PLASTIC)
INSTRUMENT MODERN DE PLATĂ

10. Consecventă strategiei de a oferi clienţilor săi produse şi servicii bancare moderne, BANCOREX va implementa activitatea de acceptare a cardurilor emise sub marca VISA INTERNATIONAL.

Aceste servicii se adresează:

- societăţilor comerciale - "comercianţi" ce desfăşoară activităţi de vânzări de mărfuri sau prestări de servicii cu amănuntul şi care vor accepta carduri internaţionale VISA ca mijloc de plată a acestora. BANCOREX va asigura acestor clienţi decontarea tranzacţiilor pe bază de carduri.
- deţinătorilor de carduri internaţionale VISA, pentru obţinerea de sume în numerar, la ghişeele BANCOREX.

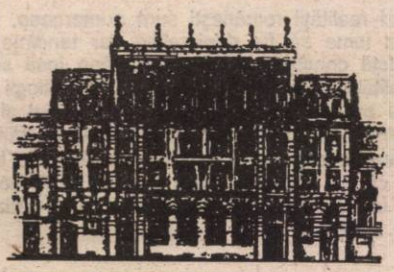

Societăţile comerciale vor beneficia, prin acceptarea cardurilor la plată şi decontarea lor prin BANCOREX, de următoarele avantaje:

- acceptarea unui instrument de plată modern, ceea ce contribuie şi la creşterea prestigiului şi îmbunătăţirea imaginii firmei;
- creşterea volumului vânzărilor prin atragerea unor noi clienţi, respectiv a deţinătorilor de carduri internaţionale VISA;
- posibilitatea încasării în valută a contravalorii mărfurilor sau serviciilor;
- garanţia încasării documentelor, dacă operaţiunile s-au desfăşurat cu respectarea procedurilor stabilite de bancă;
- crearea unei legături mai stabile cu banca, legătură care îi va permite încasarea şi a altor mărci de carduri, internaţionale sau naţionale;
- instruirea personalului care va lucra cu carduri în unităţile respective;
- acces la infrastructura necesară pentru derularea tranzacţiilor de carduri;
- crearea unei relaţii stabile şi de durată cu Banca Română de Comerţ Exterior, facilitându-se astfel accesul şi la alte produse şi servicii oferite de bancă.

CE TREBUIE SĂ FACEŢI PENTRU A DEVENI CLIENT AL BĂNCII ROMÂNE DE COMERŢ EXTERIOR ?

1. Contactaţi cea mai apropiată sucursală BANCOREX pentru a obţine informaţii şi detaliile iniţierii acestei activităţi.

2. Depuneţi documentaţia solicitată de bancă, împreună cu cererea pentru deschiderea unui cont separat pentru acest gen de operaţiuni.

3. În situaţia acceptării cererii dumneavoastră, sucursala BANCOREX vă va furniza toate informaţiile şi materialele necesare organizării acestei activităţi şi va instrui, la cerere, personalul dumneavoastră.

Doriţi să vă număraţi şi dumneavoastră printre societăţile comerciale, cliente ale Băncii de Comerţ Exterior, care acceptă acest nou instrument de plată ?

Sunaţi la următoarele numere de telefon: 614.91.90 sau 614.73.78 int. 9221, 9222 sau 9223, de luni până vineri, între orele 8 -16. Veţi obţine informaţii suplimentare şi veţi afla răspunsul la întrebările dumneavoastră.

În toate meseriile, dar primordial în jurnalistică, morala şi autocenzura sunt esenţiale pentru realizarea echilibrului necesar democraţiei şi progresului.

Bani • Bănci • Burse

Privatizarea băncilor

Ministrul finanțelor, Florin Georgescu, a prezentat la ședința Guvernului, proiectul Legii de privatizare a băncilor comerciale cu capital majoritar de stat. Conform proiectului, în prima fază, FPP-urile vor mandata FPS să le vândă cota de 30% din acțiunile pe care cele cinci Fonduri le dețin din capitalul băncilor de stat. Suma rezultată din vânzarea acestei cote va rămâne la dispoziția băncilor. În a doua fază, este prevăzută mărirea capitalului băncilor prin emisiune de noi acțiuni, plasate prin ofertă privată sau publică. Scopul aceste vânzări este de a reduce participația statului la capitalul băncilor. În a treia fază, se va trece la privatizarea cotei pe care o mai deține statul. Vânzarea acțiunilor se va face după reevaluarea capitalului social al băncilor și se va efectua numai contra numerar, prin ofertă privată, licitație deschisă și ofertă publică și se va adresa persoanelor fizice și juridice române sau străine. Cele cinci FPP-uri nu vor avea dreptul să cumpere acțiuni ale băncilor.

România trebuie să ajungă din urmă EE-4 înainte de a avea acces la Uniunea Europeană

Institutul de Cercetare Nomura a difuzat, în aprilie a.c., un raport în care arăta că România a realizat în 1994 cea mai impresionantă performanță economică din Estul Europei, făcând-o aptă de a se încadra nu în grupul vecinilor săi din Balcani, ci în grupul țărilor central-europene cu cel mai rapid ritm al reformei, cunoscut sub denumirea de EE-4 (Ungaria, Polonia, Republica Cehă și Slovacia). Raportul precizează că deficitul contului curent al României a scăzut la 0,9% din PIB, sub media realizată pe ansamblul EE-4, iar datoria externă, reprezentând 63% din valoarea exporturilor, se situează și ea mult sub rata de 172% înregistrată în grupul aceloraşi țări (217% în Polonia, 303% în Ungaria și doar în Cehia 57%). Recomandările pentru 1995 din raport vizează continuarea stabilizării macroeconomice, accelerarea reformelor structurale și rezolvarea anumitor probleme de politică externă. Astfel, amânarea privatizării a făcut ca, în 1994, ponderea sectorului privat în PIB să se situeze la doar 35%, față de 65% în Cehia și 55% în Slovacia, iar politica fiscală instabilă a determinat un deficit bugetar anual de 4,4% din PIB, comparativ cu media de 2,5% pe ansamblul EE-4. În privința politicii externe, raportul Nomura se referă la necesitatea relaxării tensiunilor din relațiile cu Ungaria (datorate statutului minorității ungare din România), cu Rusia (datorate Basarabiei) și la problema unei eventuale uniri cu Republica Moldova. Pentru evaluarea exactă a poziției României în „cursa" către integrarea în Uniunea Europeană, este necesară, însă, cunoașterea unui al doilea studiu realizat de Institutul Nomura, difuzat săptămâna trecută și citat de REUTER. Concluzia acestui studiu este că țările din Europa de Est în Uniunea Europeană nu vor putea adera la UE înainte de perioada 2001-2005, în condițiile în care diferențele structurale dintre Est și Vest vor împiedica integrarea înainte de sfârșitul acestui mileniu. Studiul, destinat oamenilor de afaceri, precizează că decalajele de ordin structural, în privința venitului pe cap de locuitor și a competitivității economiei fac imposibilă aderarea în următorii ani la Uniunea Europeană a EE-9, cum este cunoscut grupul țărilor din centrul și estul Europei care au semnat acorduri de asociere la UE (Republica Cehă, Slovacia, Polonia, Ungaria, Bulgaria, România și cele trei state baltice). Institutul Nomura precizează că Ungaria este cea mai „aproape" de standardele comunitare, cu un PIB anual mediu pe cap de locuitor de 4000 dolari, față de 19.000 dolari pe ansamblul UE.

Cupoanele nominative vor fi distribuite populației în perioada 1 august-30 septembrie 1995

Guvernul a stabilit calendarul derulării programului privatizării de masă (PPM), conform căruia cupoanele nominative vor fi distribuite populației în perioada 1 august - 30 septembrie 1995. PPM se va declanșa pe 1 octombrie a.c. și se va încheia pe 31 martie 1996. În această perioadă, cetățenii pot subscrie acțiuni contra cuponului nominativ, contra certificatelor de proprietate sau contra numerar la cele 2.500-3.000 societăți incluse în lista oficială care va fi elaborată de Agenția Națională pentru Privatizare. Această listă trebuie să fie întocmită și transmisă în teritoriu până la data de 15 august a.c. Alocarea acțiunilor se va efectua în perioada 15 ianuarie - 15 februarie 1996, iar distribuirea certificatelor de acționar în perioada 15 februarie - 31 martie 1996. Cetățenii care doresc să devină acționari la Fondurile Proprietății Private, după transformarea acestora în societăți de investiție, pot depune cupoanele nominative și certificatele de proprietate în perioada 1 octombrie 1995 - 31 martie 1996.

Franța pregătește o nouă listă de companii ce urmează să fie privatizate

Franța pregătește o nouă listă de companii ce urmează să fie privatizate, fiind posibil ca aceasta să includă grupul producător de aluminiu și de ambalaje Pechiney, producătorul de automobile Renault și compania electronică Thomson, a anunțat recent publicația Les Echos, citată de REUTER. Publicația a mai informat că guvernul conservator pregătește un decret care să permită vânzarea acestor companii până în toamnă. Guvernul, care și-a preluat atribuțiile luna trecută, a afirmat că intenționează să obțină în acest an 40 de miliarde de franci (8,2 miliarde dolari) din vânzarea activelor statului. Guvernul anterior a privatizat parțial compania Renault, dar a păstrat 51% din aceasta în proprietatea statului, pentru a evita conflictul cu președintele socialist Francois Mitterrand. O purtătoare de cuvânt a Ministerului de Finanțe a declinat să comenteze aceste informații, dar a declarat că guvernul este pe cale să publice un decret referitor la aceste privatizări, în decurs de 2-3 săptămâni. Publicarea unui nou decret va lăsa încă deschisă posibilitatea de a continua vânzarea companiilor de asigurări Assurances Generals de France și Caisse Nationale de Prevoyance, despre care guvernul anterior anunțase că sunt gata de privatizare. Les Echos susține însă că cel mai probabil este ca Renault și Pechiney să fie vândute primele.

MEDIAFAX

S-a deschis un lăcaș de asistență sanitară pentru micile animale

În atenția necuvântătoarelor cu prefixul miau și ham !!

Înființată acum patru ani, Societatea BIOVET IMPEX a plecat de la un modest cabinet veterinar, și acela necorespunzător amplasat, în condiții de improvizație.

Principalul scop al societății și al inițiatorului său a fost realizarea unui spital veterinar modern, similar celor din țările dezvoltate.

După destule dificultăți și ezitări (unele descurajante!) BIOVET IMPEX a reușit să pună la punct o largă rețea de distribuție a medicamentelor și substanțelor veterinare, colaborând direct cu cele mai mari companii mondiale, ca RHONE MERIEUX și RHONE POULENC ANIMAL NUTRITION.

BIOVET IMPEX, azi, poate afirma că și-a realizat în bună parte programul, fiind unul dintre principalii distribuitori de medicamente și substanțe de uz veterinar din România și creatorul primului spital veterinar pentru animale mici.

Orice societate modernă, dezvoltată, acordă importanță necuvântătoarelor cu care împarte această planetă și nu există umanism fără grijă pentru animale. De aceea, înființarea noului spital veterinar ne ridică cu încă o treaptă pe scara națiunilor civilizate.

Complexul veterinar BIOVET

asigură în permanență:

1. Consultații de specialitate în domeniile: patologie infecțioasă, boli interne, parazitologie, obstretică și ginecologie, stomatologie etc.
2. Intervenții chirurgicale și tratamente și supraveghere postoperatorie, în capacitățile de internare ale spitalului.
3. Cosmetică și întreținere pentru animale de companie.
4. Farmacie veterinară cu program prelungit.
5. Depozit pentru distribuția medicamentelor veterinare de import și autohtone ale celor mai prestigioase firme producătoare din domeniul veterinar.
6. Consultații în marketing veterinar.

Deopotrivă, inaugurarea noului spital românesc arată gradul de realizare a ideii de privatizare în medicina veterinară din țara noastră.

Gradul de dotare, personalul calificat și medicamentele de maximă calitate oferite de spitalul veterinar BIOVET sunt un reper sigur în medicina veterinară din țara noastră.

Mai mult chiar, BIOVET a fost contactată de o organizație britanică de protecție a animalelor, în vederea unei acțiuni comune de rezolvare a problemei „câinii străzii".

Dr. ADRIAN ȘUFARU,
președinte BIOVET

București, str. Sebastian nr. 211, sector 5,
tel. 01-631.27.04
fax: 01-410.32.80

Medicul lui Mao povestește

„Nici un alt lider din istoria omenirii nu a avut atât de multă putere asupra unui număr atât de mare de oameni și atât de mult timp ca Mao Zedong și nimeni nu și-a împins poporul într-o asemenea catastrofă."
Mao Zedong, autorul uneia dintre cele mai mari tragedii ce s-a derulat neîntrerupt decenii la rând pe cea mai mare scenă a lumii - China, se dezvăluie aici. În familia dictatorilor, fie ei Ginghis Han, Stalin, Hitler, Ceaușescu, Mao nu are egal.

Dr. Li Zhisui și Mao Zedong împreună 20 de ani

La început a fost sfârșitul

Mao se lupta să deschidă ochii și să-și miște buzele. Masca de oxigen îi alunecase de pe față și nu mai putea respira. M-am aplecat deasupra lui:

- M-ați chemat?

- Ah... ah... ah...

Asta a fost tot ce am putut auzi. Mintea îi era limpede, dar nu mai putea să vorbească. Eram medicul personal al lui Mao, șeful echipei medicale - șaisprezece dintre cei mai buni medici din China și douăzeci și patru de surori excelente - care încercam să-i salvăm viața. De peste două luni - din 26 iunie 1976, când Mao suferise cel de-al doilea infarct de miocard - eram de serviciu douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Opt surori și trei doctori se aflau în permanență alături de Mao, în timp ce alți doi doctori îi monitorizau electrocardiograma. Echipele se schimbau din opt în opt ore. Eu eram în permanență în preajmă, dormeam numai trei-patru ore pe noapte. Biroul meu era o mică încăpere chiar lângă salonul în care se afla Mao.

Cetățenilor Chinei nu li se spusese că liderul lor e bolnav. Ei au putut urmări declinul fizic al acestuia numai prin intermediul unor fotografii întâmplătoare, din timpul rarelor lui întrevederi cu demnitari străini. Ultima era o fotografie a lui Mao întâlnindu-se cu liderul laoțian Kaysone Phoumivan în mai 1976. Presa continua să susțină că Mao e sănătos, însă fotografia cu Kaysone Phoumivan arăta că liderul îmbătrânise foarte mult. Cu toate acestea, sute de milioane de oameni și-au început acea dimineață de 8 septembrie scandând în cor:

- Zece mii de ani să trăiască președintele Mao!

Cu puțin înainte de miezul nopții de 8 septembrie 1976, doctorii i-au administrat o injecție intravenoasă cu **shengmai san**, un leac chinezesc tradițional din ierburi, constând, în principal, din ginseng, în dorința de a-i stimula inima. Presiunea arterială i-a crescut de la 8,6 cu 6,6 la 10,4 cu 7,2 și pulsul a devenit ceva mai puternic, însă știam că ameliorarea avea să fie de scurtă durată. Hua Guofeng m-a luat deoparte imediat după ce i-am administrat injecția.

- Doctore Li, a șoptit el încet, căci ceilalți membri ai Biroului Politic, Zhang Chunqiao și Wang Dongxing, își ciuleau urechile să audă, mai puteți face ceva?

N-am spus nimic. Hua știa că nu mai e nici o speranță, iar eu nu știam ce să spun. Totuși nu mă puteam hotărî să pronunț cuvântul moarte. L-am privit în tăcere pe Hua Guofeng. Aerul încremenise. Zgomotul aparatului de respirat al lui Mao era singurul sunet care se auzea în încăpere. Atunci am clătinat din cap.

- Am făcut tot ce s-a putut face, am șoptit cu vocea gâtuită.

Nu simțeam nici o tristețe văzându-l că moare. Timp de douăzeci și doi de ani fusesem alături de Mao, în fiecare zi, însoțindu-l la toate întâlnirile, călătorind cu el pretutindeni unde se ducea. I-am fost mai mult decât simplu medic, i-am devenit în toți acești ani confident în chestiuni personale și politice, fiind mai apropiat de el și pentru mai mult timp decât oricine altcineva, poate cu excepția lui Wang Dongxing.

La început îl adulasem pe Mao. El era salvatorul Chinei, adevăratul Mesia al țării. Dar în 1976 starea aceasta de spirit îmi trecuse de mult. Visul meu despre o Chină nouă, în care toți oamenii să fie egali și exploatarea înlăturată, se spulberase în anii aceștia. Nu aveam nici un fel de încredere în partidul comunist, deși continuam să fiu membru al acestuia.

„S-a încheiat o eră" - acesta a fost singurul gând pe care mi l-am putut îngădui în timp ce priveam fix la linia orizontală, dreaptă a electrocardiografului. „Vremea lui Mao s-a dus". Gândul zbură și dispăru imediat. Un altul îi luă imediat locul: eram copleșit de spaimă. Ce se va întâmpla cu mine? În calitate de medic al lui Mao trăisem ani de-a rândul într-o permanentă teamă. Ridicându-mi privirile de la trupul inert la chipurile oamenilor adunați în jur, mi-am dat seama că toți ceilalți aflați în încăpere își cântăreau șansele, la fel ca și mine. Viața în interiorul zidurilor Zhongnanhai-ului fusese întotdeauna pe muchie de cuțit. M-am trezit că priveam fix la Jiang Qing.

- Ce ați făcut?! s-a răstit ea la mine. Veți fi trași la răspundere.

Jiang Qing era a patra soție a lui Mao, dacă punem la socoteală și căsătoria hotărâtă de părinții lui, pe vremea când era încă adolescent, și pe care el refuzase s-o recunoască. Mao se căsătorise cu Jiang Qing la Yanan în 1938. Mi s-a spus că ea se mai avusese bine și cu alți bărbați din Yanan. Dar după 1949, plictisită de viața ei inactivă, soția celui mai înalt lider al țării a devenit din ce în ce mai irascibilă și mai pretențioasă. Însă abia în timpul Revoluției Culturale a început să acționeze pe cont propriu, găsind prilejul să-și regleze anumite socoteli, atunci când reușise, în sfârșit, să fie numită membru al Biroului Politic. Mao și Jiang Qing trăiau separat de mai mulți ani de zile, dar Mao n-a considerat niciodată de cuviință să divorțeze de ea, pentru că atunci ar fi fost silit să se căsătorească cu una din celelalte femei ale sale, ceea ce prefera să evite. În timpul Revoluției Culturale, Jiang Qing s-a mutat într-una din vilele uriașe ale complexului de case de oaspeți de la Diaoyutai, dar se întorsese la Zhongnanhai, în Camera Lotusului de Primăvară, după atacul de inimă din iunie al soțului ei. Nu i-a fost deloc ușor lui Jiang Qing să accepte influența pe care Yufeng o exercita asupra lui Mao, dar, în cele din urmă, s-a înclinat în fața inevitabilului, a început să-i facă curte lui Zhang, încercând în felul acesta să comunice cu Mao. Jiang nu se putea împăca nici cu realitatea că Mao era bolnav și că moartea lui era iminentă. Era sfâșiată între teama că propria ei putere se va duce o dată cu Mao și speranța că, o dată cu moartea lui, ea va fi aleasă să conducă țara în locul lui. Boala lui, cu toate neajunsurile ei, o dezgusta. Hua Guofeng a încercat s-o liniștească.

Noiembrie 1957, la Kremlin, Moscova.
Mao Zedong luându-și rămas bun de la Nikita Hrușciov, Anastas Mikoian și Nikolai Bulganin.
De la stânga la dreapta: dr. Li și Mao.

Stătuse așa, bolnav, răsculându-se împotriva doctorilor și refuzând orice tratament medical până cu câteva săptămâni înainte de vizita istorică a Președintelui Nixon în China, prima de acest gen, din februarie 1972. Cu numai trei săptămâni înainte de data la care trebuia să sosească Nixon, Mao mi-a spus, în cele din urmă, că e dispus să înceapă tratamentul. Situația lui era așa de gravă, încât nu se putea pune problema unei însănătoșiri totale. Când a sosit Nixon, Mao era încă atât de slăbit că abia putea vorbi. Infecția pulmonară nu se vindecase complet și suferise de o insuficiență cardiacă cronică. Era așa de umflat încât a trebuit să i se croiască un costum mai larg. L-am întâmpinat pe președintele Nixon, când mașina acestuia s-a oprit în fața reședinței lui Mao, l-am condus în birou și m-am retras apoi în coridorul din fața sălii de recepții, de unde puteam să aud foarte clar convorbirea lor și aveam pregătit un echipament mobil de intervenție în cazul că Mao ar fi avut nevoie.

Acum, la vârsta de optzeci și trei de ani, în corpul lui Mao făcuseră ravagii mai multe boli. Fumase o viață întreagă și-și distrusese plămânii și, de-a lungul anilor, suferise frecvent de diferite bronșite, pneumonii și emfizeme. Întrucât țesutul bronhiilor sale își pierduse elasticitatea, o tuse convulsivă îi distrusese pereții plămânului stâng, lăsând trei pungi mari de aer, ceea ce îi provoca greutăți în respirație. Putea să tragă aer în piept, dar nu putea să expire ușor și se simțea bine numai atunci când era culcat pe partea stângă, căci greutatea corpului comprima pungile de aer și plămânul mai sănătos, cel drept, putea să lucreze mai în voie. Deseori nu putea respira decât cu ajutorul unei măști de oxigen și, după mai multe improvizații de urgență, am recurs în cele din urmă la aparatul de respirat construit în America și trimis de Henry Kissinger în 1971, după vizita sa secretă în China.

În 1974 s-a stabilit că Mao nu suferea de Parkinson, așa cum se credea în Occident, ci de o boală rară, incurabilă și, în ultimă instanță, fatală, a sistemului nervos - scleroză amiotrofică laterală, sau boala lui Lou Gehring, după cum este cunoscută în Occident. Pe măsură ce boala avansează, celulele nervoase motorii din măduva coloanei vertebrale, care controlează mușchii gâtului, ai laringelui, ai limbii, ai mâinii și piciorului drept, degenerează și mor, conducând la atrofierea musculară și apoi la paralizia zonelor afectate. Pe măsură ce boala avansează, pacienții nu mai pot să vorbească și să înghită și trebuie hrăniți printr-un tub nazal care ajunge în stomac. Mușchii afectați devin nefolositori și respirația tot mai dificilă. Pacientul luptă în permanență cu tot soiul de infecții pulmonare. Nu există nici un fel de tratament cu adevărat eficient și majoritatea pacienților mor în decurs de doi ani din momentul stabilirii diagnosticului.

Boala lui Mao avansase exact așa cum prevăzuseră specialiștii. Dar acum nu-l omora numai scleroza amiotrofică laterală. Era inima, slăbită de vârstă și de boala cronică de plămâni. Mao suferise primul infarct al miocardului la mijlocul lui mai 1976, în timpul unei certe violente cu Zhang Yufeng, și un al doilea la 26 iunie 1976. Al treilea atac de inimă avusese loc în 2 septembrie. Toți doctorii știau, deși nici unul nu îndrăznea s-o spună, că moartea lui era iminentă.

Și totuși președintele partidului continua să lupte.

(Va urma)

Ultima oră

Apa de ploaie - cea mai mare realizare a guvernului Văcăroiu !

Flacăra

BIS magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

Atenție ! Cu 500 de lei ați plătit și FLACĂRA. Două reviste în același preț !

Da, sunt homosexual!

❑ Calm, demn, lipsit de jenă sau complexe, domnul Răzvan Ion a acceptat să stea de vorbă cu redactorii noștri

Domnul Răzvan Ion este coleg de breaslă cu noi. E homosexual și o recunoaște deschis. Mai mult chiar, s-a implicat în apărarea minorităților sexuale din România. Când i-am cerut să ne acorde un interviu, a acceptat și, cu toate că noi suntem heterosexuali, am reușit să stabilim un dialog amiabil despre niște probleme care în România stârnesc de obicei intoleranță sau reticență. Fără complexe, domnul Răzvan Ion a venit la discuție însoțit de A., prietenul lui, așa cum noi am merge undeva să bem o bere împreună cu partenerul nostru de sex opus. A. este un bărbat înalt și blond, care ar putea să placă multor femei. Faptul că a preferat o relație de tip homosexual pare a veni în sprijinul celor afirmate de conlocutorul nostru despre homosexualitate ca predispoziție genetică.

Continuare în pag. 8

V-o mai amintiți pe Zsa Zsa Gabor?

Faimoasa divă a anilor '50, Zsa Zsa Gabor, distribuită îndeobște în roluri de femeie fatală, a împlinit 75 de ani.

De curând s-a măritat cu un bărbat mai tânăr decât ea cu 11 ani. Este vorba de prințul Frederic von Anhalt. Dar în ultima vreme a avut parte numai de ghinioane: a ajuns la închisoare deoarece a insultat un polițist, casa i-a fost inundată de o ploaie torențială, apoi cuprinsă de foc, într-o stație de benzină i-au căzut în cap mai multe rânduri de rafturi. Dar în tot răul un bine. Zsa Zsa și prințul ei sunt invitați la diverse showuri unde își povestesc pățaniile care amuză nespus. Și mai iese un ban. (I.G.)

O capră la înălțime

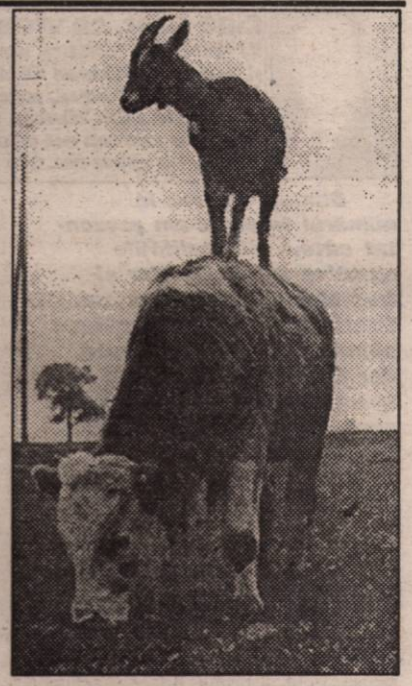

Cu 20 de ani în urmă, această capră, originară din cătunul elvețian Krättingen, și-a câștigat o reputație binemeritată, fotografia ei fiind reprodusă de numeroase ziare și reviste din țara cantoanelor. Căprița a învățat singură să se așeze pe spinarea vacilor pentru a ajunge la crengile cu fructe. Recordul n-a mai fost atins de atunci.

Shirley MacLaine anunță o carte de memorii

„Consider că am dus o viață decentă și nu am participat la scandalurile din lumea filmului. Cu toate acestea am fost distribuită mereu în roluri de femeie ușoară. Despre toate acestea și despre multe altele doresc să vă vorbesc în cartea mea de amintiri".

Din volum, aflăm în continuare, nu vor lipsi întâmplări, mai mult sau mai puțin vesele, în care au fost implicați Sir Laurence Olivier, Danny Kaye, Debra Winger, Jack Nicholson.

Dragostea este benefică pentru organism

Expresia **Dragostea dă sănătate"** nu este lipsită de temei.

În timpul actului sexual se stimulează secreţia de hormoni naturali euforizanţi şi de endorfine, întărind sistemul imunitar.

Un studiu danez, citat la ultimul congres de Euromedicină din acest an, a comparat trei grupe: îndrăgostiţii până peste cap, semiîndrăgostiţii şi cei care nu sunt îndrăgostiţi. S-a arătat că îndrăgostiţii, în general, sunt mai rezistenţi la climatul rece scandinav, cei care sunt foarte îndrăgostiţi nu fac gripă şi nici un fel de boli legate de temperatura scăzută, pe când cei care nu sunt îndrăgostiţi sunt tot timpul răciţi.

Dar, oare, putem să ne îndrăgostim la comandă? **(M.A.)**

Modă

Vara în oraş

Pentru a fi cât mai aerisită, rămânând totuşi decentă şi elegantă, vă propunem această combinaţie de şort cu vestă: jachetă Safari de culoare ruginie cu guler şi revere, cordon şi buzunare aplicate, la care se adaugă şortul asortat. Totul este confecţionat din vâscoză - ceea ce îi conferă un aspect distins. **(I.G.)**

Cine sunt, ce vreau?

Mă numesc Raul Dumitrescu, sunt inginer şi începând cu 1989 mi-am redobândit sănătatea prin autoterapie. Mi-am vindecat, astfel, de cancer la colon şi mi-au dispărut urmele infarctului. Ce doresc? Să împărtăşesc experienţa mea milioanelor de suferinzi din România. Prin metoda mea, orice maladie poate fi învinsă!

Alegeţi căile autovindecării

Stimaţi cititori, în numărul trecut v-am prezentat câteva din calităţile curative ale legumelor şi fructelor consumate crude. Continuăm, acum, cu câteva alimente foarte cunoscute, dar prea puţin folosite corespunzător. Veţi observa, sunt sigur, valoarea acestora ca „medicamente".

Morcovul

Sucul de morcov ajută la refacerea organismului căci conţine o cantitate impresionantă de vitamine. Îmbunătăţeşte pofta de mâncare, metabolismul, digestia. Conferă rezistenţă la infecţii şi accelerează activitatea glandei suprarenale. Purifică ficatul. Adesea, acţiunea este atât de puternică încât impurităţile sunt eliminate prin piele şi nu prin urină, deci necesitând un timp ceva mai îndelungat. În asemenea momente, pielea capătă culoarea orange, dar, o dată cu purificarea ficatului, tegumentele vor reveni la culoarea iniţială. Glandele endocrine şi cele sexuale au nevoie de suc de morcov.

Sucul de morcov poate fi consumat, după necesitate, de la jumătate de litru la trei-patru litri zilnic. Se recomandă mamelor care alăptează pentru a îmbunătăţi calitatea laptelui. Folosirea zilnică a 0.5 litri de suc de morcov valorează mai mult decât 12 tablete de calciu. Cazuri de ulcer şi cancer pot fi rezolvate, cu condiţia să se folosească morcovi de calitate (carote). Uscăciunea pielii, conjunctivita, oftalmia etc. pot fi, de asemenea, vindecate cu suc de morcov.

Înainte de începerea oricărui tratament cu suc de morcov sau cu orice alte sucuri de fructe şi legume, se recomandă o clismă pentru degajarea intestinului gros. La folosirea sucului de morcov pot apărea unele reacţii secundare. Nu vă alarmaţi, sunt inerente ca urmare a procesului de purificare. Lucrurile se vor normaliza de la sine.

Fasolea verde

Sucul de fasole verde este recomandat pentru tratarea diabetului ca şi cel de varză de Bruxelles, căci conţin insulină. Condiţia este, însă, să se excludă din alimentaţie consumul de alimente conţinând amidon şi zaharuri, ori derivatele lor. Se recomandă a se consuma, zilnic, un litru de suc format din: suc de morcov, plus suc de salată, plus suc de fasole verde, plus suc de varză de Bruxelles, câte un sfert de litru din fiecare. În afară de acestea, se recomandă, zilnic, un litru de suc de morcov şi spanac şi, bineînţeles, clismă în fiecare zi.

Cartoful

Sucul de cartofi contribuie la curăţirea tegumentelor. Combinat cu suc de morcov, dă un excelent amestec purificator. Combinat cu suc de morcov şi suc de ţelină, este indicat în bolile nervoase, digestive şi în malarie. Sucul de cartof plus suc de pătrunjel se recomandă în emfizemul pulmonar. Este contraindicat celor ce suferă de boli venerice şi celor ce au mare excitabilitate sexuală.

Amestecul de citrice

Se folosesc patru grapefruituri mari sau şase mai mici, zeama de la două-trei lămâi şi suc de portocale în completare până la doi litri. Se strecoară şi se diluează cu doi litri de apă. Acest amestec va fi băut după consumarea a 30 de grame de sare Glauber, puţin câte puţin, din 20 în 20 de minute. Toată ziua nu se mănâncă nimic altceva. Seara se poate bea puţin suc de ţelină. Înainte de culcare, se va face o clismă cu doi litri de apă, pentru a se elimina deşeurile remanente. Acţiunea se desfăşoară trei zile consecutiv. Astfel, s-a demonstrat, organismul elimină 12 litri de limfă toxică, ce va fi înlocuită cu acid alcalinizant. În ziua a patra, se trece la alimentaţie cu sucuri şi zarzavaturi crude.

Există, în această perioadă, posibilitatea apariţiei unei stări de slăbiciune accentuată. Nu vă alarmaţi, organismul îşi va reveni rapid.

HOROSCOP

Săptămâna 5 - 11 iulie

GEMENI

Este o săptămână minunată pentru dv. Bani aveţi, sănătate este, cu dragostea nu sunt probleme, aveţi totuşi grijă la serviciu pentru că vor apărea unele mici probleme. Succes!

RAC

Veşti bune sosesc de departe şi o dată cu ele o sumă mare de bani. Deci, clipe de fericire şi linişte pentru dv. şi familie. Cu sănătatea staţi bine.

LEU

Apele ce vă înconjoară sunt destul de limpezi. Familia nu vă face probleme, însă sănătatea s-ar putea să vă dea unele bătăi de cap

FECIOARĂ

Persoana dragă inimii dv. vă iubeşte în aceste zile mai mult decât oricând. Fiţi însă liniştit, fiindcă acest lucru nu se datorează buzunarului dv. mai plin ca niciodată. Sănătatea este bună, iar la serviciu nu sunt probleme.

BALANŢĂ

Ar fi timpul să nu vă mai compătimiţi atât şi să luaţi taurul de coarne. Problemele cu care vă confruntaţi au apărut numai din cauza neglijenţei dv. Sănătatea, banii şi familia vă sunt însă alături.

SCORPION

Sunteţi prea sigur pe dv. şi asta vă va costa. Ar fi indicat să gândiţi de două ori înainte să acţionaţi.

SĂGETĂTOR

A fost cam liniştе pe la dv. în ultimul timp şi ar fi bine să vă pregătiţi pentru unele mici discuţii contradictorii la serviciu. Acasă nu sunt probleme şi nici banii nu lipsesc.

CAPRICORN

Sănătatea cam şubredă din această săptămână nu vă dă voie să vă neliniştiţi şi de aceea ar fi indicat să nu mai puneţi totul la inimă. Totul este trecător, cum bine ştiţi.

VĂRSĂTOR

A venit timpul să mai lăsaţi şi pentru alţii ceea ce cam demult faceţi numai dv. Cum sănătatea este bună şi bani se găsesc, ar fi bine să vă luaţi un mic concediu.

PEŞTI

Chiar dacă unele lucruri merg prost la serviciu, calmul ce vă caracterizează vă ajută să treceţi cu bine peste ele. Acasă totul merge minunat, iar sănătatea şi bugetul nu vă fac probleme.

BERBEC

Fiţi atent(ă)! Gelozia este o boală foarte grea, fără leac. Chiar dacă persoana iubită vă dă unele motive, nu sunt adevărate, el (ea) vrea doar să se joace. Ce vreţi, s-a săturat de monotonie.

TAUR

Încercaţi să nu cheltuiţi prea mult fiindcă bugetul nu vă ajută aproape deloc. Sănătatea este şi ea cam şubredă, însă la serviciu şi acasă este linişte.

În curând se coc strugurii

❑ Calităţile tonifiante ale sucului de struguri

Obţinut prin simpla stoarcere a strugurilor (cu mâna sau robotul), sucului de struguri nu trebuie să-i adăugăm nici zahăr şi nici apă. În felul acesta se poate menţine mai mult timp, în frigider.

Bogat în calciu şi magneziu, el conţine în mod egal fructoza şi glucoza care se asimilează rapid; dar să nu uităm de fosfor, fier şi vitaminele din grupa B. Datorită potasiului este şi diuretic.

Consumat simplu sau împreună cu sucuri din alte fructe, sucul de struguri se digeră uşor. Băut dimineaţa, un pahar de suc hidratează organismul şi-l remineralizează. Băut mai târziu, după micul dejun, poate înlocui prânzul până pe la ora 16.00.

Iată ce vă propunem, fiind un aliat indispensabil al micului dejun şi o băutură ideală pentru a intra în formă dimineaţa.

Cocteil pentru trezire: 4 dl suc de struguri, 2 dl suc de mere, 2 dl nectar de pere, suc de la o portocală şi de la un grapefruit.

Cocteil pentru a fi în formă: 2,5 dl suc de struguri, suc de la trei portocale şi trei lămâi.

Salată de fructe tonifiantă: 1 dl suc de struguri negri, suc de la o lămâie, o banană, două mere, două pere şi struguri (cât doriţi) albi şi negri.

Şi ţinând cont că vremea strugurilor copţi nu e departe, faceţi o cură de suc de struguri.

MARIA ANTONESCU ■

Cu Mercedesul după iarbă la porci

Toată lumea a ştiut că, mai devreme sau mai târziu, dictatura ceauşistă se va prăbuşi. Există o regulă în toate. Dar nimeni, aproape nimeni n-a prevăzut că va urma ce a urmat. Cu toate că... la un popor nepregătit pentru libertate şi democraţie (cum a fost naţia noastră, în bună măsură, şi în perioada interbelică) drumul spre democraţie trece prin anarhie.

Mai deunăzi, la pădurea Răioasa, în timp ce mă răsfăţam sub un soare duminical, m-am pomenit că-mi intră în viaţă un Mercedes argintiu. Maşina a încălecat şanţul ce desparte şoseaua de pădure, şi-a frecat portierele în nişte mărăcini, a prins să danseze peste muşuroaie şi crengi uscate, ca să se oprească într-o poiană. Din transatlanticul nemţesc a coborât o familie pe trei generaţii: tatăl brunet şi aprig ca un grătar de mititei, nevasta ciolănoasă cu arţag endemic, soacra grasă, transpirată, încărcată de sudalme, şi un băiat de 9-10 ani cu acea figură obraznică şi hidoasă ce nu poate anunţa decât un criminal în devenire. Toţi patru s-au apucat de îndată să smulgă smocuri de iarbă şi să le încarce într-un sac din plastic. Am înţeles din schimbul tăios de replici, din înjurăturile grase, mustoase, că încărcătura vegetală era destinată unei scroafe de prăsilă cu domiciliul flotant în gospodăria proprietarului de Mercedes. Nu sunt în măsură să dau şi alte amănunte. Din tranzistorul autovehiculului s-a năpustit o muzică oltenească de 80 de decibeli care a alungat pe o rază de kilometri păsările şi animalele pădurii şi liniştea turiştilor paşnici.

Cine şi-ar fi închipuit - ca să mă întorc la gândul din deschiderea acestui articol - că revoluţia anticomunistă va readuce la putere plutocraţia comunistă, formată din securişti şi activişti de partid! Că alături de aceştia se va ridica, prin puterea banului, mahalaua ţării, drojdia societăţii româneşti, armata de vântură-lume fabricată în pepinierele socialismului victorios. Ipochimene care, iată, merg cu maşini de import după iarbă la porci.

Şi din nou ca altădată, omului cinstit şi muncitor nu i-a mai rămas în luptă decât eterna sa armă secretă: speranţa. E singurul paradis din care nu-l poate alunga nimeni.

LIVIU TIMBUS ■

Ce trebuie să ştim despre

Produsele chimice pe care le folosim

Pentru a face curat, folosim produse chimice care ne ajută mult. Din păcate, multe dintre ele au efect negativ asupra sănătăţii. Iată, aşadar, ce este bine să ştim:

● Nu amestecaţi apa de Javel şi pudra care conţine amoniac, deoarece rezultă vapori toxici... şi nici nu curăţă mai bine.

● Benzina, utilizată pentru curăţirea pieselor mecanice, poate provoca mari tulburări în circulaţia sanguină.

● Produsele clasificate ca toxice nu trebuie să intre în contact cu pielea şi căile respiratorii. Trebuie folosite mănuşi protectoare care nu se topesc în contact cu substanţele.

● Înainte de a pleca în concediu, nu folosiţi substanţe care conţin xylofen pentru a şterge geamurile, deoarece se vor evapora în absenţa dv. degajând vapori toxici sau inflamabili. Nu le folosiţi, trebăluind cu braţele şi picioarele goale.

● Coafezele nu trebuie să folosească vopseaua pentru păr şi soluţia pentru permanent decât cu mănuşi, deoarece provoacă alergii care greu se mai pot trata.

● Pictorii şi vopsitorii riscă să se îmbolnăvească de astm datorită enzimelor care intră în componenţa vopselurilor.

● Funcţionarii care folosesc computere şi xeroxuri trebuie să aibă aer condiţionat şi să aerisească de mai multe ori interiorul, deoarece degajă ozon care poate duce la tulburări de respiraţie.

● Muncitorii care lucrează în mediu de silicaţi, fiind şi fumători, se îmbolnăvesc de cancer pulmonar.

● Dacă utilizaţi un acid sau o bază puternică, folosiţi ochelari de protecţie. Penetrarea în ochi echivalează cu o picătură intraveninoasă. Orice corp străin în ochi poate provoca cataractă în două ore dacă a fost atins cristalinul.

MARIA ANTONESCU ■

Din medicina populară rusă

În California a fost publicată cartea naturistă a lui Paul Kurennoff, în care au fost publicate reţete utilizate timp de secole de practicanţii medicinei populare numiţi „znakari", de către ruşi, şi „şamani", preoţi vindecători din triburile siberiene. Înainte de a veni la Petersburg, Grigori Chernik, cunoscut sub numele de Rasputin, a practicat multă vreme medicina populară în Siberia.

Redăm câteva reţete ce au dat rezultate pozitive, după cum relatează cartea lui Kurennoff. Pentru ameliorarea bolilor de inimă şi vindecarea anginei pectorale, într-un vas se pun şapte pahare cu apă. După ce a dat în clocot, se pun în ea şapte linguri de măceşe, de preferat sfărâmate. Vasul se înveleşte bine într-un material care să reţină căldura şi conţinutul se lasă la macerat timp de 24 de ore. Apoi se strecoară, storcându-se măceşele. Ceaiul astfel obţinut se pune în frigider şi se beau din el trei pahare. În Caucaz, oamenii de peste 40 de ani pun într-un pahar cu apă caldă zeama de la o lămâie sau portocală. Acest amestec băut dimineaţa înainte de micul dejun are efecte deosebite asupra

sănătăţii în general şi mai ales în caz de reumatism şi artrită. În timpul tratamentului se elimină făinoasele, carnea şi grăsimile, consumându-se în schimb lapte, roşii, mere, legume şi se beau multe lichide calde pentru a se produce o transpiraţie abundentă. Cu trecerea anilor, după cum se ştie, pereţii vaselor sanguine îşi pierd elasticitatea, pentru că aici se depozitează grăsimi. Acest lucru grăbeşte îmbătrânirea organismului. Medicina populară poate opri şi întârzia mult acest proces prin folosirea acelor de pin proaspete. Se umple un borcan cu ace peste care se toarnă alcool. În lipsa acestuia poate fi folosită şi votca. Borcanul acoperit se lasă la macerat timp de zece zile, după care conţinutul lui se strecoară. Înaintea fiecărei mese se beau o sută de mililitri apă caldă în care au fost puse 15-20 de picături din lichidul macerat. În timpul sezonului de cireşe, în locul meselor obişnuite se bea numai lapte şi se consumă 1,5 kilograme cireşe. Acest tratament este la fel de eficient ca şi cel anterior, dar trebuie urmat cu multă prudenţă de cei care suferă de colită.

ADAM DORNESCU ■

Ghicitul în... talpa piciorului

❑ Caracterul individual - susţine o cercetătoare americană - lasă urme şi în această zonă a corpului, nu numai în palma mâinii

De curând, în America a fost lansată cartea „Arta de a te descoperi cu ajutorul tălpilor picioarelor" - a Karinei Riedler - o interesantă culegere de date rezultată în urma a opt ani de studiu. Simplificat, ea ne prezintă 9 tipuri de tălpi în funcţie de desenul format de cutele piciorului şi un al 10-lea tip, cazul în care talpa nu prezintă semne.

a) Talpă cu linii superficial trasate orizontal

Sunt persoane care au tendinţa de a se îngrijora, în multe cazuri nejustificat, de sănătatea lor.

O predispoziţie la fracturi poate apărea spre bătrâneţe. Sunt uşor impresionabile, sentimentale. Iubesc drumeţiile şi natura.

b) Talpă cu linii verticale, adânc trasate

Persoane aventuroase, pasionale, romantice. Uneori au tendinţa de a fi nesigure.

Trebuie să-şi găsească partener de viaţă care să-i confere o stabilitate, dar să nu fie posesiv.

Domeniul în care se pot realiza financiar: în meserii legate de vânzări şi călătorii.

c) Talpă cu linii în formă de grilă

Au tendinţa la comportament cu reacţii explozive de nervozitate, sunt persoane pripite. În dragoste sunt posesive şi prea interiorizate. Un succes pot avea în domeniul cosmeticii.

d) Talpă cu linii superficial trasate în diagonală

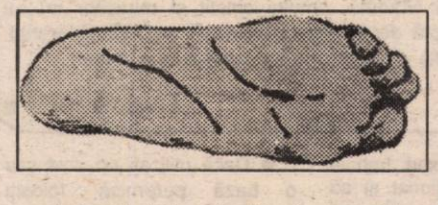

Sănătatea acestor persoane este ciclică, cu perioade care alternează: uneori destul de bună, alteori, cu probleme. Natura lor este înclinată spre invidie, spre răzbunare. Orice afacere îi poate face bogaţi.

e) Talpă cu desen clasic

Sunt persoane născute cu un simţ deosebit al afacerilor în domeniul producţiei, dar puţin cam conservatoare. Oameni care în dragoste îşi pierd uşor capul, lăsând inima să gândească. Sănătatea lor este afectată de dureri de cap şi ale coloanei vertebrale.

f) Talpă cu linii în diagonală, adânc trasate

Sănătatea este bună cu excepţia unor probleme ale circulaţiei sângelui, drept pentru care sunt necesare exerciţii fizice pentru stoparea îmbolnăvirii. Au tendinţa spre singurătate, spre romantism uneori, spre a se juca cu sentimentele altora.

Bogăţia le poate veni în urma înfiinţării propriei afaceri sau în asociere cu prieteni sau membri ai familiei.

g) Talpă cu linii orizontale, adânc trasate

În dragoste aceste persoane vor avea noroc de un partener pentru o viaţă. Iubesc familia, iar problemele în viaţă le rezolvă cu optimism având un simţ al umorului foarte dezvoltat. Orice răceală sau infecţie trebuie tratată cu atenţie. Iubesc lumea scenei şi se pot realiza în domeniul radioului sau televiziunii, chiar şi în politică. Norocul le poate veni de la o mare moştenire, sau jucând la loto.

h) Talpă cu linii foarte puţine

Persoane pesimiste, dominate de tendinţa de neîncredere în oameni. O eventuală decepţie în dragoste îi poate marca pentru restul vieţii. Sunt persoane neatente, expuse accidentelor. Sunt talentate în domeniul artistic, în vânzări, iubesc agricultura.

i) Talpă cu linii superficiale, verticale

Sănătatea acestor oameni este excelentă, mai ales că deţin un depozit nesecat de energie. Vor avea o viaţă lungă, dar trebuie să evite stresul care le poate provoca un atac de inimă. Cheia succesului financiar le poate veni din domeniul jocurilor de noroc, al înfiinţării unei firme cu acest profil.

Persoane prea romantice, care se pot căsători de mai multe ori, care au o tendinţă spre a fi posesive.

j) Talpă lipsită complet de linii

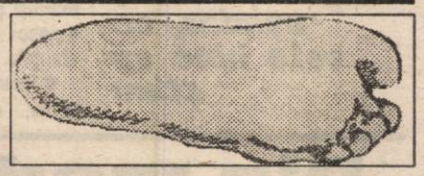

Sensibilitate a organelor digestive. Persoane prea geloase. Financiar se pot realiza în domeniul investiţiilor. Au un talent aparte în educarea copilului şi în formarea carierei acestuia.

ALEXANDRU OROS ■

Pentru cei care lucrează la computer.

5 minute de gimnastică alungă oboseala

După ore de efort, persoanele care lucrează la computer simt cum oboseala se instalează dureros la ceafă şi umeri. În această situaţie, 5 minute de gimnastică îndepărtează senzaţia de durere, fără ca persoana în cauză să fie nevoită să recurgă la analgezice.

Primul exerciţiu: ne aşezăm pe un scaun, ţinând spatele drept şi lăsând braţele să atârne. Se apleacă apoi capul până când bărbia atinge pieptul. Se rămâne aşa 2-3 minute. Se va simţi cum muşchii cefei se întind. **Al doilea exerciţiu:** în picioare, în faţa mesei, cu degetele sprijinite în tăblia ei şi capul lăsat să atârne în faţă. Se rămâne în poziţia aceasta circa 2 minute. **Al treilea exerciţiu:** se apleacă încet capul spre stânga. Cu mâna dreaptă se apasă tâmpla, presând capul spre aceeaşi direcţie până se simte că muşchii cefei se încordează. În acelaşi timp, mâna stângă este lăsată să atârne moale. Poziţia durează un minut. Se repetă figura, aplecând de data aceasta capul spre dreapta.

Ţelina, excelent medicament împotriva tensiunii arteriale

Este una din ultimele concluzii ale cercetătorilor în ştiinţe medicale. Substanţa activă care acţionează benefic, reglând concentraţia de colesterol şi făcând să scadă tensiunea, se numeşte „3-n-Butyl-Phtalide". Greu de ţinut minte această denumire complicată. Important este să ştim că un sfert de bulb de ţelină, consumat zilnic crud (sub formă de salată), duce la scăderea tensiunii arteriale până la cifra de 14. Încercaţi. Tratamentul nu are efecte secundare.

Lichide în exces pentru îndepărtarea calculilor renali

Persoanele predispuse la calculi renali, sau la calculi depozitaţi în vezica urinară, sunt sfătuite să consume multe lichide sub formă de ceaiuri, deoarece acestea au darul de a disloca şi de a duce la eliminarea pietrelor.

Romina și Al Bano - necazuri în cascadă

Zile fericite. Familia, în curtea vilei din Brindisi.

Au trecut 17 luni de când Ylenia (24 ani), fiica cea mai mare a celebrilor Al Bano și Romina Power, a dispărut fără urme. Ultima dată a fost văzută la New-Orleans (SUA) la 1 ianuarie 1994, dar de atunci nici o veste și nici vreo probă că nefericita copilă a fost asasinată. În cernita familie n-au mai rămas decât amintirile vieții fericite de altădată. „Ylenia se va întoarce, trebuie să se întoarcă" o asigură pe Romina ceilalți trei copii: Romina (18 ani), Kristel (10 ani) și Yari (22 ani).

Pentru a-și învinge durerea, Romina (43 ani) încearcă să picteze. Rămâne ore în șir în atelierul său de lângă Brindisi, aici unde se află și vila în care locuiește împreună cu familia sa. Pictează de 25 de ani, dar n-a vândut și nu va vinde niciodată vreun tablou. Realizează tablouri pentru a-și conserva amintirile. Dar acum se străduie în zadar. Nu e capabilă să pună nimic pe pânză.

Al Bano (55 ani) a încercat să se reîntoarcă pe scenă. Prin mijlocirea prietenului său, Pippu Bando, a obținut un contract la un post de televiziune. Aici a fost întâmpinat cu toată considerația datorată unei mari vedete. Regizorul a dispus chiar să nu i se facă nici probe de fotogenie. Dar a urmat dezastrul: ajuns pe scenă, Al Bano a constatat îngrozit că vocea nu-l mai ascultă, iar picioarele îi stau ca de plumb. A încercat să-și revină, dar fără succes. În cele din urmă, regizorul a fost nevoit să rezilieze contractul.

Cu adevărat, o nenorocire nu vine niciodată singură.

O fotografie de acum 6 ani, apărută într-o revistă italiană sub titlul: „Unirea înseamnă putere, nimeni nu o poate sfărâma"... Destinul face glume sinistre.

Sunt 17 luni de când fiica cea mai mare a soților Romina și Al Bano a dispărut fără urme.

Da, sunt homosexual !

- Răzvane, cum ai ajuns să aperi drepturile homosexualilor din România?

- A început în 1992, pe când eram șef al subredacției din București a cotidianului **24 de ore** din Iași. Am început să fac niște anchete extrajudiciare pentru a raporta organizațiilor internaționale despre încălcarea dreptului la liberă exprimare a minorităților sexuale. Atunci anchetele nu aveau un scop jurnalistic. Mai târziu am primit informația prin intermediul Tineretului Liber care a publicat un articol de scandal privind arestarea a doi tineri din Timișoara. Am reușit să fac acel raport și grație Amnesty International, APADOR-CH și SIRDO am reușit să facem o atare presiune asupra Curții care a judecat acest caz, încât ei au fost eliberați. Mai precis, au primit o condamnare cu suspendare, pentru că la o asemenea pedeapsă judecătorii nu se puteau prevala de nimic pentru a-i achita.

- Cei doi în ce circumstanțe au fost prinși?

- Circumstanțele sunt puțin stranii. Într-un ziar din Timișoara se dădeau tot felul de anunțuri matrimoniale. La un moment dat apare un anunț al unuia dintre cei doi, cel care avea 17 ani. S-au întâlnit în Timișoara, a fost o dragoste la prima vedere și au rămas să locuiască împreună. Au existat niște discuții din partea părinților celui de 17 ani, iar sora lui a considerat că își va vinde ca fratele și i-a spus că se va duce la Poliție și va spune tot ce se întâmplă și că fratele ei a fost sedus. Dar nu a mai ajuns la Poliție, pentru că cel mai mare, fiind mai matur, a spus „Nu! Mergem noi înainte la Poliție și spunem toate astea, după care ne sinucidem!". Asta a fost intenția lor, dar de la Poliție nu au mai apucat să plece să se sinucidă, pentru că li s-au pus cătușele pe mâini.

- Homosexualii din Occident fac manifestații, au asociații și cluburi ale lor. De ce nu se întâmplă așa și în România?

- Am avut intenția de a înainta o cerere către Primărie pentru a organiza o manifestație împotriva studenților ortodocși care au ieșit în stradă cerând închiderea homosexualilor. Dealtfel, Asociația Creștinilor Ortodocși din România îmi permit să o cataloghez ca o organizație extremistă, fără nici un scop creștin.

- Tu ai avea curajul să recunoști public că ești homosexual?

- Da, sunt homosexual și am recunoscut-o de multă vreme. Eu nu cred că oamenii legii vor avea îndrăzneala să mă persecute, pentru că numele meu e foarte cunoscut în alte organizații. Spre exemplu, primul-ministru al Olandei îmi spunea că, dacă voi avea probleme, pot să apelez. Sigur, e penibil să apelez la un prim-ministru să mă ajute pentru că parlamentarii noștri nu sunt în stare să facă o lege normală. Nu există o lege după părerea mea. Sper ca președintele să aibă un raționament mult mai profund decât îl au parlamentarii noștri și că va retrimite spre discuție această lege, propunând ca ea să fie mult mai clară și să existe pedepse comune pentru hetero și homosexuali în ceea ce privește violul, coruperea de minori, așa cum este în toată lumea. Legi separate pentru hetero și homosexuali reprezintă deja o discriminare.

- Ți s-a întâmplat să fii agresat pentru că ești homosexual?

- Eu am fost agresat verbal de către un membru ASCOR. Fizic, m-am ales doar cu o îmbrânceală. În locurile cunoscute în care se întâlnesc homosexualii, însă, au existat asemenea acțiuni de agresiune. Este vorba de un grup care de vreo patru ani este compus cam din aceiași membri. Nu știu cine sunt. Cert e că ei intră în aceste locuri, care de obicei sunt locuri publice, cu bâte, lanțuri... Chiar acum o persoană se află internată în spital cu semipareză în urma unei asemenea bătăi. Am fost la Poliție pentru a sesiza, dar mi s-a spus că Poliția nu poate face nimic.

- În cazul Mihalea crezi că asasinii vor fi pedepsiți mai aspru pentru că au întreținut relații sexuale cu victima?

- Îmi permit să afirm că am reticențe cu privire la cei doi presupuși asasini. Se pare că nici justiția nu e foarte convinsă că ei sunt, ca dovadă că procesul durează. Dacă ar fi existat niște probe clare, ar fi fost condamnați de mult.

- Au fost cazuri de crime pasionale între homosexuali. Au primit pedepse mai mari?

- O crimă este o crimă și se pedepsește la fel. Eu nu cred să fie pedepsiți mai grav. Au existat, însă, cazuri când nu s-a făcut nimic când un homosexual a fost ucis. Poliția doar a constatat, dar nu a aflat nici până astăzi cine sunt asasinii, nu a comunicat nimic din ceea ce a făcut, a refuzat colaborarea total. Probabil că nici nu vor dori să afle cine sunt asasinii.

- Societatea românească, mai conservatoare, e pregătită pentru o „liberalizare" a relațiilor sexuale?

- Relațiile sexuale există cu sau fără această lege. Homosexualitatea e o chestie genetică. Un om care nu are înclinare către asta n-o face niciodată, oricine ar încerca să-l corupă.

- Să recunoști că ești homosexual înseamnă să te autoexcluzi din societate?

- Oamenii au început să înțeleagă că fiecare își trăiește viața așa cum își dorește și că fiecare trebuie apreciat după capacitatea profesională, intelectuală și după felul în care se poartă cu cei din jur. Cât timp nu îi deranjează pe ceilalți, nu văd care e problema. Dar în provincie este o tragedie. Într-adevăr, cine ar afirma public că este homosexual s-ar autoexclude.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Acolo unde este cel mai mare pericol pentru cei ce-și petrec concediul

BOLI CU CEA MAI MARE FRECVENȚĂ:

Bilharzioză - îmbolnăvire prin viermi. Transmiterea se face prin apă infectată care atinge pielea. Se manifestă prin sânge în urină sau fecale.

Boala Chagas este transmisă de ploșnițe. Simptome: febră, stări de indispoziție.

Holera este o infecție intestinală, bacteriană, care apare datorită apei potabile și alimentelor. Simptome: diaree, uneori vărsături. Este posibilă vaccinarea.

Febra Dengue este o infecție virală cauzată de țânțari. Are aceleași simptome ca și gripa. Se vindecă de cele mai multe ori în totalitate.

Difteria este o boală bacteriană și se manifestă prin febră, infecții ale laringelui. Există posibilitatea vaccinării.

Febra galbenă este o infecție virală cauzată de țânțari. Manifestări: febră puternică, uneori icter, sângerări. Este posibilă vaccinarea, deseori este prescrisă.

Hepatita A este o infecție virală a ficatului care poate fi luată din apă sau alimente. Se caracterizează prin febră, grețuri, stări de vomă. Există posibilitatea vaccinării.

Hepatita B este o infecție virală a ficatului care se poate lua, de exemplu, prin relații sexuale (sânge sau alte substanțe lichide ale corpului uman). Manifestări: febră, grețuri, stări de vomă. Se poate vaccina.

SIDA este o infecție virală a sistemului imunitar care se poate contacta prin relații sexuale și se manifestă prin febră și inflamații ale glandelor limfatice.

Encefalita japoneză. Această infecție virală este transmisă de țânțari și are ca simptome febra, dureri de cap, paralizii. Este posibilă vaccinarea.

Kala-Azar, leishmaniase internă este o infecție provocată de înțepăturile unei muște de nisip. Evoluția este foarte lentă, apărând pe rând febra, mărirea ficatului și a splinei, o stare de slăbiciune totală.

Boala Lyme este o infecție bacteriană determinată de căpușe. Are aceleași simptome ca și gripa. Locul unde a avut loc înțepătura se înroșește și se inflamează.

Malaria este o infecție provocată de țânțari. Se manifestă prin febră, dureri de cap și ale membrelor, frisoane și transpirații puternice. Se poate preveni prin medicamente. Se experimentează un vaccin.

Encefalita este cauzată de o bacterie rotundă (cocă) care produce infectarea meningelui. Se manifestă prin febră, dureri de cap, dureri puternice în ceafă, care devine rigidă. Este posibilă vaccinarea.

Ciuma este o boală bacteriană care se ia datorită rozătoarelor și puricilor. Se transmite ușor de la om la om manifestându-se prin febră foarte mare, un sentiment acut al îmbolnăvirii, inflamații limfatice.

Polio este o boală virală. Simptome: febră ușoară, dureri în gât, diaree, dureri de cap și ale membrelor. Este posibilă vaccinarea.

Rocky Mountain spotted fever este o infecție bacteriană cauzată de căpușe și se manifestă prin febră, dureri de cap, fotofobie, inflamații limfatice.

Boala somnului este cauzată de musca țețe. În jurul înțepăturii apare imediat o inflamație, urmată de inflamarea grupului limfatic, febră.

Turbarea este o boală virală care apare în urma unor mușcături de animale. Manifestări: febră și mâncărime în zona afectată. Este posibilă vaccinarea.

Tifos. Este vorba de o boală bacteriană care se poate lua din alimente și apă. Simptome: febră foarte mare, stare de letargie, deprimare. Se poate vaccina.

Encefalita provocată de căpușe este o infecție virală. Are aceleași simptome ca și gripa. Se poate vaccina.

Drum b

O [illegible]a cu sezonul estival, a început febra călătoriilor în lumea întreagă. Dar mai mult ca altădată, boli perfide, unele vechi, altele descoperite de curând, stau la pândă. Pentru combaterea lor, turistul poate folosi vaccinuri sau alte măsuri profilactice. Harta din paginile de față oferă un ghid în această privință.

România a avut din 1978 până azi numai 260 de cazuri de boli tropicale

În Africa mor anual din cauza malariei cinci milioan

Conform declarației dlui Ceaușu Emanoil, conferențiar doctor la Spitalul „Victor Babeș" din București, în Europa se înregistrează anual circa 8.000 de cazuri de malarie, în timp ce în România s-au înregistrat, din 1978 până azi, numai 260 de cazuri de boli tropicale. Din cauza malariei, în Africa mor anual aproximativ cinci milioane de copii.

Principalele boli tropicale sunt febra galbenă, holera, trahomul, malaria, amibiaza, schistosomia, lejmaniaza și ciuma. Bolile tropicale care au cele mai mari șanse de a ajunge în Europa sunt malaria, holera, lejmaniaza, schistosomia și amibiaza. Zonele de pe glob cu cea mai mare frecvență a bolilor tropicale sunt Africa, Asia de sud-est, India, Thailanda, Cambodgia, Birmania, Filipine și America de Sud. Dar indiferent unde sunt, bolile se pot răspândi cu o rapiditate uluitoare, din cauza mijloacelor de transport - avioane, căi ferate, vapoare, șosele. Oamenii bolnavi sau aflați în incubația bolii pot „transporta" boala în orice punct de pe Pământ, în numai câteva ore. Dar acest lucru nu prezintă un pericol pentru țările din zona temperată a globului: pentru a se răspândi în Europa, spre exemplu, bolile tropicale au nevoie de vectori - în general insecte, care să transmită boala de la omul bolnav la cel sănătos. Dar insectele din zona temperată nu sunt adaptate la transmiterea bolilor tropicale, deci posibilitatea izbucnirii unor epidemii de mari proporții în zona temperată este practic nulă. Spre exemplu, malaria: țânțarii din zona temperată nu pot răspândi această boală. În zonele tropicale există anumite specii de țânțari care răspândesc malaria. În cazul somiazei urinare, parazitul este răspândit de un melc. În zona temperată nu există o astfel de specie de melc. În același timp, în zona temperată există alternanța cald - frig, iar paraziții sau vectorii bolilor tropicale nu rezistă în anotimpul rece. În plus, bolile tropicale afectează cu precădere populațiile sărace, care trăiesc în condiții proaste de igienă, din țările „calde". Această populație nu are posibilități materiale pentru călătorii în străinătate, micșorându-se astfel riscul răspândirii bolii.

Au fost cazuri când insecte din Africa, purtătoare ale virusului malariei, au ajuns în Europa. În urmă cu doi ani, un avion venit din Africa a adus pe aeroportul Orly din Paris un țânțar, care l-a înțepat pe unul din vameși. Omul s-a îmbolnăvit de malarie. Dar insectele venite accidental din zonele „calde" nu trăiesc în zona [illegible]erată mai mult de o lună și nici nu se pot înperechea cu insectele „europene".

Pericolul contactării bolilor tropicale este foarte mare pentru europenii care

...un, dar atenție !

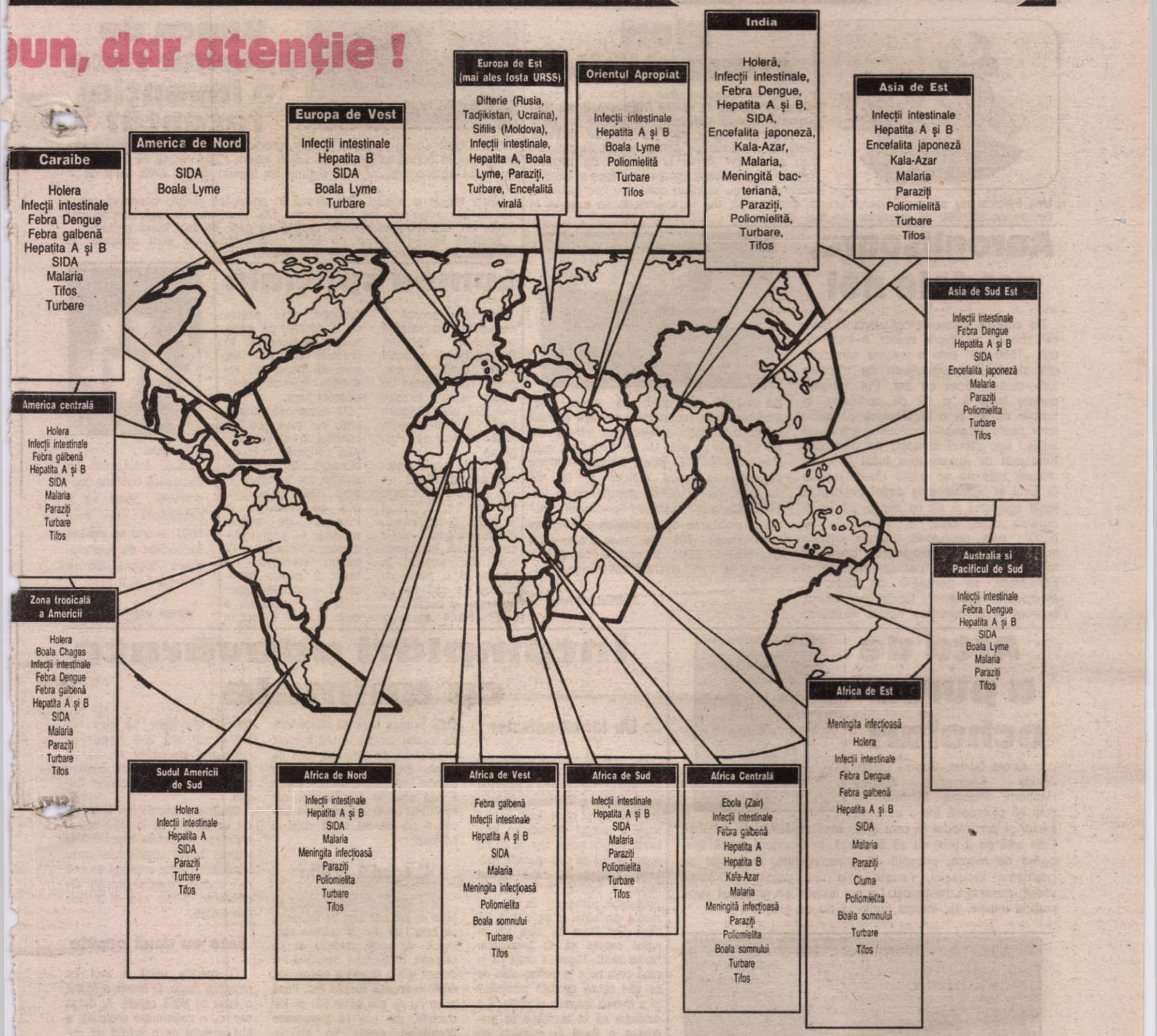

...e de copii

...resc în țările cu frecvență deosebită ...ilor tropicale. Ei trebuie să respecte ...nai indicațiile medicului, de prevenire ...bolnăvirii. Obligatoriu, persoana care ...rește în zonele „calde" este vacci- ... Dar pentru malarie încă nu există un ... eficient. Actualul vaccin împotriva ...ei asigură un grad de protecție de ...%, pe o durată de câteva luni. În ...b există tratament preventiv cu ...amente: clorochina, meflochina sau ...ina. Trat...ntul trebuie început cu ...săptămâni înaintea plecării din țară. ... în țara cu frecvență mare a bolilor ...ale, europeanul trebuie să se fe- ...ă de țânțari - să se ungă cu substanțe pe corp, să poarte haine închise la culoare, să doarmă numai sub plasa contra țânțarilor și să folosească, înainte de culcare, sprayuri împotriva insectelor. De remarcat că numai țânțarul-femelă înțeapă! Este de preferat ca europeanul să locuiască cât mai în centrul orașului și într-o casă cât mai nouă. Pericolul infectării cu virusul malariei este mai mare în zonele rurale și la periferia orașelor.

La punctele de frontieră ale României există filtre sanitare, dotate la fel de bine ca în alte țări, capabile să depisteze orice persoană bolnavă sau aflată în incubația unei boli tropicale. Experiența românească în materie de combatere a malariei este recunoscută pe plan mondial. Școala românească de medicină a pregătit până acum zeci de mii de cadre medicale - studenți străini și români - capabili să combată bolile tropicale.

Ca boală diareică, holera nu are nevoie de vectori pentru a se răspândi. Holera apare în locurile unde nu sunt respectate normele elementare de igienă - spălatul pe mâini înainte de masă și spălarea fructelor. Un alt pericol îl reprezintă ciuma, adusă de șobolanii de pe vapoarele care acostează în diferite porturi ale lumii. Când numărul șobolanilor crește peste măsură, se poate vorbi despre primul semn al apariției ciumei. De aceea porturile dispun de un serviciu sanitar care urmărește populația de șobolani și comportamentul acestora, de pe fiecare navă. Pentru mulți europeni denumirile sonore - holeră sau ciumă - reprezintă încă o sperietoare, ceea ce nu mai este cazul. Sunt boli care la sfârșitul secolului 20 au fost reduse la tăcere, în Europa.

DAN GHEORGHE ■

Secția de boli tropicale a Spitalului „Victor Babeș"

Flori comestibile

Un grup de legumicultori din Franța a început de acum 12 ani să cultive flori care se pot consuma. Francezii mănâncă deja flori de courgette și capucine. Bulbii mici de pansele galbene, fierți, sunt delicatese pentru regina Angliei. Se fac salate din florile și frunzele de begonii, laitues de primăvară (din care se face și ciorbă), condimentate cu souci (o plantă cu flori galbene). Unii francezi nu apreciază genul acesta gastronomic, dar în străinătate se exportă în fiecare an 500.000 de preparate din flori. **(M.A.)**

Banca de spermă este o invenție recentă?

NU. Dintotdeauna femelele multor specii de animale conservau spermatozoizii în corpul lor pentru a-i folosi atunci când vor să fie fecundate. Recordul autoconservării este deținut de femela șarpe Java, timp de 7 ani.

Multe reptile și păsări procedează în acest fel: curcile conservă sperma de la curcan timp de 100 de zile. Mai mult, ele se cuplează de mai multe ori, selecționând sperma care li se pare de mai bună calitate.

Această însușire nu o au însă mamiferele care sunt obligate să folosească procedeul încercări-erori. **(M.A.)**

Aeroglisoare, modele noi

De curând, gama aeroglisoarelor, nave ce „zboară" deasupra apelor, a fost mărită. „1500 TD" este o mașină construită din aluminiu și propulsată de motoare turbo-diesel, răcite cu aer. Pot fi transportate între 9 și 52 de persoane, în funcție de tip și o încărcătură de patru tone peste terenuri noroioase, ape puțin adânci sau stânci aproape de suprafață. Este atât de manevrabilă încât în ciuda mărimii sale ea se poate răsuci repede în jurul ei. Elicea este astfel concepută încât zgomotul ei să fie minim, iar învolburarea apei, chiar la viteza de 38 noduri, este neglijabilă. Punțile laterale sunt rabatabile. Aeroglisorul poate fi folosit la transport, patrulări vamale și polițienești, să constituie un ajutor în efectuarea diferitelor lucrări inginerești, precum și la curățirea apelor murdărite de pânze de țiței. În acest caz, adaptează un recuperator portabil capabil să extragă petrolul împrăștiat într-un ritm de 12 tone pe oră. Un alt aeroglisor este „Naviplan-500". El poate îmbarca 400 de pasageri în zece minute și 55 de vehicule, iar în 35 de minute poate traversa Canalul Mânecii. Specialiștii studiază realizarea de aeroglisoare mult mai mari decât 265 de tone, cât este „Naviplan - 500", încercându-se să se ajungă la 1000 și chiar 1500 tone.

AUREL DIANU ■

Lumea spațială

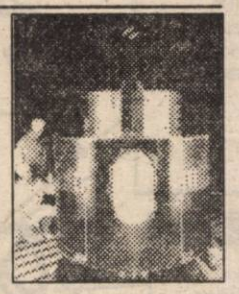

Americanii acordă o deosebită importanță cercetărilor spațiale. Din bugetul acordat pentru astfel de cercetări, 12,5 milioane de dolari sunt folosite pregătirii unui program SSTP (Small Spacecraft Technology Program).

La finele anului anterior a fost lansat un nou satelit meteorologic pe care l-au amplasat în orbita geostațională. Acest meteostat dotat cu o celulă ultrasensibilă va alcătui în fiecare zi o hartă cu vaporii de apă de pe continent și oceane.

În cadrul aceluiași program, anul acesta va fi lansat un minisatelit experimental, în greutate de 230 kg, care va descoperi resursele terestre necunoscute încă.

De asemenea, împreună cu rușii, se va construi o stație spațială comună, începând din anul 1997. 5 sateliți spațiali vor fi lansați în anul 1998. Și-au propus să realizeze în total 31 de zboruri spațiale: 14 pentru elemente americane, 12 pentru elemente rusești, 3 pentru transportul modulelor japoneze și 2 pentru a dirija modulul european Colombus.

Dacă totul se va desfășura conform programului, stația va fi definitivată în anul 2001, având un echipaj permanent de supraveghere format din 4 americani și 2 ruși.

MARIA ANTONESCU ■

Arta de a purta ochelari

Greta Garbo, Sophia Loren, Jackie Kennedy, Audrey Hepburn, Paloma Picasso au știut să pluteasscă într-o aură de mister și prin modul în care și-au ales modelele de ochelari. Este arta de a privi ca să fii privită. În Occident există specialiști de marcă, pricepuți în a recomanda, în funcție de geometria faciesului, ramele cele mai potrivite. Ochelari veseli, romantici, misterioși. La noi femeile se ghidează după propria intuiție. Iar intuiția feminină nu dă greș.

Dinozauri mai adevărați decât cei naturali

Amatorii de **Jurassic Park** vor fi încântați. Un parc de atracții japonez, numit **Dai Kiuriu Tankenkan,** și-a deschis porțile la Saitama, în apropiere de Tokyo. Aici, pe 8500 de metri pătrați se află regatul dinozaurilor, cam 250 în total, din 14 specii diferite. Descoperirea lor are loc la bordul unui vaporaș care de-a lungul unei ape traversează o perioadă de 300 milioane de ani. Acești roboți ultrasofisticați, controlați de ordinator, sunt mai naturali decât cei ce au dispărut în urmă cu 60 de milioane de ani. Ei merg, zboară, se bat, răcnesc și mugesc. Această realizare a costat zece milioane de yeni. **(A.D.)**

Întâmplări adevărate cu animale

Un lătrat salvator

Nici unul din membrii numeroasei familii Breason, dintr-un cartier new-yorkez, nu s-ar mai fi trezit din somn a doua zi dimineața, dacă nu era credinciosul câine Rose. În toiul nopții a început deodată să latre foarte tare, în pofida faptului că nu avea obiceiul să dea concerte nocturne. Trezindu-se, capul familiei Miguel, a încercat, la început, să potolească patrupedul ca să nu-i scoale din somn și pe ceilalți din casă. Dar Rose nu vroia nici în ruptul capului să se liniștească. Numai atunci Miguel a simțit că în casă ceva nu e în ordine; altfel de ce să-l apuce deodată amețelile? Și a chemat salvarea și poliția. S-a constatat că în bucătărie se produsese o fisură la conducta de gaze. Dacă nu era câinele...

Cimpanzeul Madonnei

Madonna are un nou hobby. În California, la San Diego, Madonna își împarte apartamentul cu un cimpanzeu. Antropoidul e dus la un institut de cosmetică, unde e spălat pe cap, i se pune perucă, e machiat pentru a avea toate atributele frumuseții. Căci Cleo e un cimpanzeu femelă. Iar Madonna i-a pregătit până și rujul de buze potrivit.

Fidelitate canină

În orașul Puskino, situat lângă Moscova, a murit un bătrân singuratic. La înmormântare, alături de câteva rude și vecini, l-a însoțit pe ultimul drum un câine din rasa Colly. În ajun, el nu se îndepărtase de coșciug, iar când a fost îngropat stăpânul lui, cu greu l-au gonit de lângă mormântul acoperit cu pământ înghețat și zăpadă. Câinele a fost adus în casa pustie, dar nervii i-au cedat, s-a repezit la balcon și s-a aruncat de la etajul al nouălea.

Crocodili în Rin

Pe o stradă din Köln polițiștii au prins un crocodil lung de un metru pe care l-au dus la grădina zoologică, de unde credeau ei că scăpase. În realitate, crocodilul s-a dovedit a fi o victimă a inundațiilor, după revărsarea fluviului Rin. Până acum nu se știa că în Rin ar trăi crocodili, dar iată că promenada flegmaticei reptile pe străzile orașului, mai depărtate de malul Rinului, a dovedit contrariul.

Scobitori ucigașe

În restaurantele din Coreea de Sud va fi interzisă folosirea scobitorilor, conform unei hotărâri luate de Ministerul Ecologiei. Cauza? În ultimul timp s-au înmulțit reclamațiile fermierilor care primesc resturi alimentare de la restaurante pentru hrana porcinelor. Animalele suferă și mor adeseori înțepându-și stomacul și intestinele cu scobitorile înghițite. Cei care vor încălca dispozițiile riscă o amendă de 3.700 de dolari.

Secretele crocodililor

Cercetători japonezi și englezi au descoperit un „truc" al naturii, ce permite crocodililor să stea ore întregi sub apă. S-a dovedit că organismul crocodililor secretă un tip unic de hemoglobină, element prezent în sânge, depozitând oxigen.

Studierea hemoglobinei la crocodili va permite ca în viitor să se elaboreze noi metode terapeutice în tratarea bolilor organismului uman folosindu-se niște anticorpi speciali care distrug „musafirii nepoftiți" din organisme, printre care și celulele canceroase.

Fata cu două capete

O operație unică a avut loc recent în Turcia. O femeie a născut o fetiță cu două capete. Al doilea cap, cu o conformație anormală, a fost amputat de o echipă de chirurgi. În prezent, copilul se simte bine. Medicii sunt de părere că o asemenea anomalie a fost posibilă datorită gradului apropiat de rudenie între soți: ei sunt veri primari.

Câini - „șomeri"

După reunificarea Germaniei, câteva mii de câini dresați, care făceau de pază la frontiera dintre RDG și RFG, au rămas de izbeliște. Ajutoarele grănicerilor, având și grade în STASI, nu mai aveau ce face. În ajutor a sărit Republica Populară Democrată Coreeană oferindu-se să cumpere câinii pentru consum. Cancelarul Kohl s-a opus ferm exportului, dând dispoziție ca tovarășii câini gradați est-germani să fie internați în azile de animale abandonate, de unde mulți cetățeni au „înfiat" câte un exemplar.

ARNOLD HELMAN ■

...„Ceva ce depăşeşte înţelegerea noastră vizitează Pământul."

(dr. Mitrofan Zverev)

Septembrie 1989... Evenimentul a tulburat întreaga Mongolie. Mungun Ţăţăg şi Rincin Hand, eleve în clasa a VIII-a a Şcolii elementare din Uvăr (Hangai), după încheierea cursurilor se îndreptau spre casă. La un moment dat, aflându-se la marginea satului, au simţit o inexplicabilă stare de toropeală. Ca din senin a apărut o ceaţă albă, iar Mungun Ţăţăg... a dispărut!

Uluită, colega ei s-a uitat împrejur, dar nu a mai regăsit-o. La fel de neaşteptat, după puţin timp, aceasta a apărut exact în locul de unde dispăruse. Speriate, cele două eleve au fugit acasă. După câteva zile, MUNGUN ŢĂŢĂG a simţit o puternică dorinţă de a se plimba la râul din apropierea satului. Pe malul acestuia, a nimerit din nou într-o porţiune de ceaţă, din care a ieşit un umanoid de peste 2 m înălţime. Acesta i-a mulţumit fetei pentru că a respectat promisiunea de a reveni. Abia atunci eleva şi-a amintit că, într-adevăr, promisese că va reveni singură pe malul apei.

Invitată să intre în nava în formă de disc, sprijinită pe trei suporturi şi plină de ecrane şi aparate de bord, eleva a acceptat.

Nava a decolat fără nici un zgomot şi s-a îndreptat spre capitala mongolă - Ulan-Bator - loc în care Mungun Ţăţăg nu fusese decât o singură dată. Singura clădire pe care a recunoscut-o de la înălţimea la care zburau a fost muzeul central. În clipa în care a vrut să spună acest lucru, extraterestrul i-a replicat: „Acesta este muzeul?", ca şi când i-ar fi citit gândurile.

După aproape o jumătate de oră, zborul s-a încheiat în locul de unde începuse. Un avion obişnuit ar face o asemenea cursă în cel puţin 4 ore!

Luându-şi rămas bun de la extraterestru, acesta a rugat-o să nu povestească nimănui întâmplarea, cel puţin o lună. Schimbul de mesaje între cei doi s-a realizat printr-un mic aparat pe care insolitul vizitator îl purta la piept. Şi de această dată eleva s-a ţinut de cuvânt. După o lună, aceasta a povestit întâmplarea, dar nimeni nu a crezut-o. Zvonul a ajuns până la Ulan-Bator unde, la cererea ziariştilor, eleva a fost invitată în cadrul unei emisiuni televizate.

Desenul realizat de Mungun Ţăţăg, prin care căuta să reproducă fidel corpul extraterestrului indica un corp asemănător celui uman, urechi foarte mari, lipsa degetelor de la mâini şi terminaţiile picioarelor ca un fel de înotătoare!

Rincin Hand, colega şi prietena eroinei acestei întâmplări, a declarat că aceasta nu este înclinată spre fantezie şi că întotdeauna i-a povestit numai lucruri adevărate.

Înainte de a prezenta pe micul ecran înregistrarea convorbirii cu cele două eleve, redactorul emisiunii respective l-a invitat în studio pe directorul Observatorului astronomic din Ulan-Bator, candidat în ştiinţe fizico-matematice, G. Baasanjav. Acesta a comentat cu multă seriozitate cele întâmplate, anunţând că un fapt similar s-a petrecut cu câţiva ani în urmă în localitatea Hubsugul, în partea de nord a Mongoliei. În ziua în care Mungun Ţăţăg a zburat deasupra ţării, locuitorii unei localităţi apropiate au fost martorii unei neobişnuite luminozităţi la orizont, provenite de la o „stea" - a declarat invitatul emisiunii...

„Un OZN şi un ciudat umanoid au fost văzuţi într-un sat din regiunea Kursk, în centrul părţii europene a Rusiei" - a anunţat la 31 octombrie 1989 ziarul de seară „Seliskaia jizni" („Viaţa satului"). După cum au declarat martorii oculari - doi bărbaţi şi două femei din satul Pervoie Zasemie - ciudatul obiect avea o formă sferică şi îşi schimba tot timpul culoarea, de la roz-deschis la albastru-închis. Globul, de circa 2 metri diametru, a coborât în apropierea casei familiei Anţupov şi primul care l-a văzut a fost fiul, Viktor, care a chemat-o pe mama sa.

„Globul m-a speriat, dar când în interiorul acestuia am văzut silueta unui om, am început să strig pentru a chema vecinii" - a povestit corespondentului ziarului amintit Zoia Anţupova.

O vecină, Anna Kamardina, şi câteva rude aflate în vizită la aceasta au ieşit pe uliţă şi au văzut globul care îşi schimba atât culoarea cât şi forma. „Uneori semăna cu o minge, după care se transforma încet, încet într-un bec enorm care avea în interior o persoană în poziţia şezând" - au declarat rudele.

Ţăranii au observat obiectul timp de o oră până când Viktor Anţupov şi Ivan Kamardin au hotărât să se apropie de acesta.

„Când am fi putut să-l atingem, a început să urce fără să facă zgomot şi a dispărut în spatele pădurii, lăsând în urma sa o dâră luminoasă" - şi-au amintit cei doi.

Ziarul a informat şi despre comportarea ciudată a animalelor în locul presupusei aterizări şi a semnalat că, la câteva zile după această întâmplare, au fost observate mai multe OZN-uri de diferite forme şi culori.

Pe lângă aceste informaţii, ziarul a publicat şi un comentariu al fizicianului L. Aliev din Azerbaidjan, care a afirmat:

„În majoritatea cazurilor, OZN-urile nu sunt decât fenomene atmosferice", dar a propus un program naţional pentru studierea acestor fenomene.

Oricum, „DOSARUL OZN" s-a îmbogăţit cu o nouă filă, cu un nou caz neelucidat, petrecut de această dată în Rusia.

ALECU MARCIUC ■

> ... „Aceste obiecte sunt concepute şi dirijate de fiinţe inteligente care au atins un nivel de dezvoltare foarte înalt. Este probabil că ele nu vin din sistemul nostru solar şi, poate, nici din Galaxia noastră".
>
> **(dr. Hermann Oberth)**

> „Sunt convins de multă vreme că farfuriile zburătoare sunt nave interplanetare. Suntem supravegheaţi de fiinţe din spaţiul cosmic."
>
> **(Albert M. Chop - Administraţia naţională de aeronautică şi cosmonautică)**

„Dacă aceste creaturi sunt mai inteligente decât noi, s-ar putea să se fi decis să stabilească doar un contact minim cu noi sau poate nici unul."

(din Raportul Institutului Brokings cu privire la viaţa extraterestră)

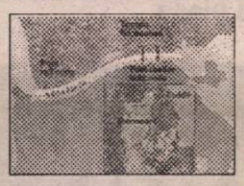

Pod record

Insula Sprogo este una din cele 400 de insule ale Danemarcei. De curând a fost executat podul Grand Belt prin care Sprogo şi estul ţării să fie legat de vest, în ciuda celor 18 kilometri de mare ce le despart. Pentru a nu stânjeni traficul maritim, podul rutier a fost suspendat prin cabluri de oţel. Inginerii constructori au mai realizat un liant ce permite folosirea unor materiale care în mod normal nu se utilizează la asemenea lucrări. Astfel, rampele de acces au fost executate dintr-un amestec de argilă şi nisip. Au mai fost folosite prefabricate pentru partea de vest a podului, aproximativ 315 elemente, din care cele mai grele cântăresc 7000 de tone. Şi utilajele folosite au atins recorduri. Macaraua folosită la montarea părţii vestice a podului este cea mai mare macara plutitoare din lume, autopropulsată. Legătura feroviară a folosit două tuneluri. Întreaga construcţie, în care s-a utilizat peste un milion de metri cubi de beton, a costat 22 miliarde de coroane daneze, adică aproximativ 20 de milioane franci francezi.

AUREL DIANU ■

Oamenii-jaguar există aievea, nu numai în vechile sculpturi mexicane

În Mexic au fost găsite sculpturi, executate cu 2000 de ani î. Ch., reprezentând copii cărora de sub buza inferioară le apar colţi lungi. Aceleaşi trăsături de om-felină au mai fost gravate pe pietrele din Cordiliera Blanca. Plecându-se de la aceste descoperiri au început să se facă cercetări pentru găsirea unor eventuali oameni-jaguar. Ele s-au extins până-n jungla Amazonului. După luni de căutări a fost descoperit tribul seminomad Matis, ce trăieşte din cules şi vânătoare. Pentru vânat, bărbaţii tribului folosesc ţevi lungi de 4-6 m, numite „sarbacane", şi săgeţi mici, de lungimea unui ac de tricotat, muiate în curara. Indienii pădurii dau o mare importanţă contactului fizic, corp la corp. De aceea copiii arată o mare bucurie când mama îi ţine lipiţi de ea şi-i dezmiardă. Seara, oamenii tribului se retrag în „shubu", o casă comună în care încap zece familii cu aproximativ 50 de indivizi. O dată pe an are loc sărbătoarea tatuajului, când se bea bere din porumb. În această zi adolescenţii sunt cei ce vor primi „botezul maturităţii". În dansul ce are loc cu acest prilej sunt reprezentate două feluri de fiinţe supranaturale.

„Mariuin roşii" sunt duhuri ce trăiesc în locurile luminoase ale pădurii şi „mariuin negri" ce se găsesc de-a lungul apelor în văgăuni şi scorburi. Purtând măşti din pământ ars, corpul uns cu noroi şi acoperit cu ferigi, aceştia din urmă lovesc cu bice fesele băieţilor de toate vârstele ce fug peste tot. Larma este îngrozitoare. Pentru tribul Matis flagelarea copiilor este considerată ca un moment important în viaţa acestora. În partea a doua a serbării cu ajutorul unor ace de palmier, muiate într-o vopsea neagră vegetală, i se tatuează pe obrajii adolescenţilor motive tradiţionale, invocând mustăţile jaguarului. Sensul acestor două ritualuri este de a insufla tinerilor ceva din forţa acestui animal, căci oameni-jaguar se consideră „chimu", un cuvânt ce înseamnă în acelaşi timp amar, sărat şi copt, în timp ce albii sunt numiţi „baba", adică oameni dulci şi slabi.

AUREL DIANU ■

PROGRAMUL SĂPTĂMÂNII
3 - 9 iulie 1995

TELE 7 abc

LUNI 3.07.1995

15.00 Ştiri; **15.10-17.30** Reluări; **17.00** Film documentar: **Introspectivă britanică** - ep. 5 - **Noi resurse de energie** (r); **17.35** Primul pas - **Gala absolvenţilor** - emisiune de Livia Pop; **18.40** Desene animate: **Popeye** - ep. 66; **19.10** Linia întâi; **20.00** Film serial: **F.B.I.** - ep. 29; **20.55** Doar o vorbă să-ţi mai spun... Rosteşte George Pruteanu; **21.00** Telejurnal; **21.40** Film serial: **Vecinii** - ep. 30; **22.35** Civica - **Acţiunea Ardelenl** - reporter Alexandru Vrăbiescu; **22.40** Atelier - emisiune de Anca Fusariu; **23.35** Staruri pentru totdeauna; **24.00** Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop şi Tudor Artenie; **1.00** Preluare WORLDNET şi DEUTSCHE WELLE

MARŢI 4.07.1995

7.00 Bună dimineaţa, România! - realizator Gabriela Cristea şi Eugen Chiticariu; **10.00** Ştiri; **10.10-16.00** Reluări; **16.00** Post-meridian - emisiune de Teo Trandafir şi Cristin Tocan; **17.30** Sport (r); **18.10** Film documentar; **18.40** Desene animate **Popeye** - ep. 67; **19.10** Linia întâi; **20.00** Film serial: **Trăieşte-ţi visul** - ep. 30; **20.55** Doar o vorbă să-ţi mai spun... Rosteşte George Pruteanu; **21.00** Telejurnal; **21.40** Film serial: **Hawaii Five-O** - ep 4. **22.35** **Mitică**; **22.40** Nodul gordian - **Sărac, dar român** - emisiune de Valeriu Boeru; **23.35** Staruri pentru totdeauna; **24.00** Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop şi Tudor Artenie; **1.00** Preluare WORLDNET şi DEUTSCHE WELLE

MIERCURI 5.07.1995

7.00 Bună dimineaţa, România! - realizator Gabriela Cristea şi Eugen Chiticariu; **10.00** Ştiri; **10.10-16.15** Reluări; **16.15** Post-meridian - emisiune de Teo Trandafir şi Cristin Tocan; **17.30** Film serial: **Un trio cu haz** - ep. 1 (r); **18.05** **Mitică** (r); **18.10** Film documentar; **18.40** Desene animate: **Popeye** - ep. 68; **19.10** Linia întâi; **20.00** Film serial: **Echipa de şoc** - ep. 30; **20.55** Doar o vorbă să-ţi mai spun... Rosteşte George Pruteanu; **21.00** Telejurnal; **21.35** Film artistic: **Idila** (SUA, 1978) Cu: John Travolta, Olivia Newton John; regia: Randal Kleiser; **23.25** Ţara nimănui - **Dictatura ICRAL** - reporter Bogdan Ionescu; **23.30** Magazin internaţional; **24.00** Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop şi Tudor Artenie; **1.00** Preluare WORLDNET şi DEUTSCHE WELLE

JOI 6.07.1995

7.00 Bună dimineaţa, România! - realizator Gabriela Cristea şi Eugen Chiticariu; **10.00** Ştiri; **10.10-16.00** Reluări; **16.00** Post-meridian - emisiune de Teo Trandafir şi Cristin Tocan; **17.30** Cocktail externe (r); **18.10** Film documentar; **18.40** Desene animate: **Popeye** - ep. 69; **19.10** Linia întâi; **20.00** Film serial: **Kung Fu** - ep. 31; **20.55** Doar o vorbă să-ţi mai spun... Rosteşte George Pruteanu; **21.00** Telejurnal; **21.40** Film serial: **K.I.T.T.** - ep. 31; **22.35** **Mitică**; **22.40** Reporter TELE 7 - Pădurea blestemată - reporter Irina Szasz - Cacealmaua promisiunilor - reporter Dan Pleşa - Proprietari, producători, beneficiari - reporter Cristina Zaharia; **23.35** Rockmania; **24.00** Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop şi Tudor Artenie; **1.00** Preluare WORLDNET şi DEUTSCHE WELLE

VINERI 7.07.1995

7.00 Bună dimineaţa, România! - realizator Gabriela Cristea şi Eugen Chiticariu; **10.00** Ştiri; **10.10-16.20** Reluări; **16.20** Post-meridian - emisiune de Teo Trandafir şi Cristin Tocan; **17.30** Dialoguri politice (r); **18.05** **Mitică** (r); **18.10** Film documentar; **18.40** Desene animate: **Popeye** - ep. 70; **19.10** Linia întâi; **20.00** Film serial: **Renegatul** - ep. 26; **20.55** Doar o vorbă să-ţi mai spun... Rosteşte George Pruteanu; **21.00** Telejurnal; **21.40** Film serial: **Hotel** - ep. 31; **22.35** Ţara nimănui: **Privind înapoi cu... mânie** - reporter Alexandru Vrăbiescu; **22.40** Neliniştea nopţii - emisiune de Laura Luca; **23.10** Jazz fără frontiere; **23.50** Film serial: **Evadatul** - ep. 27; **0.40** Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop şi Tudor Artenie; **1.40** Preluare WORLDNET şi DEUTSCHE WELLE

SÂMBĂTĂ 8.07.1995

8.00 Ştiri; **8.10** Aerobic; **8.25** Avanpremieră; **8.30-12.30** Reluări; **12.30** Film documentar; **13.00** Salonul artelor - emisiune de Anca Fusariu; **14.00** **Week-end abc** - emisiune de Liliana Munteanu şi Mihaela Rădulescu; **19.05** As Show. Invitat: pictorul Sorin Ilfoveanu - emisiune de Cornel Todea; **20.00** Film serial: **Dinastia** - ep. 30; **20.55** Doar o vorbă să-ţi mai spun... Rosteşte George Pruteanu; **21.00** **Telejurnal**; **21.35** Film serial: **Miami Vice** - ep. 31; **22.25** TOP VIVA - emisiune de Andrada Moga; **23.30** Film serial: **C.H.I.P.S.** - ep. 28; **0.20** Staruri în concert; **0.50** Preluare WORLDNET şi DEUTSCHE WELLE

DUMINICĂ 9.07.1995

8.00 Ştiri; **8.10** Aerobic; **8.25** Avanpremieră; **8.30** Desene animate: **Popeye** - ep 71 (r); **8.55** Publicitate **9.00** Film serial - **Femeia fantastică** - ep. 29; **10.00-12.30** Reluări; **12.30** Magazinul femeilor - emisiune de Liana Cojocaru; **13.30** Film serial: **Un trio cu haz** - ep. 2; **14.00** **Week-end abc** - emisiune de Liliana Munteanu şi Mihaela Rădulescu; **19.05** Interzis bărbaţilor - emisiune de Anca Fusariu; **20.00** Film serial: **Falcon Crest** - ep. 30; **20.55** Doar o vorbă să-ţi mai spun... Rosteşte George Pruteanu; **21.00** **Telejurnal**; **21.35** Film artistic: **Piraţii cosmici** (SUA, 1984) Cu: Robert Urich, Mary Crosby, Anjelica Huston - regia: Steward Raffill; **23.15** Gala TELE 7; **23.40** Nocturnă pe 16 mm - emisiune de Mihaela Rădulescu; **0.40** Staruri în concert; **1.10** Preluare WORLDNET şi DEUTSCHE WELLE

În funcţie de apariţia unor evenimente importante, TELE 7 abc îşi rezervă dreptul de a face modificări de ultimă oră în programul anunţat.

Mai sunt 5 zile pina la...

- ROD STEWART: *ABERDEEN* - 8 iunie; *GLASGOW*-10 iunie; *WEMBLEY* - 17 iunie (100.000 spectatori); *LUNEBURG* (Germania) - 18 iunie
EROS RAMAZZOTTI: *LUNEBURG* (Germania) - recital de 80 min. - 17 iunie
- La *ESSEN*, pe 23 iunie: ROD STEWART şi EROS RAMAZZOTTI, iar pe 24 iunie JOE COCKER.
- Recitalul lui ROD STEWART (aproximativ 2 ore) începe cu piesa "HOT LEGS" şi se termină cu "SAILING".

Biletele se găsesc la:
- Sala Palatului
- Stadionul Naţional
- Sediul TELE 7abc - Calea Victoriei 155
- Agenţia BTT - Bucureşti Str.Mendeleev 5-17
- Toate centrele teritoriale BTT din ţară

Preţ bilete
(timbru muzical şi taxe incluse)
- **30.000 lei** - peluză şi teren
- **50.000 lei** - tribune

MARCEL AVRAM PREZINTĂ
ROCK '95 MANIA FESTIVAL
BUCUREŞTI CONCERT COCA-COLA LIVE!
DUMINICA 16 iulie - STADIONUL NATIONAL

- ROD STEWART este acompaniat şi de 22 instrumentişti ai Filarmonicii de Stat din Oradea
- Pe Wembley, ROMÂNIA a avut 4 reprezentanţi ai presei şi doi operatori. Filmările aparţin în exclusivitate TELE 7abc
- In turneu, ROD STEWART este însoţit de soţia sa, RACHEL HUNTER, şi de cei doi copii, RENÉE şi LIAM
- "Fotbalul şi rock'n'roll-ul sunt viaţa mea" (ROD STEWART)

FLASH RADIO CONTACT

■ JON BON JOVI speră să rupă blestemul care se abate, se pare, asupra multor rock-star-uri care încep să facă film.

El joacă rolul unui decorator, alături de WHOOPI GOLDBERG şi KATHLEEN TURNER, în comedia neagră **Moonlight and Valentino,** bazată pe o poveste adevărată. Bon Jovi afirmă: „Sunt realist, n-o să fiu niciodată în stare să-l interpretez pe Hamlet".

Mai adaugă însă că a aşteptat mult un scenariu adecvat, înlăturând multe părţi care i se păreau nefireşti. „Am refuzat roluri de rock-star, de criminal, de comedian. Îmi place drama, filmul bazat pe poveşti adevărate".

■ MICHAEL JACKSON a fost nevoit să-şi ceară scuze comunităţii evreieşti pentru unele versuri din una dintre noile sale piese **They [illegible] care About Us**, inclus pe noul său album **History**. Este vorba despre „Jew me sue me", după care urmează cuvântul antisemit „Kike" (peiorativ evreu).

Jackson se apără astfel: „Intenţia mea pentru acest cântec a fost de a spune NU rasismului, antisemitismului şi stereotipiei. Din păcate, alegerea mea nefericită de cuvinte răneşte exact poporul cu care am vrut să mă solidarizez".

Ca urmare a acestui fapt, compania de înregistrări a lui Michael Jackson, Epic Records, va lipi etichete de repudiere pe copii ale noului album al interpretului, **History**. Jackson a jurat să se întoarcă în studio pentru a reînregistra piesa **They Don't Care About Us.**

El a fost acuzat pentru faptul că a inclus versuri ca „Jew me" şi „Kike me" în acest cântec. Etichetele nu vor fi puse pe cele 2 milioane de albume deja lansate numai în America, ci pe orice alte copii rămase ale curentei versiuni a albumului. Nu se ştie deocamdată când va ieşi albumul cu versurile modificate.

■ Regina pop MADONNA plănuieşte să se mute în Europa pentru a scăpa de obsesia crimei, mult prea răspândită în America. Negociază momentan cumpărarea unei vile de 2,6 milioane dolari construită în Portugalia. Vecinii ei în Staţiunea Quinto do Lago din Algarve îl vor include pe George Michael, care deţine o casă de vacanţă în zonă. Madonna a recurs la această soluţie, terifiată de violenţa din America. Bănuitul urmăritor, Robert Hoskins, a fost împuşcat şi rănit, la începutul acestei luni, în curtea domiciliului ei din Hollywood.

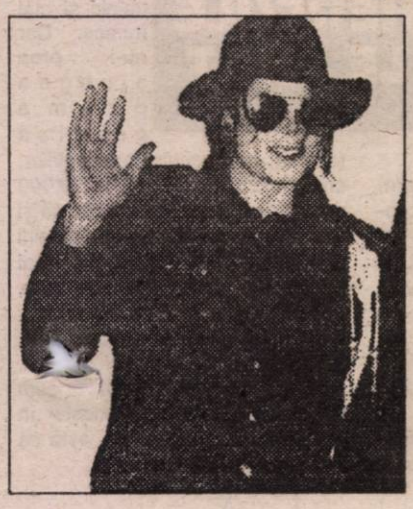

■ Cântăreaţa islandeză BJÖRK a şocat auditoriul aflat pe recepţie la postul englez RADIO ONE când a adresat un şir de cuvinte indecente („four-letter words") D.J.-ului Chris Evans.

Chris tocmai o intervieva telefonic pe excentrica interpretă, acum în vârstă de 29 de ani, iar când a întrebat-o despre versurile pieselor ei, Björk a dat drumul unei ploi de „perle". Evans a comunicat mai târziu pe post că agentul ei a telefonat pentru a-şi cere scuze.

■ GEORGE MICHAEL este pe cale de a lansa primul album după 5 ani de absenţă, în momentul în care disputa sa îndelungată cu gigantul SONY va lua sfârşit.

Cântăreţul, acum în vârstă de 32 de ani, va semna un contract de 16 milioane de dolari cu **Virgin** şi **Dreamworks SKG Entertainment Group** al directorului de film **Steven Spielberg**. Ca parte a contractului, George va trebui să doneze 2-3% din vânzările viitoarelor sale înregistrări.

Michael a jurat să nu mai înregistreze pentru SONY, după ce a pierdut 4,5 milioane de dolari în urma unei confruntări legale cu această casă de discuri.

■ BRYAN ADAMS e hotărât să-şi continue rolul de compozitor de hit-uri siropoase pentru coloana sonoră a diverselor filme.

Două dintre cele mai mari succese ale lui sunt **Everything I Do** (I Do It For You) şi **Have You Ever Really Loved A Woman,** special scrise pentru filmele din care fac parte.

Adams afirmă: „Aceste piese sunt pentru mine altceva decât albumele. M-am asociat cu Michael Kamen, care produce multă muzică pentru filme, împreună cu el am compus trei piese cu această destinaţie şi toate au fost succese. Deci nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să renunţ".

■ Politicieni şi star-uri din showbiz s-au alăturat mulţimii la anualul **Lesbian and Gay Pride Festival** care a culminat cu un concert la Victoria Park, în estul Londrei, unde **Boy George, Danii Minogue** şi **DREAM** au dat reprezentaţii în faţa a 60.000 de spectatori.

Pop star-ul JIMMY SOMERVILLE a ratat Gay Pride '95 - cel mai mare festival european de asemenea factură - el suferind un şoc în urma ciocnirii motocicletei pe care o conducea, cu un taxi, în centrul Londrei.

■ PAUL şi LINDA McCARTNEY vor beneficia de o masivă popularitate în ceea ce priveşte reclama pentru hrana vegetariană, prin desenul animat apreciat în lumea întreagă - The Simpsons.

Paul şi soţia sa şi-au înregistrat vocile pentru un episod special din acest serial în care o convertesc pe fiica Lisa Simpson la vegetarianism.

Producătorul filmului, David Mirkin, a zburat la Londra pentru a-i aduce pe cei doi pe bandă în vederea realizării episodului respectiv.

■ WET WET WET se pregătesc să participe la un tribut de excepţie adus poetului scoţian Robert Burns. O bogată configuraţie de staruri va fi prezentă la **Burns International Festival** care va marca aniversarea a 200 de ani de la moartea poetului.

Directorul festivalului, John Struthers, e de părere că THE WETS îi vor oferi un non „look" lui Burns. „Unii tradiţionalişti s-ar putea să nu se bucure prea tare de acest lucru, dar eu consider că e o modalitate extraordinară de a promova lucrările lui Robbie". Va participa de asemenea la show starul de operă Kiri Te Kanawa la Rugby Park, în Kilmarnock, Scoţia.

■ Un concert în aer liber al grupului irlandez THE CRANBERRIES în Washington DC a fost forţat să se întrerupă de către poliţia călare chemată să dispersez mulţimea.

Mai mult de 10.000 de spectatori erau prezenţi la concert într-un parc lângă Washington Monument, când mulţimea a început să se îngrămădească înspre scenă sugerând un posibil incident cu consecinţe imprevizibile. Serviciul parcului naţional a contramandat în acel moment restul show-ului, generând protestele unei părţi a mulţimii.

■ U2 vor avea un video cu desene animate pentru viitorul lor single **Thrill Me, Hold Me, Love Me, Kiss Me**. Piesa a fost înregistrată de grupul irlandez pentru coloana sonoră a filmului Batman Returns iar compania de film Dreamchaser a grupului a realizat o peliculă animată pentru a însoţi această lansare.

Producătorul Neal O'Hanlon afirmă „Ei bine, Batman a debutat ca personaj comic, aşa că am considerat adecvat să facem un clip cu personaje de desen animat".

■ Idolul Hollywood-ului, BRUCE WILLIS, se va apropia ceva mai mult de „real action" când va cânta pentru trupele americane în zona demilitarizată din Coreea de Sud.

El se va afla pe 22 mai în capitala Seul cu ocazia inaugurării celui mai recent restaurant din lanţul Planet Hollywood, pe care îl deţine împreună cu Arnold Schwarzenegger şi Sylvester Stallone.

Willis va lua atunci contact cu trupele pentru a se produce muzical împreună cu grupul său de blues The Accelerators, în care are rol de vocal şi de interpret şi la armonică.

Pagină realizată de DOINA ENE ■

Un duel așteptat: Rominger - Indurain

S-a dat startul în cea mai mare competiție ciclistă din lume, **Turul Franței,** cu un pluton de peste 200 de rutieri și, ca de obicei, o caravană imensă, care, în mișcare, măsoară nu mai puțin de 12 km! O uriașă întreprindere, cu premii pe măsură (învingătorul, pe lângă o mare sumă de bani, primește, de exemplu, o vilă pe Coasta de Azur), dar, mai ales, prilejul consacrării supreme pentru orice ciclist. Cine va câștiga anul acesta, se întreabă toți comentatorii?

Și toți sunt de acord că există doi mari favoriți: spaniolul **Miguel Indurain**, care a sosit de patru ori în tricoul galben pe Champs Elysée, și elvețianul **Tony Rominger**, recentul învingător, clar, al Turului Italiei. Cântărind șansele celor doi, ziariștii de specialitate au alcătuit un soi de „grilă" a fiecăruia. Pentru Indurain pledează experiența în **Marea Bucle**, știința dozării efortului într-o competiție care durează o lună, ca și faptul că nu ratează aproape niciodată ocaziile numite etapele contracronometru, precum și... buletinul meteo, care prognozează călduri sufocante. Aceasta pentru că Rominger nu agreează temperaturile ridicate, în **Giro** beneficiind de o vreme tocmai bună pentru el, întrucât a plouat aproape în fiecare zi. Atuurile lui însă nu sunt deloc neglijabile: excelent cățărător, aproape egal, dacă nu chiar egal, lui Indurain la contratimp (doar deține recordul mondial al orei) și, nu în ultimul rând, o echipă, **Mapei,** redutabilă, care îl lasă rareori să ducă greul cursei. În fapt, parcă voind să-și facă puțin curaj, directorul tehnic al spaniolului, **Davide Boifava**, a declarat: „Nu Rominger a câștigat Giro, ci liderul unei echipe formidabile".

Tony Rominger

Să vedem însă cum apreciază acest duel unul dintre outsideri, rusul **Evgheni Berzin**, al doilea în Giro anul acesta, după ce a triumfat, anul trecut, în fața lui Indurain: „Diferența dintre cei doi constă în faptul că Tony este un rutier de atac, el «face» cursa, în timp ce Miguel așteaptă etapele contracronometru, excelând în defensivă".

Bineînțeles, din pluton pândesc și alții. În primul rând, acest Berzin, debutant, la 25 de ani, în Turul Franței, un ciclist complet. Care însă va trebui să-și rezolve problemele din echipă, **Gewiss** având, cel puțin în Giro, doi lideri-rivali, Berzin și letonul Ugrumov. Se va înscrie, probabil, la cuvânt și italianul Pantani, probabil cel mai bun cățărător al plutonului, absent din Giro datorită unui stupid accident auto. În fine, nu sunt de neglijat nici șansele francezului Jalabert, impresionant în debutul sezonului, în timpul căruia a învins în mai toate marile „clasice", inclusiv în „classicisima", Milan-San Remo.

Evgheni Berzin

În ceea ce ne privește, vom urmări zilnic cursa, cu ajutorul lui TF 1, pentru a vedea răspunsul la întrebarea: va egala Indurain recordul de 5 victorii, alăturându-se unor **Anquetil, Merckx** și **Hinault**, sau va primi Rominger consacrarea deplină. Sau...

TEODORA OPREA ■

Replica săptămânii

Personaj pitoresc al fotbalului nostru, tip cu replică promptă și adesea acidă, antrenorul maramureșean (sucevean, gălățean) Ioan Sdrobiș a încheiat recentul campionat nu numai retrogradat, dar și cu o nouă înfățișare - fără barbă. Întrebat de ce și-a ras podoaba facială, Sdrobiș a răspuns: „Nu m-am ras eu, m-a ras Sportul Studențesc. Și nici măcar apă n-au folosit". Noi am adăuga că „sportiștii" au avut la dispoziție pentru respectiva operație o lamă cu care se ascut, îndeobște, creioane. Apropo de Sportul Studențesc. La prezentarea noilor sponsori ai echipei, Gino Iorgulescu l-a caracterizat astfel, printre altele, pe Viorel Cataramă: „membru marcant al lumii interlope". Ce-o fi vrut să spună?

In memoriam

Ionică Bogdan

Sâmbătă, 8 iulie 1995, se împlinesc trei ani de când marele fotbalist Ionică Bogdan a părăsit această lume. Revista **Flacăra**, care i-a închinat un vibrant omagiu cu prilejul zilei de 6 martie 1995, când ar fi împlinit 80 de ani, își face o datorie de onoare în a-l readuce în amintirea celor care l-au cunoscut ca jucător sau ca inegalabil povestitor.

A fost un adevărat trubadur al fotbalului românesc, neobosit călător pe toate continentele, fie ca sportiv activ, fie ca antrenor, fie ca simplu turist. Fiu al Unirii Tricolor, iar din 1936 al populare echipe Rapid, cu care a cucerit de 6 ori consecutiv (1936-1942) Cupa României, iar în 1940 a ajuns în finala Cupei Europei Centrale (similară Cupei Campionilor Europeni de astăzi), care nu s-a mai disputat datorită evenimentelor istorice.

Participant la Campionatul Mondial din 1938, de la Paris, câștigat de Italia, component al „echipei de aur" a României din 1940, în meciul cu Italia, care l-a consacrat pe Mircea David ca pe unul din cei mai mari portari ai fotbalului românesc sub porecla de „Il Dio", Ionică Bogdan, veșnic și neostoit colindător, posesor al unei tehnici individuale de invidiat, a jucat sporadic la Valenciennes (Franța) și Bari (Italia). Posesor a două titluri academice, Dreptul și Academia comercială, cunoștea și vorbea în mod curent în franceză, engleză, germană, italiană, spaniolă și arabă, pe care și-a însușit-o în cei 19 ani de antrenorat în Liban (1965-1984), perioadă în care a participat ca turist la toate olimpiadele de atletism și campionatele mondiale de fotbal, împreună cu soția, iar cu echipa sa, Racing Beirut, a făcut turnee numeroase în tot Orientul Apropiat, Africa de Nord, Rusia, China și, bineînțeles, în România.

I-a fost dat să părăsească această lume tot în Liban, unde însoțea un lot al Sportului Studențesc, la 8 iulie 1992. Era membru marcant al Cercului veteranilor sportivi, înființat în 1968, unde marele jucător delecta întreaga asistență cu amintirile sale de neuitat, cu ocazia întâlnirilor lunare de la restaurantul „Intermacedonia" (fost „Mediaș"), proprietar - Rudu Constantin, macedonean de-al lui Gică Hagi.

Membrii Cercului veteranilor sportivi care mai sunt în viață, ca și cei care l-au cunoscut ca jucător și ca om, îi vor păstra o neștearsă amintire.

Col. veteran Gheorghe Oprișescu,
fondator al Cercului veteranilor sportivi în decembrie 1968, și fost jucător al clubului Unirea Tricolor, al cărui fiu a fost și Ionică Bogdan

Echipa de fotbal CFR Craiova (feminin) se află în pragul prăbușirii

Actualmente, în Bănie există o singură echipă feminină de fotbal - CFR Craiova, antrenată cu multă dăruire sufletească de către antrenorii Virgil Popescu și Marin Perciu. Cu vreo câțiva ani în urmă, amintita echipă de fotbal își făcuse un renume prin prestația jocului, câștigându-și cu ușurință nenumărați suporteri.

O dată cu trecerea inexorabilă a timpului, ceferiștii au lăsat de izbeliște această echipă, care se anunța fulminantă. Datorită situației financiare, extrem de precară, echipa n-a putut face deplasarea în orașul Botoșani pentru a susține partida cu Confecția Victoria din localitate. Dar neajunsurile sunt mult mai multe.

Acrit de greutăți și de arbitraje eronate, antrenorul secund al acestei echipe - Marin Perciu - s-a apucat să facă, în unele ziare craiovene, cronica meciurilor jucate, dar acest lucru nu rezolvă nimic.

Întrebarea este: cine se va milostivi de această echipă feminină de fotbal?

ION CEACÎRU ■

Cât mai multe luntre

Barajele pentru Divizia Națională și pentru Divizia A, precum și deznodământul finalei Cupei României au adus o situație tare grea pentru conducerea Ministerului de Interne, onor domnii miniștri, și ăl plin, și ăl secretar de stat, văzându-se într-un echilibru instabil, instalați în câte două luntre. Mai întâi, ministrul secretar de stat George Ioan Dănescu, președinte al Consiliului de Administrație al lui Dinamo poa' să facă strabism, cu un ochi la Cupa UEFA dinamovistă și cu celălalt la Cupa Cupelor ploieșteană. Interesantă postură, ca la noi, originală. E ca și cum Berlusconi ar sta mai mult prin ograda Interului.

Apoi, și dom' ministru plin, Doru Ioan Tărăcilă, s-a procopsit, președintele de onoare al aceluiași Dinamo văzându-și echipa de suflet, Dunărea Călărași, în Divizia A. Aici se potrivește și vorba aceea din popor: „La vremuri noi, echipe noi", de vreme ce Flacăra Moreni, care, tot așa, avea pe vremuri niște proptele, mamă-mamă, s-au pogorât în eșalonul al treilea. Oricum, un fir roșu există, s-a schimbat doar numele. Cam ca peste tot, stimați compatrioți, apucăturile valoroase nu dispar.

Datori vânduți

Că tot vorbirăm de finala Cupei României. Mă uit în jurul meu și văd numai rapidiști bosumflați, le-a secat, vorba poetului, izvorul lacrimilor. E unul chiar aici, lângă mine, în birou. Cum vreau să le mai descrețesc frunțile, ia să le povestesc **eu o** pățanie, orișicât, **amuzantă. Zice** lumea, care le știe **pe toate, cum** că, înainte de finală, **Vlădoiu s-a** gândit că s-ar **cădea să-și schimbe automobilul,** cu unul mai trainic și mai frumos. Dar nu-i prea ajungea prima promisă (ajunsă, la începutul prelungirilor, chiar acolo, pe gazon, la 20.000 verzișori) așa că s-a gândit să-și vândă una dintre celelalte mașini din dotare. Mutică, băiat mai sărac, s-a mulțumit și cu asta, că oricum nu era de colea, dar a cerut o păsuire: „Jeane, tată, ar fi zis, n-am acum to[illegible]nii, restul ți-i dau după finală". Și cum noi știm că românul e meșter în a râde de necazul altuia, este că v-am smuls un zâmbet?

Biblioteca Municipală
Odeşteanu-Secuiase

Adrian Năstase, preşedintele Camerei Deputaţilor

A existat Ialta și poate și Malta

pag. 8-9

Nr. 28 ● 12 - 18 iulie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A. | Preşedinte - director general GEORGE ARION | Redactor şef Răzvan Dumitrescu

Un om serios: Constantin Lăcătușu. A promis din facultate că va fi primul român pe Everest. Și a fost.

Cum ne vede FMI

pag. 14

Banii murdari și crima organizată

pag. 6

Străinii îl omagiază pe Cioran. Noi când ?

pag. 10

Săptămâna viitoare-revista Focus nr. 2 dedicată Elveției

Abonații Flacărei vor primi gratuit această revistă

MAȘINA DE SCRIS

publică în continuare literatura dumneavoastră bună

pag. 12-13

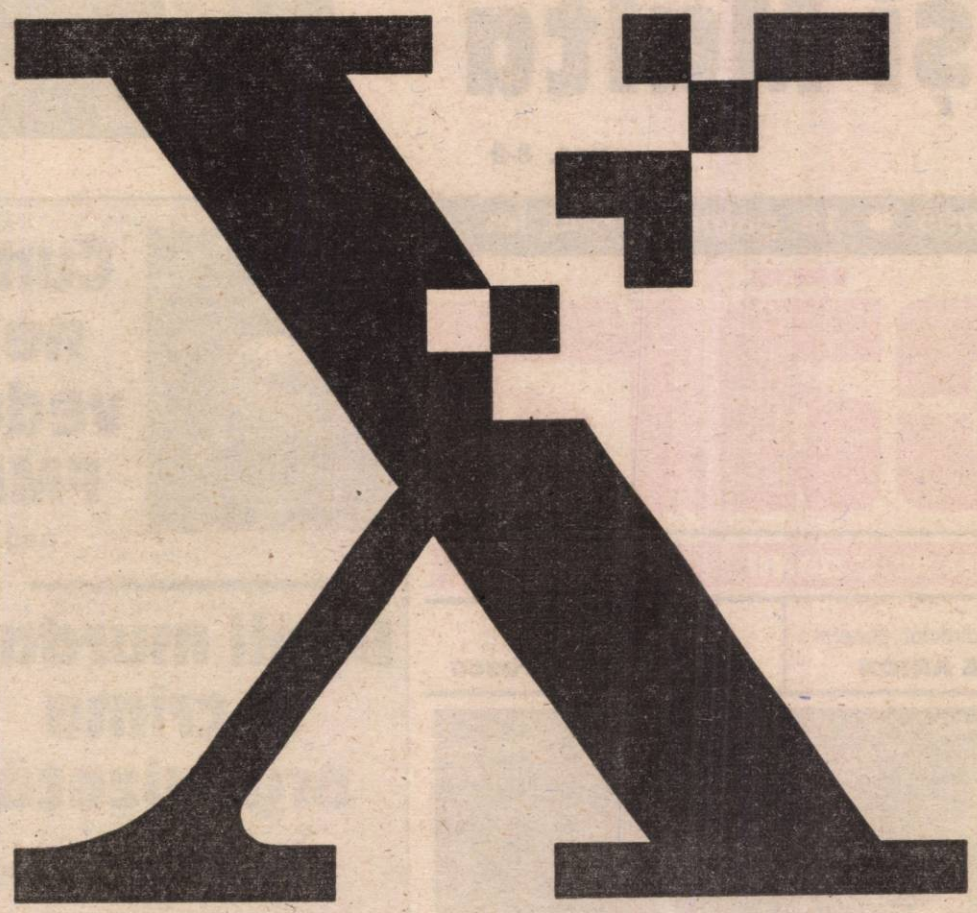

THE*(fax it, scan it, colour it, highlight it, turn it all around and do the hokey cokey with it, network it, image it, Azerbaijani it, E-mail it, there are so many graphics you won't know to do with it, bill it, sticker it, don't sweat it, we guarantee you total satisfaction with it, distribute it, store it, Braille it, get creative with it, smooth talk it, fast walk it, lip smack it, fun love it, or cut a long story, just document it)*COMPANY

THE DOCUMENT COMPANY
XEROX

RANK XEROX Ltd.
Branch Romania & Republic of Moldavia
XEROX CENTRE
Bd. Republicii 44-46, Bucureşti 2, Romania
Tel: +40(1) 250.25.25 (10 lines)
Fax: +40(1) 250.72.50

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administraţie:
Preşedinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: **Manuela Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu**
Director economic: **SILVIU ILIE**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate şi suplimente speciale:
MIHAI SĂNDOIU
Director difuzare: **MANUELA VASILIU**
Secretariat: **Mihaela Caroline Muşat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, Bucureşti
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, Bucureşti.

Flacăra

Redactor şef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacţie:
ADRIAN PETRESCU
Telefon: (2559)
- **POLITICĂ** (2560) - Marian Ghiţeanu, Roxana Stancu
- **EXTERNE** (2560) - Ion D. Goia, Ştefan Nicolae
- **SOCIAL** (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brînduşa Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ştefanovici
- **SPORT** (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu
- **FOTOREPORTERI** (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniţă
- **CORESPONDENŢI ÎN ŢARĂ:** Paşcu Balaci, Ion Ceacâru
- **CORESPONDENŢI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănjală (SUA)
- **SECRETARIAT DE REDACŢIE** (1453) - Crina Gorgoi
- **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Angela Ştefănescu

Flacăra BIS magazin
Redactor şef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY
Director publicaţii de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori şefi adjuncţi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ştefan Alexandrescu, Gheorghe Braşoveanu, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefoane: (2036) director, (1457) redacţie

PUBLICITATE ŞI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcuşanu**, Dragoş Batiă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ŞEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chiţulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen Maţoiă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Şerban, Mihai Şoldănescu
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL (2128): **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florenţa Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; (2600): Liliana Creţu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicaţiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: **ROMÂNIA LIBERĂ**

Revista FLACĂRA utilizează informaţii furnizate de agenţia MEDIAFAX
Închiderea ediţiei: joi, ora 20[00]

Raţia de libertate

Trei ani la Flacăra

În urmă cu trei ani, când am venit la Flacăra, îmi imaginam, desigur, că va fi altfel. Cum anume altfel, mi-e greu să spun, n-aş putea să definesc cu exactitate. Este vorba, oricum, despre soarta acestei reviste cu o notabilă tradiţie în presa românească şi care a suferit, odată cu veacul, atât cele bune, cât şi, din belşug, cele rele. În afara „perioadei Păunescu", perioadă cu care, în mod absolut nedrept, este identificată însăşi existenţa acestei reviste (este incredibil, dar în 1995 încă există în public, într-o imensă parte a lui, credinţa că Flacăra este revista lui... Păunescu!), deci făcând abstracţie de acest „episod", Flacăra a încercat să-şi găsească drumul spre cititori cu onestitate şi cutezanţă, fără a se pune în slujba nici unui interes sau grup, fără a se înregimenta politic de o parte sau de alta, dar spunând răspicat ceea ce a considerat că este datoare să spună: adevărul dramatic al vremurilor pe care le trăim, explicaţiile pe care le dăm neşanselor noastre, dar mai ales credinţa că avem încă imensa şansă a ruperii de trecut şi de ambasadorii acestuia în nefericitul nostru prezent. Când vom înţelege că acest trecut nu poate fi reformat, ci trebuie extirpat, atunci această şansă se va împlini. În rest, vorbele se pot însăila la nesfârşit...

Închei aici, în spaţiul rubricii lui George Arion, rubrica mea „Raţia de libertate", pe care am deschis-o în urmă cu un an, când mi s-a încredinţat conducerea revistei. Mulţumesc colegilor mei, pe care i-am simţit realmente din tot sufletul alături de-a lungul eforturilor (adesea inimaginabile) pe care le-am întreprins pentru a oferi cititorilor, săptămână de săptămână, o revistă vie, curată, plină de „draci" câteodată, dar întotdeauna încrezătoare în soartă. Îndrăznesc să sper că acest spirit va rămâne în Flacăra şi de acum înainte.

EUGEN CHIROVICI ■

Evenimente mari, evenimente mici

● Cel mai mic eveniment pentru El şi cel mai grav pentru noi este că se scumpeşte pâinea. Într-o ţară în care pâinea ar fi putut să aibă un preţ simbolic. ● A scumpit benzina şi apoi a plecat în China dar degeaba aţi sperat, nu a rămas acolo ci s-a întors înapoi. Şi chiar dacă nu s-ar mai fi întors tot nu se rezolva nimic, pentru că Iliescu are în ogradă o groază de văcăroi. ● Frumoasa Pamela Anderson a pierdut sarcina. ● Ion Iliescu s-ar putea să-l piardă şi el pe Vadim. ● Gheorghe Funar cere ministerul de externe pentru PUNR în loc să ceară Rudotel. Nu i-a fost de ajuns transformarea primăriei Clujului într-o filială a lui Ion Stoica-Caritas, ar vrea acum probabil să pună şi de un Caritas internaţional. ● S-a votat accelerarea privatizării dar talpa este tot pe frână şi nu pe acceleraţie. Pentru implementarea legii guvernul a alocat 14 miliarde de lei din fondul de rezervă. Totul ca o apă de ploaie. ● O nouă bătaie de joc a guvernoiului: indexarea cu 8% a salariilor bugetarilor şi a pensiilor. ● Din cauza canicului, se pare că numărul sinucigaşilor a crescut foarte mult. Probabil că Vadim şi Funar au instalaţii de aer condiţionat, care i-au ferit de caniculă. ● Să fie adevărat ce se spune, că „Bunicuţa" va fi primită la Casa Albă de preşedintele Clinton?! Înseamnă că o fi Clinton mare şi Iliescu mic, dar este vioi preşedintele nostru şi viguros, mai ales, dacă reuşeşte să penetreze Casa Albă. ● Cosmânca guvernamentală continuă să facă ravagii printre primarii Convenţiei. Parchetul din Braşov este asmuţit împotriva primarului Adrian Moruzi care continuă să vină la serviciu, ceea ce, în viziunea uneltei guvernamentale, constituie un pericol social. ● Scandalul Tana - Anda - Măgureanu continuă, ceea ce ne face să remarcăm doar că în timp ce în cazul Tanei Ardeleanu „organele" au reacţionat prompt, în cazul criminalului Alexandru Drăghici au avut ceaţă pe ochi. ● Gică Hagi s-a însurat. Casă de piatră şi mulţi ani fericiţi. ● Adrian Năstase se pare că intenţionează să divorţeze de Funar şi Vadim. Au început să-l şantajeze partenerii, aşa că dacă se ajunge la divorţ, va fi un divorţ cu rufe foarte, foarte murdare. Dar parcă nu ne vine să credem că, după ce s-au simţit bine împreună atât de mult timp, acum să se certe. ● John Major a fost reales lider al Partidului Conservator din Marea Britanie. ● Aşa-zisul împărat al romilor, Iulian, a devenit şi preşedintele partidului „romilor cazangii, tinichigii, meseriaşi şi intelectuali". Dl Iliescu este şi dânsul intelectual, doar scrie atâtea cărţi pe an! Cât despre „meseriaşi", de cinci ani încoace tot ne dovedeşte cât de meseriaş este! E chiar de invidiat! ● Deşi n-a ajuns în ţară, holera este monitorizată pe întreg teritoriul României. Sărăcia şi mizeria, deşi sunt atotcuprinzătoare, nu sunt monitorizate. Despre responsabilităţile celor care le menţin, nici n-are rost să mai discutăm. ● Deputatul PL '93 Raymond Luca susţine că are informaţii certe că licitaţia de la Intercontinental a fost trucată. Au fost şi vor mai fi trucate alegerile în România, darmite o biată licitaţie adjudecată de o „biată" familie. ● Direcţia de contraspionaj a armatei a constatat că nici un militar activ nu a semnat „scrisoarea celor 300". Surse demne de încredere ne-au confirmat că nebunaticul „tribunel" este foarte speriat de ceea ce a făcut şi că deja se milogeşte de iertare pe la înalte porţi. ● Conform studiilor sociologului Jean-Claude Kaufmann, „o femeie cu adevărat liberă apare în public cu sânii goi". Rodica o fi cu adevărat liberă? S-aşteptăm conferinţa de presă de la Cotroceni.

foto FLORIN IONIŢĂ ■

MARIAN GHIŢEANU ■

Drumuri europene?

Nu există zi în care cineva de sus să nu afirme că ţara noastră păşeşte ferm pe drumul integrării europene. Toate aceste spuse sunt însoţite de reportaje în care politicienii noştri sunt prezentaţi alături de personalităţi consacrate ale spaţiului euro-atlantic, la porţile căruia batem şi noi. La fel ca foarte mulţi cetăţeni aş putea crede şi eu că, într-adevăr, aşa stau lucrurile. Că ne aflăm pe calea cea bună. Că ne îndreptăm cu paşi siguri spre ceea ce ni se spune că reprezintă obiectivul primordial al României: integrarea în structurile europene şi euro-atlantice. Dar oare chiar aşa stau lucrurile? Nu sunt suspicios din fire şi înclin să trec cu vederea o serie de evenimente recente care ridică unele semne de întrebare în legătură cu sinceritatea afirmaţiilor pe care le fac cei care ne conduc. Nu pot să fac acest lucru pentru că, privind înapoi, constat o anumită consecvenţă primejdioasă.

Iată despre ce este vorba.

Încă din 1990 dl Iliescu ne-a vorbit despre democraţia originală. În vâltoarea evenimentelor de atunci, un asemenea mesaj nu putea fi înţeles pe deplin. Afirmaţiile preşedintelui nu s-au oprit însă aici. Prin vizitele de lucru pe care le făcea la sate nu omitea să atragă atenţia ţăranilor că tot răul îi se trage de la economia de piaţă. Apoi, nu trebuie omisă prima declaraţie spectaculoasă pe care a făcut-o în 1992 primul-ministru de atunci şi de acum, Nicolae Văcăroiu: „Sincer, cea mai mare gafă a acestor ani a fost împărţirea pământurilor". Nu putem trece cu vederea nici Legea privind accelerarea procesului de privatizare. A fost necesar mai mult de un an pentru ca această iniţiativă care nu rezolvă în sine problema să treacă prin parlament. În tot acest timp privatizarea a bătut pasul pe loc. Acum, un distins şef al PDSR afirmă că nu schimbarea formei de proprietate este determinantă.

Colac peste pupăză, apare şi „Strategia naţională de pregătire a aderării României la Uniunea Europeană" care ne vorbeşte despre un sistem corporatist. Modelul cu pricina a făcut carieră în Portugalia dictatorului Salazar. În Italia lui Mussolini, în Germania lui Hitler. Nu are nici o legătură cu sistemele occidentale la porţile cărora spunem că ciocănim. Nici pe plan extern nu stăm pe roze. România a reuşit trista performanţă de a nu avea practic nici un tratat de bună vecinătate cu ţările din jur.

Guvernul României dezminte timid o informaţie difuzată de radio „Rossia", potrivit căreia Nicolae Văcăroiu l-ar fi declarat vicepremierului Oleg Soskovet că ţara noastră îşi întoarce din nou faţa spre Rusia. La fel de timid au reacţionat autorităţile noastre la unele afirmaţii făcute de un alt emisar rus, Vladimir Şumeiko, chiar la Bucureşti. Acesta afirma că a înţeles de la politicienii noştri că şi România se opune extinderii NATO!

În schimb, o reacţie deosebit de violentă a avut preşedinţia în legătură cu părerile unui reprezentant al Creştin-Democraţiei Europene care opina că nu vom ajunge în U.E. dacă guvernul nu-şi face sârguincios temele. Că nu şi le-a făcut rezultă şi dintr-un raport al FMI în care ţara noastră este comparată cu unele state din Asia Centrală şi Transcaucaz. După ce punem cap la cap toate aceste fapte concrete, petrecute pe parcursul ultimilor cinci ani, credeţi că întrebarea din titlu nu este justificată?

Din culisele politichiei

S-a întâmplat în 1992

Un om care nu uită...

De nenumărate ori, mai marii partidului de guvernământ au susţinut că alianţa cu PSM, PUNR şi PRM a fost făcută din nevoia de a da ţării un executiv în momentul în care opoziţia refuza cu încăpăţânare orice formă de colaborare cu gruparea dlui Iliescu. Nimic mai fals.

Începând cu acest număr ne propunem ca măcar din când în când să dăm la o parte cortina ce se aşterne peste unele evenimente petrecute cu ceva timp în urmă, pentru a pătrunde în culisele greu accesibile marelui public.

Aştia ne bagă-n puşcărie...

După primul tur al alegerilor din septembrie 1992, FDSN era într-atât de buimăcit de rezultatul scrutinului încât, la un moment dat, a avut senzaţia că până la runda finală a prezidenţialelor noul guvern ar putea fi deja conturat. Pornind de la această premisă, în perioada 29 septembrie - 2 octombrie 1992 a demarat o serie de consultări cu delegaţi ai formaţiunilor cu reprezentare parlamentară. Din partea PDSR, la discuţii au participat domnii Adrian Năstase şi Ioan Solcanu.

Interesantă a fost întrevederea pe care liderii actualului partid de guvernământ au avut-o cu vârfurile PUNR din acel moment, Radu Ceontea şi Petre Burcă.

„Am cerut atunci cu cea mai bună credinţă şi cea mai mare sinceritate, având pentru aceasta şi acordul Consiliului Naţional PUNR, ca PDSR să facă guvernul cu primele două formaţiuni aflate în topul electoral: CDR şi PUNR" - îşi aminteşte Radu Ceontea.

Propunerea cu pricina a iscat discuţii deosebit de aprinse, în special după momentul în care mai marilor FDSN le-a fost prezentată o schiţă a posibilului executiv.

Redăm succint dialogul de atunci.

Radu Ceontea: Procedaţi în felul următor. Daţi Internele la PNŢCD. Ţineţi cont că, oricât ar nega, acest partid are nişte porniri resentimentale pentru miile de ani de puşcărie politică pe care le însumează. În definitiv, nu contează culoarea motanului. Important este să prindă şoareci...

Ioan Solcanu: Dar aştia ne bagă în puşcărie pe toţi...

Radu Ceontea: Dle Solcanu, ce vinovăţie aveţi? Nu vă bagă în puşcărie pentru că ţineţi dv. justiţia...

Daţi PAC-ului Cultura pentru că acolo sunt personalităţile cele mai avizate în domeniu...

Necunoscut: În cazul ăsta, dle Ceontea, dumneata accepţi ca şi UDMR să guverneze?

Radu Ceontea: De ce să guverneze UDMR?

Acelaşi necunoscut: Pentru că este în CDR.

Radu Ceontea: Nu există nici un act de participare a UDMR în CDR. Există doar o înţelegere de ataşare benevolă. Dar daţi şi UDMR-ului un minister.

(stupoare, derută)

Ioan Solcanu: Ce minister credeţi că li s-ar potrivi?

Radu Ceontea: Ministerul pe care-l propun nu-l daţi ca pedeapsă. Provocaţi în secret o licitaţie pentru ocuparea lui...

Ioan Solcanu: Şi care să fie acela?

Radu Ceontea: Ministerul Muncii şi Protecţiei Sociale.

Ioan Solcanu: Ce logică găsiţi în asta?

Radu Ceontea: Maghiarii din parlament vor elabora o legislaţie atât de grijulie în acest domeniu, pentru că se vor gândi să-şi protejeze ungurii şi secuii din Harghita, Covasna şi Mureş. Numai că de această gândire atentă va beneficia întreaga populaţie a ţării...

Un om care se face că uită...

Ioan Solcanu: Bine, dar în cazul acesta, dv. ne încurajaţi să distrugem opoziţia...

Radu Ceontea: Nuu... Dar evident că o slăbiţi puţin. Ba mai mult decât atât, în această situaţie opoziţia va fi întruchipată puternic de către PSM, PRM, PDAR...

Epilogul nu s-a lăsat aşteptat. La scurt timp după această discuţie, pentru care cei doi lideri PUNR aveau mandatul Consiliului Naţional (unanimitate!), dl Radu Ceontea a fost debarcat din funcţia de preşedinte al partidului, în lipsă, exact în momentul în care se afla la o recepţie oferită de Ambasada Germaniei! Semn că cineva acolo sus, vizibil iritat de gândirea respectivului senator, a reuşit să negocieze alte condiţii cu unii reprezentanţi PUNR, izolându-i pe liderii incomozi Ceontea şi Burcă.

La fel de interesant este şi faptul că pe tot parcursul întâlnirii reprezentanţii PDSR (FDSN pe atunci) susţineau sus şi tare că CDR nu vrea nici în ruptul capului să guverneze. Deşi liderii acestei alianţe evocaseră în cadrul unor discuţii similare posibilităţile de colaborare şi condiţiile în care acestea pot avea loc...

Pagină realizată de
RĂZVAN DUMITRESCU ■

Panoul fruntaşilor

Cu oameni ca ei în frunte vom avea victorii multe

Orice final impune un bilanţ. Acum, la sfârşit de sesiune parlamentară, în plină vacanţă de vară, este momentul să ne aplecăm cu atenţie asupra împliniriior sau nerealizărilor care şi-au făcut loc în activitatea celor pe care noi, cetăţenii acestei ţări, i-am ales.

Oliviu Ăăă Gherman

Din rândul vedetelor acestei sesiuni parlamentare nu poate fi omis dl Oliviu Gherman, preşedintele Senatului României. Domnia sa este un personaj extrem de interesant. La prima vedere ai impresia că această cameră a Parlamentului este condusă de un paşnic bunicuţ.

Foarte mulţi se amuză pe seama unui defect pe care cunoscutul senator îl are. Pentru ca cititorii noştri să înţeleagă despre ce anume este vorba, reproducem întocmai un pasaj din discursul rostit de Oliviu Gherman, în 1992, cu ocazia alegerii sale:

„Se împlinesc 42 de ani de când, ăăă..., funcţionez în învăţământul superior în specialitatea fizică teoretică. Ăăă şi obiceiul este acela de a scrie cu creta pe tablă formule... ăăă. Unii dintre studenţii mei, ăăă... s-au întrebat pe vremuri dacă toate cretele pe care le primesc sunt întotdeauna decojite ăăă... Şi aş vrea să vă spun că... ăăă... după 42 de ani, ăăă, de învăţământ, ăăă, pentru mine fiecare oră de curs a însemnat, ăăă, un moment solemn..."

Paradoxal, bâlbele sale au adus multe victorii partidului de guvernământ. Când conduce şedinţele Parlamentului, şirurile lungi de „ăăă" reuşesc să dea peste cap logica iar asistenţa, neputând pricepe ce anume se întâmplă, votează absolut orice.

Din acest motiv, în Senat se petrec fel de fel de lucruri ciudate, cum ar fi votul la două mâini, procedeu prin care majoritatea parlamentară fentează cvorumul legal de şedinţă.

Aşa s-a întâmplat şi cu Proiectul de lege privind accelerarea privatizării, când pedesereii dlui Gherman au votat şi pentru colegii absenţi. Interpelat în legătură cu acest aspect, preşedintele de şedinţă a răspuns galeş: „Ăăăăă...

Repetent la consecvenţă

Nu cu mult timp în urmă, senatorul PUNR Viorel Sălăgean se zburlea tare de tot la mai marii săi Gavra şi Funar. Bunăoară, primarul Clujului era considerat „profesoraş", „tip zglobiu cu anvergură limitată" ş.a.m.d.

De fapt conflictul cu vârfurile acestui partid au fost anunţate cu surle şi trâmbiţe de chiar dl Sălăgean în persoană, care-şi exprimase public intenţia de a structura o nouă formaţiune politică: Liga Nordului. Acest război s-a dovedit a fi însă o mică furtună într-un mic pahar cu apă pentru că dl senator convieţuieşte şi acum bine mersi cu cei pe care-i criticase atât de aspru. În sesiunea parlamentară proaspăt încheiată, Viorel Sălăgean a mai reuşit o performanţă de proporţii. După ce a înfierat proiectul de Lege privind accelerarea privatizării, elaborat de guvern, după ce nu s-a sfiit să-l catalogheze inutil atât în dezbaterile din Parlament cât şi prin interviurile acordate presei, personajul din imagine a pus serios umărul la votarea iniţiativei cu pricina. Pentru toate acestea, noi îi acordăm premiul pentru „consecvenţă" şi un loc între celebrităţile care locuiesc în această pagină.

Funcţia bate gradu'

Constantin Sava este senator PDSR şi chestor al Senatului. Fost ofiţer de infanterie fiind, spiritul cazon nu-l părăseşte pe dl Sava nici o clipă, în special când este vorba de ziarişti şi de „săltarea" acreditărilor. Infanteristul s-a orientat bine în teren dacă ne gândim că a fost ales a doua oară senator, că şi-a tras un ditamai viloi pe malul lacului Amara şi că este şi „studinte" în drept. Îi place Rusia, în general, şi oraşul Moscova, în special. Adept al imitaţiilor din plastic, dl chestor a plantat spaţiul de la bufetul Sălii Omnia cu oribile flori şi arbuşti din plastic. Gurile rele zic că nu degeaba, dar ce mai contează o filodormă de câteva milioane pe lângă marile „tunuri" care se trag în ţara asta de oamenii PDSR-ului?! Este bun prieten cu multimiliardarul Ilie Alexandru din Slobozia, fost maistru militar şi fost puşcăriaş. Încă o dată se adevereşte că funcţia bate gradu'. BINGO!

Bună „Dimineaţa", Dumitraşcu!

Gheorghe Dumitraşcu îşi urlă istericalele de la tribuna Senatului, iar când nu-i ajunge şi le aşterne în fituica lui Vadim şi în fituica prezidenţială „Dimineaţa". În timp ce se fac eforturi pentru încheierea tratatului de bază româno-ungar, senatorele de Constanţa trage un pamflet urât mirositor împotriva premierului ungar. Agamanul de la OIL TERMINAL, sub pretenţia că vrea binele

ţării, îi face rău cât se poate de mult. Stând pe plaja Modern din Constanţa, prăjindu-se sub soarele torid al verii, senatorul va veni la toamnă cu bagajele pline de venin, ură şi demagogie, c-aşa-i rrromânul!

Cine se naşte din pisică, şoareci mănâncă

Deputatul Tudor Mohora promitea să devină revelaţia acestui sezon. Presa s-a grăbit să salute despărţirea acestuia de PSM-ul binecunoscuţilor dinozauri Verdeţ şi Păunescu. Era aşteptată cu nerăbdare apariţia noii formaţiuni politice Partidul Socialist, pe care grupul disident o anunţa ca fiind o structură modernă, în pas cu Europa.

Prima dezamăgire: programul noului partid este practic copie la indigo a documentului similar de la PSM. Interesante păreau şi declaraţiile dlui Mohora, care anunţa răspicat că nu intenţionează să sprijine necondiţionat acest guvern. Şi totuşi soarta Proiectului de lege privind accelerarea privatizării a atârnat de votul celor de la Partidul Socialist, care au sprijinit guvernul. Rămâne de văzut cât de condiţionat a fost acest sprijin.

(Pagină realizată de RĂZVAN DUMITRESCU, MARIAN GHIŢEANU, RADU IOANID)

Banii murdari și crima organizată

Redactorii revistei Flacăra au cunoscut primii în presa românească manuscrisul cărții generalului maior Costică Voicu, BANII MURDARI ȘI CRIMA ORGANIZATĂ. La vremea respectivă, în revista noastră a apărut articolul - În anchetă cu generalul Costică Voicu. Ne face plăcere ca la apariția acestei lucrări valoroase să oferim cititorilor câteva pagini din volum, pentru a afla, de la o sursă autorizată, câteva repere ale dezastrului în care ne aflăm.

„Spălarea" banilor în România

„În concepția noastră, «banii murdari» reprezintă sumele de bani sau orice alte valori patrimoniale dobândite de una sau mai multe persoane în urma comiterii cu intenție sau participării la comiterea unei infracțiuni incriminate de legea penală română".

Revenind la definiția formulată în România, pentru a o argumenta se pornește de la elementele ce caracterizează și particularizează fenomenul criminalității în țara noastră, manifestat în contextul realităților pe care le parcurge societatea în această etapă. Noul mecanism de funcționare a societății, apărut după evenimentele din finalul lunii decembrie 1989, a dat posibilitatea existenței capitalului privat, teoretic în proporții nelimitate, pentru fiecare persoană. Practic însă procesul de formare și dezvoltare a capitalului privat pe căi legale s-a dovedit și se dovedește extrem de greoi.

Explicația trebuie căutată nu numai în condițiile anterioare anului 1990, în fapt când nici nu se putea vorbi de capital privat, dar mai ales în realitățile perioadei imediat de după 1989 când, pe fondul inexistenței unor reglementări legale, nu s-a creat cadrul minim care să ofere posibilități în acest scop.

Într-un asemenea context, caracterizat de o puternică destabilizare în aproape toate planurile vieții, s-a produs agresiunea fățișă asupra proprietății publice, singura existentă cu adevărat în proporția cunoscută. A început, în chiar debutul frământatului an 1990, scurgerea masivă, sistematică și organizată de capital din proprietatea publică spre proprietatea privată. În fond, s-a declanșat procesul de formare și alimentare ilegală a capitalului privat, prin furturi de mari proporții, falsuri și înșelăciuni.

S-a creat astfel un imens capital negru căruia s-a încercat a i se da, de către posesorii ilegali, o aparență de legalitate, într-o perioadă în care nu a existat nici un text de lege care să oblige persoanele să justifice proveniența bunurilor și valorilor. În consecință, a rămas de făcut un singur lucru, acela ca poliția, dar și organele de control financiar și de inspecție să încerce a stăvili fenomenul ce lua proporții alarmante.

De exemplu, trei grupuri organizate au sustras, în mod repetat din cadrul secțiilor speciale ale combinatelor chimice din Craiova, Oneşti și Săvinești, o importantă cantitate de platină (metal prețios) aflată în compunerea unor utilaje, pe care au valorificat-o, prin intermediul unor traficanți, în Iugoslavia și Turcia. O parte din suma de zeci de mii de dolari obținuți a fost investită de infractori în imobile și autoturisme.

Un caz tipic de spălare a banilor dobândiți prin escrocherii repetate se referă la patronul unei societăți comerciale care, lansând un așa-numit joc de într-ajutorare, a colectat fonduri bănești de la un mare număr de persoane, folosind practica escrocheriei, investind apoi o parte din multele milioane obținute pentru achiziționarea unei fabrici de mobilă.

O altă metodă, de data aceasta mai abilă, folosită pentru dobândirea de capital negru și reciclarea acestuia, o constituie valorificarea rapidă a unor mari cantități de bunuri sustrase din unități economice, sumele în lei realizate fiind convertite în valută (dolari S.U.A. și mărci germane). În continuare, cu aceste sume s-au achiziționat din străinătate mari cantități de produse (confecții, produse alimentare etc.) vândute la prețuri de speculă prin societăți comerciale privatizate.

Situația ca atare pune în evidență funcționarea unei veritabile economii subterane, în care circuitele financiare legale sunt ocolite, iar organele de control practic sunt aproape incapabile să depisteze afacerile de mari proporții ce se derulează.

Contrabanda și evaziunea fiscală, cele mai profitabile activități

De altfel, o caracteristică a fenomenului de spălare a banilor în România este aceea că operațiunile de convertire a fondurilor, tranzacțiile și comercializarea unor valori se fac în afara structurilor financiar-bancare și de credit. Concluzia se bazează exclusiv pe cazuistica instrumentată de poliție, pentru că lipsa oricărei reglementări în domeniul financiar-bancar, care să oblige identificarea și sesizarea cazurilor de tranzacții suspecte și operațiuni în numerar peste o anumită sumă, face ca segmentul acesta, de altfel, cel mai important, să nu fie cunoscut sub aspectul afacerilor ce ascund fenomenul de spălare a banilor.

Problematica rezolvată până în prezent, mai ales de către justiție, pune în evidență că marile afaceri ilegale generatoare de imense fonduri financiare sunt derulate de către grupuri de persoane bine organizate, care dispun de posibilități practic nelimitate de a corupe funcționari și persoane din structurile financiar-bancare și de control vamal.

Activitățile ilegale cele mai profitabile rămân actele de mare contrabandă și evaziune fiscală, materializate în introducerea ilegală în țară a unor mari cantități de țigări, băuturi alcoolice, cosmetice și produse alimentare, fără ca acestea să fie declarate organelor vamale și nefiind înregistrate în evidențele contabile.

De dimensiuni aproximativ egale sunt actele de contrabandă constând în scoaterea ilegală din România a unor importante cantități de mobilier, cherestea, metale neferoase etc., care sunt valorificate pe piața externă, cel mai adesea cu complicitatea funcționarilor vamali.

Un caz de răsunet, cercetat și finalizat în anii 1993 - 1994, îl reprezintă cel privind pe cetățeanul libanez Elias Nassar care a introdus în România, fără să achite taxele vamale și accizele aferente, țigări în valoare de mai multe miliarde de lei. În rechizitoriul întocmit de către Parchetul General de pe lângă Curtea Supremă de Justiție din mai 1994, se reține faptul că Nassar, împreună cu o româncă, Paraschiv Marilena, au constituit societatea comercială ELMA-IMPEX-S.R.L. cu sediul declarat inițial în București și care avea ca obiect de activitate importul și exportul de mărfuri precum și comercializarea lor în România și în străinătate. Ancheta desfășurată a demonstrat, fără echivoc, faptul că acționând organizat Nassar a urmărit și finalizat o vastă operațiune de fraudare a statului român.

Se impune precizarea că acest cetățean libanez avea și calitatea de patron al firmei „EMA TRADING" cu sediul în țara sa de origine, calitate în care a încheiat în anul 1992 un contract cu Regia Autonomă „ROMTEHNICA" privind importul de produse speciale din România.

Prin această operațiune contractuală, libanezul și-a asigurat „acoperirea" comerțului cu țigări, putând manipula importante sume de bani, în conturile deschise pentru a asigura confidențialitatea manevrelor financiare. Din derularea operațiilor clandestine cu țigări el a dobândit importante sume de bani în lei, ca urmare pretinzând Regiei Autonome „ROMTEHNICA", partenerul său de contract, ca plata produselor speciale livrate de către aceasta să fie făcută nu numai în dolari U.S.A. cum se stipulase inițial, ci și în lei, încălcându-se astfel în mod grav dispozițiile în materie.

Rechizitoriul Parchetului General a reținut că „sub imperiul necesității menținerii contractului, această pretenție a fost acceptată și, din acest moment, inculpatul Nassar a trecut la o nouă etapă a afacerilor".

În acest scop, el a înființat o nouă societate comercială „ROMEL-IMPEX" S.R.L. care, deși nu a desfășurat nici o operațiune economică, a încasat de la 48 de societăți comerciale suma de peste 2 miliarde lei, pe care a plătit-o în mai multe rânduri, prin CEC-uri, Regiei Autonome „ROMTEHNICA".

Aceste plăți reprezentau în fapt contravaloarea produselor speciale livrate de Regia Autonomă, dar suma în lei provenea în realitate din contrabanda cu țigări. Iată, astfel, cum plăți în aparență legale ascund în fond operațiunea clasică de spălare a banilor obținuți din contrabanda cu țigări. În realitate, întocmind documente fictive, cetățeanul libanez și-a acoperit afacerile ilegale desfășurate în România.

Edificator prin amploarea afacerilor ilegale este cazul unei puternice rețele de contrabandiști conduse de cetățeanul cipriot Victor Issa care, în decurs de trei ani, a introdus în România, prin acte de contrabandă, aproape un miliard de pachete de țigări, sumele în lei obținute din comercializarea acestora fiind schimbate în dolari S.U.A. Ancheta a stabilit că infractorul a obținut, prin această metodă, peste 60 milioane dolari, pe care i-a depozitat în conturi personale deschise la mai multe bănci din România, ulterior aceștia fiind transferați în conturi din străinătate. Este de reținut - măcar ca un semnal de alarmă - faptul că nici un funcționar din cadrul unităților bancare române nu a sesizat autorităților competente despre alimentarea sistematică a conturilor cu sume mari de dolari de către vreun cetățean străin.

În spălarea banilor sunt implicați înalți funcționari

Cea mai utilizată tehnică pentru spălarea banilor, practicată în România, rămâne însă contrabanda cu mijloace de plată străine, respectiv scoaterea fizică peste frontiere a unor importante sume provenite din practicarea evaziunii fiscale, traficul cu valută falsă, contrabanda și traficul cu substanțe radioactive. Luând în calcul, din această perspectivă, dimensiunea corupției, trebuie să recunoaștem că sumele de bani, lei sau valută, pretinse și primite de către funcționari publici sau alte categorii de persoane, sunt investite de către aceștia în imobile, terenuri, autoturisme de lux, bijuterii, opere de artă etc. Este de notorietate, exemplele fiind sub ochii noștri, că un număr apreciabil de cetățeni români și străini au achiziționat, într-un timp relativ scurt, numeroase imobile, terenuri în zonele turistice și de agrement, hoteluri, stații de benzină, cazinouri, cluburi de noapte și multe altele, imensa majoritate a capitalurilor investite în acestea provenind din comiterea de infracțiuni.

Semnificativ în acest peisaj este cazul unui înalt funcționar de bancă din București care, în numai doi ani, prin acordarea ilegală a unor credite, a pretins și a primit sume de bani (lei și valută) pe care le-a utilizat pentru achiziționarea a trei apartamente, construcția unei vile în zona montană, cumpărarea a patru suprafețe de teren și a patru autoturisme de lux, plătind pe toate acestea peste 250.000 dolari S.U.A.

Ce aude unicornul

Urnele, amenințare și fascinație

Pentru a combate „șantajul" practicat de unii parteneri din arcul guvernamental ai PDSR, dl Adrian Năstase a amenințat săptămâna trecută cu alegeri anticipate. Sunt convins că acestea nu se vor ține, cu atât mai mult cu cât anul viitor este programat scrutinul „normal". Mi se pare însă util să determinăm ce s-ar întâmpla dacă românii ar fi chemați în perioada imediat următoare la urne. Pentru aceasta, e necesar să aruncăm un ochi la ce s-a petrecut în țările frățești.

Acolo - cu excepția Cehiei -, după guvernări de dreapta, foștii comuniști (reorganizați în partide socialiste de tip occidental) au revenit la putere. Nu însă din cauză că electoratul ar fi vrut din nou comunism. Revenirea stângii ține mai ales, dacă nu exclusiv, de caracteristicile - nebănuite la început - ale „perioadei de tranziție", de ineditul situației create. Occidentul a considerat că punând cu nădejde umărul la prăbușirea sistemului comunist a făcut tot ce era de datoria lui, celelalte fiind o afacere a Estului. La rândul lor, cetățenii din fostele țări socialiste au avut la început impresia (iluzia) că dispariția stăpânirii comuniste rezolvă prin ea însăși totul, că restul vine de la sine. S-a văzut că nu era deloc așa. Țările din Est nu s-au trezit, după ce au renunțat la regimurile comuniste, în situația țărilor occidentale. Acestea au ajuns la nivelul de dezvoltare pe care-l au în prezent, la structurarea economiei și la mecanismele care funcționează bine după o evoluție (postbelică) de decenii și fără să fi existat un hiatus, o fractură, o întrerupere a dezvoltării normale. În schimb, statele răsăritene au efectuat traversarea deșertului roșu. Ca urmare, ele suportă de cinci ani încoace un proces inedit, parcurg un drum pe care nu l-a mai străbătut nimeni și tocmai de aceea jungla este aici mai mare și mai fioroasă decât la occidentali, unde, pe măsură ce apăreau fenomene negative, se creau și armele și mijloacele pentru a le combate. Rezultatul: scăderea drastică a nivelului de trai, a puterii de cumpărare, șomajul, nesiguranța zilei de mâine, disperarea oamenilor care nu au o sursă de existență asigurată. Din asta provine resurecția stângii în țările foste socialiste - oamenii simpli au votat, după ce euforia izbăvirii de comunism a trecut, pe cei care le-au promis că le asigură pâinea cea de toate zilele, deci pe acei pe care-i cred în stare de a realiza o minimă securitate socială.

Abia după revirimentul socialist din vechiul lagăr a fost clar pentru toți cât de mult a greșit Occidentul în politica sa față de țările foste comuniste. El trebuia să pună în funcțiune din proprie inițiativă, chiar și fără o cerere expresă din partea statelor respective (care erau atunci sub șoc și nu-și dădeau bine seama de ce le trebuie), un al doilea Plan Marshall, destinat lagărului socialist ce se destrămase. Efortul financiar s-ar fi justificat pe deplin, consecințele ar fi fost benefice pentru toți. În loc de asta, Occidentul a lăsat centrul și estul Europei post-comuniste pe mâinile unor bișnițari, ale unor aventurieri dornici de îmbogățire rapidă prin afaceri necinstite, ale unor corbi care s-au năpustit asupra est-europenilor, aducându-i în situația de a se întoarce, în disperare de cauză, cu fața spre foștii comuniști.

Dar, în afara implicațiilor de fond, come-back-ul stângii în fostele țări socialiste a însemnat ipso facto și nașterea acolo a mecanismului democratic al alternării la putere. La noi acest lucru încă nu s-a petrecut, România s-a sustras până în prezent acestui proces. Cauzele sunt multe. Printre ele, slăbiciunea opoziției, în bună măsură ca rezultat al duritățli regimurilor dejist și ceaușist, care au reprimat fără milă cea mai mică tendință de nesupunere și împotrivire. Prin urmare, în perioada post-comunistă, noi, românii, am avut (și avem) o guvernare neîntreruptă a stângii. Însă românul este și el dornic de schimbare, și pentru actul în sine (să mai vină și alții și să arate ce pot, căci cu cei de-acum ne-am lămurit), dar mai vârtos fiindcă guvernarea actuală l-a dezamăgit profund. În același timp, opoziția de astăzi, deși divizată, este alta decât cea de acum 5 sau 3 ani. Din aceste motive, un scrutin în acest moment ar pune opoziția într-o situație avantajoasă. Cred că tendința aceasta se va menține ori chiar se va accentua și în cazul (aproape sigur) că alegerile vor fi lăsate să se țină la vremea lor, către sfârșitul lui 1996, dar rămâne de văzut dacă ea va fi destul de puternică pentru a pune și la noi în funcțiune mecanismul alternării la putere.

ION D. GOIA ■

Ramura de măslin din ciocul porumbelului

Siria și Israelul ar putea să bată palma

Negocierile dintre Israel și Siria, despre care se credea că sunt în impas, merg totuși pe drumul cel bun, și ar putea să ducă la semnarea unui acord de pace între cele două țări. Presa occidentală a și făcut scenariul viitorului „moment istoric". Scena va avea loc la Washington sub oblăduirea președintelui american Bill Clinton. Cam pe la mijlocul lunii mai a anului viitor, pe peluza din fața Casei Albe, președintele Siriei, Hafez Al Assad, va strânge mâna premierului Yitzhak Rabin consfințind înțelegerea cu privire la retragerea israeliană de pe Înălțimile Golan și cu privire la alte aspecte prin care să se pună capăt situației de „nici pace, nici război" în care se găseau cele două părți.

„Scenariul" nu ar avea nimic senzațional pentru că ar fi de fapt o repetare a incredibilei strângeri de mână, cu adevărat istorice, tot în locul mai sus pomenit, dintre Arafat și același Rabin. De data aceasta, dacă premisele vor fi înfăptuite, Israelul va putea să marcheze un punct decisiv în politica sa de abordare pas cu pas și partener cu partener a procesului de pace cu vecinii săi arabi. Ideea unei soluții globale, care fusese vehiculată în urmă cu câțiva ani - atunci când pacea se întrezărea la orizont - s-a vădit din capul locului greu de realizat, pentru că ar fi supus o abordare foarte complexă a unui nod de contradicții. Iar Israelul nici nu părea pregătit să accepte o asemenea luptă pe mai multe fronturi pentru că ar fi fost nevoit să facă prea multe concesii.

Trebuie spus însă că această mult râvnită pace nu ar fi fost decât un vis îndepărtat dacă evenimentele din 1989 nu ar fi dus la prăbușirea sistemului bipolar de securitate la scară globală, o dată cu decăderea sistemului comunist și încetarea războiului rece. În noile condiții istorice Israelul a înțeles că este în interesul său să pună capăt stării de beligeranță în care se afla cu statele arabe din regiune, după repetatele războaie care i-au adus un anumit câștig teritorial, dar o permanentă stare de insecuritate. Breșa a fost creată prin acordurile de la Camp David când s-a realizat pacea cu Egiptul, statul arab cel mai important din regiune, în pofida unui adevărat front al refuzului pe care îl creaseră celelalte state arabe și chiar trecând peste amenințările acestora. De altfel ironia soartei a făcut ca unul dintre protagoniștii acelui moment, fostul președinte egiptean, Anwar El Sadat, să cadă victimă tocmai datorită cutezanței gestului său politic. Au urmat ani lungi de așteptare până la pacea cu palestinienii, astfel încât acum s-a creat un mini-teritoriu palestinian autonom enclavat în suprafața statului israelian. Raporturile Ierusalimului cu Libanul s-au ameliorat, s-au pus bazele păcii cu Iordania, dar mai rămânea Siria. Regimul de la Damasc părea dispus la cele mai puține concesii. Dar a devenit imperios necesar ca și Damascul să dea dovadă de o poziție mai realistă, înscriindu-se în formidabila tendință către pace care a „izbucnit" pur și simplu în regiune în ultimii ani.

Prin convorbirile „sponsorizate" politic de Washington, Israelul dorește obținerea unor garanții de securitate la granița cu Siria. În același timp, Damascul vrea retrocedarea necondiționată a Înălțimilor Golan, ocupate după războiul din 1967. Israelul își va lua măsuri proprii de apărare, chiar dacă va realiza o retragere militară din zonă prin introducerea unui sistem aerian de avertizare timpurie, monitorizat prin satelit. S-a ajuns chiar și în faza tehnică a negocierilor, pentru că șefii de stat major ai celor două armate au convenit chiar și asupra instalării unui „telefon roșu" între cele două capitale pentru evitarea riscurilor unor acțiuni necugetate. În cazul finalizării negocierilor, SUA vor bifa un mare succes diplomatic, putând să transmită lumii mesajul că America este într-adevăr superputerea lumii. Dar această „pax americana" nu înseamnă și dispariția completă a potențialului focar de tensiuni din zonă. Mai rămâne de rezolvat statutul Ierusalimului, apoi obținerea unei neutralități din partea Irakului, plus celelalte obiecte de contencios existente chiar cu cei cu care Israelul a realizat deja acorduri parțiale de pace. Dar calea e cea bună și auspiciile par favorabile.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Mileniul trei fără un sfert

Un viciu istoric...

Declarațiile tiribombastice ale președintelui Adunării Federației Ruse, Vladimir Șumeiko, făcute la București cu ocazia... istoricei sale vizite sunt tiribombastice și nu prea. Distinsul parlamentar, figură proeminentă în peisajul politic de la Moscova, nu a făcut decât să rostească mai apăsat ceea ce prudentul Kozârev șoptește mai suav: Rusia este decisă să nu permită NATO o flexibilitate „excesivă" în direcția Estului. Că NATO este, la rândul său, decis să nu ia în considerare un veto rusesc asta este o altă problemă. O altă problemă și nu prea: la Bruxelles și nu numai acolo există destui strategi care țin mult la demnitatea alianței, dar și destul de mult la propria carieră. Or, practica abordărilor occidentale arată că Vestul e țanțoș cam cât îl lasă... rușii. Decenii în șir „războiul rece" a fost comandat de ruși până acolo încât toate declarațiile vestice se compuneau **după** ce se lua notă de cum vrea Kremlinul să tușească, să strănute, să spună „niet". Istoria convietuirii Est-Vest a fost, într-o covârșitoare majoritate, dictată de Moscova, articulată de Moscova, exploatată de Moscova.

Ceea ce a atras, așadar, atenția în intervenția lui Șumeiko la București nu a fost refuzul Rusiei de a accepta îngustarea spațiului său de influență directă cât angajarea României la remorca tacticii ruse pe plan militar. Desigur, Cotroceniul a reacționat având în vedere că se află sub transfocator occidental, ripostând: „decizia privind integrarea României în NATO se ia la București și nu în altă parte!" Așa e. Bravo. Numai că întrebarea rămasă în ceață este unde se ia decizia de a se decide (la... București) cutare sau cutare direcție? Răspunsul, impus de însești ultimele evoluții, este alarmant la Moscova. Adevărul gol-goluț este că România, dincolo de declarațiile de bune intenții, de cochetăria cu Occidentul, de intonarea ariilor democrației pe o voce sau mai multe, face cu ochiul către Vest și alunecă spre Est. Toate deciziile de politică internă vocalizează, în formă, necesitatea intrării în Europa și pășesc, în fond, spre tradiționalul orizont răsăritean. Din această duplicitate puterea actuală nu vrea și, poate, nici nu are interesul să iasă. Acest tip de joc este perdant, consumă timp degeaba, încurcă partenerii, strică sistemul de „mobilizare intern".

Șumeiko, afirmând că România spune „niet" NATO-ului, nu a făcut decât să împingă căruța pe drumul... drept, după ce a remarcat că bietul nostru vehicul înaintează, tragi-comic, pe atâtea cărări. Să recunoaștem: spectacolul este de un comic copios. În aparență. În fond ne aflăm în fața unui viciu istoric!

RADU BUDEANU ■

Cu cărțile pe față

George Arion în dialog cu dl Adrian Năstase

„A existat Ialta și poate și Malta"

George Arion: - Domnule Adrian Năstase, vă propun să vorbim cu sinceritate despre minciună...

Adrian Năstase: - Cu plăcere.

G.A.: - ... mai ales că prima carte despre România postrevoluționară se intitulează „O minciună mai mare decât secolul". Ați citit-o?

A.N.: - Am citit multe articole despre România, despre revoluție... Am considerat, în urmă cu câțiva ani, și cred și acum, că revoluția a fost un fel de cutremur care a dat drumul la foarte multe tensiuni, dar, în același timp, a creat foarte multe frustrări, nemulțumiri, percepții. S-a pornit un război al percepțiilor despre ceea ce ar fi trebuit să fie adevărul, ideea că adevărul trebuie restituit, că revoluția a fost furată, ca și cum am fi discutat despre obiecte.

G.A.: - Și care e părerea dumneavoastră?

A.N.: - În decembrie '89 a pornit un proces de schimbare pe care l-am numit revoluție și care nu s-a încheiat. De aceea, adevăr și minciună în legătură cu aceste lucruri sunt, de fapt, abordări în absolut despre un proces care e în desfășurare. România, ca întotdeauna, a fost și este considerată ca o pradă. Întotdeauna au existat, și mai există, interese. **A existat Ialta și poate și Malta**; există și acum discuții între marile puteri privind Europa, lumea. Așadar, aceste eventuale interese au nevoie de o anumită percepție despre realitate, realitatea fiind ea însăși ceva care se construiește sau este greu de descoperit, ca un mozaic acoperit de praf pe care nu dorim neapărat să-l dăm la o parte; în aceste condiții avem un caleidoscop care ne dă imagini diferite, depinde de unghiurile din care privim. Oricine se poate întreba de ce a fost nevoie de minciuna cu zecile de mii de morți de la Timișoara.

G.A.: - Chiar, de ce?

A.N.: - Poate că presa franceză trăiește sub o frustrare în legătură cu aceasta, și poate că multe din imaginile succesive deformate se bazează și pe un resentiment pornit de la acel moment. A existat, în mod evident, o prăpastie între realitate-evoluția realității și percepție-evoluția percepției. Ceea ce a deformat-o poate să fie uneori minciuna. Minciuna aș denumi-o în acest caz o percepție deformată asociată cu o anumită intenție legată de o prezentare deformată, deci nu o percepție neutră, a celui care, de exemplu, este „impresionat" de fapte, primește o informație trecută printr-un filtru și, în mod dezinteresat, răspândește mai departe această imagine, deja modificată. Minciuna este rezultatul faptei celui care, în legătură cu anumite fapte, dorește să ofere mai departe unor terți o percepție deformată datorită unui interes, unei stări subiective.

S-a testat ceea ce alții testează acum în Bosnia

G.A.: - Dar la noi a existat și mai există încă multă minciună!

A.N.: - În ultimii 5 ani, ne-am confruntat mai mult cu aceste mori de vânt care au fost percepțiile deformate, unele din reflex politic, poate pentru că am avut tentația să spunem **Nu** atunci când alții spuneau **Da** și invers, dintr-un joc politic introdus după '89 și care trebuia să devină realitate prin spirit de contradicție, prin divergență. E foarte greu să luăm din acest ghem firul care trebuie.

G.A.: - Dar unii au nevoie de acest fir!

A.N.: - Sunt foarte multe porți pe care se poate intra în acest subiect.

G.A.: - Iar unii dintre noi au intrat și mai intră încă în acest subiect cu ajutorul televizorului.

A.N.: - Inevitabil, pentru că deja televizorul a fost un caleidoscop care a oferit o anumită selecție, anumite imagini. Noi într-un fel am văzut o fotogramă, o succesiune de lucruri sau o parte din succesiunea lucrurilor. A fost un bombardament informațional extraordinar pe care unii, poate din rea credință sau bună credință, l-au folosit în acele zile. Eu cred că s-a testat într-un mod diabolic ceea ce poate alții testează acum în Bosnia. Este foarte greu să spun, deși, aparent am fost considerat mai aproape de miezul lucrurilor. Citind cartea lui Talbot **La cele mai înalte nivele** am descoperit lucruri pe care poate ar fi trebuit să le fi știut când eram ministru de externe: un dialog care s-a realizat pe deasupra capetelor noastre între Bush și Gorbaciov. Sigur, așa s-a-ntâmplat întotdeauna în relațiile internaționale; cine are putere, îmi spunea cineva, acționează ca atare, fie că-i place, fie că nu.

G.A.: - Atunci de ce mai vorbim de privatizare? Doar ca să ne amăgim singuri?

A.N.: - Poate este importantă fiindcă realizează o schimbare a managementului întreprinderii, asigură o mai mare responsabilitate pentru cel care conduce întreprinderea. Există întreprinderi care merg extraordinar și altele care au fost îngropate de directori care au fost buni înainte de '89, poate, dar care nu sunt capabili să fie eficienți dincolo de perimetrul județului în care se află. Economia noastră se încadrează în economia europeană și cel care coordonează o întreprindere trebuie să fie capabil să vorbească o limbă străină, să dea un telefon la Bruxelles, să meargă de la o zi la alta în Germania; în felul acesta vor putea fi dinamizate întreprinderile. Sunt oameni care au rămas cu un grad de comoditate și mentalitate mai veche; fiecare caz trebuie judecat în parte, nu trebuie mers pe generalizări. Foarte interesant: unii care erau considerați cei mai comuniști au reușit, poate, mai bine decât alții în afaceri.

G.A.: - Comunismul pregătește mai bine pentru capitalism?

A.N.: - Nu, și nu cred că tocmai acești oameni vor să refacă comunismul. Schimbările se petrec ca un bulgăre de zăpadă pe care nu-l mai poate opri nimeni. Direcția acestor schimbări este foarte clară: noi trebuie să găsim soluții pentru ca efectele să fie maximizate pentru societate și cred că trebuie realizate anumite corecții.

G.A.: - Cred c-am fi mai aproape de adevăr dacă spunem că nu s-a dorit.

A.N.: - Nu e nevoie de foarte mult pentru a porni aceste întreprinderi. Am văzut în Franța ceea ce se numește o pepinieră industrială: într-o hală dezafectată primăria orașului și o fundație locală au creat niște spații mici pe care le-au închiriat unor tineri care au avut idei și au făcut întreprinderi, și-i țineau în aceste „incubatoare" până când reușeau să se țină singuri pe picioare și atunci plecau în alt oraș, în zone interesante din punct de vedere tehnologic. Eu cred că nici nu-i nevoie de foarte mulți bani, ci de mai multă implicare și mai multă imaginație.

G.A.: - Aveți perfectă dreptate.

A.N.: - Îmi aduc aminte de tipi care veneau și ofereau 10 milioane $ împrumut și aveau nevoie de fapt de o hârtie pe care după aceea o foloseau în altă parte, sau făceau câte-o poză când erau primiți de un om politic din România și o foloseau în altă țară, pretinzând că au o anumită credibilitate. Există faima escrocilor internaționali pe care noi nu i-am întâlnit, nu-i știam, și în buna credință care exista imediat după '89, s-au întâmplat diverse chestiuni care au făcut ca, după aceea, oamenii să fie mult [illegible]. Pe urmă, faptul că întreprinderi valoroase au fost vândute rapid în țările apropiate, ca după aceea să fie închise pentru că de fapt ele

G.A.: - Dar nici cum îi plimbăm acum de la Ana la Caiafa.

A.N.: - Alte dificultăți țin și de faptul că noi nu neapărat întotdeauna trebuie să afirmăm niște industrii care pot reprezenta un potențial pericol pentru locurile de muncă din țările occidentale - industria aeronautică sau agricultura - care aceasta poate pune probleme serioase în ceea ce privește exporturile agricole și prețurile. Dacă ieșim pe piață anul viitor cu produse agricole, vom duce la o scădere a prețurilor pe piața mondială. Sunt foarte multe lucruri pe care va trebui să le integrăm. Nu mai putem continua să legitimăm toate ramurile industriei care au functionat înainte de '89.

Nu schimbarea formei de proprietate este determinantă

G.A.: - Dar la noi, de ce să nu recunoaștem, toți sunt nemulțumiți!

A.N.: - Nu știu dacă statisticile sunt întotdeauna cele mai bune răspunsuri; sunt, desigur, importante, dar nu vreau să comentez lucruri pe care le vedem mai puțin: numărul de case la roșu pe care le văd la periferia satelor, care pentru mine reprezintă un indiciu despre un anumit tip de schimbare. Am fost în județul Tulcea și n-am mai văzut aceste case, ceea ce mi-a dat o anumită imagine despre județul Tulcea și ce-ar trebui făcut acolo, dar, mergând în alte zone, am văzut că există un potențial de schimbare. Bineînțeles, se poate mai mult, dar prefer să judec lucrurile după niște criterii pe care eu mi le stabilesc, așa cum prefer, de exemplu, să judec evoluția economică inclusiv după 3-4 fabrici particulare pe care le-am văzut...

G.A.: - Prea puține, domnule Adrian Năstase, prea puține!

A.N.: - ... după numărul de magazine de pe străzile unui oraș, sau după numărul de mașini străine care merg prin București sau alte orașe, după numărul de turiști în hoteluri. Sunt elemente mai puțin spectaculoase pentru statistici, dar ele ar trebui introduse în niște analize. Lucrurile nu stau foarte rău, nici foarte bine. Ne îndreptăm spre mai bine, cred că nu avem prea multe variante, cred că soluția reprezintă în continuare **gradualismul realizat cu înțelepciune**, cred că este nevoie de mai multă implicare, **nu neapărat schimbarea formei de proprietate este determinantă.**

G.A.: - Ca de exemplu?

A.N.: - Ca de exemplu politica față de tineri, față de tinerii inteligenți, față de elita intelectuală, de pensionari, de grupurile defavorizate, încurajarea industriei mici și mijlocii - unde nu s-a făcut destul din cauza lipsei de idei și imaginație, în primul rând.

G.A.: - Referitor la bulgele acela de zăpadă care se rostogolește. Nu vi se pare că se rostogolește cam încet?

A.N.: - Eu nu sunt pent un ritm foarte rapid, partea negativă la noi este că am fost cel mai puțin pregătiți pentru astfel de schimbări, datorită faptului că am trăit într-un sistem autistic în perioada 1968-1989. Celelalte țări și-au format cadre în străinătate, au fost pregătiți cu o nouă clasă politică, tehnologică. Noi n-am avut așa ceva. Există, pe de-o parte, tentația funcționarului de a-ți spune: Nu pentru că nu cunoaște foarte bine subiectul și implicațiile sale și se teme să spunând DA ar putea să vină Curtea de conturi sau Procuratura sau [illegible] - Flacăra de exemplu - să-ntrebe de ce-ai făcut operațiunea asta. Dă spune NU, nu i se-ntâmplă nimic. Salariul lui merge mai departe... Aceas neimplicare nu ține neapărat de rea voință, de lipsă de competență, ci de lipsă de experiență în problemele respective. La nivel politic discutăm unei despre proiecte foarte mari, ele apoi se îngroapă la nivelul unor funcționari care nu vor să riște. Ei rămân sub toate guvernele în posturile respecti: în momentul în care se implică își pun o anumită ștampilă, riscă să fi scoși din posturile respective la alegerile următoare. Pe de altă parte, u cred că nici soluțiile nu sunt întotdeauna foarte clare și nici nu cred că putem să credem în generozitatea dezinteresată a tuturor celor care vin [illegible] noi.

Înainte era mult mai comod

G.A.: - Referitor la cei care au cunoscut spațiul românesc, ce observații interesante de-ale lor ne puteți spune?

A.N.:- Foarte interesantă [illegible] reacția japonezilor, care, în mod tradițional, așteaptă să intre pe o anumită piață; coreenii, thailandezii, [illegible] Hong Kong deschid piața, firmele japoneze venind ceva mai târziu, când lucrurile sunt foarte bine evaluate și foarte clare. Din acest punct de vedere cred că există mai mult interes din partea firmelor japoneze, dar observăm că primul val al investițiilor din Turcia s-a încheiat, a urmat al doilea val de investitori mai importanți - Coreea de Sud. Rămân în continuare relații firave cu Africa, ceea ce este normal, relații ușor incerte cu Orientul Mijlociu, unde noi am dezvoltat relațiile cu țări arabe considerate moderate, dar acest lucru nu a dus la o modificare în plan economic. De exemplu, relațiile economice cu Kuweitul.

G.A.: - Noi am făcut suplimente speciale cu Kuweitul și Emiratele, și ni s-a părut fabulos ce pot oferi.

A.N.: - Așa este, dar noi nu știm să lucrăm foarte bine cu țările de acest gen, unde există totuși alte rigori, niște posibilități [illegible] familială în care trebuie să pătrunzi [illegible] care presupun un alt tip de relații. Noi eram obișnuiți, înainte de '89, să sprijinim aceste proiecte mai ales la nivel guvernamental, acest mecanism nu mai este operant acum. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le regândim, există dificultăți de adaptare care reflectă și dificultățile partenerilor. Dacă înainte erau obișnuiți să discute numai cu CSP-ul și nu mai aveau nevoie să negocieze cu 10-20 parteneri, schimbarea de la noi este o schimbare negativă pentru ei. Înainte era mult mai comod.

G.A.: - De când aud chestia asta!

A.N.: - Deciziile sunt dificile. În Ungaria a fost lansat un program de austeritate cum n-a mai cunoscut nici una din țările din Europa Centrală. Este ceva absolut doborâtor, cu niște efecte sociale fantastice. Deci iată că nu neapărat investiția străină este totul, pentru că trebuie ca investiția să se ducă în principal pe consum, nu numai în zona serviciilor. Trebuie ca banii aceștia investiți și care trebuie rambursați să producă un rezultat care să permită achitarea creditelor. Nu neapărat instituțiile financiare sunt interesate ca noi să realizăm niște lucruri extraordinare. Ele funcționează pe principiul interesului creditorului care trebuie să-și obțină banii înapoi.

G.A.: - Unii observă o polarizare tot mai accentuată a societății românești în cei bogați și cei foarte săraci, neexistând bine dezvoltată clasă de mijloc.

A.N.: - Da, pentru că acesta a fost primul rezultat al tranziției. În '89 exista o sărăcie egal repartizată, cu excepțiile pe care le cunoaștem. Or, acest mecanism s-a dereglat în momentul în care s-a dereglat sistemul reglementărilor, când au apărut zone de vid legislativ care au permis îmbogățirea rapidă, uneori doar prin eludarea legii sau portițele ei. Din păcate, nu există un sistem de corecție socială care apoi să redistribuie banii obținuți în aceste moduri. Sistemele noastre nu sunt încă bine puse la punct: de aceea există evaziunea fiscală, mulți bani se obțin fără ca de ei să profite și societatea.

G.A.: - Da, dar între timp unii s-au îmbogățit fabulos.

A.N.: - Un program politic responsabil pentru România trebuie să pună accentul pe crearea unei clase noi. Nu vorbesc numai de partidul nostru, cât de marea majoritate a partidelor.

Recomandarea 1201: „Pe slovaci i-au păcălit"

G.A.: - Înainte era celebrul 702, acum avem celebrul 1201. În câteva cuvinte, pentru Flacăra, vă rog să vă sintetizați poziția față de această problemă.

A.N.: - Cred că trebuie să ne obișnuim să vedem organizațiile internaționale cu două componente și aceasta este o noutate, după al doilea război mondial: o componentă guvernamentală (Consiliul Europei) și componenta parlamentară care este o cutie de rezonanță - Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei. La nivelul parlamentarilor, Adunarea Parlamentară nu a preluat funcțiile parlamentare naționale și nu este un organism care ratifică decizii, tratate. Adunarea Parlamentară este o întrunire a parlamentarilor țărilor membre care evidențiază diverse ipoteze pentru reglementări. Fac anumite recomandări. Recomandarea 1201 face parte din acest rezervor de idei care au fost discutate la nivel politic și care apoi sunt transferate comitetului de miniștri în vederea transformării acestei idei din materie politică în materie juridică. *Recomandarea 1201 cuprinde o recomandare către Comitetul miniștrilor de a se realiza un document în materia protecției minorităților. Comitetul miniștrilor a luat doar parțial elemente din această recomandare și a elaborat convenția cadru privind protecția minorităților, care a fost trimisă spre ratificare diverselor state. Noi am fost primii care am ratificat actul. Fiind recomandare, au mai rămas și alte elemente care, cu altă ocazie, vor fi discutate și, eventual, transformate în materie juridică. N-are rost să discutăm dacă toate recomandările sunt valoroase, justificate. Chestiunea este că recomandarea în sine reprezintă numai un document politic, sau mai bine zis 30-40 componente politice, unele preluate și transformate în materie juridică, altele nu. În ceea ce ne privește, noi ne raportăm la Recomandarea 1201 ca toate celelalte țări membre ale CE, sub aspect politic. Există însă o deosebire între obligația politică (și care ține de consultări, urmărirea anumitor evoluții) și planul obligatoriu juridic, care nu poate fi introdus, în ceea ce privește un stat, decât prin acorduri juridice internaționale. Or, aici nu este cazul. Ceea ce ne-a deranjat pe noi a fost faptul că s-a încercat ca acest document, care este politic pentru celelate țări, să fie transformat într-un document juridic numai pentru România prin includerea lui într-un document juridic bilateral, care era Tratatul bilateral cu Ungaria.* Incluzându-l în tratat, noi îi dăm valoarea juridică înainte ca și celelalte țări să se pronunțe asupra valabilității tuturor componentelor sale. Pe slovaci i-au păcălit, dacă-mi permiteți această expresie mai puțin diplomatică. Pe noi n-au reușit. Pe noi nu ne deranjează recomandarea în sine, ci art. 11 care vizează autonomie teritorială etnică.

G.A.: - Dar autonomie locală?

A.N.: - Nu suntem de acord cu ea. Sunt două lucruri diferite: descentralizarea administrativă și autonomia locală, dar autonomie înțeleasă pentru întreaga colectivitate locală, indiferent că este vorba de români, maghiari, sau cititori ai revistei **Flacăra** sau persoane cu ochi albaștri. **Problema autonomiei** n-are nici o legătură cu drepturile omului sau ale minorităților.

G.A.: - Este evident, imaginea României se construiește în țară, nu se vopsește pe mai nu știu eu unde. Eram în Dubai, mă uitam la TV și pe nu știu ce canal era un interviu cu Viorel Moraru, antrenorul de rugby. Ca fundal erau imagini din București cu aurolaci, handicapați, cerșetori, căruțe în centrul Capitalei. Venind azi la dv. de la Casa Presei, am zărit o sumedenie de astfel de imagini. Eu sunt revoltat, nu ăsta este poporul român. Dar ceilalți speculează aceste aspecte. Fiindcă ele, ne plac sau nu, există. Nu-i putem acuza pe ziariștii străini că mint.

A.N.: - Este vorba de felul în care privim fiecare realitatea. Dv. circulați foarte mult și ați văzut ce înseamnă New York-ul în momentul în care ieși din zona centrală, Cairo, Istanbul, dar în foarte multe țări există probleme dificile, cum e aceea a locuințelor, și în țările occidentale și în cele din Europa de Est. Sunt un anumit gen de persoane, de la periferia societății, care sunt mai mult sau mai puțin evidente. De exemplu, la noi au fost foarte evidenți copiii handicapați. În procente, noi nu stăm mai rău decât țările occidentale, însă această imagine a fost folosită mai mult la radio, televiziune. Cred că depinde de noi să mutăm luminile acestea pe lucruri mai semnificative și mai importante, dacă noi vom ști să oferim evenimente. Evenimentul poate fi o investiție importantă în România, sau un reportaj despre Coca-Cola în nu știu ce ziar american, sau un reportaj de la TV 5, Festivalul Enescu, Reuniunea Interparlamentară din toamnă de la București, sau expoziția Brâncuși de la Paris...

Depinde numai de noi să găsim.

G.A.: - Vă spun în deplină cunoștință de cauză că tânăra generație este într-o stare de apatie și de o indiferență care poate fi mai mult decât nocivă viitorului nostru.

A.N.: - Aveți foarte multă dreptate și zilele trecute discutam cu mai mulți colegi, am fost și la o întâlnire cu olimpicii români. Cred că într-adevăr există o lipsă de încredere a tinerilor în societatea în care trăiesc, existând pericolul de a-i pierde; se duc în diverse alte locuri, fac lucruri mai puțin interesante decât ar putea face în țară, iar aici cred că sunt câteva chestiuni pe care le putem mișca: pe de-o parte, cred că ar trebui să avem o lege a caselor sociale - sunt 3-4 idei care sper să fie materializate cât mai curând pentru că se pare că aceasta este una din problemele cele mai delicate. Mai este problema locului de muncă, și aici lucrurile se mișcă împreună cu tot sistemul economic, și noi ar trebui să dăm o atenție mai mare acestor chestiuni, așa cum ar trebui să dăm o atenție mai mare sistemului economic, și noi ar trebui să dăm o atenție mai mare sistemului de burse în străinătate și care ar trebui să fie un sistem național. Nu sunt adeptul ideii ca o fundație germană sau fundația Soros să aibă grijă de tinerii dotați din România. Cel mult să fie complementar lor. Ar trebui să existe un sistem mai stimulativ al burselor. Mi se pare anormal să dai 6000-8000 lei pentru toți copiii, când părinții au venituri de sute de mii de lei; aceștia nici nu mai trec să-și ia acești bani, de care s-ar putea folosi familiile care chiar au nevoie.

G.A.: - Și totuși, cu sinceritate, ne puteți răspunde: ați devenit cumva dependent de putere?

A.N.: - Este foarte dificil să vă răspund. Uneori am orgoliul să spun că am propria mea valoare profesională și aș putea să plec oricând. Nu știu dacă lucrul acesta este foarte sincer, dar, în același timp, cred că aș avea puterea să fac ceea ce ar fi un șoc dureros. Încerc, pe cât pot, să adaug ceva în sistemul politic și în viața politică din România; sper că nu fac foarte mult rău, sper că uneori fac lucruri care nu sunt neapărat criticabile, însă nu este deloc simplu.

Practic, nu este zi în care să nu fii o țintă, nu este realmente foarte convenabil. Ca privilegii, e greu de spus care ar fi acestea. Popularitatea este relativă, și știu din experiența altor persoane că se pierde relativ ușor, am prieteni care sunt în avocatură și care-mi spun cât de fericiți sunt că n-au intrat în sistemul politic. Poate sunt mai fericiți.

Inconvenientul de a fi profet în propria ţară

Cioran - moartea marelui pesimist receptată în Europa

La moartea lui Emil Cioran, cotidianele noastre, cu foarte puţine excepţii, şi-au rupt cu greu din spaţiul consacrat subiectelor anodine ale zilei pentru a consemna dispariţia unuia dintre cele mai lucide spirite ale acestui secol. Aprecierea nu ne aparţine, ea a putut fi culeasă din tot ce s-a publicat în presa occidentală despre scepticul de la Răşinari. Această „discreţie" a presei române dovedeşte că anumite matrici de mentalitate din vechiul regim au rămas profund înrădăcinate, sau că lipsa de aderenţă la spiritul acestui filosof este caracteristică şi unei părţi a „inteligenţiei" bucureştene. În timp ce ziarele de la Paris aveau pagini pline consacrate celui care făcuse din limba franceză patria sa spirituală - şi căreia avea să-i dea o splendidă strălucire - presa din ţară l-a tratat cu un fel de boicot al tăcerii. Pentru că scurtele notiţe informative, însoţite cel mult de o fotografie, cu greu pot fi numite omagiu postum adus acestui incomod personaj, care face însă glorie spiritualităţii româneşti (nu trebuie să ne refuzăm cuvintele mari, dacă trebuie).

Dar pentru a ilustra percepţia post-mortem a filosofului, vă prezentăm cum a văzut ziarul italian* Corriere della Sera *personalitatea lui Cioran.

A denunţat cu cuvinte de foc toate înşelătoriile gândirii

„L-am pierdut pe Cioran înainte de a primi vestea morţii sale" - scrie în articolul cu titlul de mai sus, **Mario Andrea Rigoni**. De câţiva ani, datorită unui destin a cărui ironie feroce şi dezolantă ar fi fost primul care s-o denunţe, acest erou al lucidităţii contemporane se stinsese pentru totdeauna, alunecând în liniştea umbrei. Printre ororile bătrâneţii sau ale bolii nu cred că ar fi luat în calcul ceea ce era mai rău decât orice: moartea încă din timpul vieţii. Supravieţuind parcă unui cataclism natural, unui uragan mut care i-ar fi zguduit viaţa, Cioran păstra totuşi nu numai integritatea aspectului său fizic, ci, mai cu seamă, acel surâs luminos care nu încetase să stăruie peste chipul său. Acesta este un amănunt important în multe privinţe, inclusiv acela că tocmai spiritelor cele mai devastante, gânditorilor cei mai cruzi le este adesea rezervat (în pofida a ceea ce consideră de obicei) darul celei mai blânde şi eterate expresii ale feţei, trăsătură a unei sensibilităţi deosebite. Ca şi Leopardi, Cioran... avea acest **surâs celest**.

Se poate crede că există o afinitate secretă între membrii aceleiaşi familii spirituale. Cioran a aderat la viziunea neconsolată a **vacuităţii** universale a lucrurilor (împărtăşită şi de Leopardi), dar credea chiar că poate împărtăşi probele şi tulburările ei fundamentale, începând cu plictisul. Exact această experienţă a angoasei îl apropie pe Cioran de Pascal, de întrebările şi îndoielile acestuia. Din acelaşi motiv îl simţea ca pe un spirit fratern pe Baudelaire. Pot să depun mărturie că faţă de acesta dovedea un ataşament atât de intens încât poate părea surprinzător. Astfel, în 1991 Cioran a acceptat să fie fotografiat atât în mansarda lui cât şi în parcul Luxembourg, pe care îl numea grădina lui. Cu ocazia aceea am trecut prin apropierea unei statui a lui Baudelaire, al cărei cap era „ameninţat" de ramura unui copac. Cioran era literalmente întristat şi scandalizat că nimeni nu făcea nimic. S-a liniştit numai atunci când a văzut că eu - care sunt mai înalt - am reuşit să rup ramura aceea şi să eliberez sau, cum a spus el, să **salvez capul lui Baudelaire.**

Anecdota aceasta merita să fie povestită pentru că ea ilustrează felul reacţiilor lui Cioran faţă de un om şi un gânditor pe care îl preţuia.

În pofida inteligenţei sale extrem de subtile, în pofida lecturilor sale enorme, el nu avea nimic dintr-un erudit sau profesionist. Interesele şi preocupările sale erau de ordin **vital**. Întrucât traversase toate stările de decadenţă - iar opera sa era o chintesenţă şi un epilog al acestora - el nu a rezistat seducţiilor unui stil al unor decadenţe nemaiauzite răspunzând la întrebări sau provocări esenţiale: cele cu care fusese confruntat mai degrabă Iov decât Platon sau Aristotel. /.../

Denunţarea minciunii filosofice, pe care el a formulat-o cu cuvinte de foc, este unul dintre motivele pentru care figura şi scrisul său pot să irite. Dar tocmai din această cauză Cioran a fost şi rămâne de neînlocuit pentru noi. Tocmai de aceea atunci când moare unul ca el în lume se face mai mult întuneric şi mai multă vulgaritate".

„Încă de copil am trăit cu obsesia morţii"

Din cartea **Itinéraires d'une vie** publicată de Gabriel Liiceanu la Editura Michalon din Paris (şi care cuprinde în cea mai mare parte transcrierea excelentului dialog din filmul în mai multe episoade difuzat şi la Televiziunea Română) publicăm câteva fragmente semnificative:

„Care sunt locurile copilăriei care au avut pentru dumneavoastră o semnificaţie mai deosebită?

„Dintre atâtea locuri, unul în mod special: cimitirul din satul meu. Groparul era prietenul meu; era un om foarte simpatic, ştia că dacă îmi dă un craniu, aceasta era pentru mine o plăcere deosebită. Atunci când scotea vreun craniu de sub pământ, mă duceam imediat să văd dacă nu poate să-mi dea unul".

"De unde această atracţie pentru cranii?"

"Ceea ce-mi plăcea era să mă joc fotbal. Era ca o slăbiciune a mea..."

"Era un gust morbid sau un joc inocent?"

"Cred că amândouă laolaltă. În orice caz îmi plăcea să joc fotbal. Îmi amintesc cum urmăream cu privirea craniul care se rotea în aer şi cum alergam ca să-l prind... Era mai curând un joc nevinovat... Acest lucru nu se datora unui fapt morbid, ci era mai curând un fel de familiaritate cu universul morţii: vecinătatea cimitirului, funeraliile...".

"...Să vorbim despre perioada insomniei. Ce vă tulbura?"

„Insomnia îmi provoca o tensiune nervoasă extremă. Înainte de a suferi de insomnie eram o persoană normală. Faptul de a pierde somnul a fost pentru mine ca o revelaţie. Mi-am dat seama că somnul este un lucru extraordinar, că viaţa este suportabilă numai datorită lui. În fiecare dimineaţă începem o nouă aventură, sau o continuăm pe aceeaşi, dar după o întrerupere. În schimb, insomnia suprimă inconştienţa, te constrânge să suporţi 24 de ore din 24 luciditatea, ceea ce este dincolo de puterile noastre. Insomnia este o formă de eroism pentru că transformă fiecare zi într-o luptă pierdută de la început... Insomnia te obligă să faci experienţa conştiinţei neîntrerupte. Te face să intri în conflict cu toţi, cu umanitatea care doarme... Şi astfel ajungi să dezvolţi un orgoliu nebun. Până acolo încât spui: Destinul meu este diferit, cunosc experienţa veghii neîntrerupte". Numai orgoliul, orgoliul catastrofei îţi redă curajul..."

Editura Adelphi publică „Opera omnia" a lui Cioran

Toate operele lui Cioran apărute în Italia au fost publicate de Editura **Adelphi**, începând cu 1982. Cea mai răspândită carte a fost **Ispita de a exista**, vândută în peste 15.000 de exemplare.

Adelphi are acum în pregătire pentru tipărire o ediţie de opere complete, dar anunţă pentru septembrie anul acesta şi **Căderea în timp**. Este vorba de o carte din 1964 care arată cum a fost proiectată în viitor gândirea scriitorului şi filosofului către teme care abia acum se dovedesc urgente. Este vorba despre o secvenţă de meditaţii legate în mod secret între ele: ni se vorbeşte despre arborele vieţii, despre civilizaţie, scepticism, barbarie, glorie, boală. Parcursul este în răspăr, în aşa fel încât să se evite pedanteria unei abordări frontale a unor teme inepuizabile. Iar dintre aceste teme una predilectă este timpul, este acea „cădere în timp" care este Istoria, în timp ce se profilează, enigmatică şi alarmantă, o altă cădere: din timp şi deci din Istorie.

În Paris Match din 6 iulie aceasta a fost fotografia săptămânii

Bărbat al Carpaţilor şi fiu de preot, Cioran s-a instalat în Franţa în 1937 şi a ales să scrie în limba noastră. Ermit, boem, Cioran a dispreţuit totdeauna gloria.

De-a lungul anilor a mâncat prin restaurantele universitare, asta înainte de a se fixa la vârsta de 49 de ani în nişte camere ieftine de lângă Odéon, procurate de o admiratoare ce lucra în domeniul imobiliar.

„Putem să spunem că erau perfecte pentru a scrie cărţi!" spunea el cu simţul său exacerbat al derizoriului. Autorul „Neajunsului de a fi născut" şi al „Tratatului descompunerii..." a murit de maladia lui Alzheimer la vârsta de 84 de ani.

„Cum nu există încă un singur Dumnezeu, menirea omului nu este finită", a scris el în ultimul său eseu.

Ultima contradicţie a filosofului: a fost înmormântat în cimitirul Montparnasse după o ceremonie religioasă la biserica română din Paris, ca şi compatriotul său Eugéne Ionesco.

Pagină realizată de ŞTEFAN NICOLAE ■

Un capitol al istoriei literaturii române:

Cenaclul de la Neuilly

❑ Interviu cu scriitorul Leonid M. Arcade

- Domnule Arcade, sunteţi cunoscut ca un veritabil Mecena al scriitorilor români de la Paris şi de pretutindeni, cu un extraordinar simţ al valorii. O invitaţie la cenaclul dv. echivalează cu o deplină consacrare în spaţiul culturii noastre. Ce ne puteţi spune despre anii de început ai cenaclului?

- Mai întâi aş vrea să vă spun câteva cuvinte despre vechiul exil, care a început practic în 1946. În acel an, cei sosiţi cu ultimul tren, adică cu paşaport din ţară, au fost o seamă de bursieri ai statului francez, printre care m-am numărat şi eu. Eugen Ionescu, Cioran şi Eliade erau deja la Paris. Lor li s-au adăugat după 1947 câţiva diplomaţi. Ceea ce poate fi numit primul refugiu a durat până prin 1952-1953. Românii din ţară ziceau: „Vin americanii". Noi credeam că o să vină din nou războiul. În tot cazul, speram într-o schimbare şi o politică energică a americanilor, care aveau bomba atomică. În anii de după război eram socotiţi ca europeni. Astfel personalităţi din ţările ocupate de ruşi erau invitate cu titlul de observatori la congrese europene, care aveau loc în vederea construirii Europei. Ideea construirii Europei unite e veche. A început prin „La Communauté du Charbon et de l'Acier", iniţiativa unui ministru celebru, Schumann, care poate fi considerat părintele Europei. Faza aceasta de aşteptare a fost când deznădăjduită, când animată de speranţe efemere.

- Cum era organizat exilul românesc de la Paris în aceşti ani?

- Existau la început întruniri, dar erau mai ales întâlniri de cafenea. Ulterior s-au organizat întâlniri mai structurate cu obiective culturale şi chiar academice. Cea mai importantă, „Le Centre Roumain de Recherches", s-a exprimat îndeosebi prin conferinţe cu subiecte filosofice sau sociologice până prin '50-'51. În 1954 am avut iniţiativa unui cenaclu literar, care a durat până în 1958. Printre membrii fondatori s-au numărat Mihai Niculescu, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Nicu Caranica, Teodor Cazaban, apoi oameni mai puţin cunoscuţi precum un tânăr poet foarte promiţător, Jean Pârvulescu. Au venit de câteva ori şi Eugen Ionescu, diplomatul Burileanu, autor de nuvele necunoscute în ţară, poetul Busuioceanu din Spania ş.a. Am primit de 3-4 ori nuvele din partea lui Vintilă Horia, care era atunci în Argentina. Dar şedinţele au fost dominate de participarea foarte activă a lui Mircea Eliade.

- Cum se desfăşurau şedinţele de cenaclu?

- Era o atmosferă plăcută, intimă. Nu aveam nici preşedinte, nici „dirijor"; eram pe rând preşedinţi de şedinţă şi secretari, pentru a rezuma discuţiile. Acolo şi-a citit Mircea Eliade „Strada Mântuleasa", probabil nuvela cea mai importantă din opera sa. I-am publicat-o după 12 ani, în 1968.

- Aveţi şi editură?

- Editura mea „Colecţia Inorogului" e cunoscută în ţară. În colecţia aceasta au fost publicate şi două cărţi de Mircea Eliade, „Strada Mântuleasa", aşa cum v-am spus, şi „În curte la Dionis". Cu cea de-a doua carte am avut probleme cu unii editori români, care au retipărit-o fără nici o autorizaţie. Unele greşeli din ediţia românească sunt pur şi simplu cele din ediţia pe care am publicat-o. Am publicat şi o revistă, „Anotimpuri". Eram puţin mai înstărit decât ceilalţi şi-mi puteam permite. Tot ce v-am spus s-a desfăşurat în Rue Ribéra, la aşezământul preoţilor greco-catolici. Dar a urmat un gol, între anii 1958 şi 1963. Au fost printre cei mai trişti ai exilului.

- Cum explicaţi această întrerupere?

- Războiul rece era în toi. Elita scriitorilor români de la Paris se împuţinase mult. Eliade plecase în America, alţii în Spania sau Germania. Totuşi activitatea cenaclului a fost reluată în mai 1963 la domiciliul meu din Neuilly, un cartier din Paris. La prima şedinţă au participat scriitori din Paris şi doi de la Londra şi Freiburg (Mihai Niculescu şi Paul Miron). Am uitat să pomenesc pe soţii Cerbu, participanţi la cenaclul din Rue Ribéra, ambii orientalişti, elevi ai lui Eliade, din nefericire dispăruţi foarte tineri, suferind de aceeaşi boală. Trebuie semnalat că Sigmund Cerbu, care vorbea multe limbi străine, a avut obsesia limbii române când s-a apropiat sfârşitul. Nu putea înţelege de ce medicii vorbeau altă limbă. Se afla într-un sanatoriu din Statele Unite. Interesant este faptul că nu limba română era limba maternă a lui Sigmund Cerbu, ci limba germană.

- Extraordinar. Revista noastră a publicat, recent, un articol intitulat „Româna - limba lui Dumnezeu". Ce reviste româneşti apăreau la Paris în acea perioadă?

- Apăreau pe atunci 6 reviste româneşti luxos imprimate şi substanţiale, toate fiind scrise cam de aceiaşi semnatari. Merită să le citez: Revista Scriitorilor Români, Fiinţa Românească, Destin, Limite, Prodromos şi Ethos.

- După opinia dv., care ar fi ponderea literaturii exilului în ansamblul istoriei noastre literare?

- Consider că în deceniile '50-'60 exilul a avut o participare esenţială în cadrul literaturii române. După 1963-'65 au apărut însă opere remarcabile în România, care atât prin cantitate cât şi prin calitate au realcătuit trunchiul literaturii române. Îmi amintesc, de pildă, cum la una dintre şedinţele noastre, după ce primise cartea unui necunoscut ce-i fusese prezentat ca un discipol în proză, Mircea Eliade a spus: „Nu scrie cum scriu eu, scrie cum aş vrea să scriu eu". Era vorba de Ştefan Bănulescu şi de prodigiosul volum „Iarna Bărbaţilor".

- Ce alţi scriitori români au participat la şedinţele Cenaclului de la Neuilly?

Sanda Stolojan, Alexandru Vona, Basarab Nicolescu, Ion Negoiţescu, Ştefan Bănulescu, Matei Călinescu, Marin Sorescu, Ana Blandiana, Nicolae Manolescu, Cornel Regman, Barbu Cioculescu ş.a., în total aproximativ 50. Un fidel al cenaclului a fost Marin Preda, care a venit de vreo şase ori. Afluenţa scriitorilor români era cu totul remarcabilă. A fost singurul loc din lume unde scriitorii din România se puteau întâlni cu scriitori din exil. La şedinţe veneau oameni din mai multe ţări. Era un fel de mic congres, dar n-am vrut niciodată să-i schimb atmosfera de cenaclu. Am constatat că dincolo de 25-30 de prezenţe, manifestarea începea să semene cu o sală de spectacol, cu posibile reacţii gregare. Din 1978 cenaclul a devenit şi un prilej de colocvii sau mese rotunde, care aveau loc cu 3 ore înaintea şedinţelor propriu-zise, tot la domiciliul meu, dar într-o altă sală. Din 1980 şi până azi am avut vreo 40 de şedinţe mixte, în sensul că la mesele rotunde participau şi personalităţi ale culturii franceze, precum Edgar Morin.

Poem ce inaugurează hiperrealismul magic în literatura română, roman-parabolă, basm iniţiatic sau povestire folosind tehnica realităţii virtuale înainte ca aceasta să fi fost experimentată, textul lui L.M. Arcade intitulat „Poveste cu ţigani"* pare un roman sosit din „viitorul anterior".

Ţesută din fulgerele unor viziuni ce transcend nu numai realitatea, ci şi realitatea limbajului, cu un lexic izvodit din mitologia satului românesc şi o sintaxă vrăjită, „Poveste cu ţigani" este o simfonie a limbii române întrupată din universul spiritualităţii noastre originare, precum Mioriţa şi Meşterul Manole.

● Scriitorul Leonid M. Arcade intră în afaceri întâmplător. ● Se afla la Paris, nu terminase încă doctoratul, dar bursa se sfârşise. Devine reprezentant al unei edituri. Primea un comision de 10% din cărţile vândute, venituri care-i permiteau un trai decent. După scurt timp devine director de vânzare, apoi director literar la editura „Payots". Specialist în marketing. ● Într-un lexicon german al scriitorilor secolului XX este prezentat în felul următor: „«Poveste cu ţigani» înseamnă o înnoire fundamentală a prozei române pe linia lui Joyce, Kafka şi Jung".

„La începutul exilului eram 1000 de intelectuali în afara ţării, răspândiţi în Occident şi în cele două Americi. În '89 eram sute de mii". Această remarcă a dlui Arcade a apărut într-un interviu acordat în noiembrie 1992 unui săptămânal bucureştean. Tot atunci, domnia sa opina că „în România se exercită o anume cenzură la nivelul difuzării de carte".

*Editura Albatros, 1991

CONSTANTIN SEVERIN ■
Delta Dunării, 8 iunie 1995

Patru satire metafizice de

Nicolae Merişanu

Pescarul congelat

L-au scos din lac, iarna, crezând că-i un
peşte uriaş, dar de fapt era un bătrân
chinez ţinând în mână o undiţă albastră.
După ce copiii l-au înconjurat cu admiraţie jucându-se cu el,
l-au abandonat lângă groapa gunoaielor.
Primăvara, când soarele anima muştele, iată că se ridică
din duioasa congelare şi începu să râdă şi să
alerge ca un tinerel poznaş spre centrul oraşului. La
început oamenii se speriară de el, apoi începură
să râdă ţinându-se cu mâinile de burtă.
Un poliţist vânjos reuşi să-l oprească din nebuna cursă,
vrând să-l amendeze pentru exces de viteză.
Lasă-mă, ţipă bătrânul, vreau să ajung în centru ca să le spun
oamenilor Adevărul, vreau să le spun ce există Dincolo.
Crezi că ar interesa pe cineva, replică poliţistul, toată
lumea caută astăzi rădăcini de copaci, foametea decimează
Planeta, crezi că Adevărul le-ar ţine de foame?
Pescarul mâhnit căzu pe gânduri, apoi ridică pumnii spre cer
şi urlă:
- Doamne, iarăşi m-ai păcălit, Doamne, Adevărul e inutil, îngheaţă-mă!
Şi într-o clipită pescarul îngheţă, părea un peşte uriaş,
congelat, iar poliţistul vânjos îşi spuse frecându-şi fericit
mâinile: cred că e bun de prăjit, dat de două ori prin făină
şi apoi să tragi câteva păhărele de ţuică... şi fu atât de
încântat de acest dar divin, încât căzu în genunchi lângă
semaforul defect şi cu lacrimi în ochi mulţumi bunului
Dumnezeu care nu-şi uită copiii credincioşi aflaţi
în durerea Stomacului.

Starea de greaţă şi graţie

înţelepţii spun că există acel loc unde orice
dorinţă devine trup fremătând de plăcere,
e ca un licăr în bezna somnului, doar iniţiaţii
îl pot vedea, prin acel loc trece şi El
la plimbare, de cum îi simţi mişcarea grijile îţi dispar,
înserarea îţi mângâie fruntea gânditoare ca o adiere
produsă de penele îngerilor, însă despre figura Supremului
Zeu doar ipoteze, frânturi de teorii, întrebări
negative.
Până ce a venit acea balerină borţoasă şi, publicându-şi
biografia, a dat peste cap toate teosofiile.
Ea mărturiseşte că i-a văzut chipul atunci când s-a împreunat
cu un cal vagabond, în arena Circului de Stat,
da, atunci a atins starea de graţie, El i-a zâmbit
vomitând resturi de stele,
apoi şi-a legat la gât o babeţică, şi-a
pus sub curul pufos o oliţă de nori şi a început
să mănânce destinele nenăscuţilor. La sfârşitul
mesei a râgâit, i-a zâmbit iarăşi şi rapid a dispărut
printre astre cărând în spinare un sac
cu schelete de aur.
înţelepţii, filosofii, agenţii secreţi, toţi cei care
au controlat gambele balerinei au îngenuncheat
sfios şi au dat afirmativ din limbă.

Muza inspiratoare

Poetul tremura de frica lui Dumnezeu şi a soţiei sale,
o funcţionară grasă, mustăcioasă, burgheză.
Poetul scria în timpul liber versuri de dragoste în care
un eu secret medita, suferea, compătimea o lume maladivă,
cinică ce a uitat iubirea.
Cele mai bune poezii le scria noaptea
când soţia sa dormea profund, iar el privindu-i
mustaţa în razele lucind argintiu ale lunii se simţea ca
un fulg, o voce din ceruri îi dicta versuri
cu rimă împerecheată, abia aştepta dimineaţa
ca să le recite soţiei sale.
Iar când dimineaţa venea, ea, muza inspiratoare, seminudă, îl privea superior,
râdea în sinea-ei de versurile lui
şi îşi spunea satisfăcută să ştie prostul că-l înşel de
atâţia ani cu un revizor contabil, ce versuri frumoase
ar mai scrie, dar poetul nu ştia şi nici nu l-ar fi interesat
această meschinărie, turnând ceaiul chinezesc în ceşcuţe
ciobite îi şopti inspirat:
- Ce frumos se adâncesc razele lunii în mustaţa ta argintie,
iar ea, muza inspiratoare, se ridică brusc în picioare
trântindu-i poetului o palmă în cap:
- Idiotule, tu scrii versuri stupide în vreme ce eu te înşel...
Poetul o privi uluit, încercă să-i explice că dragostea e o stare sublimă, trupul e doar pământ muritor,
însă Spiritul...
Muza inspiratoare începu să râdă în hohote, o să fug în lume,
el are o garsonieră cochetă, nu o să mă mai vezi niciodată,
idiotule...
Poetul rămăsese singur, învins; plângea, lacrimile sale dădură
un gust amar ceaiului matinal, şi totuşi iubirea
există, îşi spuse, privind fix un dulap scorojit.

Fuga

M-am născut într-o celulă întunecoasă şi umedă,
acolo discutam cu şobolanii despre necesitatea
răului şi a eliberării... era plăcută carnea
şobolanilor şi înţelepciunea lor milenară, dar această
stare benefică cugetării nu putea dura nesfârşit
în lumea noastră veşnic schimbătoare.
dintr-un vis violet am fost mutat disciplinar
într-un castel de nisip populat de
schelete simpatice, săptămânal mă vizita o
sfântă cu barbă vişinie care încerca să mă convingă
de inocenţa ei seculară, însă fiecare sfântă ascunde în
labirintul sângelui o târfă spinoasă şi cinică,
nu trecu mult şi intuiţia îmi dădu dreptate, din
barba ei excitantă ieşi sfios Profetul IOAN ACEFALUL,
la lumină părea un poştaş năclăit de sudoare,
îmi întinse o telegramă şi mă rugă să citesc cu atenţie:
„Fugi, fugi, fugi! Nu te încrede în femei sau
în Divinitate, în Kosmos miroase a trădare".
De teamă începui să alerg, mă răneau toate
zidurile invizibile, mă străpungeau toate
întrebările imposibile, până ce mă lovii de
buzele Marelui Şobolan.

Manuscrise în aşteptarea editorilor

■ **MEMORIILE UNUI CAPORAL** de **Aron Cioară**. Autorul, profesor de matematică, pensionar, în vârstă de 86 de ani, a ţinut în timpul celui de-al doilea război mondial un jurnal de front, pe care l-a completat ulterior cu diverse comentarii. Textul nu prezintă interes ca literatură, dar cuprinde informaţii preţioase pentru istorici şi, în general, pentru toţi cititorii pasionaţi de istorie. Editorii interesaţi îl pot găsi pe Aron Cioară la următoarea adresă: str. Carpaţi, bloc 34, scara A, apart. 2, 2700 Deva, jud. Hunedoara, tel. 622214.

■ **ROCADA** de **Cristi Hollm**. Este vorba de un roman satiric despre o familie de privilegiaţi ai regimului comunist. Autorul are talent de povestitor şi simţul pitorescului. El a studiat cu atenţie moravurile epocii postbelice, urmărind în mod special ascensiunea socială a unor oameni de joasă extracţie. Romanul este lipsit de profunzime şi abundă în oralităţi, dar, publicat, ar avea succes de librărie. Cristi Hollm locuieşte în Bucureşti, str. Valea Ialomiţei 13, bloc A 32, scara A, apart. 1, sector 6, cod poştal 77413 şi are telefonul 7777166.

■ **HOINAR ÎN MUNŢI** de **Dan Doman**. Volumul cuprinde haiku-uri care îndeplinesc condiţiile genului: sunt concise, au graţie, creează aproape instantaneu o atmosferă poetică persistentă („moară veche - / deschizând uşa, un păianjen / fuge să se-ascundă"; „Jacul în ceaţă - / mai jos decât fagii / ciorile: pod" etc.). Autorul - pe numele său adevărat Valentin Dan Tiberiu Pomârjanschi - este de profesie geolog şi are următoarea adresă: str. Iancu Jianu 72, bloc M 204, apart. 12, 76411 Bucureşti, sector 5.

O hartă pentru guvernanţii de azi ai României

La sfârşitul acestei veri se vor împlini doi ani de când am înfiinţat rubrica **Maşina de scris** (găzduită întâi de **Zig-Zag**, iar în prezent de **Flacăra**). Într-un interval de timp atât de scurt mi s-au adresat aproximativ 8.000 de autori din toată ţara. Câteva sute dintre ei au talent literar. Iar dintre aceştia, patruzeci şi cinci sunt scriitori formaţi, care ar putea oricând tipări o carte.

În fiecare săptămână, timp de aproape doi ani, i-am prezentat pe rând pe autorii cei mai valoroşi publicându-le textele (însoţite de fotografii şi date biografice) şi explicând în ce constă valoarea lor. Am inventat premii, am organizat festivităţi, am făcut o cât mai mare agitaţie, folosind în acest scop toate mijloacele de comunicare în masă. Eram entuziasmat ca şi cum aş fi descoperit noi zăcăminte de aur şi speram, stimaţi (de către o anumită parte a populaţiei) guvernanţi, că veţi intra şi dv. în alertă şi veţi organiza de urgenţă exploatarea acestor extraordinare resurse. Am mai spus-o şi o repet: literatura este o marfă miraculoasă, care, exportată, rămâne şi în ţară. Prin valorificarea ei inteligentă am putea câştiga pentru România milioane de dolari (nu mai vorbesc de câştigul spiritual; am tradus mesajul în limbaj economic ca să-l înţelegeţi şi dv.).

Dv. însă n-aţi reacţionat deloc. Sunteţi surzi? Sunteţi orbi? Sau aţi murit de mult din punct de vedere moral şi eu mă adresez unor personaje care au o funcţie strict decorativă pe scena politică a ţării?

Neîmpăcându-mă cu situaţia fac, iată, o nouă încercare de-a vă atrage atenţia şi anume vă pun la dispoziţie o hartă care reflectă distribuţia geografică a resurselor de talent literar descoperite de mine în ultimii (aproape) doi ani. După cum vedeţi (după cum sper să vedeţi), numai în munţii Carpaţi nu am descoperit tineri talentaţi. În rest, pe întregul teritoriu al României, se află posibili mari scriitori, pe care deocamdată nu-i cunoaşte aproape nimeni şi a căror înzestrare riscă să se degradeze, aşa cum riscă să se înnămolească apa unui izvor rămasă multă vreme nefolosită. Faceţi ceva! Salvaţi aceste valori!

Eu singur nu mai pot să fac faţă situaţiei. Şi apoi nici nu cred că este menirea mea să ţin locul unor instituţii şi să le găsesc servicii tinerilor talentaţi, să le public cărţile, să-i trimit în străinătate la studii etc. Eu sunt doar cel care descoperă. Oare geologul trebuie să fie şi miner, şi metalurg, şi exportator? Dv., stimaţi (de către o anumită parte a populaţiei) guvernanţi, sunteţi o armată de oameni şi aveţi mijloace organizatorice şi financiare uriaşe pentru aşa ceva - inclusiv pentru aşa ceva. De ce nu vă faceţi datoria?

P.S. Sper că, văzând harta, nu mă veţi acuza de divulgarea unor secrete de stat. De altfel, secretele respective nici nu sunt de stat, întrucât statul habar n-are că pe teritoriul României se află asemenea valori.

P.P.S. Am fost tentat, alcătuind harta, să menţionez şi nume de autori talentaţi din Basarabia. Dar m-am abţinut, pentru ca gestul meu să nu fie interpretat ca o revendicare teritorială.

P.P.P.S. Dacă vreun reprezentant al guvernului vrea să afle mai multe informaţii despre autorii de pe hartă (ce opere literare au deja scrise, la ce lucrează în prezent, unde locuiesc, ce studii ar fi bine să mai facă etc.), îi stau la dispoziţie.

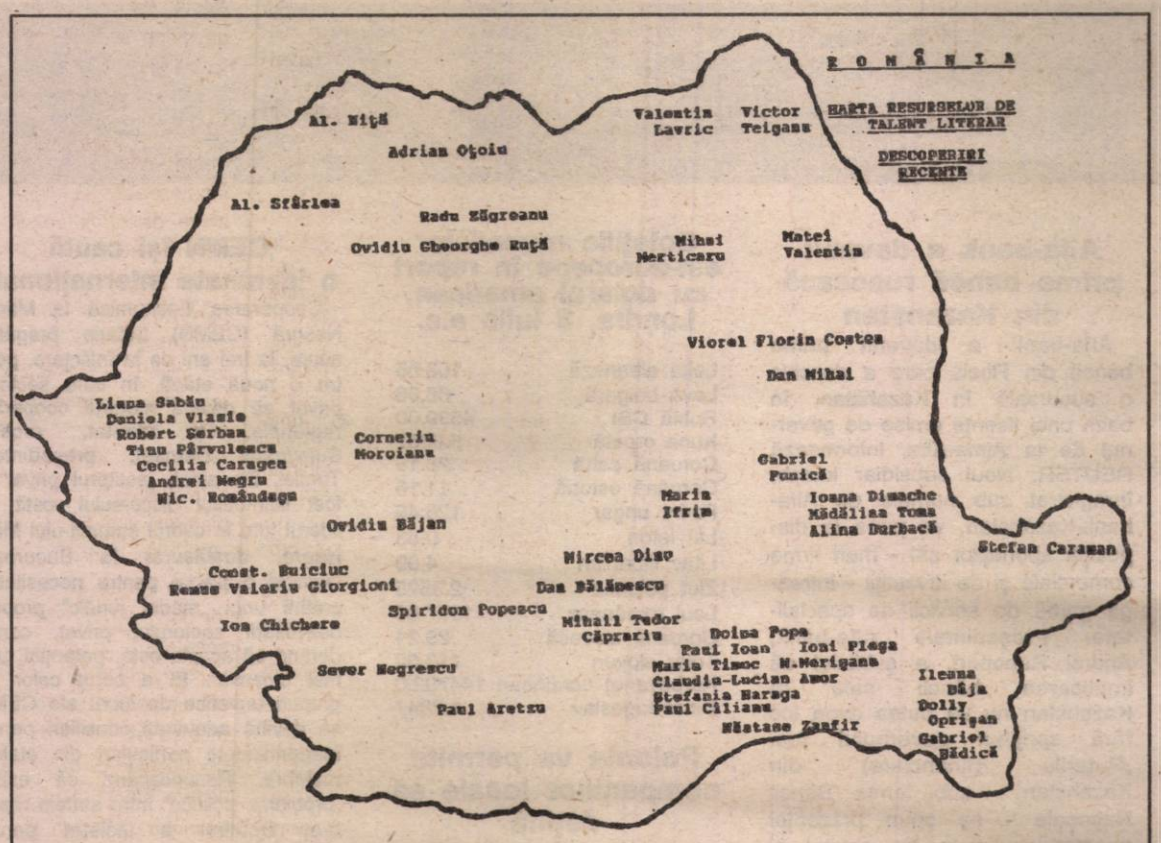

Important pentru toţi corespondenţii

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau, cel puţin, scrise lizibil. Dacă sunteţi optimişti, trimiteţi-mi şi o fotografie şi un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele şi fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu există restricţii în ceea ce priveşte genurile. În afară de poezie, proză, teatru, critică literară etc., puteţi să-mi trimiteţi şi versuri pentru muzică rock, graffiti, texte publicitare, aforisme gen „legile lui Murphy", scenarii pentru spectacole de cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii **Maşina de scris**. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenţii rubricii **Maşina de scris**, un juriu (format din... mine, Alex Ştefănescu) îi selectează pe autorii cărora li se asigură publicarea unei cărţi. Numele lor este anunţat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile dv. trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ştefănescu, la redacţia revistei **Flacăra**, Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 Bucureşti.

■ Nu mă căutaţi la telefon sau la redacţie. Bazaţi-vă pe faptul că citesc atent toate scrisorile dv., în ordinea sosirii lor.

MAŞINA DE SCRIS

Pagini realizate de Alex Ştefănescu

Consilier economic

Cum ne vede FMI

Raportul Fondului Monetar Internaţional pe anul 1995 conţine date interesante despre ţările aflate în tranziţie. Aprecierile se bazează pe fapte, pe lucruri concrete, nefiind viciate de interese politice.

De aceea credem noi că este un excelent prilej de a ne informa cititorii în legătură cu modul în care sunt apreciate performanţele României.

Capitolul intitulat „Ţări în tranziţie" cuprinde o scurtă introducere, pe parcursul căreia găsim o constatare cât se poate de clară: „Este de altfel limpede că liberalizarea largă, coroborată cu disciplina financiară şi cu schimbări cuprinzătoare în domeniul instituţional, scurtează perioada de tranziţie şi micşorează costurile transformărilor economice. Prin contrast, indicatorii economici continuă să ateste declinul în acele ţări aflate în tranziţie, care au urmat o strategie mai puţin cuprinzătoare." La noi, autorităţile vorbesc încă despre o tranziţie graduală. Interesant este şi modul în care documentul FMI clasează statele care au avut în trecut economie centralizată.

Referindu-se la Albania, Estonia, Letonia, Lituania, Slovacia, Polonia şi Slovenia, raportul FMI prognozează o creştere economică de 5%, sau chiar mai mult în 1995. Se precizează totodată că şomajul este în descreştere sau în curs de stabilizare. România este plasată alături de Bulgaria, statele transcaucaziene şi ţările din Asia Centrală. Se spune că aici ritmul reformelor a fost mult mai puţin curajos şi, în consecinţă, rezultatele sunt slab conturate. Aşadar, remarcăm un lucru semnificativ: dacă în trecut eram comparaţi cu ţări vecine foste membre CAER, acum suntem puşi în balanţă cu state din Transcaucaz şi Asia.

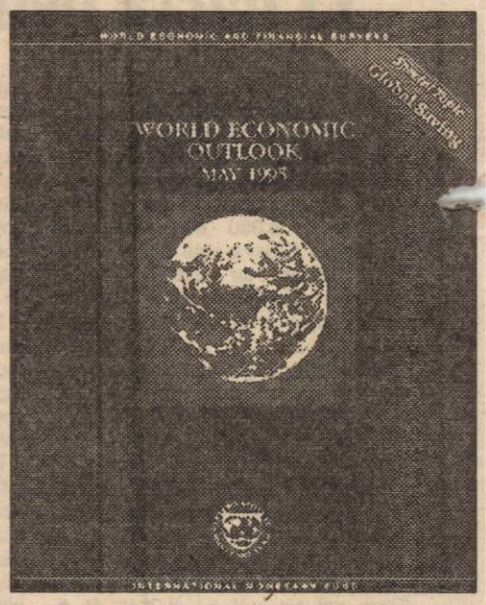

Ceea ce reprezintă, fără îndoială, un pas înapoi.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Bani • Bănci • Burse

FPS a vândut pachetul majoritar de acţiuni de la Intercontinental Asociaţiei Turismului în România

Asociaţia Turismului în România (ATR) şi-a adjudecat pachetul majoritar de acţiuni la Hotel Intercontinental Bucureşti. ATR este un consorţiu de firme, considerat „partener strategic şi financiar autohton", după cum se precizează într-o declaraţie de presă a FPS, remisă Agenţiei MEDIAFAX. Din ATR fac parte Bancorex, Institutul Român de Investiţii, STAR LIDO (al cărei preşedinte este Viorel Păunescu), General Consulting and Procurement (al cărei preşedinte este George Constantin Păunescu) şi BLOC (Business, Lucrări, Organizare, Consulting). ATR va investi în modernizarea hotelului 20 milioane USD, cu concentrarea efortului financiar în primii doi ani de la achiziţie. De asemenea, ATR a încheiat un protocol cu concernul Intercontinental Londra, pentru includerea hotelului în reţeaua internaţională Intercontinental. La 23 iunie, Consiliul de Administraţie al FPS a aprobat vânzarea integrală a pachetului de acţiuni deţinut la SC Intercontinental SA (56,64%). Acţiunile au fost vândute prin negociere directă cu asociaţia salariaţilor şi cu conducerea, pentru un pachet de 3% (asociaţia deţinând, din tranzacţiile anterioare, încă 18%) şi cu consorţiul de firme ATR, pentru un pachet de 53,64%.

Alfa-bank a devenit prima bancă rusească din Kazahstan

Alfa-bank a devenit prima bancă din Rusia care a deschis o sucursală în Kazahstan, în baza unei licenţe emise de guvernul de la Alma-Alta, informează REUTER. Noul subsidiar kazah, înregistrat sub numele de Alfa-bank-Kazahstan, va pune la dispoziţia abonaţilor săi - mari firme comerciale şi de investiţii - întreaga gamă de servicii de specialitate. Preşedintele Alfa-bank, Andrei Rapoport, a subliniat că implicarea băncii sale în Kazahstan nu va putea avea loc fără sprijinul guvernului rus. „Puterile (financiare) din Kazahstan - sub forma Băncii Naţionale - se opun prezenţei noastre pe piaţa de capital şi consideră că noi vom submina această piaţă, ..., prin exportul de capital", a avertizat Rapoport, în discursul rostit la ceremonia de inaugurare a noii sucursale din Alma-Ata. De altfel, Alfa-bank a obţinut licenţa de funcţionare în Kazahstan după nouă luni de tratative intense, şi numai după ce şi-a asigurat sprijinul premierului kazah, reformistul Alezhan Kazhegeldin. Piaţa de capital a Kazahstanului, care a fost mult timp dominată de Banca Naţională, a început să-şi deschidă porţile pentru investitorii străini. Astfel, banca olandeză ABN Amro a obţinut deja o licenţă integrală de funcţionare, în timp ce banca Chinei a devenit cel mai mare investitor extern din Kazahstan.

Cotaţiile monedelor est-europene în raport cu dolarul american, Londra, 3 iulie a.c.

Leka albaneză	108.55
Leva bulgară	66.06
Rublă CSI	4539.00
Kuna croată	5.0357
Coroană cehă	26.16
Coroană estonă	11.16
Forint ungar	126.48
Lat leton	0.53
Litas lituanian	4.09
Zlot polonez	2.3525
Leul românesc	1977.00
Coroană slovacă	29.24
Tolar sloven	113.52
Karbovaneţ ucrainean	144792.0
Dinar iugoslav	1.3847

Polonia va permite companiilor locale să deţină conturi în valută

Ministerul polonez de Finanţe pregăteşte o serie de amendamente la legea valutară, pentru a permite companiilor să deţină conturi în monede străine, a anunţat o oficialitate poloneză citată de REUTER. Conform declaraţiilor făcute de Andrzej Golebiewski din cadrul aceluiaşi minister, amendamentele vor fi prezentate până la sfârşitul lunii august sau începutul lui septembrie. Legea actuală, adoptată în 1990, prevede ca exportatorii polonezi să vândă valuta obţinută băncilor comerciale, în cel mai scurt timp de la extragerea veniturilor. Această lege, care face parte din pachetul de reforme radicale introdus în '90, a fost destinată să mărească importanţa monedei naţionale, zlotul, dar spectaculoasa creştere a exporturilor a creat un excedent de valută forte în sistemul bancar polonez.

CEMN îşi caută o identitate internaţională

Cooperarea Economică la Marea Neagră (CEMN) trebuie pregătită acum, la trei ani de la înfiinţare, pentru o nouă etapă, în care sectorul privat să devină motorul cooperării regionale, a afirmat, recent, Suleyman Demirel, preşedintele Turciei. De altfel, „sectorul privat" a fost laitmotivul discursului rostit de liderul turc în cadrul summit-ului Mării Negre, desfăşurat la Bucureşti. Demirel a pledat pentru necesitatea creării unui „mediu juridic" propice dezvoltării sectorului privat, considerând că acesta este, potenţial, „cel mai dinamic". El a cerut celor 16 grupuri tematice de lucru ale CEMN să devină adevăraţi consilieri pentru întreprinzătorii particulari din statele membre. Recunoscând că există „probleme politice" între statele membre, Demirel a insistat pentru menţinerea lor „în afara organizaţiei". „Cooperarea economică este cea mai eficientă măsură de consolidare a încrederii", a apreciat liderul turc. El a propus elaborarea unui acord multilateral sau a unei Charte a Mării Negre, menită să consfinţească identitatea internaţională a CEMN.

România şi-a majorat capitalul de participare la BIRD

România şi-a majorat capitalul de participare la Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (BIRD) prin cumpărarea a 1760 acţiuni în valoare de 212,316 milioane USD. La momentul aderării, în 1972, statul român a subscris 2000 de acţiuni la capitalul băncii. Numărul de acţiuni subscrise influenţează volumul asistenţei acordate de instituţia bancară sus-menţionată.

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă":

Becker muncește și Babs visează

Boris Becker, triplul câștigător al celui mai mare turneu din lumea tenisului, aleargă, transpiră și se zbate ca un leu (nu românesc!), în timp ce soția lui, poate din plictiseală sau oboseală, a adormit pur și simplu în timpul unui meci al soțului ei. Și cum ziariștii prezenți la Wimbledon urmăresc cu mare interes perechea inedită, sigur că nu au scăpat prilejul, fie fotografiind-o pe Barbara, fie înregistrând scandalul după întâmplarea nefericită. Boris i-a cerut socoteală pentru gestul „necugetat" de a fi intrat în grațiile lui „Moș Ene", moment ce a declanșat o ripostă la fel de puternică din partea Barbarei, eminența cenușie în numeroase acțiuni de-ale lui Becker.

Una peste alta, presa de scandal din Londra a făcut din acest fapt (țânțar) un „armăsar", dar se crede că ceva nu e în regulă între cei doi Beckeri. Dincolo de declarațiile de dragoste sau de gesturile de tandrețe ale lui Boris ori Babs, cazul celui mai bogat sportiv german prezintă și un alt aspect. Atunci când relația lor cam șchiopăta, Barbara i-a adus pe lume pe micul Noah Gabriel, care într-o chestiune delicată poate aduce soției circa 20 de milioane de mărci. Sigur că în orice căsnicie apare sau se recurge la un act dotal, astfel că partenerele marilor personalități se „asigură" pentru viitor, atunci când „nu mai merge". Să sperăm că soții Becker nu vor ajunge până acolo, dar e interesant de aflat ce „adulmecă" lumea prin culise. Personal, cred că Babs nu va proceda niciodată atât de urât.

Fenomenul Jonah Lomu

Deși echipa Noii Zeelande a pierdut **Cupa Mondială** la rugby, în fața țării-gazdă, Africa de Sud, reputația aripii treisferturi **Jonah Lomu** n-a avut deloc de suferit, dimpotrivă. Atât pentru isprăvile din teren (patru eseuri în semifinale, pentru meciul decisiv cu sud-africanii, cei ce trebuiau să-l plătească primind de la un post de radio câte 1.000 de dolari la fiecare oprire a bolidului), cât, mai ales, datorită perspectivelor fantastice ale acestui veritabil fenomen. La numai 20 de ani (la noi ar fi fost încă junior), Lomu prezintă particularități care fac din el un unicat. Înalt de 1,94 m, și cântărind 118 kg, gabarit care l-ar fi recomandat pentru un post în grămadă, chiar linia a doua, Jonah a ales să fie aripă treisferturi. Pur și simplu pentru că poate, alergând suta de metri în 11 secunde!

Sosit la Cupa Mondială cu doar două selecții la **All Blacks**, Jonah Lomu a explodat pur și simplu în mass media, iar consecințele n-au întârziat să apară. Mai întâi, una mai puțin obișnuită. După o declarație a mamei sale, dată unui post de televiziune din Arhipelagul Tonga, de unde jucătorul este, de fapt, originar, cum că mâncarea preferată a fiului ei este preparată dintr-o rădăcină care crește numai pe meleagurile natale, toate rezervele din acest produs s-au epuizat, fiind importate masiv în Noua Zeelandă. De origine vulcanică, Arhipelagul Tonga, pentru că tot suntem la acest subiect, s-a anunțat că prima insulă ce va apărea printr-o erupție va primi numele Lomu. Ceea ce, între timp, s-a și întâmplat!

Evident, au apărut și sirenele altor sporturi. În primul rând, fotbalul american s-a arătat interesat de acest fenomen, care, de altfel, imediat după Cupa Mondială a plecat pentru o probă la echipa **Dallas Cowboys**. Nu se știe cum s-a încheiat acest „eseu", dar tânărul rugbyst trebuie că a rămas pe gânduri, întrucât imediat după sosirea în țara de adopție a fost contactat de miliardarii care patronează rugbyul în XIII (profesionist pe față, spre deosebire de „puritanii" de la XV). În această situație, Federația neo-zeelandeză de rugby în XV s-a și grăbit să-i ofere lui Lomu un contract pe trei ani, cu un salariu anual de 130.000 dolari, pentru a contracara ofertele similare ale clubului englez de „XIII" Wigan. Se poate afirma că apariția acestui extraordinar atlet ar putea duce la renunțarea la ipocrizia „amatorismului" promovat de International Board. După cum se vede, motorul schimbărilor este tot concurența.

TEODORA OPREA ■

HERCULE LE CHAT

Seralu', neică!

Dramaturg pe nedrept uitat, ne dăm și noi cu părerea - ce, numai Dumitrașcu și alții asemenea au voie? - Aurel Baranga a avut o replică-ștangă într-una din piesele sale, nu mai știu care, na, că am uitat și eu. La o fractură de cultură a unui preopinent, un personaj exclamă: „Seralu', neică!". Tot așa am pățit și noi, citind un articol al unei june fătuci de la un ziar de specialitate. N-avem nimic cu ăștia micii, apăruți peste noapte în presa sportivă, dar zău că unii ar trebui să mai pună mâna pe carte. Scrie țucurașul, dând-o pe cultură, că face bine la ten, după o comparație între finala Campionatului European de baschet și bătălia de la Waterloo, cum că lumea știe mai mult că a pierdut Napoleon decât că a câștigat Wellington: „Faima acestui ambițios caporal ajuns împărat". E vorba, vezi bine, de Napoleon. Păi, fata moșului și-a babei, primul grad al absolventului școlii de ofițeri de artilerie Napoleone de Buonaparte a fost de locotenent secund, după cursuri la Brienne și Paris, viitorul împărat n-a fost niciodată caporal (ia și fișează, Viorelo Pănculescu, hai că te-am făcut celebră). Ți-o fi trecut matale ceva pe la urechiușele diafane cu un caporal ajuns șef de stat. Da-i zicea Führer și se numea Hitler. Apropo, vezi că Hitler a fost și zugrav, să nu-l faci cumva, într-un alt elan cultural, pe corsican și spoitor.

Iată că, în dorința de a ne umple rafturile bibliotecii cu lucrări de calitate, Ilie Dobre ne obligă, ca autor, să continuăm numărătoarea și pe un deget al celeilalte mâini. Dacă până acum eroii săi au fost personalități din lumea gazonului ca **Dobrin, Lăcătuș, Ilie Dumitrescu, Iovan** sau **Florin Halagian**, de data aceasta paginile cărții sunt dedicate celor fără de care spectacolul sportiv nu ar fi posibil și care compun galeriile. Și care galerie e cea mai înfocată? Din păcate, în Giulești fiesta nu a mai avut loc, Rapidul ratând câștigarea celui de-al zecelea trofeu al Cupei României. Iar galeria Rapidului trebuie să-și strângă rândurile pentru a o lua de la capăt, așa cum Iliuță, comentatorul nostru în stil sud-american, este în căutare de noi subiecte. Le așteptăm materializate în plumbul paginilor!

Din galeria cu portrete n-au scăpat nici sezătorii care îndrăgesc alb-vișiniii:

POMPILIU DUMITRESCU sau „Flacăra" de lângă pod...

Cronicarul de sport al revistei „Flacăra", Pompiliu Dumitrescu, este fără doar și poate o „flacără" lipită perpetuu de șinele Potcoavei. Nu există vreun meci al Realului la care maestrul Pompiliu să nu asiste din colțul său de tribună de la „masa presei"! Talent și competență deopotrivă, notele sale sunt transcrise, săptămână de săptămână, în paginile revistei amintite...
Flacără pentru minte, inimă și... Rapid!

Evenimentul zilei

(Și) FLACĂRA a primit diploma pentru „contribuție deosebită adusă la dezvoltarea presei sportive"

Duminică, 2 iulie, s-a sărbătorit - pentru prima oară în lume - **Ziua Internațională a Ziaristului Sportiv**. În acest sens, Asociația Presei Sportive (APS) din România (președinte, dl Emanuel Fântâneanu) a organizat un simpozion având ca temă **Sportul și presa sportivă.**

Cu același prilej, APS a înmânat diplome de onoare publicațiilor în care fenomenul sportiv este reflectat pe măsura marelui impact social în viața societății noastre, revista **Flacăra** având o lungă și frumoasă tradiție.

Replica săptămânii

Au mai zis-o și alții, dar n-avem încotro, nu vrem să fim originali cu orice preț, așa încât vom insera și noi, la Replica săptămânii, *ceea ce a spus arbitrul-tușier slătinean Zoltan Erdely, după ce a fost suspendat pe (numai) trei etape, urmare a gafei monumentale din finala* Cupei României *la fotbal. Scuzându-se pentru anchiloza brațului drept la cvadruplul ofsaid rapidist, Zoli-baci a lansat haioasa, că altfel nu-i putem spune, zicere: „Cred că decizia mea a fost spre beneficiul (tele)spectatorilor, care au putut urmări încă 30 de minute, precum și loviturile de la 11 m". Am tradus în esență. Interesantă idee, care ne duce cu gândul la o alta: ce-ar fi ca meciurile să fie făcute de arbitri, mai ales astea, eliminatorii? Păi, zău așa, n-ar fi mai interesant? Nici un joc de 90 de minute! Toate de 120, plus penalty-urile de departajare, spectacol garantat, suspans care l-ar îngălbeni de invidie până și pe Hitchcock. Și nu numai tușierii și-ar băga nasul, ci și centrașii, de vreme ce aflăm că și Nelu Crăciunelu și-a făcut datoria la respectiva finală. Adică, atunci când ploieștenii aveau vreo lovitură liberă mai periculoasă, trăgea cu urechea aflând ce schemă vor face găzarii, după care se ducea și le șoptea rapidiștilor la ce să se aștepte. Ne vom îndrepta așadar spre un fotbal „jucat" de conducători (vezi, de-o pildă, cazul Dinamo) și arbitri, că și așa fotbaliștii sunt cam pretențioși.*

Medicul lui Mao povestește

„Nici un alt lider din istoria omenirii nu a avut atât de multă putere asupra unui număr atât de mare de oameni și atât de mult timp ca Mao Zedong și nimeni nu și-a împins poporul într-o asemenea catastrofă." Mao Zedong, autorul uneia dintre cele mai mari tragedii ce s-a derulat neîntrerupt decenii la rând pe cea mai mare scenă a lumii - China, se dezvăluie aici. În familia dictatorilor, fie ei Ginghis Han, Stalin, Hitler, Ceaușescu, Mao nu are egal.

Dr. Li Zhisui și Mao Zedong împreună 20 de ani

1949-1957

Eram la Sydney, în Australia, tânăr medic de vas, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, când am citit în ziare că orașul meu natal fusese cucerit de comuniști fără să se tragă nici un foc. La 31 ianuarie 1949, cetățenii orașului Beiping, cum se numea pe atunci, ieșiseră în stradă ca să-și întâmpine „eliberatorii". Acum întreaga conducere a partidului comunist se îndrepta într-acolo pentru a înființa Republica Populară Chineză. Noua capitală avea să fie tot acolo, astfel încât orașul urma să revină la adevăratul lui nume și la adevăratele lui funcțiuni. Beiping, care însemna „pacea nordului", fusese numele care se dăduse Beijingului în momentul în care Chiang Kai-shek își mutase guvernul în „capitala de sud", Nanjing. Acum orașul avea să devină din nou Beijing, „capitala de nord". Războiul civil cu forțele guomindaniste ale lui Chiang Kai-shek continua, dar toată lumea știa că victoria va fi a comuniștilor.

Beijingul era orașul natal. Acolo îmi petrecusem primii treisprezece ani din viață, trăind în stilul tradițional, într-un complex „cu o curte în patru colțuri", ce fusese construit de bunicul meu. Casa noastră era o locuință de om înstărit, din clasa de sus, în complexul înconjurat cu zid se ridicau numeroase case cu un etaj și acoperiș de țiglă, orientate cu fața spre trei grădini separate, pline de flori; erau acoperite peste treizeci de camere.

Ca și cei mai mulți chinezi din generația mea, am fost crescut în spiritul patriotismului, al mândriei pentru cultura noastră chineză, pentru poezia, arta, bogăția și gloria celor patru mii de ani de istorie. Dar eram profund tulburat de declinul țării mele care începuse cu un secol în urmă. Ca elev la școala primară, am învățat despre înfrângerea Chinei de către Marea Britanie în timpul Războiului Opiului din 1839 și am studiat seria de invazii ale Franței, Japoniei și Rusiei care au subminat suveranitatea Chinei și au lăsat țara dezbinată și slăbită. Am învățat despre concesiunile străine, care s-au înmulțit în atât de multe orașe, oaze ale legilor străine, scoase de sub puterea jurisprudenței chineze. Încă din copilărie știam ce însemna pentru noi faimoasa inscripție de la intrarea în parcul din Shanghai de pe malul fluviului: „Accesul chinezilor și al câinilor interzis". Mă simțeam profund jignit. Ca și mulți alții, atribuiam declinul Chinei puterilor străine care se stabiliseră în țara noastră - ceea ce mai târziu am ajuns să numim imperialism.

Starea mea de suflet s-a ameliorat însă în momentul în care comuniștii au ocupat Beijingul. Și am fost de-a dreptul emoționat în februarie 1949, când comuniștii au învins o navă de război britanică ce încerca să-i împiedice să traverseze fluviul Yangtze. Eram convins că victoria comuniștilor va însemna sfârșitul concesiunilor străine și al incursiunilor imperialiste. China putea, în sfârșit, să-și ocupe locul ce i se cuvenea în lume.

Noiembrie 1957, la Kremlin, Moscova. De la stânga la dreapta: a doua persoană este sora Wu Xujun, a patra este Mao Zedong, a cincea este Yan Mingfu (interpretul de rusă) și a șaptea este dr. Li.

Apoi, în aprilie 1949, am primit o scrisoare de la mama mea, care se întorsese acum la Beijing. Îmi trimitea și o scrisoare de la fratele meu mai mare, care revenise acasă cu laurii unui comunist eliberator și avea acum un post administrativ important în Departamentul Sănătății Publice (weisheng bu), subordonat Comisiei pentru probleme militare a partidului comunist (zhonggong zhonyang junshi weiyuan hui). Era foarte fericit că se afla din nou acasă și dorea să mă întorc și eu: „În China se simte lipsa medicilor calificați, îmi scria el. Noul guvern ar putea să-ți ofere o slujbă bună. Toată familia noastră ar fi din nou împreună".

A fi supus organizației

Prietenul la care stăteam în Hong Kong ne-a făcut cunoștință cu un bărbat pe nume Yan, socotit drept un membru important al partidului comunist și având sarcina de a-i convinge pe intelectuali să se întoarcă în țară. Prietenul nostru ne-a încurajat și ne-a îndemnat să-i oferim lui Yan un cadou pentru a ne netezi calea întoarcerii.

Agitația din Hong Kong, în acea primăvară a anului 1949, era neliniștitoare, dar eu eram tânăr, naiv, și cu capul plin de visuri. Mă voi întoarce în patria mea și voi căpăta un post la unul dintre cele mai importante spitale din Beijing. Voi trăi în conformitate cu tradiția familiei mele și cu jurământul hippocratic, vindecând bolile și tratându-i la fel pe bogați și pe sărmani. Voi fi un mare neurochirurg. Medicina va fi contribuția mea la edificarea unei Chine noi, bogate și puternice, unde toți oamenii vor fi egali și corupția va fi lichidată. Am plecat de la Hong Kong spre Beijing la mijlocul lui iunie 1949. Nu mai fusesem acasă de șaptesprezece ani.

Orașul arăta jalnic și murdar. După opt ani de ocupație japoneză și patru ani de război civil, străzile erau numai gropi, iar zidurile groase care înconjurau orașul începuseră să se ruineze. Firmele de lemn pictat care atârnau cândva deasupra nenumăratelor magazine mici, dând Beijingului atât de multă culoare și viață, dispăruseră. Librăriile mele preferate din Liulichang fuseseră închise. Oamenii păreau la fel de amărâți și săraci ca și orașul. Bărbații și femeile erau îmbrăcați toți la fel în haine comuniste de bumbac albastru sau gri, spălate atât de des încât nu mai aveau culoare definită.

„Ești nou aici și nu înțelegi cum merg treburile", m-a încurajat fratele meu. „Aici nu oamenii își aleg locurile de muncă, ci acestea îi aleg pe oameni. Asta se numește «să fii supus organizației». Cât despre problema salariului, poți să te descurci acum cu economiile. Mai târziu se va rezolva cumva altfel."

În calitate de nou sosit în chiar inima revoluției chineze, am avut prilejul nu numai să fiu martor la momentul de la întemeierea oficială a Republicii Populare Chineze, ci și de a primi un loc în primele rânduri

În decembrie 1949, la puțin timp după aceste festivități, Mao Zedong a plecat la Moscova, unde a rămas mai multe luni ca să negocieze un tratat de prietenie cu Stalin și cu Uniunea Sovietică. Când s-a întors de acolo în februarie, Mao s-a mutat din locuința de pe Colinele Înmiresmate în orașul Beijing.

Biroul Administrației și Biroul Problemelor Confidențiale - au rămas pe Colinele Înmiresmate. Clinica de pe Colinele Înmiresmate s-a împărțit în două, o secție s-a mutat la Zhongnanhai, ca să aibă grijă de conducătorii de partid de acolo, cealaltă a rămas pe loc, la Colinele Înmiresmate. Dacă n-ar fi survenit un accident, istoria vieții mele ar fi fost cu totul diferită.

(va urma)

Ultima oră:

Bună ziua ți-am dat, belea mi-am căpătat!

2032

Adrian Severin:

„Transilvania nu este ringul de box între PUNR și UDMR"

pag. 7

Nr. 29 ● 19 - 25 iulie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A. | Președinte - director general GEORGE ARION | Redactor șef Răzvan Dumitrescu

A dispărut un posibil candidat la Președinția României: M. C. Botez

Sezon Estival

Costinești - un cocktail periculos: prețuri uriașe, valuri, nisip și oameni politici

pag. 6

Iliescu și Danton

pag. 3

A apărut revista Focus nr. 2 dedicată Elveției și distribuită gratuit cititorilor noștri cei mai fideli: abonații

MAȘINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul de un milion de lei

pag. 12-13

Punte de aur

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: **Manuela Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu**
Director economic: **SILVIU ILIE**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate și suplimente speciale:
MIHAI SĂNDOIU
Director difuzare: **MANUELA VASILIU**
Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacție:
ADRIAN PETRESCU
Telefon: (2559)
- **POLITICĂ** (2560) - Marian Ghițeanu, Roxana Stancu
- **EXTERNE** (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
- **SOCIAL** (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici
- **SPORT** (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu
- **FOTOREPORTERI** (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniță
- **CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ:** Pașcu Balaci, Ion Ceacâru
- **CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
- **SECRETARIAT DE REDACȚIE** (1453) - Crina Gorgoi
- **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin
Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY
Director publicații de divertisment:
. ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori șefi adjuncți:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcușanu**, Dragoș Baltă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen Matotă, Cezar Munteanu, Doru Virtilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban, Mihai Șoldănescu
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL (2128): **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; (2600): Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: ROMÂNIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX
Închiderea ediției: joi, ora 20

FLACĂRA
LITERARĂ ○ ARTISTICĂ ○ SOCIALĂ
Anul III, No. 29. — 3 Maiu 1914 | Director: C. BANU | No. 10 bani — In străinătate 20 bani

De-a lungul a opt decenii și jumătate de existență, revista „Flacăra" a fost o prezență de prestigiu în concertul marii prese românești. Intenționăm să reproducem din când în când materiale apărute în revistă în decursul anilor, mai ales în perioada de început. O punte între prezent și trecut, între noi, cei de azi, și înaintași. Pe care, evident, o dorim punte de aur.

Deși o bună bucată de vreme revista „Flacăra", editată de Constantin Banu, a fost preponderent „literară, artistică, socială", după cum scria chiar pe copertă, în paginile ei fenomenul politic n-a fost ocolit. Publicăm mai jos fragmente din articolul „Constituanta", semnat de P. Locusteanu și apărut în nr. 29 din 3 mai 1914. Se va observa cu ușurință că unele trăsături ale parlamentarismului românesc de acum mai bine de 80 de ani sunt de o uimitoare actualitate.

Parlamentarul român, - de ce n'am mărturisi-o? - de cele mai multe ori nu înfățișează o convingere colectivă; uneori el nu reprezintă nici o convingere individuală măcar. Deputații și senatorii noștri, - nu lipsesc bine înțeles nici unele excepții, - nu sunt decât simpli mijlocitori constituționali. Mandatul lor nu este un program de idei, ci mai mult un caet de sarcini. Din pricina aceasta deținătorii unor asemenea mandate, din stimulatori de curente ce-ar trebui să fie, ajung niște bieți agenți de plasare.

Agenți de plasare, - expresia nu e nici violentă, nici fantazistă. Unde te duci, te-ntâlnești cu deputați ori senatori grăbiți să intervie pentru plasarea cutărui alegător sau mulțumirea cutărui elector. Este o înfrigurare curioasă, o grabă ce nu îngăduie nici o împotrivire. Se forțează ușile miniștrilor. Se escaladează, cu dibăcie de adevărați acrobați, îngrădirile legale ce par inatacabile. Se vânează toate **disponibilitățile** Statului. Pentru alesul națiunii nu există nici un **nolli me tangere**. Fiind-că el, în loc să fie firul prin care se propagă, de la periferie la centru, voința țării, nu este de cele mai multe ori de cât canalul prin care se scurge rezerva de favoruri oficiale în toate colțurile patriei.

Și e fatal să fie așa. Parlamentarii noștri nu se aleg în baza unor idei, ci în schimbul unor făgăduieli: Du-te în orășelul X sau Y și vorbește-le alegătorilor de acolo despre marile probleme ale Țării. Ți se va spune:

- Ideile noastre, domnule, sunt interesele noastre. Prin urmare, dacă ne făgăduiți că o să vă ocupați stăruitor de aceste interese, veți intra desigur în Parlament.

Și de obicei domnul care dă asemenea sfaturi are cel puțin zece frați, veri și nepoți cari trebuesc plasați pentru isbânda programului guvernamental și regenerarea țării.

Prin urmare, Ionescu, Popescu, Georgescu aleg deputați și senatori pentru ca ei sau verii, sau frații lor să fie plasați; la rândul lor deputații se aleg pentru ca Ionescu, Popescu, Georgescu să fie satisfăcuți. Iar guvernul se găsește veșnic dator, printr'un pact oarecum național, să satisfacă pe Ionescu, Popescu, Georgescu, pentru ca ideile lui să fie înfăptuite de parlament.

Am auzit pe un ministru modern, doritor de bine și capabil să facă bine, spunând odată:

- Știu, X. este un netrebnic... Am auzit că nu e nici tocmai cinstit... A trebuit să-l numesc însă din motive electorale.

Cu chipul acesta, parlamentul, din instrument de control, din adunare a înțelepților națiunei, devine o cauză de selecțiune pe dos, un mijloc de conrupere a moravurilor, un isvor nesecat de transacțiuni nenorocite.

Se ridică o serie întreagă de oameni urâți și pe dinăuntru și pe din afară, însufleții de dilatație de stomac. Aceștia umplu primăriile orașelor noastre și căptușesc cu amploarea lor fotoliile prefecturilor. Ș'apoi ne'ntrebăm de ce sunt urâte orașele țării. Dar viața nu este de cât reflexul oamenilor cari o conduc. Tapetați un salon cu cristalurile cele mai limpezi și mai îndemânatec sculptate și, câtă vreme pe dinaintea lor se vor plimba oameni urâți, decorul va fi desgustător.

O, nu preconizăm o politică de Adonișii. Suntem însă contra acelei urâciuni interne care pătează cu umbrele și penumbrele sufletului armoniile făpturei omenești și ale firei.

Vrem să ne putem bucura cât mai curând că politica a fost scoasă de sub jugul interesului personal și pusă cu sinceritate în slujba nevoilor obștești și a unui ideal.

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Robespierre, Danton și Iliescu

De multă vreme îmi doream să văd un film bun. Mă săturasem, ca şi mulţi alţii, de peliculele prezentate cu atâta generozitate de canalele de televiziune pe care le „prindem": numai crime, numai violuri, numai puţinătate sufletească. De aceea, încă înainte de a începe Danton al lui Wajda, presimţeam o bucurie fără margini. Dacă la etajul şapte al blocului în care stau, de mai bine de trei decenii, n-ar fi fost o căldură de iad, m-aş fi . îmbrăcat ca pentru o sărbătoare. Şi n-aş fi greşit deloc. Ca la oricare altă întâlnire pe care am avut-o cu acest mare cineast - din păcate, românii n-au şi ei un regizor de valoarea lui! - şi aceasta s-a desfăşurat sub semnul desăvârşirii. Revoluţia franceză, pe care unii o socotesc izvorul tuturor nenorocirilor din Europa, ne-a fost prezentată cu o capacitate de înţelegere greu de atins. O cunoaştere extraordinară, din partea marelui polonez, a naturii umane, a mecanismului istoric ne-a îngăduit să pătrundem în tainiţe care nu sunt accesibile oricui. Din evenimentele pe care le-am văzut înfăţişate pe micul ecran, transfigurate de un talent artistic ieşit din comun, ni s-au dezvăluit, cu o limpezime de cleştar, relaţia dintre mulţime şi individ, cât de acaparantă poate fi o personalitate şi ce derizorie o lasă deposedarea de putere, cât de înălţătoare e o colectivitate şi ce abjectă poate să devină ea în anumite condiţii. Iar această poveste de acum două secole, pe care Televiziunea română a avut curajul să ne-o propună spre vizionare, spre cinstea ei, ne-a adus aminte - n-avea cum să nu ne aducă aminte! - de ce ni s-a întâmplat nouă în 1989. I-am zărit, printre eroi, pe Ion Iliescu, Petre Roman, Silviu Brucan, Nicolae Militaru, Victor Stănculescu, Dan Iosif, Dumitru Mazilu, Mircea Dinescu, Ion Caramitru şi pe mulţi alţii. Evident, în alte veşminte, în alte decoruri şi sub alte nume: Saint-Just, Camille Desmoulins, Robespierre, Danton, Fabre, Philippeaux, Fouquier. Am luat cunoştinţă de activitatea Comitetelor Salvării Naţionale, de simulacrele de judecată din tribunalele revoluţionare, de execuţiile pe bandă rulantă, fără urmă de respect pentru acest dar minunat care e viaţa, de devastarea redacţiilor ziarelor neagreate de ocârmuire, în veritabile acţiuni „minereşti", de setea de înălţare cu orice preţ, inclusiv al morţii camarazilor, totul desfăşurându-se pe un fundal mânjit de sânge. Însă încleştarea dintre Danton şi Robespierre - primul - un iubitor de femei şi vinuri, de discuţii cu prietenii şi de fraternizări cu inşi obscuri, strălucit orator şi doritor de obiecte frumoase, al doilea - un auster, frământat din pricina complexelor, cu o inteligenţă rece şi bun organizator de zavistii n-are corespondent în Revoluţia noastră din Decembrie. La noi nu există două personaje comparabile care să se fi confruntat pe viaţă şi pe moarte. Fiindcă, de fapt, respectiva încleştare se desfăşoară în sufletul unuia singur, măcinându-l cu fiecare zi care trece. Preşedintele nostru de regat, care a parafat hotărârea sovieticilor ca România să devină republică, are de rezolvat multe contradicţii din sinea sa: se doreşte un iubitor al maselor, prietenos, loial, cinstit, incoruptibil dar, în acelaşi timp, e dur, zâmbeşte fals, e mincinos, demagog, trufaş, răzbunător. Şi pentru calităţi, şi pentru defecte, există o deplină acoperire în faptele sale pe care i le-a înregistrat presa. Ştim cum s-a terminat conflictul dintre cei doi capi ai Revoluţiei franceze: şi unul şi altul au sfârşit pe eşafod. Oare cum se va rezolva sfâşierea lăuntrică a dlui Iliescu? Să fie adevărată afirmaţia dlui Pleşu că şeful statului nostru e un personaj tragic?

Evenimente mari, evenimente mici

● Surse foarte tinere şi cu părul blond din PNŢCD ne-au spus că deputatul PNŢCD Răzvan Dobrescu a fost crunt lovit de zilele caniculare din această perioadă: se zbate să convingă Biroul de Conducere, Coordonare şi Control al partidului să-i „anihileze" pe mai tinerii săi (şi mult, mult mai deştepţi decât el!) colegi Ioan Avram Mureşan şi Gheorghe Cristea. Aceleaşi surse ne-au povestit că în urma acestor presiuni ale „anihilatorului Dobrescu" ar fi avut loc o mică discuţie între dl senator Valentin Gabrielescu care i-ar fi spus amicului său, dl prim vicepreşedinte Ion Diaconescu: „bă, voi sunteţi nebuni?! Cum, adică, să-i sancţionaţi pe băieţii ăştia? Cu ce-au greşit ei?! Aţi înnebunit?!" Sigur este că se apropie Congresul din toamnă al partidului şi „anihilatorii" simt că le fuge pământul de sub picioare! ● Şeful Direcţiei generale pentru strategia industriei energetice, petrol şi gaze din Ministerul Industriilor a declarat la conferinţa de presă „nu cred că totuşi preţul benzinei va creşte la 700 lei/litru". Decriptând limbajul văcăroidian, rezultă că preţul benzinei totuşi va creşte la 700 lei/litru! ● Elena Dumitraşcu şi-a înjunghiat bărbatul cu un cuţit de bucătărie deoarece nu a mai vrut să se culce cu el. De unde rezultă că romînca a fost mai generoasă decât Lorena Bobbit. Primul ministru Nicolae Văcăroiu, după vizita în China, i-a adus suvenir soţiei un batic de mătase pictată. Un alt pas al integrării României în Asia a fost făcut ● De la 1 august tractoarele româneşti se scumpesc cu 30%. Asta probabil ca să se dea o lovitură de graţie importurilor de John Deer şi Claas, nu-i aşa? ● Vicepreşedintele PDSR Arad a accidentat un tânăr şi a fugit de la locul accidentului. Mai este nevoie să repetăm că este pedeserist?! ● Reichstagul din Berlin a fost despachetat din învelişul său argintiu, după două săptămâni. Ar fi bine să urmeze la rând, adică să fie împachetat tot pentru măcar două săptămâni, Palatul Victoria din Bucureşti, dar cu El înăuntru! ● Mirajul miliardului de la LOTO 6/49 a declanşat o adevărată isterie naţională. Bieţii oameni! Punem pariu că dacă acum ar ieşi Ion Stoica şi-ar pune de-un nou Caritas, ar avea din nou zeci de mii de clienţi?! ● Dl ministru de stat Mircea Coşea declara recent într-un interviu că înainte de a decide că vrea să devină economist, îşi dorea să fie regizor de film. Păcat că nu s-a făcut regizor de film, pentru că n-ar mai fi ajuns regizorul celui mai prost film numit „accelerarea privatizării" cu protagonişti pe măsură! ● „Grecia nu concepe o lărgire a UE şi NATO fără România", a declarat ministrul de externe al acestei ţări, Carolos Papoulias, aflat în vizită la Bucureşti. Era mult mai bine dacă o asemenea declaraţie tranşantă venea din partea omologilor săi german şi american. ● Nu v-am spus noi săptămâna trecută că Vadimel e speriat foarte tare?! La recenta întâlnire cu Oliviu Gherman şi Adrian Năstase şi-a cerut mii de scuze, promiţând solemn că nu va mai face aşa ceva niciodată şi angajându-se solemn să-l sprijine pe preşedintele Ion Iliescu. Iar „cei 300" nu sunt decât trei bătrâni şi nebuni şi, bineînţeles, Vadimel, care-i şi întrece şi face cât zece! Aşadar, 13, număr cu ghinion. ● Privatizarea hotelului Intercontinental devine pe zi ce trece un mare scandal. Să vedem cât o să dureze şi cum o să se încheie. Oricum, banii de campanie electorală pentru Ion Iliescu sunt asiguraţi. Ion Iliescu, cel care nu-şi vinde ţara, ci o dă fraţilor de pomană! ● Funărel îi adresează lui Ion Iliescu un ultimatum în care îl acuză, printre altele, că este dispus să sprijine UDMR şi Ungaria. Noi ştiam că dragostea dintâi a dlui preşedinte este în altă parte, nu la Budapesta, dar, în sfârşit, o fi ştiind şi Funărel ceva. Numai că dacă e să vorbim de sprijin, haideţi să mai amintim o dată ce ne declara dl senator PUNR Theodor Ardelean, că oameni de afaceri maghiari i-au finanţat campania electorală lui Funărel! Oricum, rămâne cum am zis şi săptămâna trecută: din păcate, dl Iliescu rămâne cel mai „meseriaş" dintre toţi!

MARIAN GHIŢEANU ■

Mileniul trei fără un sfert

Mâna de fier

Dacă Rusia, împotriva strategiei sale imperiale tradiționale și împotriva intereselor vechii nomenclaturi, ar fi arătat o poftă nemaipomenită de integrare în NATO tot estul răsăritean ar fi trăit azi mai bine, mai frumos, mai decent. Dar Rusia, dincolo de interesul de a obține pe nimic bandaje pentru rănile sale adânci, nu este legată de Occident prin nimic. În afara mâinii sale întinse către Apus pentru a obține o rație de supraviețuire nu face nici un gest cooperant. Iar mâna întinsă este de fier.

Gorbaciov a fermecat Occidentul în perioada când conducea ca un țar luminat un halcan proeminent al emisferei nordice. Era șeful celui mai solid partid comunist din lume, era dirijorul Tratatului de la Varșovia, era contabilul șef al CAER, era patronul celei mai sofisticate rețele de servicii secrete din câte s-au inventat vreodată. Era, totuși, considerat un superstar al deschiderii, al colaborării Est-Vest, al noii... stabilități mondiale. În calitate de adversar principal al capitalismului el a fost perceput, totuși, drept principalul gropar al socialismului. Și a fost. Gorbaciov a distrus de la vârf, de sus în jos, sistemul strategic al comunismului, dar nu a putut face mai mult: dezarticularea apetitului istoric al Rusiei de a fi o putere mondială de primă mână. Îmbătați de mișcările estice din 1989 și, apoi, de explozia URSS, occidentalii s-au grăbit să considere că Elțîn, mai relaxat și mai maleabil ideologic decât ilustrul său predecesor, va duce mai departe și în pas voios opera acestuia. Adică inițiativa de a-și marginaliza propria țară, de a scoate Rusia din topul nuclear, de a o transforma într-o republică defensivă, cuminte, care să facă „mumos" din punct de vedere politic, economic, militar. Absurd!

După primele luni de vraiște generală, de confuzii abracadabrante, de vid de putere și vid de „plan", Kremlinul a început să-și lingă rănile cu discreție, apoi la scenă deschisă. Rusia s-a trezit din buimăceală și a trecut la reamenajarea vechii sale strategii. De aici și până la „nietul" răsunător privind dilatarea NATO către fruntariile sale oficiale de azi nu a mai fost o cale lungă.

Interesele imediate ale complexului militar industrial, interesele cohortelor de generali, interesele ramurilor economice dogmatice, reflexele nomenclaturii reciclate, interesele stângii recunoscute ca atare, interesele radicalilor naționaliști și mentalitatea zecilor și zecilor de milioane de roboți șlefuiți de amintirea zeloasă a marelui război pentru apărarea patriei reclamă o Rusie mare aflată în poziție trufașă față de Europa capitalistă, coruptă, placidă, stricată de societatea de consum și platonică din punctul de vedere al unei ofensive reale către Est.

Cum tradiția, asezonată de nenumărate demonstrații practice, arată că de climatul politic de la Moscova depinde atmosfera vieții în Europa răsăriteană, este clar că redresarea în stil retroactiv a Kremlinului va impune o anumită abordare a integrării europene. Faptul că în plină perioadă critică a politicii regionale ruseți problema cecenă a fost expediată cu o aroganță imperială în pofida lamentărilor diplomațiilor europene atestă clar că temperatura integrării scade. Se vor face declarații de bune intenții, de respect al democrației, se vor aduce osanale economiei de piață, dar drumul politic se va tăia, încet și sigur, către vechile hățișuri morganatice care se pierd în orizonturile blestemate ale Răsăritului. În tot acest timp Vestul își va putea analiza cu melancolie gigantica sa impotență politică...

RADU BUDEANU ■

Puls

Scuzele acuză

Pe cât de frumoasă este România, pe atât de ciudat se comportă cei care o conduc. Funcționează la noi un mecanism bine pus la punct, gata să scuze orice neajuns. Dacă stăm să analizăm cu atenție despre ce anume este vorba, constatăm că avem de-a face cu o mașină infernală, diabolică.

Să ne amintim, de pildă, ce ni se spunea în plină iarnă, când în casele noastre nu curgea apa: că este de vină înghețul care blochează stațiile de pompare. Vara, această deficiență era pusă pe seama secetei. Din cauza secetei, lichidul vital nu picura la robinet. Scuza cu pricina prindea. Ea era preluată într-un stil cât se poate de panicard de către ziare, care anunțau că rezervele de apă potabilă mai ajung pentru doar șapte zile, șase, cinci, patru... Ce să mai zică cetățeanul în atare situație? Mulțumește lui Dumnezeu că indispensabilul lichid îi pătrunde în locuință două ore pe zi. Unii ajung chiar să se întrebe de ce pe vremea împușcatului, oricât de rău era, apa totuși curgea? Pentru un om înecat în grijile cotidiene această remarcă invită la un soi de nostalgie periculoasă. Exemplele pot continua. An de an producția agricolă slabă a fost pusă pe seama secetei. „Din cauză că nu plouă, n-avem grâu" - spuneau guvernanții. Dacă plouă - și plouă - vom auzi probabil că lanurile falnice zac sub apă, sub prea multă apă și de aceea n-avem cereale. Vom apela deci la import. Sigur, tot ca o scuză, cineva ar putea spune că slabele rezultate din agricultură au ca principală cauză împărțirea pământului la țărani. Guvernanții nu vor vorbi niciodată despre nerentabilitatea exploatărilor de stat din acest domeniu. Să continuăm cu exemplele. Nu cu mult timp în urmă, ziarele anunțau că din cauza ploilor abundente mii de legături telefonice au căzut în București. Se împlinesc trei săptămâni de când această constatare scuză și acum starea de nefuncționare a multor asemenea mijloace de comunicare. Pe cât este buba de mare, pe atât de simplu se rezolvă problema dacă dai cinci mii de lei unui depanator care se mai suie din când în când pe stâlpul de telefon din fața casei. Acest mecanism devine, pe zi ce trece, extrem de profitabil pentru mulți semeni de-ai noștri. Aproape în fiecare domeniu de activitate, mașina de produs scuze funcționează la parametrii proiectați. Cei de la putere ne spun că treburile nu merg bine în orașele țării din cauza primarilor. Nu spun că aceștia n-au bani pentru că nu le dă guvernul. Dacă responsabilii din administrația locală ar fi înregimentați în partidele care guvernează, n-am mai auzi această placă, indiferent de starea urbei în care locuim. Cu siguranță că și atunci se va găsi o scuză. Gândul mă duce la un cuplet intitulat „Coposu e de vină" și interpretat de Stela Popescu. Spuneam la un moment dat că bacșișul rezolvă pentru moment unele probleme mărunte cu care ne confruntăm. Mult mai sus, în sfere înalte, această „formă de plată" conduce la fenomene cu mult mai grave. Doar ați citit în presă despre fel de fel de afaceri oneroase. Într-atât de des ați citit, încât v-ați obișnuit, stimați cititori. Când proporția celor obișnuiți va trece de 50%, victoria unora va fi deplină. Vom fi înlocuit atunci starea de normalitate cu anormalitatea care va deveni mod de viață. Într-adevăr, atunci nu vom mai putea face nimic. Să facem câte ceva acum, când încă se poate. Să fim mult mai prudenți atunci când cei ce ne conduc ne spun de ce lucrurile nu merg bine. Să începem deci prin a desființa aceste scuze. Care la urma urmei acuză.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Când Elțân se îmbolnăvește, Rusia face febră

Președintele Rusiei, Boris Elțân, a fost teleportat de urgență într-un spital de la Moscova din cauza unei cardiopatii ischemice, boală care poate să provoace, în anumite condiții, stopul cardiac. Știrea, deloc banală, fiind vorba de liderul unei mari puteri europene și mondiale, ar fi rămas totuși anodină dacă nu s-ar ști că nu este prima dată când șeful de la Kremlin face vizite inopinate la spitalele din Moscova. Anul trecut, Boris Elțân a fost într-un concediu prelungit pe malul Mării Negre, iar gurile rele vorbeau de faptul că starea sănătății lui ar fi fost precară. De altfel, chiar după convalescență „țarul Boris" avea dificultăți de vorbire, și se mișca destul de greu. Comunicatele oficiale au ținut, evident, să dea asigurări că este vorba despre indisposiții trecătoare.

Altă dată, Elțân s-a internat „cu tâlc" exact în momentul în care se decidea începerea operațiunii din Cecenia, iar presa moscovită nu s-a sfiit să arate că liderul de la Kremlin a vrut să se autoeclipseze pentru a nu purta povara acelei hotărâri, dar că el are cu adevărat și anumite probleme medicale.

De când a preluat puterea la Moscova, Elțân nu a pregetat să-i surprindă atât pe partenerii occidentali, cât și pe propriii săi colaboratori prin aceste schimbări bruște de dispoziție. După o vizită la Washington, Elțân nu a mai coborât din avion pe Aeroportul Shannon din Irlanda unde îl aștepta președintele țării - gazdă pentru că pur și simplu se îmbătase, după cum s-a aflat mai târziu pe căi ocolite. Rezultatul a fost că unul dintre consilieri a fost demis.

Problema indispozițiilor și a bolii lui Elțân este însă alta. Mai este puțin și vor avea loc alegeri prezidențiale. Elțân va fi unul dintre candidați. Va fi el însă apt să susțină un nou mandat în caz de victorie? Dar în cazul dispariției sale premature, ce se va întâmpla? Succesorul de drept ar fi premierul Cernomârdin, dar potrivit kremlinologilor, actualul premier ar avea oricum șanse în lupta pentru șefia în stat.

Iată deci că simpla internare a lui Elțân naște tot soiul de probleme, Rusia căpătând pur și simplu frisoane. Dar nici partenerii occidentali ai Rusiei nu sunt liniștiți. De bine de rău, ei îl cunosc pe Elțân și i-au acordat tot sprijinul ca garant al transformărilor democratice din Rusia. Dar dacă în locul lui va veni un Jirinovski? Succesiunea, subită sau nu, a lui Elțân a devenit astfel subiect la ordinea zilei pe toate meridianele.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Jos conspiraţia tăcerii!
Boris Marian

Un poet foarte bun, un poet format, un profesionist al scrisului care nu şi-a pierdut totuşi ingenuitatea, un filosof capabil să filosofeze dând impresia că se joacă - acesta este Boris Marian. În mod inexplicabil şi scandalos, critica literară îi ignoră poezia. Continuă să i-o ignore, după ce el a publicat trei cărţi de poezie admirabile şi după ce... eu am protestat (într-un articol apărut tot în Flacăra, în 1990) împotriva acestei conspiraţii a tăcerii.

Iată şi câteva date biobibliografice, furnizate de autorul însuşi: „Născut la 19 noiembrie 1941 în regiunea Stavropol - Caucazul de Nord (din întâmplare); Liceul Sf. Sava (N. Bălcescu), Bucureşti - 1959; studii inginereşti (din păcate sau din fericire, prin contrast, ca Esop cu sclavii cei frumoşi, alături); trei cărţi de poezie - Numele profesorului, Ed. Litera, 1986 (lector: regretatul Radu Albala), Profesorul de fericire, Ed. Cartea Românească, 1988 (lector: bunul meu profesor întru literatură, seara, cu o carte şi o lampă tremurândă, Florin Mugur), Vocea profesorului, Ed. Litera, 1993. Pentru ce am publicat în reviste şi în volum am primit note mai bune de la Geo Dumitrescu, Gheorghe Grigurcu şi Alex Ştefănescu, cărora le rămân pe timpul vieţii mele recunoscător din inimă. De aici înainte, pauză şi încercări. Regret un singur lucru: că nu pot scrie romane, care, sigur, se publică mai bine. În rest nu regret nimic, sunt un om fericit că mai scriu şi nu mă pot lăsa".

Să fii prizonierul

Să fii prizonierul unor orbi, unor surzi,
să ai sensibilitatea lor diabolică,
să nu poţi, să nu ai pe unde să fugi,
cum nu poţi scăpa de ciuma bubonică.
Şi totuşi să scrii, să scrii pătimaş,
în timp ce te pipăie mâinile orbilor,
în timp ce strigă surzii: „Curaj"
şi ochii-ţi devin hrana dulce a corbilor.
Şopteşte, încearcă să fii orb, să fii surd,
învaţă s-auzi şi să vezi doar prin piele,
precum pelerinul ce merge la Lourdes,
ce crede, zâmbeşte zdrenţuit, în obiele.

Regim sănătos

„Trăiţi în prezent, aşteptaţi cu nerăbdare viitorul",
ne spune profesorul, „eu nu pot fi petitorul
acestui viitor, el vine tiptil, retractil şi subtil,
nu fumaţi, nu fiţi în faţa lui imobili".
„Micşoraţi consumul grăsimilor din regimul alimentar,
consumaţi mai bine pătrunjel şi mărar",
îşi alinta profesorul iubita cu sfaturi,
precum eroii ce atacă frontal şi din laturi.
„Faceţi o încălzire înainte de a începe aceste exerciţii".
Mai ştii? Poate aşa gândeau sciţii.

Soldatul

Soldatul merge şi ranita-n spate
atârnă o tonă şi jumătate,
'nainte e ceaţă, în spate e ceaţă,
soldatul nu are nici creieri, nici faţă,
o bilă chilugă, doi ochi şi o gură
ce poartă o continuă înjurătură,
sub hainele groase, o inimă care
aşteaptă o veste, o nouă scrisoare,
soldaţi au fost şi bunicul şi tatăl
şi eu şi băiatul, ne numirăm „soldatul"
şi lumea e mândră pe jumătate
că merge soldatul cu raniţa-n spate.

Să bei

Să bei dealurile dulci, înmiresmate
şi tăria munţilor s-o bei,
sufletul iubitelor plecate
şi poemele şi plânsetul de miei,
la sfârşit să-ţi sorbi propriile gânduri,
sângele să se întoarcă-n piept
şi să mori cum mărul moare-n sâmburi,
să aştepţi un an mai rodnic. Îl aştept.

Vărul profesorului

„Unica posibilitate de cunoaştere
a adevărului",
spune profesorul, adresându-se vărului,
„este întreţinerea ceasului cu cuc",
„Dar binele suprem unde îl duc?",
întreabă vărul în Gara de Nord,
plimbă bagajele din fiord în fiord,
profesorul are totuşi o îndoială,
mintea lui este ca o nicovală,
inima bate cu putere, cu goluri,
ca un avion ce face ocoluri,
ca o teavă de calorifer,
„Sufletul tău este aurifer,
numai cuvintele aduc erori
în lumea aceasta de râs şi fiori",
nu se lasă vărul deloc,
„adevărul e vechi ca un diplodoc."
şi are capul mic, turtit",
profesorul a tăcut spre sfârşit.

MAŞINA DE SCRIS

Pagini realizate de Alex Ştefănescu

Opinii în legătură cu romanul lui Val. Lavric

La rubrica* Maşina de scris *din 14 iunie, anul acesta, am publicat un fragment din romanul la care lucrează Val. Lavric, rugându-i pe cititori să se pronunţe: Val. Lavric a găsit sau nu tonul potrivit? Sunt şanse ca romanul său să aibă succes?

Au sosit, iată, primele răspunsuri, din partea lui Nicolae Rotaru (el însuşi scriitor, redactor şef la revista* Pentru patrie *a Ministerului de Interne) şi a Iuliei Vals (aspirantă la condiţia de scriitor, corespondentă a rubricii* Maşina de scris*). Reproduc comentariile lor, convins că sunt instructive nu numai pentru Val. Lavric, ci pentru toţi cei interesaţi de literatură.

Eu (scriitorul cu numele - şi renumele! - de mai jos) o să cumpăr cartea mai Micului Valentin Lavric şi-am să-i conving şi pe alţii (colegi de plaivaz şi cu obiceiul cititului din Ministerul de Interne) că solcanul (acest Păcală moldav de tranziţie) merită zăbava lecturii, iar opul său îşi justifică dreptul la un loc într-o bibliotecă.

Cât despre „maşinistul" (de scris) Alex Ştefănescu, mă-ntreb (a câta oară) ce câştigă din afacerea cronofagă şi orbitoare a lecturii ca un cioplit de copac secular pentru a obţine un efemer băţ de chibrit. E drept, frumos, scăpărător, util.

Aceasta mi-e declaraţia pe care o dau, susţin şi semnez manu... militari.

Col. ing. NICOLAE ROTARU, Bucureşti

Textul lui Val. Lavric seamănă cu un joc în care câştigător ar fi cel care-i recunoaşte regulile. S-ar putea intitula **caleidoscop** sau - de ce nu? - **puzzle**.

Pornind de la deschiderea de poveste (tatăl cu trei feciori), se alunecă cu uşurinţă într-o filosofie la fel de uşoară (la îndemâna tuturor), adaptată la cerinţele perioadei de tranziţie, echivalentă cu moartea sănătoasei înţelepciuni populare.

Abundenţa elementelor de anecdotică, apelul la folclorul citadin se constituie într-o întârziere şi, nu în ultimă instanţă, minimalizare a evenimentului tragic ce se pregăteşte.

Truisme de genul „orice lucru are un început şi un sfârşit", hazul-antidot trimit cu gândul la o comunitate de „struţo-cămile": nici ţăran, nici orăşean, nu savant, nu imbecil, un fel de cursanţi la deplorabila „şcoală a vieţii".

Vrea oare Val. Lavric să acuze alterarea spiritului uman apelând la această eterogenitate?

Elogiul adus capului de familie - eternul bărbat cu „năravurile" intacte, discreditarea femeii, chiar mamă, în prezenţa chipurilor mute de admiraţie, fac dovada unei mentalităţi primitive surprinse cu luciditate.

Numărul fiilor se înregistrează ca un pretext pentru introducerea în text. Cel mai elaborat personaj este Nicolae, portret-robot al frumuseţii de sorginte ţărănească („gras" şi obligatoriu frumos, se-nţelege). Ceilalţi doi fraţi, într-o eventuală ierarhie, ar încăpea pe un singur loc (cu siguranţă al III-lea).

Din perspectiva participării autorului la mersul scriiturii: „cititorul ironic", dornic să-şi îmbogăţească repertoriul cu poante, le va descoperi pe cele ştiute, vechi şi va zice el - „bătătorite" expresii, „moartea cât casa", „obştescul sfârşit" etc.

Eleganţa şi originalitatea autorului ar putea consta în a se declara doar un intermediar îndatoritor şi amuzat să transcrie cu fidelitate o „istorie" dictată de cineva din imediata vecinătate a personajelor. Altfel, în destule locuri, textul promite să se autoregleze din mers.

IULIA VALS, Turda

Bani • Bănci • Burse

Problema privatizării hotelului „Intercontinental"

Directorul general executiv al FPS, Constantin Dumitru, şi preşedintele Agenţiei Naţionale pentru Privatizare, Iacob Zelenco, au fost audiaţi, luni, de către Biroul Comisiei pentru Industrie şi Servicii a Camerei Deputaţilor, în legătură cu tranzacţionarea pachetului majoritar de acţiuni la hotel „Intercontinental". Surse parlamentare au declarat agenţiei MEDIAFAX că reprezentantul FPS a recunoscut că preţul oferit de concernul Mariott a fost cu 70% mai mare decât oferta avansată de ATR (controlat de fraţii Păunescu). FPS a considerat însă că ATR, câştigătorul pachetului majoritar, a prezentat „un plan de afaceri mai solid şi un program de investiţii mai dens", au afirmat sursele citate. Sursele au adăugat că FPS nu a prezenat la Comisie documentaţia tranzacţiei şi nici dovada plăţii cash a acţiunilor, operaţiune care a fost efectuată duminică, 9 iulie. FPS a prezentat sumarul celor zece criterii de selecţie a ofertelor, fără formulele de calcul ale punctajelor, pe fiecare criteriu în parte, pe care le-au considerat confidenţiale. FPS şi-a motivat preferinţa pentru ATR invocând „experienţa LIDO" a fraţilor Păunescu şi faptul că profitul va rămâne în România. Un alt argument în favoarea grupului ATR a fost existenţa contractului de franciză, prin care, contra unei sume de 400.000 dolari anual, „Intercontinental Bucureşti" era inclus în reţeaua internaţională „Intercontinental". Contractul expiră la 1 ianuarie 1997, iar ieşirea din lanţul Intercontinental ar antrena despăgubiri de 8-10 milioane dolari, au susţinut reprezentanţii FPS, citaţi de Radio BBC. Deşi majoritatea membrilor Comisiei a precizat că procedura de tranzacţionare a fost corectă, inclusiv deputatul PD Traian Băsescu, concluzia finală a Comisiei va fi trasă abia după studierea documentaţiei. „Dacă vor exista dubii, se va institui o comisie parlamentară de anchetă", se precizează în comunicatul Comisiei pentru Industrie şi Servicii a Camerei Deputaţilor.

Dacă RADET nu-şi va onora datoriile, RENEL va sista livrările de apă caldă şi abur

În cazul în care RADET nu-şi va onora integral angajamentele de plată către RENEL, regia electricităţii va fi nevoită ca, începând cu 17 iulie, să sisteze livrările de apă caldă şi abur către populaţie şi agenţii economici, se arată într-un comunicat RENEL trimis agenţiei MEDIAFAX. La 1 iulie, datoriile RADET către RENEL se ridicau la 63,311 miliarde de lei, iar RADET s-a obligat să returneze în luna iulie 20 de miliarde de lei, în afara obligaţiilor curente (6 miliarde lei care trebuie achitate integral). La data de 10 iulie, până la orele 15, RADET nu achitase suma de 1,098 miliarde lei aferentă zilei în cauză, se mai arată în comunicatul RENEL. Directorul economic al RADET, Vasile Oltean, a declarat agenţiei MEDIAFAX că RADET întâmpină, la rândul său, mari dificultăţi în lichidarea datoriilor. „Avem de recuperat peste 15 miliarde de lei de la populaţie, care trăieşte aşa cum trăieşte şi peste 35 de miliarde de lei de la industrie, unde agenţii economici se confruntă cu blocajul financiar sau nu vor să plătească", a subliniat Vasile Oltean. Din cele peste 63 de miliarde reclamate de RENEL, peste 9 miliarde constituie refuzuri de plată. RADET a achitat până acum 2 miliarde de lei către RENEL, iar în zilele următoare vor fi plătite alte 4 miliarde. „Până la sfârşitul lunii vom încerca să plătim circa 15 miliarde, chiar cu riscul de a nu efectua unele reparaţii la reţele", a precizat directorul RADET.

Previziunile ONU referitoare la orientările economice şi sociale pe plan mondial

Departamentul pentru Informare Economică şi Socială şi pentru Analiză Politică (DIESAP) din cadrul Secretariatului ONU a dat publicităţii un studiu privind principalele orientări economice şi sociale înregistrate pe plan mondial în momentul actual şi în perioada următoare. După cum relevă un comunicat de presă remis agenţiei MEDIAFAX de Centrul de Informare ONU pentru România, există anumite tendinţe prioritare în aceste domenii de mare importanţă. Printre principalele concluzii ale raportului se numără:

- Expansiunea economică mondială va continua cu o medie anuală de 3%, dar măsurile macroeconomice necesare pentru stimularea economiei ar putea fi limitate, pentru a calma pieţele financiare foarte sensibile.
- În 1996, ţările în curs de dezvoltare vor cunoaşte, pe ansamblu, primul lor an de dezvoltare economică din perioada postcomunistă.
- În următorii 15 ani, producţia mondială de petrol va permite menţinerea preţurilor principalilor carburanţi în limite comparabile cu cele din momentul actual.
- Articolele electronice se detaşează clar în categoria bunurilor de consum în ceea ce priveşte creşterea exporturilor şi locul ocupat de dezvoltarea acestui sector.
- Situaţia ecologică a Africii s-a deteriorat mult şi a venit momentul să fie iniţiată o aşa-numită „revoluţie verde", de combatere a deşertului.

Pe de altă parte, creşterea producţiei, chiar dacă nu a fost prea rapidă, s-a extins în 70% dintre statele lumii. În 1993, numai 45% dintre ţări înregistrau o creştere a acestui indicator, restul confruntându-se cu un fenomen de stagnare sau chiar reducere a producţiei. Ţările dezvoltate, care realizează aproximativ trei sferturi din producţia mondială, au ieşit din perioada de recesiune de la începutul acestui deceniu, singura excepţie fiind Japonia, unde producţia s-a redus. Pe plan social, unul dintre fenomenele care persistă de mai mulţi ani este rata scăzută de reducere a şomajului, în ţările dezvoltate şomajul trebuind să fie, în medie, 7,5% la sfârşitul acestui an. Raportul citat acordă o atenţie deosebită situaţiei socio-economice a ţărilor în curs de dezvoltare, relevând existenţa unor semne de ameliorare, ca urmare a tranziţiei către o economie de piaţă. Datele centralizate de Secretariatul ONU dovedesc că, în 1994, ţările Europei răsăritene şi cele trei state baltice au depăşit etapa de criză economică, începând o redresare lentă. Principalele probleme ale acestei regiuni rămân cele de natură socială, şomajul şi lipsa unei protecţii sociale adecvate fiind factori de încetinire a reformelor economice. Referitor la ţările din fostul spaţiu sovietic, autorii raportului au avertizat că nu au avut la dispoziţie suficiente date p[illegible] trage concluzii clare, însă este posibi[illegible] ca în Federaţia Rusă produsul inter[illegible] brut să fi cunoscut o evoluţie ascen[illegible] dentă în ultimul an. Pe ansamblu, în ţările în curs de dezvoltare PIB va creşte cu 5% în 1995 şi este posibil să se menţină la o valoare asemănătoare şi în 1996. Prin comparaţie, în anii '80 PIB a crescut în medie cu 3% în aceste state. Ca şi în ultimii ani, ţările cu cea mai mare rată de dezvoltare sunt concentrate în Asia după cum urmează (în ordine descrescătoare): China, Vietnam, Singapore, Thailanda, Malaezia, Coreea de Sud, Indonezia, Taiwan, Papua-Noua Guinee, Birmania, Sri Lanka. Dezvoltarea în aceste ţări se încadrează între limitele de 10 şi 5,8%. În Africa s-a înregistrat o evoluţie favorabilă, chiar dacă ameliorările sunt lente şi inegal repartizate pe regiuni. Printre statele africane cu cea mai mare rată de creştere a PIB sunt menţionate Ghana, Mauritania, Uganda şi Tunisia.

Primim de la cititori

Ecou la interviul cu dl Adrian Năstase publicat în numărul trecut

Domnule George Arion,

Interviul cu dl Adrian Năstase, din „Flacăra" nr. 28/12.07.95, este foarte interesant şi, fără a dezlega unele enigme ale vieţii politice româneşti, naşte noi întrebări. Frumos spus, „revoluţia a fost un fel de cutremur", dar cine l-a declanşat? Poate natura umană neliniştită? Un cutremur nu e dorit de nimeni; apoi urmează o formulare extrem de ambiguă, „un proces de schimbare pe care l-am numit revoluţie". O dată este un cutremur, o dată este ceva care poate că nici nu e revoluţie. Mai înţelegi ceva? Se amplifică această nedumerire prin cuvintele - „un mozaic acoperit de praf pe care nu dorim neapărat să-l dăm la o parte". Aici e buba. Dumneavoastră puneţi o întrebare extrem de acută - „Comunismul pregăteşte mai bine pentru capitalism?". Este cea mai grea întrebare pusă cuiva vreodată şi domnul Adrian Năstase răspunde cu totul altceva - „Nu, şi nu cred că tocmai aceşti oameni vor să refacă comunismul". Deci comunismul nu pregăteşte capitalismul, dar „oamenii aceştia" vor totuşi capitalism. Acel „Nu" este perfect ilogic chiar din punct de vedere formal. Altă afirmaţie curioasă - „Un om poate să fie mulţumit la un nivel de trai mai scăzut sau nemulţumit la un nivel mai ridicat". Este vorba de chinezi, vietnamezi, africani? Cred că nici la ei nu este valabilă afirmaţia. O altă întrebare pe care o pun eu de această dată - „Ce întreprinderi au fost concesionate şi apoi închise de firme străine, concurente?". Eu nu cunosc nici una, poate că revista „Flacăra" va da exemple. Cea mai derutantă este afirmaţia (mai bine zis negaţia) - „Nu schimbarea formei de proprietate este determinantă". Atunci ce? Toţi economiştii din lume, marxişti şi nemarxişti, cunosc răspunsul. Aici nu există dubii, invenţiile sunt caduce. Oameni deştepţi, pricepuţi se găsesc, dar ce interes au să meargă înainte, dacă nu câştigă nimic? Trebuie să vină iar cineva de sus să-i mustruluiască, să-i mobilizeze? S-a dovedit clar că ierarhizarea răspunderii duce la iresponsabilitate de sus până jos. De altfel şi corupţia este un rezultat al iresponsabilităţii. S-a furat bine şi în sistemul centralizat, iar în tranziţia semidescentralizată se fură înzecit (este vorba de falsuri, trafic de influenţă, câştiguri ilicite etc.). Şi în capitalism există corupţie, dar acolo patronul reglează activitatea în favoarea ordinii interioare şi a eficienţei, iar legea şi cei ce o aplică trebuie s-o facă din afară. Un exemplu - fostul ministru de externe italian condamnat la patru ani pentru ilegalităţi. La noi nici cel mai mic funcţionar nu se teme încă de lege.

O ultimă observaţie - studenţii merituoşi trebuie să aibă burse indiferent de venitul părinţilor, iar cei slabi să plătească sau să renunţe. Iar „veniturile de sute de mii de lei", de care vorbeşte dl Adrian Năstase nu sunt de speriat, faţă de ce câştigă unii de cinci ani încoace pe căi nelegale. Un pensionar necăjit primeşte azi 100.000 lei. Deci nici la sfârşitul interviului nu se face lumină. Fiat lux!

Cu cele mai bune urări,
Boris Marian ■

Parlamentul

Bilanț de sesiune

Sesiunea parlamentară s-a încheiat. Din punct de vedere statistic, activitatea legislativă a Camerei Deputaților s-a soldat cu dezbaterea și adoptarea a 85 de proiecte de legi. Câte dintre acestea sunt cu adevărat importante pentru această etapă de tranziție? Nici una.

Trebuie să remarcăm că Parlamentul a evitat să ia în discuție legi esențiale pentru procesul de reformă din România, legi care de altfel fuseseră prevăzute și în acordul semnat cu FMI. Acesta ar fi și motivul pentru care Fondul Monetar Internațional a stopat creditele pentru țara noastră. Guvernanții nu par însă deranjați de situație. În sertarele Parlamenului zac de o bună bucată de vreme:

● **Propunerea legislativă referitoare la bugetul administrației publice locale.**

Bugetul administrației publice locale ar fi trebuit votat de Parlament la o lună de la alegerile locale din 1992. Nu s-a întâmplat așa. Și motivul este evident. Cum alegerile locale au fost câștigate într-o proporție foarte mare de Opoziție, „eminețele cenușii" ale partidului de guvernământ au considerat că neacordarea de fonduri primăriilor va compromite în scurt timp primarii. Firește că nu au contat și nu contează mizeria din orașe, gropile, blocurile neterminate, dughenele sărăcăcioase și de prost gust.

● **Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar.**

Esențială pentru dezvoltarea agriculturii și deci implicit pentru bunăstarea cetățenilor, această propunere legislativă a fost evitată până acum cu măiestrie. În tot acest timp, în satele românești țăranii au ajuns să se omoare pentru o palmă de pământ și produsele agricole au atins niște prețuri de coșmar.

Pentru toate acestea Parlamentul nu a găsit timp. În schimb s-a grăbit să declare municipii nenumărate, orașe, să reînființeze comune și să aprobe o cantitate industrială de ordonanțe guvernamentale și să voteze legi prost făcute și care nu vor rămâne fără urmări, precum Legea caselor naționalizate și Legea accelerării privatizării.

Legi importante care zac în sertare

● **Propunerea legislativă privind restituirea pădurilor comunale în proprietatea comunelor, orașelor și municipiilor.**

● **Propunerea legislativă privind patrimoniul public și privat al unităților administrativ-teritoriale.**

● **Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 58 - Legea privatizării societăților comerciale.**

● **Propunerea legislativă privind finanțele publice locale.**

● **Propunerea legislativă privind retrocedarea bunurilor luate abuziv din patrimoniul cultelor religioase recunoscute legal în România.**

Casele, problemă grea

Unul din scandalurile care ar fi ținut capul de afiș în recent încheiata sesiune parlamentară ar fi fost cel determinat de discutarea Raportului Comisiei comune de anchetă asupra atribuirii de locuințe unor demnitari. Raportul a fost înaintat de comisie președintelui Camerei Deputaților, Adrian Năstase, încă din data de 11 mai, dar din motive de tactică electorală, probabil, dezbaterea a fost amânată pentru sesiunea de toamnă, sesiune în care s-ar putea produce o nouă amânare.

Comisia a investigat cazurile a 3496 de persoane, dintre care 1020 de demnitari: 708 deputați, 246 senatori, 58 demnitari ai Guvernului și 8 demnitari din aparatul Președinției, precum și 2476 de salariați din aparatul propriu al Parlamentului (942), al Guvernului (1076) și al Președinției (117). Pentru început, vă prezentăm foarte succint cazurile câtorva foști și actuali aleși.

Elena Preda

Fostă deputată, în momentul de față senatoare PDSR, și-a cumpărat în 1990 apartamentul din Tulcea în care locuia cu fiul său. În 10.09.1991, Camera Deputaților i-a repartizat doamnei Elena Preda un apartament în blocul 102 Izvor - Coșbuc, din strada Libertății 22. ICRAL Cotroceni i-a încheiat contract de închiriere la 25.06.1992, iar șase luni mai târziu cumpără apartamentul cu **plata în rate**. După ce s-a văzut femeia asigurată cu casă în Capitală, în februarie 1993 vinde apartamentul din Tulcea. Și ca să fie totul bine, din august 1994 doamna senator PDSR este repartizată ca medic primar psihiatru la Centrul de Sănătate Titan!

Ion Brătianu

Zis Cartof, președintele ulebeului, din care fac parte mătușa Olga și mama Agripina, fost deputat în prima legislatură, bate recordul la suprafață locativă: un imobil în str. General Cantili nr. 9, un apartament cu 4 camere în blocul P-5 Unirii, un imobil în str. Alexandru Donici nr. 2, un spațiu de 11 încăperi în imobilul din Calea Victoriei nr. 95, un apartament de 3 camere în str. Dr. Staicovici nr. 29.

● Sunt bine cunoscute plimbările premierului Văcăroiu în teritoriu. Bunăoară, domnia sa taie panglici peste panglici și participă de zor la transformarea unor orașe în municipiu. Într-atât de multe metamorfoze de acest tip au existat, încât până și președintele executiv al partidului de guvernământ, Adrian Năstase, a încercat o glumă pe această temă. Ce-i drept, într-un cerc restrâns.

Se spune că, aflând domnia sa de un nou voiaj al primului ministru - de un nou oraș transformat în municipiu, adică - liderul PDSR ar fi exclamat: „Nu-i nimic, după ce le face el municipii, le transformăm noi în orașe". În rest, ceremoniile continuă.

Pagină realizată de ROXANA STANCU ■
și MARIAN GHIȚEANU ■

Costineşti

Preţuri cu 30%-80% mai mari decât în restul staţiunilor

☐ Dar Guvernul „investeşte" 220 milioane lei pentru Săptămâna toleranţei, adevărului şi speranţei

● Conform declaraţiei dlui Ioan Nasta, directorul staţiunii, Guvernul României trebuie să vireze o sumă cuprinsă între 184 şi 220 milioane lei. Aceşti bani reprezintă contravaloarea cazării şi mesei asigurate de Costineşti pentru participanţii la „Săptămâna toleranţei, adevărului şi speranţei" (STAS), care se desfăşoară în perioada 9-16 iulie 1995.

Iniţial, era vorba de 1.200 de participanţi pentru care Guvernul era dispus să aloce suma de 184 milioane lei. Au venit însă 800 de oameni în plus la această manifestare. Astfel au crescut considerabil cheltuielile pentru cazare şi masă. Pentru a reduce întrucâtva cheltuielile, organizatorii au suprimat masa de seară pentru participanţi şi cocktail-ul de deschidere a „Săptămânii toleranţei".

Pentru a concretiza, prezentăm câteva preţuri de alimente, în Costineşti: halba de bere - 1500 lei, din care 800 de lei garanţie; sticla de pepsi - 1400 lei, din care 800 lei garanţie; pizza - între 1000 şi 2000 lei; mici (35 grame) la grătar - 450 lei bucata; hot-dogs - 1500 lei; sandviş cabanos - 1800 lei etc.

Campanie electorală în toată regula

● Carenţele de organizare sunt mari. Cazarea participanţilor, în special a presei, nu s-a făcut conform unei ordini prestabilite, ci mai mult pe bază de relaţii, cunoştinţe ad-hoc sau tupeu.

Deşi fusese anunţată în program, participarea preşedintelui Iliescu la deschiderea „Săptămânii toleranţei" a fost anulată. S-au modificat orele manifestărilor din program. Mai trebuie amintită mâncarea execrabilă oferită participanţilor, serviciile de telefon şi fax pe care organizatorii le-au pus la dispoziţia presei cu întârziere şi într-o stare tehnică deplorabilă. Adăugând şi participarea masivă a unor parlamentari din arcul guvernamental, de la România Mare şi răspândirea în holul hotelului „Forum" a unor publicaţii socialiste, ne întrebăm cui face publicitate. „Săptămâna toleranţei" - toleranţei şi spe-

Marius Guran, un consilier prezidenţial care fentează întrebările ziariştilor

ranţei sau partidelor de guvernământ?!

● În cadrul „Cafenelei politice" de luni, 10 iulie, cu tema „Compromisul în politică", l-am întrebat pe consilierul prezidenţial Marius Guran dacă alianţa PDSR cu partide extremiste este un compromis sau o compromitere politică. Dl Guran a refuzat să răspundă, spre stupefacţia tuturor celor prezenţi - presă şi organizatori. Tăcerea e şi ea un răspuns!

Bogdan Niculescu-Duvăz, vicepreşedintele PD, a declarat: „Opoziţia nu a ajuns încă la putere şi acesta e rezultatul unei capacităţi mai scăzute de a oferi oamenilor ceea ce în momentul electoral au vrut sau au sperat să obţină. Cel care ajunge la putere a reuşit pentru că a oferit un discurs, un program mai uşor de crezut!

Cel mai puţin tolerant e mediul politic. Politicienii sunt cel mai puţin avansaţi în acest domeniu".

Blatiştii au cucerit litoralul

● Conform declaraţiei dlui Andrei Neagu, coordonatorul postului de radio „Vacanţa-Costineşti", tarifele de cazare şi masă sunt cu 30% până la 80% mai mari decât în restul staţiunilor de pe litoralul românesc. Radio „Vacanţa - Costineşti" prezintă zilnic ascultătorilor cele mai mici preţuri la produsele alimentare.

● Blatiştii care nu au norocul să doarmă în camera de hotel a unui coleg îşi petrec noaptea pe plajă. Un amănunt - tinerii în grupuri mai mari se descurcă mai bine ca blatişti, decât în grupuri mici sau singuratici.

Mulţi nu înţeleg de ce în Costineşti nu există camping. Ei vin cu cortul şi n-au unde să stea. Eventual, se instalează în curtea unei case din Costineşti-sat şi plătesc gazdei 1000 lei pe noapte. Mulţi tineri pleacă în vacanţă fără bani şi pentru a-şi plăti mâncarea, eventual cazarea, cerşesc sau cântă, dar uneori fac şi trafic cu bonuri de cantină.

● Un student din Galaţi - Dănilă Cătălin - care cântă pentru bani, s-a adresat presei cu următoarea întrebare retorică: „Cine pe cine tolerează, în săptămâna asta a toleranţei?! Nu văd nimic schimbat. Dacă aşa arată Săptămâna toleranţei, înseamnă că în celelalte săptămâni viaţa e groaznică!"

● În Costineşti a luat o mare amploare comerţul stradal, cu program non-stop. Vânzătoarele ne-au spus că pe timpul nopţii creşte considerabil vânzarea la sticks-uri, alune şi ţigări. Din cauza brizei mării, când noaptea e mai frig, vânzătoarele stau la tarabe, înfăşurate în pături groase.

● În Costineşti se construiesc o fabrică de bere şi o fabrică de malţ, care vor fi date în funcţiune în decembrie 1995. Investiţia costă 10 miliarde lei şi a fost posibilă datorită asocierii dintre staţiunea Costineşti şi un grup de investitori privaţi. În sezonul următor se va bea pe litoral bere „Forum - Costineşti", mai ieftină, fiindcă sunt eliminaţi intermediarii.

● Staţiunea Costineşti are o suprafaţă de 80 hectare şi 4850 locuri de cazare, dintre care 1200 de locuri la confort 1, 1000 de locuri la confort 2 şi 2650 locuri la confort 3. În Costineşti se înregistrează cea mai mare densitate de turişti pe metru pătrat, dar şi cel mai mare număr de blatişti - cei care nu plătesc nimic pentru cazare şi masă - ceea ce pentru staţiune a devenit un fenomen social. Practic, unul din doi studenţi e blatist. Aceasta duce la o uzură mult mai rapidă a dotărilor şi la o mizerie mai mare care se vede la tot pasul în staţiune.

Serviciile proaste omoară turismul

● Directorul staţiunii ne-a declarat în legătură cu starea turismului românesc actual că cea mai mare problemă o reprezintă calitatea serviciilor. „Calitatea slabă a serviciilor este legată de calitatea personalului, cel care are contactul direct cu consumatorul. Cameristele, spre exemplu, nu ştiu cum să facă curat într-o cameră. În concepţia multora, camerista este un muncitor necalificat, ceea ce este o mare eroare! În alimentaţia publică vezi mulţi chelneri care nu ştiu să ţină corect o farfurie sau să aranjeze furculiţa. Noi, având activitate cu caracter sezonier, nu putem angaja personal permanent şi nici nu avem bani să trimitem oamenii la cursuri de perfecţionare. Însă nici nu am auzit ca Ministerul Muncii să fi organizat până acum asemenea cursuri!"

● Epava, emblema Costineştiului, ar putea fi tăiată. A fost o navă sub pavilion grecesc - cargou - care transporta grâu. Nimeni nu-şi aduce aminte cum se numea. A eşuat în urmă cu 30 de ani, din cauza unei furtuni, dar şi din neatenţia echipajului. Nava se degradează de la un an la altul. Toată aparatura tehnică de la bord a fost dezafectată.

S-a intenţionat transformarea epavei în club de noapte şi parţial în hotel de lux, dar pentru aceasta ar fi fost nevoie de construirea unui dig, de o şalupă pentru clienţi, restaurant, un generator de energie electrică, ceea ce costă prea mult.

Din Costineşti
DAN GHEORGHE ■

Adrian Severin:

„Integrarea euro-atlantică nu este un hatâr pe care România îl face Europei"

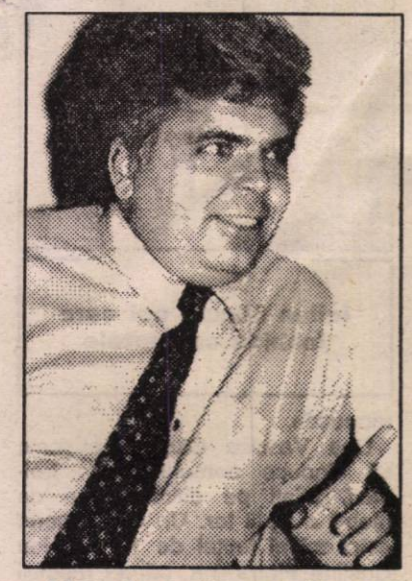

Dl Adrian Severin este membru al Biroului Executiv al Partidului Democrat, deputat şi preşedintele grupului parlamentar al acestui partid. Recent, ca o recunoaştere a calităţilor sale, a fost desemnat într-o funcţie extrem de dificilă: preşedintele comisiei PD pentru strategia şi tactica alegerilor din 1996. Este membru al delegaţiei parlamentare a României în Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, vicepreşedinte al grupului social-democrat al Adunării Parlamentare a CE şi vicepreşedintele comitetului pentru drepturile omului al aceluiaşi parlament european. Este doctor în dreptul comerţului internaţional şi profesor de drept comercial comparat şi drept internaţional al afacerilor la Şcoala Naţională de Studii Politice şi Administraţie.

„Mă simt din ce în ce mai confortabil în PD"

Rep.: - Dle deputat, apropierea campaniei electorale şi în special pregătirea listelor de candidaţi începe cumva să trezească pasiuni prea mari şi în PD, partid care în ultimul timp părea ferit de lupte interne?

A.S.: - Nu, răspunsul meu este categoric nu. Faptul că mai ales în pragul unor evenimente importante apar nişte poziţii diverse nu reprezintă un element negativ atunci când această diversitate nu se transformă în conflict. Iar diversitatea nu se transformă în conflict mai ales în acele cazuri când majoritatea solidă se creează foarte repede în favoarea uneia sau alteia dintre opinii. În cazul nostru, din fericire, s-a creat o largă majoritate pentru susţinerea unei anumite linii politice a partidului şi în atari condiţii ne bucurăm de o excelentă stabilitate în care ideile ce au nuanţe critice nu reprezintă decât un semnal de alarmă întotdeauna binevenit, o atenţionare întotdeauna favorabilă. Remarc nu numai unitatea partidului, dar mai ales gradul mare de omogenizare a opiniilor în partidul nostru. De aceea, mă simt din ce în ce mai confortabil, dacă vreţi să pun problema pe plan personal, în PD, observând cum oameni care trăiesc la Constanţa şi la Oradea, la Satu Mare şi la Bucureşti, la Craiova şi la Suceava, la Timişoara şi la Vaslui gândesc, în ceea ce priveşte principiile, în acelaşi fel, optează la fel de repede pentru aceleaşi variante şi de aceea cred, într-adevăr, că PD este o fericită excepţie în viaţa politică românească.

„PDSR-ul a distrus tot ceea ce am făcut noi!"

- Care este mesajul, punctual, pe care PD doreşte să-l lanseze electoratului în campania electorală?

- Îmi pare rău, dar multe nu vă pot spune în această privinţă. Este un secret, sub aspect strict electoral şi este absolut normal. Pot să vă spun, pentru a mă înţelege mai bine cititorii dv., că la campania electorală din 1992 am lansat un mesaj care mi se părea absolut legitim să vină din partea partidului nostru, a reprezentanţilor săi şi care mi se părea absolut normal de acceptat de către alegători. Spuneam în acest mesaj, sintetic, „să terminăm împreună ceea ce am început împreună", explicând că România, la sfârşitul guvernării partidului nostru, nu este o ruină, aşa cum voiau s-o prezinte unii, ci este doar o casă în construcţie şi unii vor să profite de faptul că nimic nu seamănă mai mult cu o ruină decât o casă în construcţie. Continuam cu ideea că, desigur, pentru orice gospodar, atunci când a început cu un meşter construcţia unei case, este normal să o termine cu acelaşi meşter. Din păcate, acest mesaj ne-a fost „subtilizat" şi el a apărut pe afişele electorale ale dlui Ion Iliescu care se adresa populaţiei cu aceeaşi idee, o idee care, după părerea mea, era absolut lipsită de conţinut, era găunoasă în ceea ce privea PDSR-ul (atunci FDSN), întrucât ei n-au început nimic, ei s-au străduit să ne oprească pe noi să începem ceva, iar de terminat într-adevăr au terminat în sensul că au distrus tot ceea ce am făcut noi! De aceea, astfel de formule sunt de păstrat, deocamdată, cu o anumită confidenţialitate până când vom începe propriu-zis lansarea lor şi va fi limpede că sunt ale noastre.

„Transilvania nu este ringul de box între PUNR şi UDMR!"

- Şi totuşi, chiar nu puteţi dezvălui nimic?

- Cred că putem spune că ne vom strădui ca formulele noastre să fie astfel construite încât să nu poată fi preluate de alţii decât cu riscul ca aceia care o vor face să se umple de ridicol şi să se umple de ruşine pronunţând nişte fraze care nu li se potrivesc absolut deloc. Mesajul nostru va fi complet şi puternic. Suntem absolut decişi să demonstrăm că ne pasă de cetăţenii acestei ţări care sunt cuprinşi de nevoi, de necazuri, de sentimentul crunt al injustiţiei, precum şi de sentimentul, poate şi mai grav, al insecurităţii - insecuritatea locului de muncă, a micilor economii, insecuritatea investiţiilor, pentru investitori, insecuritatea persoanei, insecuritatea naţională. Pe de altă parte, dorim să arătăm că Transilvania nu este ringul de box între PUNR şi UDMR, singurele partide care ar avea un mesaj naţional şi un program naţional. Trebuie să reamintim tuturor alegătorilor şi tuturor partidelor politice că PD este singurul partid care are un program echilibrat de politică naţională, modern şi în respectul desăvârşit al diversităţii, al convieţuirii, al păcii şi al integrării interetnice. PD aruncă mănuşa extremismului chiar în Transilvania! În celelalte zone ale ţării, bătălia se va da între mesajele populiste şi mesajul raţional al PD. Noi vom opune, în problemele economice, sinceritatea şi profesionalismul, unor mesaje obscure în formă şi reacţionare în conţinut cum sunt mesajele PDSR, PSM şi PRM.

„Obiectivul Recomandării 1201 este pacea interetnică"

- Despre Recomandarea 1201 s-a vorbit ca despre tot ce poate fi mai rău pentru statul român. Dumneavoastră ce părere aveţi?

- Tot ceea ce se găseşte în Recomandarea 1201 se regăseşte sau se va regăsi în alte documente pe care România le-a semnat sau le-a acceptat, deci discuţia pare a avea un caracter pur propagandistic şi vizând de fapt dezinformarea populaţiei precum şi găsirea unor pretexte pentru nesemnarea tratatului româno-ungar, tratat care ar aduce, printre altele, recunoaşterea explicită a frontierelor noastre cu Ungaria de către guvernul ungar şi ar facilita, în acelaşi timp, integrarea noastră în structurile euro-atlantice. Obiectivul pe care Recomandarea 1201 şi l-a propus este pacea interetnică în condiţiile respectării dreptului la identitate a minorităţilor naţionale şi ale protejării caracterului suveran şi unitar al statelor existente în Europa. Ceea ce se urmăreşte nu este dezagregarea statelor ci, dimpotrivă, păstrarea suveranităţii şi integrităţii statelor şi lichidarea conflictelor interetnice ca sursă de ameninţare la adresa suveranităţii şi integrităţii statale.

Ceea ce am spus mereu este că, bună sau rea, partidele din arcul guvernamental s-au angajat în scris să o respecte şi că nu există, pentru o ţară ca România, o valoare mai importantă decât respectarea cuvântului dat! Este contrar intereselor României să se afirme că noi promitem lucruri pe care ulterior le încălcăm. În al doilea rând, nu am spus niciodată, din punctul meu de vedere sau al PD, că Recomandarea 1201 trebuie obligatoriu să fie menţionată în tratatul româno-ungar. Ceea ce am spus însă este că dacă tratatul româno-ungar nu se poate încheia fără a face trimitere la acest document, este absolut aberant să refuzăm o asemenea menţiune! Pe planul protejării intereselor naţionale ale României eu am luptat şi am obţinut, practic, parcurgerea altor doi paşi: 1. Aplicarea acestei Recomandări 1201 să nu fie urmărită numai în România şi în alte câteva ţări, ci să fie urmărită în toate ţările Europei membre ale CE, cu aplicarea aceloraşi proceduri. 2. Al doilea pas este acela de a obţine o interpretare autentică, oficială din partea CE, care să ateste în mod lipsit de echivoc împrejurarea că Recomandarea 1201, ca de altfel toate documentele CE, nu consacră decât drepturi individuale şi prin urmare exclud orice fel de segregare, izolare sau autonomie pe criteriu etnic.

MARIAN GHIŢEANU ■

Marea bătălie: Est sau Vest?

- Este posibil ca România să fie integrată în structurile euro-atlantice într-un eventual „lot 2"?

- Este mai mult decât probabil acest lucru. Din ce în ce mai mult se înrădăcinează această idee şi tot ceea ce se face, din păcate, în politica guvernului actual al României, nu duce decât la întărirea convingerii existente în lumea democraţiilor consolidate că România este de fapt plutonul doi în ceea ce priveşte ajungerea la stadii de prosperitate, libertate şi siguranţă tipice spaţiului euro-atlantic.

Din păcate, indiferent ce vrem noi să declarăm, indiferent ce spunem, indiferent câte schiţe de strategie sau strategii de schiţă vom face, nu vom fi în măsură să ne atingem obiectivele, nu vom fi în stare să ne satisfacem interesele noastre în Europa şi în lumea euro-atlantică decât atunci când vom îndeplini nişte standarde, când vom atinge nişte performanţe reale. Tot ceea ce se face în planul politicii reale a guvernului actual este ca aceste performanţe reale să nu fie îndeplinite şi atunci toate declaraţiile şi toate cererile nu mai valorează doi bani! Ele rămân simple perdele de fum spre a-i înşela pe aceia care au privirea prea slabă şi aici e vorba numai de cei din România, pentru că nimeni din afară nu ne judecă după cuvinte, toţi ne judecă după fapte! Integrarea euro-atlantică nu este un hatâr pe care România îl face Europei sau Statelor Unite, ci este un interes vital de securitate şi de prosperitate al ţării noastre! Cine nu înţelege lucrul acesta, bâjbâie pe un drum greşit! Adevărul trebuie spus tuturor cetăţenilor României: **problema mare astăzi nu este Recomandarea 1201, ci dacă mergem către Est sau mergem către Europa şi cu America sau mergem cu Rusia şi cu Asia! Aceasta este marea problemă, marea bătălie!**

Bioterapia

În timp ce în România funcționează peste 1000 de cabinete, Ministerul Sănătății a oprit acreditările de funcționare a bioterapeuților

❑ Unii dintre bioterapeuți sunt foști profesori de socialism științific

Potrivit declarației ministrului sănătății, Iulian Mincu, la ora actuală în România funcționează peste 1000 de cabinete de bioterapie, iar unii dintre bioterapeuți sunt foști profesori de socialism științific. Conform unor surse din Ministerul Sănătății, la 1 februarie 1995 Iulian Mincu a emis un ordin care interzice acreditarea de funcționare a cabinetelor de bioterapie. Iulian Mincu explică pentru revista **Flacăra**: „În toate țările Comunității Europene această activitate e permisă, dar reglementată prin lege. La noi există un proiect de lege în lucru, privind reglementarea activității paramedicale. Până la apariția acestui act normativ, am oprit acreditările de funcționare a cabinetelor de bioterapie".

Întrebat dacă știe că bioterapia este practicată și de medici, Iulian Mincu a declarat: „Din păcate, la ora actuală există peste o mie de cabinete de bioterapie în România, în care cei ce practică au profesii diferite. Unii dintre bioterapeuți sunt chiar foști profesori de socialism științific! Ei au făcut o școală de bioterapie, de două luni, la Chișinău, Kiev sau Moscova și au venit de acolo cu adeverință care atestă că sunt bioterapeuți!"

Familia Ciupea în timpul unei ședințe de tratament. Dna Vasilica Ciupea a primit până acum oferte tentante de colaborare din Germania și Italia. „Nu doresc să părăsesc țara, dar dacă voi avea în continuare greutăți, voi fi obligată să plec" - mărturisește interlocutoarea noastră

Și totuși bioterapia nu este o șarlatanie

Chiar dacă foștii activiști, securiști sau profesori de socialism științific s-au transformat peste noapte, printre altele, în bioterapeuți, asta nu înseamnă câtuși de puțin că bioterapia este o șarlatanie. Cu toate că Ministerul Sănătății nu vede cu ochi buni bioterapia, mulți oameni foarte bolnavi au fost vindecați în mod spectaculos cu ajutorul acestui tratament paramedical. Și chiar dacă foștii securiști, activiști sau profesori de socialism științific sunt niște șarlatani în domeniul bioterapiei, așa cum lasă să se înțeleagă Ministerul Sănătății, există totuși oameni cu reale capacități bioterapeutice.

Ion Ana, mama fetiței, povestește:
„În 1992 fetița a fost operată de apendicită. S-a ivit semipareza, medicii diagnosticând tumoare trunchi cerebral. A fost internată trei săptămâni la Spitalul Gh. Marinescu, apoi la spitalele Elias, Panduri și Fundeni. Trebuia să i se facă operație pe creierul mic, dar medicii nu au garantat reușita operației, tumoarea fiind prost localizată. La Spitalul Fundeni doctorii mi-au spus să-i dau fetiței să mănânce orice, pentru că nu se mai face bine. Am ajuns apoi la dna Ciupea și după numai zece ședințe de bioterapie, fetița mea se simțea mult mai bine, nu mai vomita și începuse să asimileze hrana".

Dna Trif Gabriela, medic pediatru, ne-a declarat:
„Probabil niște modificări ale organismului, absolut inexplicabile, coroborate cu fluidul de energie, de origine necunoscută, dar pe care eu îl bănuiesc a veni de la Dumnezeu, au dat naștere câmpului bioenergetic deosebit de puternic, pe care îl posedă acești oameni".

Fotografii de: FLORIN IONIȚĂ ■

Iulian Mincu, cel care închide cabinetele

Dna Vasilica Ciupea reușește să vindece oameni foarte bolnavi, aflați pe ultima „sută de metri" a vieții lor. Un caz concret este cel al fetiței de 12 ani, Ion Cristina Florentina, căreia medicii i-au pus diagnosticul de cancer generalizat.

Dna Vasilica Ciupea ne-a declarat: „Bioenergia nu este o afacere pentru mine. Bioenergia este un har divin pe care nu eu îl posed, ci îl cer de la Dumnezeu. Înainte de a începe ședința de bioenergie, îl rog pe pacient să se roage la Dumnezeu să-i dea putere să-și vindece trupul și sufletul și în același timp eu mă rog la Dumnezeu să pot vindeca trupul și sufletul pacientului". De reținut că nu numai dna Ciupea are capacități bioterapeutice, ci și fiicele dânsei - Ana Temelcea și Mariana Ciupea. La rândul lor, cei doi nepoți ai dnei Ciupea au moștenit harul bioterapeutic.

DAN GHEORGHE ■

Încet, încet URBIS devine depozit en-gros

URBIS, adică Uzina de Radiatoare, Băi și Instalații Sanitare, era în 1990 una dintre cele mai puternice fabrici din București, mai bine zis era un complex de fabrici, unele rentabile, altele nerentabile.

În 1990 lucrau 6500 de salariați, acum numărul lor este în jur de 3400. Secțiile de radiatoare erau unele dintre cele mai importante, în afară de URBIS, în România nemaiexistând decât o singură fabrică similară, la Ploiești, care are o producție destul de scăzută, așa că 80% din piața internă aparținea radiatoarelor produse la URBIS.

Noul director general al fabricii este din 1990 domnul Mircea Surdulescu. Datorită unor prietenii sus-puse și unei abilități ieșite din comun, dânsul a reușit, așa cum ne-au spus sursele noastre, să transforme URBIS dintr-o fabrică într-un lanț de depozite pentru produsele altor firme.

Liniile de radiatoare - date la topit

Prin 1992 o firmă italiană care produce radiatoare s-a gândit să investească în România. Să investească e foarte mult spus pentru că, în realitate, prin metode mai mult sau mai puțin ortodoxe, au reușit să pună mâna pe cele patru linii de radiatoare ale URBIS și astfel să distrugă singurul producător românesc important de radiatoare și să domine piața de la noi în regim de monopol. Utilajele liniilor de radiatoare, de la URBIS fuseseră importate mai de mult din Marea Britanie și se aflau în perfectă stare de funcționare. Cu toate acestea ele au fost tăiate și date la topit. Firma italiană SIRAL asamblează în momentul de față, cu mână de lucru românească, radiatoare, toate componentele fiind aduse din import. Mai mult chiar, în situația în care liniile de producție au fost tăiate, ca o dovadă că URBIS nu va fi retehnologizată, hala imensă în care erau acestea este vizată ca obiect al unor negocieri ce o vor transforma în depozit al trustului internațional Coca-Cola.

Alte spații ale URBIS au fost închiriate pentru a servi ca puncte vamale unor firme italiene și olandeze sau chiar unor alte firme românești.

Aceleași surse din interiorul fabricii ne-au mai relatat că, în caz de război, liniile de radiatoare erau reconvertite în industria militară. Fără să se țină cont de valoarea strategică a acestora, ele au fost distruse. M.Ap.N. nu a fost consultat și a aflat de desființarea acestor linii când erau deja topite. O comisie M.Ap.N. a venit, a protestat, dar era prea târziu. Cu toate că fără avizul M.Ap.N. afacerea cu firma SIRAL a devenit ilegală, nu s-a luat nici o măsură.

Oameni cinstiți sunt dați afară

La URBIS se comiteau o serie de ilegalități. Fraude, furturi, falsuri în acte publice. Pe poartă se ieșea câteodată cu tiruri încărcate cu materiale pentru care nu existau acte. La serviciul Transporturi, șeful de pe atunci, dl Adrian Toșcută, și gestionarul Iorgu Miron, care era liderul sindicatului șoferilor din URBIS, au oprit câteva transporturi ilegale. Ei și-au atras ura cuiva de sus. Printr-o înscenare au fost dați afară, fiind acuzați că au organizat o licitație măsluită prin care au vândut niște camioane la ridicola sumă (chiar pentru anul 1993) de 200 de mii de lei. Cu toate acestea, cei doi nu au făcut parte nici din comisia de evaluare, nici din cea de licitație. Cazul este cel puțin ciudat, există un șir de procese între cei doi și URBIS.

Faptul că domnul Miron Iorgu era lider de sindicat ne face să spunem câteva cuvinte și despre strategia conducerii URBIS în relațiile cu sindicatele. Încă din 1990 și aici s-a aplicat metoda sindicatelor multe și mici, care în multe cazuri a dus la divizarea și slăbirea puterii salariaților. În URBIS există acum șapte sindicate. Nici unul dintre ele nu a fost luat în seamă de către conducere, nici măcar atunci când s-a decis desființarea unor secții care aduceau profit.

Despre ilegalitățile comise la URBIS, precum și despre câteva întâmplări ciudate, vom relata în amănunt în numerele viitoare ale revistei.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Totul despre Legea învățământului

În această pagină ne propunem să vă prezentăm succint mult comentata lege a învățământului. Nu vom aborda acest subiect pe articole sau pe capitole. Vom încerca să desprindem, pentru cei interesați, principalele consecințe ce decurg de aici și vom prezenta pe larg acele elemente care conduc la diferențe substanțiale între învățământul de până acum și cel preconizat.

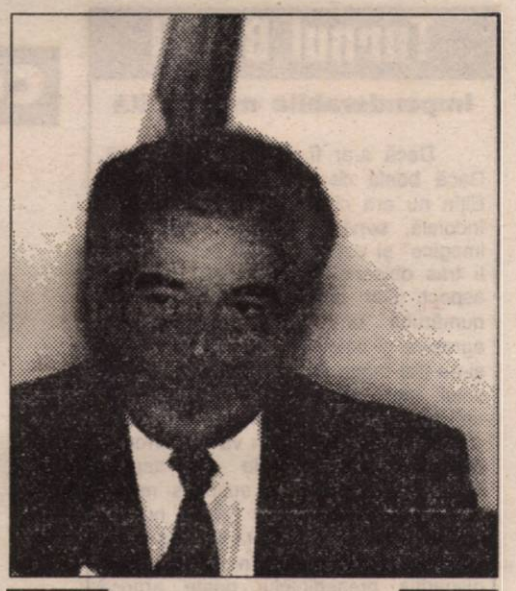

Liviu Maior

Învățământul obligatoriu

● A rămas fixat la opt ani în loc de zece. Măsura cu pricina a fost comentată în fel și chip. Există voci care consideră că diminuarea în cauză constituie un regres. Contraargumentul adus de comisiile de specialitate de la Senat și Cameră este de luat însă în considerare: în cazul în care varianta adoptată ar fi fost învățământul obligatoriu de zece ani, ar fi însemnat că liceul durează practic doi ani. Prea puțin pentru un bacalaureat autentic, mult prea puțin pentru a aspira cu șanse la învățământul superior.

● Învățământul obligatoriu se termină cu un **examen de capacitate** care se dorește a fi o verificare finală și un mod de a-i determina pe elevi să nu treacă prin școală într-o manieră strict formală. Părerea unanimă este aceea că nu trebuie exagerat cu dificultatea acestui gen de verificare.

Liceele

● La liceu se intră cu examen de admitere. Au dispărut treptele intermediare, considerate inutile și stresante. ● Examenul de bacalaureat este conceput a avea un grad de dificultate sporit. Se mizează pe faptul că acei elevi care se vor orienta spre învățământul superior vor privi cu mai multă relaxare examenul de admitere la facultate. ● Datorită probelor de dificultate sporită de la examenul de bacalaureat, se estimează ca la un număr apreciabil de facultăți să dispară chiar și examenul de admitere.

În principal

● Legea structurează învățământul liceal pe profil teoretic, cu două secții: real (cu accent pe matematică și științe exacte) și uman (dominat de științele umaniste, limbi străine etc.)

Liceele industriale nu se desființează. Dispare însă penibila argumentație cum că de aici elevii ies bine pregătiți în anumite meserii. Este cât se poate de clar că în viitor se preconizează ca majoritatea liceelor să fie teoretice.

Învățământul superior

Există două categorii distincte: **învățământul universitar** și **învățământul postuniversitar** (de studii aprofundate). ● Atenție însă: doar de la învățământul universitar de lungă durată se poate trece la învățământul aprofundat. ● Legea prevede și o modalitate de trecere de la învățământul de scurtă durată la cel de lungă durată, dar acest lucru presupune un filtru care nu va fi deloc ușor de parcurs.

● În învățământul superior se intră cu examen de admitere. De asemenea, din învățământul universitar se iese prin examen de licență. ● Legea lasă în sarcina Ministerului Învățământului elaborarea metodologiilor atât în ceea ce privește admiterea, cât și examenul de licență.

Iată pe scurt în ce anume constă procedura de acreditare. Timp de trei sesiuni consecutive facultățile particulare își vor trimite absolvenții să susțină examenele de licență la stat. La sfârșitul acestui ciclu se vor contabiliza rezultatele.

Vor fi acreditate acele facultăți pentru care au promovat examenele de licență un număr mai mare de jumătate din studenții înscriși. Pentru acele instituții care nu îndeplinesc baremul, se reia procesul de autorizare. Cu alte cuvinte, acționează prevederile Legii 88/1993.

Legea învățământului reglementează și problema manualelor școlare. Acestea vor fi validate prin concurs de către Ministerul Învățământului. Se vor accepta mai multe variante, școlile și liceele având posibilitatea de a opta pentru una din ele. În ceea ce privește învățământul superior, fiecare profesor este stăpân pe cursul de bază.

Licențele

● Introducerea examenului de licență a fost motivată prin necesitatea de a crea cadrul corespunzător pentru recunoașterea diplomelor românești în străinătate. Legea prevede că examenul de licență constă în susținerea unei lucrări și a unui examen teoretic la trei discipline. În situația în care absolventul nu dorește susținerea acestei forme de verificare, se eliberează doar un simplu certificat de absolvire. ● Un episod interesant s-a petrecut exact în momentul în care Parlamentul României dezbătea această lege. Este vorba despre un zvon fals care acredita ideea că în viitor examenele de licență nu vor avea caracter obligatoriu. De aici nedumerirea studenților, revolta lor și manifestațiile de protest bine cunoscute în legătură cu examenele de licență prevăzute pentru 1995.

Învățământul particular

● Un capitol special al legii se ocupă de această problemă. Este prevăzută posibilitatea existenței tuturor formelor de învățământ particular: de la grădinițe, școli primare și licee, până la facultăți. **Cu toate acestea, se lasă în sarcina guvernului stabilirea modalităților de autorizare și acreditare pentru formele de învățământ inferioare.** Din acest punct de vedere, în momentul de față este clarificată doar problema instituțiilor de învățământ superior particular.

Foarte important

Termenii „autorizare" și „acreditare" definesc categorii distincte. Nu există nici o certitudine că o facultate autorizată va fi și acreditată. Autorizarea rezolvă principala problemă a studenților în sensul că aceștia au dreptul să susțină examenele de licență la stat, indiferent dacă facultatea particulară la care au fost înscriși a fost sau nu acreditată.

Atenție, studenți, atenție, elevi!

● Legea învățământului respectă autonomia universitară. De la intrarea și până la ieșirea studentului, universitatea decide totul. Senatele universitare sunt suverane. Legea nu reglementează decât intrarea și ieșirea din facultate și numai ca metodologie. Facultățile își organizează activitatea cum doresc.

Legea învățământului prevede și modalitățile în care se fac promovările cadrelor didactice din învățământul superior. Concursurile se organizează sub patronajul consiliilor profesorale și al senatelor universitare. Votul nu va mai fi secret. Se adoptă sistemul nominal, deschis, cu justificarea atitudinii.

Vor putea organiza învățământul cum doresc, sesiunile de examene cum doresc. **Exemplu concret:** Există posibilitatea ca la unele instituții de învățământ superior să se organizeze un examen, filtru care marchează trecerea din anul doi de studiu în anul trei. Deși nu spune nimic în acest sens, legea nu interzice o astfel de probă. Evident, cu condiția ca studenții să fie informați în legătură cu acest aspect încă de la admitere. ● Elevii de liceu trebuie să știe că organizarea examenului de bacalaureat în noua variantă prevăzută de lege depinde de decizia Ministerului Învățământului. Vă puteți aștepta la un examen deosebit de dificil începând chiar cu anul 1996.

Vom reveni cu amănunte.

Pagină realizată de RADU IOANID ■

Turnul Babel

Imponderabila moscovită

Dacă s-ar fi putut, s-ar fi evitat. Dacă boala de inimă a preşedintelui Elţîn nu era cine ştie ce, atunci, fără îndoială, serviciile secrete, „biroul de imagine" şi experţii gărzii personale ar fi tras obloanele peste acest incomod aspect. Dar cardiopatia ischemică a numărului unu rus, hipertensiunea agresivă şi celelalte tare prezidenţiale şi-au dat mâna şi au impus spitalizarea celui mai comentat lider politic din emisfera nordică. Chiar dacă recentul „accident" de la Kremlin va fi, o vreme, depăşit este limpede că asupra Federaţiei pluteşte un suspans major. Calibrul suspansului cu pricina nu are comparaţie în restul ţărilor apusene sau răsăritene: numai în Rusia de azi dispariţia preşedintelui poate arunca ţara în plină furtună. Noua imponderabilă moscovită aruncă Europa într-un joc nou, subtil şi tacit, dezvoltă numărul migrenoşilor din oficiile de sinteză ale tuturor cancelariilor şi măreşte, firește, gradul de... atractivitate al unui Cernomîrdin, spre exemplu...

„Război" în Pacific

Ceea ce era de aşteptat s-a întâmplat: nava amiral a organizaţiei ecologiste internaţionale „Greenpeace" - „Rainbow Warrior II" - a fost atacată şi anihilată tehnic de un comando îmbarcat pe o navă de luptă franceză. Ecologiştii făceau... „valuri" pe tema reluării experienţelor nucleare franceze în atolul Mururoa. Nu este pentru prima oară când aceştia dezlănţuie un război emoţional contra încercărilor pragmatice de a transforma şantajul nuclear într-o pârghie inexpugnabilă. De astă dată însă „Greenpeace" şi-a atins obiectivul. Campania antinucleară a atins cote de audienţă maximă. S-a ajuns până acolo încât Jacques Chirac nu şi-a putut ţine discursul la Consiliul Europei, parlamentarii ecologişti şi socialişti boicotându-i furibund intervenţia. Astfel, decizia franceză de a-şi duce până la capăt programul nuclear s-a tranformat într-o sfidare cât se poate de păguboasă. Franţa îşi strică imaginea şi, fapt demn de reţinut, îşi perforează buzunarele: Australia şi nu numai ea boicotează mărfurile franceze (parfumuri, brânzeturi, vinuri, confecţii etc. etc.) şi răscoală în capul dreptei franceze patronii şi industriile lor care trăiesc (şi nu sunt puţine!) din export...

Craterul Srebrenica

Un nou crater pe harta încărcată de „gropi negre" a Bosniei: Srebrenica. Aici, sârbii bosniaci au impus musulmanilor evacuarea forţată şi predarea armelor. Asediaţii au refuzat. Sârbii au trecut la bombardamente şi pârjolirea zonei. NATO a trecut, de asemenea, la represalii. A rezultat o încurcătură sângeroasă enormă, în aer şi pe pământ, şi o altă încurcătură, de hârtie, la ONU. Organizaţia a transmis o scrisoare staffului militar sârbesc în care se afirmă, inechivoc şi inutil, că „atacul împotriva unei zone de securitate a Naţiunilor Unite este absolut inacceptabil şi reprezintă o escaladare a conflictului". Curat inacceptabil şi curată escaladare. Aşadar, umflaţi în continuare, fraţilor!...

RADU BUDEANU ■

Ce aude unicornul

De la Kovacs Laszlo cetire

După întâlnirea Iliescu-Horn de la Cannes, şeful diplomaţiei maghiare, dl Kovacs Laszlo, a ţinut să-şi facă publică, printr-un interviu acordat ziarului „Nepszabadsag", opinia cu privire la perspectivele încheierii Tratatului de bază româno-ungar, cu atât mai mult cu cât domnia sa urmează să-l întâlnească luna aceasta, exact în problema tratatului, pe omologul său român Teodor Meleşcanu. Mărturisesc că am fost curios să descopăr în cele spuse de ministrul de externe ungur un cât de mic pas în întâmpinarea românilor, o câf de firavă idee de renunţare la unele din pretenţiile budapesteano-udemeriste. Zădarnică mi-a fost osteneala. „Optimismul moderat" pe care l-a afişat dl Kovacs a izvorât exclusiv din paşii făcuţi de dl Iliescu spre unguri şi din speranţa că tot partea română va face în continuare alţi paşi spre poziţia maghiară, în timp ce ungurii vor rămâne bine-merci neclintiţi în reduta lor. N-am să fac, evident, o analiză a întregului interviu, ci am să mă opresc doar la câteva probleme abordate în el.

Zice dl Kovacs: „O problemă rămasă deschisă este folosirea limbii materne. În acest context, premierul ungur s-a referit (în discuţia de la Cannes cu preşedintele român - n.n.) la Legea învăţământului (din România - n.n.) şi a subliniat că în problema învăţământului în limba maternă a minorităţilor se constată un regres chiar şi faţă de situaţia actuală". Afirmaţia e o minciună sfruntată. Desigur, nu a dlui Horn şi nici a dlui Kovacs; Domniile lor n-aveau cum să ştie, când făceau aceste aserţiuni, ce cuprinde Legea românească a învăţământului, pentru simplul motiv că atunci nu era publicată (avea să se întâmple acest lucru abia peste două săptămâni). Minciuna sfruntată aparţine udemeriştilor, care au vânturat-o peste tot, iar demnitarii maghiari au preluat-o de la ei. În realitate, prima regulă pe care şi-au impus-o (ei singuri, nesiliţi de nimeni) legiuitorii şi parlamentarii români cu privire la învăţământul în limbile minorităţilor atunci când au elaborat şi votat Legea învăţământului a fost că rămân intacte toate drepturile existente pentru minoritari în momentul legiferării, astfel încât prin lege minoritarii puteau avea mai multe drepturi, mai puţine nu. Oricine citeşte Legea se convinge imediat că într-adevăr aşa este.

„O problemă deschisă - afirmă ministrul ungur în interviul său - este şi cea a mecanismelor de control, partea română respingând deocamdată propunerea ca respectarea Tratatului de bază să fie monitorizată de o comisie mixtă bilaterală, în timp ce noi, referindu-ne printre altele la Tratatul de bază ungaro-slovac, dorim ca aceasta să figureze şi în cel cu România. G. Horn a subliniat şi de astă dată că nu putem face un pas înapoi faţă de esenţa prevederilor cu privire la drepturile minorităţilor, incluse în Tratatul de bază ungaro-slovac. În măsura în care Tratatul de bază româno-ungar ar fi în urma documentului ungaro-slovac în problema drepturilor minorităţilor, aceasta ar îngreuia foarte mult situaţia guvernului slovac şi ar putea face imposibilă ratificarea tratatului în parlamentul de la Bratislava". Cum adică, noi, românii, suntem ţinuţi să avem grijă, atunci când încheiem tratate cu diferite ţări, să nu care cumva să îngreuiem situaţia guvernului slovac? Dar ei, guvernul slovac, cum a procedat când a iscălit Tratatul cu Budapesta? A murit oare de grija de a nu îngreuia situaţia guvernului român? Ştim foarte bine cum ne-au minţit şi ne-au tras în piept slovacii şi au fost şi lăudaţi pentru asta, că, chipurile, şi-au apărat interesele cum au crezut ei că-i mai bine. Să ni le apărăm şi noi tot la fel, adică să încheiem cu Ungaria un tratat spre folosul României, nu spre folosul Slovaciei. Mai trebuie spus că fixul Budapestei de a nu obţine în Tratatul cu România mai puţin decât în cel cu Slovacia este o chestiune fără nici un suport juridic, nu scrie nicăieri că aşa şi nu altfel trebuie să fie; noi faţă de fixul Budapestei n-avem nici o obligaţie.

În sfârşit, încadrându-se în tendinţa foarte clară a oficialităţilor maghiare de a impune Tratatul dintre Ungaria şi Slovacia ca model, ca precedent şi principal izvor de drept pentru alte tratate pe care Budapesta ar urma să le încheie, Laszlo Kovacs şi-a exprimat convingerea că un Tratat româno-ungar confecţionat pe calapodul celui ungaro-slovac va garanta maghiarilor din România „drepturi suplimentare faţă de situaţia actuală". Aha, care va să zică asta era: drepturi suplimentare faţă de situaţia actuală. Dar ce nu au ungurii în momentul de faţă? În esenţă, doar trei lucruri: autonomie teritorial-administrativă pe criterii etnice, drepturi colective şi statut special. Atât. Şi exact pe acestea ar dori să le obţină prin strecurarea în textul Tratatului de bază româno-maghiar a sintagmei „Recomandarea 1201". Dar noi, românii, exact aceste lucruri nu trebuie să le dăm ungurilor, dacă vrem să fim stăpâni la noi acasă.

ION D. GOIA ■

Făcând din ţigani păsări migratoare, Franţa ni-i trimite înapoi pe imigranţii clandestini

Mai nou, Franţa ni-i trimite pachet în ţară pe românii aflaţi cu documente ilegale în această ţară. În ultimele luni, spun statistici oficiale, dar care rămân totuşi aproximative, câteva mii de români au intrat în Franţa posedând un paşaport pentru una din ţările din zona Shengen. Acolo, aceştia - dintre care mulţi ţigani - se pierd în peisaj sau încearcă să obţină vize de persecutaţi politic. Fără nici o ranchiună sau gând ascuns trebuie spus lucrurilor pe nume: ţările occidentale „combat" bine când este nevoie în problema drepturilor omului, dar atunci când sunt puse în situaţia să găzduiască romi de pe la noi sunt cuprinse de panică. Fac orice ca să-i expulzeze cât mai rapid. Cu Germania, statul român a realizat un acord prin care erau expediaţi în ţară toţi indezirabilii, pe socoteala guvernului de la Bonn, care plătea şi alte compensaţii. Guvernul Olandei i-a înduplecat şi el pe guvernanţii de la Bucureşti pentru a realiza un acord de acelaşi fel. Iar acum Franţa... Noile autorităţi de la Paris au adoptat în privinţa vizelor o atitudine care i-a derutat chiar şi pe partenerii lor din Uniunea Europeană. Mai întâi, Franţa a anunţat că va aplica acordul de la Shengen cu anumite interdicţii. Apoi s-a adoptat hotărârea trimiterii în ţara de origine a imigranţilor ilegali.

> Suntem din nou lumea a treia a Europei. În timp ce persoanele din statele vest-europene care fac parte din spaţiul Shengen pot să circule practic fără viză, noi românii stăm cu căciula în mâini pe la porţile consulatelor pentru obţinerea de vize. Până şi Ungaria se gândeşte să impună din nou vize pentru România, Bulgaria şi Ucraina. La consulatul Austriei din Bucureşti este „demonstraţie", pentru că sute de persoane stau, mănâncă, dorm în spaţiul din apropiere în aşteptarea unei vize.

Poate că nu întâmplător primul lot de expulzaţi a fost alcătuit din 51 de români - de fapt majoritatea ţigani. Presa franceză a fost extrem de dură cu guvernul premierului Juppé, punând punctul pe i, aşa cum a făcut-o „Libération", care a spus că de fapt se operează o selecţie a imigranţilor nu după viza de intrare, ci după cartea de credit. Această politică a Franţei are în vedere două scopuri: pe de o parte să stopeze migraţia dinspre Est, punând stavilă implicit tăvălugului rusesc şi astupând „găurile" de pătrundere în spaţiul Shengen; iar pe de altă parte, Franţa doreşte să reglementeze situaţia „metecilor" ei veniţi în special din ţările arabe, fapt care a alimentat puternica ascensiune a dreptei. Iată un exemplu analizat de ziarul italian „Corriere della Sera".

ŞTEFAN NICOLAE ■

Basarabia

„Politica de rusificare continuă și astăzi"

Ion Constantin este unul dintre istoricii născuți în perioada comunistă care au avut de îndurat numeroase restricții în ceea ce privește cercetarea unor subiecte delicate. Dânsul s-a specializat și este doctor în istorie tocmai datorită unui asemenea subiect: istoria ținuturilor românești aflate sub stăpânire străină. Cărțile pe care le-a scris îl recomandă drept unul dintre cei mai serioși specialiști în istoria contemporană a Basarabiei și Bucovinei.

- Domnule Ion Constantin, sunteți un istoric din generația relativ tânără, pentru care istoria Basarabiei a fost, din punct de vedere oficial, un subiect tabu. Cum și de când v-ați axat pe studiul istoriei Basarabiei? Nu ați întâmpinat greutăți la începutul studiilor dv.?

- În vremea fostului regim, istoria Basarabiei n-a fost mereu un „subiect tabu", abordarea sa de către specialiști depinzând de evoluțiile înregistrate pe planul relațiilor oficiale româno-sovietice. Să nu uităm că România a fost, atunci, singura țară din Pactul de la Varșovia în care, încă din 1981, s-a publicat art. 3 al Protocolului adițional secret al Pactului Molotov-Ribbentrop, prin care Germania era de acord cu anexarea Basarabiei de către U.R.S.S. În anii '70 - '80, au apărut lucrări, studii și articole care făceau referiri, mai mult sau mai puțin directe, la statul național român, România Mare, Basarabia și Bucovina. Ce-i drept, acestea constituiau apanajul unui număr restrâns de istorici, în condițiile exercitării unui riguros control din partea regimului. Personal, am folosit perioada respectivă ca una de acumulări de date și fapte culese din diverse biblioteci și arhive, în așteptarea momentului potrivit valorificării lor.

- Zonele din Basarabia locuite în majoritate de găgăuzi, ruși sau ucraineni au reprezentat și în perioada interbelică teatrele unor conflicte coordonate de la Moscova. Puteți să faceți o comparație între situația de atunci și cea de acum?

- În perioada interbelică, îndeosebi după crearea în stânga Nistrului a așa-zisei „Republici Sovietice Socialiste Autonome Moldovenești" (1924), Moscova a pus la cale acțiuni de diversiune comunistă, organizate îndeosebi în zonele locuite de populație alogenă (ruși, ucraineni, găgăuzi) și care erau menite să propage în Basarabia flagelul bolșevismului, printre acestea episodul Tatar Bunar fiind cel mai cunoscut. Fenomenul se reeditează în zilele noastre, în forme noi. Evident, nu mai este folosit discursul primitiv întemeiat pe teoria luptei de clasă, ci se invocă „dreptul la autodeterminare" al unor populații „nemoldovenești" pentru crearea de entități statale distincte pe teritoriul Republicii Moldova, vizându-se, în fond, obstrucționarea procesului de integrare a celor două state românești.

- O parte a istoricilor din Republica Moldova susțin în continuare că ar exista un popor moldovenesc și o limbă moldovenească. Ați stat vreodată față în față cu un astfel de istoric? Cum sună argumentația lor?

Politica de rusificare continuă și astăzi, prin grupările și elementele rusofone, al căror rol în cadrul structurilor de putere ale Republicii Moldova este în creștere. Această orientare este încurajată de cercuri politice din Rusia, care nu sunt dispuse să renunțe la veleitățile conservării spațiului strategic al fostului imperiu.

- Teza unor istorici și filologi din Republica Moldova, potrivit căreia ar exista un popor și o limbă moldovenească distincte de poporul și limba română este reflexul întârziat al politicii educaționale de factură imperială exercitată de Moscova decenii de-a rândul asupra populației românești majoritare din teritoriul dintre Prut și Nistru, vizând legitimarea unei stăpâniri abuzive, lipsite de orice fundament istoric și juridic. Argumentația unor astfel de „specialiști" se întemeiază pe aserțiunea că „poporul moldovean" și-ar avea propria sa identitate etnică și lingvistică, bazată pe o evoluție istorică de sine stătătoare, ce l-ar deosebi de cea a poporului român. Asemenea aberații au fost respinse încă din anii '60 și '70 de iluștri savanți occidentali, între care amintim pe Klaus Heitmann, Vernon Aspaturian sau Jack Gold, care au relevat sorgintea imperială sovietică a tezei respective. Elocventă este demonstrația canadianului Jack Gold, care arăta că pentru a putea crede în teoria privind poporul și limba moldovenească, ar trebui să existe un dicționar româno-moldovenesc, așa cum există dicționare româno-francez, româno-italian, româno-german etc.

TOMA ROMAN jr. ■

Casa Corpului Didactic Galați oferă elevilor și cadrelor didactice

AFORISME pentru Ora de dirigenție

Acum, când învățământul românesc se zbate donchihotește în mrejele neostoitei caracatițe informaționale, cartea noastră se dorește a fi:

- o instigare la **dialog**, marele absent al didacții actuale;
- un strigăt la deriva iubirii de semeni, de neam, de natură, de artă etc;
- o speranță întredeschisă spre nuferii din noi;
- un surâs migdalat.

Călăuză spre descifrarea unor asemenea năzuințe ar putea deveni, eventual, această insolită

Pseudorețetă

Se iau 5-6 aforisme dintr-un capitol, se amestecă bine cu experiența de viață și cu lecturile elevilor. Se adaugă câteva prafuri de teribilism, specific vârstei, multă inteligență, o linguriță de umor, perspicacitate cât încape, piper - un vârf de cuțit. Se agită bine clasa și se ține la flacără mare până când se simte aroma mult râvnitului tir încrucișat: unii contra altora, apoi toți împotriva autorului.

Se poate obține un preparat de cea mai bună calitate. Se servește în stare fierbinte în orele de dirigenție și nu numai.

Poftă bună!

Autorul,
adică VASILE GHICA ■

Hebdomadarul „România literară" apare în 16 pagini

Săptămânalul „România literară", editat de fundația omonimă sub egida Uniunii Scriitorilor, apare în 16 pagini, datorită prețului ridicat al hârtiei și tirajului. În editorialul numărului 26 (săptămâna 5-11 iunie) „Cultura pe 16 pagini", Nicolae Manolescu, directorul general al hebdomadarului, explică rațiunile de ordin financiar care au determinat reducerea numărului de pagini. Au fost suprimate rubricile de radio, televiziune și a fost limitat spațiul celor de teatru, film, plastică, muzică și al literaturii străine. Informațiile din actualitatea culturală vor fi reintroduse sub formă de publicitate plătită. „Cititorii noștri au de ales, ca și noi, între a fi redus numărul de pagini și a nu mai apărea deloc. Sper că măsura este provizorie", încheie Nicolae Manolescu, „cel mai trist dintre toate editorialele pe care le-am scris vreodată". Din ultimul număr al „României literare" se remarcă articolele grupate sub titlul „Cioran în moarte și după" (semnate de Nicolae Balotă, Gheorghe Grigurcu, Irina Mavrodin), repere biobibliografice Emil Cioran (Adriana Bittel) și „Lecțiile lui Cioran" (de Ioana Pârvulescu).

Scriitorul Mario Vargas Llosa își va lansa la București, în octombrie, un volum de memorii

Editura Universal-Dalsi din București va lansa la mijlocul lunii octombrie cartea „Peștele în apă - Memorii" aparținând scriitorului de notorietate mondială Mario Vargas Llosa, care va fi prezent la București cu acest prilej. Maria Marin, directoarea editurii, a declarat în exclusivitate pentru MEDIAFAX că prin intermediul soției scriitorului a obținut acceptul acestuia de a veni în România. Editura Universal-Dalsi se află în tratative cu Uniunea Scriitorilor pentru a împărți cheltuielile aferente. Cartea „Peștele în apă - Memorii" reunește, în capitole alternative, memoriile din două etape decisive din viața autorului: prima, cuprinsă între 1946 (an în care scriitorul peruan își cunoaște tatăl pe care zece ani îl crezuse mort) și după 1958, când tânărul Llosa își părăsește țara pentru a se stabili în Europa. O a doua etapă o reprezintă cei trei ani de campanie prezidențială peruană, care s-au încheiat la 13 iunie 1990, o dată cu câștigarea alegerilor de către inginerul Alberto Fujimori. Mario Vargas Llosa a părăsit în 1990 pentru a doua oară Peru, spre a iniția în Europa o nouă perioadă în care „literatura ocupă un loc central". Convingerile sincere ale omului politic, combinate cu talentul scriitorului, se regăsesc în acest inedit volum, conferindu-i valoarea artistică de autentic document.

KAVAFIS

☐ Opera în proză

224 pagini, Editura OMONIA, București, 1995, 2700 lei
Cuvânt înainte de Evanghelos N. Moshos
Traducere și note de Elena Lazăr

Cel mai mare poet grec al secolului XX și, totodată, una dintre cele mai originale voci ale literaturii universale, Konstantinos P. Kavafis (1863-1933) continuă să fascineze prin opera sa - reflex al existenței zbuciumate de pe malurile Nilului - lumea literelor de pretutindeni. Descoperită după moartea scriitorului, strânsă prima dată în volum în 1963, la 100 de ani de la naștere, tălmăcită deja cu succes pe diverse meridiane, proza în proză a bardului alexandrin, ce poartă pecetea sa inconfundabilă, i-a sporit celebritatea, asigurându-i intrarea definitivă în Panteonul literar elen și universal. Nuvela fantastică, proza poetică (primele poeme în proză din literatura neogreacă), jurnalele (între care un loc aparte îl ocupă cel al primei călătorii în Grecia), eseurile pe teme estetice, propriile comentarii la câteva din poemele-cheie, însemnările de poetică și morală (al căror ax central îl constituie renumita **Ars Poetica**), corespondența, cvasitotalitatea operei publicistice reprezintă tot atâtea ipostaze ce configurează o personalitate de excepție.

Volumul, beneficiind de un cuvânt înainte semnat de cunoscutul critic literar Evanghelos N. Moshos, președinte al Societății Naționale a Scriitorilor Greci, și de aparatul critic adecvat (note, comentarii, bibliografie), marchează încheierea editării integrale Kavafis (începută în 1993, prin apariția **Operei poetice**), enigmaticul alexandrin devenind astfel primul autor grec ale cărui **Opere complete** sunt publicate în România.

Expoziții

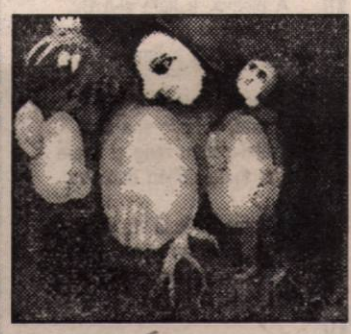

În perioada 12 - 30 iulie 1995, Galeria „Etaj 3/4" a Teatrului Național găzduiește Salonul Național de Artă Naivă.

Organizatori: Ministerul Culturii, Centrul Național al Creației Populare, Fundația Culturală „Ethnos", Oficiul Național pentru Documentare și Expoziții de Artă.

În imagine, lucrarea „Oul sau Găina" de Gh. Boancă, Iași - 1991.

MAŞINA DE SCRIS

Texte sub lupă

● **VASILE DINU, Alba Iulia.** „Încercând să omor o veche obsesie, am purces la scrierea unui roman; am reuşit să-l duc până la jumătate, dar cu un efort pe care nu îl prevăzusem şi sub teroarea unei incertitudini de care aş dori să mă eliberez..."

Cred că ar trebui întâi să rescrieţi prima jumătate şi abia apoi să mergeţi mai departe. Mă refer la necesitatea de a individualiza personajele, de a ne face pe noi, cititorii, să le „vedem". Ceea ce aţi scris până în prezent seamănă cu o cronică a vieţii mondene şi, în principiu, are toate şansele să placă. Numai că într-o cronică a vieţii mondene personajele sunt celebrităţi cărora ziaristul nu mai trebuie să le confere o identitate, în timp ce în romanul dv. personajele sunt ficţiuni (sau personaje reale cunoscute numai de dv.). Dacă nu le portretizaţi, rămân simple nume.

● **ION STOENESCU, Bucureşti.** Am citit **Balada calului** ca pe un document al sensibilităţii dv. şi mi-am dat seama, încă o dată, că sunteţi un om care merită respect şi afecţiune. Ca literatură, însă, textul nu are valoare.

● **VALENTIN GARDEI FILIP, Băneasa, Bucureşti.** Povestirile **Baba-Oarba** şi **Copilul** vă prezintă ca pe un autor talentat, care nu este însă la curent cu literatura epocii lui. Proza romanţioasă şi de multe ori melodramatică pe care o cultivaţi nu mai este, azi, decât pe gustul unor cititori naivi.

● **ADRIAN MAN, Baia Mare.** Poemele dv. absurde - din categoria „întâmplări cu roboţi" - au haz numai atâta timp cât constituie o surpriză. Prin repetare, însă, formula îşi pierde eficacitatea artistică. Trebuie să inventaţi şi altceva.

Romanul SF **Zeii împotriva maşinii** dovedeşte că aveţi imaginaţie ştiinţifică, dar nu şi experienţa scriitoricească necesară pentru a scrie un roman. De altfel, ar fi şi imposibil la vârsta dv.

● **VICTORIA MĂGHERUSAN, Bistriţa.** M-am bucurat să constat că o fată de numai 16 ani are o atitudine estetică emancipată, constând nu numai în (previzibilul) teribilism, ci şi într-o libertate impetuoasă a imaginaţiei, ca şi într-un mod dezinvolt de a fi sentimental:

„Mă doare pasărea de inimă / Că nu i-am deschis fereastră / Să zboare unde o vrea ea / Şi să se întoarcă doar la primăvară / În vechiul cuib / După ce-a văzut nouă mări şi nouă ţări / Despre care nici măcar n-a crezut / Dacă i-am spus că există."

Câteva poeme ale dv. vor apărea la **Maşina de scris** în viitorul apropiat.

● **MARIANA ŞTEFAN, Butimanu, Dâmboviţa.** Deşi improvizată şi dezordonată, poezia dv. cuprinde multe imagini sugestive:

„e bine să-ţi cioplești din lemn / poezia / s-o poţi purta în spate"; „de ieri sunt scriitoare; / nici la atât nu-s bună / mai sparg câte-o ceaşcă / cu urme de cafea / câte-un pahar cu vin.../ patronul meu, / cel puţin până acum / m-a iertat din milă / şi din răzbunare / vrea să mor ştergând praful / de pe fruntea lui visătoare" etc.

Nu vă stă însă bine atunci când glumiţi în stil popular:

„Măi, frumoşilor, / cum ziceţi că mă iubiţi / aşa, dintr-o dată, / fără să mă vedeţi?"

● **PETRU PERJU, Ploieşti.** Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar romanul **Tata nu e un criminal** - aşa cum rezultă din fragmentul de 15 pagini pe care mi l-aţi trimis - **nu** este publicabil. Naraţiunea, iremediabil prozaică, este poetizată din când în când, într-un mod exterior şi inutil. În plus, apar şi elemente de melodramă. Cei de la Editura Ministerului de Interne, care tot amână să vă publice romanul, au invocat probabil blocajul financiar din politeţe, ca să nu vă rănească spunându-vă adevărul. În realitate este vorba de o scriere vetustă, lipsită de valoare.

● **IOAN ŢICALO, Râşca, Suceava.** Talentul de povestitor şi ironia se combină - aşa cum observam şi altădată - cu bun-gust în proza dv. Am citit cu plăcere (şi) povestirea **Casă de piatră:**

„Gicu Razneş, proaspăt manager (cuvântul îi suna ca o adevărată simfonie europeană), se aşează la volan, porni motorul, apoi îşi căută ţigările." etc.

Vă rog să-mi retrimiteţi textul, dactilografiat şi însoţit de o fotografie.

● **LUCIAN BADEA, Constanţa.** Deşi seamănă cu un basm, nuvela **Buchetul de flori albastre** conţine şi pagini pe care le-ar putea citi maturii, în special acelea despre momentele de dragoste trăite noaptea pe malul mării:

„În noaptea aceea era două animale marine care se întreceau, se hârjoneau, se căutau însetate. Iar unul dintre ele ar fi putut, ostenit, să se aşeze pe fund, pe nisipul fin şi tare, şi să nu mai înoate, să stea mereu aşa şi să contemple străvezimile de cristal verde ale valurilor şi lumina filtrată prin ele. Şi ar fi fost un monstru frumos, marin, cu trup alb de fildeş, şi ar fi fost legănat de ape, şi sirenele i-ar fi cântat melodii din adâncuri, din harpe de coral..."

● **AMADO-MIRCEA DINCĂ, Arad, ANA MLADIN-RĂMUREANU, Odobeşti, Vrancea, ANA-MARIA TOMA, Mizil, Prahova, IOAN CHIRAŞ, Petroşani, MITICĂ LEMNARU, Galaţi.** Textele trimise nu sunt publicabile, dar dovedesc că aveţi anumite aptitudini pentru scris. Merită să faceţi noi încercări.

● **RODICA SZALAY, Timişoara, PAUL MIHAIL ALEXESCU, Bucureşti, MIHAIL PĂUNESCU, Braşov, STAN ARGEŞANU, Bucureşti, GABRIEL CĂTANĂ, Chişoda, Timiş, IULIAN C. DUMITRESCU, Bucureşti.** Ceea ce scrieţi dv. n-are (cel puţin deocamdată) nici o legătură cu literatura.

Câştigătorul concursului de la Arad este Ştefan Caraman

Cu mai multe săptămâni în urmă, i-am anunţat pe toţi corespondenţii rubricii **Maşina de scris** că a apărut, pentru ei, o nouă posibilitate de a publica o carte. Era vorba de un concurs, DEBUT, organizat de Inspectoratul pentru Cultură Arad, Centrul Judeţean al Creaţiei Populare şi revista **Arca**. Acum sunt în măsură să anunţ rezultatul concursului. Juriul, alcătuit din Romulus Bucur, Vasile Dan şi Alex Ştefănescu, l-a desemnat drept câştigător pe Ştefan Caraman din Tulcea. Volumul său de proză scurtă, intitulat provizoriu **Suflet de rocker**, va apărea la sfârşitul acestui an în Colecţia revistei **Arca**.

Eveniment cultural

O carte (excepţională) despre istoria vestimentaţiei

Tinerii descoperiţi şi prezentaţi în cadrul rubricii **Maşina de scris** îmi fac frecvent surpriza plăcută de a publica la diferite edituri din ţară cărţi remarcabile, confirmându-mi speranţele. Luând cunoştinţă de apariţia acestor cărţi simt o undă de nostalgie, ca la o despărţire, dar şi bucuria de a-i vedea, de la distanţă, aflaţi în plină ascensiune. În fond, spaţiul **Maşinii de scris** trebuie să fie o pistă de decolare şi nu un azil.

O carte excepţională a publicat de curând Cecilia Caragea, tânăra erudită din Timişoara, care m-a (şi ne-a) uimit cu eseurile ei filosofice. Cartea are titlul **Istoria vestimentaţiei europene** şi este, în egală măsură, şi o **filosofie a vestimentaţiei.** Autoarea aruncă în joc - în stilul ei risipitor - mii de informaţii şi idei, pentru a ilumina, dintr-o perspectivă inedită, destinul fiinţei umane. Extraordinar este şi stilul - elegant şi dinamic, cu o fosforescenţă ironică.

Cecilia Caragea s-a născut la 22 iulie 1970. A urmat cursurile Facultăţii de Matematică a Universităţii de Vest din Timişoara, în prezent fiind studentă la Facultatea de Filosofie şi Istorie a Universităţii Babeş-Bolyai din Cluj-Napoca. În anul 1994 a obţinut două premii ale Uniunii Scriitorilor pentru eseu, la festivalul organizat de Societatea «Lucian Blaga» şi la Festivalul «Moştenirea Văcăreştilor» de la Târgovişte, precum şi Premiul pentru eseu al Societăţii «Sorin Titel».

După studii de jurnalistică în Franţa (1990-1991), a început să colaboreze la diferite publicaţii din Timişoara şi la rubrica Maşina de scris din Flacăra, unde apariţia ei a fost considerată de la început senzaţională. Volumul Istoria vestimentaţiei europene i-a fost publicat de Editura Almanahul Banatului din Timişoara.

„În timpul revoltelor studenţeşti din 1968 au fost arse sutienele, proclamându-se dispariţia «practicii barbare» a portului sutienului. Sutienul era confundat de către tineri, în mod abuziv, cu corsetul bunicilor lor, al cărui modest şi mult mai puţin constrângător urmaş era. Tinerele au renunţat astfel la sutien, de care nici nu prea aveau mare nevoie. Mai mult, ele au adoptat colanţii elastici dintr-o singură bucată, lungi de la picioare până în talie. Bărbaţii considerau acest tip de ciorapi ca fiind anti-erotic şi le-au reproşat partenerelor lor că preferă confortul personal plăcerii bărbaţilor. Chiar săptămânalul **Le Nouvel Observateur**, cunoscut prin poziţia sa liberală faţă de femei, scria în 1975: «Bărbatul este fragil. Un nimic îl deconcertează. Ca fabrică de inhibiţii nu se putea inventa nimic mai bun decât colantul!» Încă o dovadă a faptului că în materie de costum totul este grav, deoarece nu poţi să schimbi nici un detaliu fără să pui în cauză tot lanţul comportamentelor umane".

Umor involuntar

Scadentă

Mirosim a pământ şi-a minciună
A vorbe de ură şi A...
Murdărim tot ce-avem la-ndemână
Cât cerul mai poate răbda.

Mirosim a catran şi-a icoane
A pleavă, a fiere şi-a B...
Ne trebuie smirnă şi coarne
Căci coadă avem la orice.

Mirosim a dezmăţ şi-a cădere
A praf, a hoţie şi-a C...
Trăim pentru rang şi avere
Dar toate rămân dublu-ve.

În lumea bătută de soartă
Prea mulţi au rămas A - B - C
Dar dacă-i controlul la poartă
Să-nceapă taxarea spre „D"!

MIRCEA ION COTRUŢĂ
Tecuci

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă":

La Bayern a sunat goarna

Luni, 10 iulie, la ora 10 punct, **Otto Rehhagel**, noul antrenor al Bayernului din München, şi-a convocat jucătorii, prin portavoce, la primul antrenament al sezonului, după care i-a salutat pe cei 7.000 de spectatori şi peste 100 de ziarişti. 16 echipe de TV, printre care **SAT 1**, **RTL** sau din Elveţia, Anglia, Austria, precum şi numeroase posturi de radio particulare au transmis în direct apariţiile şi pregătirile marilor vedete **Matthäus**, **Klinsmann**, **Sforza**, **Kostadinov** ş.a. Meetingul jucătorilor fiind un adevărat eveniment al zilei - agitaţie mare, cu străzi blocate, poliţişti şi 100 de oameni de ordine, iată pe scurt scena primului act fotbalistic, perfect mediatizat de clubul Bayern. Parcă o dorinţă de a epata în urma nerealizării obiectivelor sportive din campionatul trecut. A reuşit perfect această strategie, din care am înţeles, eu fiind la faţa locului, că relaţia presă-echipă este mai importantă decât alte acţiuni.

Cel mai fericit om al zilei a fost reprezentantul concernului **Adidas**, care sponsorizează celebrul club, sigur pe fondul vânzărilor de tricouri şi altor textile, cumpărate de „fani" ca pâinea caldă, cifra de afaceri fiind de un milion de mărci. Record absolut, amintind că, în aceeaşi perioadă, la Bremen sau Dortmund campioana, respectiv vicecampioana, îşi începuseră antrenamentele doar cu 500 de chibiţi. Vă daţi seama, aşadar, cum bat orologiile la München faţă de celelalte oraşe, aspect din care desprindem interesul enorm pentru team-ul din capitala Bavariei.

După antrenamentul de luni, jucătorii au venit către fani, sosiţi din toate colţurile Germaniei, prin diverse birouri de turism, şi le-au acordat autografe, mici atenţii sau alte gesturi ce arată obligaţia fotbaliştilor faţă de suporteri. Apoi **Matthäus**, **Herzog**, **Kreuzer** şi comp. ne-au oferit nouă, ziariştilor, alte declaraţii, după care în Opelurile lor au părăsit clubul Bayern. Începutul a fost foarte frumos.

Replica săptămânii

Noile reglementări ale Comitetului Executiv al Federaţiei Române de Fotbal privind, în primul rând, sistemul competiţional, dar şi grila de evaluare a jucătorilor, au stârnit opinii atât de diverse de nici nu ştii ce să mai crezi. Cum noi ne-am propus doar „replica săptămânii", ne vom opri la poziţia adoptată de preşedintele lui „Poli" Timişoara, Mihai Boiţ, într-o emisiune la TVR: „Grila de evaluare avantajează marile cluburi, cele bogate. Eu, de pildă, dacă merg pe ea, am doi-trei jucători care sunt în armată. Deci n-au salariu, aşa că imediat după liberare, «preţul» fotbalistului astfel calculat e o ruşine". Şi acum, replica: „Să facem un campionat doar cu Steaua, Dinamo, Universitatea Craiova şi Rapid şi terminăm povestea!" Cam aşa-i, astea cumpără ieftin, de la echipe care nu pot asigura mari venituri angajaţilor, şi vând scump, întrucât totalul veniturilor propriilor jucători este mult mai mare. Plus coeficientul. Aşa că, se poate ajunge la un campionat în patru...

Câte echipe româneşti vor intra în "toamna europeană"?

Am ajuns s-o trăim şi pe-asta: toate cele patru reprezentante ale României înscrise în competiţiile continentale intercluburi vor susţine o dublă manşă în turul preliminar! În plus, potrivit clasamentului forului european, de pe locul 10 în ediţia anterioară, şi care (printr-o conjunctură politică) ne conferea dreptul de a înscrie trei echipe în Cupa UEFA, acum suntem pe antepenultimul loc (19), devansând doar pe Norvegia şi Israel, în grupa ţărilor cu două reprezentante în respectiva întrecere. Ce să-i facem, suportăm consecinţele slabelor comportări din ultimii ani ale "ambasadoarelor" noastre... Totul este să ne oprim aici. Dar iată ce au hotărât, miercurea trecută, sorţii la Geneva:

CUPA CAMPIONILOR (9-23 august)

Casino Salzburg (Austria) - Steaua

CUPA CUPELOR (10-24 august)

Wrexham (Ţara Galilor) - Petrolul

CUPA UEFA (8-22 august)

Universitatea Craiova - Dinamo Minsk (Belarus)

Dinamo - Levski Sofia (Bulgaria)

Remarcând că, în afară de Steaua, celelalte trei echipe româneşti au fost cap de serie, trebuie să subliniem totodată că sorţii nu au fost foarte generoşi. Astfel, Casino Salzburg este finalistă a Cupei UEFA în ediţia 1993/1994 şi participantă în Champions League în sezonul trecut, în grupa viitoarelor finaliste, Ajax şi Milan, iar Levski Sofia este campioana Bulgariei (pentru a 20-a oară), fosta echipă a lui Stoicikov.

Să sperăm că examenele respective vor fi absolvite cu succes şi vom fi prezenţi în corpore în urna primului tur. **(P.L.D.)**

Schimbarea la faţă a lui Constantin Teaşcă

Cu ani în urmă, antrenorul emerit Constantin Teaşcă se impunea în faţa jucătorilor de fotbal cât şi a publicului spectator ca o personalitate în lumea sportivă definită prin atribute ce vizau cu pregnanţă: integritatea desăvârşită, corectitudinea, cinstea împinsă la perfecţiune etc...

Mai mult decât atât, ura, din adâncul fiinţei sale, linguşeala şi obedienţa. Oare, azi, ce se întâmplă cu renumitul antrenor? Deoarece în cotidianul craiovean „Gazeta de sud" nr. 94 (din 5 iulie 1995) a publicat articolul intitulat „Scrisoare de suflet", articol în care nu mai conteneşte cu osanale, de-a dreptul maladive, dedicate bogătaşului George Păunescu.

Acestuia îi sunt atribuite epitete de-o linguşeală perpetuă, precum: „ilustrul om", „altruist fără pereche", „personalitate întruchipată a noblеţei" etc... Or fi ei, bogătaşii, dotaţi cu bani şi guşă, dar până a fi oameni iluştri, va mai trece multă vreme. Oricum, craiovenii, care îl cunosc bine pe Constantin Teaşcă, se întreabă - pe bună dreptate - dacă nu cumva antrenorul şi-a schimbat integritatea şi cinstea pe o mână de arginţi.

Cel puţin aceasta reiese din articolul publicat în gazeta amintită...

ION CEACÎRU ■

HERCULE LE CHAT

În sprijinul domnului Măgureanu

Plângând de mila domnului Măgureanu, care a rămas fără doi oameni la filaj, ne-am gândit să ne exersăm în meserie, poate ne angajează pe noi, care, orişicât, ne pricepem mai bine decât ageamiii ăia prinşi de ziarul „Ziua". Sunt lefuri bune în S.R.I., concurenţa, cum se vede, nu-i prea mare, aşa că voim să venim cu exemple concrete. Şi ne-am ales subiectul sau obiectul, că nu prea ştim limbajul sereist (parcă obiectivul): ce i-a venit lui Piţurcă să plece de la Universitatea Craiova, echipa e bună, sponsorul gras, cupă europeană avea, primele de joc bunişoare. Pe urmele lui ne-am putut da seama că „motorul" chinului pe banca de antrenor, banii, nu prea îl interesează, de vreme ce acum vreo trei săptămâni a umflat, într-o singură noapte, 12.000 de dolari la Casino Victoria, la ruletă. Cu asemenea tunuri, măcar o dată pe lună, n-ar ajunge toate veniturile dlui Păunescu de la vama (privată) Bechet să-l stimuleze pe Victoraş.

Hagi, doi pe faţă, doi pe dos

Întâi presa cea vestită a întregului spaţiu mioritic a lăsat mai deoparte cupoanele, limba maghiară din şcolile de strungari, „Ai văzut, bre, cât s-a făcut carnea?", „Cum adică, unde fac concediul? Ce-i aia?", „N-ai nişte bani până la leafă?" şi alte mărunţişuri, şi s-a repezit pe marele eveniment planetar, nunta cu numărul 2 (cu soţ) a lui Gică Hagi. Aşa că nici noi nu vom mieuna altfel, dar în, să zicem, stilul propriu.

În primul rând, vrem să-l felicităm pe Gică Hagi, care, dintr-o supărare, premeditat, nu prea ştim, că s-a cam ascuns, a organizat un veritabil examen de gazetărie. Complet. Mai întâi, proba de rezistenţă fizică, întrucât, refuzându-ne, ne-a pus pe alergătură, pândă, filaj d'ăla, de-adevăratelea, nu tanda-pe-manda sau Tanapе-Anda, karate tradiţional, full-contact, cu poliţiile reunite (la „Calul bălan" erau şi de prin Moldova), leapşa pe ouate cu bodyguarzii unui alt fotbalist, Gheară Nicu (cel care, vă amintiţi, cu Ţără şi cu Goanţă, făceau, la Rapid, cel mai bun atac din ţară), de-a v-aţi ascunselea şi alte îndeletniciri.

A urmat proba care, la Fane babanu, singura facultate de ziaristică existentă mai an, se numea documentarea. Din varii surse. Dacă, la primul colocviu, tinereţea şi-a spus cuvântul, toţi trecând de bine de rău, aici a început departajarea. Unii ne-au trimis, pe prima pagină, la o mănăstire de pe şoseaua Bucureşti-Constanţa, anunţând nunta religioasă într-un astfel de lăcaş, chiar şi după ce ceremonia se săvârşise, bine-merci, la Biserica Sfântul Silvestru din Capitală; alţii au publicat programul „în exclusivitate", că altfel nu se poate, cu două-trei ore în sus sau în jos; mirii au ajuns la Constanţa ba cu avionul, ba cu un superb „Cadillac" (crem, alb, gri); nunta mirelui a avut loc la „Palace", deşi noi, care, cu mândrie profesională vă spunem, am fost peste tot, ştim că ea, nunta respectivă, a avut loc la „Palas", aşa scria pe firmă, bat-o vina; într-un ziar darurile au fost de 1 miliard, într-altul nu se putea deduce (comisie de evaluare neexistând), pentru că, aşa cum zice tradiţia macedonească atenţiile nuntaşilor au fost în obiecte, ba altă gazetă scria de 2000 de dolari de căciulă. A mai fost redactarea, unde toată lumea a recurs fie la descrieri, fie la datul cu părerea, pe pasaje şi momente.

Una peste alta, bietul ziarist român a scos-o la vopsea. Dar noi credem că, aşa cum v-am spus, fiind peste tot, suntem singurii care vă putem da informaţia cea mai corectă: robul lui Dumnezeu Gheorghe (Hagi) s-a căsătorit cu roaba lui Dumnezeu Marilena (Vlahbei), civil, religios şi cu vreo 5 (cinci) nuni. Casă de piatră!

Medicul lui Mao povestește

„Nici un alt lider din istoria omenirii nu a avut atât de multă putere asupra unui număr atât de mare de oameni și atât de mult timp ca Mao Zedong și nimeni nu și-a împins poporul într-o asemenea catastrofă." Mao Zedong, autorul uneia dintre cele mai mari tragedii ce s-a derulat neîntrerupt decenii la rând pe cea mai mare scenă a lumii - China, se dezvăluie aici. În familia dictatorilor, fie ei Ginghis Han, Stalin, Hitler, Ceaușescu, Mao nu are egal.

Dr. Li Zhisui și Mao Zedong împreună 20 de ani

Schimbarea clinicii

Înapoiată și prost echipată, clinica de la Zhongnanhai era acum refăcută pentru noii conducători ai țării, la fel ca și toată incinta. Zhongnanhai, dominat de Lacul din Mijloc și Lacul de Sud, de la care îi derivă și numele, oferă un peisaj minunat, înconjurat de același zid purpuriu care străjuise cândva Orașul Interzis. Locul este atât de secret și atât de bine construit încât nu se poate vedea peste zid din afară înăuntru sau invers, din nici un loc al orașului și, de când au venit comuniștii la putere, n-am văzut nici o carte care să-l descrie exact. Soldații înarmați de la Corpul Garnizoanei Centrale, sub comanda statului major al armatei, stau de pază la porți, iar accesul în incintă era permis numai oamenilor care lucrau și trăiau acolo și vizitatorilor invitați în mod special.

Dosarul de cadre

Am făcut cerere să intru în partid, însă originea mea socială constituia o problemă. Se vedea că nu eram făcut din materialul din care sunt croiți adevărații buni comuniști. Tatăl meu fusese funcționar superior în cadrul guvernului Guomindangului și, deși Zhou Enlai îl invitase să se întoarcă la Beijing și îi oferise protecție, mulți oameni îl considerau încă reacționar. Socrul meu fusese moșier înstărit, în provincia Anhui și, dată fiind reforma agrară în plină desfășurare, fusese declarat dușman al poporului, i se retrăseseră toate drepturile cetățenești și fusese deposedat de toate mijloacele de existență. Depindea acum de mine ca să aibă din ce trăi. Și soția mea era suspectă. Înainte de eliberare lucrase și pentru Forțele Aeriene ale SUA și pentru Consiliul Britanic și circulau zvonuri cum că ar fi fost agentă secretă în serviciul acestor două țări imperialiste. Activitățile mele din tinerețe mă făceau, de asemenea, suspect. În biografia detaliată pe care am scris-o când am făcut cerere să intru în partid, am spus că, în timp ce eram la școala medie din Suzhou, toate clasele a X-a au fost convocate de guvernul guomindang-ist la instrucție militară pe trei luni.

Primele contacte cu familia lui Mao

În primăvara anului 1952, m-am întâlnit pentru prima dată cu familia lui Mao. Aceasta s-a întâmplat pe când fiul lui Mao, Anqing, pe atunci în vârstă de treizeci de ani, a fost adus la spital în mijlocul unei crize psihice - nu putea să doarmă, bătea într-una camera dintr-un capăt în altul și vorbea de unul singur.

Jiang Qing aștepta în sala de primire din apropierea salonului lui Anqing, în compania unei surori cu chip inteligent. O văzusem de mai multe ori pe nevasta lui Mao, dar întotdeauna de la distanță. Fusese actriță înainte să se alăture comuniștilor din Yanan și m-aș fi așteptat ca îmbrăcămintea ei să fie diferită de costumele cenușii care erau la moda zilei. Nu eram totuși pregătit s-o văd chiar atât de elegantă - într-un taior simplu de lână, în stil occidental, deschis la gât, unde se vedea o bluză de mătase bej. Purta și ciorapi, un adevărat lux în zilele acelea, și pantofi de piele neagră cu tocuri joase. Avea părul des și negru, permanent și ridicat într-un coc, ochii mari, rotunzi, limpezi și întunecați, pielea delicată, de culoarea fildeșului, aproximativ 1,60 m înălțime, zveltă, partea de sus a corpului părea mai lungă decât cea inferioară. Avea treizeci și opt de ani, iar eu treizeci și doi.

- Dumneata trebuie să fii doctorul Li, m-a întâmpinat Jiang Qing într-un dialect cult, de Beijing, după ce am luat loc în fața ei, și fără să mai aștepte răspunsul, m-a întrebat: Cum se mai simte Anqing?

Cu toată eleganța ei m-a izbit răceala comportării. Unii spuneau că în tinerețe, Jiang Qing fusese foarte frumoasă. Mie mi se părea drăguță, dar în nici un caz frumoasă. Era prea distantă și încrezută.

Medic personal al celui mai puternic om

În toamna anului 1952, mi s-a acordat cu unanimitate de voturi titlul de om al muncii model, gradul A. Era o onoare foarte mare. După aceasta am fost, în fine, admis în rândul candidaților de partid.

- Te-am urmărit timp de câțiva ani, a spus Wang. Ești foarte simpatizat de oamenii din Zhongnanhai. Acorzi aceleași îngrijiri, conștiincios, tuturor, indiferent cine sunt. Nu faci pe snobul. Cunoștințele dumitale medicale, comportamentul apropiat și dăruirea față de muncă au făcut o impresie deosebit de puternică asupra tuturor tovarășilor de aici, inclusiv asupra conducătorilor de frunte. Căutăm un medic personal pentru președinte și asta de mai mult timp, a continuat Wang, însă ne este foarte greu să găsim pe cineva. Am vorbit și cu Luo Ruiqing (ministrul securității publice) și cu Yang Shangkun (șeful Oficiului General) și le-am sugerat ca dumneata să devii medicul personal al președintelui Mao. Am făcut aceeași recomandare și față de premierul Zhou Enlai. Cu toții au fost de acord. Așa că ieri i-am vorbit și președintelui despre asta. A fost în principiu de acord, însă, evident, dorește mai întâi să stea de vorbă cu dumneata înainte de a lua decizia finală. Trebuie să te pregătești. Va dori să te vadă cât mai curând.

Îmi venea în minte și nefericirea străbunului meu - insistențele lui de om onest că împăratul Tongzhi suferea de sifilis, mânia împărătesei văduve Cixi, demiterea străbunicului meu și pedepsirea lui, toate acestea trecuseră din generație în generație, îndemnându-ne să nu slujim niciodată la curtea imperială. Am refuzat oferta, împărtășindu-i lui Wang Dongxing neliniștile mele. Wang a izbucnit în râs.

- Trebuie să mă mai gândesc, i-am spus eu lui Wang.

În Piața Tiananmen, august 1966. Mao Zedong salută Gărzile Roșii. Dr. Li este chiar în spatele lui Mao

- Nu, nu mai este timp de gândit, mi-a răspuns el. S-a decis deja.

Abia atunci mi-am dat seama că nu aveam de ales.

Avertismentul

Chen Zongying, văduva lui Ren Bishi, unul dintre cei cinci prim-secretari ai partidului, m-a avertizat că era o muncă foarte dură. După moartea subită a lui Ren Bishi în toamna anului 1950, Chen Zongying rămăsese profund nefericită. Din indicația partidului am însoțit-o într-o deplasare la Shanghai și Hangzhou, în timpul căreia mi-a vorbit despre Mao ca despre un bătrân ciufut (*Mao Laotou*) și m-a avertizat să am mare grijă.

- Este deosebit de impulsiv și poate să devină nemilos față de dumneata la cea mai mică provocare, mi-a spus Chen. Cât despre soția lui, Jiang Qing, este lucru știut de toată lumea - este crudă cu toți cei din preajma ei. Este și o seducătoare. Să nu te lași amăgit de ea. Dacă pățești vreun necaz acolo, nimeni nu va mai îndrăzni să te angajeze după aceea. S-ar putea să sfârșești la închisoare dacă se întâmplă ceva.

Avertismentul lui Chen a reprezentat un șoc pentru mine. Eu îl adoram pe Mao. El nu putea face nimic greșit. Fusese ridicat la rangul unui împărat, avea un prestigiu intangibil. Nimeni nu îndrăznea să-l critice. Mai mult chiar, în acel moment se desfășura o campanie împotriva contrarevoluționarilor.

Trecuseră mai multe luni de la întâlnirea mea cu Wang. Așteptam nervos, însă convocarea de la Mao nu venea.

Lupte interne pentru monopolul informațiilor

Ceea ce nu știam atunci, copleșit de frământările mele, era faptul că procesul intentat medicilor în 1954 nu era decât o luptă între pioni în cadrul bătăliei mari dintre Wang Dongxing și Fu Lianzhang. Funcțiile deținute de cei doi bărbați îi aduceau inevitabil adesea în stare de conflict. În calitate de ministru adjunct al sănătății publice, Fu Lianzhang răspundea de sănătatea elitei partidului, iar medicii personali ai acestora fuseseră numiți cu toții la recomandarea lui. Neavând acces direct la Mao și la ceilalți conducători, folosea aceste numiri în folosul personal, ordonându-le oamenilor să-i raporteze nu numai care este starea de sănătate a conducătorilor, ci și ceea ce vorbeau și gândeau. În felul acesta reușea să sesizeze orientările și tendințele politice precumpănitoare, mirosind eventualele tulburări din timp. Mao, ca lider suprem, era grija lui cea mai mare și cea mai importantă.

Wang Dongxing, în calitate de înalt funcționar în cadrul securității publice și șef al gărzii, răspundea, în ansamblu, de securitatea acelorași conducători, așadar și de starea lor de sănătate. Wang avea o putere considerabil mai mare decât cea a lui Fu, era mai ambițios din punct de vedere politic și avea un acces mai direct la Mao. Wang nu numai că se bizuia pe agenții lui pentru a obține informații despre activitățile conducătorilor, dar încerca să stoarcă informații și de la medicii și surorile numiți de Fu, dorind în felul acesta să-și asigure un monopol al informațiilor. Fu vedea în felul cum îi utiliza Wang pe medici o încălcare a teritoriului său.

Ultima oră: **Sămânța lui Iliescu, belșug pe ogoare!**

Tudor Mohora:

„Vom analiza oportunitatea dărâmării Guvernului"

pag. 7

Nr. 30 ● 26 iulie - 1 august 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

El va fi președinte...

dacă nu candidează președintele !

Reporter special:

COPȘA MICĂ - exercițiu de supraviețuire

Suntem în posesia documentelor care atestă că situația catastrofală a localității era cunoscută de autorități

pag. 8-9

Stare critică:

Filierele jafului de la S.C. URBIS S.A.

pag. 6

Dosar:

Totul despre gâlceava PDSR - PUNR - PSM - PRM

pag. 5

Un minoritar cu blană: FLUFFY

pag. 15

MAȘINA DE SENS

oferă în continuare premiul de un milion de lei

pag. 12-13

Punte de aur

De-a lungul a opt decenii și jumătate de existență, revista „Flacăra" a fost o prezență de prestigiu în concertul marii prese românești. Intenționăm să reproducem din

ANUL VII - No. 21 ANUL VII - No. 21

FLACĂRA

LITERARĂ ** ARTISTICĂ ** SOCIALĂ

ÎNTEMEIATĂ DE CONSTANTIN BANU ÎN ANUL 1911

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA BUCUREȘTI CÂMPINEANU, 40 Telefon Nr. 16.38

26 MAIU 1922

APARE VINEREA

ABONAMENTUL PE UN AN ÎN ȚARA LEI 150 ÎN STRĂINĂTATE LEI 300 UN NUMĂR 3 LEI

când în când materiale apărute în revistă în decursul anilor, mai ales în perioada de început. O punte între prezent și trecut, între noi, cei de azi, și înaintași. Pe care, evident, o dorim punte de aur.

Între public și publicații

O revistă constituie pentru scriitorii noștri ca și pentru prietenii lor, mai mult sau mai puțin preocupați de soarta scrisului românesc, o durere și o iluzie permanentă; ideia unei reviste însă depășește totdeauna cadrul conținutului ei, și se avântă spre ocupări de copertă, de comanditare a prețului tiparului și de localul redacției.

Felul cum apar astăzi la noi revistele, este îndeobște simbolic. Toată această problemă se reduce de obiceiu, când a fost rezolvită chestia ei materială, la adunarea câtorva scriitori cari să aibă disponibil un stoc suficient de poezie sau de nuvelă, care va umple paginile viitoare ale revistei.

Concepția aceasta despre o revistă este, bineînțeles, din cele mai stricătoare. Scrisul, privit sub forma accidentală a unei poezii sau a unei nuvele mai mult sau mai puțin reușite, echivalează cu o buimăcitoare degradare a artistului. Un scriitor, în definitiv, trebue să fie, înainte de toate, o forță care are permanent ceva de spus, și care necontenit vibrează în contact cu viața dimprejur.

Reducerea lui la publicarea periodică a unei bucăți de artă însemnează desființarea rostului la care e dator să aspire, și acceptarea unui rol de inferior factor al digestiilor grele, cu atribuția de a continuă voluptatea prânzului cu aceea a odihnei de după masă.

Revistele cari ne trebuesc astăzi, sunt revistele cari să purceadă din necesitatea câtorva scriitori de a spune oarecum acelaș lucru, și de a afirmă o normă, o directivă, de cugetare; ne trebuesc reviste cari să răscolească simțul de orientare al cititorilor, și să le pună în față tendințe precise; temperamente adevărate, profunde manifestări de forță lăuntrică.

Literatura românească are de luptat cu influența unor literaturi cari au mers, în sensul atitudinei eroice, până la extreme necunoscute încă nouă. S'au surpat, sub influența scrisului, în jurul nostru, două imperii dela care am moștenit, odată cu teritoriile cele noui, și o direcție culturală bine definită, cu caractere oțelite, de citirea bunăoară a unui Gorki și Dostoiewski sau a unui Petöffy sau Madách. A opune acestei culturi aparițiа sporadică a câtorva poezii, chiar bune fiecare în parte, în paginile unei reviste care nu urmărește decât o apariție regulată și tihnită, echivalează cu un certificat de paupertate intelectuală, și nu e departe de atitudinea defensivă a unei minorități culturale care își apără, în fața unei puternice mișcări de cotropire, vorba poetului «sărăcia și nevoile și neamul.»

O revistă trebue să stârnească împrejurul ei viață. Paginile acelea adunate laolaltă - în loc să se contrazică una pe alta, dacă nu formează un bloc indestinctibil, apoi sunt sortite să piară de a doua zi în cea mai obositoare indiferență. E pedeapsa sortită oricărei acțiuni care deviază dela rostul ei firesc. Moartea prin inaniție.

Valoarea unei publicații se măsoară, în afară, firește, de calitatea ei intrinsecă, nu prin bunavoința placidă cu care e acceptată pe masa cititorului indiferent, ci prin mișcările de simpatie și de antipatie, indiferent, manifestate cu violență într'o cât mai largă pătură de cititori.

În cazul nostru ostilitatea e tot atât de prețioasă cât și o caldă îmbrățișare; ea dovedește că aparițiа cu pricina a deranjat multe din unele tradiții ale lașității intelectuale, și că a determinat astfel o sguduire menită să facă noui asociații și disasociații de idei în creerile adormite sub praful formulelor curente de înțelegere.

Sfărâmarea idolilor sau, pe cale de reacțiune, strângerea rândurilor credincioșilor, e exercițiul cel mai nobil al preocupărilor intelectuale. Revista trebue să contribue astfel la sporirea sensibilității dimprejur. Massele au o sensibilitate specifică, în firele căreia sunt totdeauna bucuroase să adoarmă, dar pentru care luptă hotărât, atunci când, în punctele ei de reper, simt o amenințare dinafară. Literatura, în chip permanent, a jucat acest rol de răscolitor al sensibilității masselor, și poate că acesta a fost cel mai nobil efect al ei. Ea a împiedicat, prin aceasta, pierderea puterei creatoare a unei societăți, i-a păstrat mobilitatea sufletească necesară adaptărei succesive la nouile condiții de vieață și a perpetuat iluzia unei tinereți veșnice. A trebuit însă, pentru aceasta, ca arta să determine în public curente largi de opinii contrarii, și să se prezinte necontenit, direct sau indirect în chip de luptător. A trebuit ca un artist să fie iubit sau hulit, deopotrivă, pentru ca să poată existà ca o forță vie în mijlocul contemporanilor săi. O poezie însă, sau o nuvelă, publicate cu o amorțeală în paginele unei reviste care și-a propus drept ideal numai o dulce apariție regulată, nu vor aveà decât un rost contrariu; aparițiа lor monotonă, ca o melodie cu care, prin Orient se adorm șerpii, va lăsà doar iluzia utilă a unei literaturi, dar nu va puteà să-și suscite vieața prin aceasta.

Preferăm neantul mărturisit în locul unui manechin. Istovirea puterilor creatoare într'o generație care și așà a făcut îndeajuns, nu constituie nici un prilej de milă și nici o primejdie; cel mult poate face subiectul unei bune analize și a unor fecunde constatări critice. A urmà însă cu menținerea în chip artificial a iluziei unui regim de eflorescență literară, atunci când sterilitatea cea mai împăciuitoare se întinde în voie, echivalează cu fericirea morfinomanului, pentru public. Va trăi sub o istovitoare dar inutilă încordare pe urma căreia prăbușirea nu va fi decât mai grea.

Nu e cazul generației de astăzi. Puteri vii și foarte felurite există disparate pretutindeni, și altele noui sunt pe cale de a se manifestà. Totul se reduce la creearea în public a condițiilor de orientare, și în rândurile scriitorilor a principiilor de selecționare afective. Revistele au acest rol. E necesar însă pentru îndeplinirea lui, ca mai întâiu iscoditorii lor, având ceva de spus ca o necesitate și ca o fatalitate să poată deveni punctul central al cercurilor concentrice dela suprafața apei de sensibilitate contemporană. Scriitorii au nevoie, pentru a recăpătà un rost, de un drapel de luptă, nu în sensul unei tendințe sociale numai decât dar, neapărat, în sensul unui ideal de artă, indiferent dacă el merge într'o direcție sau într'alta.

Observațiile acestea însă, pun în discuție o chestie de educație, și calitate, referitoare deopotrivă și la scriitori și la public. Ceeace am spus până acum trăiește ca o experiență a celui mai apropiat trecut; remedierea e o chestiune a prezentului și, de sigur, a viitorului.

N. DAVIDESCU ■

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general: **GEORGE ARION**
Membri: **Manuela Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu**
Director economic: **SILVIU ILIE**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate și suplimente speciale: **MIHAI SĂNDOIU**
Director difuzare: **MANUELA VASILIU**
Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacție: **ADRIAN PETRESCU**
Telefon: (2559)
■ **POLITICĂ** (2560) - Marian Ghițeanu, Roxana Stancu
■ **EXTERNE** (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
■ **SOCIAL** (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici
■ **SPORT** (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu
■ **FOTOREPORTERI** (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ionită
■ **CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ:** Pașcu Bataci, Ion Ceacâru
■ **CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** (1453) - Crina Gorgoi
■ **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin
Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS REBUSACHE maxi SKANDY
Director publicații de divertisment: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**
Redactori șefi adjuncți: **MIHAI ZGUBEA** ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcușanu**, Dragoș Baltă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen Matotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban, Mihai Șoldănescu
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL (2128): **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; (2600): Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: ROMÂNIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX
Închiderea ediției: joi, ora 20[00]

Viața sub un președinte de regat

George Arion

No comment!

Uneori, la televizor, la Euronews sunt prezentate întâmplări de pe planeta noastră însoţite de menţiunea „No comment". Asta vrea să zică o poziţie imparţială a celui care ne arată respectivele scene; obiectivitate deplină din partea postului de televiziune, a reporterului, a operatorului. E un semn al dorinţei de a lăsa fiecărula libertatea de a judeca, de a interpreta ceea ce vede fără amestecul, adeseori enervant, al cuiva cunoscător, chipurile, în lună şi în stele, a toate câte ni se întâmplă. E o respingere benefică a vorbelor goale în marginea faptelor evidente, a disecării lor cu trufie de pe poziţiile omniscientului agasant.

Şi care sunt, de obicei, acele evenimente pentru care cuvintele sunt socotite superflue? Când anume cineva hotărăşte că e destul ca o cameră de televiziune să ia imagini şi să ni le înfăţişeze fără nici un comentariu al lor?

De cele mai multe ori, sub pavăza lui No comment **vedem refugiaţi alungaţi de foamea care face ravagii într-un ţinut; ni se fac cunoscuţi mii de oameni care rătăcesc din pricina poluării abătute asupra unui teritoriu considerat odinioară un paradis terestru; sau, camerele de luat vederi înregistrează coşmarul celor aflaţi în zone de conflict, pe pământurile însângerate de războaie; altă dată, luăm aminte la tratamente inumane aplicate prizonierilor de adversarii victorioşi; uneori, suntem invitaţi să realizăm ce ravagii fac bolile într-o lume în care n-au pătruns nici măcar zorii civilizaţiei; sau asistăm, cu ochii măriţi de spaimă, la bestialităţile comise prin închisori; sau devenim martori la încăierările rasiale, etnice, din unele oraşe. Iar eroii sunt tineri şi vârstnici, bărbaţi, femei, copii. Bărbaţii păstrează o anume distanţă faţă de ceea ce li se întâmplă - dacă sunt victime - şi râd tâmp dacă sunt în postură de călăi; femeile plâng, îşi smulg părul sau îşi duc doar mâna la gură privind în gol; iar copiii au în ochi o neînţelegere cumplită a ceea ce se petrece în jurul lor, ca şi cum ar fi fost convocaţi la o existenţă care li s-a promis într-un anume fel şi ea se adevereşte a fi de o hidoşenie fără margini. Copiii. Cel mai mare prozator al tuturor timpurilor a scris despre ce ar trebui să însemne pentru omenire o lacrimă a unui copil. Iar noi, în vreme ce stăm la taclale cu prietenii, sau pregătim bucatele, îi zărim pe cei mai mici cetăţeni ai planetei cum cerşesc o coajă de pâine îmbrăcaţi în zdrenţe, cum îşi caută disperaţi părinţii sub dărâmăturile unei case spulberate de tirul mortierelor şi de-abia dacă ne înduioşăm o secundă. Fiindcă - nu-i aşa? -** No comment. **Burţi supte de foame. Braţe întinzând vase după un firicel de apă. Trupuri schilodite de explozia bombelor. Fiinţe alungate din casele lor în căutarea unui adăpost. Membre răsucite de lipsa unor medicamente.** No comment **- exact când ar trebui ca toţi cei care mai cred în om şi într-un rost al condiţiei umane să-şi spună răspicat părerea şi să şi-o impună.** No comment **pentru a nu deranja pe nimeni: politicieni, oameni de afaceri, - pentru a nu smulge pe nimeni din cuicuşul confortabil în care e instalat şi de unde nenorocirile altora sunt estompate, par de-a dreptul neverosimile; pentru ca nimeni să nu-şi asume vreo vină şi să n-aibă nici o remuşcare. Linişte.** No comment.

Să ne aducem aminte...

22.12.89 FSN se constituie ca „uniune a tuturor forţelor democratice". Ulterior va candida în alegeri - evident, împotriva forţelor nedemocratice...

10.01.90 Silviu Brucan declară: „Numărul morţilor în timpul Revoluţiei nu depăşeşte 10.000".

12.01.90 Silviu Brucan: „Frontul nu este partid politic şi nu va fi niciodată".

13.01.90 Gheorghe Robu, procuror general: „Se află sub stare de arest câteva sute de terorişti".

16.01.90 Silviu Brucan: „Duminică, 24 decembrie, la Televiziune, flăcările au cuprins etaje întregi".

30.01.90 Gen. Jean Moldoveanu: „Vă spun cu toată răspunderea că sediile partidelor n-au fost atacate pe 29 ianuarie".

06.02.90 Silviu Brucan se retrage din CFSN întrucât „situaţia s-a stabilizat".

27.02.90 Ion Iliescu: „Noi, şi în 29 ianuarie şi în 19 februarie, am căutat să-i descurajăm pe cei care vroiau să vină în Bucureşti". „Majoritatea partidelor au o poziţie prea slabă pentru ca unul din ele să poată prelua puterea. Nici chiar FSN". „În ce mă priveşte, [illegible]au să cred că nu sunt un om ranchiunos".

13.06.90 Printr-un comunicat televizat, Ion Iliescu cheamă „toate forţele fidele democraţiei" să apere obiectivele de stat atacate. Deci n-a chemat minerii, ci pe toată lumea.

14.06.90 În discursul de întâmpinare a minerilor, Ion Iliescu afirmă că pe străzi au fost văzuţi legionari în uniformă.

15.06.90 Despărţirea de mineri: „S-a procedat într-o manieră foarte civilizată (...) Aşa-zişii grevişti au fost luaţi cu maşini ale salvării şi internaţi în spitale. Ceilalţi au fost invitaţi, bineînţeles fără să se apeleze la violenţă dură (...). Cu ajutorul dv. au fost descoperite în subsolul clădirii PNŢ-ului: depozit de sticle incendiare, de droguri şi armament (...). Deci vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut în aceste zile (...). Sper să nu mai fie nevoie să apelăm la dumneavoastră".

1990, din platforma-program a FSN: „În agricultură se va pune la dispoziţia producătorilor, la preţuri accesibile, o gamă largă şi diversificată de maşini şi unelte ● FSN se pronunţă pentru evitarea formării de deosebiri excesive în acumularea de avuţie de către diferite categorii sociale ● Programul social vizează, între altele: asigurarea unui număr sporit de locuinţe, asigurarea - pentru fiecare cetăţean de vârstă activă - a unui loc de muncă, în conformitate cu nivelul de pregătire profesională, cu aptitudinile şi aspiraţiile sale profesionale". **(T.C.Z.)**

Cum învaţă minorităţile

În cele ce urmează prezentăm câteva date interesante referitoare la şcolarizarea în limbile minorităţilor naţionale. Precizăm că este vorba de perioada 1994-1995.

● Din totalul de 28.566 unităţi din învăţământul preuniversitar, 2814 au avut secţii cu predare în limbile minorităţilor naţionale. Ceea ce reprezintă un procent de 9,9%. ● Învăţământul preşcolar a beneficiat de un total de 12.665 unităţi, fiind cuprinşi în acest tip de activitate un număr de 715.514 copii. 1338 unităţi (reprezentând 10,6%) au fost destinate învăţământului în limba maternă, în acest proces fiind cuprinşi 56.316 copii (7,9% din totalul pe ţară). ● Învăţământul primar a beneficiat de un total de 6162 unităţi în care au fost şcolarizaţi 1.335.973 elevi. 594 unităţi şi secţii au asigurat desfăşurarea acestui proces în limbile minorităţilor naţionale. Cursurile au fost frecventate de 73.434 elevi, reprezentând 5,5% din totalul pe ţară.● Din cele 7154 unităţi alocate învăţământului gimnazial, 675 (9,4% din total) au fost cu predare în limbile minorităţilor.● Învăţământul liceal a beneficiat de un total de 1276 unităţi şi a şcolarizat 757.673 elevi. 151 de unităţi şi secţii au fost destinate învăţământului în limbile minorităţilor naţionale, cursurile fiind frecventate de 33.306 elevi, reprezentând 4,4% din totalul pe ţară.

Exemple concrete, pe categorii de minorităţi

● Din cele 700 unităţi de învăţământ preşcolar alocate minorităţilor, 659 au aparţinut celei maghiare.

● Din totalul de 293 unităţi de învăţământ primar (clasele I-IV), alocate minorităţilor, 272 au aparţinut celei maghiare.

● Din totalul de 281 unităţi de învăţământ gimnazial (clasele V-VIII), alocate minorităţilor, 272 au aparţinut celei maghiare.

● În învăţământul liceal, minorităţile au beneficiat de 51 de unităţi, dintre care 42 au fost cu predare în limba maghiară, 6 în limba germană şi câte una pentru minorităţile sârbă, slovacă şi turcă.

Redacţia noastră nu a intrat încă în posesia cifrelor de şcolarizare din învăţământul superior. **(R.D.)**

Mileniul trei fără un sfert

Cardiopatie și nebunie

Relaxând Estul și dându-i de gândit asupra propriilor sale probleme, Apusul și-a asumat riscul unor umilințe în lanț. O dată cu decongelarea Răsăritului și a experimentării unui tip foarte viclean de libertate în această zonă, au apărut pe piața politică vectori noi, vectori paradoxali. Fosta Iugoslavie este doar unul și, desigur, cel mai exploziv exemplu: o țară prosperă în raport cu alte „entități socialiste", o țară deschisă, ventilată turistic masiv și având o anumită rutină europeană nu a găsit altceva mai bun de făcut după 1989 decât să se descompună violent în factori primi și să-și dea foc cu o asiduitate care continuă să înmărmurească restul lumii. Reacția Occidentului a fost promptă și cât se poate de mediocră: a intervenit cu sfaturi, cu oferte de negociere și, într-un târziu, cu mijloace pedagogice de arbitraj. Ani de zile puterile apusene semnificative au dansat în zonă un menuet diplomatic desuet și hazardat: succesiunea interminabilă de duete, triplete și cvartete de ambasadori nu a făcut altceva decât să lase realitatea de pe teren în voia ei. Și această „voie", puternic intoxicată de tot felul de forțe obscure, s-a dovedit paranoică, halucinantă, ireversibil construită pentru a strica toate jocurile regionale până atunci articulate cu o rigoare rece. Occidentul s-a dovedit, de la o lună la alta, incompetent să arbitreze un meci de o asemenea intensitate. Sclerozat într-o birocrație fără seamăn, supus unor reflexe strict păguboase, paralizat de o prudență mereu excesivă, Apusul s-a trezit că dirijează parada legat la ochi și cu mâinile la spate. Criza iugoslavă, „monitorizată" de cele mai ... competente forțe mondiale, a evoluat sălbatic, s-a aprofundat și s-a extins cu o rară ferocitate și a ajuns la stadiul în care nu mai poate fi tranșată decât în termenii incredibili ai punerii pe tapet a celui de al treilea război mondial. Ceea ce s-a evitat cu un succes incontestabil în timpul războiului rece și al confruntării ireconciliabile dintre Est și Vest nu s-a mai putut evita în plină destindere strategică și a funcționării parteneriatului ruso-american. ONU, NATO, OSCE pe de-o parte, și puterile europene majore, inclusiv Rusia, pe de altă parte, nu au reușit să asambleze un plan cât de cât coerent. Falimentul proiectelor de pace în fosta Iugoslavie este un faliment mondial de proporții nebănuite. Am ajuns în punctul critic, de o amarnică elocvență, în care se probează că o întreagă comunitate internațională este evident impotentă din punct de vedere politic, diplomatic, militar și, până la urmă, moral în încercarea de soluționare rațională a unui factor de dezagregare regională și, poate, mondială.

Întrucât Bosnia nu este Ruanda, iar războiul balcanic nu intră în portretul robot al unui conflict de tip „Malvine", este cert că asistăm la experimentarea unui sistem de risc nou, de mari proporții cu efecte ce se pot propaga pe arii extinse.

Printr-o ciudată coincidență, escaladarea nebuniei 'din Bosnia și epurarea etnică galopantă de acolo s-au instalat în prim-planul atenției generale o dată cu disconfortul cardiac al președintelui Rusiei. Practica politică din ultima vreme atestă că, ori de câte ori apare în zonă un element nevralgic, Elțîn face o gravă gripă, un șoc hipertensiv, este supus unei operații etc. etc. Or, perfecta integritate a numărului unu rus este inseparabilă de abordarea problemei iugoslave. Cu un președinte rus demontat, chestiunea iugoslavă devine imponderabilă, plutește liber într-o atmosferă confuză, scapă controlului normal. Interesant, nu?!...

RADU BUDEANU ■

Puls

Petrică și lupul

Mulți analiști se grăbesc să toarne tone de plumb topit peste capetele politicienilor europeni care au îndrăznit să ne apostrofeze atât de aspru. Dar ochii acestor comentatori par a se fi oprit numai pe unul din motivele care au generat această decizie a Parlamentului de la Strasbourg: învățământul din România care, în opinia celor care au votat mult comentata Rezoluție, știrbește grav drepturile minorităților. Documentul conține însă și alte constatări. Există referiri cât se poate de clare la „concepția eronată a organelor române de poliție și securitate cu privire la modul în care acestea înțeleg să-și facă datoria". Vă propun, stimați cititori, o retrospectivă a relației dintre autoritățile române și Consiliul Europei. Cu alte cuvinte, să vedem dacă această din urmă remarcă este chiar lipsită de temei.

Ce ar putea să mai spună un observator european care cunoaște în detaliu cazul primarului sectorului 3, Constantin Tutunaru? Arestat în mod abuziv, este apoi pus în libertate și se vorbește chiar de scoaterea sa de sub urmărire penală din lipsă de probe. Păi, dacă unui reprezentant al autorității locale alese i se întâmplă așa ceva, darămite unui cetățean de rând, de care n-a auzit nimeni? Credeți că această întrebare nu și-a pus-o nimeni la Consiliul Europei? În țările civilizate, o asemenea „greșeală" este de neconceput. Și dacă totuși ea s-ar produce, despăgubirile și daunele morale ar poposi pe adresa celui lezat până la adânci bătrânețe.

Flacăra a relatat pe larg despre vizitele raportorilor König și Jansson în România. Știți ce spunea reprezentantul austriac într-o ședință a Grupului Creștin Democrat de la Consiliul Europei (n. r. - dinspre același grup a sosit și Rezoluția cu pricina)? „Una spune executivul, iar când te uiți la fapte, lucrurile merg într-o cu totul altă direcție". Această constatare a lunii mai 1994 nu este deloc o afirmație gratuită. Am asistat la conferința de presă pe care cei doi raportori au susținut-o la București. Nu puteau înțelege nici în ruptul capului cum vine chestia asta cu libertatea presei când tocmai atunci Codul penal aflat în dezbatere pregătea surprize neplăcute jurnaliștilor. Nu puteau înțelege cum garantează și respectă statul român dreptul la proprietate atât timp cât Legea caselor naționalizate consfințea furtul din urmă cu 50 de ani. Cei doi raportori au avertizat serios că asemenea măsuri nu pot rămâne fără repercusiuni. Sigur, unii vor putea replica: bine, domnule, dar Legea caselor naționalizate a fost respinsă de Curtea Constituțională. A fost respinsă, dar după ce Consiliul Europei a votat Rezoluția cu pricina. (Sunt tare curios ce se întâmplă dacă parlamentarii de la Strasbourg nu decideau astfel!)

După ce timp de doi ani vezi că în chestiuni esențiale una spune guvernul și alta face, mai poți să crezi în argumentele autorităților din România? Ne aflăm acum în delicata situație a personajului principal din fabula Petrică și lupul: avem dreptate în ceea ce privește Legea învățământului, dar nimeni nu ne mai crede. Am căutat prea mult aria păcălelii. Am fost primiți pe promisiuni în Consiliul Europei. Pe promisiuni am luat bani de la FMI. Pe promisiuni încercăm să intrăm în Uniunea Europeană. Dar faptele? Reflectați, domnilor guvernanți.

P.S. Continuă războiul dintre SPP și V.C. Tudor. Paznicii fideli ai președintelui îl acuză pe tribun că a fost informator al securității și că se sprijină „pe persoane compromise din fostul Departament al Securității Statului". Dar, PDSR continuă să guverneze alături de PRM. Credeți că un om normal, de la noi sau de aiurea, mai poate înțelege ceva? Credeți că mai poate crede în argumentele actualei puteri?

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Lecția spaniolă

Scandalurile de corupție și alegerile anticipate

Până la urmă inevitabilul s-a produs. După ce a încercat să minimalizeze amploarea scandalurilor de corupție în care au fost implicați diverși membri ai guvernului său și după ce a negat cu tărie că ar avea cunoștință de activitatea „escadroanelor morții", care au organizat vendete sângeroase în Franța împotriva unor adversari, premierul socialist spaniol Felipe Gonzalez va trebui până la urmă să convoace alegeri generale anticipate. Lovitura de grație i-a dat-o aliatul său la guvernare, partidul catalan condus de Jordi Pujol, care a retras sprijinul său actualului guvern. Drept urmare premierul va trebui să dizolve Parlamentul în luna decembrie și să anunțe noile alegeri generale în februarie sau martie. Iar această „concesie" a fost făcută numai din cauză că Spania asigură în actualul semestru președinția Uniunii Europene.

Dar cum de a ajuns Felipe Gonzalez, un om politic experimentat, în această situație? Explicațiile sunt mai multe. În primul rând, Partidul Socialist suferă și el eroziunea care s-a produs în toate partidele europene de această coloratură în ultimii ani. Dar factorul determinant a fost de natură internă. De mai bine de un an, Spania - înțelegând prin aceasta instituțiile ei - este zguduită de seismele repetate ale unor dezvăluiri de corupție. Unul dintre foștii membri ai guvernului a fugit chiar din țară, fiind găsit în cele din urmă în Laos, unde se ascunsese pentru a scăpa de mâna justiției întrucât luase parte la evaziuni fiscale și alte operațiuni financiare dubioase în care fuseseră implicate și persoane din garda financiară.

Șeful guvernului a susținut că nu a cunoscut dedesubturile afacerii, după cum s-a spălat pe mâini și în altă afacere de sprijin financiar ilegal pentru propriul partid, afacere care avea implicații mult mai largi, ajungând până la Roma.

Un alt scandal recent a fost cel legat de descoperirea cadavrelor unor militanți ai organizației basce ETA care ar fi fost urmăriți în Franța de „escadroane ale morții" trimise de Ministerul de Interne spaniol. Eschivele repetate ale premierului au slăbit cota sa de credibilitate și au măcinat imaginea partidului care, potrivit ultimelor sondaje, ar avea cu 12 procente mai puțin decât Partidul Popular. În aceste condiții, Gonzalez a încercat să amâne cât mai mult data alegerilor. Însă, după cum spuneam, inevitabilul s-a produs. La fel ca și în Italia, sistemul democratic scoate până la urmă la suprafață cele mai dubioase cazuri de corupție. Numai în democrațiile tinere, cum este cea de la noi, unde însă împătimiții în rele au vechi stagii, căderea guvernului pe motive de corupție este de neimaginat. La noi există corupție, fără vinovați. Cazurile din presă sunt doar plevușca sau „indisciplinații".

ȘTEFAN NICOLAE ■

„Gâlceava" PDSR-PUNR-PRM-PSM

❑ Istoria completă a unui concubinaj păgubos

Alianța dintre partidul de guvernământ și partenerii săi politici din patrulaterul roșu este din nou într-un moment dificil. Și nu pentru prima dată. Acești trei ani de „concubinaj" politic au fost caracterizați de momente tensionate, de penibile războaie ale declarațiilor, de multă incoerență și la fel de multă ineficiență. Totul poate părea normal dacă sursa acestor conflicte ar fi de natură politică. Nimic mai firesc ca partidele care formează coaliția majoritară să aibă neînțelegeri generate de deciziile care trebuie luate într-un moment sau altul, de strategia economică. Numai că nu este deloc așa. PDSR, PRM, PUNR și PSM se ceartă ca la ușa cortului pentru funcții în aparatul de stat și în administrația publică locală. Se șantajează și se amenință reciproc. PUNR face în conferințe de presă afirmații de genul „cuvântul lui Adrian Năstase nu face nici cât o ceapă degerată", iar Adrian Păunescu califică declarațiile aceluiași drept „declarații aberante de figurant". Și Adrian Năstase nu se simte deloc deranjat. PUNR amenință aproape săptămânal că nu mai susține guvernul sau că va declanșa procedura de destituire din funcție a lui Ion Iliescu. Și PDSR nu reacționează. Corneliu Vadim Tudor împroașcă cu noroi în revista „România Mare" tot ce ține de PDSR și de Ion Iliescu și nu se întâmplă nimic.

În rândurile care urmează vă prezentăm istoria prescurtată a relațiilor dintre PDSR și aliații săi politici. Astăzi, PUNR.

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ ■

Cel care șantajează

1992

Funar: „Văcăroiu e o păpușă manevrată de FDSN"

■ 3 oct. - După Consiliul Național al PUNR de la Cluj, vicepreședintele Ioan Gavra declară: „Este exclusă orice alianță cu UDMR și PSM și doar în ultimă instanță ne vom alia cu PRM".

■ 21 oct. - După consultările președintelui Iliescu cu delegațiile partidelor parlamentare, Gheorghe Funar declară: „Ne-am reafirmat intenția de a participa la guvernare".

■ 30 oct. - Ioan Gavra declară: „PUNR nu va intra într-un guvern sprijinit doar de forțele de stânga, dar avem obligația morală să sprijinim soluția pe care o va propune FDSN".

■ 4 nov. - Este desemnat prim-ministru Nicolae Văcăroiu. Gheorghe Funar declară: „Vor exista dificultăți în constituirea guvernului".

■ 10 nov. - Consultări ale premierului cu liderii partidului. După întâlnire, Funar afirmă: „Dl Văcăroiu este o persoană agreabilă, dar dânsul este independent de guvernare și de problemele reale ale țării. Premierul desemnat este o păpușă manevrată de FDSN".

■ 13 nov. - În Parlament sunt prezentate componența nominală a guvernului și programul de guvernare. Senatorul PUNR Teodor Ardelean declară: „Dl Văcăroiu ne-a dovedit azi că nu are program, deci guvernul nu poate fi susținut".

■ 19 nov. - Nicolae Văcăroiu obține învestitura cabinetului cu 260 de voturi în Parlament. Printre voturi, și cele ale lui Ioan Gavra și Viorel Sălăgean. Gavra declară: „Am avut niște discuții cu Adrian Năstase din care am înțeles că se va ține totuși cont de sugestiile noastre, care fuseseră total ignorate. Soluția pe care noi am propus-o a fost ca în câteva luni să se facă remanieri guvernamentale parțiale, noi nefiind de acord cu persoanele din câteva ministere."

Cel care se lasă șantajat

1993

Gavra: „Ori PUNR intră la guvernare, ori Văcăroiu pică"

■ martie - PUNR obține 9 posturi de subprefecți.

■ 27 mai - Valer Suian: „În cazul în care coaliția guvernamentală va vota proiectul de modificare a Legii 35 (privitoare la regimul investițiilor străine - n.n.) acest lucru va determina retragerea sprijinului PUNR acordat guvernului".

■ 28 ian. - Într-o scrisoare deschisă adresată președintelui Iliescu, Funar îi cere instituirea stării de urgență în Covasna, Harghita și Mureș. Ion Iliescu apreciază Declarația lui Funar drept „ultima lui prostie".

■ 31 ian. - Oliviu Gherman declară că este de neconceput ca declarația unei persoane să rupă negocierile dintre două partide aflate în discuții.

■ 4 febr. - Adrian Năstase declară: „Atitudinea lui Funar poate duce la ruperea coaliției guvernamentale".

■ 5 febr. - PUNR își menține poziția privind necesitatea scoaterii în afara legii a UDMR.

■ 7 febr. - Funar, într-un mesaj adresat președintelui Iliescu, îi aduce o serie de acuzații deosebit de grave. Președintele consideră drept „irațional" demersul lui Funar.

■ 7 febr. - Întâlnirea „patrulaterului". Cele patru formațiuni hotărăsc: „nu putem merge decât împreună".

■ 1 iulie - Ioan Gavra: „Dacă la Conferința Națională a FDSN se întâmplă ceva, PUNR va retrage sprijinul acordat guvernului".

■ 26 aug. - Gheorghe Funar dă publicității un comunicat în care acuză Consiliul pentru Minoritățile Naționale că prin propunerile sale urmărește declanșarea unui război civil, „În cazul în care guvernul va lua în discuție propunerea privind instituționalizarea inscripțiilor bilingve, indiferent de hotărârea adoptată, PUNR va introduce și va susține o moțiune de neîncredere în guvernul Văcăroiu și va iniția de urgență procedura prevăzută de art. 95 din Constituție pentru suspendarea din funcție a președintelui României. Guvernul ar trebui să țină seama de faptul că noi hotărâm existența și funcționarea lui", a declarat Funar.

■ 15 sept. - Ioan Gavra: „Nu există decât două soluții, ori PUNR intră la guvernare, ori Văcăroiu pică. Cale de mijloc nu există".

■ 21 oct. - Gheorghe Funar: „Nu vom mai accepta să fim duși de nas. Dacă nu vom fi acceptați ca parteneri la guvernare, la începutul săptămânii viitoare PUNR va depune o moțiune de neîncredere în actualul guvern".

■ 22 dec. - Ioan Gavra: „Guvernul de coaliție trebuie să se formeze până la deschiderea viitoarei sesiuni parlamentare, altfel vom introduce o moțiune de cenzură împotriva guvernului Văcăroiu".

1994

Gavra: „Să ne dea ministerele"

■ 22 ian. - Funar declară la Consiliul Național PUNR de la Cluj că „în urma convorbirilor cu PDSR, PUNR va intra în guvern până la 1 februarie".

■ 1 febr. - ora 23,30 - Funar declară că PUNR se retrage de la masa negocierilor, deoarece PDSR a refuzat să semneze protocolul.

■ 1 febr. - ora 4 dimineața - PUNR anunță că își retrage sprijinul acordat cabinetului Văcăroiu.

■ 1 februarie - ora 8,30 - Oliviu Gherman discută cu Funar ca negocierile să continue. Funar acceptă un nou termen pentru negocieri - 1 martie. La schimb, Gherman acceptă protocolul adoptat de Consiliul Național PUNR la Cluj la 21 ianuarie. După întâlnirea Gherman-Funar, PUNR a negat conținutul comunicatului prin care anunța retragerea sprijinului parlamentar.

■ 1 febr. - A fost semnat Protocolul cu PDSR privind participarea PUNR la guvern.

■ 1 martie - Delegația Permanentă a PDSR a votat excluderea PUNR de la guvernare.

■ 6 martie - Remanierea „pe furiș". Sunt schimbați miniștrii de la Justiție, Apărare, Interne și Transporturi.

■ 12 martie - Funar afirmă că PUNR poate merge până la retragerea sprijinului acordat guvernului și până la cererea suspendării președintelui Iliescu dacă factorii responsabili nu vor împiedica declararea autonomiei de către minoritatea maghiară la 28 martie, după informațiile sale.

■ 8 mai - PUNR dă o declarație în care anunță anularea protocolului convenit cu PDSR.

■ 28 iulie - O delegație condusă de Gavra se întâlnește cu Văcăroiu și îi cere ultimativ o remaniere până la 1 august.

■ 10 august - Ion Gavra: „Dacă până la 1 septembrie nu vom primi cele 4 ministere promise, PUNR va înainta o moțiune de cenzură împotriva guvernului".

■ 8 noiembrie - PUNR declară că nu va semna protocolul cvadripartit.

■ 31 iunie - La Consiliul Național PUNR Gheorghe Funar critică colaborarea cu PDSR, afirmând că „PUNR nu va semna Protocolul cvadripartit decât în condițiile în care cererile sale vor fi satisfăcute, atât la nivel de ocupare a funcțiilor în executiv cât și la nivel de decizii politice".

1995

Adrian Năstase: „Nu se poate face politică cu acești copii neastâmpărați"

■ 17 ian. - În conferința de presă, Adrian Năstase declară: „Protocolul a fost deja negociat. El urmează să fie ratificat sau nu de conducerile PDSR, PSM și PUNR. Noi nu mai acceptăm modificări de fond. În plus, nu mai acceptăm nici condiționări din partea lui Funar sau a PUNR".

■ 20 ian. - Are loc semnarea protocolului cvadripartit. Funar și-a exprimat regretul că Protocolul nu cuprinde și punctul susținut de PUNR prin care se cerea scoaterea în afara legii a UDMR.

■ 25 ian. - Delegația Permanentă a PDSR ia cunoștință de comunicatul prin care PUNR cere ultimativ scoaterea UDMR în afara legii. Adrian Năstase declară: „Dânșii poate n-au înțeles: noi le dăm un ultimatum să înțeleagă că acceptarea noastră de a-i primi la guvernare alături de noi presupune pentru dânșii asumarea unor responsabilități. Cu această modalitate de copii neastâmpărați, care vor să facă valuri, nu se poate face politică".

■ 26 ian. - PUNR s-a adresat Guvernului pentru declanșarea procedurii de scoatere a UDMR în afara legii. PDSR califică PUNR drept „partid extremist" și îl acuză de „subminarea poziției României în lume". Întâlnirea la nivel înalt programată pentru această zi a fost contramandată, orice contact fiind anulat până la 10 februarie.

■ 27 ian. - PUNR dă un comunicat prin care se delimitează de Declarația lui Funar prin care acesta cerea măsuri extrem de dure împotriva UDMR și a etnicilor maghiari.

■ 17 febr. - Biroul Executiv Central al PDSR a aprobat protocolul cvadripartit din 20 ianuarie. S-a concluzionat că PDSR trebuie să suporte consecințele unei astfel de alianțe, dar nu cu orice preț.

■ 17 martie - La ședința extraordinară a Consiliului Național al PUNR, în ropotele de aplauze ale asistenței, Ioan Gavra declară: „Cel mai mare dușman politic al PUNR este PDSR!"

■ 5 iulie - la conferința de presă, PUNR acuză că „PDSR practică un șantaj ordinar".

■ 12 iulie - În cadrul rundei de consultări cu partidele aliate, PDSR cere Biroului Permanent al PUNR să se desolidarizeze de „Apelul" transmis pe 11 iulie de Funar, document în care acesta îl acuză pe președintele Iliescu de faptul că „apariția și menținerea unui partid antiromânesc pe scena politicii interne se datorează politicii prezidențiale". În aceeași zi, între membrii Biroului Permanent al PUNR și Funar are loc un schimb de replici violente, după care Funar afirmă că partidul său are încredere în PDSR și în Ion Iliescu.

■ 13 iulie - Președintele Ion Iliescu ia hotărârea ca de aici înainte să ignore „punctele de vedere personale ale lui Funar".

Și după toate acestea, nu s-a întâmplat nimic. Deci, se poate face politică cu „acești copii neastâmpărați"

(va urma)

Pagină realizată de ROXANA STANCU ■ și MARIAN GHIȚEANU ■

Ce se mai întâmplă la Credit Bank

Începând din decembrie 1994, Credit Bank, pe atunci una dintre cele mai puternice bănci private din România, a suferit o serie întreagă de cataclisme despre care revista noastră a scris la timpul lor. Fostul preşedinte al Credit Bank, Marcel Ivan, membru marcant al PD, este în continuare arestat şi procesul său se tot lungeşte. Alte personaje importante, precum milionarul israelian Peter Blum, par să fi ieşit definitiv din joc. La ora actuală, situaţia reală a Credit Bank se află într-o ceaţă densă pe care noi vom încerca să o limpezim puţin.

Georgescu şi Văcăroiu pun mâna pe Bancă

Acum câteva luni, în urma degringoladei produse de arestarea lui Marcel Ivan, ambele părţi implicate iniţial în scandal (tabăra pro-PD formată din susţinătorii lui Marcel Ivan şi cea pro-Mircea Coşea condusă de Steriu Popescu) au fost învinse. Într-o Adunare Generală a Acţionarilor, cu care nu au fost de acord şi la care nu a luat parte majoritatea acţionarilor privaţi, au fost impuşi ca preşedinte şi vicepreşedinte ai Consiliului de Administraţie domnii Alexandru Babe şi Ion Goga. Principalii susţinători ai celor doi au fost societăţi de stat acţionare, la Credit Bank, precum S.N.C.F.R. şi ROMCEREAL. După unele surse, artizanul acestei numiri este chiar ministrul de finanţe Florin Georgescu. Alte voci spun chiar că domnul Babe ar fi fost uns preşedinte ca să conserve această funcţie pentru Nicolae Văcăroiu, care ar fi trebuit să o preia dacă ar fi decăzut din funcţia de prim-ministru. Un argument în favoarea acestei ipoteze este faptul că Alexandru Babe este un fost ministru de finanţe al regimului Ceauşescu, iar Ion Goga a fost, înaintea preluării funcţiei de la Credit Bank, unul dintre adjuncţii lui Florin Georgescu. Ambele personaje sunt legate de structurile cabinetului Văcăroiu.

Pierderi planificate?

În momentul arestării lui Marcel Ivan, Credit Bank avea un profit de 6 miliarde de lei pe anul 1994. De când a venit la conducere domnul Alexandru Babe a cam fost paralizată întreaga activitate bancară, nu s-au mai acordat credite, nu a mai existat campanie publicitară pentru încurajarea potenţialilor depunători. Chiar mai mult, echipa Babe - Goga a făcut un împrumut cu dobândă maximă la Banca Naţională a României, prin care Credit Bank a devenit practic total obedientă instituţiei conduse de domnul Mugur Isărescu. În mai puţin de jumătate de an, Credit Bank a ajuns la o contraperformanţă demnă de remarcat: un deficit de 36 de miliarde de lei.

Războiul continuă

Vicepreşedintele onorific al băncii, o persoană controversată, a reuşit să adune în jurul său o bună parte a acţionarilor nemulţumiţi că banca se află în pragul dezastrului. Ei au contestat legalitatea alegerii domnului Babe şi chiar au obţinut o hotărâre judecătorească ce anulează rezultatul alegerilor din Adunarea Generală a Acţionarilor. Domnul Steriu Popescu a lăsat să se înţeleagă că are în spate un grup de afacerişti americani care, cu câteva milioane de dolari, ar relansa banca. A fost numit în Consiliul Provizoriu de Administraţie, în fruntea căruia se află profesorul universitar Emil Cioflan. Situaţia rămâne însă în continuare incertă, deoarece Mugur Isărescu, simţind că e gata să piardă teren, nu vrea să recunoască în ruptul capului noua conducere provizorie a Credit Bank. De asemenea, despre domnul Alexandru Babe se spune că ar fi plecat din sediul băncii cu ştampila şi cheia de la safe-ul cu acte contabile.

La S.C. URBIS S.A. se fură pe trei filiere

După cum vă anunţam în numărul trecut al revistei FLACĂRA, continuăm să relatăm despre ceea ce s-a întâmplat cu S.C. URBIS S.A. în ultimii cinci ani, precum şi despre situaţia la zi din interiorul acestei societăţi.

Reţetele jafului

Pentru că din URBIS, ca din atâtea alte societăţi, se fură, de multe ori în mod organizat, am stat de vorbă cu câţiva salariaţi. Aceştia ne-au oferit o serie de cazuri, chiar în amănunt, şi unul dintre ei a încercat să sintetizeze filierele formate în URBIS: „O filieră sunt cei mărunţi care fură pentru a trăi de pe o zi pe alta, o alta sunt tot din cei mai mărunţi care fură pentru a se îmbogăţi, iar cea de a treia filieră este formată din cei care fură «cu acte în regulă» şi de care nu ştii că fură." Am primit şi un exemplu de cum se poate fura în stil mare şi cu acte în regulă: se face o discuţie de protocol cu o firmă străină pentru a se stabili nişte preţuri de vânzare a unor produse. În cele din urmă, din persoanele mandatate să poarte discuţii, se duc doar unul sau doi oameni de încredere din import-export şi directorul general. Preţurile sunt clar în defavoarea firmei URBIS, dar banii se strâng în străinătate, pentru ca mai târziu să se întoarcă în ţară pe altă filieră, cu altă destinaţie, gata „spălaţi".

De pildă, în 1990-1991, italienii cumpărau foarte mult aluminiu. URBIS cumpăra aluminiu de calitate şi il revindea italienilor ca aluminiu secundar, evident la preţuri mai mici.

Dacă salariaţii mai vechi în URBIS trec cu vederea faptul că în mod uzual numeroase personalităţi îşi utilează vilele sau autovehiculele cu produse URBIS date pe sprânceană, nu acelaşi lucru se întâmplă atunci când e vorba de secţii întregi desfiinţate.

În aceste condiţii, salariaţii mai bine orientaţi sunt cei care fură şi ei ce pot, mai peste gard, mai pe la poartă, iar cei corecţi au devenit incomozi. De aceştia din urmă, S.C. URBIS S.A. a încercat să se descotorosească mai mult sau mai puţin motivat. Dar cazurile domnilor Adrian Toşcuţă şi Iorgu Miron sunt cusute cu aţă albă. Cei doi, prin atribuţiile de serviciu pe care se încăpăţânau să le îndeplinească, au deranjat probabil traficul intens, şi nu întotdeauna legal, specific unui punct vamal cum este cel al firmei Dijkstra.

Amănunte şi documente care probează cele scrise în acest episod le vom face publice în numărul următor.

Un domn corpolent care dă peste mâini

Redactorii care semnează acest articol au însoţit la URBIS o delegaţie a Federaţiei Solidarităţii Sindicatelor Şoferilor din România. Conducerea F.S.S.S.R. nu voia decât să ia legătura cu membrii sindicatului şoferilor din URBIS (afiliat la F.S.S.S.R.) care îşi exprimaseră numeroase nemulţumiri cu privire la condiţiile de lucru. Nici delegaţia sindicală, nici noi nu am fost lăsaţi să intrăm în incinta S.C. URBIS S.A. Un anume domn Câmpeanu, după câte se pare şef al pazei, a dat-o la întors: ba că toţi şoferii sunt plecaţi în curse sau concedii, ba că toţi directorii sunt plecaţi cine ştie pe unde. Totuşi, chiar prin faţa noastră a trecut directorul Călinescu, unul dintre adjuncţii domnului director general Mircea Surdulescu. Nişte paznici foarte solizi ne-au supravegheat atent atât pe noi, cât şi pe cei din staff-ul F.S.S.S.R. La un moment dat, un domn foarte corpolent, pe care am aflat că îl cheamă Peteanu, a încercat să fie împăciuitor cu liderii şoferilor, la modul „Hai, mă băieţi, lăsaţi-o baltă" etc.

La vederea reportofonului, însul cu pricina şi-a ieşit din pepeni şi a încercat să-mi smulgă „unealta gazetărească". Intervenţia sindicaliştilor de la F.S.S.S.R. a salvat reportofonul şi faţa mea.

Lipsa de transparenţă a conducerii S.C. URBIS S.A. este profund regretabilă. Ţinem totuşi să-l atenţionăm pe domnul Mircea Surdulescu că obstrucţionarea activităţii sindicale este pedepsită prin lege. Deja F.S.S.S.R. a remis presei un comunicat prin care anunţă că va declanşa asupra S.C. URBIS S.A. măsuri de luptă sindicală.

Hala de utilaje a secţiei de băi turnate din fontă a fost golită şi subevaluată, urmând să intre în proprietatea firmei Coca-Cola, sera şi o parte din teren au fost vândute recent, sala de sport încropită mai de mult în URBIS a fost închiriată unei firme producătoare de ambalaje de carton din Râmnicu-Vâlcea, Serviciile Transporturi şi Reparaţii Auto au fost desfiinţate, garajul fabricii a fost ras de pe faţa pământului, pe fosta linie de băi s-a construit hala de băi de acril pe care o patronează, graţie capitalului majoritar, firma The Promoting Group. Lista poate continua, căci oricum S.C. URBIS S.A. este o zonă crepusculară şi cosmopolită în egală măsură.

Domnul Peteanu, gras şi fără maniere, nu a vrut să se lase înregistrat pe reportofon. A încercat chiar să ni-l smulgă.

Pagină realizată de:
TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ŞTEFANOVICI ■

Tudor Mohora (preşedintele Partidului Socialist):

„Vom analiza cu toată seriozitatea oportunitatea dărâmării Guvernului"

❑ Noi am ridicat un steag

Tudor Mohora s-a născut pe 6 octombrie 1950 în Bogdana, Teleorman. A absolvit (cu media 10) Chimia, în Bucureşti (1974). Este căsătorit cu o fostă colegă de grupă şi au două fete - anul III la Finanţe, respectiv clasa a VI-a. **„Am avut, aşa cum ştiţi, şi o activitate amplă în fostul UASCR".** După '89, profesor la liceele „Vulcan" şi „Mihai Eminescu". Membru PSM (secretar, apoi vicepreşedinte) din februarie '91 până în 11 ianuarie '95, când a apărut Partidul Socialist, al cărui preşedinte este. Doctorand în chimie analitică.

- Aveţi ceva să vă reproşaţi din activitatea UASCR?

- Sigur, n-aş putea să spun că n-oi fi făcut şi lucruri pe care să le regret astăzi. Nu vă ascund că, în discuţiile pe linie de „cadre" cu studenţii de valoare care - foarte mulţi - refuzau să intre în activitatea politică, le spuneam: „Dacă nu vă place cum merg lucrurile, haideţi să facem ceva!" Consider şi acum că, dacă PCR s-a prăbuşit ca un castel din cărţi de joc, este datorită modului foarte rigid în care Ceauşescu trata promovarea intelectualilor.

- Nu credeţi că se prăbuşea oricum?

- Regimul - da, dar partidul - nu ştiu. Partidul Muncitoresc Socialist Ungar s-a reformat şi astăzi este la guvernare.

- Să înţeleg că era mai bine dacă se întâmpla aşa şi la noi?

- În orice caz, probabil s-ar fi evitat multe pierderi şi suferinţe. Vreau să mă înţelegeţi bine: opţiunea mea este pentru pluralism politic, nu pentru o cosmetizare, dar procesul de trecere ar fi fost mai puţin violent dacă în partid ar fi existat o tendinţă reformatoare.

- Acest sistem al „luptei din interior", în care credeaţi încă de atunci, de ce nu v-a reuşit măcar în PSM?

- Da, este o întrebare foarte oportună şi interesantă. Am fost acuzaţi de o poziţie uşuratică: ne-am luat jucăriile şi am plecat. Dar eu n-am plecat după două luni, am ales calea construcţiei din interior. Nu uitaţi că în '92, în mai, dl Câmpeanu cerea scoaterea PSM în afara legii - iar în septembrie am intrat în Parlament, spre deosebire de PNL... O să spuneţi că era o inerţie, că n-am făcut noi cine ştie ce - mă rog, am ridicat un steag! Ce nu a mai ţinut: încercarea de-a discuta liber trecutul, prezentul şi viitorul mişcării socialiste. I-am şi spus d-lui Verdeţ: „Dv. nu acceptaţi că au fost şi lucruri rele, aşa cum dl Coposu nu acceptă că au fost şi lucruri bune". Trebuia să ne debarasăm de zgura aceea şi de mentalitatea aceea că există subiecte tabu.

- Aceasta e o problemă de atitudine - dar ce diferenţe esenţiale de doctrină există între PSM şi PS?

- PSM-ul optează pentru o economie în care socialul este introdus între criteriile de evaluare a performanţelor economice. Noi considerăm că accentul trebuie pus pe elementul concurenţial al pieţei. Trebuie plătit un preţ pentru a ajunge la o economie performantă. Nu trebuie să menţinem nişte structuri economice ineficiente doar ca să protejăm forţa de muncă. Mai devreme sau mai târziu, falimentul tot survine, pentru că resursa din care se plăteşte e tot buzunarul nostru. Apoi, PSM-ul se pronunţă pentru menţinerea unui sector predominant al proprietăţii publice. Noi spunem că nu trebuie absolutizată nici una din formele de proprietate. Oricum, ce stat social a construit PDSR-ul, când din zece legi în domeniu s-a adoptat una singură (a ajutorului social), care şi ea e un paliativ? Ne mai deosebim de PSM prin racordarea la standardele occidentale şi printr-o diferenţă în domeniul concordanţei dintre program şi acţiunile cotidiene.

Acordurile stand-by au fost ţinute secrete

- Vorbind de standardele occidentale, credeţi că toţi cei care cer integrarea în UE ştiu bine despre ce vorbesc, cum funcţionează Piaţa Comună?

- Nu e clar nici măcar pentru cei care se lamentează împotriva integrării. Eu nu pot accepta că s-a acţionat corect, câtă vreme primul acord stand-by a fost ţinut în dulapurile secrete ale guvernului, al doilea aproape la fel, iar această schiţă de integrare - e mare mister în jurul ei.

- La Snagov, liderii politici au ştiut exact ce semnează?

- Nu - păi au şi spus-o, dl Manolescu, de pildă. Impresionează pe cineva în Piaţa Comună unanimitatea de la Snagov?! În Occident există unanimitate? Aproape jumătate din francezi s-au opus integrării. Pe danezi primul-ministru aproape că i-a ameninţat ca să-i convingă. Noi avem o poziţie stupidă: ca să dăm o imagine bună trebuie să ne aliniem etc. Nu impresionează pe nimeni. Mai ales în condiţiile în care, după ce ai semnat la Bucureşti, te duci şi critici la Strasbourg!

- PS critică sever Guvernul, dar susţineţi că e prematur să decideţi asupra unei eventuale moţiuni de cenzură. Ce-ar trebui să mai facă pentru a fi siguri că trebuie înlăturat?

- Vă dau un răspuns care nu ştiu dacă vă va frapa, dar... încerc! Noi suntem aproape unanim nemulţumiţi, dar, ca parlamentar, trebuie să mă întreb: Pe cine pun în loc? Când îi văd pe dl Gherman şi dl Constantinescu cât de bine se-nţeleg, spuneţi-mi dv. care e alternativa - că eu nu pot să fac guvern cu şase parlamentari! Nu vă ascund că în PS vom analiza cu toată seriozitatea oportunitatea dărâmării guvernului Văcăroiu, dar amintiţi-vă „programul anticriză" făcut de CDR: s-au adunat doi-trei băieţi şi au făcut 12 puncte pe care orice economist modest putea să-l facă zob. O să-mi spuneţi: Da, dar unii care sunt la guvernare n-au nici un fel de program - e adevărat, şi cântă pe o singură coardă, dar am pretenţia ca altceva care vine să fie altfel.

Societatea românească se scufundă lent

- Bine, dar n-o să-mi spuneţi că nu se poate găsi un guvern mai bun decât cel actual!

- Guvern mai bun - cu siguranţă! Vă divulg un secret: când eram în PSM l-am întrebat pe dl Văcăroiu dacă e mulţumit de activitatea guvernului.

- Şi ce v-a răspuns?

- (Râde) Asta ţine de domeniul memoriilor... Întrebaţi-l pe dl Văcăroiu. Deci sigur că sunt conştient că se pot face guverne mult mai bune - dar problema este voinţa politică. Vedeţi bine că societatea se scufundă lent, din toate punctele de vedere. Eu nu ştiu ce va putea să raporteze actualul guvern, la sfârşitul mandatului, cu ce s-ar putea mândri. Toate sunt eufemisme: „S-a stopat nu ştiu ce, a crescut nu ştiu ce" - unde se văd aceste lucruri?

- Pentru orice acţiune e nevoie de resurse financiare, unde ar putea fi găsite?

- Există demnitari care susţin că unele ministere ar merge mai bine fără ministru decât cu cel actual, covârşitoarea majoritate a salariaţilor oneşti recunosc că fonduri uriaşe sunt deversate în birocraţie, iar oamenii care vin la o instituţie se lovesc ca de un zid, mai rău ca înainte. Mi se pare iresponsabilă poziţia celor care, în loc să simtă scaunul ca pe o povară, îl consideră un privilegiu. Deci iată prima sursă: reducerea cheltuielilor pentru birocraţie. Apoi, lupta pentru încasarea corectă a impozitelor, limitarea efectelor corupţiei, redistribuirea corectă a profitului şi altele. Cineva trebuie să spună: Ăsta e obiectul, hai să-l analizăm - dar corect, nu ce-mi dă mie Institutul naţional de statistică, faţă de care am mari rezerve. Vreau să ştiu adevărul. Iată, vine Costică Voicu şi spune cu nonşalanţă: „În România, piaţa drogurilor e deja o realitate" - aproape că o spune cu satisfacţie! Cui aparţine responsabilitatea?

- Cui să aparţină, dacă legea răspunderii ministeriale, a funcţionarului public şi a avocatului poporului - prevăzute în Constituţie - nu există?

- Da, şi văd că dl Năstase nici nu le enumeră printre priorităţi. Înţeleg că vor să perpetueze sistemul prin care se pot da posturi pe bază de şantaj şi corupţie.

O politică statal - ştiinţifică de sărăcire a populaţiei

- În toate aceste condiţii, încă un an cu actualul guvern nu riscă să fie catastrofal?

- Riscul poate să fie şi mai mare: nişte măsuri populiste cu consecinţe pe termen lung. Cred că Opoziţiei îi revine răspunderea...

- Iertaţi-mă, nu vă consideraţi în Opoziţie?

- Din ce v-am spus până acum, puteţi considera astfel, dar când am votat Legea pentru accelerarea privatizării am fost acuzaţi că sprijinim Guvernul. Cei ce spuneau asta nu ştiau că Guvernul nu demisiona nici dacă pica legea! Culisele erau aranjate.

- Să înţeleg că aţi votat „pentru" din cauză că oricum nu conta?

- Nu, ci pentru că legea era necesară. Cealaltă fusese făcută şmechereşte încă din start şi miza pe ignoranţa cetăţenilor pentru a prilejui concentrarea certificatelor. A fost o încercare de cacealma care s-a autodinamitat pentru că au omis să prevadă un termen limită.

- Domnule Mohora, în rezumat, cum vedeţi relaţia dintre politic, social şi economic?

- Noi am sărit dintr-o extremă în alta: înainte conducea partidul unic, acum se conduce fără de partid. FSN-ul a fost o stare de spirit, PDSR-ul nu ştiu ce este, rămâne să stabilească, Stolojan a fost un guvern de pregătire a alegerilor. Pe de altă parte, dacă înainte se vorbea mereu de „omul nou", acum despre oameni nu se mai vorbeşte deloc. După cum zicea şi academicianul N.N. Constantinescu, în România se duce o politică statal-ştiinţifică de sărăcire a populaţiei. Prin indexările de salarii nu se dă, ci se ia! În plus, funcţionează un paradox: lucrezi la o societate privată, inclusiv sâmbăta, şi iei o sută de mii pe lună, iar la stat... stai, şi iei două sute de mii. Şi-atunci ce va gândi cetăţeanul, ce opţiune se va dezvolta în capul lui? Va înjura „binefacerile" economiei de piaţă.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Reporter special

COPȘA MICĂ

- exercițiu de supraviețuire

☐ Între a munci și a polua și a nu munci și a nu polua

O imagine a Europei luată dintr-un satelit înainte de 1989 - imagine din păcate imposibil de reprodus la tipar - prezintă în zona Transilvaniei o mare pată neagră. Era zona cea mai poluată de pe continent până acum câțiva ani, Copșa Mică - Mediaș... Alături de copii bolnavi de SIDA și de mineriade, Copșa Mică a fost unul dintre subiectele senzaționale ale presei internaționale despre România. Probabil vă mai amintiți imaginile de coșmar, prezentate și de televiziunea națională, ale unui oraș în care soarele nu mai strălucea, iar fețele oamenilor, casele, străzile, copacii erau acoperite de o pulbere fină de negru de fum. De doi ani, de când fabrica și-a stopat activitatea, natura începe să renască la Copșa Mică. Aparent, poluarea a dispărut și viața ar putea să-și reia cursul normal... Dar, vizavi de fabrica de negru de fum, pustie, există sursa principală de noxe, uzina de metale grele, a cărei poluare, mult mai subtilă, e și mult mai periculoasă.

Din tot scandalul de presă făcut între '90-'92, atât în străinătate cât și la noi, la Copșa Mică, au ajuns puține lucruri, și mai puține au căpătat vreo rezolvare oarecare. Pentru a închide gura ziarelor, guvernul Roman a dat o hotărâre de diminuare a poluării ce nu se baza pe nimic. Singurul ei rezultat a fost aducerea în stare de faliment a fabricii de negru de fum, ce deținea jumătate din întreaga producție națională. Dar poluarea pare să fie ultima dintre problemele locuitorilor zonei căci pentru ei închiderea în 1993 a CABOSIN-ului nu a însemnat decât pierderea locurilor de muncă. Desființarea uzinei de metale grele SOMETRA ar însemna adevăratul dezastru economic, mai presus de catastrofa ecologică ce se petrece în fiecare zi de zi la Copșa Mică. Veți citi mai jos părerile a trei dintre personajele direct implicate în problemele sociale și ecologice ale unui orășel ajuns celebru prin nenorocirea care s-a abătut asupra lui.

Dezastrul era cunoscut

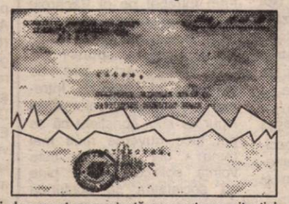

Revista **Flacăra** a intrat în posesia unui document care atestă cunoașterea situației - catastrofală, după cum vă veți da seama din lectura fragmentelor de mai jos - la cel mai înalt nivel al „conducerii de partid și de stat". Este vorba despre dosarul înregistrat cu numărul 2024, din 13 mai 1989, la Consiliul Popular al județului Sibiu sub titlul: „Informare privind situația poluării mediului înconjurător și a locurilor de muncă pe platforma industrială Copșa Mică în perioada 1984-1988. Date asupra stării de sănătate a populației." Acest document, având drept autori Institutul de igienă și sănătate publică din Cluj-Napoca, Direcția sanitară a județului Sibiu și Centrul sanitar antiepidemic județean Sibiu, este adresat direct Comitetului Județean Sibiu al P.C.R., adică lui Nicu Ceaușescu, și realizat la cererea acestuia. Datele cuprinse în dosar sunt perfect autentice, ele prezentând situația reală a poluării zonei și a consecințelor noxelor asupra populației.

- Valorile probelor de plumb și cadmiu din aer în zona Copșa Mică au depășit în perioada '84 - '87 de 11 până la 50 de ori cantitățile maxime admise (CMA) la plumb și cu 23 până la 151 de ori la cadmiu.
- Analiza apei râului Târnava Mare, care alimentează patru uzine de apă, a evidențiat prezența plumbului în concentrații ce depășesc de 8 ori CMA și a cadmiului în concentrații ce depășesc de 3 ori CMA.
- În sol, valorile aceleași metale sunt de 10-20 de ori mai mari decât CMA.
- Vegetația, și în special cea comestibilă, a fost de asemenea contaminată, plumbul depășind CMA de zeci până la sute de ori, iar cadmiul de zeci de ori. Aportul de plumb în rația alimentară zilnică a locuitorilor zonei depășește mult limita admisă de FAO - OMS.
- Din investigarea unui grup reprezentativ de elevi între 8 și 11 ani, născuți și crescuți în Copșa Mică, au rezultat următoarele concluzii: indicatorii fiziometrici reprezintă valori net inferioare față de standardul internațional, ca de altfel și cei psihologici; capacitatea vitală este cel mai afectat indicator; sub aspectul dezvoltării intelectuale, elevii din Copșa Mică prezintă performanțe net inferioare standardului.
- În anumite secții, concentrația de plumb a depășit chiar și de 400 de ori CMA.
- Bioxidul de sulf, gaz iritant, a avut valori ce depășeau de 11 ori limitele admise.
- Numărul de cazuri declarate de intoxicare cu plumb în rândul muncitorilor variază între 120 și 134.
- În total, între 1984 și 1988 au fost internați 1099 de bolnavi de saturnism.
- Din 1933 de muncitori testați în cursul anului 1988, 1908 aveau valori peste normal ale absorbției de plumb, iar 1399 dintre aceștia prezentau concentrații excesive și periculoase.

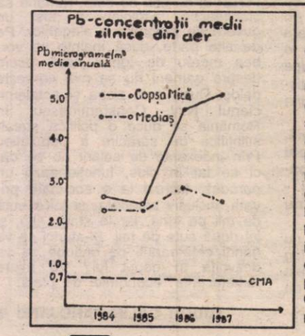

La capitolul concluzii și propuneri, autorii dosarului sunt fermi: „Consecințele poluării asupra stării de sănătate a personalului muncitor, cât și a populației expuse sunt certe și se reflectă prin: morbiditate profesională, valori biotoxicologice crescute, afectarea dezvoltării somatopsihice a populației infantile din zonă." Cu toate acestea, nicăieri nu se vorbește despre retehnologizarea utilajelor, de diminuarea poluării de la sursă. De închiderea fabricii nici măcar nu poate fi vorba. Și încă un „amănunt" interesant: una din propunerile specialiștilor era rezolvarea problemei alimentării cu apă potabilă a platformei industriale și a orașului Copșa Mică. Ei bine, acest aspect nu a fost rezolvat nici până în momentul de față...

Mai bine să ne cadă negru de fum în cap, dar să avem de lucru

Martin Szekey, primarul din Copșa Mică, nu crede că negrul de fum e periculos pentru locuitorii orașului său.

- Care sunt efectele, acum, la câțiva ani de la închiderea fabricii de negru de fum?

- Efectele sunt mai mult de ordin social. S-a redus activitatea industrială, implicit apărând fenomenul de șomaj. La 5460 de locuitori câți numără Copșa Mică, în jur de 1300 sunt șomeri. Pe noi, acum, ne ține în spate SOMETRA. Dacă n-ar fi existat platforma industrială, n-ar fi existat nici primăria și nici orașul Copșa Mică, și să știți, mai bine să ne cadă negru de fum în cap, și mie și ăluia din Mediaș, decât să n-avem ce lucra... Asta e atitudinea oamenilor...

- Dar care e atitudinea față de poluare?

- Negrul de fum e o noxă care deranjează, care murdărește. Problema e cu dioxidul de sulf și cu metalele grele de la SOMETRA. Dar de când a fost construit în 1987 coșul de dispersie înalt de 130 de metri, noi nu mai avem noxe. Au Mediașul, Blajul....

- Ce s-a ales cu oamenii disponibilizați prin închiderea uzinei Carbosin?

- Asta-i nenorocirea. O parte dintre ei mai au iluzii și au rămas în continuare acolo. Alții s-au dus și s-au angajat... Alții stau și acum „la umbră"... Dar atitudinea lor v-am spus-o mai înainte.

- S-a simțit vreo creștere a numărului de infracțiuni o dată cu această creștere a șomajului?

- Nu, suntem la nivelul mediei naționale. Acum se fură cartofi de pe loturile oamenilor și se vând la câteva sate mai departe...

Directorul de la Carbosin, Ovidiu Isăilă, stăpân peste o uzină ce a produs, odată, jumătate din negrul de fum din România.

„Vina a fost a... conjuncturii..."

Ultimii 200 de angajați păzesc fabrica

- Când și din ce cauză s-a oprit Fabrica de negru de fum Carbosin?

- Toată activitatea de producție e oprită din decembrie '93. La 17 ianuarie anul acesta, AGA a luat hotărârea de lichidare parțială a unității, noi aflându-ne acum în faza premergătoare lichidării. Motivul are o bază pur economică și anume existența unor datorii, către vreo furnizori, ce se cifrează la suma de peste 5,5 miliarde lei.

- A avut poluarea reo pondere în luarea acestei decizii?

- Sigur. Trebuie să mergem puțin în istoria fabricii. În 1975, când au fost construite instalațiile de producere a negrului de fum, s-a avut în vedere respectarea normelor în vigoare pe acea vreme. Liniile de producție au fost echipate cu filtre din saci pentru captarea negrului de fum din gazele de reacție - procedeu utilizabil pe scară mondială - însă acești saci proveneau din import. Câtă vreme s-a reușit schimbarea lor în termen (1 an), totul a fost bine. Începând însă cu 1986 - 1987, filtrele au fost schimbate și la 2 și la 3 ani. Imediat după revoluție, în timpul când prim-ministru era Petre Roman, s-au oprit capacitățile de producție, în special la negru de fum, și a fost adoptată H.G. 740/1990 care a aprobat executarea unor lucrări în vederea eliminării poluării, ale căror costuri se cifrau la 1 miliard de lei. Dar nu s-a asigurat finanțarea! Conducerea Carbosin a trecut la executarea acestor lucrări din resurse proprii, mai bine spus din fondurile alocate producției. Și apoi, ca „bulibășirile de zăpadă", datoriile s-au adunat...

- Dacă lucrările de reducere a poluării s-ar fi executat corect și dispunându-se de fonduri suficiente, era posibil ca nivelul noxelor să se reducă sub limitele admise iar fabrica să producă normal?

- Sigur că da.

- A cui a fost vina?

- Vina a fost a... conjuncturii...

- Cine ar fi trebuit să asigure finanțarea?

- În mod normal - cine a aprobat lucrările - Guvernul. A fost o hotărâre datâ la repezeală care să facă dovada că Guvernul se preocupă de situația zonei Copșa Mică, în acel timp țința unei intense campanii în presa românească și internațională.

- Din punctul dumneavoastră de vedere, cât de bazată era acea campanie de presă?

- Avea o bază solidă, căci în Vest, în Italia de exemplu, limita maximă admisă de negru de fum degajat în atmosferă (și pe care toți producătorii o respectă, este de 13 mg/m^3, neobservându-se nimic în aer. Or, la Copșa Mică valoarea era în jur de 60 mg/m^3, de cinci ori mai mult...

- Ce s-a întâmplat cu muncitorii de la Carbosin?

- Majoritatea au rămas șomeri încă de anul trecut. În urma H.G. 301/1993 a fost instituită asupra întreprinderii o comisie de supraveghere ce a recomandat reducerea numărului de salariați la strictul necesar. Pentru a nu crea probleme sociale, o bună parte din salariați au fost plătiți cu 75%, ei rămânând totuși acasă. În martie '94 a fost șocul fiind disponibilizați peste o mie de salariați.

- Câți oameni mai lucrează la Carbosin?

- 212...

- Care e activitatea lor?

- În special pentru paza întreprinderii și apoi pentru activitățile funcționărești.

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ ■

Coșul de dispersie care, de la înălțimea de 130 de metri, împrăștie noxele în toată regiunea Mediaș - Copșa Mică

Dealurile sterpe din spatele Fabricii de negru de fum

O treime din producția de negru de fum se ducea în atmosferă

- Când a început să se reducă poluarea?

- După '90-'91 când Carbosin-ul și-a redus activitatea la 50% iar SOMETRA a oprit producția la linia 1.

- Ce producea linia 1 de la SOMETRA?

- Metale grele, ca și cealaltă de altfel: zinc, cadmiu, plumb. Rămânând cu o singură linie s-ar crede că și-au redus producția la jumătate. În realitate însă ei și-au retehnologizat a doua linie astfel încât producția atinge un nivel apropiat celui de dinainte.

- Dar poluarea?

- S-au adus îmbunătățiri fantastice pentru mediu, reducându-se poluarea cu peste 60%. La pulberi, la dioxid de carbon și la sulf nu s-au înregistrat decât două depășiri anul acesta, în schimb situația la metale grele a rămas aproape aceeași.

La SOMETRA s-a lucrat cu deținuți

- Încercați să faceți o paralelă între situația actuală și cea de dinainte de 1990.

- În primul rând Carbosin-ul pierdea anual în atmosferă aproximativ 24000 de tone de negru de fum, adică 33% din producția totală. Ironia sorții a făcut ca aceste 24000 tone pierdute să fie negru de fum de cea mai bună calitate.

- Și totuși ce uzină era mai poluantă, Carbosin-ul sau SOMETRA?

- Evident SOMETRA, prin producția sa de metale grele și bioxid de sulf. Plumbul, a cărui concentrație era extrem de mare, provoacă boala numită saturnism (se manifestă prin anemii, tulburări neuropsihice, paralizii, înrăutățirea progresivă a stării generale; tratamentul acestei boli presupune în primul rând suprimarea contactului cu plumbul (!) și eliminarea lui din organism - n. red.)

- Au fost multe cazuri de saturnism?

- Da, **sunt** foarte multe. Și mai e ceva de spus. Înainte la SOMETRA au lucrat în principal oameni veniți via Aiud, oameni care dacă nu se angajau în termen de o lună erau trimiși înapoi în închisoare. Era aproape sinucidere curată. Știu indivizi care nu intrau la furnal dacă nu beau înainte opt sticle de bere...

- Cât e de nocîv negrul de fum?

- În ciuda părerilor ce susțin că n-ar fi decât o noxă care „murdărește" dar nu afectează vegetația, solul și oamenii, negrul de fum conține substanțe cancerigene. Bioxidul de sulf, ce depășea în unele situații de câteva sute de ori normele admise, în combinație cu negrul de fum adunat în atmosferă, a dus la formarea ploilor acide. Și acum în zona Mediaș - Copșa Mică valorile PH-ului la apele de ploaie sunt în medie de 5,5 față de 7, valoarea normală.

Ovidiu Munteanu, inspector la Agenția de Protecție a Mediului Sibiu, șeful filialei Mediaș.

Pagini realizate de ALEXANDRU ARION ■

Jubileul erei atomice

Era atomică începe, firește, în momentul exploziei primei bombe atomice. Evenimentul s-a produs în dimineața zilei de 16 iulie 1945, deci în ajunul începerii, la 17 iulie al aceluiași an, a Conferinței de la Potsdam. E vorba de experiența din deșertul Alamogordo, când americanii au făcut să explodeze una din cele trei bombe atomice pe care le aveau atunci gata. După ce-au aflat de succesul acțiunii, Truman și Churchill, prezenți la Potsdam, l-au informat și pe Stalin. Acesta, foarte calm, ca și cum ar fi fost vorba de lansarea la apă a unui vapor, a spus doar atât: - Vă felicit! De unde cei doi au tras concluzia că Tătucul nu prea înțelegea despre ce-i vorba. Eroare colosală! Iosif Vissarionovici nu numai că era perfect informat despre stadiul producerii bombei americane, dar avea el însuși pe șantier propria bombă, rod atât al cercetărilor rusești, cât și al furtului de secrete de la americani (prima bombă atomică rusească avea să explodeze în septembrie 1949). Felul cum a reacționat Stalin când a aflat despre explozia atomică americană arată încă o dată cât de mare vulpe și cât de mare actor era stăpânul de atunci al Kremlinului.

Foarte repede, peste numai trei săptămâni, americanii aveau să utilizeze și celelalte două bombe atomice, dar nu pentru a experimenta, ci ca arme de luptă, în război: la 6 august, ora 8,15, Little Boy, cântărind 4,5 tone, cu o încărcătură explozivă echivalentă cu 13.500 tone de trinitrotoluen, este lansată, de la o altitudine de 9000 m, deasupra Hiroshimei; bilanț (în afară de distrugeri): 78.150 de morți, 13.983 de dispăruți și 37.425 de răniți. La 9 august, ora 3,49 dimineața, Fat Man, cu o forță de distrugere egală cu 20.000 de tone de trinitrotoluen (la fel cu cea detonată la Alamogordo), este lansată, tot de la o înălțime de 9.000 de metri, asupra orașului Nagasaki; bilanț - 73.884 de morți și 79.904 răniți. Era atomică începuse.

Au trecut de atunci 50 de ani. În perioada care s-a scurs, omenirea a asistat la cursa înarmărilor atomice, la sporirea din această cauză a pericolului unui război nuclear, la momente când soarta globului a atârnat de un fir de păr (în timpul crizei rachetelor din Cuba), la formarea clubului atomic - cei 5 care dețin în mod oficial bomba -, la strădaniile membrilor acestui club de a-și asigura monopolul atomic prin inițierea sistemului de neproliferare, la ampla mișcare pentru dezarmarea nucleară, la eforturi mari pentru utilizarea nemilitară a energiei nucleare. Astăzi, cu privire la descătușarea atomului, indiferent de utilizare, militară sau civilă („pașnică"), părerile sunt împărțite. Unii, provenind în principal din clubul nuclear, susțin că bomba a ajutat la menținerea păcii în Europa și a împiedicat războaie mari; ca atare, ei sunt de părere că dezarmarea nucleară completă nu ar fi de dorit, întrucât s-ar elimina cel mai eficient mijloc de descurajare a celor înclinați să-și impună voința prin forță, prin război. Alții, cu deosebire cei ce n-au bomba, lumea a treia, dar și pacifiștii, cum ar fi verzii, consideră că omenirea va fi în siguranță numai după renunțarea completă la bomba atomică. Situația creată după încetarea „războiului rece" (chiar dacă unii susțin că el n-a încetat de tot) este, oricum, favorabilă unei diminuări drastice a arsenalelor nucleare. Cât privește utilizarea „pașnică", Cernobâlul a făcut ca entuziasmul pentru energia ieftină furnizată de centralele nucleare să scadă foarte mult. Iată de ce se poate spune că omenirea marchează jubileul erei atomice cu multă reținere și cu sentimente amestecate.

Ce aude unicornul

Atentatul de la Strasbourg

Pe data de 13 iulie Parlamentul European de la Strasbourg - care este un organ consultativ al Uniunii Europene și deci nu trebuie confundat cu Adunarea parlamentarilor de la Strasbourg, organ consultativ al Consiliului Europei - a adoptat în procedură de urgență (fiindcă altfel, ordinea de zi, care fusese stabilită de mult, nu putea fi modificată) o „Rezoluție asupra protecției drepturilor minorităților și a drepturilor omului în România". Rezoluția a fost inițiată de Otto von Habsburg, „europarlamentar" din partea Germaniei, pretendent la tronul Austro-Ungariei; fiul acestuia, Gyorgy von Habsburg, avea să efectueze, începând de la 15 iulie, un turneu în Transilvania. Iată câteva din cele cuprinse în documentul amintit: I În România se petrec în continuare grave violări ale drepturilor omului: încarcerarea prizonierilor politici non-violenți (?!), arestări arbitrare ale membrilor minorităților romilor, tortură și rele tratamente aplicate prizonierilor I În România se înregistrează o creștere a tendințelor naționaliste I Legea învățământului din România „limitează într-un mod arbitrar drepturile minorităților în domeniul învățământului", importante obiecte de studiu nemaiputând fi învățate în limbile minorităților, iar școlile în limbile minorităților namaiputând fi extinse. Pornind de la aceste constatări, Rezoluția „invită Senatul și Camera Deputaților din România să introducă o lege care să dezică legea discriminatorie care tocmai a fost adoptată" (nici mai mult, nici mai puțin!) și invită Guvernul român „să renunțe la politica de toleranță față de violențele naționaliste", la care „forțele de poliție și de securitate (sic!)" românești ar asista fără să intervină.

Am operat această selecție exclusiv din motive de spațiu. În fapt, putea fi reprodusă întreaga rezoluție, căci toată e pe același calapod: o colecție de minciuni și calomnii la adresa României. Iată de ce adoptarea acestui document constituie, în primul rând din partea celor care l-au inițiat și au tras sforile ca să fie pus pe ordinea de zi, dar și din partea celor care l-au votat, în cel mai fericit caz orbește, în necunoștință de cauză, o uriașă măgărie. În cele ce urmează n-am să analizez sus-zisa rezoluție (nu merită), ci am să fac doar câteva observații pornind de la ea.

Mai întâi, despre ipocrizie și rea-credință. În Occident (Germania, Franța, Italia, Anglia, Spania, Elveția etc.) au loc de-adevăratelea „manifestări extremist-naționaliste", cu maltratarea celor nedoriți, cu atacarea și incendierea căminelor de străini, cu rângi, cuțite, lanțuri, cu profanări adevărate de cimitire evreiești, cu cruci și zvastici ș.a.m.d., iar Parlamentul Europei nu adoptă despre toate acestea nici o rezoluție, nici în procedură normală, nici în cea de urgență.

În al doilea rând, despre cabală sau, cum au spus unii, despre „conjurație" împotriva României. Pentru că este limpede ca lumina zilei că măgăria de la Strasbourg nu-i un act izolat, nu are caracter întâmplător, ci, încadrându-se în strategia generală de punere a României în dificultate, rezoluția a fost făcută să se producă la momentul oportun, pentru a da lui Laszlo Kovacs un atu în plus la convorbirile de la București și pentru a pune în mâinile udemeriștilor un ciomag pentru acțiunile acestora în contra legii învățământului. De altfel, udemeriștii, asemenea celor care pun bombe și pe urmă revendică atentatul, și-au revendicat și ei contribuția la atacul antiromânesc din Parlamentul de la Strasbourg.

În încheiere, câteva cuvinte despre riposta românească la rezoluția ignobilă a Strasbourgului. Și oficialitățile, și mass-media de la noi s-au pus în mișcare cu oarecare întârziere. Condamnarea acestei noi lovituri sub centură date României a fost aproape unanimă. Spun „aproape" fiindcă au fost și unele (regretabile) excepții. Astfel, un cunoscut lider din opoziție a spus că rezoluția Parlamentului European „a fost facilitată de unele realități interne", că „soarta României se joacă în primul rând în România". Merci, știam. Dar îndreptățesc oare aspectele criticabile din realitatea românească minciunile și calomniile proferate în documente internaționale la adresa României? Dacă nu-ți place politica unui guvern, ești liber să spui despre țara respectivă orice? În realitate, sunt lucruri care nu pot fi scoase la mezatul electoral, iar cine nu ține cont de acest fapt, cântând în strună forțelor, din interior sau din exterior, ostile țării noastre, forțe care vor să țină mereu România la colț, s-o sufoce și s-o sfâșie, cu siguranță că nu vor câștiga voturi, ci vor pierde.

Bosnia: Nici un război nu-i veșnic

Fără îndoială că războiul (civil) din Bosnia a intrat într-o nouă fază, care poate fi un preludiu la încheierea conflictului. Poate fi, deoarece comunitatea internațională (inclusiv forumurile ce și-au asumat misiunea de a obține pacea în Bosnia) pare a fi început să înțeleagă că o creație artificială nu rezistă și că o așezare temeinică a apelor este doar aceea făcută pe cale naturală. Nu în sensul că trebuie să triumfe cel ce are mai mulți militari și mai multe pușți, ci în sensul dreptului națiunilor, al popoarelor, în virtutea căruia într-un teritoriu cu atributele și determinările ce-l pot face apt de existență statală de sine stătătoare, deci în condițiile în care o astfel de existență este natural, istoric și politic îndreptățită, puterea trebuie să aparțină populației (etniei) majoritare, iar minoritățile trebuie să se supună autorității statale. Altfel nu se poate. O minoritate nu poate fi menținută veșnic la guvern cu FORPRONU, cu FRR sau cu NATO. Pe teritoriul fostei republici iugoslave Bosnia-Herțegovina sârbii (bosniaci) sunt majoritari și din această cauză ori rămâne republica așa (adică în granițele recunoscute de ONU), dar cu sârbii la putere (și cu ceilalți reprezentanți în mod proporțional, firește) la Saraievo, ori se împarte teritoriul, dar sârbilor revenindu-le o cotă corespunzătoare procentului sârbesc în totalul populației Bosniei-Herțegovina. Altă cale nu există. În consecință, faimosul plan al „Grupului de contact" (care stabilea în mod arbitrar pentru sârbi o cotă de 49 la sută din teritoriul fostei republici) se cere abandonat. E nevoie de alt plan de pace. Dacă se renunță la ținerea în brațe, prin nimic justificată, de către americani, de către unii occidentali, de către ONU și alte forumuri, a „musulmanilor" (adică a slavilor turciți) și dacă sârbii bosniaci nu vor mai fi prezentați și tratați drept diavoli din Infern, pacea în Bosnia se poate realiza foarte repede. Asupra acestei probleme, firește, voi reveni.

Pagină realizată de ION D. GOIA ■

Andrei Şerban vine cu viteza luminii

Duminică, 23 iulie, Andrei Şerban a sosit la Bucureşti, pentru a începe, imediat, repetiţiile pentru premiera operei „Oedip" de George Enescu, ce va avea loc la 9 septembrie, pe scena Operei Naţionale Române, în cadrul Festivalului Internaţional George Enescu. „Zvonistica" e bogată, se ştie că va fi o concepţie foarte nouă, cu elemente şocante. Până în momentul când însuşi Andrei Şerban îşi va expune ideile, l-am abordat pe scenograful Cătălin Ionescu-Arbore, pentru a ne oferi detalii „în premieră". „În luna martie am fost, trei săptămâni, la New York, pentru a lucra cu Andrei Şerban forma regizorală şi scenografia spectacolului. Împreună cu colega mea, Viorica Petrovici, am discutat, pe baza ideilor diverse, pornind de la drama lui Sofocle, dar trecând printr-o documentare solidă, căreia a trebuit să-i ţinem pasul - filmul lui Passolini, filmarea spectacolului montat la Bucureşti, de Jean Rînzescu, acum trei decenii, noua montare realizată, la Tokio, cu «Oedipus Rex» de Stravinski etc. Ne-a expus liniile generale ale concepţiei sale şi controversele cu sine însuşi faţă de fiecare moment, de fiecare interpretare, de variantele posibile, pornind de la partitură şi ţinând seama de ce era valoros în variantele predecesorilor săi. Andrei Şerban doreşte să creeze un spectacol contemporan ca mijloace de realizare şi ca semnificaţie, pentru că drama lui Oedip nu aparţine doar antichităţii, ci este universală. Mijloacele de expresie trebuie să formeze un limbaj uşor de descifrat, fără a altera sensul partiturii. Se va prezenta versiunea originală şi integrală a operei, pauzele

între acte fiind reduse însă la un «respiro» între actele II şi III."

Andrei Şerban a dorit un spectacol românesc - există, deci, elemente-simbol pe care noi le vom decodifica, dar, dacă spectacolul va fi prezentat în străinătate... „Montarea va fi cu trimiteri directe la istoria noastră, dar va rezista şi la Londra, Paris sau aiurea, pentru că intenţia de plasare în timp şi spaţiu nu există la modul concret, apelând la momente istorice general valabile oriunde în Europa de Est, deci posibil de perceput şi de spectatorii străini. A dorit să fie un spectacol românesc în sensul că secvenţele muzicale de rezonanţă pur românească au trimitere şi se regăsesc în elementul vizual."

Cătălin Ionescu-Arbore a lucrat scenografia şi pentru varianta montată, la ONR, în 1991. „E un noroc fantastic să pot face, pentru a doua oară, un asemenea spectacol, «pe care nu-l alegi, ci te alege el pe tine» - cum afirma Enescu într-un interviu. Ideile lui Andrei Şerban s-au potrivit cu ceea ce simţeam eu, dar au fost şi discuţii, în final benefice. Când am fost mulţumiţi de varianta cvasifinală, l-am invitat pe Liviu Ciulei să o vadă, au fost ore de neuitat, calmul olimpian al acestuia venind să cizeleze, prin câteva sugestii, forma fluentă şi închegată a concepţiei pe care, de altfel, a aprobat-o fără ezitare; fiind şi arhitect-scenograf, Liviu Ciulei a venit şi cu soluţii concrete legate de decor".

Repetiţiile muzicale au început, decorurile şi costumele sunt, încă, în lucru, iar efortul ce-i aşteaptă pe toţi cei angrenaţi în realizarea spectacolului va trebui să fie pe măsura energiei formidabile a lui Andrei Şerban, care „are viteza luminii" în gândire şi acţiune. Va fi nevoie de numeroşi asistenţi de regie pentru a lucra, în paralel, pe echipe, iar repetiţiile vor fi „în doi timpi".

Bun venit, Andrei Şerban, în sfârşit, la Opera Naţională Română!

ANCA FLOREA ■

O carte - revelaţie

„Din psihologia poporului român" este o carte surpriză din noianul de noi apariţii din ultimii ani. În primul rând, autorul, Dumitru Drăghicescu, este cvasinecunoscut. Deşi a făcut studii remarcabile de sociologie şi drept, el a avut un destin mai puţin fericit decât alţi colegi de generaţie, dar lucrările scrise (iar aceasta a apărut în 19[illegible] sunt surprinzător de moderne prin fineţea analizei şi prin modernitatea metodei. Ideea lui Drăghicescu este că poporul român a căpătat în îndelungatul proces istoric al formării sale anumite caracteristici care îl deosebesc de celelalte din jur. Unele dintre concluziile autorului nu sunt tocmai favorabile etnosului autohton şi ele ar putea să fie taxate cine ştie cum de naţionaliştii şi protocroniştii noştri. Dar Drăghicescu nu vorbeşte despre calităţile şi defectele unui popor ca despre ceva imuabil, ci din contră, sugerează caracterul perfectibil al acestora. Dar poate că marea calitate a acestei cărţi este spiritul ei incitant, provocator în sensul bun, adică stimulator la meditaţie, chiar dacă uneori inconfortabil.

ŞTEFAN NICOLAE ■

Arta franceză în epoca luminilor

Sub titlul de mai sus, s-a deschis în sala de expoziţii de la Palatul Parlamentului (Casa Poporului) o cuprinzătoare şi foarte elocventă expoziţie de picturi, sculpturi, tapiserii, artă decorativă din Franţa sfârşitului de secol al XVII-lea şi începutul celui de-al XVIII-lea. A fost o epocă de romantism discret şi frivolitate, de entuziasm ştiinţific, dar şi de spirit salonard, în sensul cel mai înalt al cuvântului. Din acest spirit s-au întrupat şi artele liberale, inclusiv artele plastice şi cele menite să creeze o ambianţă selectă, rafinată. E de ajuns să vedem, în expoziţia prezentă la Bucureşti, portretele unor femei care au intrat în istorie: Marie Antoinette, Elisabeth de Bourbon, Madame Dubary, Madame de Stael, pentru a avea un eşantion al epocii. O epocă traversată şi de tentaţiile barocului, dar şi de filosofia reîntoarcerii la natură propovăduită de Jean Jacques Rousseau; iar acest lucru este vizibil în picturile cu subiecte galante sau în peisajele populate de nimfe şi zeităţi păgâne.

Păcat că toate aceste elemente unitare nu sunt subliniate în expoziţie şi de eventuale panouri explicative sau pliante care ar constitui un ghid potrivit pentru vizitatorii mai puţin avizaţi. Iar locul organizării expoziţiei, excentric faţă de drumurile culturale ale bucureşteanului, micşorează probabil numărul potenţialilor vizitatori ai acestei expoziţii interesante. **(Ş.N.)**

Toate artele

Eco dărâmă un mit?

Personalitate fascinantă a culturii mondiale, "inventator" de ştiinţe (semiotica) şi demolator de mituri, italianul Umberto Eco stârneşte admiraţie ori intrigă, veşnic tânăr, drapat în mantii baroce, plin de sagacitate, "colorat", latin.

Departe de a fi şoarece de bibliotecă (el e un amant al bibliotecii), departe de a fi sigilat cu însemnele tipului ieşit din specie, Eco are perpetuu alura studentului bătrân, se mişcă în spaţiu cu sportivă bravură şi pare, chiar în texte fioros încifrate, "simplu", colocvial, prietenos.

Aşa mi-a părut când l-am văzut, la Bucureşti, oaspe al scriitorilor români, după fabulosul succes de librărie (înregistrat şi pe malurile Dâmboviţei) cu "Numele trandafirului".

În amintirea convorbirii-monolog la care am fost de faţă îmi prelungesc desfătarea citindu-i interviurile.

De curând, "Literatorul" a reprodus o convorbire a lui Eco purtată la Paris cu doi celebri esperantişti,

Interogat despre posibilităţile de a deveni viabile, operante, pe care le au limbile-vehicul (esperanto, şi nu numai), Eco, marcat de entuziasme, pare, oricum, cooperant, mai flexibil. O limbă inventată? De ce nu? Apar neaşteptaţi factori favorizatori (televiziunea prin satelit, în primul rând) şi, în perspectiva în care ar urma să intre în contact planetar, nu doar politicienii ci, pur şi simplu, culturile, o limbă "mixtă" ar putea deveni realitate.

Până la acest vis, oamenii devin tot mai mult bilingvi sau trilingvi. O întreagă Albanie ar fi învăţat italiana "tiranizată" de mulţimea posturilor de radio şi televiziune (ale Italiei) captate lesnicios de sculele ei muzicale. S-ar vorbi tot mai mult limba **mediului.** Copiii emigranţilor vorbesc nu limba de-acasă, ci limba străzii.

Şi Eco argumentează cu deprinderile propriei familii.

"Copiii – zice el, năucindu-ne – se identifică nu cu limba mamei, ci cu limba celei care ţine casa. Copiii mei au învăţat limba germană, a mamei lor, dar limba pe care o folosesc între ei e italiana."

Concluzia sună dur: "Mitul limbii materne este nefondat" şi încep să mă sperii rugându-mă cerului ca Eco să n-aibă dreptate. Oricât de strălucită ar fi, familia Eco nu reprezintă lumea.

Tocmai când întreg pământul e arat de bizare războaie ce nu urmăresc cuceriri de teritorii, ci recucerirea unor identităţi naţionale; când uniuni şi federaţii se dizolvă, iar minuscule populaţii (mai corect amintirea lor) revendică spaţii, acces la istoria proprie; tocmai acum apar îndreptăţite teorii despre integrări comunitare continentale (înfăptuite în fragmente), ori chiar mai puţin motivate, cele ce prevestesc ştergerea graniţelor statale.

Dar limba maternă? Ea, ca superioară semantic tuturor limbilor însuşite de individ, are legi sobre, căi de percepţie ce se întrepătrund cu visul, cu misterele, cu graţia şi muzica.

Signor Eco, lasă-ne acest mit, al limbii materne. Oare l-am putea pierde şi pe el?

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAŞINA DE SCRIS

Scrisoare şi răspuns

DOMNULE ALEX ŞTEFĂNESCU,

Vă mulţumesc foarte mult pentru publicarea celor două proze ! O fac cu mare întârziere (pentru care vă cer scuze), dar nu am dorit să vă trimit nici o scrisoare din momentul în care am aflat că sunteţi preşedintele juriului concursului de la Arad, la care doream să particip. De altfel la care am şi participat. Nu voiam, aşadar, să par că doresc să vă influenţez (deşi aş fi dorit), aşa că nu v-am mai trimis nimic. Dar concursul s-a terminat şi eu probabil că n-am câştigat (azi suntem în 26 iunie şi festivitatea de premiere ar trebui să aibă loc astăzi, aşa că dacă nu am fost contactat în nici un fel, probabil, sigur, am pierdut, deşi nu am aflat cine a câştigat, **România Literară** nu a ajuns încă în Iaşi, iar în **Flacăra** nu scria nimic). Cum a fost concursul? Cine a câştigat?

Sincer să fiu, speram că voi câştiga. Concursul era adresat celor fără vreo carte publicată, Val. Lavric era aşadar îndepărtat din competiţie, mulţi potenţiali participanţi (judecam eu) trecuseră pe la **Maşina de scris** şi îi cunoşteam, aşa că nu vedeam de unde să sară iepurele (m-am bucurat că sunteţi preşedinte pentru că puteaţi stopa aranjamentele locale). Mă şi bazam pe o proză mai recentă, netrimisă dumneavoastră, **Beverly Hills 90210**, pe care o citisem la cenaclul **Junimea** şi fusese foarte bine apreciată, dar toate lucrurile astea le vedeam din punctul meu de vedere, deci subiectiv şi poate prost informat (o concurenţă mai puternică decât mă aşteptam, prozele mele mai slabe decât mi se par mie, orice e posibil). Dacă puteţi, spuneţi vreo două cuvinte despre concurs în **Flacăra**. Mulţumesc !

În ultima vreme sunt sub impresia unor lecturi copleşitoare. Sunt sigur că dumneavoastră nu aţi citit niciodată aceste texte, aşa că, drag fiindu-mi (mi-aţi pricinuit cele mai fericite momente din viaţă!) vă trimit o scurtă mostră. Dacă vă place, şi sunt convins că o să vă placă, vă voi expedia textul integral: "Infecţia de la sinusuri se exteriorizează uneori sub forma unei celulite septice, fără puroi, denumită şi forma fluxionară. În majoritatea cazurilor însă se formează o colecţie purulentă care prin intermediul leziunilor de osteită ajunge sub tegumentele regiunii frontale sau pleoapa superioară." Este vorba de cursul de O.R.L., la care mâine am examen.

De fapt subiectul acestei scrisori îl constituie romanul lui Val. Lavric. Desigur, primul impuls a fost să-l ignor (mândria, deh; ce, el nici n-a auzit de mine şi eu să-mi dau cu părerea despre el ?). Dar sunt şi curios de ce vă place atât de mult Val. Lavric? Nu ştiu dacă v-am spus, dar de aproape jumătate de an sunt co-psihoterapeut la Socola şi sunt foarte interesat de psihologie. Aşa că am încercat să-mi dau seama de ce vă place atât de mult Val. O să-mi răspundeţi că din cauza a ceea ce scrie. Posibil, dar sunt aproape convins că mai e ceva (ipoteze: 1. vă este milă de el şi a venit pe modelul "băiat sărac, de la ţară, dar genial" 2. vă identificaţi cu el, cu speranţele dumneavoastră nerealizate 3. este copilul pe care îl doriţi). Notă: mă întreb dacă nu sunt gelos, dar sper să am suficientă detaşare (este posibil să fie însă şi gelozie de care să nu-mi dau seama, deşi nu cred, dar se poate, subconştientul e tare ticălos şi viclean).

Dar nu are nici o importanţă dacă nu este doar vorba despre valoarea sa pur literară. Şi de altfel cred că am deviat prea tare, dar doresc să fiu sincer cu dumneavoastră, chiar dacă vă supăr. Nu mi-ar plăcea să vă perii ca să nu vă supăr şi sper că nici dumneavoastră!

Este lumea suficient de urâtă şi de meschină, aşa că nu e cazul să fiu şi eu ascuns. Doamne, ce m-o fi pocnit graforeea şi confuzia asta? Doresc de fapt să vă spun că voi încerca să fiu corect cu Val. şi că nu am nimic cu el, să nu mă bănuiţi că-i voi face o critică părtinitoare. Critică, vorba vine, o să-mi dau şi eu cu părerea.

Mie nu-mi place cantonarea aceasta în universul rural. Mi se pare o cramponare ostentativă într-un univers rural care nici măcar nu este aşa cum îl descrie Val. Pare mai degrabă că încearcă să-l reconstituie. Nu-mi dă impresia de veridicitate (poate nici nu trebuie, dar eu, repet, vă spun doar părerea mea, subiectivă, de cititor, fără a avea pretenţia de critic).

Acest aer de povestire populară poate fi potrivit pentru o povestire, dar nu pentru un roman. Pare nefiresc, de asemenea, modul în care vorbeşte muribundul "Cum vă spuneam, moartea-i cât casa, aşa că, ce mai încoace-încolo, o s-o primesc şi eu cu curaj, cu pieptul descoperit, ca un bun creştin ce mă aflu." Parcă vorbeşte un personaj din povestirile despre răzeşii lui Ştefan, artificial şi neconvingător. Mie nu îmi place "simplitatea şireată, de Păcală al literaturii, pe care o afişează Val. Lavric". Apoi personajele sunt prea asemănătoare între ele. Parcă ar fi un singur personaj, cu nume diferite. Apoi sunt prea multe clişee: Nicolae sărută mâna tatălui sau Nicolae începuse ("fiind şi un bărbat chipeş") "să dea iama printre colegele sale cele mai studioase", "n-ar mai fi nevoie decât să ungi pe cine trebuie şi te-ai fi şi văzut cu un ser viciu domnesc".

Umorul este de slabă calitate: "O să vă iau pe rând în ordinea alfabetică a vârstei, începând cu cel mai mare şi sfârşind nu cu cel mijlociu, cum aţi fi crezut, ci cu cel mai mic."

Îmi plac mult mai mult prozele scurte ale lui Val. şi începutul romanului a fost pentru mine o mare dezamăgire. Interesantă mi s-a părut răsturnarea din finalul fragmentului: "La naiba, ce păcăleală mi-aţi tras" ce ridică o problemă interesantă: tatăl realizează de fapt că tot ceea ce se spune despre rostul omului de a avea o familie şi copii nu este decât o păcăleală pe care ne-o face viaţa sau doar copiii săi sunt o păcăleală sau viaţa e o deşertăciune? Aici e tare Val., cu sucelile astea! E posibil ca romanul să mai ofere astfel de surprize, deşi, repet, această cale pe care a pornit nu promite să ofere multe valorificări. Acum eu am ridicat piatra şi am dat cu ea. E posibil să iau şi eu pietre în cap, dar nu puteam să nu fiu sincer, deşi ştiam că Val. vă este drag. Nici nu vă trimit acum nici o proză, vă las să vă treacă întâi supărarea (glumesc, prozele le voi trimite dar nu sunt încă finisate).

Felicitări pentru răspunsul dat domnului Giorgioni! Excepţional! Mă bucură nespus sinceritatea dumneavoastră. Sinceritatea şi lupta împotriva prostiei. Chiar şi atunci când eu am parte de ele.

Cu respect
MATEI VALENTIN, Iaşi

DOMNULE MATEI VALENTIN,

Între timp cred că aţi citit, atât în **România literară**, cât şi în **Flacăra**, că premiul concursului de la Arad (premiu constând în publicarea unei cărţi) a fost câştigat de prozatorul Ştefan Caraman din Tulcea. Dv. v-aţi aflat pe locul doi în ierarhia preferinţelor juriului. Fiind vorba de un autor din Tulcea (oraş situat la atât de mare distanţă de Arad), puteţi fi sigur că n-au intervenit „aranjamentele locale". Şi nici n-ar fi putut interveni, pentru că membrii juriului, Vasile Dan şi Romulus Bucur, sunt nu numai scriitori valoroşi, ci şi oameni integri. Cât despre preşedintele juriului, Alex Ştefănescu, ce să mai vorbim!

Am citit cu interes şi înţelegere scrisoarea dv. şi nu există nici un risc să mă... supăr pentru că sunteţi sincer. Cu atât mai puţin cu cât este vorba de sinceritatea unui tânăr extrem de inteligent (un prost, în momentele lui de sinceritate, te invită să te duci dracului sau îţi dă un pumn în cap). După părerea mea, **orice** se poate discuta, deschis, fără falsă pudoare şi fără accese de orgoliu, respectând totuşi câteva reguli elementare. O asemenea regulă constă în referirea strictă la obiectul discuţiei şi în menajarea interlocutorului de observaţii sarcastice la adresa lui, ca persoană fizică.

Să luăm un exemplu. Dacă dv., de exemplu, declaraţi că vă place o clădire din Iaşi şi o consideraţi o culme a arhitecturii, eu n-am dreptul să afirm că: 1. Sunteţi prieten cu arhitectul. 2. Aţi primit de la arhitect o damigeană cu vin ca să îi faceţi propagandă. 3. Sunteţi un provincial care supralicitează valorile locale. 4. Sunteţi prea scund şi vedeţi clădirea dintr-o perspectivă care o face să pară grandioasă. 5. Sunteţi miop şi luaţi drept clădire un automobil cu un design superb. 6. Locuiţi chiar dv. în clădire. 7. În clădirea respectivă aţi făcut pentru prima oară dragoste cu o fată, astfel încât ori de câte ori vedeţi clădirea vă aduceţi aminte de acel moment sublim. 8. Exaltaţi valorile comunismului (sau ale capitalismului). 9. Sunteţi netuns şi nu aveţi dreptul la opinie. 10. N-aţi fost niciodată la o femeie şi, din cauza frustrării, v-aţi îndrăgostit de o casă. Şi aşa mai departe.

Obligaţia mea (pentru că există şi obligaţii, într-o discuţie oricât de liberă) este să examinez **numai** calitatea opiniei dv. despre clădire şi să-mi fac cunoscută, în replică, propria mea părere (sau a altora) **numai** despre edificiul în cauză.

Dv. aţi încălcat această regulă, făcând presupuneri... psihanalitice în legătură cu preferinţa mea pentru proza lui Val. Lavric. Aş avea dreptul să nu le iau în considerare şi să nu vă răspund. Totuşi, cred că o discuţie pe această temă este instructivă. Mă pun la dispoziţia dv. pentru o disecţie, dar lăsaţi-mă să... tai şi eu.

Proza lui Val. Lavric mi-a plăcut **de la început**, de pe vremea când nici nu ştiam cine este autorul (credeam chiar că prietenii vor să-mi facă o farsă, inventând un tânăr taler ţ.). Cel mai mult preţuiesc la Val. Lavric faptul că nu spune numai ceea ce spune, faptul că spune ceva şi ne face să ne gândim la altceva. El este de fapt un autor de parabole. Are aerul că deţine un secret. Şi, chiar dacă nu îl deţine cu adevărat, creează o aşteptare plină de tensiune, ca şi cum de la o clipă la alta ne-ar face să trăim o revelaţie. (Din această cauză nu rezistă nici obiecţia dv. privind „veridicitatea" lumii rurale evocate; Val. Lavric nu-şi propune să evoce această lume, el foloseşte doar un stil, pe care, foarte discret, îl şi parodiază).

Dar chiar dacă l-aş fi cunoscut dinainte pe Val. Lavric, vă asigur că nu m-aş fi lăsat influenţat de existenţa lui ca om. De-a lungul timpului, în mod deliberat, mi-am construit un al doilea **eu**, un **eu** profesional, ale cărui reacţii nu mai pot fi explicate cu ajutorul psihologiei. (Un asemenea **eu** veţi avea, probabil, şi dv. ca medic, ajungând să faceţi abstracţie de faptul că un pacient este, ca om, simpatic sau antipatic.)

Şi mai este ceva. În caz că acest al doilea **eu** n-ar funcţiona, că ar fi doar o ficţiune a vanităţii mele de specialist în literatură, tot n-aş face greşeala să supralicitez valoarea textelor unui autor, din duioşie (sau recunoştinţă, sau milă, sau afecţiune) faţă de el. Dimpotrivă, tocmai pentru că l-aş simpatiza pe autorul respectiv, i-aş citi cu mare exigenţă producţia literară şi, în decursul a sute de ore de discuţii, l-aş **învăţa**, cu devotament, să scrie mai bine. Cum aş putea să-mi bat joc de el asigurându-i un **succes trucat**, care s-ar spulbera la primul contact cu alţi cititori?

Vă rog ca ori de câte ori veţi mai încerca să-mi compuneţi portretul psihologic să luaţi în considerare şi dragostea mea faţă de literatură. Pentru mine literatura nu este un mijloc ca oricare altul de a-mi câştiga existenţa, ci ceva mult mai important. Este o religie. Este iluzia de care aveam nevoie ca să cred că viaţa merită trăită. Iar după ce te convingi că viaţa merită trăită găseşti şi... mijloace ca să ţi-o asiguri.

Vedeţi, m-aţi determinat să fiu patetic, să apar în faţa publicului cu **eul** meu omenesc, neprofesional. Este frumos din partea dv.?

Mai bine, întoarceţi-vă la scris! Iar dacă vreţi să mă cuceriţi, trebuie să faceţi un singur lucru: să scrieţi texte extraordinare.

Cu prietenie
ALEX ŞTEFĂNESCU, Bucureşti

Un manuscris în aşteptarea editorilor
Sever Negrescu

Sever Negrescu s-a născut la 20 februarie 1960 în comuna Husnicioara din judeţul Mehedinţi. În prezent este preot paroh la parohia Ieşelniţa din Cazanele Dunării. În Ieşelniţa a ridicat o fântână, o troiţă şi un muzeu parohial.

Versurile lui Sever Negrescu sunt austere şi grave, sunt versurile unui preot ideal. N-au nimic din retorismul şi ipocrizia textelor scrise de alţi slujitori ai bisericii.

Editorul care ar publica volumul atât de inspirat intitulat *Smerenia cuvintelor* şi-ar lega numele de afirmarea unui autor de poezie religioasă care se aşază firesc, prin valoare, în descendenţa unor Tudor Arghezi şi Vasile Voiculescu.

Cina

al cui sunt Doamne eu
rădăcină-n cer cu fructe în pământ
al Neamului sau poate-al Tău
sau poate ... nici nu sunt

păşesc de parcă stau pe loc
unii îmi spun că sunt alţii că nu
în zori de noapte plânge un foc
al cui sunt eu al cui eşti Tu

haina de pe mine nu este a mea
nici pielea de pe suflet şi nici
mâna care scrie. Măria Ta
din casa cu furnici

nimicul cel atât de viu
mă-ntorc, Doamne, acasă
în lume s-a făcut târziu
mi-e foame. Hai la masă!

Crăciun

Către preşedintele Ion I.

voi toţi aţi fost nişte copii
o cruciadă sfântă
şi aţi rămas atât de vii
icoană a tăcerii ce cuvântă

voi aţi topit în luminoase umbre
cina cea de Taină a lui Dumnezeu
prin gerul care ne pătrunde
în oasele din suflete mai greu

i-aţi dus lui Dumnezeu un strop
dintr-o fântână de credinţă românească
cu Moş Crăciun v-aţi încălzit la foc
sărmanul Moş, că i-a fost milă să ne părăsească

el s-a mirat când v-a văzut
şi-n traistă blând a căutat
dintr-o colindă lacrimi a cernut
prin sfântul cer înjunghiat

atât de tineri, de ce-aţi plecat?

ne este dor de voi copii
prin sfinte liturghii aţi fi uitat
mireasma sângelui din vii
şi-a morţii ce pre moarte a călcat

de ce, cu voi Hristos a înviat?

Naşterea cu Învierea
în Cruce le-aţi pironit
nouă ne-a rămas durerea
de-a trăi necontenit:

de ce-aţi murit şi pentru ce-am trăit?

Spovedania unui mut

martor îmi este cuvântul
nu am greşit decât în taină
plânsul şi teama mi-au fost arme împotriva prietenilor
duşmani nu am avut
decât neştiuţi
sunt cel mai tare păcătos
căci am tăcut

de am spălat cerul cu lacrimi
sau pământul cu urme
îmi este păcătos de rău
dar nu am vrut

mă iartă, Doamne, c-am luptat
să rup din semnul Tău
doar un cuvânt (un fruct din pom)
şi n-am putut.

Sfântul Andrei

prin tine Sfinte suntem mai aproape
de veşnicie şi de Dumnezeu
avem sau nu dreptate
ne este sau nu greu

tu ne-ai adus pe Dumnezeu acasă
de munţi şi văi L-am răstignit
de am avut sau nu ceva pe masă
o cruce totdeauna s-a găsit

şi ne-am născut cu Dumnezeu în noi
tu Sfinte ştii prea bine
cum Soarele se naşte din noroi
şi cum lumina din Lumină vine

când fost-a ca să fim mereu
noi singuri nu am răsărit aici
prin tine Sfinte: Biserica şi Dumnezeu
ne-au devenit Părinţi

am tăinuit cu dorul şi cu frunza verde
nu am râvnit apusuri-răsărituri
cu Plaiul şi cu Raiul ne-am ţinut a crede
şi-n ceruri şi-n pământuri

Dobrogea este piatra cea din capul unghiului
sfinţită spre durarea cetăţii de martiri
de-atâtea veşnicii puterea Duhului
musteşte Învierea din calde pătimiri

noi suntem fiul care-a rătăcit
o dată în fiecare clipă
dar tot de-atâtea ori noi am găsit
pe Fiul care ne ridică

şi Cruce au devenit Carpaţii
icoane: Tisa, Dunărea, Nistru, Marea
ne-au cotropit şi învăţat destule alţii
vântul viclean de a ne stinge lumânarea

rămas-am, în trudă neclintiţi
de mână ne-ai ţinut Părinte
să nu cădem... şi în Istorie smeriţi
să luăm, cu pace tuturor, aminte:

ne este sau nu greu
avem sau nu dreptate
de veşnicie şi de Dumnezeu
prin tine Sfinte suntem mai aproape.

Păcatul

a venit din cer un vânt
să mă ia de pe Pământ
să mă ducă şuierând
unde oameni nu mai sunt

unde îngerii suspină
şi nu ştiu ce tot adună
într-o tristă seară bună
fără de nimic să spună

a venit şi m-a-ntrebat
dacă am ceva schimbat
pentru ultimul păcat
ce-n Lumină a săpat

să mă treacă-întâia vamă
fără paşaport şi teamă
rupt de tată şi de mamă
de nimeni băgat în seamă

a venit din cer un vânt
să mă rupă de Cuvânt
prin dulce pogorământ
am murit şi n-am tăcut.

Să râdem cu Norocel Buxbaun

N-am înţeles niciodată dacă Norocel Buxbaun, din Piteşti, este un personaj al colaboratorului nostru, Dan Bălănescu, un pseudonim al lui sau un cetăţean fără nici o legătură cu Dan Bălănescu (care se joacă, probabil, cu mine, punându-şi tot felul de măşti). Oricum, acest Norocel Buxbaun, real sau fictiv, are talent. Şi mă grăbesc să-i public cugetările (din categoria „legilor lui Murphy"), asigurându-l că nici eu nu sunt eu, ci o invenţie a lui George Arion, care, la fel, nu există cu adevărat, fiind de fapt pseudonimul unui troleibuz (aglomerat).

Legea universală a amiciţiei

Dacă doi prieteni visează să-şi facă prietene, pentru a fi patru prieteni fericiţi, când vor reuşi, nu vor mai fi prieteni.

Remarca lui Norocel Buxbaun

Singurul lucru care-i lipseşte prietenei mele pentru a mă face fericit sunt dinţii din faţă.

Axioma vitezei

În clipa în care începi să fugăreşti o femeie ori un autobuz, vor observa şi îşi vor dubla viteza.

Legea lui Carmen

La o lună după ce ţi-ai părăsit prea grasa-ţi prietenă, vei descoperi că a ţinut regim, şi arată trăsnet.

Legea discotecii

Dacă la o discotecă există patru fete pe care le-ai putea invita la dans, cea pe care o vei alege te va refuza.

Corolar: Oricum vei fi refuzat.

Axioma generalizată a plăcerii

Dacă ai de ales între gura unei fete şi un borcan cu sfeclă roşie, preferă sfecla.

Legea comportamentului feminin

În ziua în care îţi vei prezenta iubita prietenilor, se va îmbrăca urât şi va spune prostii.

Axiomele societăţii

1. Când vei solicita opinia prietenilor faţă de iubită, te vor întreba dacă eşti sigur că vrei să afli adevărul.

2. Dacă ai o prietenă urâtă, vei fi văzut de toată lumea în compania ei.

3. Dacă ai o prietenă frumoasă, nu te vei întâlni cu nimeni niciodată.

4. Dacă un individ nu e văzut niciodată cu o fată, înseamnă că nu are prietenă.

Legea parţială a fericirii

Dacă există un moment în care o rază de soare te poate face fericit, momentul acela e miezul nopţii.

Sfatul lui Norocel Buxbaun

Dacă eşti ştirb, nu asculta glume.

Legea egalităţii feminine

Toate prietenele sunt urâte.

Legea universală a lui Norocel Buxbaun

Nimic nu e greu, totul e mult.

Observaţia lui Churchill

Cea mai uşoară cale de a căpăta Premiul Nobel pentru literatură e câştigarea unui război mondial.

Axiomele agriculturii

1. Singura condiţie pentru a avea un pom cu gagici în propria ogradă e sămânţa potrivită.

2. Cel mai rău lucru nu e să fii măgar, ci să-ţi dai seama că eşti măgar.

Legea tristeţii retroactive

În clipa în care te-ai hotărât să-ţi părăseşti prietena, vei descoperi că ea te părăsise cu o săptămână înainte.

Pagini realizate de Alex Ştefănescu

PRODUSE NATURALE PENTRU CONSUMATORI

☐ Convorbire cu dl Viorel Micula - director general EUROPEAN DRINKS S.A. şi TRANSILVANIA GENERAL import-export SRL

- Dle director general, cum aţi început, care sunt originile unei asemenea ascensiuni?

- Este o istorie destul de lungă. Fiecare persoană îşi are oarecum povestea ei. În primul rând, vreau să spun că toţi acţionarii din **European Drinks** şi din **Transilvania General** sunt oameni cu studii superioare în România şi apoi în Suedia. Acesta este şi exemplul meu şi al fratelui meu geamăn Ioan. Cu mulţi ani în urmă am plecat în Suedia, deoarece în perioada respectivă nu mai exista nici o şansă reală de a face ceva în România. Sigur că aceste rădăcini, ca să zic aşa, s-au completat cu experienţa din România, la care s-au adăugat cunoştinţe informatice, de management şi marketing aprofundate în Suedia. Când a fost posibil, români fiind, ne-am reîntors chiar pe locurile de unde am pornit şi am pus bazele în 1990 a primei societăţi **Transilvania General import-export**. Tot în '90, imediat cum s-a creat posibilitatea, am revenit aici, deoarece noi credem în România, credem în oamenii noştri şi, ca să n-o mai lungesc, de obicei te leagă totul de locul în care te-ai născut.

- Luna aceasta, recent, v-aţi întors după o vizită de afaceri în Grecia. Ce impresie v-a lăsat această ţară prietenă?

- Pe tot parcursul călătoriei m-am gândit foarte mult la România, la ce au făcut românii pentru ţara lor. Ceea ce am văzut în Grecia, adăugat la ceea ce ştiu despre Grecia, m-a făcut să ajung la concluzia că România merită mult mai mult decât are la ora actuală. Dispunem de o veche istorie, de mituri şi obiceiuri, ca să nu mai vorbim de bogăţiile naturale. Şi vă dau un exemplu mai apropiat domeniului meu. Dispunem de o reţea de ape termale impresionantă, de calitate. Nu se profită în nici un fel de ea. Un început, şi pentru aceasta îl apreciez pe dl Dan Matei Agaton, ministrul turismului, a fost organizarea primului „Congres Mondial Dracula". Este o chestie extraordinară, este un mit controversat. Ideea este aceea că, pornind de undeva, se pot dezvolta anumite interese, o adevărată dorinţă de a ni se cunoaşte ţara. Chiar dacă se începe cu acest mit atât de discutat, Dracula, desigur că toţi vizitatorii vor descoperi locuri de o rară frumuseţe a munţilor şi litoralului românesc, a tradiţiilor folclorice, minunatele noastre mănăstiri, obiceiuri şi datini.

- Au trecut, cum aţi spus, aproximativ 5 ani de la înfiinţarea societăţii dv. Cum au apărut în acest interval clienţii şi cum i-aţi selectat?

- Am încercat să selectăm clienţii, poate într-o manieră nouă pentru România. Am încercat să atragem clienţii prin oferte interesante, prin produse de calitate. Există două amănunte esenţiale de a atrage cumpărătorul: seriozitatea şi încrederea. Mulţi au pus întrebări despre produsele noastre, despre cum sunt asamblate şi calităţile lor. Pot să vă asigur că au fost primele produse asamblate aseptic în România, deci fără urme de detergent şi alte substanţe nocive, cum sunt de multe ori ambalajele la sticle returnabile. **European Drinks** a produs sucuri naturale sută la sută cum este gama **Premius, Orange, Ananas** etc. Dorim o calitate superioară şi pentru băuturile alcoolice. Nu dorim să acoperim piaţa cu produse neigienice, de proastă calitate, care să afecteze consumatorul. Vrem ca la preţuri acceptabile (chiar dacă pentru noi nu există un profit substanţial), să câştigăm încrederea păturilor de cetăţeni, să le oferim şi să ne oferim şansa de colaborare. Se are în vedere punerea în circulaţie a câtorva produse noi: gama **Magic, Frutti, Milk** etc.

- Aveţi o listă a problemelor „fierbinţi" în agenda dv. de lucru?

- Există destule la ora actuală. Rieniul, comuna unde m-am născut, în depresiunile Beiuşului, este punctul de pornire a trei fabrici. Prima, **Transilvania STROH** (în colaborare cu firma austriacă STROH), apoi European Drinks, iar cea de-a treia dorim s-o punem în producţie în cursul lunii august, anul acesta. Am făcut investiţii foarte mari, de ordinul a zeci de milioane de dolari, dar din păcate am avut şi avem probleme cu taxele vamale. După ce lămureşti bănci, societăţi comerciale mari din întreaga Europă sau din lume să te sprijine în finanţarea şi pornirea unor societăţi de anvergură mondială, ajungi să plăteşti aproximativ 48% bani **cash** în această vamă. Sunt nişte lucruri pe care eu nu le-am înţeles. Pentru noi este una când plăteşti pentru 50-100 de mii de dolari şi alta când plăteşti de la 10 milioane de dolari în sus. În acest loc noi pierdem substanţial, mai ales când te gândeşti că este nevoie de tot ceea ce aducem noi în România.

-În general, băncile reprezintă pârghia mecanismului economic al unei societăţi. Aţi beneficiat până acum de credite? În general ele sunt avantajoase, stimulative?

- Băncile sunt vitale pentru orice ţară. După câte ştiu eu, şi vă rog să nu o luaţi **ad litteram**, în România au existat înainte de comunism peste 2000 de bănci. Astăzi, ele sunt de ordinul zecilor, 30-35, nu ştiu exact. Am rămas uimit pe unde mă duc în lume, de densitatea acestor instituţii în oraşele mari. Sunt aproape una lângă alta. În Atena am întâlnit nu numai bănci greceşti, ci şi americane, germane, franceze, arabe, etc., cam toate băncile mari ale lumii. Asta spune ceva şi anume că afacerea se derulează mult mai rapid, ceea ce nu este deloc de neglijat.

- În timpul vizitei primului-ministru, dl Nicolae Văcăroiu, în judeţul Bihor, o parte din timp l-a dedicat discuţiilor cu dv.

- Pentru noi a fost o onoare şi o cinste să-l avem printre noi. Domnia sa a dovedit interes pentru realizările private noi care s-au făcut după Revoluţie. Dacă mă gândesc bine, **European Drinks** a fost concepută şi şi-a continuat activitatea aproape de când este dânsul prim-ministru. Mi-ar face plăcere să cred că a fost plăcut surprins de ce a văzut acolo (la **European Drinks**), de tehnologia de ultimă oră existentă. Atât dl Văcăroiu, cât şi dl ministru al agriculturii, dl Valeriu Tabără, ne-au asigurat de surpriza descoperirii unei asemenea fabrici în România - mai ales că o mare parte din maferia primă este asigurată de piaţa internă. A fost prezentată gama **European Drinks**, pot spune prima în acest domeniu în România şi cea mai importantă din Europa Centrală şi de Est, începând de la băuturile răcoritoare **Premium** 100% (mere, portocale, ananas) precum şi alte sucuri de căpşuni, zmeură, cireşe; gama roşie (orange, tutti-frutti) precum şi o serie mai largă de sortimente de băuturi alcoolice. S-au pus o serie de întrebări. Una dintre ele s-a referit la creşterea taxelor vamale la zahăr cu consecinţe imediate asupra produsului finit, la rândul ei cu consecinţe asupra forţei de muncă.

În decursul discuţiilor, au fost dezbătute problemele noastre cu RENEL-ul, probleme deosebite în livrarea de energie electrică. Avem întreruperi foarte dese cu efecte negative asupra fluxului tehnologic. Poate printr-o colaborare comună cu RENEL-ul putem obţine atât asigurarea necesarului unei structuri de reţele secundare, cât şi a uneia principală - ceea ce ar duce implicit şi la o creştere a numărului locurilor de muncă.

În general, pentru problemele puse în discuţie, dl Văcăroiu a fost receptiv, asigurându-ne tot sprijinul legislativ necesar pentru a încuraja aceste investiţii semnificative ale noastre, acest nivel ridicat, competitiv cu al oricărei ţări din lume. Ca o concluzie, pot spune că a sosit timpul ca toţi consumatorii noştri să aibă dreptul la ceea ce merită, în primul rând la calitate. Trebuie ştiut faptul că în România a sosit timpul producătorilor serioşi interni, capabili să concureze calitativ orice mare companie din Germania, Franţa, Suedia etc. şi totodată aceiaşi consumatori români să ştie să selecteze aceste produse naturale (net superioare calitativ şi la preţuri accesibile) produselor de mâna a doua şi a treia din diferite ţări.

DAN CIUCIUCU

Bani • Bănci • Burse

Banca Angliei se pregăteşte să-şi facă „mea culpa" în cazul Barings

Marea Britanie intenţionează să pună capăt urmărilor colapsului Băncii Barings Plc, prin recunoaşterea, de către banca centrală, a deficienţelor din propriul sistem de supraveghere, a transmis de curând REUTER. Presa britanică a relatat recent că unul din şase şefi executivi ai Departamentului de supraveghere din cadrul Băncii Angliei a demisionat ca urmare a autocriticilor făcute de banca centrală. Informaţiile vehiculate în presă mai sugerează că Banca Angliei va efectua reforme în sistemul de supraveghere a băncilor de investiţii, ca cele din 1991, determinate de falimentul Băncii Bank of Credit and Commerce International. Cea mai mare parte a responsabilităţii pentru colapsul Băncii Barings a fost atribuită fostului dealer Nick Leeson, reţinut în prezent de autorităţile germane la Frankfurt, dar care va fi extrădat, probabil, în Singapore, unde va fi judecat pentru fraudă şi transfer ilegal de fonduri.

Comisia Europeană va decide în curând asupra preluării unei părţi din compania Sabena de către Swissair

Comisia Europeană se va pronunţa asupra planului de achiziţionare a 49,5% din liniile aeriene belgiene, Sabena, de către Swissair, în urma căreia va fi creată cea mai mare companie de transport aerian din Europa, transmite REUTER. Conform declaraţiilor făcute de o oficialitate din cadrul executivului european, nu există nici o problemă în privinţa acestei tranzacţii. Dacă aceasta va fi aprobată, compania Swissair va investi 6,5 miliarde de franci belgieni (266 milioane dolari) în compania Sabena, aflată în proprietatea statului, în cadrul injecţiei de capital de 10 miliarde franci (348 milioane dolari). Înaintea aşteptatei decizii a Comisiei Europene, tranzacţia a fost aprobată prin acorduri aviatice bilaterale de Elveţia şi Belgia, pentru a se garanta concurenţa loială pe rutele din cele două state. De asemenea, este necesară garantarea faptului că întregul control al Sabena va rămâne în Uniunea Europeană, în ciuda procentului ridicat din companie care va fi preluat de Swissair. Compania elveţiană are în proiect să-şi mărească acest procent, dar nu înainte de sfârşitul deceniului.

Asociaţia Turismului în România anunţă că îl va acţiona în justiţie pe Raymond Luca

Asociaţia Turismului în România (ATR) a anunţat că îl va acţiona în justiţie pe Raymond Luca, deputat PL'93, urmare a unor „declaraţii mincinoase, calomnioase şi defăimătoare" ale acestuia faţă de procesul de vânzare a Hotelului Intercontinental. FPS a dat câştig de cauză, la sfârşitul lunii iunie, Asociaţiei Turismului în România, dominată de firmele fraţilor Păunescu, în competiţie cu grupul american Marriott, **pentru obţinerea a 53,5% din acţiunile SC Intercontinental SA Bucureşti.** În comunicatul de presă al ATR se arată că deputatul Luca a adus „grave prejudicii morale şi materiale" acestui grup de firme în ansamblu, dar şi „fiecărei societăţi/ persoane ce fac parte din ATR". **Raymond Luca a acuzat FPS de favorizarea** investitorului român (ATR) în competiţia cu cel american (grupul Marriott). **(MEDIAFAX)**

Fabrica de fotbal Ajax Amsterdam

Apropierea cupelor europene la fotbal a prilejuit, pentru mulți comentatori, o revenire la principala finală a sezonului trecut, în special pentru dezlegarea „misterului Ajax", convingătoare câștigătoare a Ligii campionilor. Cu o echipă foarte tânără și, mai ales, „produsă" în propria ogradă, Ajax a învins (și încă de trei ori, în grupă și în meciul decisiv) pe AC Milan, a cărei politică este exact opusă celei a olandezilor: cumpărări masive de vedete. Ei bine, se pare că tocmai acesta este secretul cultivatorilor de lalele. Negre, în principal, dacă ne gândim că în lotul actual există opt surinamezi (dintre care șase practic titulari), doi nigerieni, un zairez și un marocan. Majoritatea cu cetățenie olandeză.

Situația necesită o dublă explicație, pentru că, așa cum scriam mai sus, respectivii fotbaliști, de la Davids și Wooter, la Rijkaard sunt produse sută la sută „Ajax". Mai întâi, clubul are un program foarte bine pus la punct, „Youth Education", care constă în recrutarea a mii de copii, care se formează în centrul propriu. Întreținut la cele mai înalte cote tocmai din vânzarea, în momentul în care devin vedete, a jucătorilor proprii. Veritabil ciclu de fabricație, s-ar putea spune. Apoi, pe de altă parte, recrutorii clubului (o meserie foarte în vogă și bine plătită) se orientează, conform politicii grupării, în zona

Johan Cruyff

Amsterdam. Or, cum marele port atrage mulți emigranți sau, în cazul Surinamului, teritoriu olandez de peste mări, originari din colonii, aceasta este baza de selecție.

În sfârșit, constată specialiștii analizând formația olandeză, de mai bine de două decenii roș-albii au cam același stil, unul ofensiv, bazat pe o pregătire fizică ireproșabilă. Iată o caracterizare făcută de cel mai autorizat reprezentant al marelui club batav, Johan Cruyff, dintr-un interviu recent, care, pe lângă aprecierea amintită, conține un pasaj care ne-a mers la inimă și pe care îl vom reproduce în încheiere: „Și eu fac parte dintr-un curent de gândire care a permis clubului să păstreze un stil ofensiv practic neschimbat de ani și ani /.../ Un stil creat, între alții, de Ștefan Covaci. El a contribuit enorm la lansarea marelui Ajax. A fost primul antrenor care mi-a acordat libertate totală pe teren, pentru a putea să profit de calitățile mele ofensive. Am devenit foarte buni prieteni. A fost un mare antrenor".

TEODORA OPREA ■

Gerhard Berger despre Michael Schumacher:

„Nu mi-e simpatic, dar recunosc: conduce grozav"

❑ Interviu apărut în revista „Stern"

Gerhard Berger, în vârstă de 35 de ani, are la activ 167 starturi ca pilot de Formula 1. A apărut la Formula 1 încă din 1984. Din 1987 până în 1989 la Ferrari, apoi 3 ani la McLaren; din 1993, Berger s-a instalat iar într-o mașină roșie de curse din Maranello. Bilanțul realizărilor: 9 victorii, de 3 ori locul III la Mondiale.

Rep.: - Față de rivalul dv., Schumacher, manifestați o atitudine glacială?

G.B. - Ce înseamnă asta, rival? Nu suntem tocmai prieteni și pe traseu nu ne facem favoruri. Dar asta e normal.

- Ține de o comportare normală și afirmația dv. cum că Schumacher „ar conduce chiar bine pentru vârsta lui"?

- Am spus-o mereu. Schumacher conduce excelent. Are o condiție fizică perfectă și o putere de concentrare extraordinară. Știe cu precizie când poate să atace și când poate să depășească. Mai sunt conducători de vârsta lui - dar nu pot să facă ce face el.

- Asta sună chiar drăguț. Dar, totuși, de curând, în Austria, i-ați dat un anume calificativ în public...

- Când ai o problemă cu o persoană, te silești să o rezolvi. Cu Schumacher, însă, îmi este egal, fiindcă problema pe care am avut-o cu el nu eu am creat-o, ci el.

- La prima dv. confruntare în sezonul acesta, Schumacher a pierdut, în timpul Marelui Premiu al Braziliei, 7 kilograme în câteva zile. Ce s-a întâmplat?

- Așa a fost. Schumacher a pretins că a băut înainte 7 litri de apă - o minune medicală, gândesc.

- Cum vă explicați faptul că între dumneavoastră și Michael se produc mereu scandaluri? Nu cumva invidia joacă vreun rol ?

- Ei, aș! Nu sunt invidios. Am mers cu Ayrton Senna în echipă - și el era într-adevăr cel mai rapid. Nici lui nu-i mergea mai bine cu Schumacher, dădea din cap când era vorba de el. Și la Hockenheim l-a cam călcat pe nervi.

- Credeți că Schumacher a fost în timpul acesta sub presiune?

- După mine, pe el îl lasă rece orice. Dacă eu aș avea 26 de ani și aș fi campion mondial, nu mi-ar păsa, omule, de nimic pe lumea asta. Și atunci unde este presiunea? Nu are nici măcar un motiv de presiune, nici o echipă tare nu-i stă pe ceafă.

- S-ar putea întâmpla ca el să devină chiar colegul dv. de echipă deoarece - după consilierul lui Ferrari, Niki Lauda - el este cel mai rapid și cel mai rapid se potrivește doar în habitaclul unui Ferrari.

- La asta n-am nimic de zis, Schumacher ar fi un coleg grozav. **(I.G.)**

FLUFFY

și restul lumii

Stănești sunt o familie văcăroiană standard, de fix 3,5 membri. Membrul principal, dacă mă pot exprima așa (și iată că mă pot, devadă că e libertate), Sergiu Stănescu, este arhitect și lucrează într-un institut care proiectează blocuri de locuințe. Din păcate, blocuri nu se construiesc, încât institutul trăiește din mici ciubucuri: dughene, tarabe, cotețe și alte edificii specifice noii societăți. Soția lui (a lui Sergiu, nu a institutului), Maria, e contabilă în Ministerul Mediului. Sarcina ei principală e să contabilizeze trimestrial câți copaci mai are vatra străbună. Fiul lor (al Stăneștilor, nu al copacilor, terminați cu poantele), Ionel, este elev la Spiru, supradotat pentru sport, desen și dirigenție. În fine, jumătatea de membru se numește Fluffy, e mic, păros, detestă pisicile și are un pedigree cu rădăcini anterioare revoluției (e vorba de Marea Revoluție din Octombrie).

Familia Stănescu locuiește în Militari, într-un apartament cu confort sporit: două camere pe hol, apă rece aproape toată dimineața, apă caldă aproape în fiecare duminică, aer condiționat (adică e aer cu condiția să deschizi toate geamurile). Circulă cu metroul, mănâncă parizer, se uită la „Aur și noroi" - sunt ca noi, dintre noi.

Ceea ce urmează, iubiți cititori, este singurul serial interactiv din lume, în sensul că dv. (prin scrisori, telegrame, mesaje de adeziune) veți putea hotărî cine se duce unde, cine se cu cine, ce și cum se întâmplă. Vă rugăm însă să vă limitați la personajele serialului, întrucât posibilitățile noastre sunt modeste și Codul Penal e generos cu ziariștii.

Episodul I

MINORITARUL

În familia Stănescu, toată lumea are drepturi egale. Atâta doar că, resursele fiind limitate, drepturile se exercită pe rând (în definitiv, dacă rotația cadrelor funcționează brici, de ce n-am adopta și rotația drepturilor). Bunăoară, existând în casă un singur televizor și majoritatea emisiunilor-cheie fiind cam la aceleași ore, s-a semnat un **Tratat de Neproliferare a Răcnetelor**. Maria și-a câștigat accesul la toate serialele alea hispano-portughezo-moșierești pe care le vezi ca prin ceață din cauză că te bușește plânsul tot timpul. În schimb, Sergiu - negociind la sânge - a reușit interzicerea prin lege (în familie se practică autonomia legislativă locală) a Sfintei Barbara, să poată vedea și el un film serios, ceva cu explozii atomice, zombies, marțieni, CIA. Ionel are rezervate toate topurile. Profitând că la acele ore mici părinții se retrag cu torțe în patul conjugal, puștiul comută rapid pe filme sexy, să-și completeze cultura generală, că s-a-născprit bacul.

Bine-bine, o să ziceți (mizez pe faptul că mai sunteți încă pe fir), dar Fluffy? Ei, bine (de fapt: ei, rău), cu el se petrece o gravă discriminare. Sub pretext că n-a semnat **Actul Adițional** la Tratat (în realitate, profitând de poziția sa minoritară), lui Fluffy i s-a repartizat din oficiu doar „Tequila și Bonetti". E drept că filmul abundă în aluzii canin-licențioase, dar finalizarea acestora nu e niciodată prezentată, drept care Fluffy se simte, pe bună dreptate, frustrat.

Toate acestea n-au însă nici o legătură cu evenimentul petrecut în după-amiaza zilei de 20 iulie 1995, când Sergiu a năvălit în casă (pereții din BCA au vălurit ușor) răcnind:

- A căzut Guvernul!!

(va urma)

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Medicul lui Mao povestește

„Nici un alt lider din istoria omenirii nu a avut atât de multă putere asupra unui număr atât de mare de oameni și atât de mult timp ca Mao Zedong și nimeni nu și-a împins poporul într-o asemenea catastrofă." Mao Zedong, autorul uneia dintre cele mai mari tragedii ce s-a derulat neîntrerupt decenii la rând pe cea mai mare scenă a lumii - China, se dezvăluie aici. În familia dictatorilor, fie ei Ginghis Han, Stalin, Hitler, Ceaușescu, Mao nu are egal.

Dr. Li Zhisui și Mao Zedong împreună 20 de ani

A venit ordinul de prezentare la Mao

Grupul Unu era numele conspirativ al lui Mao și al suitei sale. Piscina era chiar piscina lui Mao. Pe atunci, în Zhongnanhai erau două bazine de înot: bazinul în aer liber, deschis pe timpul verii și folosit de toată lumea; bazinul acoperit fusese construit pentru toți conducătorii de frunte, dar, cu timpul, ceilalți lideri încetaseră să-l mai folosească și Mao îl considera acum drept al său.

Mao stătea culcat pe un pat de lemn. Era în pielea goală, întins pe un halat pluşat și partea de jos a corpului îi era acoperită cu un prosop. Citea. Trupul lui era la fel de puternic și de zdravăn cum mi-l aminteam când îl văzusem pentru prima dată, în Piața Tiananmen. Avea umerii largi, abdomenul voluminos. Fața lui păstrase aceeași strălucire de sănătate, părul era des și negru, fruntea largă, pielea lucie ca untul, delicată și fără păr, picioare oarecum subțiri pentru un trup atât de robust. Purta șosete cafenii. Avea labele picioarelor mari. Li Yinqiao a anunțat că sosisem și m-am scuzat imediat pentru întârziere, explicându-i că n-am putut să-mi las pacienții care așteptau deja de câteva ore ca să-i văd. Mao nu arăta deloc supărat. A pus deoparte cartea pe care o citea și l-a rugat pe Li să tragă mai aproape un scaun ca să mă pot așeza lângă el. Cei din paza lui Mao îndeplineau și funcția de servitori personali, făceau serviciu pe lângă el în grupuri de câte patru ziua și noaptea, douăzeci și patru de ore pe zi.

- Dumneata ești medic, a spus Mao zâmbind. Ai grijă de sănătatea dumitale și respecți un program strict de viață.

Ochii lui Mao păreau plini de înțelepciune și omul radia bunătate, nu atât prin cuvinte, cât prin expresia feței. Eram copleșit. Simțeam că sunt în prezența unui om mare. Fuma o țigară englezească 555, pufăind dintr-un țigaret.

Cum își alegea președintele oamenii

- Din momentul în care ai început liceul, educația dumitale a fost totalmente americană, a spus el, iar în timpul războiului de eliberare împotriva lui Chiang Kai-shek și a Guomindangului, americanii l-au ajutat pe Chiang. Americanii au luptat împotriva noastră și în Coreea. Cu toate acestea, îmi place să am în preajmă oameni care au fost educați de englezi și de americani. Mă interesează limbile străine. Unii consideră că ar trebui să învăț rusește, dar eu nu vreau. Prefer să învăț engleza. Ai putea să mă înveți chiar dumneata.

Mi-a povestit apoi că întemeietorul dinastiei imperiale Tang, împăratul Li Shimin (618-907), refuzase să asculte sfatul miniștrilor săi și acordase o încredere deosebită unui general cu o origine îndoielnică, mergând până acolo că îi permisese generalului să doarmă alături de el. Generalul era deosebit de talentat și îi fusese de mare ajutor împăratului. Cei doi se obișnuiseră să lucreze numai împreună.

- Erai abia un copil, spusese Mao. Ceea ce contează este sinceritatea.

Logica lui era foarte simplă, dar îmi lua de pe umeri toată povara trecutului meu. Mao era conducătorul suprem. Nimeni nu-l putea contesta. Îi eram recunoscător. Mao mă salvase.

26 decembrie 1967. Mao Zedong la împlinirea vârstei de 74 de ani. Mao împreună cu membri ai companiei întâi a Corpului Central al Gamizoanelor, în apropiere de piscina acoperită. La stânga lui Mao este Wang Dongxing, la dreapta lui - dr. Li.

Mâncare și filosofie

A intrat un om din gardă și a început să-i servească masa. Mao mă invită să mă servesc și eu. Erau patru feluri de mâncare - pește, porc cu ardei iute - una din mâncărurile lui preferate - miel cu praz și un platou cu legume. Înotau în ulei, dar nu aveau sos de soia și erau puțin sărate. Pentru cei mai mulți oameni, viața era grea la mijlocul anilor '50, hrana scumpă, iar uleiul un lux. Nu eram obișnuit cu uleiul și am ciugulit numai puțin din mâncare.

Am continuat apoi să stăm de vorbă. M-a întrebat dacă am studiat filosofia.

- Pe când eram student, abia dacă aveam timp să-mi citesc manualele, am răspuns. Aveam foarte puțin timp pentru alte lecturi. De atunci mi-am petrecut tot timpul cu pacienții. Am puțin timp ca să citesc filosofie. Dar am citit două eseuri ale președintelui - **Despre practică** și **Despre contradicție**.

Îmi plăcuseră sincer cele două eseuri. Mao scria bine - simplu și la obiect. **Despre practică** mă învățase că adevăratele cunoștințe se dobândesc mai curând făcând decât citind cum trebuie să faci - o lecție foarte folositoare pentru cineva care aspira să devină chirurg. **Despre contradicție** mă ajutase să înțeleg că soluționarea oricărei probleme necesită localizarea contradicției majore - că este necesar să mergi la rădăcină și să tratezi cauza, nu să te concentrezi asupra simptomelor. Mao a zâmbit.

În calitate de medic personal al lui Mao mă voi bucura de un respect aparte. Mao era conducătorul suprem al Chinei, adorat de milioane de oameni. Dar ducea o viață secretă, izolat chiar și față de cei mai apropiați colegi ai săi. Era foarte strict păzit. Pentru oamenii de rând Mao era o prezență misterioasă și îndepărtată pe care nu puteau nici măcar să viseze că o vor cunoaște vreodată personal. Până și înalții funcționari ai partidului nu-l vedeau decât la ședințe. În calitate de medic al lui personal, aveam să fiu în mod constant alături de el, învățându-l engleza, discutând filosofie și inițiindu-mă în activitățile cercului său intim. Pentru mine, toată lumea se schimbase.

O viață simplă de împărat

Despre Mao s-a spus întotdeauna că a dus o viață simplă, de ascet, exemplu în ceea ce privește modestia existenței. Când, după moartea sa, reședința lui a fost deschisă pentru vizitatori, au fost prezentate publicului hainele lui uzate, papucii roși și halatele ponosite, ca o dovadă a faptului că Mao sacrificase orice lux pentru a rămâne apropiat de condiția maselor.

Cu toate acestea, ducea o viață de împărat. Complexul lui era situat în inima Zhongnanhaiului, în centrul vechii incinte imperiale, exact între Lacurile de Sud și de Mijloc, orientat cu fața spre sud, în stil imperial. Cred că era locul cel mai bine păzit din lume. Străinii care veneau să-l viziteze pe Mao remarcau absența gărzilor înarmate - în realitate, acestea erau la tot pasul în Zhongnanhai, plasate discret și răspândindu-se în cercuri concentrice, având-l în centru pe Mao. Gărzile lui Mao, care îl și serveau (neiwei), aveau doar pistoale, dar securitatea asigurată de cercurile concentrice de paznici, începând de la zidurile complexului, era atât de strictă, încât Mao se afla ca într-un cocon perfect închis.

Totul pentru conducători

Traseele pe care le parcurgea Mao erau secrete chiar și pentru cei mai înalți demnitari ai partidului. Când făcea vizite în afara Zhongnanhaiului, mașina lui era parcată în altă parte, de teamă ca nu cumva numărul ei de înmatriculare să fie văzut și reținut. Chiar și așa numărul mașinii era schimbat foarte des. O mare parte din sistemul de măsuri de securitate fusese copiată după modelul sovietic, la puțin timp după preluarea puterii de către comuniști, dar păstra și multe prevederi din măsurile de pază minuțioase luate pentru protejarea împăraților chinezi, în timpul epocii imperiale.

Sistemul de procurare a hranei pentru Mao era complex, copiat tot după sovietici, dar păstrând și multe din sistemul imperial - și intra în subordinea Biroului Central al Gărzilor de sub conducerea lui Wang Dongxing.

Alimentele erau livrate la stația de aprovizionare de la Beihai, unde erau trecute prin două laboratoare - unul care analiza alimentele din punctul de vedere al prospețimii și valorii nutritive, celălalt pentru testele antiotravă. După ce treceau testele, alimentele erau trimise la un serviciu special de degustare, unde degustătorii triau alimentele înainte de a le trimite lui Mao. Același sistem costisitor funcționa și pentru ceilalți conducători de frunte și era copiat în mare măsură și de cei din provincie. Acest sistem costa foarte mult.

Ultima oră: Porcul n-are căutare la Guvern!

...ală

Mircea Coşea:

„FPS-ul e patronul absolut al României"

pag. 7

Nr. 31 ● 2 - 8 august 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de S.C. Publicaţiile FLACĂRA S.A. | Preşedinte - director general GEORGE ARION | Redactor şef Răzvan Dumitrescu

În sfârşit, după ce răbdarea multora a fost pusă la grea încercare, juriul şi-a încheiat deliberările şi a decis

PREMIILE FLACĂRA PE ANUL 1994

☐ Iată-i pe fericiţii laureaţi ai celor mai prestigioase premii din presa românească - Pulitzerul autohton! -, embleme ale valorii, ale respectului faţă de tradiţie şi de dorinţa de înnoire.

Omul momentului
Teodor Meleşcanu

Printul economiei
Dimitri Sturdza

Eseu
Al. Paleologu

Lexicografie
Mircea Zaciu, Marian Papahagi, Aurel Sasu

Poezie
Geo Dumitrescu

Proză
Mircea H. Simionescu

Teatru
Leopoldina Bălanuţă

Muzică
Georgeta Stoleriu

Plastică
Ion Gheorghiu

Istorie
Stelian Neagoe

Medicină
Costin Carp

Inventică
Carol Przybilla

Sport
Reka Lazăr-Szabo

Fair-play
Cristian Ţopescu

Reporter special:

Printre legionari, la Padina

■ Se întâmplă în 1995!
pag. 8

Stare critică:

Operaţiunea „Spargerea mafiei ţigăneşti"

■ Cine sunt protagoniştii şi ce fac ei
■ Alba - neagra legalizată cu sprijinul Ministerului de interne
pag. 9

Serial

În România nici câinii de rasă nu au pace

■ Un nou tip de mafie: ilegalităţi, arbitraje incorecte, bişniţă cu câini
pag. 6

MAŞINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul de un milion de lei

pag. 12-13

Punte de aur

De-a lungul a opt decenii și jumătate de existență, revista „Flacăra" a fost o prezență de prestigiu în concertul marii prese românești. Intenționăm să reproducem din când în când materiale apărute în revistă în decursul anilor, mai ales în perioada de început. O punte între prezent și trecut, între noi, cei de azi, și înaintași. Pe care, evident, o dorim punte de aur.

De astă dată, am ales un articol scris chiar de Constantin Banu, fondatorul și directorul revistei. El este consacrat ... literaturii de partid! Așadar, cititorul află cu mirare că această sintagmă nu este o creație a comuniștilor, ea exista încă din 1911! De parcă ar scrie astăzi, autorul demonstrează că " un asemenea produs monstruos" nu este literatură și că scriitorii n-ar putea accepta "rolul înjositor de ariergardă a unui partid politic".

Partidele politice și literatura

"Noua Revistă Română", care, într'unul din numerile sale trecute, a găsit cuvinte foarte amabile spre a vesti apariția publicațiunei noastre, revine în numărul din urmă, cu un articol intitulat: "Partidele politice și literatura".

Din acest articol aflăm că "Flacăra" a fost obiectul unei adevărate conspirațiuni din partea conducătorilor și membrilor partidului liberal, - o conspirațiune menită nu însă s'o distrugă, ci s'o impună publicului cititor.

"Noua Revistă" vorbește, astfel, despre "ajutorul făţiș pe care membrii patidului liberal îl dau întreprinderii literare a d-lui C. Banu " și afirmă că "partidul liberal întreg se pune în mișcare pentru a asigurá succesul întreprinderii ".

Citim cu uimire aceste senzaționale revelațiuni și nu regretăm decât un lucru: acela că sântem singurii cari n'am simțit efectele acestui ajutor făţiș și al acestei uriașe puneri în mișcare!

Este drept că "Flacăra", îmbrățișată cu bunăvoință de către scriitori, a fost întâmpinată cu multă căldură de cititori. Nu prea vedem însă ce acțiune va fi putut exercitá partidul liberal în toate acestea. Scriitorul acestor rânduri - membru al partidului liberal - ar fi fericit, din punctul de vedere politic, dacă organizațiunea din care dânsul face parte ar fi în stare să influențeze până și pe scriitorii și cititorii de literatură.

Cum adică? La un semn al partidului liberal, scriitorii se pun în mișcare: Coșbuc își desprinde lira din cui și cântă, spre slava acestui partid, minunata poemă "Poetul"; Anghel își risipește pulberea de aur a stilului său; Eftimiu răscolește lumea miraculoasă a basmelor; Goga își pune avântul subt tirania sonetului; Iosif găsește ritmuri noi și surprinzătoare; iar Sadoveanu, cu marea-i putere de evocațiune, recheamă o lume și o civilizație dispărute? La acelaș semn se mișcă apoi și marele public: învățători, preoți, notari, funcționari, tineri d'abiá ieșiți de pe băncile școalei, toți cititorii obișnuiți de literatură, toți smeriții și necăjiții cari, în mijlocul nevoilor și al grijilor de toată ziua, simt trebuința și găsesc răgazul de a trăí, cel puțin cu închipuirea, o vieață mai puțin uniformă decât aceea pe care soarta le-a hărăzit-o.

O, nu! Nici partidul liberal, nici partidul conservator și nici un partid politic din lume nu ar fi în stare să realizeze asemenea minuni. Și nici nu ar fi în căderea lor. Minunea, pe care "Noua Revistă" o atribue unor cauze ascunse și străine de literatură, nu se datorește în realitate decât prestigiului pe care colaboratorii "Flacărei" îl au în fața cititorilor și dorului de lumină, din ce în ce mai simțit, al mulțimei.

Partidele politice și-au îndeplinit rolul lor cultural atunci când nu numai au stabilit formele exterioare ale civilizației, dar au și asigurat, prin organizarea și îndrumarea învățământului și a tuturor așezămintelor de cultură, o desvoltare normală a energiilor sufletești ale poporului. Literatură de partid nu au menirea să facă pentru bunul cuvânt că un asemenea produs monstruos nici n'ar meritá numele de literatură. Cu atât mai puțin literații, cari sânt conștienți de rostul lor în mijlocul neamului, cari știu că misiunea lor este nu să învrăjbească sufletele, ci să le unească, înălțându-le în adorarea unor idealuri superioare și eterne, ar puteá să primească rolul înjositor de ariergardă a unui partid politic. Nu sântem deci, nu putem fi și nici nu aspirăm să fim oficiosul literar al partidului național-liberal.

Că unii din membrii acestui partid - ca și ai celorlalte partide - se vor fi interesând mai de aproape de literatură, lucrul este cu putință și de dorit. Omul politic este de sigur, prin excelență, omul realităților; aceasta nu-l poate împiedică însă de a păstrá, în sufletul său, "floarea albastră" a idealului și de a-și aținti, cu plăcere, auzul la glasul acelora cari au nobila menire de a da semenilor lor îndemnurile și mângâierile Artei.

În ce privește instituțiunile de credit, la al căror sprijin "Noua Revistă" face aluziune, ne permitem să încunoștiințăm direcțiunea acestei reviste că-i ținem la dispoziție numărul pe care "Banca Națională" a binevoit să ni-l refuze. Cât despre Creditul funciar, al cărui director, precum spune "Noua Revistă", în loc să scrie despre folosul băncilor cooperative, scrie despre viziunea unei Românii culturale și artistice,este adevărat că nu ne-a refuzat abonamentul. Tot așá de adevărat e însă că administrația noastră a uitat să i-l expedieze.

C. Banu ■

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5688/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general: **GEORGE ARION**
Membri: **Manuela Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu**
Director economic: **SILVIU ILIE**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate și suplimente speciale: **MIHAI SĂNDOIU**
Director difuzare: **MANUELA VASILIU**
Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefonne: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacție: **ADRIAN PETRESCU**
Telefon: (2559)
- **POLITICĂ** (2560) - Marian Ghițeanu, Roxana Stancu
- **EXTERNE** (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
- **SOCIAL** (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici
- **SPORT** (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu
- **FOTOREPORTERI** (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniță
- **CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ:** Pașcu Balaci, Ion Ceacâru
- **CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
- **SECRETARIAT DE REDACȚIE** (1453) - Crina Gorgoi
- **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin
Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY
Director publicații de divertisment: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**
Redactori șefi adjuncți:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Cătin Mărcușanu**, Dragoș Baltă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Cătin, Mirela Fotea, Eugen Majotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban, Mihai Șoldănescu
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL (2128): **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; (2600): Liliana Creju, Mariana Sânduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: ROMÂNIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX
Închiderea ediției: joi, ora 20

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Domnul Miliard

Încă nu s-au sfârşit comentariile în legătură cu tragerea la Loto 6 din 49 care l-a propulsat pe Gabriel Bobic din postura de mecanic auto într-un atelier din judeţul Argeş în ipostaza de miliardar. Unii îl invidiază cu admiraţie, ca şi cum pentru performanţa respectivă tânărul s-ar fi pregătit temeinic, de multă vreme, - „dom'ne, jos pălăria, înaltă clasă, ce le-a potrivit de bine, l-au ieşit la fix"; alţii îndulcesc cu ură la bănetul lui - „halal să ne fie, uite ce neica nimeni ne-a suflat caimacul". Dar tot mai mulţi dintre participanţii la acest joc care a căpătat, prin abilitatea organizatorilor, o popularitate extraordinară, încep să-şi pună întrebări în legătură cu modul cum funcţionează, deoarece nu există o transparenţă a desfăşurării lui. A trecut vremea extragerilor numerelor câştigătoare în prezenţa publicului. Între tragerea propriu-zisă şi ceea ce vedem duminică seara la televizor se pot truca multe. Oricând, prin procedee de o simplitate năucitoare, pot să ne apară în faţa ochilor bilele cu numerele pe care le-au fixat unii. Înzestrarea agenţiilor cu tehnică modernă, controlul absolut asupra buletinelor, sunt, fără doar şi poate, necesare, uşurând operaţiunile care altfel ar presupune existenţa unei armate de funcţionari. Dar, în acelaşi timp, după cum susţin unii, mijloacele sofisticate ale tehnicii de calcul pot să faciliteze înşelătoria; de pildă, dirijarea unor sume importante acolo unde e nevoie de ele, în interesul cuiva anume. Suntem doar în pragul unui an electoral. Ce poate fi mai simplu decât să cazi la învoială cu anumiţi indivizi care, pentru o recompensă serioasă, deloc neglijabilă, să pozeze în fericiţi câştigători a sute de milioane, din care o parte şi-o reţin ei, iar restul e destinat acoperirii unor cheltuieli de propagandă?

Vă mai amintiţi de cacealmaua cu „Lozul apartamentelor"? Într-un stat cu adevărat civilizat, cu legi precise şi aplicate riguros, afacerea veroasă ar fi dus la smulgerea de pe scaunele lor a unor inşi cu iefuri grase; la noi a fost doar o furtună într-un pahar cu apă. Un reporter dibaci ar da lovitura vieţii lui dacă ar dovedi că statul român e mai escroc în organizarea jocurilor decât Ioan Stoica, patronul defunctului „Caritas", deoarece ţine ascunse multe lucruri pe care ar trebui să le ştie oricine e interesat de ele. Ce procent din încasări revine câştigătorilor? Nu cumva e infim? Dar dacă s-ar studia standardul de viaţă al unora dintre îmbogăţiţii peste noapte la Loto, la Pronoexpres, s-ar dezvălui oare că ei nu se apropie nici pe departe de ceea ce ar presupune norocul abătut asupra lor? Dar dacă aceste jocuri sunt modalităţi subtile de spălare a unor bani proveniţi din afaceri necurate? Sunt întrebări pe care, repet, tot mai mulţi şi le pun. Iar eu, înşirându-le, sunt perfect convins că-mi retez orice şansă de-a câştiga vreodată. Sau, dimpotrivă, s-ar putea să se dirijeze şi spre mine o sumă cu multe zerouri, pentru a nu mă mai face ecoul unor nedumeriri de bun simţ. Care, evident, ar putea fi atât de uşor spulberate.

Parlamentarii şi teritoriul

„Bucovina a devenit o semicolonie"

Lipsa oamenilor politici autentici dintr-o comunitate produce o „gripare" a întregului mecanism socio-economic. Din acest punct de vedere, situaţia Bucovinei este de-a dreptul îngrijorătoare, susţine dl Constantin Sofroni, preşedintele Consiliului Judeţean Suceava. „Dintr-o exterioritate geografică, aşa cum este judeţul Suceava, el a devenit şi o exterioritate economică şi socială, prin faptul că acest judeţ nu este reprezentat la sectoarele de vârf, în executiv, nici măcar printr-un ministru, un secretar de stat sau un director general. O participare a unui reprezentant al judeţului în conducerea executivă ar putea avea o influenţă profitabilă asupra unor decizii care privesc soarta economiei şi a oamenilor din această parte a ţării, aşa cum au spre exemplu judeţele Bacău şi Iaşi, fără să mă mai refer la faptul că nu avem nici o reprezentare de calitate în Parlament".

Dl Constantin Sofroni ne semnalează că dintr-un judeţ producător, Suceava a devenit în ultimii ani un fel de **semicolonie**, care asigură materiile prime pentru industriile din ţară şi străinătate. Este vorba de exportul masiv de cherestea care creează mari probleme unor prestigioase fabrici de mobilă din zonă, de carne în viu, piei crude etc., la care se adaugă falimentul producţiei de cartofi şi al turismului. Concludent este faptul că un judeţ care reprezintă 3,6% din suprafaţa ţării şi 3,2% din populaţie participă la bugetul naţional cu doar 1,3%. Cu o rată a şomajului (14%) cu mult peste media pe ţară şi cu aproape 50% dintre salariaţii sectorului productiv implicaţi într-un joc „original" în cadrul bugetului - „şomajul tehnic" etc. - deci fiind în realitate tot bugetari, Bucovina se află în pragul colapsului.

Dar ce activitate au parlamentarii acestei „semicolonii", care este şi „opera" lor, ce fac ei acum în lunga lor vacanţă? Sunt întrebări la care-i invităm să răspundă opiniei publice. Până atunci îi vom prezenta şi ne vom permite doar câteva remarci. Partidul de guvernământ este reprezentat prin doi senatori (Nicolae Senciuc şi Mihai Nistor) şi cinci deputaţi (Nicolae Lazăr, Corneliu Monoranu, Sabin Ghilea, Viorel Munteanu şi Anatolie Costin). Cu mici excepţii, doar nume care au fost asociate unor „evenimente" cu conotaţii negative (chefuri la fostul restaurant al P.C.R., bătăi şi scandaluri în forul legislativ). Opoziţia este reprezentată de dl deputat Emilian Bratu (PNŢCD), recent debarcat din funcţia de preşedinte al Comitetului Judeţean pentru deplorabila sa prestaţie de „politician", de dl deputat Vasile Mîndroviceanu, teleportat în P.A.C. înaintea alegerilor din 1992, după o lungă somnolenţă cu carnetul roşu sub pernă, precum şi de doamna senator Maria Matilda Ţeţu, din Bucureşti, care a reuşit rara performanţă de a se unifica liberal din cinci mişcări: PNL-PNLCD-PL'93-PNLCD-PNL. Mai multă atenţie merită dl deputat Vasile Mîndroviceanu (PAC-PL'93-PNL) deoarece a ajuns recent preşedintele C.D.R. Suceava. S-a remarcat înseosebi prin atacurile sale la adresa unor lideri politici (Horia Rusu şi Dinu Patriciu) şi continuă să facă parte din A.G.A. de la S.C. „Ambro" S.A. Suceava, deşi apare la conferinţe de presă alături de dl Mircea Ionescu-Quintus, unde tună şi fulgeră împotriva parlamentarilor care s-au compromis în acest mod. Un alt deputat sucevean, Teodor Constantinescu (P.R.M.), este un om inofensiv, cu resurse intelectuale limitate, deşi face parte din Comisia pentru controlul S.R.I. (sau tocmai de aceea, dle Virgil Măgureanu?). Singurul parlamentar care reprezintă la un nivel profesionist judeţul Suceava este senatorul Cristian Sorin Dumitrescu (P.D.), un tânăr om politic bine pregătit, cu studii în Franţa. O figură frumoasă face şi colegul său, deputatul Mihai Chiriac, apreciat şi simpatizat de alegători. Prea puţin pentru un judeţ atât de mare!

Din Suceava,
CONSTANTIN SEVERIN ■

La alegerile din 1996

Peste 40% din tineri nu vor vota!

Conform declaraţiei dnei Viorica Chiver, cercetător ştiinţific la Centrul de studii şi cercetări pentru probleme de tineret, peste 40% din tineri au declarat că nu vor vota la alegerile din 1996. Statistica arată şi motivele acestei situaţii: „Tinerii se simt neînţeleşi sau simt că cei care ar trebui să realizeze pentru ei o protecţie socială nu sunt în stare s-o facă! La ora actuală ei au încredere, în proporţie de 90%, în armată şi în biserică. Tinerii, în general, nu au încredere în partidul de guvernământ, în partidele de opoziţie, în instituţia prezidenţială şi în Parlament.

Niciodată generaţia tânără din România nu va accepta, ca om politic, o persoană care nu şi-a terminat şcoala, care vorbeşte agramat şi care nu e în stare să se facă înţeles de ceilalţi".

DAN GHEORGHE ■

Mileniul trei fără un sfert

Război și teatru

„Liberation", care nu este cel mai adormit ziar francez, a lansat știrea, imediat propagată de alte mijloace de informare, că la Pale un avion a efectuat un scurt raid de bombardament. Dat fiind că Pale e fieful sârbilor bosniaci și că aparatul ar fi fost francez, chestiunea s-a dilatat vertiginos în mediile de comandă nu numai la Paris, dar și în Africa, unde președintele Chirac se afla în primul său turneu prezidențial. Dezmințirile au curs cu grăbire, iar strategii Franței glorioase s-au precipitat să detalieze imposibilitatea unei asemenea acțiuni. O asemenea inițiativă, s-a spus, este aberantă. Aberantă au considerat-o și reprezentanții comandamentului NATO de la Neapole, acolo unde s-au comasat trupele aeriene de „intervenție" în Bosnia. Opinia publică a avut însă o altă reacție: nimănui nu i s-a părut absurd ca un aparat francez să riposteze, mai ales că francezii mor pe capete la sol victimizând cu prisosință statutul lor de bieți arbitri într-un meci de o rară rapacitate. Vom înțelege din această debalansare de atitudine, între factorii occidentali de decizie și simplii cetățeni francezi, că între oportunitatea politică și emoția socială s-a căscat o prăpastie. Spre deosebire de familiile franceze îndoliate, conducătorii de la Paris au o altă optică privind costurile intervenției în Bosnia. O „intervenție" care se dovedește, cu brio, un fel de teatru în teatru. Evenimentele consumate în ultima vreme - accentuarea confruntării, căderea pe rând a enclavelor musulmane, operațiunile incredibile de evacuare în masă, sterilitatea scandaloasă a unor conferințe proeminente pe tema bosniacă - lasă să se înțeleagă că marele coșmar având capitala Sarajevo este scăpat cu rigurozitate de sub control.

Istoria demersurilor occidentale și internaționale în această chestiune este lungă și pavată cu rezultate ridicole. Mai rar în cronica diplomației europene o asemenea acumulare de piruete complet gratuite. Mai rar echiparea diplomatică a unui conflict cu atâtea personaje simandicoase bune de umplut scaune și de emis vorbe. Mai rar atâtea deziluzii izvorâte din același ghem de confruntare. Și, mai presus de orice, mai rar asemenea ofense repetate și adâncite la adresa unor instituții care au intrat în joc credibile și l-au continuat pe post de bufoni. Niciodată ONU sau NATO, SUA sau trilaterala atât de autoritară în alte ocazii (Franța, Anglia, Germania) nu au înghițit contracronometru atâtea scatoalce. Faptul că o mare putere militară s-a împotmolit în Cecenia este una și că o întreagă comunitate mondială, mandatată, s-a împotmolit în Bosnia este cu totul altceva. Asistăm, de fapt, la amurgul nu atât al disciplinei mondiale liber consimțite, cât la amurgul capacității de intervenție a omenirii pe o cangrenă care o poate acapara. Firește, reacții coercitive la debandada bosniacă vor fi. Măsuri politice și compromisuri oculte se vor mai iniția. Dar un lucru a devenit mai mult decât clar: demontarea echilibrului est-vest a atras după sine o relaxare care asigură conflictelor inițial mici capacități nebănuite de a se extinde și a deveni insolubile. Chestiunea „cine are dreptate: sârbii sau musulmanii?" nu mai este de mult de actualitate. De actualitate rămâne presantă problema patologiei războaielor locale într-o lume nepregătită să se autogestioneze global. De aici decurg procese noi, evoluții noi și, desigur, degradarea la scenă deschisă a metodologiei politice care până acum părea fertilă...

RADU BUDEANU ■

Puls

Unele interese și legea electorală

Unul din punctele fierbinți ale viitoarei sesiuni parlamentare va fi, cu siguranță, legea electorală. Despre acest subiect se discută mult încă de pe acum. Ziarul *Adevărul* a pornit o campanie susținută având drept scop modificarea scrutinului. Cu alte cuvinte, în loc de vot de listă, să implementăm și noi votul uninominal. Principalul argument a fost acela că cetățenii vor avea posibilitatea să aleagă persoana care să-i reprezinte și nu o listă de candidați despre care se știe în general foarte puțin. S-ar întări în acest mod legătura dintre interesele alegătorilor și demersul politic al celui desemnat să-i reprezinte. Desigur, acest argument nu poate fi ignorat. Cum nu poate fi ignorată nici situația care s-ar crea o dată cu introducerea noului sistem și anume îngreunarea procedurii de votare din cauza complicatelor buletine pe care le presupune acest sistem. Nimeni nu mă poate convinge că cetățenii se vor descurca de minune la urne în atare situație din moment ce la trecutele alegeri, când buletinele de vot erau cât se poate de simple, au existat peste un milion de sufragii anulate.

Celălalt argument invocat de cotidianul menționat - anume că un sondaj comandat de redacția în cauză arată că peste 70% din persoanele chestionate doresc acest nou sistem - nu are chiar atâta greutate pe cât sugerează cifrele. Nu cred că cei care au elaborat chestionarul cu pricina au adresat celor intervievați și întrebarea: „Ce este sistemul de vot uninominal?" Cu siguranță că ar fi avut unele surprize. În definitiv, probleme cu mult mai simple ne aduc pe micul ecran răspunsuri celebre în emisiunea realizată de bine cunoscutul personaj Mitică. Cert este că problema legii electorale preocupă în mare măsură forțele politice actuale. Știm deja că PDSR dorește să mărească pragul de acces în Parlament la 5%. Știm că și CDR vrea același lucru, iar dnii Adrian Năstase și Emil Constantinescu s-au întâlnit și au discutat acest subiect. Mai mult decât atât, într-o discuție purtată cu un redactor al revistei noastre, liderul partidului de guvernământ n-a negat că s-a realizat chiar o înțelegere pe această temă. Cu siguranță că PDSR știe exact ce urmărește procedând astfel. Oare cei care reprezintă CDR pe la astfel de întâlniri au calculat cu exactitate consecințele?

Prin culisele partidului de guvernământ nu se vorbește numai de pragul de admitere în Parlament ca singură modificare la legea electorală.

Există voci care insistă că pentru o alianță de partide procentul minim de acces în forul legislativ trebuie să se calculeze înmulțind pragul de 5% cu numărul de formațiuni politice din alianță. Cum în CDR sunt 7 partide, ar rezulta un prag de 35%. Să fim serioși, o asemenea zestre de procente nu va aduna nici o Alianță din România. Ce ar fi de făcut în atare situație? Unele partide ar fi nevoite să fuzioneze. Îmi închipui deja cum ar arăta tărăboiul care s-ar isca. Există în CDR partide care au propriile lor probleme interne, nemaivorbind de relațiile tensionate dintre formațiuni. Duelul PNL - PNLCD este doar un exemplu. Ar fi deci interesant de știut cât anume s-au înțeles dnii Constantinescu și Năstase. Dar despre acest aspect, cu altă ocazie.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

De câte ori s-a întâmplat la fel?

Repetiția e mama istoriei

Recenta aniversare a Revoluției franceze a stârnit, din nou, numeroase comparații cu evenimentele petrecute, două secole mai târziu, în România. Remarcabila lucrare *Napoleon, Franța și Europa*, de Andrina Stiles, editată în celebra colecție „Acces la istorie" de către Hodder & Stoghton și oferită cititorului român de către Editura All, prilejuiește câteva reflecții cel puțin interesante.

În 1799, constatând impasul în care ajunsese administrația postrevoluționară, Directoratul decide să-l cheme pe Napoleon din Egipt. Înainte ca acest apel să ajungă la el, Bonaparte pornise deja spre Paris, simțind că „acum e momentul" (nu există informații dacă „și-a luat la revedere de la colegi"...). Intenția Directoratului era de a folosi un personaj deja legendar pentru a forța modificarea Constituției, care devenise inoperantă, după care Napoleon ar fi trebuit să se retragă elegant. Rezultatul a fost cu totul altul: Bonaparte a preluat puterea absolută printr-o lovitură de stat. Justificându-și actul de la 18 Brumar (9 noiembrie) printr-o proclamație către țară, el avea să susțină - între altele - că în Consiliul celor Cinci Sute **douăzeci de asasini s-au repezit să-mi străpungă pieptul** (peste două veacuri, imaginea avea să devină și mai dramatică: „am stat sub gloanțele teroriștilor"). Realitatea era ceva mai prozaică: fusese îmbrâncit și huiduit.

Refuzând postul onorific, reprezentativ, de Mare Elector, pe care îl prevăzuse Siyès, Napoleon a obținut ca în toate problemele decizia finală să-i aparțină lui. Pentru că a acceptat să renunțe la ideile sale, Siyès a fost recompensat cu președinția Senatului și o întinsă proprietate la țară - procedeu pe care Prim Consulul (ulterior Împărat) avea să-l utilizeze în repetate rânduri. Sufragiul universal și guvernul reprezentativ au fost asigurate doar în teorie. Puterea era în mâinile unui singur om, care - pentru a-și legitima poziția și politica - a recurs de mai multe ori la referendumuri naționale. Fraudele și neregulile de organizare a acestora au făcut ca acțiunile lui Napoleon să fie validate pe baza votului unei proporții reale mai mici de 20% din populație!

Un alt procedeu intens utilizat a fost infiltrarea celor două corpuri legiuitoare (Tribunatul și Legislatura) cu oameni fideli șefului statului, în paralel cu diminuarea rolului jucat de aceste instituții. La acestea s-au adăugat și s-au perfecționat continuu: cumpărarea sprijinului politic prin decorații, titluri și proprietăți; consolidarea statului polițienesc (sistem diabolic condus de Fouché și bazat pe o vastă rețea de informatori, în toate mediile); oprimarea până la desființare a presei independente; controlul riguros al programelor și instituțiilor de învățământ; o puternică propagandă oficială; sprijinirea religiei cu condiția ca „această religie să fie în mâinile guvernului" (ca iacobin, Napoleon era un fel de libercugetător, dar dădea bine să pară cucernic).

În cinci ani de la lovitura de stat, din idealurile Revoluției franceze nu rămăsese mare lucru și atitudinea lui Napoleon - care se considera un despot luminat - avea toate motivele să stârnească uimire și dezamăgire, deși, firește, el lupta pentru bunăstarea poporului său, pentru un sistem politic superior, modern, pentru afirmarea Franței în Europa etc. (Deși în domeniul militar nu e cazul să facem vreo comparație, trebuie remarcat că, urmare a politicii externe napoleoniene, după „cele o sută de zile" teritoriul Franței devenise mai mic decât înainte de 1799...).

Dacă toate acestea ar fi urmat exclusiv unor jocuri de culise, ar fi mai ușor să spunem: omul a încercat, n-a ieșit cum a vrut, erau vremuri tulburi, orice tranziție presupune sacrificii și bâjbâielile sunt inevitabile. Numai că în 1789, ca și două secole mai târziu, pentru idealurile revoluționare cursese foarte mult sânge. Păcat, păcat.

Ridicat pe valul unei revoluții, cel devenit între timp monarh absolut ajunge să întrebe retoric: **„Cine a proclamat principiul că rebeliunea este o datorie? Cine a lingușit poporul, proclamându-i suveranitatea, pe care este incapabil să o exercite?"**. Încă mai tranșant, el avea să afirme chiar că **„o revoluție este una din cele mai mari rele care pot lovi omenirea"** dar, din fericire, **„împăratul a vindecat rănile pe care Revoluția le-a provocat"** (este vorba despre bine cunoscutul principiu conform căruia orice mișcare de stradă este legitimă până ajung eu la putere, după aceea devine anarhică și ilegală). Textul Constituției din 1799, născută și - în mare parte - scrisă de Bonaparte însuși, evita orice referință la Drepturile Omului, după numai un deceniu de la istorica lor proclamare!

Pe de altă parte, Consulatul n-a materializat schimbări prea mari față de Directorat. Paradoxal, în urma unei lovituri de stat, au fost păstrați în funcții foarte mulți demnitari. Mai mult, Consiliul de Stat și administrația locală copiau destule elemente din timpul Bourbonilor și, după ce Consulatul a devenit ereditar, Napoleon nu s-a sfiit să afirme că adminsitrația monarhistă **„a fost cea mai perfectă care a existat vreodată"** și că - aici, vă rog, multă atenție - **„dacă Louis XVI ar fi fost mai adaptabil, ar fi putut rămâne rege!"**

Nu aveți impresia că toate acestea le-ați mai auzit o dată, petrecute și afirmate mult mai recent?

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

„Gâlceava" PDSR - PUNR - PRM - PSM

☐ Ultimul episod (pentru noi) va continua (pentru ei)

Dosarul complet al certurilor continue dintre PDSR și aliații săi este, după cum puteți observa, extrem de voluminos. Ne-au fost necesare două numere de revistă și totuși n-am reușit să expunem, fie și succint, toată istoria de până acum a acestui concubinaj păgubos. De ce concubinaj și de ce păgubos? Răspunsul se află în rândurile care urmează. Lăsăm la latitudinea cititorilor noștri să decidă dacă o astfel de relație instalată în rândul unor formațiuni care ne guvernează poate fi benefică. Oricum, prezentăm acum ultimul episod din Dosarul nostru, cu precizarea că acesta cuprinde, după cum se vede, retrospectiva ultimilor 3 ani. Indiferent de ceea ce se va întâmpla în 1996, noi nu vom mai reveni asupra subiectului cu pricina. Pentru că lucrurile vor continua în aceeași notă. Aceleași versuri, aceeași muzică. În rest, nu se va întâmpla nimic. Puneți pariu?

„Noi suntem foarte modești"

● 14 octombrie 1992 - Ilie Verdeț, președintele PSM, declară la ședința Comitetului Director al partidului: **„PSM nu dorește cu orice preț să intre în noul guvern. Acest partid nu va condiționa eventuala sa participare de obținerea unor anumite fotolii guvernamentale".**

● 4 noiembrie 1992 - Nicolae Văcăroiu este însărcinat cu formarea noului guvern. Ilie Verdeț se bucură: **„Salutăm pasul făcut".**

● 19 noiembrie 1992 - Printre cele 260 de voturi cu care obține învestitura noului cabinet, se numără și cele ale lui Corneliu Vadim Tudor, Adrian Păunescu, Tudor Mohora.

„Nu vom ezita să înlăturăm guvernul"

● 26 februarie 1993 - La conferința de presă a PRM, Corneliu Vadim Tudor critică vehement programul de guvernare: **„Este un program de dreapta, antipopular și antimuncitoresc. Dacă propunerile noastre nu vor fi luate în seamă, PRM nu va acorda sprijinul parlamentar și logistic actualului guvern și va propune schimbarea lui".**

● 30 martie 1993 - Se dezbate în Parlament Legea bugetului. La conferința de presă a PSM Tudor Mohora declară: **„Deși are unele observații, PSM va vota proiectul pentru că nu există alternativă".**

● 21 octombrie 1992 - După runda de consultări a președintelui Iliescu cu delegațiile partidelor parlamentare, liderul PRM, C.V. Tudor, afirmă: **„Noi suntem foarte modești. Orice ni s-ar da, am putea accepta, pentru că totul este important, chiar și Secretariatul de Stat pentru Handicapați".**

● 5 noiembrie 1993 - Nefiind de acord cu componența delegației care urma să negocieze cu FMI, Tudor Mohora declară: **„Nu vom ezita să înlăturăm guvernul".**

● 8 noiembrie 1993 - Vicepreședintele PSM, Tudor Mohora, declară: **„Guvernul nu are nevoie de acordul nostru pentru tratativele cu FMI".**

● 6 decembrie 1993 - PSM inițiază o moțiune simplă împotriva cabinetului Văcăroiu.

● 10 decembrie 1993 - PSM renunță la moțiunea simplă.

În ianuarie 1994 Tudor Mohora era pentru Adrian Păunescu „fratele Tudor". Tot atunci, cel mai greu senator din România era pentru Tudor Mohora „prietenul Adrian". Acum, deși se privesc de la distanță, cei doi gădilă aceeași coardă roșie a mandolinei guvernamentale.

„Armonizarea pozițiilor" cu „recalcitranții și neserioșii"

● 15 ianuarie 1994 - Plenara PSM. Nu putem să nu reamintim că la această plenară Tudor Mohora este pentru Adrian Păunescu „fratele Tudor", iar Păunescu pentru Mohora este „prietenul Adrian". Cât privește participarea la guvernare, **„nu ne putem permite să fim părtași la o astfel de guvernare".**

● 18 ianuarie 1994 - Reuniune a conducerilor PSM, PRM, PUNR și PDAR. Concluzia întâlnirii: **„PDSR ne duce cu preșul, promițând ministere și alte posturi în executiv".** Cei prezenți au evocat posibilitatea introducerii unei moțiuni simple sau chiar a unei moțiuni de cenzură împotriva guvernului Văcăroiu.

● 20 ianuarie 1994 - În propriul său ziar, **Vremea**, Adrian Păunescu, prim-vicepreședinte al PSM, declară: **„PSM nu va mai sprijini guvernul PDSR".**

● 20 ianuarie 1994 - În **România Mare**, C.V. T. acuză de spionaj în favoarea unei puteri străine, de legături cu CIA și Intelligence Service, pe Dan Mircea Popescu, prim-vicepreședinte al PDSR, și pe Adrian Năstase, președinte al aceluiași partid.

● 22 ianuarie 1994 - PSM și PRM declară că sunt de acord cu forma protocolului PDSR-PUNR, dar că doresc, de asemenea, să participe la guvernare.

● 24 ianuarie 1994 - Tudor Mohora declară că **„s-a convenit ca PUNR să fie primul partid care să intre în guvern, iar până la 1 martie să intre și celelalte, în baza unui angajament scris".**

● 29 ianuarie 1994 - Tudor Mohora declară: **„Suntem hotărâți să continuăm tratativele până la armonizarea pozițiilor".**

● 19 februarie 1994 - La ședința organizației PDSR București, Adrian Năstase declară: **„Cu PRM nu se poate face coaliție pentru că sunt recalcitranți și neserioși. PSM nu e de acord cu coaliția, deoarece prezintă niște condiții și sunt în afara platformei-program a PDSR".**

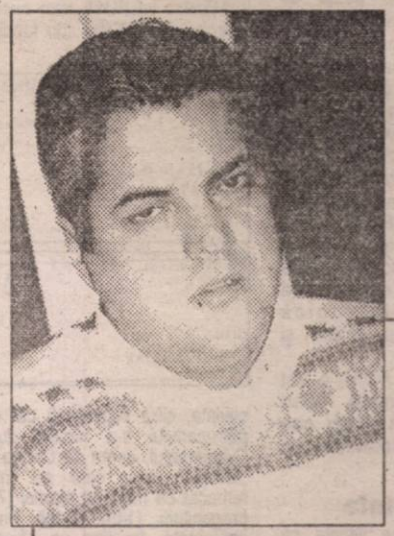

Domnul din imagine este autorul unei constatări cât se poate de corecte. "Nu se poate face politică cu acești copii neastâmpărați". Așa comenta Adrian Năstase relația cu partidele aliate PDSR-ului. Și cum guvernarea continuă în aceeași formulă, îl lăsăm pe cititori să determine cât preț se poate pune pe vorbele actualei puteri.

De la „dărâmăm guvernul", la „sprijinim necondiționat guvernul"

● 14 ianuarie 1995 - PSM aprobă protocolul cvadripartit. Adrian Păunescu declară: **„PSM își va păstra identitatea și opiniile în raport cu PDSR".**

● 20 ianuarie 1995 - PDSR, PUNR, PRM și PSM semnează Protocolul cvadripartit.

● 6 martie 1995 - Deputatul Silviu Șomâcu (PSM) declară că „PSM va vota **Legea de accelerare a privatizării numai dacă PDSR acceptă semnarea unui protocol adițional prin care PSM să intre la guvernare".**

● 7 aprilie 1995 - Comitetul Director al PRM hotărăște convocarea Adunării Extraordinare a parlamentarilor, primarilor și consilierilor acestui partid în prima decadă a lunii mai în scopul anulării Protocolului cvadripartit și retragerii sprijinului acordat guvernului.

● 10 aprilie 1995 - Adrian Păunescu declară: **„Este posibilă o ruptură între PSM și PDSR, deoarece partidul de guvernământ încalcă prevederile Protocolului cvadripartit promovând legi și ordonanțe fără consultarea aliaților politici".**

● 10 aprilie 1995 - Deputatul PRM Florea Danciu declară: **„Întrucât PDSR nu și-a respectat angajamentul asumat prin Protocol, PRM se consideră dezlegat de orice obligații și se declară împotriva PDSR".**

● 11 aprilie 1995 - Senatorul PRM Ion Mocioi declară la BBC: **„Partidul nostru nu se mai consideră parte din arcul guvernamental, pentru că nu a primit nici un post în nici un minister".**

● 13 aprilie 1995 - După ședința Delegației Permanente a PDSR, Adrian Năstase anunță că PRM și PSM vor primi posturi în viitorul guvern.

● 14 aprilie 1995 - PSM dă un comunicat în care afirmă că nu dorește să participe la guvernare, deoarece propunerile formulate de PSM în Protocolul cvadripartit nu sunt luate în seamă și **„nu dorește să facă parte dintr-un cabinet care aplică numai programul PDSR".**

● 4 mai 1995 - Deși anunțaseră că vor vota împotriva Ordonanței nr. 1, senatorii PSM și PRM votează pentru aprobarea actului guvernamental.

● 6 mai 1995 - Comitetul Director PRM declară că sprijină în continuare guvernul Văcăroiu. Tot azi, după finalizarea lucrărilor, PRM dă un comunicat în care cabinetul Văcăroiu este acuzat că nu este în stare să relanseze economia și să asigure o creștere reală a nivelului de trai și cheamă guvernul și PDSR la **„adoptarea unor măsuri excepționale pentru scoaterea țării din prăpastia crizei".** Adunarea Extraordinară anunțată, din 7 aprilie, nu se mai convoacă.

● 12 mai 1995 - Delegația Permanentă a PDSR hotărăște să acorde PSM posturi de secretari de stat în Ministerul Industriilor și Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

● iunie 1995 - (continuare și în iulie) - Corneliu Vadim Tudor declanșează o campanie extrem de violentă împotriva președintelui Ion Iliescu, pe care îl acuză, printr-o scrisoare a unor inexistenți 300 de ofițeri, de trădare, de vânzarea țării și îl amenință cu pedeapsa capitală. Relația PDSR - PRM continuă.

● 22 februarie 1994 - La întâlnirea cu staff-ul PDSR, președintele Iliescu cere ferm **„încetarea oricărei colaborări cu liderul PRM, întrucât acesta aduce numai deservicii partidului și președinției".** Tot atunci, Iliescu îl caracteriza pe **Adrian Păunescu drept „principalul promotor al restaurației comuniste".**

● 15 iunie 1994 - PDAR părăsește „Pentagonala".

● 29 august 1994 - PSM declară că nu poate să accepte o înțelegere politică bazată exclusiv pe programul PDSR și că nu acceptă să participe la guvernare alături de PDSR și de PUNR.

● 6 noiembrie 1994 - PRM, prin vocea lui Corneliu Vadim Tudor, decide prelungirea sprijinului acordat guvernului Văcăroiu.

● 24 iulie 1995 - În ciuda afirmațiilor lui Ilie Verdeț, cum că relația cu PDSR poate deveni inoperantă, prim-vicepreședintele Adrian Păunescu declară că PSM sprijină necondiționat guvernul Văcăroiu.

ROXANA STANCU ■
MARIAN GHIȚEANU ■

S.O.S.

Chinologia românească în pericol

❑ Un nou tip de mafie: ilegalităţi, arbitraje incorecte, bişniţă cu câini

Inspiraţi de reportajele pe care TVR le-a realizat în nenumărate rânduri cu ocazia unor expoziţii chinologice organizate în ultimii ani în România, ne-am gândit că cititorii noştri ar fi deosebit de interesaţi în a pătrunde în culisele acestei frumoase pasiuni: creşterea câinilor de rasă. Am plecat iniţial de la premisa că în ţara noastră există mulţi iubitori de animale, dar şi o tradiţie în ceea ce priveşte chinologia.

Preţ de câteva luni, reporterii noştri s-au ocupat de acest subiect. Acum, când munca lor se apropie de sfârşit, suntem în măsură să vă aducem la cunoştinţă o situaţie care contrastează flagrant cu nevinovatele imagini surprinse la TVR. Începând cu acest număr, vă propunem un interesant serial. Veţi face aşadar cunoştinţă cu haosul cvasitotal care s-a instalat în chinologia românească, cu abuzuri şi arbitraje incorecte, cu bişniţa şi traficul de câini de rasă şi nu în ultimul rând cu persoane al căror nume se leagă de relele mai sus enumerate.

Activităţile legate de creşterea câinilor de rasă nu sunt nicăieri în lume lăsate de izbelişte. Peste tot există organisme bine structurate care supraveghează atent modul cum evoluează rasele, selecţia câinilor fiind guvernată de reguli cât se poate de stricte. Astfel spus, chinologia este o activitate ştiinţifică, numai aşa fiind posibilă stabilizarea caracteristicilor diferitelor rase. Din acest motiv există Federaţia Chinologică Internaţională, (FCI) organism la care este afiliată şi Asociaţia Chinologică din România.

● În perioada 30-31 mai a.c., la Bruxelles a avut loc şedinţa secţiei FCI Europa şi adunarea generală a FCI. Aici s-a vorbit destul de mult şi despre România. S-a vorbit de pildă despre invazia vestului Europei cu câini şi certificate false din statele fostului lagăr socialist, cu precădere din ţările fostei URSS. Numele ţării noastre a fost şi el asociat cu ilegalităţi în emiterea actelor pentru câini de rasă.

La şedinţa cu pricina, România, mai precis AChR, a fost reprezentată de preşedintele acestei organizaţii, Mihai Dragodan. Vom vedea pe parcursul serialului nostru cine este acest personaj şi cât suflet pune el în activităţile pe care le desfăşoară.

Cum şi cine falsifică actele

● Fiindcă tot a venit vorba despre acte false, ilegale, să prezentăm un exemplu semnificativ. Certificatul din facsimil aparţine unui exemplar din rasa PECHINEZ, pe numele său PUSI. Figurează înregistrat în Cartea de Origine (COR) cu nr. 149/b.Pek.

Stupoare, însă. Răsfoind actele şi oprindu-ne asupra provenienţei acestui exemplar, găsim date interesante în legătură cu originea sa.

Mămica lui PUSI, spre exemplu, se numeşte GIGI şi este înregistrată în COR sub fabulosul număr 750/b.Pek. Cu alte cuvinte, cifra sugerează cât se poate de clar că mămiţica pătrupedului s-a născut după propria sa fiică, PUSI!! Evenimentul, demn de Cartea Recordurilor, pare să fi scăpat „atenţiei" celor care au întocmit documentele. Ei n-au remacat că numărul mamei (750) e mai mare decât numărul progeniturii (149). Dacă un asemenea „act" ajunge în străinătate, însoţind un câine procurat din România, iese scandal. Şi uite aşa, numele ţării noastre este pomenit prin adunările FCI. Şi nu de bine.

Certificat de montă

Rasa PECHINEZ varietatea ....

Semnele că masculul cu numele TIN - TIN

COR 134/b.Pek montat la data de .... femela cu numele

PUSI ..... cu nr. COR 149/b.RK

Proprietarul masculului va primi (sau a primit) pentru montă: ....

Linia mamei
Mama: Dipa
Pek.

Cmu-Pi NECUNOSC

GIGI
COR 750/b.Pek

● Să mai spunem că dna Ileana Ledunca, posesoarea lui PUSI, deţinea în 1991 funcţia de preşedinte al Asociaţiei Chinologice, filiala Bucureşti. Ar fi ridicol să credem că nu ştie să întocmească nişte acte. Dar la fel de bine trebuie să remarcăm faptul că, un câine cu acte, fie ele false, are şanse să se vândă mai bine decât un exemplar fără documente!

Situaţia chinologiei româneşti este jalnică.

● S-a ajuns la desfiinţarea cluburilor de Ciobănesc German şi Ciobănesc Românesc. Nu mai există Clubul câinilor utilitari şi Ogar clubul Român.

● Conducerea AChR n-a comunicat nici până acum FCI-ului rezultatele expoziţiilor CACIB de la Craiova şi Oradea din anul 1992. Acest lucru a discreditat România pe plan internaţional şi i-a împiedicat pe participanţii din ţară şi străinătate să intre în posesia titlurilor internaţionale.

● Nu s-a reuşit recunoaşterea raselor Ciobănesc Românesc întrucât s-a tergiversat standardizarea lor.

● S-au anulat concursuri internaţionale a căror pregătire era definitivată, iar invitaţiile pentru participanţii străini erau deja lansate. Nu s-au mai eliberat acte de mai bine de un an. Crescătorii cu tradiţie şi câinii de valoare, sunt privaţi astfel de documentele care le atestă calitatea

Revenind la persoana în cauză, semnalăm că domnia sa face parte din anturajul preşedintelui AChR, Mihai Dragodan. În 1991, în urma unei expoziţii organizate la Bucureşti, dna Ledunca n-a putut justifica o pagubă de 200.000 lei. A fost sesizată poliţia. Ancheta a rămas însă fără rezultat. Ulterior, dl Dragodan s-a lăudat de faţă cu martori că a salvat-o de la puşcărie pe doamna în cauză. În definitiv, în calitate de fost ştab la COMTIM e posibil să aibă ceva relaţii personajul nostru.

În paralel cu toate acestea înfloreşte bişniţa cu câini de mâna a 2-a, de la ruşi. Iar de această afacere nu sunt străini o serie de oameni care spun că se ocupă de chinologia românească. Vom reveni pe larg în numărul viitor. Vom prezenta nereguli care există în Cartea de Origine administrată în prezent de dl Mihai Dragodan, după bunul său plac.

RADU IOANID ■

Eşuată în urmă cu 27 de ani

Epava de la Costineşti poate aduce turismului românesc bani grăliă

❑ Armata foloseşte epava ca ţintă în exerciţiile militare

Reporterii revistei **Flacăra** l-au identificat pe omul care a fost martor la eşuarea, în urmă cu 27 de ani, a navei greceşti „Evangelia", în apropierea staţiunii Costineşti. Este vorba de celebra epavă, emblema acestei staţiuni.

Dima Ştefan, de 65 de ani, pensionar, fost pescar de meserie, povesteşte ce a văzut într-o dimineaţă a lunii mai 1968: „Era într-o marţi, pe la opt dimineaţa. Era o ceaţă s-o tai cu cuţitul şi marea era «la oglindă», adică foarte calmă. Ieşisem cu barca la peşte. Mai eram cu Panait Vasile, fostul preşedinte al CAP-ului.

Deodată am auzit cum venea nava, hodoronc-tronc, din pietroi în pietroi. I se auzeau motoarele. Nu vedeam nimic, era ceaţă. Apoi s-au oprit motoarele şi s-a auzit clopotul la prova. În locul unde a eşuat «Evangelia» era o cărămidărie, a unuia din Tulcea. Cei din cărămidărie fugiseră, când au auzit ce vine peste ei. Nava a venit în viteză şi a făcut praf cărămidăria. Pe urmă s-a ridicat ceaţa. I-am spus lu' Panait să vedem ce s-a întâmplat cu echipajul. Mi-a zis că nu merge, că ăia sunt greci şi el e comunist! Motoarele navei se opriseră. Era un echipaj din 36 de greci.

Dima Ştefan, martorul accidentului navei „Evangelia"

La trei zile dup-aia, a venit patronul, a luat echipajul şi a abandonat nava. El şi-a luat banii din asigurarea navei şi nu l-a mai interesat nimic. Pe urmă au început NAVROM-ul, grănicerii, vedetele rapide să care toată aparatura de pe navă. Când ne-am dus şi noi pescarii, n-am mai găsit nimic!

«Evangelia» era un cargou cu un deplasament de 100.000 de tone, cu o lungime de 140 de metri şi o înălţime de 17 metri. Are tabla groasă de 2 cm, şi coastele navei - scheletul - sunt groase cât un stejar matur. Nava avea deja 40 de ani vechime în momentul eşuării şi era de producţie americană. Coastele navei mai rezistă încă o sută de ani de-acum încolo! Epava se află la circa 100 de metri de mal. Adâncimea apei la prova navei este de un metru, iar la pupa de 4 metri. Pentru cine nu ştie, prova este partea din faţă a navei, iar pupa - partea din spate".

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

Ioan Nasta, directorul staţiunii Costineşti

Dl Dima Ştefan e convins că epava poate fi exploatată în scop turistic: „Eu aş face un funicular, cu 3-4 cabluri, între epavă şi mal, şi aş face pe navă nişte baruri de noapte şi un hotel de lux, de s-ar duce vestea. Dar văd că nu face nimeni nimic până acum! Din contră, armata foloseşte epava ca ţintă în manevrele militare şi epava are deja două găuri, una la prova şi alta la mijlocul navei, în sala motoarelor".

De la dl Ioan Nasta, directorul staţiunii Costineşti, am aflat că se intenţionează tăierea epavei. Şi dl Nasta s-a gândit s-o exploateze turistic, dar nu are suficienţi bani. Domnia-sa ne-a spus că e necesar un dig, o şalupă pentru transportul turiştilor la epavă şi un generator de energie electrică pentru dotările de pe navă.

Până una-alta epava de la Costineşti se degradează de la un an la altul şi turismul românesc pierde - pentru a câta oară?! - posibilitatea de a face bani grăliă. Domnilor de la Ministerul Turismului, aţi auzit de epava de la Costineşti?

DAN GHEORGHE ■

R.A.T.B. e gata să explodeze

Una din puţinele regii autonome în care nu s-au declanşat până acum greve sau alte forme de luptă sindicală dure este Regia Autonomă de Transport Bucureşti. Dacă la METROREX activitatea a fost întreruptă de câteva ori, transporturile publice de suprafaţă nu au fost paralizate niciodată. Metroul, oricum, nu asigură decât 20% din transportul de călători din Capitală.

În ultima vreme, situaţia lucrătorilor R.A.T.B. s-a înrăutăţit constant. Norma lunară a unui şofer este de 180 de ore. Datorită faptului că în momentul de faţă nu mai sunt utilizabile decât 850 de autobuze (mai puţin de jumătate faţă de 1989), şoferii nu pot îndeplini acest barem. Autobuzele în funcţiune nu au condiţiile adecvate unei munci grele. Pe timp de vară, în cabina şoferului temperatura ajunge chiar până la 51 grade Celsius. Negocierile salariale merg prost. Conform Ordonanţei Guvernamentale nr. 1, salariile negociate nu pot urca peste 14% faţă de anul precedent.

Sindicatele Libertatea şi Solidaritatea, cele mai puternice din R.A.T.B., cer mărirea salariilor cu 20%, precum şi rambursarea unor prime neacordate. 955 de şoferi din cei 2000 sunt retribuiţi sub pragul minim de salarizare. Alţi câţiva, nu se ştie cum, câştigă peste un milion lunar. Aşa şi-au explicat redactorii noştri râsetele şi huiduielile şoferilor sindicalişti când li s-a comunicat că salariul mediu pe regie este de 349.000 de lei. Aceiaşi sindicalişti au hotărât ca în cazul în care nu li se vor îmbunătăţi condiţiile de lucru şi salariile să intre în grevă.

Deoarece legea interzice o grevă care contestă o ordonanţă guvernamentală, şoferii sunt gata să recurgă la greva spontană. În acest caz, 80% din transporturile publice bucureştene vor fi blocate. Lucrătorii metroului, asaltaţi de un număr de călători de cinci ori mai mare, îşi vor înceta, probabil, şi ei activitatea. Astfel, economia naţională ar suferi pierderi de mai multe miliarde de lei zilnic.

LUCIA ŞTEFANOVICI ■

MIRCEA COŞEA (preşedintele CCSRE):

„FPS-ul E PATRONUL ABSOLUT AL ROMÂNIEI"

Noi nu promitem că vom fi egali

- Este adevărat că s-a terminat reforma?

- Nu era vorba despre reformă, ci despre tranziţie. Aceasta este o perioadă care face „podul" de la vechea la noua structură şi se va încheia când vom avea principalele elemente ale economiei de piaţă. Nu e cazul să discutăm despre încheierea tranziţiei până când sectorul particular nu va deveni preponderent.

- Deci reforma este altceva decât tranziţia?

- Reforma este un ansamblu de politici menite să ducă la ansamblul transformărilor. Tranziţia, după părerea mea personală, se poate încheia înaintea reformei - reforma e mai amplă, mai profundă şi vizează scoaterea ţării din provincializarea pe care i-a impus-o comunismul.

- Unul din elementele-cheie ale reformei este restructurarea industrială. În ce stadiu se află aceasta?

- Câte întreprinderi s-au restructurat - nu ştiu, şi asta o spun cu o anumită mândrie, pentru că am renunţat la centralism şi ne bucură faptul că nu ştim ce face o întreprindere sau alta. Privind însă macroeconomic, după o restructurare sălbatică - care a însemnat şomaj, dispariţia unor întreprinderi - Consiliul nostru elaborează strategii până la nivel de produs, care sunt discutate în Comitetul Interministerial. În paralel, Agenţia de Restructurare supraveghează întreprinderile cu mari probleme - avem 300 de societăţi gigant, cu 20 000-40 000 salariaţi, şi pentru fiecare va trebui să găsim o soluţie. Dovada restructurării este reducerea stocurilor - deşi nu spectaculoasă - şi creşterea extraordinar de dinamică a exporturilor, cu 25%. Dar este un proces în desfăşurare, mai complicat decât privatizarea, care ridică probleme foarte mari şi este cel mai costisitor proces al reformei.

- Intenţia declarată de reegalizare a şanselor, prin Legea de accelerare a privatizării, nu e doar o amânare - discrepanţele nu se vor crea oricum?

- E o chestiune de abordare filosofică - şi întrebarea este justificată. Noi nu promitem o bogăţie egală, nu promitem că vom fi egali. E adevărat că a existat deja o şansă egală, de aceea Legea privatizării nu trebuie modificată, legea actuală e doar o actualizare. De ce? - pentru că momentul iniţial a fost degradat profund prin felul în care au fost emise certificatele. Nu s-a respectat legea: ele trebuiau să fie emise de către FPP-uri, să aibă valoare nominală şi să fie nominalizate. Ne-am trezit că, în momentul începerii marii privatizări, o mare parte din populaţie nu mai avea cu ce s-o înceapă! Am vrut să le redăm această posibilitate şi, în acelaşi timp, să actualizăm valoarea certificatelor prin cuponul nominativ. Din păcate, la noi orice act de privatizare este suspicionat, orice cetăţean care încearcă să facă ceva e bănuit că nu e cinstit.

Fotografie de PETRE COJOCARIU ■

Mircea Dumitru Coşea s-a născut pe 9 iunie 1942 la Ploieşti. A absolvit Academia de Studii Economice (1965) şi un curs postuniversitar la Napoli. Doctor în economie şi profesor la ASE, a lucrat ca funcţionar internaţional la Geneva, secretar de stat - şeful Comisiei Naţionale pentru Prognoză şi, din septembrie 1993, este ministru de stat, preşedinte al Consiliului pentru Coordonare, Strategie şi Reformă Economică.

MEBO e un fel de cooperativizare

- Pe de altă parte, noua lege - fie ea bine intenţionată - a acţionat retroactiv asupra unui proces declarat ca liber, după legile pieţei. Nu e un precedent periculos? Dacă mâine un alt guvern o să vrea iar să egalizeze şansele şi o să inventeze acţiuni nominative?

- Eu sper ca până la venirea altui guvern privatizarea să fie făcută! Dv. invocaţi un principiu: retroactivitatea. Este un lucru care ne-a preocupat foarte mult şi nu l-am acceptat cu uşurinţă. Dar am socotit că privatizarea trebuie corectată din mers, cu orice risc. Nu e o practică inedită: în Republica Cehă, prezentată drept campioană a privatizării, legea s-a modificat de zece ori. Este un proces pe care nu-l cunoaştem şi n-avem de unde să-l luăm ca model. Pe noi ne „învaţă"cum să privatizăm ţări în care s-au privatizat două-trei întreprinderi într-un deceniu, în condiţii de piaţă perfectă. Este deci o noutate, ceea ce - cred - poate să justifice, în ochii istoriei, încălcarea unui principiu. În acelaşi timp, sper din toată inima ca politica economică din România să nu uzeze prea mult de asemenea criterii...

- Mai e un amănunt: ce se întâmplă dacă în CSJ se confirmă invalidarea HG 500?

- Sunt convins că e imposibil. Felul cum a fost pusă problema la TMB e total greşit: un caz a fost transformat în regulă şi nu s-a ţinut cont de legislaţia contabilă. Dacă totuşi, prin absurd, se va ajunge acolo, probabil că va trebui revăzut foarte, foarte mult. Dar pot să vă promit că la privatizare n-am să renunţ. Chiar dacă facem din ea o legendă a Meşterului Manole, până la urmă tot trebuie să zidim pe cineva în ea înăuntru, pentru că - fără privatizare - România nu are nici o şansă.

- Aţi afirmat odată că „FPS-ul pluteşte într-o enigmă kafkiană, căci justifică existenţa câtă vreme mai are ce privatiza". În general, nu sunt prea multe organisme implicate?

- Ba da, ba da, şi este un lucru care ne-a adus mari întârzieri şi pagube. Trebuia un sistem mult mai simplu, conform principiului managerial „o singură uşă de intrare" - când sunt mai multe, sunt şi mai multe uşi de ieşire, adică de scăpare.

- Înţeleg că vă referiţi nu numai la multitudinea instituţiilor, ci şi a metodelor.

- Eu m-am pronunţat public împotriva metodei MEBO, care s-ar putea potrivi în economia Angliei, dar nu la noi, unde e mai degrabă o socializare, o cooperativizare pe banii statului. FPS-ul, ca patron absolut al României, care face economia naţională, ar trebui să fie de o competenţă şi o operativitate superlative - oamenii de acolo să fie de un profesionalism şi de o onestitate perfecte, pentru că ei decid soarta economiei. Sunt cazuri de privatizare pe care noi le aflăm din presă! Rolul care i s-a acordat FPS-ului, după părerea mea, depăşeşte posibilităţile sale.

FPS-ul este un stat în stat

- Dle ministru, dacă dv. spuneţi asta, de cine depind privatizarea şi reforma în România?!

- Tocmai pentru a putea interveni Guvernul, a fost necesară noua lege, care stabileşte relaţiile între executiv şi FPS. Noi n-am avut nici un mijloc, dar nici un mijloc pentru a impune un punct de vedere. În Consiliul de Administraţie al FPS nu sunt decât 5 membri din partea guvernului - o prezenţă simbolică. De altfel, FPS-ul acţionează cu hotărâri care nu sunt trecute prin CA, ci sunt luate prin ordonanţe ale preşedintelui. Teoretic, FPS-ul e subordonat Parlamentului, unde - o dată pe an - prezintă un raport de zece pagini, fără obligaţia de a-şi prezenta bugetul! Practic este un stat în stat.

- Cum a ajuns aşa?

- Prin climatul politic care exista când a fost creat, datorită contradicţiilor dintre guvern şi conducerea parlamentului de atunci. A fost scos de sub controlul executivului de teamă să nu fie utilizat în scopuri nedorite. În nici o ţară din lume un organism similar nu e în subordinea parlamentului.

- În plus, o instituţie care trebuie să fie strict tehnică este condusă de un om politic - nu contează şi asta?

- Nu ştiu dacă asta are importanţă, dar există un principiu pe care nu reuşim să-l aplicăm: sunt funcţii incompatibile una cu alta. În fruntea FPS-ului ar trebui să fie o persoană fără alte funcţii în executiv sau legislativ.

- Aţi studiat programele economice ale partidelor, există alternative viabile?

- Am studiat tot ce s-a putut în legătură cu privatizarea. Din păcate, am găsit mai degrabă critici decât alternative. Am avut însă şi un caz pe care îl semnalez cu plăcere, cel al PAC, cu care am negociat, am ajuns la un consens tehnic, dar alternativa lor venise prea târziu, legea trecuse deja prin Senat. Dar guvernul a hotărât că varianta PAC-ului se va putea aplica întreprinderilor din al doilea val de privatizare. Responsabilitatea e atât de mare încât ne-ar face plăcere s-o împărţim şi cu alţii...

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Unele partide ne ameninţă cu Canalul

- Dle ministru, vă propun să încheiem întorcându-ne la Mircea Coşea: ce veţi face peste doi ani?

- N-am nici o idee. Am un post de profesor şi am predat tot timpul, deci am unde să mă întorc. Altceva nu ştiu - dacă mi se va mai propune ceva sau dacă voi fi nevoit să emigrez... Noi trăim aici într-o mare tensiune şi chiar sub o anumită angoasă, pentru că ameninţările sunt frecvente. Unele partide vorbesc despre înfiinţarea unui nou Canal, ca să ne ducă pe noi acolo când plecăm de-aici... Deci nu ştiu ce mă aşteaptă, dar sunt destul de optimist. Nu cred că o să mor de foame.

- Ce regretaţi cel mai mult?

- Ei, regret în primul rând că nu am cu 20 de ani mai puţin şi - în mod contradictoriu - regret că nu am cu 20 ani mai mult, ca să văd cum se termină cu reforma.

Bizar sau nu, tocmai când România are probleme legate de drepturile omului şi ale minorităţilor, pe la Consiliul Europei, când poartă tratativele ultimei şanse în vederea încheierii tratatului cu Ungaria, evenimentele care numai bine nu fac integrării noastre în structurile europene s-au intensificat. Iată că, pe lângă înmulţirea clasicelor declaraţii isterico-belicoase ale unor politicieni, a reapărut pe scenă şi Mişcarea Legionară. Nu ştim dacă a fost scoasă de la naftalină de nişte grupări interesate să distragă atenţia opiniei publice de la adevăratele probleme ale ţării. Oricum, inventarea unei ideologii naţionalist-şovine poate transforma PRM, PSM sau PUNR în formaţiuni mult mai acceptabile, moderate în comparaţie cu asemenea mişcare. O primă acţiune a legionarilor ieşiţi în faţă a fost organizarea unei tabere, la Padina, sub deviza „În cuib fă-ţi toată şcoala!" Redactori ai revistei noastre s-au deplasat la faţa locului ca să vadă exact despre ce e vorba.

Printre legionari, la Padina

Fotografii de ELENA GHERA ■

Alăturarea forţată a drapelului naţional şi a steagului legionar.

Legionarii, deocamdată o operetă

Cum am ajuns la Padina, recepţionerul Cabanei Peştera a început să se mire: „Cum, domnule, iar ziarişti?" De la el am aflat că în cabană mai sunt o echipă de la TELE 7 abc şi reporteri A M Press. Tabăra era constituită din câteva corturi în mijlocul cărora tronau o cruce înconjurată de bare şi un catarg pe care alături de drapelul naţional era atârnat un steag verde cu barele suprapuse, simbol al legiunii. Într-un cort se vedea un morman de tricouri albe care aveau imprimată cu verde mutra lui Corneliu Zelea Codreanu. Miraţi că pe lângă tricourile cu Michael Jackson şi Metalicca au apărut şi cele cu Codreanu, ne-am îndreptat atenţia spre un casetofon din care răsunau nişte voci bărbăteşti dogite. Ele cântau „Gaaarda, Căpitaanul" etc. Cântecul acesta ca şi altele cu „legionari flăcăi", „bataliOane" şi „duşmani" le-am auzit până la sastiseală în cursul întregii zile petrecute în tabăra legionară. În jurul casetofonului ascultau concentraţi vreo şase, şapte tineri, unii în cămăşi verzi, alţii în ţinută de plajă. Ne recomandăm, ni se spune că domnul Şerban Suru, şeful taberei, lipseşte şi suntem invitaţi ca, până când se întoarce, să ne uităm la o expoziţie de fotografii xeroxate, reprezentându-l pe Căpitan şi alţi fruntaşi ai gărzii. Fotografiile, înşirate pe panglică tricoloră, erau răspândite în iarbă. După ce ne uităm la poze, intrăm în vorbă cu un „camarad", care ne zice că se numeşte Mihai Anton şi că este profesor.

Camaradul Anton: „Avem gloanţe pentru trădători"

Mihai Anton pare un om blând. Este înalt, brunet, cu mustăcioară şi, când am vorbit cu el, era îmbrăcat cu un şort de blugi. Mai întâi ne-a explicat câteva amănunte organizatorice: că în tabără sunt 14 tineri proveniţi din cele trei cuiburi legionare cu firmă (cuiburile „Horia Sima" din Bucureşti, „Moţa Marin" din Sibiu şi „Căpitanul" din Chişinău), că în Bucureşti cuibul Horia Sima are opt membri şi câteva zeci de simpatizanţi. Am mai aflat de la alţii că în fiecare seară se ţin şedinţe de cuib, unde se împart sancţiuni celor care ascultă alte cântece decât cele legionare sau nu respectă programul destul de strict al stabilimentului.

Totuşi, pe la cârciuma campingului umblau zvonuri că pensionarii taberei vin pe şest să tragă o bere sau o votcă mică. După ce termină cu amănuntele organizatorice, domnul Mihai Anton devine confuz. La întrebarea noastră dacă sunt antidemocraţi, zice „Doamne, fereşte!". Apoi, luat de val, ne spune cum se va dezvolta legiunea:

> „Noi nu ne gândim la politică, la putere. Noi suntem un cuib, **Horia Sima**. Mai întâi trebuie să ne construim ca oameni şi, eventual, se vor construi alte cuiburi, alte cuiburi, până o să ajungă ţara toată plină de cuiburi şi atunci cred că va fi o ţară efectiv legionară şi va participa efectiv la alegeri sub forma unui partid Totul Pentru Ţară sau ştiu eu ce denumire şi atunci vor fi toţi legionari şi va fi România stat naţional legionar, cum a fost România în 1940, 6 septembrie".

Orice om care ştie cât de cât istorie cunoaşte că scurta existenţă din 1940 a statului naţional legionar a fost dominată de totalitarism, că partidele politice nu aveau dreptul să activeze şi tot în această perioadă legionarii s-au răfuit într-un mod cât se poate de sângeros cu adversarii politici. Putem spune doar că foşti miniştri şi fruntaşi ai PNL şi PNŢ au fost împuşcaţi fără nici un fel de proces. Tot domnul Mihai Anton ne spune că nu e de acord cu asasinatele ca luptă politică, dar când îi pomenim de asasinarea în 1936 a scizionistului Mişcării Legionare Mihai Stelescu, tăiat în bucăţi cu topoarele de o echipă a morţii, nu mai pare un om blând şi ne zice: „**Trădarea se plăteşte. Mi se pare normal acest lucru. Şi cântecul spune: avem gloanţe pentru trădători**". Apoi ne explică, fapt nedovedit istoric, că Stelescu ar fi încercat să-l otrăvească pe Codreanu. Cert este că Stelescu începuse o campanie de presă împotriva lui Codreanu, acuzându-l că a pervertit tineretul.

Bătrânii legionari dau sfaturi de viaţă camarazilor mai tineri.

Conspiraţia tăcerii

După ce am terminat de vorbit cu domnul Mihai Anton, am rămas în aşteptarea domnului Suru. Şerban Suru n-a apărut prea curând, în schimb, dintr-o maşină, au debarcat cinci bătrânei care au început să cânte ceva mai dogit decât casetofonul: „Garda şi Căpitanul". Cum au ajuns în tabără, au ridicat mâinile, strigând „Trăiască Garda şi Căpitanul!". Aflăm că sunt veterani legionari veniţi tocmai de la Constanţa. Două fete, basarabence, pun în cinstea bătrânilor, într-un ceaun, nişte tocăniţă cu carne şi o încălzesc.

Odată reîntorşi în tabără, atmosfera se schimbase: apăruse şeful, domnul Şerban Suru. Încercăm să stăm de vorbă mai întâi cu bătrânii. Dintre toţi, doar unul a acceptat, ceilalţi spunându-ne ba că sunt obosiţi, ba unul că n-a fost legionar, iar un al patrulea că este surd, cu toate că ni s-a părut că îl vedem râzând de un banc spus la câţiva metri distanţă de el.

Cel care a acceptat să vorbească cu noi, Gheorghe Tache, a fost deosebit de sincer şi a spus lucruri interesante. Este aromân colonizat în Cadrilater în perioada interbelică. Atunci conducerile PNŢ, PNL, ca şi puterea economică se aflau în mâna bulgarilor. Mulţi aromâni au aderat la mişcarea legionară pentru că, minoritari fiind, erau naţionalişti. Dialogul cu domnul Tache a fost deosebit de agreabil şi am abordat teme istorice asupra cărora revista noastră poate va reveni.

Şerban Suru, în schimb, a refuzat orice discuţie. Şi-a motivat decizia prin nişte acuze nedrepte la adresa revistei noastre. Probabil pentru că noi am încercat să fim obiectivi şi atât.

Broşuri de la Tiraspol!

În fiecare seară, legionarii din tabără îşi trimit câte doi, trei reprezentanţi la slujba ce se desfăşoară la Schitul Peştera. Pentru ocazii din acestea, „camarazii" se drapează în cămăşi verzi, groase, peste care îşi pun diagonale din piele. Elena Ghera, fotoreporterul nostru, nu a vrut să-i rateze îmbrăcaţi în mare ţinută, aşa că am fost şi noi la biserică, aproape de miezul nopţii. Acolo, în primul rând, stăteau foarte ţepeni domnul Mihai Anton împreună cu un camarad şi o fată din tabără.

Camarazii în biserică. În stânga se află Mihai Anton.

Opereta poate deveni tragedie

Colegul Lucian Mătăchescu de la **Ziua** ne-a relatat că în timp ce era ascultată o înregistrare cu un discurs al lui Codreanu, şi-a aprins o ţigară. Imediat, o fată din tabără l-a luat la rost pentru că fumează în timp ce vorbeşte Căpitanul. Tot acolo, am auzit vorbindu-se mult despre credinţa nelimitată în înţelepciunea Căpitanului. Repetarea obsesivă a cântecelor legionare ne face să ne gândim la un procedeu pe care redactorii noştri l-au aflat când au făcut o anchetă despre secta Moon. Adepţii pastorului sud-coreean erau fanatizaţi prin repetarea obsesivă a unor cântece şi rugăciuni ce-l proslăveau pe conducătorul lor. Toate aceste fapte, cât şi altele ne fac să ne gândim că o parte din tinerii de la Padina pot fi uşor pervertiţi.

Dacă este aşa, ceea ce ni s-a părut

> La sfârşitul slujbei, atenţia ne-a fost atrasă de un băiat care vindea lumânări, icoane şi nişte broşuri. Legionarii i se adresau cu „camarade". Am cumpărat şi noi două cărţi. Una dintre broşuri face praf muzica rock, pe care o caracterizează în totalitate drept satanică, iar ceafalta ar vrea să torpileze „iudeo-masoneria". Spre surpriza noastră, când ne-am uitat mai bine pe spatele copertelor, am văzut că acestea vin tocmai din... „Ţara lui Mărăcuţă şi Smirnov". Descifrând inscripţia chirilică, ne-am dat seama că au fost tipărite într-un tiraj de 15.000 de exemplare, în Transnistria, la Tiraspol. Cum căile Domnului sunt nebănuite, cine ştie care o fi legătura dintre ortodoxia românească, legionari şi vestita „Republică Transnistreană".

Заказ 114/850, тираж 15000. Из-во „Университет", 277004, ул. Штефан чел Маре 180. Тираспольская фабрика офсетной печати. 278000, ул. 25 Октября 99.

o operetă poate deveni o tragedie, căci în cazul acesta vor acţiona la ordin fără a se gândi la consecinţele faptelor lor.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ŞTEFANOVICI ■

Operaţiunea „Spargerea mafiei ţigăneşti"

Cine sunt protagoniştii şi ce fac ei

În cele ce urmează, vom încerca să desluşim mecanismele unui nou gen de infracţiune. La umbra interlopă aceasta poartă un nume... fotbalistic: MARADONA. Modul de săvârşire? Acostarea, intimidarea, escrocarea şi deposedarea de valută a unor cetăţeni străini ce tranzitează România.

● În urma numeroaselor sesizări primite, Poliţia a pregătit minuţios o acţiune de anvergură: „Spargerea mafiei ţigăneşti". Operaţiunea s-a declanşat în data de 12 mai a.c. Au fost percheziţionate zeci de domicilii ale romilor negustori şi au fost arestaţi câţiva oameni de afaceri din rândul acestei etnii ● Revista noastră vă oferă câteva date interesante despre aceştia din urmă.

GHEORGHE CONSTANTINESCU, zis GICĂ BOIERU (sau GICĂ BOGATU)

A fost arestat pe 13 mai pentru tâlhărie şi evaziune fiscală, în urma denunţurilor făcute de patronii GHEORGHE BĂDESCU şi NICOLAE TĂNASE. Aceştia afirmă că GICĂ BOGATU, sub ameninţare, i-a deposedat de bani şi bunuri în valoare de peste 2 miliarde lei. GICĂ BOIERU susţine că în toamna anului trecut TĂNASE i-a cerut un împrumut pentru a plăti taxele vamale aferente unui transport a şase TIR-uri încărcate cu cutii de ness. BOIERU i-ar fi plătit prin ofiţerii de plată suma de 325 de milioane lei, cerându-i în schimb lui TĂNASE, ca garanţie, diferite obiecte. Pentru că suma nu i-a fost suficientă, TĂNASE a întocmit o dispoziţie de plată în valoare de 403 milioane lei, fără ştirea lui BOIERU. Mai târziu vama a constatat că actul a fost emis fără a avea acoperire în bancă. TĂNASE a afirmat că a emis documentul la ameninţarea lui BOIERU. Totuşi, pentru a-l ajuta pe TĂNASE, care era înglodat în datorii, BOIERU a preluat două camioane TIR, iar suma obţinută în urma vinderii încărcăturii (190 de milioane lei) a trimis-o prin şofer lui TĂNASE. Acesta însă susţine că nu a văzut nici un ban. GHEORGHE BĂDESCU declară în reclamaţie că BOIERU i-ar fi luat prin ameninţare 4 autoturisme şi 100 tone aluminiu. BOIERU afirmă însă că BĂDESCU i-a cerut sprijin să vândă aluminiu, care de fapt s-a dovedit a fi zinc.

● GHEORGHE CONSTANTINESCU (GICĂ BOIERU) este patronul S.C. ATLANTIC din Bucureşti, administrator al restaurantului INTERNAŢIONAL din Neptun, posesorul a 11 vile aflate în comuna SNAGOV şi a 98 de mp, teren aflat în comuna CHITILA. Aici şi-a amenajat un depozit uriaş. Deţine de asemenea mai multe apartamente în Bucureşti.

GHEORGHE STOICA, zis GIGI URSARU

A fost arestat pe 13 mai pentru tâlhărie şi evaziune fiscală. Este acuzat că i-ar fi obligat pe patronii unor firme bucureştene să îi dea înscrisuri, în care aceştia declarau că îi sunt datori cu bani. Sub ameninţare, patronii semnau cărţile respective, în care precizau că au împrumutat sute de milioane de lei de la URSARU, bani pe care se obligau să-i restituie la un anumit termen. Pentru recuperarea banilor erau folosiţi fraţii FLORIN şi SOTIRACHE GOSTIAN.

● SPOITORU este din 1989 patronul discotecii CAFENEAUA VECHE. În luna septembrie 1992, el a fost implicat într-un scandal iscat în faţa discotecii VOX MARIS, în urma căruia un poliţist a fost grav rănit cu o sabie ninja.

În urma deciziei Tribunalului Bucureşti, din data de 6 iulie a.c., GIGI URSARU a fost pus în libertate sub control judiciar. Nu are voie să părăsească Bucureştiul până la finalizarea cercetărilor. Fiul lui GIGI URSARU, ION STOICA, rămâne însă în arest. Este acuzat de ultraj contra bunelor moravuri. ION STOICA a fost implicat într-o bătaie între ţigani în barul GIANI, pe 30 decembrie 1993.

Din 1993 şi până la reţinerea lui de către poliţie (n.r. - 25 mai a.c.), ION STOICA s-a ascuns la diferiţi prieteni din cartierul Ferentari.

În incident, poliţistul rănit, NELU FLOREA, l-a împuşcat pe SPOITORU, care a fost transportat la spital şi operat de urgenţă. Împotriva lui ION TITIŞOR s-a emis atunci mandat de arestare pentru tentativă de omor. După începerea procesului, în baza certificatului medical, în care se preciza că ION TITIŞOR nu suportă regimul detenţiei, instanţa Tribunalului Bucureşti a suspendat pentru o perioadă de un an judecarea dosarului. Pe 25 mai a.c., procesul a fost reluat. ION TITIŞOR a fost condamnat pe 5 februarie 1988 la 14 ani închisoare pentru tâlhărie. Judecătorul BOGDAN TUDORAN a fost preşedintele completului de atunci şi este şi preşedintele instanţei unde se judecă acum dosarul deschis pentru tentativă de omor.

ION TITIŞOR, zis FANE SPOITORU. Născut pe 5 iunie 1959, tată a trei copii, este cel despre care generalul COSTICĂ VOICU, locţiitorul comandantului Inspectoratului General al Poliţiei, spune că are figură tipică de mafiot.

Pe data de 8 februarie 1990, ION TITIŞOR a fost pus în libertate sub control judiciar.

CONSTANTIN CONSTANTIN

Născut în anul 1958. A fost ospătar în mai multe restaurante bucureştene. Din 1992 este patronul barului SEXY-Club şi asociat la discoteca din comuna GURBĂNEŞTI - SNAGOV.

El a fost arestat pe 15 iulie a.c. pentru evaziune fiscală şi contrabandă, dar din lipsă de probe Parchetul Curţii de Apel Bucureşti a dispus, pe 18 iulie, punerea lui în libertate. CONSTANTIN CONSTANTIN a fost învinuit în 1992 de luare de mită. Pe 26 iunie a.c., el a fost reţinut de Direcţia Cercetări Penale I.G.P. pentru proxenetism, tâlhărie, lipsire de libertate în mod ilegal şi nerespectarea regimului armelor şi muniţiilor. Parchetul Curţii de Apel Bucureşti a reţinut din aceste infracţiuni doar pe cea de lipsire de libertate în mod ilegal.

Parchetul Militar al Curţii Militare de Apel a emis, pe 13 iulie, mandat de arestare pentru CONSTANTIN CONSTANTIN sub acuzaţia de nerespectare a regimului armelor şi muniţiilor. A doua zi, adjunctul şefului secţiei Parchetelor Militare, general maior SAMOILĂ JOARZĂ, a infirmat acest mandat, motivând că nu sunt suficiente probe la dosarul în care era învinuit şi un poliţist din cadrul Serviciului Arme şi Muniţii, cel care i-a eliberat lui CONSTANTIN CONSTANTIN permisul de portarmă pentru un pistol cu gaze. Menţionăm că, la prima reţinere, pe 26 iunie a.c., s-a găsit asupra patronului SEXY-Club un pistol BERETTA. Nemulţumită parcă de infirmarea mandatului, Direcţia Cercetări Penale emite o ordonanţă de reţinere pentru CONSTANTIN sub acuzaţiile de evaziune fiscală şi contrabandă şi cere Parchetului Tribunalului Bucureşti mandat de arestare pentru aceste infracţiuni.

Parchetul Curţii de Apel Bucureşti, care a preluat dosarul, nu a mai prelungit mandatul emis pe o perioadă de 5 zile, iar din lipsă de probe dispune punerea lui CONSTANTIN în libertate.

În urma declanşării acţiunii „spargerea mafiei ţigăneşti", SPOITORU a fost ridicat de poliţie dintr-o casă din judeţul Vrancea. Pe 20 mai, Parchetul Curţii de Apel Bucureşti a emis mandat de arestare pentru ION TITIŞOR sub acuzaţia de complicitate la infracţiunea de tâlhărie. În luna august 1994, inculpatul împreună cu alte persoane, prin ameninţări, l-ar fi deposedat pe NICOLAE TĂNASE de bunuri în valoare de 1 miliard 700 milioane de lei. De asemenea, în decembrie 1994, i-ar fi cerut prin acelaşi procedeu 45 milioane de lei lui DAN SMĂRĂNDESCU, pe care SPOITORU susţine că nu-l cunoaşte.

Punctul de plecare al cercetării penale declanşate împotriva lui CONSTANTIN a fost reclamaţia GETEI CĂLIN, cunoscută sub numele de LORI în rândul dansatoarelor de la SEXY-Club. Aceasta afirmă că a fost constrânsă la practicarea de relaţii sexuale cu diverşi bărbaţi, de către patronul clubului. După LORI, alte 11 dansatoare au reclamat faptul că erau obligate de CONSTANTIN să întreţină relaţii sexuale cu diverşi clienţi, ele primind sume variind între 100 şi 1000 de dolari. Din toate cazurile prezentate, dosarul lui CONSTANTIN este cel mai voluminos, el conţinând aproximativ 350 de pagini.

TEO CĂLINESCU ■

Pentru prima oară în România

Alba - neagra a fost legalizată

☐ Cu sprijinul Ministerului de Interne

În Costineşti, se joacă alba - neagra în mod absolut legal. Dar nu autorităţile locale au legalizat acest joc, ci administraţia centrală, mai precis Ministerul de Interne. Informaţia o avem de la Poliţia staţiunii Costineşti. Unul dintre ofiţerii de acolo, care a dorit să-şi păstreze anonimatul, ne-a declarat: „Alba - neagra este o problemă veche, dar acum au aprobare de la Ministerul de Interne. Aprobare pentru practicarea jocurilor de noroc. Ei au autorizaţie, dar dacă ne fac probleme, noi intervenim prompt! Oricine are autorizaţie de funcţionare în staţiune vine mai întâi pe la noi şi se aprobă dacă corespunde".

N-am putut afla dacă autorizaţiile sunt provizorii sau definitive. Am încercat să aflăm mai multe de la băieţii colorati care practică alba - neagra în bazarul staţiunii Costineşti, nu departe de sediul poliţiei. Unul dintre „privatizaţii" acestui joc, când a auzit că suntem de la presă, a vrut să încheie un contract de publicitate cu noi: FLACĂRA să-i facă publicitate, contra cost, bineînţeles! Refuzul nostru l-a dezamăgit profund pe rotofei. Am încercat să continuăm conversaţia, cerându-i să-i vedem autorizaţia, aşa, din curiozitate jurnalistică. Interlocutorul ne-a replicat scurt: „Nu e voie!"

Locul era plin de tipi colorati, cu feţe periculoase - „bodyguarzii" celor care practică în mod autorizat alba - neagra. A trebuit să plecăm, pentru că devenisem „persona non grata" în zonă şi de aceea n-am putut face poze celor care „muncesc"!

DAN GHEORGHE ■

Acum 50 de ani - o crimă cu mână prelungită:

3 milioane de germani aruncați dincolo de granițele Cehoslovaciei

☐ ... Și din nou despre omenia păguboasă a românului

Etnicii germani au ocupat până în 1945 zonele de graniță cu Polonia, Germania și Austria

Între 1945 și 1947 a fost expulzată din Cehoslovacia aproape întreaga populație de etnie germană

În timpul ultimei conflagrații mondiale, la ora când ura împotriva nemților atingea niveluri paroxistice, prin cabinetele politice și militare ale cobeligeranților s-a vânturat ideea desființării statului german. S-a vorbit chiar despre fărâmițarea teritoriului și îngrădirea drastică a potențialului economic. Mă rog, multe spune omul la mânie. Noroc că apusenii, odată victorioși, și-au înghițit resentimentele, lăsându-i pe nemți să renască din propria lor cenușă.

Nu la fel s-au petrecut lucrurile în zonele călcate de cizma sovietică. Aici, la marele ospăț cu pământ și popoare, Germania a pierdut Prusia Orientală (înghițită pe nemestecate de imperiul roșu) și o halcă zdravănă din teritoriile de răsărit, pe care Rusia o dăruia Poloniei în compensație pentru suprafața pe care aceasta era nevoită să o cedeze colosului de la miazăzi.

O răfuială postbelică mai puțin cunoscută cititorilor români a avut loc și în Cehoslovacia. Este vorba de arestarea și expulzarea în masă a etnicilor germani din Boemia și Moravia, gest singular în istoria poporului ceh, recunoscut pentru spiritul său pacifist și tolerant.

Ne-am propus să reamintim această dramă, consumată în perioada 1945-1947, deoarece, în ultima vreme, ea a constituit obiect de polemică între Germania și Cehia, ducând chiar la o înăsprire a relațiilor între Bonn și Praga. Cu acest prilej am putut constata cum la retrospectiva făcută cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la terminarea războiului, unii istorici cehi au făcut aceleași stranii omisiuni ca și o parte a militarilor și istoricilor români, chemați să comenteze participarea armatei române la ultima conflagrație mondială. Dar despre toate acestea, ceva mai jos. Să revenim însă la soarta nemiloasă a etnicilor din zona Sudeți.

În fiecare an, germani expatriați din Cehia sărbătoresc Ziua sudeților. În fotografie, un miting desfășurat la Nürnberg

Așa cum vă înfățișează harta din această pagină, minoritatea germană din fosta Cehoslovacie ocupa un teritoriu întins de-a lungul granițelor cu Austria, Germania și Polonia, denumită Sudeți, și care se afla cuprinsă între Elba și Porțile Moraviei. O conviețuire ceho-germană multiseculară care s-a deteriorat o dată cu apariția nazismului, când, spun cehii, locuitorii din Sudeți și-au format organizații de tip fascist, cerând alipirea teritoriului la Germania lui Hitler. O lozincă pe care - spun istoricii nemți - conaționalii lor au adoptat-o după cumplita prigoană dezlănțuită de guvernul de la Praga.

Nu știm și nici nu ne grăbim să aflăm cât adevăr stă de-o parte sau de alta. Sigur e că așa-zisa prigoană a etnicilor germani a reprezentat în arsenalul propagandei hitleriste principalul argument pentru invadarea Cehoslovaciei și anexarea Boemiei și Moraviei.

Răzbunarea a sosit însă la încheierea războiului când cehii, de data asta, au arestat și expulzat peste graniță 3 milioane de etnici germani. Practic, aproape toată populația de naționalitate germană a fost îmbarcată în vagoane de vite și izgonită dincolo de frontierele Cehoslovaciei. Metoda e tipic sovietică și a fost practicată pe scară largă în împărăția gulagului. Din păcate ea a fost preluată ad-litteram de guvernanții cehi din perioada 1945-1947. Potrivit datelor publicate de revista „Der Spiegel", după acest exod forțat, pe teritoriul Cehoslovaciei ar mai fi rămas 350.000 de etnici germani, pentru ca, în prezent, numărul lor să nu depășească 48.000. Marea majoritate a acestor dezrădăcinați s-a stabilit în R F G, păstrându-și însă unitatea de grup, evidentă prin organizații teritoriale și ziare de profil. Este sărbătorită o dată pe an chiar și o zi a germanilor sudeți („Sudeten deutschen Tag"), când foștii expatriați și urmașii lor se adună în cadrul unor mitinguri grandioase.

Tragedia germanilor sudeți a revenit în actualitate cu prilejul aniversării celor 50 de ani de la terminarea războiului. Mai multe reviste germane și-au exprimat atunci indignarea față de tăcerea deloc elegantă a cehilor în legătură cu acest episod sângeros. Revista „Der Spiegel" a mai putut observa cu ironie că în articolele apărute în presa cehă s-a vorbit despre „eliberarea" Cehoslovaciei de către Armata Roșie, de izgonirea nazismului prin jertfa ostașilor sovietici. De parcă în locul dictaturii hitleriste ar fi venit democrația și nu tot o dictatură odioasă, dar care avea să dureze nu cinci, ci 45 de ani.

Iată deci cum marile spirite (școlite la Moscova) se întâlnesc! Fiindcă, dacă ne amintim bine, la fel s-a întâmplat și la noi, când nu puțini istorici și militari, vorbind despre desfășurarea războiului, au „uitat": pur și simplu că din patru ani de război, trei i-au petrecut românii pe câmpiile Rusiei, luptând cu eroism împotriva celui mai monstruos și perfid dușman al civilizației mondiale. Că următoarele 9 luni, chiar dacă au dus la eliberarea Transilvaniei, s-au încheiat prin cotropirea și bolșevizarea României. Că acest lucru a însemnat exterminarea vârfurilor intelectualității românești, exploatarea sălbatică a bogățiilor naturale și a mâinii de lucru autohtone, degradarea culturii, falsificarea istoriei naționale, siluirea conștiințelor și modelarea lor după arhetipurile concepute în laboratoarele KGB.

Și dacă tot încercăm unele comparații cu istoria cehilor, e bine să observăm că, după război, spre deosebire de aceștia (recunoscuți, spuneam, pentru spiritul lor conciliant), românii nu s-au repezit să sfâșie comunitatea etnicilor germani. I-au apărat de ruși cum au putut, așa cum în timpul războiului i-au salvat pe evrei și țigani de furia teutonilor.

Așa suntem noi, românii, miloși și inimoși... Cu aceste daruri ale firii ne ținem sufletul curat înaintea lui Dumnezeu. Dar în fața oamenilor? Ne-au mulțumit în vreun fel evreii, țiganii și nemții că i-am scăpat de la moarte, sau de la expulzare?

O, Doamne... Iată o întrebare la care fiecare român își poate răspunde cu un oftat, constatând o dată mai mult că mila și mărinimia nu aduc nici avantaje, nici nu generează recunoștință și respect din partea altor popoare. Dar românul, se pare, este incapabil să învețe etica dură a istoriei.

LIVIU TIMBUS ■

Neadmisă la Cluj, o soprană se afirmă în orașul muzicii - Viena

...mii ani, pe afișul Operei din ...ele lui Ildiko Raimondi fi- ... cu o frecvență sur- ...re, atât la Staatsoper, cât și ...soper, semn că talentul său și alitățile vocale o situează printre cei ai importanți soliști angajați ai nsamblului acestei prestigioase cene lirice. Am ascultat-o în Olga in „Fedora" de Giordano alături de elebrități precum Mirela Freni sau uis Lima, apoi în „Cavalerul rozelor" e Richard Strauss sau Suzana din Nunta lui Figaro" de Mozart, de ecare dată alături de vocile mari ale omentului. Înainte cu o zi de pre- iera cu opera „Don Giovanni" de lozart la Palatul Schönbrunn (în care cântat Zerlina), am avut surpriza să întâlnesc și... să-mi vorbească mânește. Am aflat, atunci, că -a născut la Arad, unde a urmat ursurile Liceului de Artă, la clasa rof. Ioan Zahu și, la 16 ani, a ântat, deja, primul său rol, la eatrul de Stat din Arad, într-o peră pentru copii - „Scufița lbastră". „După absolvirea liceu- i, am încercat să intru la onservatorul din Cluj, dar erau ei locuri pentru soprane și eu m fost... a patra pe listă". Era în 981 - cine vor fi fost primele dmise? „Am dorit, totuși, să cânt am încercat la Opera din imișoara, dar nu erau decât curi în cor, așa că am cântat ei luni în cor, sperând să ușesc să cânt, poate, Adele din iliacul". Mi-am dat seama că ar ebui să aștept ani de zile și, unci, am dat audiție la ARIA Agenția de Impresariat) și, în 983, am fost angajată la Chemnitz (Germania). Între timp, am cântat și la Opera din Dresda în rolul Paminei din „Flautul fermecat" de Mozart". Ildiko Szabo s-a căsătorit, devenind Ildiko Raimondi și, în 1986, a plecat în Italia, unde a studiat cu celebrul tenor Carlo Bergonzi și cu Flaviano Labo, ca urmare câștigând premii la concursurile internaționale „Voci verdiene" - Busetto și „Belvedere" - Viena, "printre puținele concursuri din lume la care participă impresari și directori de opere care propun, imediat, contracte celor care întrunesc condițiile calității artistice. Am semnat un contract la Kameroper - Viena, unde am cântat roluri mozartiene, iar din 1990 am fost angajată la Opera din Viena, debutând la Staatsoper, tot cu **Pamina**". Aici au urmat noi debuturi în distribuții internaționale, acoperind întreaga arie a rolurilor scrise pentru soprană lirică. În toamna anului trecut a cântat în „Cosi fan tutte" sub bagheta lui Riccardo Muti, Mimi din „Boema", iar în stagiunea viitoare va debuta în premiera operei „Don Pasquale" de Donizetti. „Sunt foarte mândră de școala din Arad - am colegi care au studiat la conservatoare din țări de mare tradiție, care nu sunt pregătiți la nivelul la care am terminat noi Liceul de Artă, unde am studiat compoziție, contrapunct, violoncel, pian, iar de la clasa de canto am pornit cu un repertoriu serios, deși aveam doar 18 ani. Până astăzi, 90% din ceea ce am realizat sub aspect vocal se datorează acelor studii".

Ildiko Raimondi a cântat, ultima oară, în România, în 1987, într-un recital susținut la Filarmonica din Arad. Deși, în fiecare vară, își petrece vacanța în orașul natal, la părinți, nimeni nu i-a lansat invitația de a cânta pe o scenă de operă din țară, ceea ce își dorește foarte mult - se pare că nici cei din Arad nu se prea grăbesc. Trebuie să plecăm la Viena pentru a asculta interpreți români pe care nu numai că nu-i „cultivăm", dar se pare că nici nu-i prea știm, deși fac o carieră internațională de anvergură. Ildiko Raimondi este aplaudată și în Germania, Anglia, Elveția, Japonia sau Israel - poate ar fi timpul să cânte și la Opera Română...

ANCA FLOREA ■

IN) CULTURĂ

Președintele Iliescu găsește similitudini între biografia sa și cea a lui Emil Cioran

În discursul pe care l-a ...stit cu ocazia lansării de ...arte de vineri, 21 iulie, la ...nești, președintele Ion ...escu a afirmat că Emil ...ioran este „un tip intere- ...ant". „El a fost singurul ...are și-a recunoscut ...rețelile din tinerețe, când ...a susținut mișcarea legionară, și care la maturitate s-a dezis de ele". Președintele României a făcut o paralelă între biografia sa și cea a celebrului filosof român, afirmând că și el în tinerețe a aderat la mișcarea socialistă dar că, în timp, și-a schimbat opțiunile și optica și și-a dat seama că a făcut o greșeală. De menționat că pentru evitarea surprizelor neplăcute - huiduieli și întrebări incomode, asemeni celor auzite cu o zi în urmă la lansarea de carte de la Librăria „Vasile Alecsandri" din Bacău -, Ion Iliescu și-a ținut discursul în interiorul librăriei din Onești. Publicul interesat l-a ascultat afară, în jurul stației de amplificare, montată pe o mașină.

Concursul Nemira la a IV-a ediție

Organizat de Editura Nemira împre- ...nă cu Fundația DEC Nemira, con- ...ursul de literatură, aflat în 1995 la ...ea de-a IV-a ediție, a constituit ...ampa de lansare a unor autori ...portanți pentru tânăra generație, ...adu Aldulescu, Caius Dobrescu, ...aniel Bănulescu, H.-R. Patapievici, ...are ... secțiunilor Purgatoriu și ...otem, ale căror lucrări au fost deja ...ublicate. Se află sub tipar romanele ...i Petre Barbu și Sebastian A. Corn, laureații ediției din 1994, la secțiunile Purgatoriu și Nautilus. De asemenea, se află în pregătire cartea laureatului la secțiunea Totem, Sorin Antohi.

Concursul este deschis oricărui autor, debutant sau nu, care trimite un manuscris dactilografiat, nesemnat, purtând un moto însoțit de un plic închis, cu același moto, conținând numele, adresa și telefonul. Pe plic va fi menționată secțiunea la care participă lucrarea:

- Purgatoriu, proză scurtă sau roman;
- Totem, eseu;
- Nautilus, proză scurtă sau roman science-fiction;
- Cartea utilitară.

Lucrările vor fi trimise pe adresa Editurii Nemira: strada Hagi Ghiță 57, sector 1, București - 2, până cel târziu la data de 15 septembrie 1995. Decernarea premiilor (pentru laureații secțiunilor Purgatoriu-roman, Totem, Nautilus-roman, premiul fiind un contract de editare al lucrării premiate) va avea loc cu ocazia Zilelor Editurii Nemira, manifestări organizate în luna decembrie.

Toate artele

Colegul Schiklgruber

E greu de crezut că-mi voi găsi un editor pentru sonetele scrise în (ultimul) sfert de veac.

S-a scumpit tiparul până peste poate.

S-a scumpit hârtia. Am senzația că toate cărțile se tipăresc pe hârtie de bani.

Gustul cititorilor pare să se fi schimbat și el. Clasicii nu mai „merg", iar de contemporani nimeni nu mai vrea să audă chiar când e vorba de „stranieri", români adică, exilați sau „rămași" cine știe pe unde. Scrise pe rumânie, unele cărți ale acestora s-au bucurat, prin timp, de traduceri în olandeză, să zicem. Din olandeză cineva le-a tradus în suedeză, iar din suedeză sunt acum traduse în... românește.

Mai sunt și autori norocoși.

Există și un noroc postum.

Cum, de pildă, austriacul Schiklgruber Adolf, născut în anul stingerii lui Eminescu și mort în 1945. Profesia? Neprecizată: pare-se că zugrav-vopsitor. Autor de acuarele vaporoase. Sexul: neprecizat. Funcția? Cancelar al Germaniei. Domnul Schiklgruber (mai cunoscut sub pseudonimul Adolf Hitler) a scris și o carte. În închisoare. Chiar necitită, cartea („Mein Kampf") a provocat moartea mai multor zeci de milioane de oameni.

După ce autorul ei a expiat, salvându-se de streang, interesul pentru „Mein Kampf" a scăzut și numai „bibliofilii" și-o disputau.

Dar iată că o editură românească purtând frumosul, liricul, duiosul nume de „Pacifica" s-a decis, înfruntând oarecari obstacole, să publice „Mein Kampf" și chiar s-o difuzeze cu un ce profit! Apoi s-o reediteze.

N-avem de nici unele, dar îi avem, în operă, pe scriitorul Adolf Hitler.

Ediția „Pacifica" se vinde cu un preț ce ar putea să pară prohibitiv: bani cu care poți cumpăra cam două kilograme de carne de porc a-ntâia. N-am zis carne de om, că nu mai știu cât costă. Hitleriștii știau. Ei se preocupau de tot ce e omenesc: carne, piele, păr, dinți, oase.

Ce are comun pacifismul Editurii „Pacifica" cu Adolf Hitler? Habar n-am. E de presupus că la Casa de presă „Floarea de lotus" urmează să apară Operele lui Mussolini, că editura (nu spun care) pregătește Capuri de Operă de Iosif Stalin.

„Mein Kampf" există în limba blajinului Creangă.

Numai într-un asemenea timp tulburat puteam să ajung coleg de raft cu Adolf Hitler!

Coleg de Auschwitz?

Coleg de ciumă?

Tiparul românesc e îndoliat de acest demers, evident democratic.

Bucoavnele sfintei noastre limbi au fost pângărite.

Și astfel războiul mondial, al doilea, continuă...

GHEORGHE TOMOZEI ■

Manuscrise în aşteptarea editorilor

Trei romane de Doina Popa

Doina Popa a mai fost prezentată la **Maşina de scris**. Deşi este soţia unui foarte valoros şi cunoscut scriitor - Liviu Ioan Stoiciu -, nu se prevalează niciodată de această calitate pentru a obţine din partea editurilor sau redacţiilor un tratament special. Textele sale mi le-a trimis întotdeauna prin poştă, fără să-şi divulge în vreun fel identitatea (ca să aflu cine este a trebuit să fac investigaţii ca un detectiv).

Pe lângă toate acestea, eu am mai şi persecutat-o involuntar, datorită faptului că... scrie foarte bine. Citindu-i romanele (şase până în prezent, toate nepublicate) mi s-a părut evident că este vorba de texte aparţinând unei profesioniste, care nu are nevoie de ajutor pentru a-şi tipări cărţile. Nu am gândit aşa, dar probabil ceva de genul acesta a fost în subconştientul meu când i-am lăsat manuscrisele în voia sorţii.

Romanele (încă!) inedite ale Doinei Popa se citesc cu mare interes, chiar cu pasiune, datorită capacităţii autoarei de a portretiza repede şi pregnant personajele, de a face analize psihologice pătrunzătoare, nu lipsite de o anumită cruzime, de a surprinde cu un remarcabil talent narativ curgerea imprevizibilă, uneori leneşă şi toropitoare, alteori torenţială, a vieţii. Pentru orice editor cu iniţiativă, aceste romane pot fi o adevărată mină de aur, datorită şi împrejurării că Doina Popa se inspiră aproape fără excepţie din realitatea românească, din dramele şi traumele românilor, creând o proză **de actualitate**, aşa cum îşi doresc mulţi cititori.

Trei dintre romane - **Porumbeii sălbatici, Sfântă tinereţe** şi **Cârtitorii** - ar putea fi publicate imediat şi ar avea, fără îndoială, succes, nu numai de critică, ci şi de public. În **Porumbeii sălbatici** este vorba despre modul cum trăiesc oamenii **azi** dra[illegible] amestecându-i muzica sublimă cu zgomotul apei trase la WC şi parfumul ameţitor cu mirosul de ceapă prăjită, dintr-o locuinţă la bloc. În **Sfântă tinereţe** autoarea se referă la **mişcarea legionară**, nu numai ca la un fenomen istoric şi istoricizat, ci şi ca la o obsesie a vremii noastre. În sfârşit, în **Cârtitorii**, sunt reprezentate - cu mare vervă satirică, dar şi cu înţelegere sau chiar cu duioşie - mediile intelectuale din România contemporană.

Pentru edificarea editorilor interesaţi, reproduc mai jos câte un extras semnificativ din fiecare roman. Doina Popa poate fi găsită la următoarea adresă: str. Bibescu Vodă nr. 1, bloc P 4, scara 1, apart. 3, sector 4, 70521 Bucureşti. Tel.:781.49.94.

MAŞINA DE SCRIS

Porumbeii sălbatici

Alina îşi aminti de o îndepărtată zi de vară; mergea pe lângă un şantier, era cald, praf, zăpuşeală, avea părul lipit de ceafă, bluza i se umezise sub sâni. Dintr-o dată porni să plouă, cu stropi mari, uriaşi, o ploaie cu soare iscată din senin, răpăind în praful încins, aburind, mirosind răscolit. Se adăposti sub terasa unei cafenele, cu scaune albe, metalice, cu mese micuţe, rotunde. Acolo îl zări pe Vlad, împreună cu un bărbat cu păr negru, des, albit la tâmple, erau aşezaţi la o masă în faţa unor cafele, fumau amândoi în tăcere, nebărbieriţi, încercănaţi, ca după o noapte de nesomn traversată cu greu, cu ochii în gol. Se apropiase de ei fără vorbă, se aşezase pe un scaun, se afla chiar la marginea prelatei, îşi simţea pulpele stropite de ploaie, percepea mirosul presant de pământ încins ce te făcea să-ţi dilaţi nările. Rămase nemişcată cu privirea aţintită spre faţa acelui bărbat, grav împietrit, încruntat şi, o dată cu aburii ploii, îi pătrunse în minte şi chipul omului, alături de prelata din pânză deasă cu franjuri la margini, alături de zgomotul scaunelor hârâite ici-colo pe ciment, alături de macaraua ce funcţiona greoaie peste drum, înălţându-se mult deasupra gardurilor din tablă vopsite în dungi oblice, albe şi roşii. Bărbatul se numea Alexandru şi era profesor.

***

Îşi potrivesc paşii gustând din tihna tăcerii în doi. O boare de melancolie umbreşte chipul femeii. Ar dori să nu fie necesar să se despartă în staţia de autobuz, nevoiţi să nu se mai revadă decât întâmplător, cine ştie pe unde, ar vrea să prelungească minutele cât mai erau împreună, sperând că prin cine ştie ce minune ar putea urni indiferenţa bărbatului, dar tace, orgoliul femeii ce se vrea cuceritâ o face să nu rostească o propunere de revedere, merge tremurând de agitaţie şi tace. Va fi deja întuneric când el va ajunge acasă, îşi va căuta în buzunar cheia în timp ce va urca cele opt trepte şi oprit în faţa uşii va privi îndelung către stradă, parcă mai puţin absent, încercând să desluşească ceva. Se despart într-adevăr în staţie în momentul când zăresc autobuzul apropiindu-se, bărbatul îi sărută mâna, morocănos şi preocupat, fără să sesizeze licărul de chemare din ochii femeii. Ea îi întoarce spatele, aproape furioasă, se agaţă de bara maşinii înciudată pe omul ce nu se lasă ispitit, ce nu se lasă tras dincolo de propria sa singurătate. Ajunge acasă înfrigurată, cu muşchii contractaţi de încordare. Nervozitatea îi iuţeşte mişcările. Îşi leapădă blana şi cizmele cu toc ascuţit, incomod, le aşează la locul lor trântindu-le, găsindu-le vinovate pentru insuccesele ei. În timp ce-şi încălzeşte ciorba visează la o zi când va reuşi să înfrângă rezistenţa profesorului. Dar se dezmeticeşte repede, se scutură de imaginea falsă a unui Alexandru îndrăgostit peste noapte, prăbuşit la picioarele ei, o alungă şi priveşte cu ochi mari în jur să vadă bine cât e de singură.

Sfântă tinereţe

Iată cum şi-a început tata relatarea:

- S-a întâmplat într-o frumoasă zi de primăvară a anului 1929. Veneam de la Focşani unde urmam o şcoală de comerţ. În trenul care mă ducea către Panciu, am întâlnit un tânăr, pe nume Stoenescu Pompiliu. Acesta a scos din servietă un manifest cu chipul unui bărbat, îmbrăcat în costum naţional, călare pe un cal. Am avut impresia că mă aflu în faţa icoanei Sfântului Gheorghe. Îi lipsea doar sulita cu care sfântul a ucis balaurul. Am întrebat: Cine este acest tânăr? Iar Stoenescu Pompiliu mi-a răspuns: Acesta este Corneliu Zelea Codreanu, care va scăpa ţara asta de hoţi şi de toţi trântorii care trăiesc pe spatele sărăcimii. Mi-a propus să mă înscriu şi eu în Legiunea Arhanghelului Mihail. Fiind de acord, mi s-au dat mai multe manifeste şi în Panciu ne-am despărţit, eu plecând mai departe către Soveja... M-am apucat, conform instrucţiunilor, să organizez tineretul pe cuiburi de câte douăsprezece persoane şi cu şeful de cuib treisprezece. Aşa s-a făcut că această mişcare din comuna mea a atras majoritatea tinerilor, ba chiar şi pe bătrâni.

Am încercat să mi-l imaginez pe tata, în trenul care îl ducea spre Panciu în acea frumoasă zi de aprilie. Avea douăzeci şi doi de ani. Atunci, în interiorul lui, la vederea chipului lui Corneliu Zelea Codreanu, s-a produs o mutaţie ce urma să-i deturneze tot sensul vieţii? Mi-a spus că a avut ocazia să-l vadă de aproape o singură dată pe Corneliu Zelea Codreanu. Privirea acelui bărbat era atât de pătrunzătoare, încât nu rezistai să i te uiţi în ochi, fără să nu-ţi pleci ca străfulgerat pleoapele. Imaginea Căpitanului i s-a proiectat în suflet pentru totdeauna... În vara anului trecut i-am dus revista **AS**, unde se publicau fragmente din **Însemnări de la Jilava** scrise de Corneliu Zelea Codreanu, însoţite de fotografia acestuia. L-am găsit pe tata la masă, îşi punea păinea în ciorbă. După formalităţile de bun găsit şi-a continuat îndeletnicirea. Apoi a apucat lingura şi a luat în căuşul ei conţinutul de pâine înmuiată în ciorbă. Deodată şi-a abandonat lingura şi mi-a zis: Nu pot să iau prima înghiţitură fără să-l văd pe Căpitan. Ştia că-i adusesem articolul din comunicarea noastră telefonică. I-am dat revista, el a privit-o foarte de aproape, cu ochiul cu care mai vede puţin, s-a închinat şi a sărutat poza acelui om. N-a fost nimic teatral în gestul lui. De altfel, de la o vârstă, încetezi să mai joci teatru. Imediat după aceea a început să mănânce în tăcere, copleşit de melancolie.

Cârtitorii

- Bine-ai venit, scumpule, îl întâmpinase Nina şi-l instalase pe un colţ al canapelei.

- Salut, Spartane, îi spusese şi Alexe de la biroul lui.

Porecla era cu siguranţă maliţioasă, ca şi toate celelalte porecle găsite cu uşurinţă de soţii Alexe. Oaspetele, cu toracele inundat de grăsime, cu mușch feţei atârnând flasci, cu och roşii, pungiţi, părea a întruchiparea vieţii dezorganizate, exact opusul unei vie spartane. Căzuse de câţiv ani buni în patima alcoolulu Se însurase şi divorţase Locuia tot împreună c mama lui, o matahală c pielea roză, cu ochii verzu pierduţi între pernuţe d carne, rotundă la pântece c un butoi, cu părul lung, cas taniu, împletit într-o coadă c ajungea până la fundul d proporţii monstruoase. Şede toată ziua la bucătărie, plute prin aburul dens de ciorbă de varză, de orez, de fasole era dulce la vorbă, avea u glas ca de pitulice, imposib s-o poţi refuza când te îmbi la o musaca, ori la o iahnie îl primea pe fiul ei, [illegible] când se întorcea acasă [illegible] două cărări, ca pe un cop năzbâtios, cu dojane blânde amestecate cu vorbe de alin îl dezbrăca de palton, apo se apleca icnind să deschidă pantofii, mărime 45, comandă specială, îndemna cu mâncare, vene întotdeauna cumplit d flămând, de, "prietenii ăştia se îngrijeau să toarne în e băutură, dar nu-l întreb nimeni dacă mâncase sa ba, cum să nu te faci pra după un pahar în asemenea condiţii? Uneori, aşa cum şedea prostit pe scaun î mijlocul bucătăriei, se aplec spre el să-i maseze fruntea spunea repede, fără să miş buzele, şi o rugăciune, piele ei mirosea îmbietor, ca cratiţă cu mâncare abia stat din fiert, aşa cum şede aplecată spre el, valuri d căldură năvăleau dintre sân ei uriaşi. Dimineaţa, el s trezea oarecum refăcut, d obicei se abţinea să pun alcool în gură, obsesia lu era să nu fie mutat disciplinar, i se mai întâmplase, s ducea la şcoală, [illegible] greutate în respiraţie, u tremur al mâinilor, dar psihi era pregătit pentru o nouă z îi revenea umorul.

Biblioteca ... Oradea

2052

Nicolae Ulieriu:

„Cel mai mare pericol este situația economică a României"

pag. 7

Nr. 32 ● 9 - 15 august 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A. | Președinte - director general GEORGE ARION | Redactor șef Răzvan Dumitrescu

Va mai sta un an Antonie Iorgovan?

Reporter special:

VIAȚA ÎN GHETOU

pag. 8

Dosar:

Totul despre casele naționalizate

■ De la Pătrășcanu la Valer Dorneanu

pag. 5

Stare critică:

La URBIS S.A. îți stă mintea în loc

pag. 9

Serial:

La noi nici câinii n-au pace

■ Un nou tip de mafie: ilegalități, arbitraje incorecte, bișniță cu câini

pag. 9

TELE 1 abc

MAȘINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul de un milion de lei

pag. 12-13

JARO
INTERNATIONAL
„Fly With Us"

The first Romanian private company owner of two 100-seat BAC 1-11 aircraft.
Aircraft available:
- **BAC 1-11 - two owned**
- **BOEING 707 - two owned**

Fully authorized to operate domestic and international charter flights.
Our offers include:
- **24-hour availability**
- **Highest standard services**

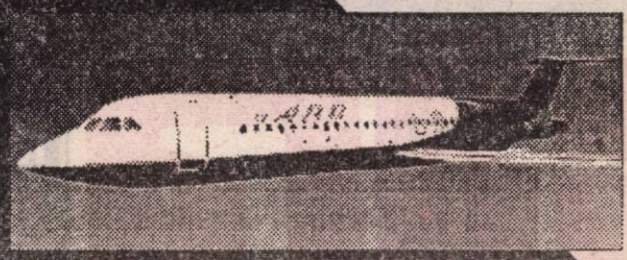

We are ready to exchange experience and technology.
We offer you a friendly approach and secure flights.

SUMMER 1995
TIME TABLE

From Bucharest to:				
Napoli	'1,5	MDJ 271	NO	BAC 1-11
Verona/Tsr.	'1,3,5	BAT 165	TSR	BAC 1-11
Tunis	'2	MDJ 433	NO	BAC 1-11
From Tunis to:				
Algeries	'2	TU 706	NO	A 320
Casablanca	'3	AT 571	NO	B 727
Dakar	'2	AT 570	NO	B 727
From Constanța to:				
Stockholm	'6	MDJ 111	NO	BAC 1-11
Göteborg	'6	MDJ 117	NO	BAC 1-11
Malmö	'7	MDJ 115	NO	BAC 1-11
To Bucharest from:				
Napoli	'1,5	MDJ 272	NO	BAC 1-11
Verona/Tsr.	'1,3,5	BAT 166	TSR	BAC 1-11
Tunis	'2	MDJ 434	NO	BAC 1-11
To Tunis from:				
Algeries	'2	AH 4000	NO	B 727
Casablanca	'1	AT 570	NO	A 320
Dakar	'3	TU 612	NO	A 320
To Constanța from:				
Stockholm	'6	MDJ 112	NO	BAC 1-11
Göteborg	'6	MDJ 118	NO	BAC 1-11
Malmö	'7	MDJ 116	NO	BAC 1-11

JARO MAIN OFFICE PHONE.
(40) 1 212 22 73/212 22 74/
212 22 75

BANEASA OFFICE PHONE.
(40) 1 212 22 78

SOS BUCURESTI-PLOIESTI 14-22
SECTOR 1
SITA: BBUAPJT/BUHTOJT/BUKKKJT
AFTN: LRBSMDJD

JARO INTERNATIONAL

DIPLOMA DE ONOARE

Acordată

D-lui George Arion
Director Publicatie "Flacara"

pentru sprijinul constant oferit
Companiei Aeriene JARO INTERNATIONAL
pe parcursul primilor 5 ani de activitate.

Președinte,

Mirica DIMITRESCU

1 august 1995

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație
Președinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: **Manuela Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu**
Director economic: **SILVIU ILIE**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate și suplimente speciale:
MIHAI SĂNDOIU
Director difuzare: **MANUELA VASILIU**
Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31, 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341
Telefoane: - 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacție:
ADRIAN PETRESCU
Telefon: (2559)
- **POLITICĂ** (2560) - Marian Ghițeanu, Roxana Stancu
- **EXTERNE** (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
- **SOCIAL** (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici
- **SPORT** (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu
- **FOTOREPORTERI** (2528) - Petre Cojocariu, Elena Gherâ, Florin Ioniță
- **CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ:** Pașcu Balaci, Ion Ceacâru
- **CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
- **SECRETARIAT DE REDACȚIE** (1453) - Crina Gorgoi
- **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori șefi adjuncți:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcușanu**, Dragoș Baltă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen Matotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban, Mihai Șoldănescu
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL (2128): **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; (2600): Liliana Crețu, Mariana Sânduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: ROMÂNIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX
Închiderea ediției: joi, ora 20^00

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Prietenul nostru, Văcăroiu

Toți am avut sau avem prieteni. Cu ei am împărțit bucurii și necazuri. De nevoie, am locuit sub același acoperiș. Forțați de împrejurări, am dat pe din două banii de buzunar sau bucatele de pe masă. Cine a avut mai mult i-a oferit ceva și celuilalt, aflat în suferință. Fără nici o obligație din partea acestuia. Numai și numai dintr-o legătură sufletească stabilită după legile nescrise ale amiciției.

Așa ceva ni se întâmplă acum la scară națională. Există cineva pentru care suntem gata să ne dăm și cămașa de pe noi, numai ca el să se simtă bine. Ai câștigat 100 de lei? Cinci lei i se cuvin și dumnealui. Dar te jenezi să câștigi numai atât și încerci să fii răsplătit mai bine pentru munca ta. Să zicem că ești încadrat cu 100.000 lei. Imediat te simți obligat să-i pui deoparte 17.812 lei, să aibă și el de-o friptură și de-o bere. Dar parcă e totuși prea puțin. Nu-ți spune, dar îl simți nemulțumit. Îi citești în ochi mustrarea. E vorba de cineva pretențios, cu griji multe. Te mobilizezi, te străduiești și câștigi dublu ca până acum. Vezi cum chipul său drag se înseninează. Îi dai automat 40.279 lei, iar ție îți mai rămân 159.721. Deci, ai renunțat la o pătrime pentru liniștea zilelor sale.

Deja e voios, e tandru față de tine. De aceea te încumeți, cu un elan pe care nu ți-l bănuiai, să atingi milionul. În situația asta, tu lei 662.480 lei iar el 337.520 lei. Adică, aproximativ, 2/3 îți rămân ție și 1/3 bagă amicul la teșcherea.

Din clipa asta te poți socoti un om făcut. Te copleșește cu atenții, îți laudă generozitatea. Dar nu numai ca indivizi ne simțim datori să-i ajutăm. Orice societate comercială, după ce-și calculează profitul net, renunță din start la 38% din acesta în favoarea lui.

Fiindcă nu poți să-i reziști. Numai cât îl vezi duci rapid mâna la portofel să scoți banii și să-i dai, să-i dai, să-i dai. E farmecul discret al impozitului. E irezistibila atracție pe care o exercită cel mai mare prieten pe care îl au, în clipa de față, românii.

Fără comentarii

Și acum, vă propunem un text

Constituția Republicii Socialiste România - Constituție a Democrației și Păcii

Marea Adunare Națională, exercitându-și funcțiile de putere constituantă, a adoptat într-o atmosferă de înalt entuziasm, la 21 august 1965, Constituția Republicii Socialiste România.

Întreaga activitate de pregătire a proiectului, larga sa dezbatere publică, dezbaterea și implicit aprobarea sa la Congresul al IX-lea al partidului, adoptarea și bineînțeles conținutul Constituției au imprimat acesteia un profund caracter democratic, fapt evidențiat de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care arăta: „Clasa muncitoare, țărănimea, intelectualitatea, prin munca lor plină de elan și abnegație, însuflețiți de un fierbinte patriotism, au scris, literă cu literă, marea Cartă a libertăților poporului român". Adoptarea Constituției a răspuns cerinței de a se consacra prin norme juridice fundamentale marile realizări obținute de către poporul român sub conducerea politică a Partidului Comunist Român. Momentul istoric al adoptării Constituției se caracteriza prin realizarea economiei socialiste unitare, care a marcat victoria deplină și definitivă a socialismului în toate sectoarele de activitate, lichidarea pentru totdeauna a claselor exploatatoare, abolirea exploatării omului de către om, afirmarea principiilor socialiste în viața socială (...)

Adoptarea Constituției, în același an cu lucrările Congresului al IX-lea al Partidului Comunist Român și în lumina direcțiilor stabilite de către acesta, a realizat cadrul juridic fundamental al unei noi etape în istoria modernă a României, etapă ce se va înscrie în istorie sub semnificativa denumire de Epoca Ceaușescu.

Semnatarul acestor rânduri era conf. univ. dr. Ioan Muraru. În prezent, domnia sa este președintele Curții Constituționale.

RADU IOANID ■

În ultimii cinci ani

În timp ce 209.367 români au emigrat, 649 de străini au devenit cetățeni români

❑ Numai 16.170 români s-au repatriat

Din 1990 până azi au emigrat 209.367 români și s-au repatriat numai 16.170 români. În schimb, în aceeași perioadă, 649 de străini, în majoritate arabi, au devenit cetățeni români. Redăm în continuare structura pe naționalități a celor mai proaspeți cetățeni români: sirieni - 261 persoane, libanezi - 48, germani - 36, irakieni - 32, iordanieni - 32, egipteni - 15, ruși - 9, palestinieni - 9, iranieni - 7, suedezi - 6, americani - 6, francezi - 5, bulgari - 5, greci - 4, turci - 4, chinezi - 4, israelieni - 4, spanioli - 3, yemeniți - 3, nigerieni - 3, danezi - 2, polonezi - 2, cetățeni ai Insulelor Capului Verde - 2, tunisieni - 2, afgani - 2, zairezi - 2, peruani - 1, bolivieni - 1, croați - 1, pakistanezi - 1, austrieci - 1, centrafricani - 1, englezi - 1, canadieni - 1, italieni - 1, vietnamezi - 1, cubanezi - 1. Dintre străinii care au primit cetățenia română, 130 de persoane au declarat că nu posedă altă cetățenie.

În articolul 12 din Legea cetățeniei române, adoptată în 1991, se specifică: „Acordarea cetățeniei române, atât la cerere, cât și în cazul repatrierii, se face la propunerea ministrului justiției, prin hotărâre a Guvernului, care se publică în Monitorul Oficial".

Articolul 20: „Persoana căreia i se acordă cetățenia română, potrivit art. 8, alin. 1 și 3, și art. 9, depune în termen de șase luni, în fața ministrului justiției sau a subsecretarului de stat delegat anume în acest scop, jurământul de credință față de România". Iată și conținutul jurământului: „Jur să fiu devotat patriei și poporului român, să apăr drepturile și interesele naționale, să respect Constituția și legile României".

DAN GHEORGHE ■

Mileniul trei fără un sfert

O axă frântă

Decenii în şir „prezidenţialele" americane au avut suspansul lor, iar congresele PCUS de alegere a secretarului general, nu. La Washington cartea politică era decisă de electorat iar la Moscova de Dumnezeu: numai o boală zdravănă sau, fireşte, moartea puteau disloca un ţar din fastuosul său fotoliu roşu. Cu excepţia lui Hruşciov care a atins pensia dincolo de ringul politic, nici un conducător suprem de partid şi de stat nu a beneficiat de un sfârşit fizic de simplu cetăţean. Regula de fier a Moscovei a fost ca liderii săi să decedeze în patul puterii chiar dacă frânele acesteia nu se mai aflau, la vedere, sub cearceafurile secretariatului general. Gorbaciov a spart această regulă: după ce a dinamitat URSS s-a adaptat şi el la destinul unui om normal care urcă şi coboară, conduce un continent şi, apoi, îşi ia transferul ca preşedinte de fundaţie. S-a ajuns, astfel, la noua simetrie ruso-americană: la Washington apare un preşedinte după colosalul carnaval electoral, iar la Moscova apare un preşedinte după o năzbâtie electorală adecvată spiritului locului. Oricum, la anul dubla ipostază a prezidenţialelor ruso-americane va articula o ofertă politică de care va depinde soarta lumii. Pentru că este clar pentru oricine că nu ONU, nu organismele regionale şi nici puterile europene sau Japonia decid evoluţiile politice mondiale, ci tot SUA şi Rusia. Chiar dacă o vreme Rusia a absentat de la marele ospăţ, conturând Washingtonului alura de jandarm internaţional, este de aşteptat ca Moscova să îşi vină în fire cu vârf şi îndesat. De altfel, revenirea diplomaţiei moscovite în prim-planul unor abordări fundamentale este cum nu se poate mai concludentă în această vară fierbinte.

Deocamdată la Washington preşedintele Clinton are de luptat cu un parlament de opoziţie care îl flanchează strâns, îl cenzurează şi îi taie din elanul democrat al gestionării lumii. La Moscova, preşedintele Elţîn are, la rândul său, în spinare o Dumă recalcitrantă, pusă pe rele, dominată de furia radicalilor şi apetiturile inechivoce ale naţionaliştilor. Ambii preşedinţi sunt, altfel spus, legaţi de mâini şi puşi la remorca unor legislativuri care îi antipatizează fără scrupule şi fără milă. Ambii se află pe post de paratrăsnet chiar dacă furtunile politice americană şi rusă nu seamănă deloc între ele. Această inhibiţie paralelă duce la un blocaj echilibrat, la o amortizare a deciziilor fundamentale, la o abordare în paşi mărunţi a contenciosului mondial. Consecinţa esenţială a acestui proces bipolar este că marile hotărâri se amână lăsându-se în seama viitorilor protagonişti moştenirea explozivă a prezentului.

Vor fi în 1996 Elţîn şi Clinton bătuţi în cuie de viitoarele alegeri? Cum vor arăta Congresul şi Senatul american şi parlamentul de la Moscova? Cu titlu de alternativă strict teoretică să ne gândim că Robert Dole, conservator, ofensiv, tranşant, va deveni liderul Casei Albe şi un Jirinovski stăpânul Kremlinului. Este uşor de imaginat cam care ar fi ritmul de evoluţie politică al lumii şi în ce direcţie ar lua-o aceasta în asemenea condiţii. Adevărul este că de „paritatea" doctrinară a axei frânte Moscova-Washington va depinde în curând amărâta noastră linişte. Nu ne vom plictisi...

RADU BUDEANU ■

Puls

Unele interese şi legea electorală

Nu este pentru prima oară când în anumite cercuri politice se discută despre mărirea pragului de acces în Parlament. Până de curând se vehicula un procent de 4%, dar acum se vorbeşte de 5%. Noutatea constă în consensul CDR-PDSR pe această temă. În numărul trecut al revistei noastre prezentam un posibil inconvenient de care s-ar putea lovi orice alianţă care are în componenţă mai multe formaţiuni politice. Mai există însă un aspect demn de luat în considerare, chestiune care priveşte opoziţia în general. Urmăream de curând un interviu acordat de senatorul PNŢCD Valentin Gabrielescu unui post local de televiziune. Reporterul l-a întrebat dacă nu cumva această modificare în legea electorală va afecta partidele de opoziţie care au părăsit Convenţia. Răspunsul dat de parlamentarul în cauză este elocvent pentru starea de spirit care domneşte în alianţa al cărei preşedinte este profesorul Emil Constantinescu. Domnia sa spunea ceva în genul: „Nu. Nu cred. Dar ei trebuiau să se gândească la asta înainte de a pleca din CDR".

Cu alte cuvinte, este vina PAC, PL'93 şi PSDR că nu s-au gândit că ar putea fi pedepsiţi pentru decizia lor de chiar foştii aliaţi care se vor înţelege cu partidul de guvernământ.

Întrebarea care se pune în momentul de faţă este la ce fel de colaborări ulterioare s-a gândit dl Constantinescu când s-a înţeles cu Adrian Năstase.

Este clar că domnia sa a luat în calcul o eventuală conlucrare cu PDSR din moment ce pragul electoral propus ar putea priva unele formaţiuni politice de opoziţie de reprezentarea parlamentară.

Prin urmare se preferă perspectiva unei alianţe cu actuala putere decât perspectiva unei colaborări cu forţe de opoziţie. Acesta este doar un aspect. Pe la întâlnirile cu prefecţii şi subprefecţii PDSR, Adrian Năstase nu ascunde obiectivul principal al acestei formaţiuni: obţinerea a peste 50% din mandatele parlamentare la alegerile din 1996. Este chiar atât de utopic acest obiectiv care, odată realizat, ar permite PDSR să guverneze de unul singur? Nu. Se vede deja că CDR este în scădere de formă. În ultimele sondaje de opinie, partidul dlui Iliescu a înregistrat o creştere.

Apoi, zorii viitoarei campanii electorale se arată foarte neguroşi. Se cunosc dificultăţile prin care trece toată presa independentă. Dacă RODIPET se va transforma în Regie Autonomă, vă închipuiţi, stimaţi cititori, ce elan va avea această instituţie în a difuza ziare care de regulă critică actuala guvernare. Nu mai vorbesc despre obedienţa TVR faţă de puterea conducătoare. Aceste date primare conduc la concluzia că în 1996 campania electorală va fi cu mult mai dură decât cea din 1992. În aceste condiţii, mă îndoiesc că CDR are şansa să obţină un procent mai bun decât PDSR. Partidul de guvernământ va reuşi cu siguranţă să impună acel prag de 5% pentru accesul în Parlament chiar dacă actualii săi aliaţi, speriaţi de perspectiva rămânerii pe dinafară, vor vota împotrivă. Sprijinul va veni din partea CDR căci doar a existat o înţelegere. Mai departe însă, situaţia va deveni greu de controlat pentru alianţa dlui Constantinescu. Partidul de guvernământ intenţionează să mărească pragul de acces şi pentru coaliţii de partide. Şi dacă acesta va fi calculat prin înmulţirea celor cinci procente cu numărul de formaţiuni componente, va fi jale pentru CDR.

Cu siguranţă că parlamentarii Convenţiei nu vor vota aşa ceva. Dar este oare suficientă împotrivirea lor? Căci, odată lovite în interesele lor, PAC, PL'93 şi PSDR pe de o parte, PUNR, PRM şi PSM pe de altă parte, s-ar putea gândi să strice jocul celor mari şi să voteze pentru această măsură. Calculaţi deci şi veţi vedea că împreună cu sufragiile parlamentarilor PDSR, varianta pragului modificat pentru alianţa de partide are mari şanse să devină realitate.

S-au gândit cei care s-au grăbit să se înţeleagă cu PDSR la aceste consecinţe? Au evaluat ei costurile unei noi guvernări PDSR? Personal, mă îndoiesc profund.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Un top necruţător

Doar o jumătate din parlamentarii PNŢCD au fost eficienţi

Tinerii din TUNŢ au realizat, săptămâna trecută, un top al parlamentarilor ţărănişti, a cărui publicare a fost interzisă de conducerea partidului. Au fost alcătuite clasamente pe patru secţiuni, respectiv verticalitate, eficienţă, popularitate şi nereprezentativitate. TUNŢ-iştii din fiecare filială au alcătuit clasamente proprii, în urma punctajelor obţinute rezultând un top final, condus de Ion Diaconescu şi Ioan Mureşan. În top sunt prezenţi 49 senatori şi deputaţi ţărănişti, din 58 câţi are PNŢCD la această oră. Diferenţa este dată de 8 parlamentari care nu apar pe nici unul din clasamente. Acestora li se adaugă Corneliu Coposu, considerat mult deasupra celorlalţi.

Cel mai interesant clasament, şi cel care contează cel mai mult, este cel al eficienţei, care cuprinde doar 25 parlamentari, adică mai puţin de jumătate, ceea ce spune multe despre masa de anonimi din Parlamentul României. Dacă popularitatea, verticalitatea, nereprezentativitatea sunt criterii mai degrabă subiective la alcătuirea clasamentului pe baza eficienţei, tinerii din TUNŢ au fost cei mai obiectivi, rezultând un top ce poate fi folosit ca barometru atât pentru alegători cât şi pentru partid. Mai ales că nu e deloc departe ziua în care trebuie găsite personalităţile care să facă, cu adevărat, politica PNŢCD în Parlament.

Clasamentul eficienţei îl are ca lider pe Ion Diaconescu, cel care i-a cam ţinut locul lui Coposu, fiind prezent la toate momentele importante ale PNŢCD. Ioan Mureşan a câştigat un imens capital electoral prin activitatea din cadrul comisiei anticorupţie. Au mai punctat bine Gabriel Ţepelea, preşedintele comisiei pentru cultură din Cameră, şi Radu Vasile, purtător de cuvânt al PNŢCD, iar Mircea Ciumara ocupă un loc bun, la mijlocul clasamentului, chiar dacă se află în conflict deschis cu organizaţia de tineret (el e lider

în clasamentul nereprezentativităţii).

Din informaţiile pe care le deţinem, tinerii din TUNŢ au fost mustruluiţi pentru această acţiune, ceea ce e total lipsit de înţelepciune. Parlamentarii codaşi care au contestat topul trebuie să-şi vadă întâi bârna din propriii ochi. Asta e morala.

C. HERA ■

Scandalul scandalurilor

Casele naționalizate

De la Lucrețiu Pătrășcanu la Valer Dorneanu

Modul în care actuala putere politică s-a gândit să rezolve problema caselor naționalizate a generat atât nemulțumiri pe plan intern cât și reacții dure din partea unor medii politice internaționale. Vă prezentăm succint istoria acestui scandal de proporții.

● În sesiunea septembrie-decembrie 1994, Senatul României a adoptat proiectul guvernamental al Legii caselor naționalizate. Menționăm că alte două proiecte de lege în același domeniu, respectiv cel al deputatului PNȚCD Răzvan Dobrescu și cel al PL '93, trimise președintelui Camerei Deputaților în septembrie 1993, nu au intrat pe ordinea de zi.

● 23 martie 1995 - Proiectul de lege ajunge în dezbaterea plenului Camerei Deputaților. Față de varianta adoptată de Senat, modificările acceptate de comisia juridică a Camerei Deputaților sunt minime și sunt tot în favoarea chiriașilor. Această lege este menită, în viziunea PDSR și a aliaților săi - PUNR, PRM și PSM, să le asigure voturile actualilor chiriași la viitoarele alegeri.

● 28 martie - Camera Deputaților reușește să adopte doar titlul legii. Toate propunerile venite din partea membrilor Opoziției sunt refuzate de majoritari.

● 29 martie - Conform art. 2, adoptat prin voturile deputaților PDSR, PUNR, PRM și PSM, foștii proprietari vor primi doar apartamentul în care locuiesc.

● 11 aprilie - Prin amendamentul deputatului PDSR Eugen Nicolicea foștii proprietari nu vor primi înapoi decât apartamentul în care locuiau în decembrie 1989. Deputatul PD George Stancov a propus ca foștii proprietari care au părăsit țara din diferite motive și care au fost deposedați de case să primească înapoi măcar o locuință, dacă doresc să se restabilească în țară. S-a opus deputatul PUNR Ovidiu Valeriu Iosif care, aproape țipând, a ripostat: **„soarta acestor persoane nu ne interesează, n-au decât să se descurce!"**

● 13 aprilie - La art. 9 din proiect, deputatul George Stancov aduce un amendament prin care locuințele cumpărate potrivit prezentei legi să nu poată fi vândute, închiriate sau subînchiriate pe timp de 10 ani de la data achitării. Amendamentul a fost adoptat.

● 26 aprilie - Printr-un amendament la articolul 10, sunt exceptați de la dreptul de a cumpăra locuințele chiriașii care s-au mutat în case naționalizate după 22 decembrie 1989.

● 27 aprilie - Despăgubirile pentru foștii proprietari de case naționalizate nu pot depăși suma salariilor medii nete pe 20 de ani.

● 3 mai - Camera Deputaților revine asupra propriei hotărâri din 26 aprilie și astfel chiriașii care s-au mutat în case naționalizate după 1989 vor putea totuși să le cumpere!

● 27 iunie - Raportul de mediere la Legea caselor naționalizate cade la vot în Camera Deputaților. Totuși, s-a adoptat o modificare la art. 10, care prevede că imobilele naționalizate cu o suprafață mai mare de 120 mp pot fi vândute chiriașilor în condiții foarte avantajoase. Senatul exceptase de la vânzare aceste imobile de lux.

● 28 iunie - Legea caselor naționalizate a fost adoptată. Ea permite chiriașilor să cumpere locuințele pe care le ocupă; în timp ce foștii proprietari vor primi o singură locuință și aceasta numai dacă o locuiesc. Intră sub incidența legii imobilele trecute în proprietatea statului **cu sau fără titlu**. Chiriașii pot cumpăra locuința cu plata integrală sau în rate, cu plata unui avans de 30% și rate eșalonate pe 15 ani, cu o dobândă reprezentând jumătate din dobânda de referință stabilită de BNR. Imobilele de lux ocupate de foștii și actualii nomenclaturiști vor putea fi cumpărate la prețuri foarte mici, cu plata în rate și cu dobânzi infime. Foștii proprietari vor fi despăgubiți, însă nici unul nu va primi mai mult de 38 de milioane de lei, indiferent de numărul proprietăților de care a fost deposedat.

● 19 iulie - Întrunită în ședință plenară, Curtea Constituțională constată că dispozițiile legale care au făcut obiectul sesizărilor sunt constituționale, cu două excepții: art. 1, alin. 1, articol care reprezintă de fapt esența întregii legi, și art. 4, potrivit căruia cetățenii români stabiliți în străinătate nu pot beneficia de prevederile legii decât dacă își stabilesc domiciliul în țară. În urma acestei decizii, legea va fi trimisă Parlamentului pentru a fi rediscutată și supusă din nou votului celor două Camere în sesiunea de toamnă.

Lucrețiu Pătrășcanu

„Sunt și rămân abrogate, pe data publicării lor, toate măsurile legislative prin care s-au luat dispozițiuni discriminatorii privitoare la evrei.

Prin efectul abrogării acestor legi, se anulează toate dispozițiunile juridice date pe baza lor de orice autorități publice, fie dispozițiuni generale, fie individuale, inclusiv cele cuprinse în hotărâri judecătorești. De asemenea se anulează toate dispozițiunile discriminatorii luate fără bază legală împotriva evreilor de către autoritățile publice".

Pasajul cu pricina face parte din art. 5 din Legea nr. 641/ 19 decembrie 1944 propusă de Lucrețiu Pătrășcanu, membru marcant al PCR, pe atunci ministrul justiției.

Se vede deci că soluționarea problemei unor proprietăți confiscate se contura a fi cu mult mai democratică în 1944 decât în 1994.

Valer Dorneanu

Când Opoziția a atras atenția guvernului că legea cu pricina legalizează un jaf „deoarece proprietățile unora sunt vândute altora", Valer Dorneanu, ministrul relației cu Parlamentul, a replicat cinic: „Nu este vorba despre alți proprietari, casele vizate fiind ale statului".

Domnia sa a rămas celebru și printr-o altă idee, exprimată tot de la microfonul Camerei Deputaților: „Protecția socială a chiriașilor se poate face numai recunoscându-le dreptul de proprietate asupra locuințelor".

Străinătatea reacționează dur

Modul în care autoritățile din România înțeleg să soluționeze problema caselor naționalizate este pe cale să producă un scandal internațional de proporții. Prezentăm în cele ce urmează rezoluția parlamentului israelian (Knesset), document mult comentat de presă și mult criticat de președintele Ion Iliescu.

1) Holocaustul îngrozitor care s-a abătut asupra poporului evreu în timpul celui de-al doilea război mondial nu i-a ocolit pe evreii din România, și mulți și-au găsit atunci sfârșitul.

2) Guvernul comunist care s-a instaurat în România după terminarea celui de-al doilea război mondial și până la revoluția din decembrie 1989 a oprimat evreii. Activiștii sioniști au fost băgați în închisori, iar plecarea evreilor din România a fost interzisă. Ieșirea lor a fost posibilă numai în schimbul unor mari recompense financiare pentru guvernul român. Averile evreilor din România, printre care apartamente, afaceri, terenuri sau alte bunuri, au fost expropriate de către guvernul român, fără despăgubiri.

3) În perioada guvernului comunist, marea majoritate a evreilor au părăsit România. Ei și-au lăsat acolo toate bunurile, fie particulare, fie comune (bunurile Comunității evreiești).

4) Aproximativ 400.000 de evrei originari din România trăiesc astăzi în Israel.

5) Din cele 200.000 de apartamente care au fost expropriate de guvernul comunist, circa 100.000 aparțin evreilor, în special celor din Israel. De asemenea, au fost expropriate multe bunuri ce au aparținut comunităților evreiești din România.

6) Poporul israelian a binecuvântat revoluția din decembrie 1989, care a pus capăt dictaturii comuniste. S-a sperat că noul regim din România este un guvern democratic.

7) La 28 iunie 1995, Parlamentul român a aprobat în mod final legea referitoare la problema apartamentelor confiscate în timpul comunismului. Conform acestei legi, apartamentele vor fi vândute de către guvern chiriașilor actuali. Dreptul de a primi despăgubiri pentru apartamentele confiscate este acordat numai cetățenilor și locuitorilor permanenți ai României.

8) Parlamentul israelian protestează împotriva acestei legi, pentru că aceasta neagă evreilor originari din România drepturile lor firești. Un stat democratic nu obișnuiește să ia averea unui om, pentru a o transfera altui om, mai ales că nu oferă despăgubiri. Parlamentul israelian consideră că această lege română nu este logică și justă.

9) Există posibilitatea de a găsi o soluționare a problemei chiriașilor ce locuiesc în case expropriate, printr-o legislație ce garantează drepturile lor. Dar nu este potrivită emiterea unor legi care neagă evreilor din România drepturile lor legitime.

10) Parlamentul cere președintelui României, Ion Iliescu, și guvernului român să anuleze această lege.

11) Parlamentul cere guvernului israelian și organizațiilor evreiești să acționeze pe lângă guvernul român în vederea schimbării legii.

12) Knessetul mulțumește profund Senatului american și comisiilor americane ce se ocupă de probleme externe, pentru activitatea depusă în privința recuperării averilor evreiești din estul Europei. Knessetul cere de la ei să își continue eforturile, până ce averile vor intra în proprietatea stăpânilor legitimi.

Pagină realizată de:
RĂZVAN DUMITRESCU ■
MARIAN GHIȚEANU ■

MARRIOTT în România

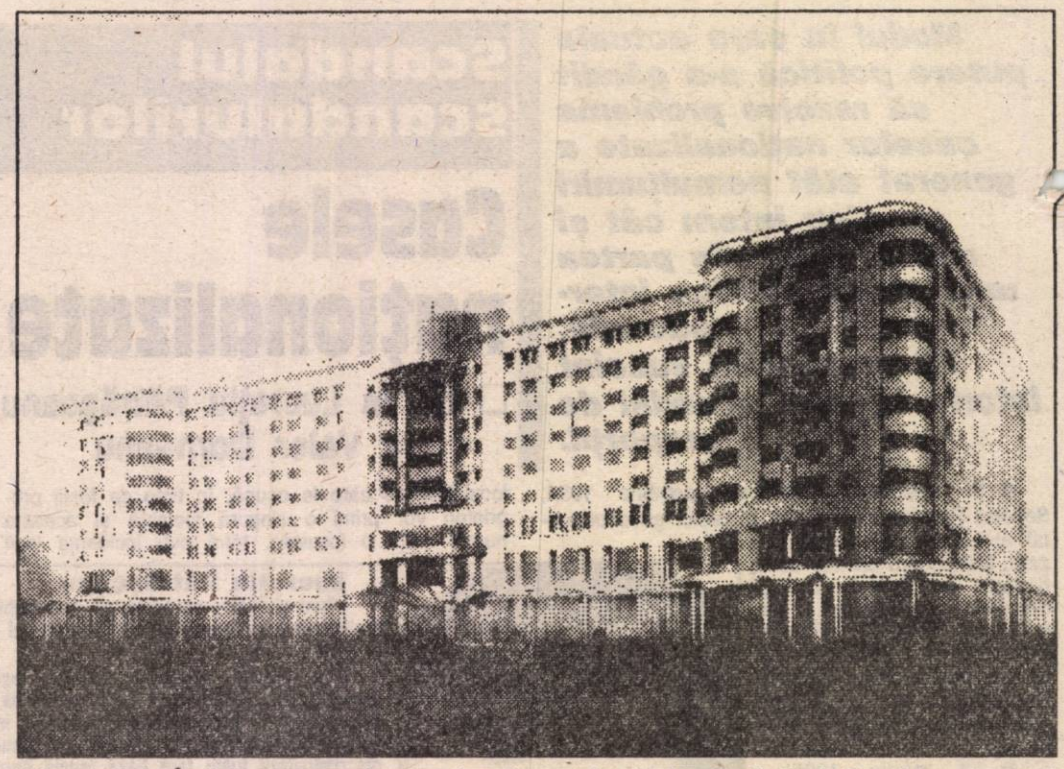

Marriott Hotels a pătruns în forţă în România, semnând luni, 31 iulie a.c., la Bucureşti, împreună cu ONT Carpaţi, BHD şi SCGH, documentele companiei „Marriott Bucureşti", cel mai mare proiect de investiţii în industria turistică din România.

Investiţia, eşalonată pe o perioadă de trei ani, se va ridica la 250 milioane dolari SUA. Principalul obiectiv al Marriott Bucureşti este construirea a două hoteluri în Bucureşti: Hotelul Grand şi Hotelul Parlamentului. Proiectul va fi finanţat de un consorţiu bancar condus de Giro Credit Bank.

Marriott Grand Hotel Bucureşti va dispune de 400 de camere, 50 de apartamente rezidenţiale, centre de afaceri pe o suprafaţă de 7.000 metri pătraţi, spaţii comerciale, piscine, terenuri de tenis şi un helioport. Marriott va gestiona şi cele 350 de apartamente ale Hotelului Parlamentului, construit de acelaşi consorţiu care va realiza Marriott Grand Hotel Bucureşti. După finalizarea complexului hotelier, Bucureştiul va beneficia de cel mai mare hotel-centru de conferinţe din Europa.

Marriott Hotels este cea mai mare firmă de management hotelier din lume, cu o reţea de 955 de hoteluri şi o cifră de afaceri de peste opt miliarde de dolari SUA anual. Marriott Grand Hotel Bucureşti va fi al 956-lea hotel Marriott.

Directorul general al ONT Carpaţi, dl Marin Voicu, declară: „Încă din 1990, am încercat de mai multe ori să atragem grupul Marriott. Suntem încântaţi că au reconsiderat oferta noastră şi au investit în Bucureşti. ONT Carpaţi şi un grup de investitori români şi străini deţin 30% din pachetul de acţiuni al Societăţii Marriott Bucureşti".

Dl Karl Killburg, preşedintele lanţului Marriott Hotels: „Acest proiect, la care am muncit timp de un an, a fost iniţiat în 1994, după care am lucrat la finanţarea lui. Săptămâna trecută am încheiat contractul, privind finanţarea, cu un sindicat bancar condus de Giro Credit Bank. Deschiderea economică a României şi începerea privatizării au făcut posibil ca Marriott să investească în România. Considerăm că piaţa României a devenit acum o piaţă profitabilă".

La ceremonia semnării documentelor de constituire a Marriott Bucureşti au participat personalităţi româneşti de prim rang din domeniul politic, economic şi financiar-bancar, ambasadori, reprezentanţi comerciali în România, investitori români şi străini.

Bănci . Burse . Afaceri

Noutăţi şi precizări de la BANCOREX - Banca Română de Comerţ Exterior

■ În cadrul împrumutului acordat României de către Banca Mondială, s-a semnat la Bucureşti, în data de 05.06.1995, între BANCOREX şi Banca de Export-Import a României, Acordul de Finanţare Subsidiară care a intrat în vigoare începând cu data de 13.07.1995.

Acest împrumut este destinat:

1) Finanţării importurilor de echipamente şi achiziţiilor interne pentru investiţii, cu următoarele caracteristici:

- plafon: 102.000.000 USD
- valoarea maximă a creditelor: 8.000.000 USD
- termen: 3-17 ani cu o perioadă de graţie între 1-5 ani.

Rambursarea (numărului de rate semestriale) se va determina pe bază de cash-flow

2) Finanţării importurilor de materii prime necesare realizării exporturilor româneşti, cu următoarele caracteristici:

- plafon: 70.000.000 USD
- valoarea maximă a creditelor: 5.000.000 USD
- termen: maximum 1 an

■ În data de 20.07.1995 Banca Centrală a Ciprului a autorizat BANCOREX - Banca Română de Comerţ Exterior - să înfiinţeze o sucursală proprie, eliberând în acest sens licenţa de funcţionare necesară.

Sucursala BANCOREX din Nicosia completează reţeaua reprezentanţelor şi a băncilor mixte pe care Banca Română de Comerţ Exterior o are deja în străinătate, înscriindu-se în strategia globală a BANCOREX de a deveni o instituţie bancară internaţională.

Sucursala va avea un statut complex şi va funcţiona conform legislaţiei locale cipriote, ca şi toate celelalte sucursale străine existente deja în Cipru. Ea va lucra numai în valută străină, pe baze „offshore", respectiv, va acorda servicii şi produse bancare pentru efectuarea de tranzacţii comerciale tuturor clienţilor români şi străini non-rezidenţi, atât din Cipru cât şi din afara Ciprului.

Această decizie a fost luată de conducerea BANCOREX, cu întregul sprijin al autorităţilor române competente, având în vedere faptul că Ciprul reprezintă o zonă strategică din punct de vedere financiar, oferind o serie de avantaje în domeniile fiscal şi vamal, cu o reţea de companii şi bănci străine bine organizată.

Prezenţa Sucursalei BANCOREX în Cipru va stimula dezvoltarea contactelor şi a bunelor relaţii comerciale, deja existente, dintre România şi Cipru.

Sucursala BANCOREX la Nicosia, Cipru, va deveni operativă începând cu 01.01.1996.

■ Având în vedere stadiul incipient al pieţei de capital din România, BANCOREX şi-a propus să procedeze la evaluarea periodică a valorii de piaţă a acţiunilor sale, pentru o informare cât mai corectă a potenţialilor acţionari şi a partenerilor de afaceri interni şi externi.

În prezent, BANCOREX este cea mai mare bancă românească din punct de vedere al mărimii fondurilor proprii, iar în ierarhia băncilor din Europa Centrală şi de Est ocupă locul 18, fiind totodată situată pe locul 362 în clasamentul celor 500 de bănci europene. La sfârşitul trimestrului 1/1995, fondurile proprii se cifrau la 497 miliarde lei, conducând la o valoare de piaţă a acţiunii de 830.000 lei, determinată de specialiştii băncii prin metoda activului net contabil, faţă de valoarea nominală de 140.000 lei.

În urma unei licitaţii, a fost angajată firma austriacă Creditanstalt Investment Bank, care a elaborat un studiu de evaluare a valorii de piaţă a acţiunilor BANCOREX la aceeaşi

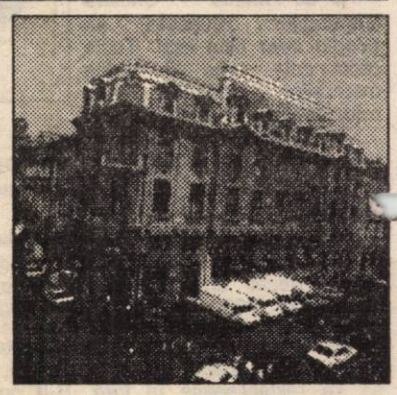

dată, bazându-se pe standardele contabile acceptate pe plan internaţional.

Firma evaluatoare a stabilit o valoare de piaţă a acţiunilor BANCOREX situată între 480.000 lei şi 780.000 lei, prin utilizarea mai multor metode (activul net contabil pe baza standardelor internaţionale, capitalizarea veniturilor viitoare, analiza comparativă de piaţă), cu luarea în considerare a mai multor ipoteze privind evoluţia mediului economic intern şi extern, dezvoltarea sistemului bancar - financiar şi a concurenţei interbancare în România, performanţele viitoare ale BANCOREX.

Rezultatele studiului de evaluare arată că, în cazul vânzării acţiunilor sau al emiterii de noi acţiuni, acestea s-ar putea cumpăra la un preţ de câteva ori mai mare decât valoarea nominală, coeficientul de multiplicare variind între 3,4 şi 5,9 ori.

Rezultatele financiare obţinute, precum şi acest prim studiu de evaluare demonstrează soliditatea băncii şi capacitatea ei de a atrage investitori potenţiali.

Nicolae Ulieriu (şeful biroului de presă al SRI):

„Cazul Patapievici cred că este o invenţie"

Nicolae Ulieriu s-a născut în Bucureşti pe 23 mai 1941. A absolvit Liceul „Mihai Viteazul", apoi Facultatea de Filologie (română-franceză), după care a urmat Cursul postuniversitar de Relaţii Internaţionale, unde a fost coleg - între alţii - cu Gheorghe Tinca şi Teodor Meleşcanu. Angajat în MAE cu gradul de ataşat, a fost dat afară în 1969 în urma unor comentarii imprudente despre Ceauşescu. În Centrala România-Film a fost o vreme şef de birou la Intreprinderea Cinematografică Bucureşti, până s-a descoperit incompatibilitatea funcţiei cu faptul că nu era membru de partid. Pe 10 aprilie 1990 s-a angajat în Serviciul Român de Informaţii, dând curs unei vechi pasiuni pentru serviciile secrete.

Sergiu Nicolaescu s-a plâns de mine la Ceauşescu

- Ce profesori aţi avut la „Mihai Viteazul"?

- Am avut norocul să prind o serie de reală excepţie, formată în perioada interbelică. Aş aminti-o pe extraordinara noastră profesoară de română, Coralia Călin, mentor spiritual al unei întregi generaţii de „vitezişti", fostă elevă a lui Ibrăileanu, cu doctorat la Sorbona, care la intrarea în clasă - eram 45 de băieţi! - făcea linişte cu o singură privire a ochilor ei albaştri. Sau profesorul de istorie, Valer Papahagi, doctor honoris causa al Universităţii din Madrid, fost asistent al lui Iorga - din motive politice n-avea voie să mai predea la facultate. Şi el om de vastă cultură, un adevărat erudit - într-o zi, când lipsea profesorul de astronomie şi noi jucam lapte-gros în clasă, a venit şi ne-a predat el Legile lui Keppler. Altă dată, auzindu-mă fredonând „O sole mio", a luat o hârtie şi mi-a scris cuvintele...

- Tot astfel de profesori aţi nimerit şi în facultate?

- Iarăşi am avut noroc: am fost ultima promoţie care i-a prins pe Vianu, Rosetti, Călinescu, Graur, Iordan, Papu, plus alţii mai tineri: Zoe Dumitrescu-Buşulenga, Alexandru Piru (în primul an de reabilitare după cei 11 de strungărie) şi asistenţi foarte buni: Ion Dodu Bălan, Nicki Manolescu, Ştefan Cazimir - o galerie extraordinară. Iar la cursul de Relaţii Internaţionale i-am avut profesori, între alţii, pe Dinu C. Giurescu, Virgil Cândea, Grigore Moisil şi Mircea Maliţa!

- Cu turnătorul dv. din '69 v-aţi mai întâlnit ulterior?

- Nu, şi nici nu mă interesează. S-ar putea să fie încă în Externe. Vreau neapărat să consemnaţi: m-a întristat să găsesc acolo, după ianuarie '90, o droaie de activişti din fosta secţie de externe a PCR şi alţii care n-au ce căuta în diplomaţie.

- Între altele, aţi fost ani de zile titularul cronicii de film din „Săptămâna" - aveţi ceva să vă reproşaţi din acea activitate?

- În afară de materialele comandate - scrise cu o anumită reţinere - n-am ţinut cont decât de criteriul estetic. N-am făcut concesii nici când s-au exercitat asupră-mi mari presiuni. La „Noi, cei din linia întâi" am demontat falsitatea filmului şi inadvertenţele istorice de care era plin. Nicolaescu a făcut atunci un memoriu către Ceauşescu, pe următorul raţionament: dacă mele mele aplică politica partidului, deci cine le critică - critică partidul! De la Secţia de Presă a CC s-a cerut să mi se ia dreptul de semnătură.

- Ceea ce nu s-a întâmplat - înţeleg că v-a susţinut redacţia?

- Nu, ci Institutul de Istorie Militară, care a demonstrat că eu aveam dreptate.

Istoria adevărată nu se scrie de către contemporani

- Vorbind acum despre SRI, haideţi să trecem în revistă câteva momente rămase nebuloase. Aveţi informaţii noi despre Decembrie '89?

- Noi am publicat un **punct de vedere preliminar** care îşi păstrează valabilitatea. Sigur că cercetările continuă, dar eu nu cred că se mai poate produce o schimbare de perspectivă. De altfel, ştiţi că istoria adevărată nu se scrie de către contemporani...

- Despre iunie '90 şi septembrie '91 ce-aţi mai aflat?

- Ajungem acum la delicatul caz Bodnariciuc - Ardeleanu. SRI-ul a încercat să verifice existenţa lui Bodnariciuc?

- Atunci când am cerut o confirmare, cei de la serviciile speciale ruse au râs. O asemenea întrebare în general nu se pune: dacă există omul respectiv, oricum nu ţi se răspunde.

- Şi e mai uşor să ajungă la el o tânără ziaristă decât SRI-ul?

- Tot ca o părere strict personală: această domnişoară n-a ajuns nici măcar la Moscova.

- Dar dv. cum aţi ajuns în posesia textului în engleză scris de ea?

- Documentul a fost publicat în ziar.

- N-aş vrea să vă contrazic, dar cred că a fost publicat după ce fusese comentat de către SRI.

- Chiar dacă ar fi fost cum ziceţi, aici intervin mijloacele specifice ale oricărui serviciu special. Când cineva încearcă să-ţi bage pe gât o cacealma de asemenea anvergură, sigur că şi tu trebuie să acţionezi pentru a-l contracara - nu văd nici un fel de încălcare a drepturilor sau libertăţilor cetăţeneşti garantate prin Constituţie.

- Vreau să reiterez afirmaţia că SRI n-a fost implicat sub nici o formă în declanşarea şi desfăşurarea evenimentelor.

- Bine, dar în analiza lor? Există filme, fotografii, mărturii - chiar nu se pot identifica autorii violenţelor?

- Ce era de analizat s-a analizat, ce era de identificat s-a identificat, dar nu noi transformăm informaţiile în decizii şi sentinţe.

- În dosarul Baloteşti aveţi elemente noi?

- SRI este prezent pe aeroporturi prin elemente specializate ale brigăzii antitero, care răspund exclusiv de controlul pasagerilor şi al bagajelor. Pe aceste două direcţii nu s-a petrecut atunci nimic semnificativ. În rest nu ne amestecăm, pentru că nu avem competenţe.

Cred că dra Ardeleanu nici n-a ajuns la Moscova

- Dle Ulieru, vă propun să discutăm acum cele trei incidente recente în care a fost implicat SRI-ul. În cazul Ungureanu, v-aş întreba ce interes poate prezenta un istoric pentru serviciile străine?

- Un istoric cu anvergură poate fi un bun agent de influenţă. Acum nu se mai lucrează numai prin culegere de date, ci şi prin agenţi de influenţă care - conştient sau nu - ajung să servească anumite interese.

- Chiar fără să aibă o poziţie socială importantă?

- Da - un publicist sau chiar un actor foarte popular poate orienta opinia publică.

- Implicit, asemenea persoane sunt şi în atenţia serviciilor speciale din ţara respectivă?

- Mi se pare normal - în măsura în care activitatea lor aduce atingere siguranţei naţionale.

- În cazul Ungureanu, dv. aţi spus că a fost un exces de zel al ofiţerului respectiv. Cum puteţi preveni iniţiative similare?

- Ofiţerul a fost îndepărtat din SRI şi n-a mai fost recuperat sub nici o formă. În plus, cazul a fost prelucrat la toate nivelurile şi fiecare a tras concluziile de rigoare.

- Să trecem la cazul Patapievici. Există sau nu „căpitanul Soare"?

- Nu pot să mă pronunţ atâta vreme cât „cazul Patapievici" se află în cercetarea unei comisii parlamentare. Ca o părere strict personală - cred că acest caz este o invenţie. Poate că vremea va aduce nişte lămuriri spectaculoase şi multă lume se va mira...

- Incidentul cu Terasa Anda a fost o remarcabilă coincidenţă?

- Nu cei doi ziarişti erau luaţi în vizor. Dar să lăsăm comisia parlamentară să-şi tragă concluziile.

Cel mai mare pericol este situaţia economică a României

- Dle Ulieriu, presa este permanent alimentată cu dosare ale fostei Securităţi. Cine le deţine?

- Aceste dosare provin din diferite surse: au fost sedii ale Securităţii devastate şi golite, în Decembrie '89, până la ultima filă; în alte părţi s-a primit ordinul - dat pe plan local - să se ardă documentele în afara oraşului, dar transportul a fost interceptat de revoluţionari (autentici sau nu); apoi, multe persoane ajunse atunci pe creasta valului au avut acces la arhive şi au luat ce li s-a părut mai interesant (inclusiv în perspectivă...); în fine, din 23-24 decembrie până la înfiinţarea SRI, pe 26 martie 1990, arhivele Securităţii au stat în custodia armatei. Fără comentarii.

- De ce apar, unele, abia după patru-cinci ani?

- Sunt jocuri de culise, sunt poliţe de plătit şi fiecare caută să-şi scoată înzecit banii pe care i-a dat pe acele documente, căci majoritatea s-au cumpărat, asta e clar.

- Nu pot să vă contrazic decât într-un punct: zilele trecute, la TV, dl Hrebenciuc afirma că slaba încredere a populaţiei este un risc asumat şi că aceasta se va modifica esenţial, în bine, până la sfârşitul anului.

- Ce pot să zic? Să dea Dumnezeu să fie aşa!

- Am lăsat la urmă întrebarea esenţială. Obiectul de activitate al SRI este siguranţa naţională. Care este astăzi cel mai mare pericol la adresa siguranţei României?

- A spus-o dl director Măgureanu şi nu pot decât s-o reiau: situaţia economică şi, din această cauză, pierderea încrederii populaţiei în reformă. La fel de periculoasă este întârzierea integrării României în structurile europene şi euro-atlantice. Al treilea pericol rezidă în faptul că ţării noastre pare a i se rezerva un loc periferic în viitoarele structuri europene.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Morala zicalei cu gardul vopsit după care stă ascuns leopardul pare să se aplice în mai toate locurile din țară. La Copșa Mică, anii de poluare au făcut ca vegetația, casele oamenilor, trotuarele să fie acoperite de praful fin de negru de fum. Trecând acum prin Copșa Mică am fost plăcut impresionați de curățenia și de aerul îngrijit ce domnesc „la stradă". Dar ... atât, căci aventurându-ne câteva sute de metri mai departe am descoperit imaginile de coșmar ale unei afaceri necurate atât la propriu, cât și la figurat...

Viața în ghetou

Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Lăsând orice ironie la o parte vom încheia cu cuvintele unui țigan ce trăiește, alături de ceilalți 62 de exilați din ghetou, o adevărată dramă: „Primarul, de alegeri, a venit aici. După aceea nici că a mai trecut. Noi suntem țigani... Nu vine nimeni la noi..."

„Apartamentele"

Construite, unele, la începutul anilor '60, iar altele acum 10-15 ani, blocurile din Copșa Mică prezintă astăzi o imagine mai mult decât dezolantă. În majoritate nelocuite (și nelocuibile!) aceste blocuri au devenit adevărate depozite de gunoi și WC-uri publice. Primarul orașului, dl Martin Szekey, ne spune că nu de mult ele ar fi fost curățate de o parte din gunoi, iar noi ne întrebăm cum arătau înainte de această „curățenie", dacă stratul de mizerie combinată cu materii fecale are o grosime de cel puțin 30 de cm. Cu greu izbutim să ne strecurăm până la ultimul etaj. Toată instalația de apă și canalizare, firele electrice, instalațiile sanitare și caloriferele au fost furate. De către cine? „De țigani", răspunde primarul.

Îi găsim și pe aceștia, într-un bloc unde gradul de mizerie, deși sensibil redus, nu ne poate permite să-l etichetăm drept locuibil. După un schimb de replici destul de dur cu țiganii, primarul ne lasă singuri spunându-ne că nu avem mare lucru de văzut acolo. Dar coșmarul abia începe. Fiindcă lucrurile nu s-au limitat la a lăsa în paragină peste 350 de apartamente.

Din discuția cu administratorul blocului aflăm că aici locuiesc legal, adică prin repartiție de la primărie sau de la SOMETRA - Întreprinderea de metale grele din Copșa Mică -, 63 de persoane, în majoritate țigani, dar și români sau unguri. Aproape jumătate dintre aceștia sunt copii de școală. Blocul nu dispune de alimentare cu apă și nici de căldură, oamenii cărând cu gălețile de la un izvor, aflat la aproape un kilometru depărtare. Cu toate acestea, regulat vin facturile pentru plata canalului și a salubrității!

Suntem poftiți înăuntru. Parterul și apartamentele nelocuite sunt acoperite cu deja familiarul strat de mizerie. Intrăm în câteva dintre locuințele pe care oamenii au încercat să și le salubrizeze. E sărăcie lucie, majoritatea locatarilor fiind șomeri, e mizerie și un miros pătrunzător, care nu poate fi eliminat deschizând ferestrele, fiind răspândit în toată zona uitată de Dumnezeu a blocurilor. Întrebăm dacă au fost cazuri de îmbolnăviri grave, holeră etc. Nu, ni se răspunde, nu încă.

Afacerea

Domnule primar, care este situația blocurilor din Copșa Mică?

- Despre problema blocurilor putem să discutăm până mâine dimineață. Noi am scos la vânzare blocurile complet distruse, nelocuibile, fără instalații.

- Cum au ajuns în situația aceasta?

- Pe vremea lui Ceaușescu, prioritate la repartiții aveau familiile cu mulți copii, iar mulți copii aveau țiganii. Ei au devastat blocurile din Copșa Mică.

Ceea ce vedeți în fotografie se numește „apartament amenajat"

Așa arată scara interioară a blocului...

- Cum ați organizat vânzarea lor?

- A fost o licitație care printr-o comisie de evaluare a stabilit prețul unui apartament la 150.000 de lei, aceasta însemnând în jur de 6 milioane de lei pentru un bloc întreg.

- Nu vi se pare cam puțin?

- Nu, dacă ar fi fost ale mele eu le-aș fi dat și pe gratis, numai să vină cineva și să le facă locuibile. De altfel, comisia de evaluare se află în proces cu Camera de Conturi de vreo 5 luni, pe baza unor reclamații primite acolo. Cei de la Camera de Conturi pretind că trebuiau organizate licitații succesive pornindu-se de la suma de minimum 600.000 lei pentru un apartament, iar dacă nu se vindeau se putea ajunge și la suma la care am licitat noi.

- Au fost cumpărători?

- Da, diverse societăți comerciale, persoane fizice. După cumpărare, ei trebuiau să refacă acele construcții și să le dea în folosință. Oamenii ar fi trebuit să intre în locuințe încă din decembrie anul trecut, dar Somboti, unul dintre principalii cumpărători, patron al unei societăți, a lăsat totul baltă.

Penibilul

Dându-ne seama că, dacă un bloc întreg, fie el și plin de mizerie (dar cu structura intactă!), poate fi cumpărat cu 6 milioane de lei în condițiile în care prețul celui mai modest apartament trece lejer de 10 milioane, iar între timp 63 de oameni trăiesc într-un focar de infecție, totul este posibil, am încercat să pătrundem și mai mult în culisele afacerii. Am aflat astfel și penibilul situației care, dacă nu ar fi reală, ar putea trece drept subiectul unei comedii. Pe lângă faptul aproape „normal" în această ordine de idei că unul dintre blocuri a fost cumpărat de viceprimar, acel Somboti, fericitul proprietar al câtorva blocuri la preț redus, nemaivorbind că nu a făcut aproape nimic pentru refacerea acestora, a reușit să găsească un mod mai mult decât original de a-și scoate banii.

„Într-o zi", ne povestește administratorul ghetoului, care nu a vrut să-și dea numele, „au venit niște indivizi trimiși de Somboti într-o mașină particulară, un ARO. Ne-au spus că au cumpărat la licitație caloriferele din blocul nostru și că au venit să le ia. Am fost atunci la Consiliul orășenesc, dar degeaba, până la urmă au luat toate caloriferele din bloc...". Ei bine, se poate și să cumperi la licitație un bloc cu caloriferele în blocul de vizavi. Un calcul simplu ne poate conduce la concluzia că acele 6 milioane au putut fi recuperate chiar și numai prin vânzarea acestor calorifere...

ALEXANDRU ARION ■

S.O.S.

Chinologia românească în pericol (2)

☐ La noi nici câinii de rasă n-au pace

În numărul trecut al revistei noastre prezentam haosul instalat în această activitate cu o bogată tradiție în România. Acum ne onorăm promisiunea făcută și vă prezentăm nereguli de neimaginat patronate de președintele Asociației Chinologice Române (AChR), Mihai Dragodan.

C.O.R. - turist prin România

● Singurul organism de specialitate abilitat în a emite acte (pedigree sau certificate de naștere) pentru câinii de rasă este Cartea de Origine Română (C.O.R.). Istoria acestei veritabile arhive este extrem de zbuciumată.

● În 1990, C.O.R. se afla în custodia dlui Evelly Mihai, la Timișoara. Ea aparținea atunci de proaspăt înființata Uniune a Asociațiilor Chinologice Independente, dar de aici se eliberau acte pentru tot teritoriul țării.

Minunea a durat câteva luni pentru că dl Mihai Dragodan reușește, prin hotărâre judecătorească, să mute C.O.R. la Arad. Ciudat lucru, dl Evelly, cel care a pierdut atunci custodia arhivei, n-a primit niciodată citație din partea instanței care a dat câștig de cauză dlui Dragodan. Periplul C.O.R. nu se oprește însă aici. În 1994 președintele AChR hotărăște strămutarea arhivei la Deva. La Arad se deplasează o echipă care ridică documentele dar care n-ajunge la Deva ci la Timișoara, acasă la Mihai Dragodan sau, mă rog, la firma acestuia, ROMAZA. Președintele AChR motivează gestul prin intenția de a pune ordine în arhivă. Cât de bine s-a ocupat de acest aspect, rezultă din exemplele oferite de noi. Culmea absurdului, pe majoritatea actelor emise semnează secretara firmei ROMAZA, persoană care nu are nici o legătură cu AChR.

Datorită volumului mare de documente și voiajelor prin țară, COR a suferit numeroase pierderi. De altfel ori de câte ori arhiva era pe punctul să fie reconstituită, cineva stabilea că aceasta trebuie mutată.

> Penultima persoană care s-a ocupat de C.O.R., dl Shill Gheorghe, a reclamat catastrofala situație și repetatele abuzuri la Ministerul Agriculturii. Cineva de aici a început o anchetă și a constatat o serie de nereguli. Dar cercetările nu s-au finalizat. În prezent, C.O.R. se află tot la Timișoara și nu la Centrul Național de Selecție și Reproducție, cum ar fi fost normal.
>
> Birocrația și unele interese obscure împiedică orice tentativă de soluționare a gravelor neajunsuri care au transformat chinologia românească în Cenușăreasa Europei.
>
> Într-unul din numerele noastre viitoare vom vedea cine are interesul ca totul să se ducă de râpă.

„Specialistul" Dragodan și actele lui minunate

● A trecut aproape un an de când de la Timișoara nu mai vine nici un act. Cum spune zicala, omul nostru „s-a dat la fund". Deși s-au trimis nenumărate cereri privind eliberarea de documente, scrisorile recomandate plecate din București se întorc cu mențiunea: „Expirat termen păstrare". Așa stând lucrurile, orice activitate este complet blocată.

(vezi facsimil 1)

● Documentul prezentat în facsimil scoate în evidență „cunoștințele" chinologice de excepție ale cetățeanului Dragodan Mihai.

Pe „Declarația de Fătare" din imagine, personajul în cauză solicită în scris certificatul de export al unuia din părinți, bull-terrierul RANDY, născut în 1989. Câinele provine din Ungaria și posedă certificat eliberat de MEOE Budapest, organism afiliat la Federația Chinologică Internațională (FCI).

Dl Dragodan uită, sau se face că uită, sau pur și simplu nu știe că certificatul de export a devenit obligatoriu din 1994, iar câinele a fost adus în România în 1989. Există sute de nereguli, dar spațiul restrâns ne obligă să prezentăm doar câteva exemple.

(vezi facsimil 2 și 3)

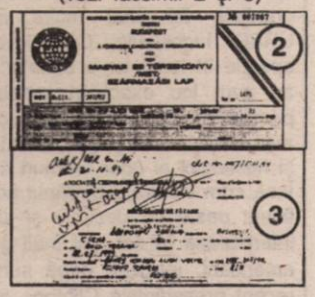

RADU IOANID ■

P.S.

În numărul viitor vom prezenta o statistică a documentelor incorect întocmite eliberate de Mihai Dragodan. De asemenea vom prezenta o statistică a câinilor de rasă care nu au încă documente pentru că domnul atât de des pomenit n-are chef să le elibereze. În numerele următoare ne vom referi pe larg la arbitrajele dubioase de la expozițiile canine. De asemenea, vă vom prezenta pe larg filierele bișniței cu câini de rasă.

Primim de la Parchetul General de pe lângă CSJ

25 iulie 1995
Către,
Redacția săptămânalului „Flacăra"

În vederea informării opiniei publice, vă rugăm să dați publicității răspunsul nostru în legătură cu articolul intitulat **„Parchetul din Câmpulung Moldovenesc tace ca peștele"**, apărut în săptămânalul dv. nr. 24 din 14 - 20.06.1995, prin care vă facem cunoscute următoarele:

Prin rezoluția Parchetului de pe lângă Judecătoria Câmpulung Moldovenesc s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de LESINSCHI LIVIU MODEST pentru infracțiunea de vătămare corporală, prevăzută de art. 181 Cod penal, întrucât a comis fapta fără discernământ, așa cum rezultă din Raportul de expertiză medico-legală psihiatrică nr. 3181/1995 al Laboratorului de medicină legală Iași.

Din probele administrate în cauză s-a reținut că, la 17 august 1994, făptuitorul a lovit cu pumnii și picioarele pe partea vătămată LOBA SAMOILĂ, cauzându-i leziuni corporale care au necesitat pentru vindecare 25-30 de zile de îngrijire medicală.

Întrucât din raportul de expertiză rezultă că făptuitorul este bolnav de epilepsie grand-mall cu tulburări psihice intercritice și etilism cronic, necesitând tratament în rețeaua teritorială de psihiatrie, ambulator sau prin internare în caz de necesitate, în cauză s-a dispus sesizarea instanței de judecată în vederea confirmării măsurii de siguranță a internării medicale, prevăzută de art. 114 Cod penal.

Nota redacției

Mulțumim Parchetului General de pe lângă CSJ pentru răspuns, chiar dacă de la publicarea materialului menționat și până la primirea acestor explicații a trecut mai mult de o lună și jumătate. În definitiv, spune zicala: „Mai bine mai târziu decât niciodată".

În continuare, despre S.C. URBIS S.A.

Îți stă mintea în loc

Pentru că acest episod apare, din motive de spațiu, după o săptămână, cerem scuze cititorilor revistei noastre. Probabil, persoanele din conducerea URBIS au răsuflat ușurate. Unul dintre aceștia ar fi domnul Daniel Peteanu, pe care cititorii îl știu din ultimul episod al serialului. Ne-a ajuns la urechi faptul că domnia sa este atât de stresat de atenția pe care ziariștii de la **Flacăra** o acordă societății URBIS, încât a amenințat șoferii fabricii că, dacă presa nu încetează cu dezvăluirile, atunci vor fi concediați, iar mașinile vor fi închiriate altor firme. Sperăm ca după acest nou episod să nu se supere ca văcarul pe sat. De asemenea, deplângem distrugerea prematură a unuia din computerele S.C. URBIS S.A. Din greșeală, domnul Peteanu, aflat în vizită de lucru în biroul soției sale, se pare că l-a conectat la 380 V și l-a ars.

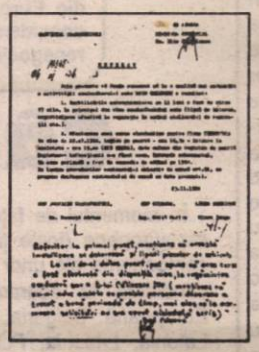

Nu putem spune decât că sau domnul Peteanu nu știe că nu e bine să te joci cu prizele. sau greșeala dânsului a fost premeditată, pentru ca acest incident să poată fi o scuză pentru absența unor informații despre afacerile de la S.C. URBIS S.A. la un eventual control mai serios.

Câteva piese tari

Fostul șef al Serviciului Transporturi, economistul Adrian Toșcuță, și liderul sindical Miron Iorgu au fost dați afară pretextându-se nereguli în serviciu. Cei doi au dat în judecată S.C. URBIS S.A. Societatea a refuzat, într-o primă fază, să se constituie în parte civilă. Pe măsură ce procesul se derula au apărut probe care mai de care mai ciudate. Pentru că procesele sunt în continuare pe rol, ne rezumăm la a prezenta câteva mostre de un inedit ce frizează absurdul.

Una din probele prezentate în instanță de S.C. URBIS S.A. este o scrisoare ce naște multe semne de întrebare. Scrisoarea recomandată este destinată managerului întreprinderii, domnul Mircea Surdulescu, expeditorul fiind un oarecare Stan Ion, domiciliat în strada Bârcă, nr. 5, bloc M5, apartament 12. Până aici, nimic neobișnuit, numai că plicul poartă antetul Ministerului de Interne, iar la finalul fulminant al acestei scrisori de înfierare a domnului Toșcuță Adrian și de solidarizare a „colectivului transporturi din URBIS" cu decizia conducerii de desfacere a contractului de muncă, este aplicată ștampila Poliției Capitalei. La o verificare, se constată că scrisoarea este semnată cu nume fals și că adresa este fictivă. La rândul ei, Poliția Capitalei își bate capul pentru a afla cum au putut ajunge plicul cu antet și ștampila sa la dispoziția unui „anonim".

Dar iată că a ieșit la iveală și un drăguț de referat prin care cei din conducerea societății își dau cu firma în cap. La punctul al doilea este vorba de o cursă clandestină pentru firma TERMOTECA, din ziua de 22.07.1994. Referatul este semnat de șeful Serviciului Transporturi, economist Toșcuță Adrian, liderul sindical Miron Iorgu și de șeful de coloană, inginerul Ghiță Marius, care adaugă că „acea cursă a fost efectuată din dispoziția mea, la rugămintea conducerii". Ca o culme, în colțul din dreapta, în partea de sus, „Se aprobă" și directorul comercial, domnul Ilie Bârbulescu, semnează.

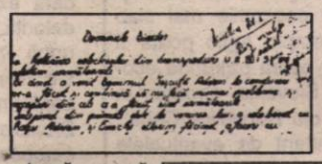

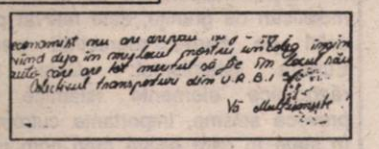

Trebuie să recunoaștem că am fost frapați de aceste noi date, dar ne așteptăm și la alte surprize în cazul URBIS.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Cum va arăta Europa în anul 2010

Se-nţelege de la sine că problema cum va arăta Europa peste 15 ani îi interesează în primul rând pe europeni. Tendinţa dominantă este de a menţine actuala hartă a Europei, considerându-se că principiul „o ţară - o singură naţiune, o naţiune - o singură ţară", care a stat la baza constituirii actualelor state europene, este singurul operabil şi în viitor şi că modificările care au avut loc în ultimii cinci ani: reunificarea Germaniei, destrămarea statelor multinaţionale (în sensul că ele cuprindeau între graniţele lor mai multe naţiuni) - URSS, Iugoslavia, Cehoslovacia - şi apariţia în locul lor a statelor naţionale au avut loc exact în sensul acestui principiu şi deci constituie o confirmare a viabilităţii lui. Firește, sunt în Europa şi nostalgici ai unor vremuri de demult. Însă cum va arăta bătrânul nostru continent peste un deceniu şi jumătate îi interesează în cel mai înalt grad şi pe americani, întrucât, după cum spunea recent preşedintele Clinton, „relaţiile pe care SUA le întreţin cu Europa sunt de importanţă unică". Evident, Statele Unite sunt interesate şi ele în primul rând în menţinerea statu quo-ului şi deci a stabilităţii pe vechiul continent. Dar sunt foarte atente şi la posibilităţile unor schimbări. Este ceea ce a făcut nu de mult revista „USA Today" publicând articolul „Prognoze privind graniţele Europei în anul 2010".

Revista inserează prognozele unor specialişti din SUA şi din Europa. În ele găsim şi ideea dragă nostalgicilor după care Europa va arăta ca în 1913, şi preziceri dure cum că „din Italia vor apărea trei state, din Germania - şase sau şapte, din Spania - două", şi opinia că „regiunile bogate ale statelor existente în prezent vor căuta să se debaraseze de regiunile mai sărace" - toate acestea în discordanţă cu principiul naţiunilor. Dar cele mai motivate previziuni sunt în acord cu acest principiu. Astfel: „Părţi din Bosnia se vor uni cu Serbia şi cu Croaţia; zona din jurul Bihaciului va deveni stat autonom"; „Va avea loc o nouă schimbare a graniţelor în fosta Uniune Sovietică: Belarus va fi din nou incorporată în Rusia, Ucraina se va destrăma, iar Moldova se va alipi la România"; „«Statele economice» se vor ridica în aşa fel încât puterea lor financiară va dicta acţiunile politice şi sociale în ţări cu economie mai slab dezvoltată; un exemplu logic poate fi Germania, care ar putea pătrunde economic în Austria, Slovenia, Croaţia, în regiunea Moraviei din Republica Cehă". În sfârşit, independent de eventualele modificări de graniţe, este relevat pericolul pe care-l reprezintă pentru Europa islamismul: „Cele mai războinice elemente islamice pot provoca seisme, importante cutremure în state în care există mari comunităţi de musulmani, cum este, de pildă, Franţa. Bosnia-Herţegovina ar putea fi folosită ca bază a expansionismului musulman, iar unele mişcări în Algeria şi în alte zone din Africa de nord s-ar putea extinde în rândul comunităţilor musulmane în creştere în Europa".

Ce aude unicornul

Helsinki - 20

Pentru ONU, 1995 este an jubiliar - s-au împlinit 50 de ani de la adoptarea Cartei, se vor împlini în toamnă tot atâţia de la prima sesiune a Organizaţiei. Dar 1995 este aniversar şi pentru OSCE (Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa): acum 20 de ani în capitala Finlandei avea loc, cu participarea a 35 de şefi de stat (din ţările Europei, precum şi din SUA şi Canada), faimoasa Conferinţă pentru Securitate şi Cooperare pe continent, care avea să se încheie cu adoptarea Actului final de la Helsinki. Transformată în organism permanent, Conferinţa, care între timp şi-a mărit numărul de membri la 53, cuprinzând şi statele nou apărute pe harta Europei, şi-a schimbat anul trecut - în dorinţa de a căpăta mai mult dinamism - numele în Organizaţie (deci CSCE a devenit OSCE).

Acum, la aniversare, două sunt problemele care pot capta atenţia opiniei publice: ce-a însemnat Helsinki '75 pentru viaţa şi soarta Europei, pentru desfăşurarea evenimentelor pe continent, cu alte cuvinte, care este importanţa, care sunt meritele Conferinţei în perspectivă istorică, pe de o parte, şi ce rol ar putea juca de aici înainte OSCE, pe de altă parte.

Virtuţile CSCE, ale Actului final sunt, evident, mai multe, dar dintre ele ies în faţă cu vigoare două: Conferinţa a pus bazele primei recunoaşteri oficiale a frontierelor postbelice ale ţărilor europene şi a impus părţilor semnatare angajamentul privind respectarea drepturilor omului. Politologii consideră că mai ales datorită acestui angajament, pe care guvernele comuniste n-au putut să nu-l ia în seamă, Actul final de la Helsinki avea să se dovedească sentinţa de condamnare la moarte a comunismului. „Principiile Actului final de la Helsinki - spunea recent ministrul rus de externe, Andrei Kozârîov - au fost cele care au învins de fapt în războiul rece".

Legat de conţinutul Actului final, se cuvin unele precizări. Astfel, prevederea că graniţele din Europa nu se pot modifica prin forţă a fost considerată de unii ca lumină verde pentru renegocierea graniţelor la masa tratativelor. Nimic mai neadevărat. În realitate, citite cu atenţie, cele cuprinse în Act cu privire la graniţe consfinţesc actualele frontiere, care nu mai pot fi obiect de dispută, fie ea şi „paşnică". Nuanţarea de mai sus (interzicerea expresă doar a modificării prin forţă a graniţelor) a avut menirea de a nu bara calea Germaniei spre reunificare. În situaţia respectivă s-a mai aflat (din păcate, se află şi acum) doar România, cu teritoriile de peste Prut. O altă precizare se referă la evidenţierea rolului, a meritelor României în organizarea şi ţinerea Conferinţei, în redactarea şi adoptarea Actului final, în întregul proces Helsinki. Fiindcă pe atunci preşedinte al ţării noastre era Nicolae Ceauşescu, acum, la aniversare, străinătatea s-a considerat scutită de a reliefa contribuţia României (că doar n-o să-l laude pe Ceauşescu, nu-i aşa?) iar cea mai mare parte a mass-media româneşti a ezitat s-o facă. Or, aici nu-i vorba de faptul că Ceauşescu şi-a atribuit lui meritele româneşti în procesul Helsinki (el îşi atribuia tot ce se făcea în România şi de către România), ci de merite reale şi importante ale diplomaţiei noastre, indiferent de regimul politic.

Ce rol poate juca de-acum înainte OSCE? Un rezultat nedorit dar inevitabil al dispariţiei echilibrului superputerilor nucleare a fost declanşarea unor conflicte regionale sângeroase. În condiţiile în care ONU s-a dovedit neputincioasă în stingerea acestor focare, OSCE îşi poate cuceri un rol de arbitru cu mai multă eficienţă. Ce-a izbutit să facă până acum în cazul Ceceniei şi al Nagornâi-Karabahului pare promiţător. Faptul că Rusia are o atitudine favorabilă faţă de OSCE, organism în care ea se simte pe picior de egalitate cu Statele Unite, nu trebuie privit cu suspiciune, ci mai curând dimpotrivă - OSCE ca loc în care Rusia se poate europeniza şi democratiza. Nu e vorba, desigur, ca OSCE să înlocuiască ONU (aceasta este o organizaţie mondială, iar OSCE - una regională), ci doar să ia pe cont propriu (operând, eventual, unele modificări în statutul său) acţiunile de pace de pe continent în care ONU a eşuat şi să le ducă la sfârşit fericit.

Când vom intra în UE

În momentul de faţă sunt zece ţări est-europene (foste ţări socialiste ori componente ale unor state socialiste) candidate la aderarea la Uniunea Europeană: Bulgaria, Cehia, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, România, Slovacia, Slovenia, Ungaria (în ordine alfabetică). În general, se consideră că aderarea ar putea avea loc imediat după anul 2000. Însă data exactă poate fi mult amânată datorită agriculturii, serios rămasă în urmă în Est. La această problemă s-a referit de curând, în cadrul unei conferinţe de presă ţinute la Bruxelles, Franz Fischer, comisarul european (al UE) pentru agricultură. Iată câteva din afirmaţiile sale: principalele probleme cărora trebuie să le facă faţă agricultura din cele zece ţări est-europene candidate la aderarea la UE în perspectiva anului 2000 sunt lipsa de bani, întârzierile din domeniul privatizării terenurilor agricole şi starea proastă a industriilor alimentare încă semietatizate; schimbările structurale (necesare în vederea integrării în Uniune) din agricultura acestor ţări ar mai putea dura cinci până la zece ani, dacă nu şi mai mult; vor mai trece decenii până când venitul pe cap de locuitor din cele zece state candidate va atinge 75 la sută din media comunitară; obiectivul şi costul (se estimează că acesta se va situa între 17,5 şi 41,5 miliarde de dolari) extinderii Uniunii la ţările din Europa de est nu trebuie să însemne renunţarea la programul Politicii Agricole Comune (PAC) a UE, care este atât în interesul producătorilor, cât şi al consumatorilor din cele 15 ţări membre.

În acelaşi timp, după cum ne informează AFP, experţi de la Institutul de Cercetări Economice din Viena (WIFO) au apreciat că aderarea celor zece ţări din Europa de est ar duce la o creştere cu 30 la sută a producţiei agricole a Uniunii şi la o dublare a mâinii de lucru agricole (în cele 10 ţări candidate în agricultură lucrează în medie peste 25 la sută din mâna de lucru, ceea ce reprezintă 9,5 milioane de persoane, faţă de 6 la sută, respectiv 8,2 milioane de persoane, în actuala Uniune Europeană). În ceea ce priveşte calendarul dezbaterilor, în octombrie Comisia Europeană va publica o Carte Albă asupra problemelor ridicate de integrarea agriculturilor est-europene în UE. Acest document va fi apoi examinat de miniştrii agriculturii ai „celor 15" în noiembrie şi supus luna următoare aprobării Consiliului European de la Madrid.

Din cele de mai sus putem trage următoarele concluzii: 1. Integrarea agriculturii va avea un rol imens în procesul aderării ţărilor est-europene la UE. 2. Sprijinind (inclusiv financiar) aderarea est-europenilor, „cei 15" nu fac un act de caritate, ci o investiţie, pe care o realizează fără a-şi modifica programele pe care le au în prezent, deci fără a strânge cureaua; 3. UE nu face o ierarhizare a celor zece state candidate, tratându-le pe toate ca având aproximativ aceleaşi şanse; 4. Data reală a primirii fiecăreia dintre cele zece ţări est-europene depinde în foarte mare măsură de succesul propriei politici economice.

Pagină realizată de ION D. GOIA ■

S-a inventat o nouă funcție: „purtător de cuvânt al ministrului culturii"

Ministerul Culturii are o nouă vedetă. I-a pus în umbră şi pe ministru, şi pe Mihai Ungheanu, şi pe Ladislau Hegheduş.

Are un anume farmec, păgubos, un „r" pregnant care provoacă râsul ziariştilor. Uneori scrie, un eseu despre Constantin Noica, cronici de teatru şi mai ales editoriale în **Dimineaţa**. La Ministerul Culturii are funcţia de consilier şi în presă apare şi cu titlul de „purtător de cuvânt". Dar nu ţine nici o conferinţă de presă şi nu trimite comunicate decât la **Vocea României** şi **Dimineaţa**. Textele sunt semnate „Jana Morărescu, purtător de cuvânt".

Când s-a schimbat ministrul, s-a schimbat şi purtătorul de cuvânt. Prozatorul optzecist Nicolae Iliescu a fost transferat. Imediat au fost angajaţi doi purtători de cuvânt. Ministrul însuşi a angajat-o pe Jana Morărescu. Alte personaje din minister l-au preferat pe Ion Ţugui. Autorul necontestat al „Dezvăluirilor contelui Incapucciato" tocmai părăsise ministerul anul trecut supărat pe afacerile ministeriabililor. Era angajat la Direcţia carte şi purtător de cuvânt, fără o misiune definită. A plecat. La scurt timp i-au apărut dintr-o dată câteva cărţi paranormale.

Angajat din nou, consilier-purtător de cuvânt, a aflat că are concurenţă serioasă. Jana Morărescu, editorialist la **Dimineaţa**. Nici nu am fi auzit de acest personaj dacă nu s-ar fi inventat ziarul amintit. Deşi a terminat teatrologia în urmă cu mai bine de 30 de ani, Jana Morărescu nu a lucrat decât în ultimii 4 ani. Cu această vechime a fost angajată direct referent III, cu un salariu de 207.000 lei. Evident, nu este mulţumită de salariu. S-a plâns peste tot că ia prea puţini bani, că fiica sa, care este angajată în sistem, adică în reţeaua ministerului, primeşte dublu şi are mai puţin de 30 de ani. Când cineva se miră cum de un ministru are o asemenea purtătoare de cuvânt, replica vine în şoaptă: „e rudă cu ministrul" şi gata. Oficial, Ion Ţugui este purtătorul de cuvânt al Ministerului Culturii; Jana Morărescu şi-a inventat o funcţie (plină de adevăr): „purtător de cuvânt al ministrului culturii".

„Fiecare consilier expune ministrului părerea sa, când se iveşte o situaţie. Se intră la ministru şi se raportează situaţia, se analizează şi se dă în urmărire, **dacă e un caz de rezolvat în timp**".

Ştefan Iordache între „Pe strada Mântuleasa" şi „Fuga"

După o serie de demisii, refuzuri de roluri, conferinţe de presă şi apeluri la forurile superioare, Teatrul de Comedie a reuşit să scoată, spre finele stagiunii, **Fuga** lui M. Bulgakov, în regia Cătălinei Buzoianu.

Protagonistul spectacolului este Ştefan Iordache, un actor din ce în ce mai curtat de regizori şi producători. Laureat al tuturor premiilor posibile în România, de la România Mare la Academia Română, Ştefan Iordache a început de curând filmările la **Pe strada Mântuleasa**, un film de Dan Piţa inspirat de nuvelele fantastice ale lui Mircea Eliade. Antrenamentele pentru acest film au început de mult, atunci când Ştefan Iordache şi-a lăsat barbă şi plete. Acum, marele actor, captivat de rol, a decis să renunţe un timp la spectacolele de teatru. Şi la turneele cu **Titus Andronicus** şi la **Fuga**, unde îşi face rolul cu foarte mari eforturi.

Ştefan Iordache nu mai are rezistenţa de altădată, este bolnav de ficat, dar nu lasă să se vadă acest lucru.

Va renunţa oare definitiv la rolul din **Fuga**, pentru care a muncit câteva luni şi pe care nu l-a jucat nici măcar de zece ori? Un rol ambiţios, greu, lung, foarte solicitant, interpretat fără cusur.

Regizoarea Cătălina Buzoianu s-a gândit de la început la un înlocuitor, la Şerban Ionescu, care a şi participat la repetiţii. Este posibil deci ca în toamnă **Fuga** să se joace fără Ştefan Iordache.

REMUS ANDREI ION ■

Donaţie de suflet

Subsemnata GABRIELA NEGREANU, membru al Uniunii Scriitorilor din România, domiciliată în: Bucureşti, Şos. N. Titulescu nr. 92, bl. 13, sc. 4, et. 9, ap. 159, sect. 1, tel. 6 17 64 84, ofer în dar Bibliotecii Academiei Române un număr de 363 cărţi de poezie română contemporană, conţinând dedicaţii ale autorilor către subsemnata şi câteva (cărţi personale ori antologii de autor) conţinând propriul meu autograf.

Cu stimă,
GABRIELA NEGREANU
31 iulie 1995, Bucureşti

Domnului GABRIEL STREMPEL, directorul Bibliotecii Academiei Române

Toate artele

Agendele lovinesciene

Prin generozitatea doamnei Monica Lovinescu a apărut întâiul volum dintr-o serie de "Agende literare" ale ilustrului său tată (succinte însemnări despre cenaclul "Sburătorul").

La o primă lectură nu-ţi poţi ascunde stupoarea: tot ce s-a scris despre acel mirabil cenaclu cu mari, benefice influenţe asupra literaturii române moderne pare contestat chiar de către peniţa viguroasă a mentorului său.

Întreaga memorialistică dedicată "Sburătorului" e în surpare. Zecile de sburătorişti, ce ne-au asigurat de preţuirea (sau iubirea) de care s-au bucurat din partea criticului, se văd, în postumitate, contestaţi în mărturiile lor.

Sarcastic, dur, ori doar muşcător, Lovinescu îşi judecă în cele mai multe cazuri companionii, fiind inclement cu întâmplaţii şi nechemaţii, dar şi cu cei intraţi în galeria clasicilor mai ales (sau şi) graţie paginilor sale generoase, de teribilă autoritate.

Camil Petrescu "scrie ca un băcan" dar e şi "culmea ingratitudinii". Tânărul Voronca e o "bestie" (Narly e doar "pueril", Bilciurescu "imbecil"), Şerban Cioculescu - N. Cioculescu pentru autorul Agendelor! - e "fecioară perversă". Fundoianu "arogant", Sanda Movilă "rea, absurdă, ascunsă", Ştefan Roll "un tejghetar", iar Vianu "obosit, blazat, întors spre primitivism" şi asta când nu "rămâne doar un ovrei", iar Barbu "detracat şi inconsecvent în totul" scrie "poezii balcanice şi scabroase" sau..."omosexuale".

Maestrul e îndeobşte nemulţumit de lecturi, pune grave şi pripite diagnostice şi ai senzaţia că "feericul Sburător" îl irită până la absurd. Şedinţele - corvoadă obligatorie, mulţumirile - rare şi inconsistente.

Ait Lovinescu să fi scris, despre aceiaşi autori, capitolele de istorie literară capabile să-i înveşnicească? A fost Lovinescu duplicitar?

E sigur că nu. A fost un dascăl peste măsură de sever (părinte ce-şi sărută odrasla numai în somn), obsesiv stăpânit de gravitatea actului literar.

Sărac în jubilaţii, criticul şi-a păstrat **doar** în agendă amărăciunile clipei; în scrierile sale s-a detaşat de ele, construind ample fresce critice dedicate în marea lor parte chiar celor certaţi pentru cine ştie ce gest năstruşnic. Drept cu sine, nu putea fi nedrept cu cei iubiţi.

Truda voluntar asumată a unor şedinţe cel puţin ostenitoare făcea parte din programul său de constructor de cultură. Şi de opinii. Lovinescu accepta doar Scrisa şi detesta biograficul,anecdota.

O a doua lectură face din Agende un document esenţial pentru cercetarea uneia dintre cele mai fertile etape în edificarea literaturii române.

Magia "Sburătorului" ne urmăreşte încă...

GHEORGHE TOMOZEI ■

PAGINA DE SCRIS

Texte sub lupă

● **VISĂTOR RETROGRADAT.** După cum vedeți, folosesc pseudonimul pe care mi l-ați indicat și omit numele mânăstirii ca să rămâneți neidentificabil (deși nu înțeleg de ce este nevoie de atâtea precauții). Poeziile, scrise stângaci (cu o stângăcie care vă stă întrucâtva bine, asigurându-l pe cititor de sinceritatea dv.), au o ardoare mistică (le-aș fi caracterizat la fel chiar dacă n-aș fi știut că sunteți călugăr):

„V-am primit pe toate la moartea mea/ Și v-am urmărit plânsul inimii./ Dar erați din ce în ce mai multe./ Iubitele mele, sărutați-mă pe rând,/ Sărutarea voastră este fierbinte".

Ceea ce vă lipsește este cultura literară. Neavând studii sistematice, neavând un gust format, folosiți de multe ori - cu candoare - trucuri poetice facile. De exemplu:

„Mergeam tăcut printre clipele trecute/ Printre cuvintele scrise de mult/ Învelite cu pătură de praf/ Și plapumă de uitare".

Bine că n-ați pomenit și de cearșaf...

● **NICOLETA ABĂCIOAIEI, Snagov, Sectorul Agricol Ilfov.** „Dacă versurile mele vă face plăcere, cred că nu mai are nici un rost alte comentarii".

Chiar că „nu mai are nici un rost alte comentarii", dar nu pentru că versurile dv. „îmi face plăcere". Motivul real încercați să-l aflați singură.

● **LIVIA DIMULESCU, Ploiești.** Schița **Atelierul** este reprodusă, după cum vedeți, chiar în acest număr. Din ce mi-ați trimis, intenționez să public **Doar un melc**, pe care vă rog să mi-o retrimiteți, dactilografiată. Îmi place în continuare ceea ce este viu și dramatic - iar uneori tulburător de senzual - în proza dv. Tocmai de aceea vă sfătuiesc să nu vă aventurați pe teritorii care vă sunt deocamdată străine (filosofia, estetica) și care vă fac să apăreți cititorilor ca o diletantă.

● **PETRU POIANĂ, Hunedoara.** Poemele dv. au un fior tragic. Dar în zadar au un fior tragic dacă nu sunt... dactilografiate. Vă rog, deci, să le bateți la mașină și să mi le trimiteți din nou. Reproduc deocamdată, pentru a trezi interesul cititorilor și a-i face să vă țină minte numele, poemul **Invariabil**:

„păsările ți-au fugit mereu/ din definiție/ și scurtele tale notații/ sunt false jurnale de zbor;/ chiar dacă ai surprins odată un pictor/ dându-le mâncare direct/ de pe șevalet/ ce ți-a rămas?.../ uneori, după imense migrații,/ câte o pasăre care murea/ invariabil/ spre seară..."

● **ȘTEFAN DORU DĂNCUȘ, Sibiu.** Așa cum sunteți, răzvrătit împotriva tuturor, ar fi minunat să aveți și geniu, ca să oferiți lumii spectacolul dramatic al unui mare bărbat dezgustat de contemporani. Dv., însă, aveți doar talent, și acela insuficient cultivat, astfel încât trebuie să fiți mai îngăduitor cu semenii. În poeme am remarcat multe formulări sarcastice inspirate, dar n-am găsit nici un poem în întregime realizat. Intenționez, în schimb, să public schița **Marea ascultare** (vă rog să-mi trimiteți o fotografie și un curriculum vitae).

● **FLAVIA-CORINA MITROI, Filiași, Dolj, L.V. IENĂȘESCU, Arad, ION BOCIOACĂ, Târgoviște, VICTOR BARBU, Târgu-Jiu, OVIDIU TOMA, Cristești, Iași, STEJĂREL IONESCU, Deva.** Textele dv. sunt publicabile, în sensul că, dacă le-aș publica, nimeni n-ar avea ce să-mi reproșeze. Dar nici nu le-ar remarca nimeni, ceea ce, din punctul meu de vedere, este inacceptabil.

● **SILVIA TARACHIU, Brăila, SILVIA SIMON, Gurghiu, Mureș, MICA TOMA, Mizil, Prahova.** Sunteți la un pas de literatură. Aștept să-l faceți.

● **PAUL MIHAIL ALEXESCU, București, MIHAIL PĂUNESCU, Brașov, CĂTĂLIN CONSTANDACHE, Hunedoara, AURORA TELESCU, Timișoara, ELISABETA ZAHARIA, Solca, Suceava, MARIN F. DIȚOIU, Luptători, Frăsinet, Călărași, M. FOCȘĂNEANU, Merișani, Argeș, G.I. TRANI, Slatina.** Aveți intenții frumoase, dar ceea ce scrieți dv. nu este literatură.

Ieșirea din anonimat: Livia Dimulescu

Livia Dimulescu s-a născut la 22 ianuarie 1964 în orașul Urlați din județul Prahova. În 1986 a absolvit Facultatea de Cibernetică, iar în prezent lucrează la ASIROM - Sucursala Ploiești. Părerea ei despre sine este sceptică: „Nu am încredere în talentul meu și cred că fac parte dintre «oamenii comuni care aspiră», așa cum spunea undeva regretatul Florin Mugur".

În realitate, Livia Dimulescu are foarte mult talent. Îi lipsește o mai serioasă pregătire filologică (pe care și-o poate face și singură, de acum înainte), dar talent are în mod sigur. Tot ceea ce povestește, povestește cu înfrigurare, ca și cum ar descoperi noi și noi ipostaze ale existenței. Ea nu vede un bărbat, ci descoperă un bărbat, nu se lasă pur și simplu mângâiată, ci descoperă mângâierea, nu aude cum scârțâie o ușă, ci descoperă cât de trist este scârțâitul unei uși. Tânăra prozatoare are un sentiment al inaugurării, pe care îl transmite și cititorului.

Atelierul

Nici un loc liber la masă. Un fum ca o ceață lăptoasă deasupra zecilor de capete ce se mișcau leneș într-un du-te-vino de la ceștile de cafea la poziția lor normală.

O chelneriță fragedă ca o pâine caldă își mișca șoldurile grațios de parcă ar fi patinat printre obstacole. Picioarele ei fremătau de tinerețe, zâmbetul îi dezvăluia tinerețea virgină și inocentă.

Am intrat timid, cu capul între umeri, și-am fixat o măsuță departe de boxele agresive așezate ca niște bodyguarzi de-o parte și de alta a barului.

Am cerut voie unui bărbat înghesuit în propria-i tăcere. N-am așteptat nici un răspuns de teama unui refuz. Geanta mea voluminoasă ocupa un sfert din suprafața măsuței rotunde, care s-a și dezechilibrat ușor sub greutatea ei. Mi-am scos pachetul de țigări, i-am zărit mâinile fine cu unghiile de aristocrat. Tremura vizibil sub propriile gânduri.

Chelnerița s-a furișat lângă mine. Am comandat un lichior fin; am așteptat-o încercând să văd fața celui din fața mea.

Niște ochi fosforescenți, de un verde proaspăt, îi acopereau întreaga fizionomie. Părea croit în jurul acelor irișsi pătrunzători și sticloși. Sprâncenele proeminente, date parcă cu rimel, sprijineau o frunte înaltă, rotundă ca un trup de amforă. Zvâcneau niște vene nervoase ca niște corzi de chitară și totuși un calm binefăcător i se scurgea până spre brațe, dându-mi senzația unui trup inert, ca o natură statică.

Nu știu cât timp l-am sorbit curioasă cu privirea. Jena îmi dispăruse instantaneu. Între timp chelnerița mi-a adus lichiorul. Fumasem trei țigări încercuindu-i fața, ochii ca pe o pradă. Un fior ciudat mi se strecură în gând. Îmi plăcea bărbatul ăsta.

Înșurubându-mă în jurul acestei plăceri instantanee, am plecat ochii spre paharul de lichior, înecându-mi în el un zâmbet poznaș.

A tușit scurt încercând să mă descătușeze din propria mea joacă lăuntrică; am ridicat ochii. Privirea mi s-a izbit de irisul lui verde, pertinent ca o lamă de cuțit. Am lăcrimat de-atâta putere de persuasiune cu care mă subjuga conștient și, totuși, am zâmbit.

Mi-a cules mâna de pe masă. O mângâia ca pe un obiect prețios.

Ne-am ridicat ca niște drogați. Nu știu când și cum am plătit. Din neatenție m-am împiedicat, m-am sprijinit cu ambele mâini de brațul lui. Am traversat o ceață ținându-ne de degete într-o înfiorător de friguroasă teamă de a nu ne pierde unul pe celălalt.

N-am scos nici un cuvânt; pașii deranjau vizibil tăcerea noastră mirată în care ne îmbălsămam curiozitatea de a ne cunoaște.

A deschis o ușă care a scârțâit trist.

O veioză cu un ochi verde - proiecția artificială a privirii lui - a binecuvântat o intimitate de basm într-o cameră în care ședeau semiadormite sculpturi, crochiuri, mulaje. Un pat minuscul acoperit cu o cergă stacojie m-a primit ca pe un model drag.

M-am surprins tremurând într-un amestec de teamă și de plăcere. N-am reținut cum îl cheamă. Nu avea nici o importanță. M-a dezbrăcat căutându-mi trupul printre nasturii bluzei, pe sub cordonul fustei. Nu era nimic vulgar în gesturile lui. Doar o voluptate masculină care-i gâtuia parcă dorințele.

M-am trezit goală sprijinindu-mă de mâna lui care-mi căuta parcă forma aluniței de pe spate.

Palmele lui calde și moi îmi susțineau sânii ca în niște cupe invizibile. Îmi adulmeca sfârcurile de parcă le căuta structura interioară. Totul părea un dans molcom al palmelor dinspre călcâie înspre rădăcinile dorinței mele descătușate ca o combustie.

Îmi pipăia forma capului, linia de contur a buzelor, îmi sorbea de sub ureche orice gând care mi-ar fi alertat conștiința. Turna de-a lungul trupului meu privire din aceea verde, crudă și dureroasă, ca și cum m-ar fi sechestrat într-o armură mustind de greutatea dorințelor noastre.

Eram prizoniera unui instinct visceral, carnal, haotic căruia îi iubeam puterea de a mă desface în atâtea celule de plăcere, de iubire.

Îmi săruta pielea de parcă ar fi cules particule de nisip fin prinse de țesuturile ei. Mă frigea dorința lui așa cum mă înnebunea soarele de-amiază al unei zile caniculare. Părul m-acoperea ca-n picturile lui Bălașa; ireal îl simțeam cum m-amețește în dorința lui de a mă îmbălsăma ca pe un idol.

De jur împrejurul nostru capetele acelea sculptate își deschideau gurile lor flămânde de viață. Râdeau de ele sau de noi, nu știu. Dar ochii lor urmăreau, zâmbind tandru, omogenitatea gesturilor noastre amestecate, încolăcirea de brațe, de gânduri, de senzații, care parcă nu ne mai aparțineau. Un mulaj neterminat se vânzolea sub forța ipsosului care-i strangula dorința de viață. Totul fremăta în jur ca și sângele nostru amestecat într-o firească interacțiune, coagulându-se în jurul despletirii amorului nostru, făcându-ne să ne uităm conturul propriilor trupuri, propriilor limite, născându-ne din nou într-o firească lume primordială.

Mari scriitori de mâine Mircea Bârsilă

Îl prezint pe Mircea Bârsilă ca pe un „mare scriitor de mâine" nu în sensul că abia mâine va deveni un mare scriitor, ci în acela că va mai trece timp până când i se va recunoaște valoarea. Deocamdată, este aproape un necunoscut. Puțini iubitori de poezie (printre care mă număr și eu) știu că, așa necunoscut cum este, el se situează, prin profunzimea și expresivitatea a ceea ce scrie, alături de cei mai importanți poeți români contemporani.

Mircea Bârsilă s-a născut la 19 octombrie 1952 într-o familie de țărani din satul Cârciu, comuna Văgiulești, județul Gorj. Între 1974 și 1978 a urmat cursurile Facultății de Filologie din Timișoara. În 1982, în urma câștigării concursului de debut la Editura Albatros, i-a apărut volumul (de o valoare excepțională) Obrazul celălalt al Lunii, care a fost aproape complet ignorat de critica literară. Cuprins de dezgust, poetul a semnat apoi, un timp, Mircea Silă (sunt - trebuie din nou să mă laud - singurul care a remarcat la vremea respectivă protestul lui solitar). Următorul volum (la fel de bun) a apărut în 1988 tot la Editura Albatros și a avut, cum era de așteptat, un ecou vag, din cauza indiferenței sau chiar invidiei liderilor de opinie din lumea literară. În sfârșit, în 1993, Mircea Bârsilă a publicat o nouă carte de versuri, aproape la fel de valoroasă ca primele două, intitulată Scutul lui Perseu (Editura Vlasie din Pitești).

Din când în când, poetul îmi mai trimite mostre din ceea ce scrie, iar eu constat cu mâhnire că, în absența succesului, forța sa de creație se diminuează treptat. Totuși, multe poeme sunt încă extraordinare, după cum o să vă convingeți și dv., stimați cititori. Este vorba de un poet capabil să resuscite dimensiunea metafizică a existenței.

ÎNGERUL

Un înger bolnav
rotindu-se deasupra orașului cu o blondă zănatică
ținându-se doar cu o mână de voalul ei de mireasă
clic clic blitzurile înghesuială mare în jurul mărului
înflorit sub care îngerul împarte autografe
pe fotografiile încă umede
îi curg șiroaie lacrimile este mai rău de el
decât de albatrosul lui Baudelaire gata începem
strigă din mulțime unu cu ochelari de soare domnișoarelor
doamnelor și domnilor vă rugăm liniște drepți se aude
aceeași voce și îngerul ia poziție de drepți salt înainte
culcat aviație inamică aplaudăm fericiți clic clic
în continuare blitzurile apar și cei de la televiziunea
locală cu valizele și aparatele lor de luat vederi în direct
o frânghie subțire leagă, din senin, pământul de cer
clic clic blitzurile în vreme ce îngerul urcă pe frânghie
și dispare / a dispărut / iată-l pe domnul cu ochelari de soare
de șarpe
de cal
aruncându-și cuțitele strălucitoare în sus aplaudăm fericiți
hai să plecăm îmi șoptește daimonul meu și plecăm
exact în clipa în care membrele îngerului încep să cadă
unul câte unul printre ramurile înflorite ale mărului.

UN SINGUR PERETE

O cameră cu un singur pat
și perdelele în afară / în lacrimi. în vânt./
O cameră prin care mă țin, ore întregi,
după un gândac negru și absolut imprevizibil
în privința direcției în care se deplasează.
Vine mama și plânge
cu fruntea pe unul dintre cei câțiva umeri ai mei.
Vine mama și-mi sparge manuscrisele
din care curge tot atâta sânge
ca dintr-un balaur. Între timp,
gândacul își sapă o gaură între scândurile abstracte
din viziunile lui și dispare. Imediat,
de parcă n-ar fi existat niciodată cu adevărat,
se face nevăzută și mama
iar încăperea se reduce, din nou, la un singur perete
care mă împarte în două: în bărbat și în femeie.
Un bărbat aproape necunoscut
și o femeie
ascunsă ca o lebădă printre trestii
în temnița propriului ei contur multiplicat,
himeric și foarte lasciv.

LAOKOON

Nimic mai plăcut
decât să bei cu furnicile. Să stai de vorbă cu ele
în ritmul înflorat al întunericului,
între un lan de porumbi încă verzi
și o parcelă îngustă de rapiță,
explicându-le anumite lucruri
în legătură cu extragerea rădăcinii pătrate
dintr-o sticlă de izmă
sau despre anxioasele mugete vândute la kilogram,
prin măcelării, ale animalelor mari din colinde.
Nimic mai plăcut decât să bei cu furnicile
chiar dacă nu bei tu, o, chiar dacă nu bei tu,
ci șerpii,
invizibilii șerpi de care ești înfășurat
asemenea preotului antic Laokoon.

CURTEA DE ARGEȘ

Etajul unu, apartamentul numărul
trei. Dulceață de vișine rămasă
prin borcane. Zgârieturi de unghii
pe trista oglindă în care nici o dată
(absolut nici o dată) imaginea mea
nu are aceleași gânduri ca mine. Fâșii
de singurătate
atârnând de pereți și dușmănoasa prezență
a pendulei. Un apartament provizoriu
unde mă ascund în fiecare seară
obosit și sătul
de această vânătoare absurdă
la care iau parte
sub masca vânatului urmărit. Etajul unu,
apartamentul numărul trei:
un imens pântec simbolic,
unde zorii
mă găsesc, întotdeauna, la masa de scris.

SĂGEATA LUI ARES

Sânii lor
crescuți într-o singură vacanță de vară.
Într-o singură noapte de iarnă. Și albii clăbuci
din cada în care își fac singure baie
împodobind, la sfârșitul lui martie, crengile arborilor.
Eleve de treisprezece ani
a căror prezență în jurul băncii din fața blocului
îmi aduce în minte
imaginea unor fire de cânepă
răsărite într-o farfurie -
și domnișoarele din clasele mari de liceu
cu vinul din ochi început. Le trece ca o săgeată
pe la ureche
înțelesul mărului și se întind, în odaie, pe jos,
dezbrăcate,
insuflându-mi frumoasa dorință
de a scrie un poem
despre abisala nuditate a fecioarelor.
Un poem pe care mi-ar plăcea să-l semnez
cu pseudonimul **Tiresias** sau chiar **Acteon**.

VIN ROȘU

Rădăcinile? Eu le înțeleg și pe ele:
avem același drum, ascultăm împreună cucuveaua
din luminișurile înalte ale metafizicii. Însingurat
și învins - pentru a câta oară? - de Minotaurul
din mine
eu vă-nțeleg pe toți. Veți duce, pe rând, ceața-n spinare.
Veți ieși, dimineața, târâș,
aproape șerpește,
din peștera pe care v-ați săpat-o fiecare
în câte-o femeie - și vor urma și alte încercări
și mai tulburi! Se vor întoarce, una câte una
vacile pe care le-ați păscut în copilărie
și vor zbiera
lipindu-și de praguri enormele căpățâni. Veți pribegi,
în cojoace din lut încă umed,
în căutarea imaginarei cascade
menite să vă aducă aminte cum era privită femeia
înainte de apariția gândirii. Eu vă-nțeleg pe toți
- un însingurat, un ascet -
și chiar și pe labirinticul monstru din mine:
ascultăm împreună clopotele fără limbă ale tăcerii,
bem împreună câte-o ulcică de vin roșu
stors din strugurii viței de vie
ce mi-a răsărit dintr-o coastă.

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Flash Radio Contact

■ **LOUISE**, de la grupul american ETERNAL, a anunţat că părăseşte formaţia pentru o carieră solo.

Cu toate că nu au existat comentarii din partea celorlalte membre, EMI Records a înştiinţat MTV că ETERNAL va continua ca trio, urmând să-şi lanseze viitorul album la sfârşitul acestui an.

■ **TAKE THAT** au ajuns recent la performanţa de a se situa pe poziţia maximă a clasamentului englez pentru a 7-a oară, cu noul lor single Never Forget.

Cu toate că ROBBIE se mai aude în backing vocals, Never Forget este primul single lansat după ce acesta a părăsit grupul. Este de asemenea primul lor single cu HOWARD DONALD ca lead vocals. Faptul că acest single este number one demonstrează dragostea în continuare a fanilor, care nu au de gând să abandoneze TAKE THAT, cu toate că Robbie nu-i mai este membru.

■ **WHITNEY HOUSTON** susţine că deschide noi orizonturi femeilor afro-americane prin noul ei film ce urmează a fi lansat în curând, Waiting to Exhale. Turnat în Phoenix, Arizona, filmul este al doilea în care joacă cântăreaţa, după cel în care a debutat ca actriţă, The Bodyguard. Whitney şi starul din What's Love Got To Do With It, Angela Basset, interpretează două femei implicate în relaţii traumatizante.

„Îmi place faptul că în sfârşit se face un film despre femeile afro-americane. În sfârşit oamenii vor putea vedea cum trăiesc ele şi prin ce situaţii trec. Va fi şi de râs şi de plâns", afirmă Whitney.

■ Artişti de frunte în efecte speciale din America lucrează la un proiect secret, de mai multe milioane de dolari, în vederea „reunificării" Beatles-ilor.

La aproape 15 ani de la asasinarea lui John Lennon, noua tehnologie va face posibil ca cei supranumiţi The Fab Four să cânte împreună într-un program de televiziune de 6 ore, The Beatles Anthology. Văduva lui Lennon, Yoko Ono, ca şi Paul Mc Cartney, Ringo Starr şi George Harrison şi-au dat acordul pentru resurecţia tehnologică cu ajutorul aceloraşi efecte speciale ca în Forrest Gump. Spectatorii îi vor putea vedea pe cei patru Beatles-i interpretând două piese compuse şi cântate de Lennon în anii '70.

■ **TERENCE TRENT D'ARBY** este favoritul numărul unu, dacă nu chiar singurul, pentru a-l interpreta pe furtunosul rocker Little Richard într-un film ce va fi turnat în Anglia şi Franţa.

Filmul, bazat pe cartea Little Richard, scrisă de biograful rocker Charles White, va fi realizat în toamna acestui an. White afirmă: „Terence a fost preferat de mine pentru acest rol de la început - are aceeaşi energie ca Little Richard. Chiar şi Little Richard e încântat de ideea ca Terence să-l interpreteze în acest film, pentru că îl admiră foarte mult".

■ Cântăreaţa de rap **QUEEN LATIFAH** era cât pe ce să fie împuşcată pe data de 15 iulie, dimineaţa, când maşina i-a fost jefuită sub ameninţare de armă în Harlem, New York.

Prietenul ei, SEAN MOON, de 22 de ani, a fost împuşcat în piept şi se află încă într-o stare critică. LATIFAH şi un al treilea ocupant al maşinii, MC LYTE, nu sunt răniţi, iar agresorii au reuşit să fugă cu un BMW şi sunt încă în libertate.

DOINA ENE ■

BUCUREŞTI 96,1 FM
BAIA MARE 88,5 FM
IAŞI 91,9 FM
CLUJ 89,8 FM

radio CONTACT

PLOIEŞTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANŢA 91,1 FM

Având 200.000 de copii sub îngrijire pe an

Spitalul Budimex a fost dotat cu 7 televizoare color

☐ Va exista şi o televiziune cu circuit închis

Conform declaraţiei domnului Mircea Olteanu, directorul Spitalului Budimex din Bucureşti, în acest spital sunt anual sub îngrijire peste 200.000 de copii şi sunt peste 23.000 de internări. În 1995 pe primele 6 luni s-au înregistrat aproape 14.000 de internări. Copiii aduşi aici sunt în marea lor majoritate loviţi de maşini şi au zeci de fracturi, dar mai ales au toracele strivit sau leziuni grave ale creierului.

Pentru aceşti copii firma RELCO S.A. a adus în Spitalul Budimex un număr de 7 televizoare color, marca DAEWOO. Firma KAPPA a realizat cablarea Spitalului Budimex astfel încât copiii pot urmări 30 de posturi de televiziune.

În fiecare salon în care există un televizor pot intra cel mult 35 de copii dintre cei care se pot da jos din pat. Începând din luna septembrie spitalul va fi dotat cu cărucioare speciale care vor transporta televizoarele din salon în salon pentru copiii imobilizaţi la pat. Din luna octombrie firma RELCO va mai aduce în Spitalul Budimex încă 7 televizoare color.

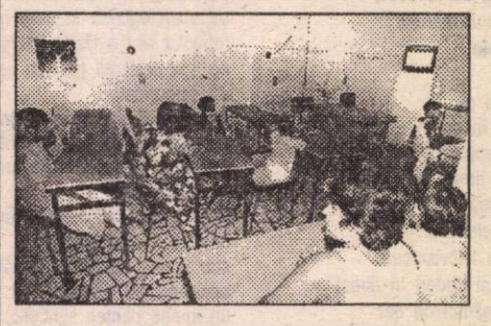

În acelaşi timp, spitalul va fi dotat cu o televiziune cu circuit închis prin intermediul căreia vor fi urmărite programe de educaţie sanitară necesare atât copiilor cât şi părinţilor.

Domnul Mircea Olteanu ne-a declarat că Ministerul Sănătăţii nu poate oferi bani Spitalului Budimex pentru dotări cu aparatură de ultimă oră. Îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă şi de asistenţă medicală în acest spital ar necesita cheltuieli de peste 1 miliard de lei.

DAN GHEORGHE ■

FLUFFY şi restul lumii

Episodul 3

FLASH-BACK

Rezumatul episodului precedent: Fluffy a început să viseze că e Preşedinte.

Nu, nu vom pătrunde în intimitatea visului unui biet căţel căci noi respectăm dreptul la propria imagine, şi există porniri ale subconştientului oarecum nemărturisibile. E suficient să spunem că oricine l-ar fi privit pe simpaticul patruped şi-ar fi dat seama imediat ce visează: un zâmbet i se lăţise pe botic şi o lăbuţă îi tremura spasmodic, de parc-ar fi dat din mână.

Ce-o fi visat - ce n-o fi visat, fapt e că dimineaţa se trezi foarte bine dispus şi sări vesel drept pe pieptul lui Sergiu. Acesta se pare că visa cu totul altceva, întrucât începu să strige prin somn:

- Nu trageţi, tovarăşi! Promit să depăşesc planul!

E cazul să facem o paranteză. Arhitectul Sergiu Stănescu suferise mult la viaţa lui. În primul rând trăsese după el un dosar nefericit: părinţi chiaburi (doi porci şi-o capră), rude în străinătate (naşa unui văr al cumnatului unei mătuşi fugise în Bulgaria) şi, cel mai grav, o pereche de iniţiale de nazistă amintire. Degeaba le explicase el tovarăşilor de la Cadre că nu şi-a ales nici rudele, nici numele.

- Nimic nu e întâmplător, observase filozofic şi cu subînţeles sectoristul care umblase prin vecini să-ntrebe dacă arhitectul îşi bate nevasta, scutură covoare după ora 22 sau consumă Coca-Cola.

Observaţia era surprinzător de corectă, dovadă că pe sectorist îl chema Căpitanul Lună.

În al doilea rând, vreme de două cincinale, Sergiu Stănescu proiectase blocuri care se construiau înainte de-a se termina planurile de detaliu. E drept, construcţiile rămâneseră în picioare chiar şi după cutremure - însă nu acelaşi lucru s-ar fi putut spune despre locatari, care cădeau din picioare de prea mult confort. După mişcarea browniană din Decembrie, lucrurile se schimbaseră substanţial, în sensul că până să se monteze o fereastră proiectanţii aveau timp să pună la punct planurile pentru încă o Casă a Poporului.

Nu e de mirare, deci, că arhitectul ajunsese să aibă gesturi bruşte şi reacţii imprevizibile. Maria, soţia lui, îl clătină cu delicateţe şi-i şopti:

- Trezeşte-te! Trebuie să ieşi cu Fluffy înainte să apară Ucigaşul Singuratic!

(va urma)

ZIZI ■

Şi printre oamenii în uniformă există infractori

Necinstea nu-i ocolește nici pe polițiști, nici pe militari

❑ Afaceri complexe dau bătaie de cap Parchetului Militar Bucureşti

În ultima perioadă Parchetul Militar Teritorial Bucureşti are o activitate intensă. Multele dosare, aflate în cercetare aici, cuprind infracțiuni comise de ofițeri şi subofițeri de poliție şi de armată, vameşi, cadre SPP etc. Puținii procurori militari, deşi intenționează să soluționeze aceste dosare în scurt timp, sunt depăşiți de numărul acestor cazuri. Complexitatea lor, precum şi plimbarea dosarelor de la Parchet la Tribunal, pentru prelungirea mandatelor de arestare a infractorilor şi contestarea acestora, tergiversează trimiterea cât mai repede în fața completului de judecată a celor vinovați.

Şi la noi există trafic cu uraniu

Dosarul căpitanului MApN ALEXANDRU HĂLĂUCĂ şi al locotenentului SPP VLADIMIR ROMULUS CUMPĂNAŞU, implicați într-o tranzacție ilegală cu uraniu în septembrie anul trecut, urmează să intre pe rolul instanței Tribunalului Militar Teritorial Bucureşti la un an de la comiterea infracțiunii.

În noaptea de 29 spre 30 septembrie 1994, în SNAGOV, patru persoane au fost prinse în flagrant având asupra lor 4,556 kg uraniu. Tetrafluorura de uraniu a parcurs un drum lung înainte de a fi capturată. În august 1994, ILIE MATEI, cercetător ştiințific la ICPMRR Bucureşti, a sustras de la locul de muncă 4,556 kg de tetrafluorură de uraniu, pe care le-a depozitat în locuința sa. După un timp substanța a fost predată asistentului universitar CONSTANTIN CONSTANTINIDE, care urma să găsească un cumpărător. CONSTANTINIDE îl contactează pe cumnatul său, CONSTANTIN MARZAVAN, care îl găseşte pe ALEXANDRU HĂLĂUCĂ, fost hocheist al clubului STEAUA. Acesta din urmă, împreună cu locotenentul VLADIMIR CUMPĂNAŞU, îi găseşte pe DUMITRU NICOLAE din Ploieşti, lucrător comercial la firma MARYLON, şi pe GHEORGHE FLOREA, director al firmei ROMSUIN, recidivist, condamnat în 1983 pentru delapidare, cu care stabileşte o întâlnire la vila 23 SNAGOV.

În urma analizelor efectuate în laboratorul Centrului de Medicină Preventivă a rezultat că substanța examinată este uraniu natural pulbere, în concentrație mare.

Controlul dozimetric, efectuat lângă cele patru pungi găsite care conțineau în total 4,556 kg substanță, arată o concentrație radioactivă ce depăşea cu 50 la sută doza maximă admisă. Materialul radioactiv a fost apreciat ca fiind deosebit de periculos, existând posibilitatea contaminării. HĂLĂUCĂ şi CUMPĂNAŞU vor fi judecați pentru nerespectarea regimului materialelor explozive şi radioactive şi pentru trafic de stupefiante (uraniul radioactiv este considerat că face parte din categoria substanțelor toxice), iar FLOREA şi NICOLAE sunt acuzați de complicitate la fapta comisă de cei doi ofițeri.

Un anchetator... anchetat

Pentru luare de mită, mr. ILIE CIORCHINĂ a fost condamnat de prima instanță la 4 ani închisoare. Ofițerul, care făcea parte din Direcția Cercetări Penale IGP, era cel care l-a anchetat pe GHEORGHE POPILEAN, „maestru" al sistemelor de joc de tip CARITAS. El ar fi pretins şi primit de la DORU POPILEAN, fiul patronului MONDOPROSPER, suma de 500.000 de lei, pentru a facilita o eventuală punere în libertate a tatălui său. În urma arestării maiorului CIORCHINĂ, la domiciliul său au fost găsiți bani de aur şi de argint, trei clasoare cu timbre rare şi două telefoane NOKIA, toate acestea aparținând lui GHEORGHE POPILEAN.

În luna septembrie va începe judecarea fostului şef al secției 6 Poliție, mr. VIOREL DINU. Acesta a fost prins în flagrant, pe 18 iulie a.c., în timp ce primea de la ADRIAN PENU un cartuş de țigări MARLBORO în interiorul căruia se aflau 200 de dolari. ADRIAN PENU, agent de pază la „ROMGUARD" SRL, era cercetat de mr. DINU, pentru furt de ulei comestibil de la fabrica SOLARIS.

Surse din Poliție susțin că maiorul DINU mai este implicat şi-n alte cazuri de luare de mită.

O unitate militară adăpostea traficanți de mașini furate

Cea mai mare victorie a Parchetului Militar Teritorial Bucureşti constă însă în anihilarea rețelei de falsificatori, care în perioada ianuarie-noiembrie 1994 au înmatriculat ilegal 78 de autoturisme. Mașinile erau fie mai vechi de 8 ani, fie furate din străinătate sau din țară. Unitatea militară U.M. 01908, din şoseaua Antiaeriană-Bucureşti, a servit drept paravan la acoperirea acestor matrapazlâcuri. Pe 31 ianuarie a.c., Parchetul a dispus arestarea locotenentului major DANIEL POPA, plutonierului CLAUDIU COSTEL NEACŞU, a lui OCTAVIAN GHINEA, student în anul V la Facultatea de Medicină şi Farmacie Bucureşti, şi a lui CONSTANTIN ORANICI. Cercetările au stabilit că studentul GHINEA era şeful rețelei de falsificatori. Cu acordul comandantului U.M. 01908 el introducea mașinile în unitate şi dispunea de soldați la orice oră.

Nici curtea ministrului Gheorghe Tinca nu este ocolită de încălcări flagrante ale legii.

Cei patru arestați sunt acuzați de trafic de influență, fals şi uz de fals. Pe 21 martie a.c., a fost arestat căpitanul IULICĂ CREȚARU, de la U.M. 01908, pentru complicitate la trafic de influență, fals material în înscrisuri oficiale şi uz de fals. În perioada august-noiembrie 1994 el a racolat clienți pentru GHINEA. În schimbul unor sume (în lei sau valută) le promitea înmatricularea autoturismelor mai vechi de 8 ani. Pe 22 martie a.c., a fost arestată sergent major DANIELA DIMA, de la Brigada de Poliție Rutieră, pentru luare de mită, favorizarea infractorului, complicitate la fals material în înscrisuri oficiale şi uz de fals. Ea introducea datele pe calculator, în vederea emiterii certificatelor de înmatriculare. În perioada mai-noiembrie 1994, în schimbul unor sume de bani şi unor obiecte, a înscris în circulație, preferențial, pentru numiții POPA şi GHINEA autoturisme mai vechi de 8 ani. De precizat că sergent major DIMA a continuat să le furnizeze informații din calculator despre mașinile blocate pentru radiere aflate în cercetare, după ce Parchetul şi-a declanşat ancheta!

Sub stare de arest se află şi sergent major Liliana Pietriş de la Brigada de Poliție Rutieră a Capitalei, Serviciul Permise.

Pe 4 aprilie a.c., a fost arestat plutonierul ILIE ALEXANDRU DUMITRU, de la Serviciul Permise, pentru luare de mită, fals material în înscrisuri oficiale, complicitate la fals material şi uz de fals. El a eliberat în schimbul unor sume de bani, pentru POPA şi GHINEA, formulare tipizate, în alb, pe care a aplicat ştampila Brigăzii de Poliție Rutieră, certificând astfel că mașina ce urma a fi trecută în formular de cei doi inculpați figura ca înmatriculată.

Acest dosar urmează a fi soluționat de Parchetul Militar Teritorial Bucureşti până la sfârşitul lunii august.

TEO CĂLINESCU

De când stăpân la interne este Doru Ioan Tărăcilă, în poliție se întâmplă lucruri spectaculoase. Au fost întreprinse unele acțiuni de anvergură, soldate cu arestări răsunătoare.
Apoi, n-a fost neglijată nici curățenia interioară...
Cu siguranță, doar timpul ne va arăta dacă cele întâmplate sunt acțiuni cât se poate de serioase sau apropierea campaniei electorale este evenimentul care dă naştere la spectacole de lumină şi culoare... Sperăm din tot sufletul să fie vorba de prima variantă.

Consilier economic

Alexandru Dinu, director Complex Hefaistos, Eforie Nord

„În turism, cel mai bine ar fi o privatizare rapidă"

Reporter: – Domnule director, ce e nou la „Hefaistos" în această vară, aici la Eforie Nord?

Alexandru Dinu: – Hotelul este plin; turişti avem şi din ţară, veniţi prin Protecţia Socială a Ministerului Muncii, dar veniţi şi pe cont propriu, prin reţeaua UCECOM.

Rep.: – Hotelul aparţine în continuare UCECOM-ului?

A.D.: – Aparţine în continuare reţelei UCECOM, care este proprietarul de drept al acestei baze materiale. Avem un hotel aici, unul la Mamaia - şi acela ocupat.

Rep.: – Aici câte locuri aveţi?

A.D.: – 418 locuri.

Rep.: – Şi e full?

A.D.: – Full!

Rep.: – Sunteţi de mulţi ani în turism; ce vi se pare că s-a schimbat în psihologia celor care vin aici după 1989? Fiindcă s-a întâmplat ceva, probabil.

A.D.: – Sunt două treburi, zic eu, diferite. Una este legată de baza materială, a doua - de cei care se ocupă de această bază materială, de partea fixă a lucrurilor şi partea, să zicem, care dă viaţă bazei materiale.

Rep.: – Să le luăm pe rând.

A.D.: – Baza materială, în general, din ce simt şi ce ştiu, a pierdut foarte mult, în ceea ce priveşte calitatea ei. Regresul constă în formele încercate prin aşa-zisa locaţie de gestiune, care în prezent se pare că nu mai este acceptată.

Rep.: – Chiar a fost păgubitoare?

A.D.: – Cel care se ocupă, sau cei care se ocupau de aceste unităţi, ştiind că nu le aparţin, sau având teama că nu o să le aparţină, chiar dacă au fost buni profesionişti sau sunt în continuare buni profesionişti, nu au investit nimic şi, neinvestind ani de zile, situaţia este aşa cum se prezintă astăzi. În plus, neocuparea acestor baze în mai-iunie, septembrie-octombrie, a dus la nerealizarea de noi fonduri şi a determinat această scădere a calităţii bazei. După revoluţie, turismul, cu cele aproape o sută cincizeci şi ceva de mii de locuri câte are litoralul, ar fi trebuit să înflorească; probabil. De ce zic probabil? Pentru că noi nu am fost legaţi - ca industria, ca agricultura - de CAER; aici trebuiau să fie altfel văzute lucrurile. Singura problemă gravă a constituit-o faptul că legislaţia pe care turismul a practicat-o nu a fost cea normală. Desele schimbări din vârful turismului au contribuit şi ele la înrăutăţirea lucrurilor. A dispărut şi un segment important de turişti, în special cei cu venituri scăzute, care erau forţa principală în ocuparea în extrasezon. Dispărând extrasezonul, s-a redus perioada de ocupare la 70-80 de zile şi de aici a căzut totul. Înainte era, nu că regret, dar vreau să vă spun că înainte tot era o reducere pe calea ferată, erau reduceri la cazare, reduceri la masă. Acest sistem nu prea s-a mai practicat şi cred că a fost rău; decât să stai cu o bază goală mai bine o ocupi cu bani mai puţini.

Rep.: – Cât va mai dura situaţia asta?

A.D.: – Cred că va mai dura până ne vom pune la punct. Este păcat că între timp tot aud de centralizare sau descentralizări; sunt staţiuni în sudul Mangaliei care s-au reunit, în alte părţi locaţiile au căzut. Cu privatizarea aceasta se va rezolva ceva, să vedem, dar de ce zic să vedem pentru că valorile sunt foarte mari, unităţile astea hoteliere însumează miliarde, nu sunt stilul viluţelor, cu - ştiu şi eu - 20, 30, 40 de locuri, să fie accesibile unei pături mai mari de doritori. Sunt hoteluri gigant la care nu prea văd cum se va întâmpla cu această privatizare.

Rep.: – Dumneavoastră, ca profesionist al turismului, ca să vă numesc aşa, ce credeţi că este mai benefică: o centralizare sau, dimpotrivă, o cât mai mare responsabilitate pe unităţi mai mici.

A.D.: – Din punctul de vedere al progresului turismului, cel mai bine ar fi o privatizare rapidă. Adică, să dispară această uniformizare, şi în tarife, şi în dotare, şi în tot ce doriţi. Dar privatizarea este greu de făcut tocmai datorită accesibilităţii sau posibilităţii de a cumpăra. O privatizare nu poţi s-o faci fără bani, e limpede deci, cine nu are bani nu are cum să participe.

GEORGE ARION ■

Bancorex anunţă emiterea primelor Visa Business Card-uri pentru persoanele juridice române!

❑ Se prognozează solicitări de peste 1000 de astfel de cărţi de debit până la sfârşitul anului

Cardul este un instrument de plată care permite titularului efectuarea rapidă a plăţii, fără manipulare de numerar. În cazul în care posesorul călătoreşte în străinătate avantajele plăţii cu ajutorul cardului sunt legate şi de conversia automată, electronică între diverse valute.

Visa Business Card-ul va permite titularului, în cazul de faţă al unei cărţi de credit emise de BANCOREX, ca, în calitate de reprezentant al unei firme, instituţii sau organizaţii din România, să poată achita contravaloarea unor mărfuri sau servicii într-o reţea internaţională de peste 10 milioane de comercianţi sau, în cazul în care are nevoie de numerar, să aibă acces la peste 200 000 de automate bancare din 187 de ţări afiliate la sistemul VISA.

Un card de tip VISA BUSINESS poate fi emis de BANCOREX numai persoanelor juridice române care dispun de resurse valutare, au cont curent în valută deschis la una din sucursalele BANCOREX şi prezintă o situaţie financiară stabilă. În cazul îndeplinirii acestor condiţii, firma solicitantă va încheia un contract cu BANCOREX în baza căruia va primi carduri nominalizate pentru persoanele desemnate. Decontarea tranzacţiilor pe bază de carduri se va face dintr-un cont special, deschis cu ocazia încheierii contractului cu BANCOREX.

Posesorul autorizat de card va primi (în plic sigilat) un număr personal de identificare (PIN) care va fi utilizat pentru obţinerea de sume în numerar de la automatele bancare. Pe baza cardului pot fi achitate serviciile de cazare şi masă, biletul de avion, închirierea unei maşini, diverse alte cheltuieli, unele neprevăzute, multe din ele cu tarife preferenţiale (reduceri de până la 25% şi rezervare garantată la unităţile hoteliere care acceptă la plată carduri VISA - 7500 în 144 de ţări). De asemenea, BANCOREX oferă celui care călătoreşte utilizând cardul emis de această bancă o serie de servicii gratuite, de asigurări de bunuri, asistenţă juridică şi sanitară.

BANCOREX percepe 10 USD/ card - taxă de emitere, 30 USD/ card - taxă anuală şi un comision de 1 - 1,5% aplicat la valoarea fiecărei tranzacţii, funcţie de moneda contului şi de aceea în care se face tranzacţia.

În reţeaua VISA se practică un comision fix de 1,75 USD - 2,75 USD la care se adaugă 0,33% din valoarea tranzacţiei; aceste valori se aplică în cazul obţinerii de sume în numerar.

Prin lansarea pe piaţa românească a acestui modern, comod, aparent costisitor instrument de plată, BANCOREX face încă un pas către civilizaţia bancară occidentală. **(C.M.)**

Claudiu Iordache (preşedintele partidului „A Treia Forţă"):

„Iliescu era incapabil să dea o lovitură de stat"

● În 13 iunie era o fiinţă neînsemnată ● Nu el a provocat căderea lui Roman ● E un mic-burghez foarte agreabil, îi plac pisicile şi este folosit de faţadă ●

Claudiu Iordache s-a născut pe 3 noiembrie 1942, în Bucureşti. Proiectant în construcţii până în decembrie 1989, în prezent ziarist la „Ziua". Membru al Uniunii Scriitorilor, are publicate două volume de poezie şi cartea de rememorări „Iisus s-a născut la Timişoara". A fost vicepreşedinte al Frontului Democrat Român - primul partid apărut după Revoluţie -, membru al CPUN, apoi deputat din partea FSN (al cărui prim-vicepreşedinte era). Devenit independent, s-a remarcat în special prin „Moţiunea Iordache" (privitoare la parlamentarii foşti informatori - moţiune neadoptată nici azi) şi prin unica abţinere la declaraţia de recunoaştere a independenţei Republicii Moldova.

- Decembrie 1989: revoluţie sau lovitură de stat?

- Eu nu cred în ideea loviturii de stat, mi-e foarte limpede că Iliescu n-are această capacitate. Grupul lui, de influenţă KGB-istă, dorea schimbarea, dar n-a fost în stare s-o provoace. Însă după 22 era nevoie de un om care să asigure imunitatea colaboratorilor lui Ceauşescu. Iliescu a primit puterea de la generali şi le-a dat asigurări că vinovaţii nu vor fi pedepsiţi. Chiar Şeful Statului Major este unul din cei care, la Craiova, era dispus să dea ordinul să se tragă în oameni. Iliescu a primit puterea, deşi nu reprezenta voinţa naţională. Ulterior, el a comis un act ireparabil: a declarat desfiinţarea tuturor instituţiilor. Structurile statului s-au prăbuşit şi agenţii de influenţă au pătruns în România pentru 30-40 ani. Acum, ţara este un fief al agenţilor care zburdă şi se distrează, hotărând viitorul naţiunii.

- Unii susţin că preşedintele Iliescu a asigurat armistiţiul dintre Interne şi Armată.

- Sprijinul Moscovei a pus în dificultate echipa securistă, a Internelor. S-au produs atunci răfuieli tăcute, despre care nu avem încă dovezi limpezi. Ulterior s-a găsit un mod de supravieţuire în comun. Puterea KGB-istă a devenit tot mai vulnerabilă, având nevoie de complicitatea celeilalte forţe, care la ora asta n-are un nume - ea e formată din tipi de genul celor care au cumpărat toată Calea Dorobanţilor. Atunci când, la 13 iunie '90, Iliescu şi-a pierdut credibilitatea, a apărut un joc ocult de genul: „Vrei să câştigi alegerile din '92? Noi îţi dăm banii!" Cunosc următorul episod: dl Hrebenciuc, care conducea campania preşedintelui, rămas fără bani, a apelat la unul din fraţii Păunescu. O oră mai târziu a primit banii. Astfel s-au câştigat alegerile din '92 şi tot aşa se vor câştiga şi cele din '96.

Petre Roman este un opoziţionist de operetă

- Din ceea ce spuneţi, dl Iliescu pare mai degrabă actor decât regizor. Totuşi, aţi declarat odată că este „profund necinstit".

- Este un actor profund necinstit! Am avut ocazia să mă aflu lângă el în câteva situaţii-limită şi am constatat că e departe de-a fi omul puternic pe care ceilalţi îl admiră. Este un om profund nehotărât, cu el în echipă nu vei face niciodată un pas înainte. E permanent în defensivă şi „congelează" orice speranţă de emancipare a societăţii româneşti. În 13 iunie era o fiinţă distrusă, neînsemnată, un prizonier al evenimentelor. Opoziţiei îi convine să spună că el a fost regizorul, dar eu ştiu că n-a fost. El este vinovat pentru că a consimţit, a fost complice la un mecanism care l-a folosit mereu de faţadă.

- Care sunt perspectivele?

- Mai coborâte ca niciodată. Dacă în '92 mai aveam sindicate puternice şi o alternativă la putere (CDR), acum nu mai avem nimic. Marile confederaţii sindicale s-au topit şi sunt tutelate de Putere, Opoziţia e aproape compromisă. Convenţia a rămas în două partide, dintre care PNL e în cădere, iar în afara Convenţiei dl Petre Roman a uitat brusc câte răspunderi şi-a asumat alături de dl Iliescu şi a devenit un opoziţionist de operetă. Funciar, el nu poate agrea o opoziţie care l-a speriat când era prim-ministru - dar îi transmite semne de îmbrăţişare, la care personalităţi oportuniste de genul Manolescu sau Cunescu tind să răspundă.

- Susţineţi că singura şansă este formarea unei noi opoziţii, plecând de la oameni necompromişi - nu riscă să dureze?

- Decât să peticim la nesfârşit sacul, mai bine să facem altul nou. Actualii politicieni se simt perfect în Parlament şi dovedesc aceeaşi lipsă de loialitate faţă de naţiune ca şi faţă de propriile partide - nici măcar cotizaţiile nu şi le plătesc! Sentimentul meu, când intru în Cameră, este că ei nu sunt nicăieri. Iar cei mai mari chiulangii sunt parlamentarii Opoziţiei. Credeţi că cine primeşte o vilă mai este independent faţă de cel care i-o oferă? Clasa politiciană trebuie înfruntată, indiferent cu ce preţ şi cât va dura - şi aşa a apărut „A Treia Forţă".

Manolescu a devenit prizonierul lui Mihnea Berindei

- Dacă această apropiere e oportunistă, ce alte şanse există?

- Acum doi ani, eminenţa cenuşie a PAC-ului, Mihnea Berindei, n-a reuşit să impună o platformă împăciuitoristă (ne apropiem de guvernanţi, ei sunt tari, noi suntem slabi, asta-i situaţia). Ei bine, anul acesta, la Alba Iulia, această poziţie câştigă şi îl transformă pe dl Manolescu în prizonierul lui Mihnea Berindei. În PAC s-a produs o mică lovitură de palat, creând un sistem de genul Petre Roman. PAC-ul, cu PD-ul şi PSDR-ul, nu poate crea decât un fals „al treilea pol", pentru că oricând, dacă dl Iliescu doreşte, îl poate chema pe dl Petre Roman la el, şi acesta se va duce! Să nu uitaţi nici o clipă că divorţul lor a fost unul de familie - ei nu se vor dezvălui niciodată unul pe altul. Sunt atât de complici încât vieţuiesc împreună şi mor împreună. O terţă personalitate care se lipeşte de această axă a vinovăţiei va fi sacrificată - trebuie să fii un veleitar ca dl Cunescu ca să accepţi. Singurul tip de opoziţie faţă de un regim - pentru că un regim este, nu o simplă putere politică - nu poate fi construit decât de oameni care refuză de la început să trateze cu regimul. Credeţi că dacă dl Iliescu voia, Petre Roman nu dispărea? Cu două-trei luni înainte de căderea lui Roman, am primit un telefon de la soţia preşedintelui Iliescu: „nu sunteţi îngrijorat de felul în care dl Roman conduce ţara?" Eram, şi încercasem să vorbesc despre asta cu dl Iliescu - care e un mic-burghez foarte agreabil, dacă vorbeşti cu el trei ore nu poţi să-i reproşezi nimic: e calin, îi plac pisicile, căţeii, este fidel, nu vâră mâna în bugetul statului, mi-a arătat chitanţe din care reieşea că şi-a zugrăvit singur casa! - şi de fapt m-a şi păcălit cu asta. I-am atras atenţia că premierul comite acte iresponsabile şi mi-a răspuns: „Ce să fac, Claudiu? Altul mai bun nu am!" - ceea ce era o jignire la adresa celor cinci milioane de bărbaţi activi din România. Nu el a provocat căderea lui Roman - din contră, l-a apărat mai mult decât trebuia s-o facă.

Văcăroiu este submediocritatea patentă, cumplită

- Credeţi că, din cele cinci milioane, a găsit alternativa cea mai inspirată?

- Iliescu este prietenul duşmanilor lui şi duşmanul prietenilor lui. E în stare să ia un demagog şi să-l facă prim-ministru. Dl Văcăroiu corespunde exact noroiului din mintea preşedintelui, este submediocritatea patentă, cumplită, ratată, aşezată în fruntea unui guvern pentru ca acesta să se coalizeze cu mediocritatea publică şi să ajungem acolo unde suntem astăzi.

- Cum credeţi că veţi putea dinamita inerţia electoratului?

- La 1848, câţiva oameni au luat-o de la zero şi au schimbat ceva. Cred că fiecare dintre noi trebuie să-şi asume o bucăţică de răspundere. Dacă dv. vreţi să intraţi acum într-un partid, nu vă primeşte nimeni!

Frica de valori a blocat toate partidele, nici nu vor să audă de oameni tineri şi viguroşi. Noi le vom deschide porţile şi vom ţine cont de „Legea dublei identificări", dintre reprezentant şi cel reprezentat. La ora asta, „cei de sus" vorbesc într-o limbă pe care „cei de jos" n-o înţeleg.

Suntem statul cel mai vulnerabil şi avem duşmănii asigurate

- O discuţie despre viitor nu poate face abstracţie de contextul internaţional. Există riscul ca Strasbourg să fie o nouă Yalta/Malta?

- Cred că pericolul este mai mare decât atât. Zidul s-a prăbuşit, Estul s-a dus spre modelul Vestului şi a constatat că acesta este fragil şi se autoprotejează. Cu un cinism politic perfect determinat, Europa occidentală permite foarte puţine celor din Est. Când vom îndeplini toate condiţiile, vor inventa altele, pentru a ne extenua speranţele. Pe de altă parte, Clinton - unul dintre cei mai plicticoşi preşedinţi pe care i-a avut America -, speriat de eventualitatea unei Europe puternice, îi ajută pe ruşi, pompează în ei şi le cedează spaţii de influenţă. Pentru că ruşii nu mai pot pătrunde în Polonia, Cehia, Slovacia, Croaţia, în Ungaria nici atât, le-a mai rămas doar un coridor spre Serbia şi Bulgaria. Noi suntem exact pe acest coridor! Lipsiţi de orice aliaţi, am devenit statul cel mai vulnerabil, după Iugoslavia, şi avem duşmănii asigurate: ucrainene, ruseşti, maghiare. Singura şansă este că, astăzi, „soluţia" tancurilor nu mai funcţionează în Europa. Numai proştii se pot speria de aşa ceva.

- Ce şanse mai există pentru reîntregirea hotarelor fireşti?

- Trebuie să menţinem o presiune pozitivă faţă de Basarabia, să le spunem continuu „Sunteţi ai noştri", şi poate că o nouă generaţie va reacţiona altfel. Dar nu în câţiva ani - o ocazie ca în '92 nu se repetă prea uşor.

- Ce regretaţi cel mai mult?

- Situaţia din ianuarie '90 - România n-a mai avut niciodată o astfel de şansă. Acest preşedinte Iliescu nu va scăpa de disprețul meu decât când voi putea uita ce şansă am pierdut atunci.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Doar cu o mie de lei...

Femei goale pentru popor

☐ Nu pot fi atinse, pot fi doar privite

Drumul Taberei este, după cum se ştie, unul dintre cele mai populate cartiere ale Bucureştilor. Săptămâna trecută, mai multe posturi de televiziune au semnalat apariţia, tocmai în Drumul Taberei, a primului peep-show din Capitală. Această ramură a industriei sexului mai apăruse şi anul trecut în Satu Mare, dar patronul a fost arestat rapid sub acuzaţia de proxenetism. Peep-show-ul este de fapt un gen de strip-tease pe care îl urmăreşti din spatele unui geam, fără posibilitatea de a atinge dansatoarea. Peep-show-ul îţi dă senzaţia că urmăreşti o scenă erotică prin gaura cheii, fără a putea fi văzut de dansatoare.

În loc de coadă la unt...

Curioşi, reporterii noştri au mers până pe strada Compozitorilor, la Club 40, unde a fost instalată aparatura necesară acestui tip de spectacol. Înainte de a intra, am aflat de la câţiva bătrâni din cartier că, nu demult, pe locul Clubului 40 era o alimentară unde se stătea ore în şir la coadă pentru unt sau pentru raţiile de zahăr şi ulei. Privind mai cu atenţie prin împrejurimi, am sesizat vecinătatea unor unităţi militare şi licee, aşa că am dedus cu uşurinţă că, dacă patronii peep-show-ului vor practica preţuri acceptabile, seara va fi un adevărat du-te-vino peste gardurile unităţilor militare, iar soldaţii în termen, după o expresie vulgară, „vor pune faianţă în spălător".

Se intră uşor. Mai greu e să pleci

Trecem pragul Clubului 40 şi intrăm într-un bar discret, aranjat cu bun gust. Ne recomandăm şi vine să ne dea explicaţii un tânăr care reprezintă partea română la afacere. Spre deosebire de alţi patroni de localuri cu program erotic, tânărul pare civilizat şi nu face dezacorduri gramaticale. Ne şochează, totuşi, prudenţa sa exagerată. Nu vrea să se recomande, nu vrea să dezvăluie amănunte financiare de nici un fel. Ţine să ne spună că la el în club nu se practică prostituţia, că lucrează curat şi că nu vrea să aibă probleme cu autorităţile. Ne mai spune că afacerea a fost preluată de la Budapesta, capitala sex-business-ului est-european, că îşi va amortiza investiţia în 2-3 ani, că are angajate 10 fete găsite printr-o agenţie de impresariat artistic. În cele cinci zile de când localul s-a deschis, i-au venit clienţi de tot felul şi lumea este mulţumită pentru că, doar cu o mie de lei pe minut, pot fi văzute dansatoare goale în cele mai sexy poziţii cu putinţă.

Lori vrea să facă Dreptul

Ni se arată exact instalaţia propriu-zisă a peep-show-ului. Cabinele pentru o mie de lei sunt dispuse circular, având în centru „scena" cu patul rotund din piele şi care se roteşte continuu. Spectatorii bagă fise de o mie de lei într-o fantă, se ridică un oblon şi pot vedea fetele care se produc pe pat. Partea maghiară ne mărturiseşte că fisa este trecută prin 14 sisteme de control, astfel că nu prea sunt şanse pentru cei care vin cu fise contrafăcute. Pentru cei cu bani există „cabina solo", unde, contra zece fise de o mie, sunt aduse două fete care se produc într-un separeu numai pentru privitorul din acea cabină. Spectatorul din cabina solo poate comanda, tot printr-un sistem sofisticat, anumite poziţii sexy. După ce inspectăm aparatura, ne sunt prezentate şi fetele. Partea română ne aduce două dintre ele, Lori şi Silvia, pentru scurte declaraţii. Pe toată durata discuţiei, patronul român a stat lipit de noi, atent la ce spuneau cele două. Vorbeau cu o vulgaritate bine controlată. Ne-au spus că sunt fericite să apară la televizor şi prin ziare, că au preferat să muncească în România, pentru că în străinătate pot păţi, aşa cum au auzit, tot felul de necazuri: să le dispară paşapoartele, să nu primească nici un ban...

O cabină, un minut, o mie de lei

Lori, o blondă cu sâni mari şi pietroşi, ne spune că face strip-tease atât din plăcere cât şi pentru bani. E mulţumită că lucrează într-un peep-show, unde consumatorii nu pot să pună mâna pe ea. Ne mai spune că multe fete sunt din provincie şi că una dintre ele a făcut chiar Liceul de coregrafie. E conştientă că din strip-tease nu poate câştiga la nesfârşit şi afirmă - nu ştim dacă e text învăţat pentru presă sau nu - că, pentru că are doar 18 ani, se pregăteşte intens să dea examen de admitere la Facultatea de Drept.

După ce fetele se lasă fotografiate în diverse poziţii, special pentru cititorii revistei noastre, ne luăm la revedere de la toată lumea şi ieşim în stradă. Într-adevăr, între interiorul discret-luxos al Clubului 40 şi barăcile-cârciumă de afară e, totuşi, o diferenţă.

Fotografii de ELENA GHERA ■

În dreapta, artistul ungar dând explicaţii tehnice

La un moment dat, de masa la care discutam se apropie un individ simpatic şi cu coadă. Se numeşte Laszlo, unul din partenerii maghiari. Mai pragmatic, acesta ne explică într-o engleză fluentă că peep-show-ul de la Club 40 se încadrează în standardele europene, că instalaţiile tehnice, computerizate, au costat o groază de bani. Ne mai spune că el e un artist, specialist în organizarea unor show-uri erotice, că a bătut toată Europa, că are nevastă românca şi de aceea a preferat să-şi încerce norocul şi într-o ţară conservatoare din punctul de vedere al libertăţii sexuale, cum este România. Laszlo crede în necesitatea apariţiei unei legi care să ţină sub control prostituţia.

Lori şi Silvia, în exclusivitate pentru Flacăra

Pagină realizată de TOMA ROMAN jr. ■

Chinologia românească în pericol

La noi nici câinii de rasă n-au pace

☐ Se încing spiritele

Consacrăm acest număr al serialului nostru reacţiilor unor persoane care s-au considerat lezate de cele două episoade anterioare. Până în momentul de faţă redacţia noastră se află în posesia unor interesante materiale semnate de dl Mihai Dragodan, preşedintele Asociaţiei Chinologice Române (AChR), şi de dna Ileana Leduncă, al cărei nume a fost pomenit în primul articol care a inaugurat serialul nostru. Din lipsă de spaţiu nu putem publica acum ambele precizări. Prezentăm deocamdată punctul de vedere exprimat de dl Dragodan. În numărul următor ne vom referi pe larg la replica dnei Ileana Leduncă.

Stimaţi domni,

Urmare publicării în nr. 31/02.08.95 al revistei dv. a unui articol referitor la activitatea chinologică, vă deranjez cu această scrisoare (pe care însă să nu o consideraţi "dreptul la replică" obişnuit în jenantele gâlceve ce apar zilnic în unele ziare).

Articolul respectiv cuprinde foarte multe inexactităţi;

- La şedinţa FCI nu s-a discutat de România (vă transmit alături rezumatul şedinţei)

- Nu am lucrat la COMTIM (stab!?), ci la Avicola Timişoara până în mai 1990 (tel. 056/190754)

- Expoziţiile CACIB de la Oradea şi Craiova nu s-au omologat din cauza organizatorilor de atunci, filialele judeţene respective, fapt pentru care preşedinţii respectivi au fost sancţionaţi. Urmare a acestor iresponsabilităţi s-a hotărât ca organizarea expoziţiilor CACIB să revină în sarcina AChR, dovadă expoziţia din noiembrie 1993 de la ROMEXPO făcută cu mari sacrificii. Această expoziţie a apărut în emisiunile unor posturi TV din străinătate, TVR a prezentat foarte puţin din expoziţiile internaţionale CACIB, dintre care unele foarte reuşite, preferând doar unele nesemnificative locale (!?)

- Clubul **Ciobănescul Românesc există**, preşedinte dr. Gaspar, **cel al ogarilor** s-a desfiinţat în urma plecării în Germania a dlui Stamko, patrimoniul clubului fiind acaparat de ex-sovieticul Iacubovits, stomatolog comerciant de câini (dizident!?)

- Omologarea acestei rase se va face în baza datelor obţinute în special în acest an la Suceava şi Câmpulung Moldovenesc (problemele financiare şi şicanele unora întârzie şi această acţiune)

- Cartea de origine, în prezent se introduce pe calculator, fiind ridicată de la fostul secretar datorită unor mari nereguli. Această activitate este îngreunată de numărul mare de câini (circa 25.000), numeroasele falsuri, dubluri de matricole, greşeli de dactilografie (ex. White/Withe?). A fost necesară inventarierea unor rase pentru a se stabili realitatea. Programul fiind cu protecţie, date introduse nu se pot reface (matricol, tatuaj) pentru a se evita falsurile. **Eliberarea certificatelor se face strict după reglementările FCI, primirea lor făcându-se prin poştă cu ramburs** (se exclude contactul direct între cei ce lucrează la COR şi solicitatori).

Referitor la arbitraje incorecte, comerţul cu câini, în special din fosta URSS, din păcate aceste fenomene există, ba şi mai grav, luptele de câini (pariuri) de la Plumbuita, certificate false ale unor pretinşi campioni aduc grave prejudicii chinologiei şi pagube materiale unor crescători onesti, păcăliţi de cei ce au ca sursă de existenţă comerţul cu câini. Situaţia este alarmantă. Probabil că iniţiatorii acestor articole fac parte din această categorie. Măsurile luate de noi lovesc tocmai în aceste interese, situaţii în care mulţi folosesc presa pentru a se răzbuna (dacă ar avea dreptate ar recurge la justiţie).

Consider normal ca înainte de a publica, ziaristul să se documenteze asupra celor care acuză şi asupra celor acuzaţi, iar după aceea să publice (dacă cel ce a avizat publicarea articolului ar fi făcut o vizită la domiciliul dnei Leduncă & Padnevici cred că ar fi renunţat la publicare din motive umanitare).

Cât priveşte activitatea mea, nu văd să fie un subiect de serial, fapt pentru care înainte de a publica ceva (dreptul dv.) ar fi bine să vă documentaţi, nu pot admite să fiu subiectul unor ineptii numai pentru faptul că nu am permis unor indivizi să încalce statutul FCI şi AChR.

Cred că profesionalismul dv. îmi va da dreptate, fapt pentru care dacă într-adevăr vă interesează chinologia vă stau la dispoziţie. Publicarea în continuare a unor neadevăruri mă va sili să vă acţionez în judecată pe bază de documente (ca persoană fizică cât şi ca preşedinte al AChR), dar sper să nu fie nevoie, fiind convins că acest articol a fost strecurat din eroare mai ales, că autorul nici nu este documentat, mai ales că personajul ales, dna Leduncă, aparţine unui trecut foarte îndepărtat şi nu are nici o influenţă asupra mişcării chinologice.

Păcat că nu aţi fost preocupaţi de chinologie înaintea expoziţiilor internaţionale sau a arbitrajelor de selecţie a Ciobănescului Românesc, atunci chinologia (nu SS) avea nevoie de ajutor, critici în toate domeniile curg (competente, dar de cele mai multe ori incompetente şi tendenţioase).

Excluzând subiectul, care precis nu vă aparţine, cu deosebită stimă,
dr. Mihai Dragodan

dr. Mihai Dragodan

Precizările redacţiei

Stimate domn,

Articolul nostru la care faceţi referire nu cuprinde chiar atâtea inexactităţi. Dv. spuneaţi că „la şedinţa FCI nu s-a discutat despre România". Din păcate, nu noi ne aflăm într-o regretabilă eroare. Reproducem în cele ce urmează (v. document nr. 1) un extras din procesul verbal al şedinţei Consiliului de Administraţie AChR din 24.06.1995 de la Baia Mare, document în 15 puncte, semnat de domnia voastră.

Se spune aici negru pe alb că: **„pentru România s-a făcut referire la ilegalitatea actelor emise de doamna Simon Terezia".** Este cât se poate de limpede că cele două afirmaţii ale dumneavoastră - cea din scrisoare şi cea din procesul verbal - nu pot fi simultan adevărate. Ne explicaţi de asemenea că s-a hotărât ca organizarea expoziţiilor CACIB să revină în sarcina AChR. Înţelegem de aici că vă ocupaţi îndeaproape de asemenea manifestări. Cine răspunde deci de neomologarea expoziţiei CACIB de la Constanţa (15 iulie a.c.)? Cine va fi sancţionat acum? Mai mult decât atât vă semnalăm câteva inadvertenţe pe care şi străinătatea le va observa, din moment ce acestea figurează chiar în catalogul expoziţiei.

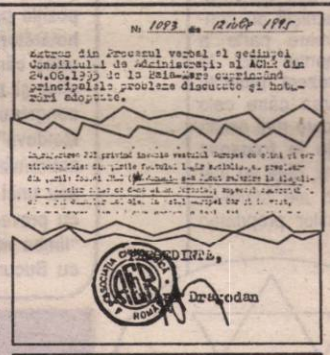

Document nr.1

La rasa Fox Terrier, clasa junior, poziţia nr. 81, figurează câinele Artur (document nr. 2). Culmea, acesta nu are trecut numărul COR. Cum a fost posibilă înscrierea lui fără acte, în concurs? Căci, dacă ar fi avut acte s-ar fi cunoscut şi numărul COR.

Vă semnalăm că în acelaşi catalog, la poziţia nr. 54, figurează câinele Athos Uvu, boxer, cu documente întocmite de doamna Simon Terezia (vă spune ceva acest nume?) (document nr. 3).

Document nr. 2

Ne bucură faptul că cel puţin în ceea ce priveşte bişniţa cu câini, luptele cu câini, şi arbitrajele incorecte suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Şi noi considerăm normal ca înainte de a publica anumite materiale să ne documentăm. Nu vedem însă ce legătură ar putea exista între ilegalitatea unor acte şi motivele umanitare despre care pomeniţi. Apoi, chiar şi antetul scrisorii dv. (document nr. 4) arată câte ceva. Arată că AChR se află în Bucureşti, Calea Moşilor nr. 128, sector 2, iar faxul cu pricina este expediat din Timişoara. Considerăm normal să ne documentăm la instituţia despre care scriem, pentru care considerăm normal să ne deplasăm la sediul acesteia. Iar sediul AChR se află la Bucureşti, nu la Timişoara. Apreciem eforturile pe care le faceţi, anume acelea de a conduce AChR de la mare distanţă, dar oare această practică nu generează şi disfuncţionalităţile despre care pomeneam?

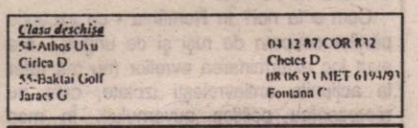

Document nr. 3

În încheiere, vă cerem scuze pentru regretabila eroare de a vă fi mutat abuziv de la locul de muncă pe care l-aţi avut la Avicola Timişoara la COMTIM.

Document nr. 4

Cu deosebită consideraţie,
RĂZVAN DUMITRESCU ■

CARMIL

Fundaţie de cartier pentru copii

În Bucureşti a luat fiinţă prima fundaţie de cartier pentru copii din România. Se numeşte CARMIL, de la cartierul Militari, şi are ca scop descoperirea, pregătirea şi promovarea copiilor talentaţi în domeniul artei, mass-media şi sportului, precum, şi cunoaşterea - sprijinirea copiilor românilor din diaspora. Organizată în centre de artă şi cultură, de educaţie şi învăţământ (grădiniţe, cluburi de joacă), de mass-media şi de sport, fundaţia se preocupă, în primul rând, de copiii talentaţi din cele 8 grădiniţe şi 10 şcoli generale ale cartierului. Nu refuzăm nici un copil talentat din Capitală şi provincie (conform statutului, vom înfiinţa filiale în ţară şi străinătate) să vină la fundaţia CARMIL. Toţi copiii sunt bineveniţi!

Sediul este provizoriu, într-un apartament de bloc, dar sperăm să se rezolve problema spaţiului cât mai repede. În acest sens, conducerea fundaţiei a remis mai multe memorii tuturor factorilor decizionali: Preşedinţie, Parlament, Guvern, Primăria Capitalei şi de sector, Ministerul Învăţământului etc., pentru a fi donat-repartizat spaţiul din corpul B– parter, etaj, sala de spectacol cu 700 de locuri–, din fosta Academie Ştefan Gheorghiu. Sala de spectacol, cu dotare tehnică excelentă şi cabină de proiecţie, stă închisă, cu lacăt la uşă, din 1990.

Cei 20.000 de copii ai cartierului, împreună cu părinţii şi educatorii lor, aşteaptă, cu nerăbdare, să aibă propriul Centru de cultură, artă, educaţie şi sport. Ar fi un dar minunat oferit celor mici şi un mare serviciu adus imaginii României în lume. Orice donaţie, subscripţie şi sponsorizare o aşteptăm de la toţi multimilionarii şi miliardarii români şi străini.

Fundaţia pentru copii CARMIL vă aşteaptă cu braţele deschise!!!

Preşedinte-fondator este domnul Ion Pasat, membru al Uniunii Cineaştilor din România, iar vicepreşedinţi, doamnele profesoare Ioana Spinei, Margareta Cioabă, Mariana Popescu, Maria Victoria Ionescu şi domnul Silviu Mihăilescu.

Restituirea bunurilor evreiești

Mai multe organizații evreiești internaționale, sprijinite de voci influente din Statele Unite și Israel, au ridicat problema restituirii în țările din Europa de est (foste socialiste) a unor proprietăți evreiești. E vorba de bunuri ce fuseseră deținute în comun (sinagogi, case de rugăciune, edificii funerare ș.a.) de comunități religioase sau de alte grupuri, pe de-o parte, și de bunuri ce aparținuseră persoanelor (proprietate particulară), pe de altă parte. Anul acesta, un grup de congresmeni americani au adresat Departamentului de Stat o scrisoare în care atrag atenția că nerezolvarea chestiunii restituirii bunurilor evreiești de către 13 state est-europene (printre care și România) ar putea avea consecințe nefavorabile asupra relațiilor acestor țări cu SUA. Examinarea problemei a demarat în mai multe din statele vizate. Ne vom referi acum la Ungaria și Polonia.

După date provenind de la Congresul Mondial Evreiesc, înainte de cel de-al doilea război mondial populația evreiască din Ungaria se ridica la peste 800 000 de locuitori. Dintre aceștia, circa 600 000 au pierit în lagărele de concentrare, uciși de fasciștii unguri, sau în lagărele de muncă forțată din Ungaria. Proprietățile evreiești, inclusiv clădirile comunității și sinagogile, au fost confiscate de trupele de ocupație germane sau de extrema dreaptă maghiară. Comuniștii au menținut confiscarea. În prezent autoritățile de la Budapesta, în colaborare cu grupurile evreiești locale, lucrează la întocmirea unei liste cu bunurile evreiești a căror cerere de restituire este îndreptățită.

În Polonia au existat înainte de război 3 000 000 de evrei. Marea lor majoritate au fost uciși de ocupanți în timpul războiului, după ce mai întâi le-a fost confiscat avutul. Veniți la putere, comuniștii au confiscat din nou cea mai mare parte a bunurilor evreilor. Parlamentul de la Varșovia examinează în prezent proiecte de legi ce prevăd transferarea către cele opt mici comunități evreiești care mai există **a proprietăților pe care ele le folosesc în momentul de față** (și care, deși au fost cândva evreiești, sunt acum ale statului), precum și compensarea foștilor proprietari (particulari) prin cupoane pe baza cărora ei vor putea cumpăra acțiuni în industriile privatizate. Proiectele au în vedere doar pe evreii cetățeni polonezi care trăiesc în Polonia sau care intenționează să se stabilească în Polonia.

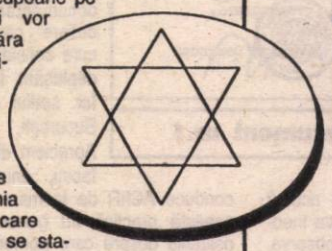

Cum e la noi? În România - cu excepția părților ocupate de ruși și de unguri - n-a avut loc exterminarea evreilor (nu mă refer la acțiunile antievreiești izolate, care nu reprezentau politica guvernului). În mod corespunzător, nici proprietățile evreiești comune n-au fost confiscate. În ceea ce privește proprietatea particulară (a cetățenilor români de etnie evreiască), ea a urmat traseul proprietăților particulare ale tuturor cetățenilor țării, în frunte cu cei de etnie românească. Prin urmare, în România restituirea bunurilor evreiești nu este o chestiune aparte (rezultată din acțiuni îndreptate cândva special în contra evreilor), ca în alte state, ci se încadrează în regula generală, valabilă pentru toți cetățenii țării: se restituie tot ce a fost luat ilegal, prin abuz, și nu se restituie ceea ce a fost înstrăinat în mod legal - naționalizări, vânzări, donații, abandonări etc. Adică dura lex, sed lex (în idiomul strămoșilor) sau unde-i lege, nu-i tocmeală (în graiul bunicilor).

Ce aude unicornul

A treia schimbare la față a lui Snegur

Fața întâi a președintelui moldovean Mircea Snegur a fost aceea de bun activist al partidului comuniștilor, lucrând cu sârg sub mâna lui Bodiul, Grosul și Petre Lucinschi. Și ar fi lucrat poate tot așa până la pensie, dacă asupra lagărului socialist nu s-ar fi abătut vântul de libertate din 1989. Snegur a prins mișcarea, a ieșit în balcon și s-a declarat promotorul renașterii basarabene: limbă, steag, imn național (toate românești), grafie latină, strânse legături cu frații de la apus de Prut. Toate acestea l-au făcut foarte popular și l-au propulsat în fotoliul prezidențial. Au votat cu el în primul rând forțele patriotice, unioniste, intelectualitatea, care au văzut în Snegur persoana capabilă să contribuie cel mai mult la înfăptuirea visului dintotdeauna al basarabenilor - reunirea cu patria-mamă. Și a fost prima schimbare la față a lui Snegur: din omul Kremlinului, apostol al idealurilor naționale basarabenești.

Dar nici Kremlinul, nici rușii din "republică" - deținători aproape a toate posturile-cheie din Basarabia - n-au stat cu mâinile în sân. După o scurtă perioadă de ezitări, ei au reluat în forță, ca pe timpul bolșevicilor, întregul arsenal al antiromânismului, unirea Moldovei cu România devenind brezaia hâdă cu care erau din nou speriați zi și noapte cu toții, de la sugar la octogenar. Pe prezident l-au atacat în punctul lui cel mai vulnerabil: în Moldova ești în vârful piramidei, în România ai fi un oarecare. Îndeajuns ca să-l modeleze pe Snegur sub chip de campion al antiunionismului, care, și conștient, și inconștient, a făcut vreme de peste trei ani jocul forțelor reacționare, antinaționale din Moldova. Prin poziția pe care a adoptat-o, Snegur a influențat hotărâtor rezultatele ultimelor alegeri de deputați, în urma cărora parlamentul a încăput pe mâinile agrarienilor și rusofonilor. El, Snegur, a organizat în 1994 congresul antiromânesc "Casa noastră - Republica Moldova" și "sondajul sociologic", la fel de antiromânesc, privitor la viitorul țării. El a dat girul său unei constituții vădit ostile apropierii de România, cu prevederi aberante, cum este aceea referitoare la "limba moldovenească". El a înghețat relațiile oficiale cu Bucureștiul și le-a revigorat pe cele cu Moscova. El a mers din concesie în concesie, din cedare în cedare în raporturile cu Rusia, în problema găgăuză, în cea transnistriană. Și a fost a doua schimbare la față a lui Snegur: din port-drapel al năzuințelor naționale el s-a transformat într-un adversar înrăit al apropierii de România.

De această nouă metamorfoză a lui Snegur au profitat din plin oamenii Moscovei, care s-au instalat zdravăn în șeile conducerii: Lucinschi - în fruntea parlamentului; Sangheli - în fruntea guvernului; Moțpan - în fruntea grupului parlamentar agrarian. Aceștia, susținuți pe față de Kremlin și având sprijinul celor mai reacționare forțe din Basarabia: rușii, agrarienii și comuniștii au luat pe cont propriu treburile Moldovei, cu intenția clară de a-i trece pe Snegur pe linia moartă (îi storseseră deja, obținuseră de la el tot ce le putea el da). Însă prezidentul a simțit pericolul, a simțit că-i scapă frâiele din mână, că poziția îi este amenințată. Continuând așa, la viitoarele alegeri ar fi fost eliminat. Și atunci, din motive tactice, cu bătaie electorală, pentru a modifica din nou raportul de forțe în favoarea lui, Snegur a reluat lozincile din 1989, care l-au purtat spre succes. Acum e din nou convins că limba pe care o vorbesc basarabenii este limba română, pledează pentru aplicarea uitatei Legi cu privire la limbă ș.a. "Pe mine mă doare foarte mult - spunea recent președintele moldovean - și nu mă pot împăca cu faptul că și în Parlament, și în Guvern se face sau măcar se dorește să se facă astfel ca să nu mai rămână nimic din anul 1989". Snegur a părăsit Partidul agrarian și a înființat o formație a sa - Partidul Renașterii și Concilierii, care-și va ține primul congres pe 26 august. Și așa am asistat la a treia schimbare la față a lui Snegur: din vârf de lance al confreriei antiromânești, de obedință rusească, din Basarabia - în mânuitor, din nou, al lozincilor populare.

Va fi acum mai mult decât în 1989, mai mult, adică, decât o manevră electorală, se va fi maturizat oare Snegur și va fi înțeles, ca urmare a experienței câștigate, care sunt adevăratele interese naționale ale basarabenilor? Ne-am bucura să fie așa. Evident, asupra climatului politic basarabean vom reveni.

Inelele lui Mercur

■ EX-IUGOSLAVIA: SURÂSUL KREMLINULUI. Ca să taie macaroana celor care au tot vorbit de o înțelegere secretă a Belgradului cu Zagrebul pentru împărțirea între sârbi și croați a Bosniei, Tudjman l-a decorat manu propria pe Izetbegovici, care-și umfla pieptul ca un țap logodit, semănând în acele momente cu Ștefan Cazimir al nostru. Însă cele petrecute în ultima vreme în fosta Iugoslavie sporesc incertitudinea și îngrijorarea. Lichidarea fulgerătoare a Krainei de către croați și disensiunile din tabăra sârbilor bosniaci (Karadjici susținut de parlament, dar în conflict cu generalii) au împins în planul secund conflictul bosniac propriu-zis. Atitudinea lui Miloșevici (de a nu le da ajutor sârbilor din Kraina) a fost numită de unii trădare, de alții - abilitate. Oricum, desfășurarea evenimentelor a confirmat încă o dată părtinirea de către occidentali, în primul rând de către americani, a croaților și „musulmanilor", în dauna sârbilor (ce măsuri au fost hotărâte de forurile internaționale contra Zagrebului pentru satele sârbești incendiate în Kraina, pentru exodul celor 250.000 de etnici sârbi, pentru compromiterea șanselor de pace care se întrevedeau?). Această atitudine ar putea să-i arunce pe sârbi (și pe cei din Serbia, și pe cei din restul fostei Iugoslavii) în brațele rușilor, în care să vadă singurii lor ocrotitori. Intenționează oare Occidentul să lase de acum înainte Moscovei inițiativa în ex-Iugoslavia?

■ ANTONESCU și NATO. Istorici de prestigiu au studiat personalitatea Mareșalului Ion Antonescu, au tipărit lucrări. Alte studii sunt în curs de realizare, pe baza documentelor la care, în sfârșit, specialiștii au acces. În felul acesta (și nu în altul) se va stabili, sine ira et studio, locul Mareșalului în istorie. Dar iată că doi congresmeni americani se cred în măsură să ne spună ei nouă cum să-l catalogăm pe Ion Antonescu. Dacă nu vom face cum cer ei, nu vom fi primiți în NATO. Ce-ar fi de spus? Că-i vară și în Statele Unite. Caldură mare!

■ DEOSEBIREA DINTRE BERARII ROMÂNI ȘI CEI BRITANICI. Cu privire la bere, dificultăți mari s-au abătut și asupra cârciumarilor români (fiindcă s-a scumpit malțul de import), și asupra celor din Anglia (fiindcă a scăzut consumul: de la 42 de milioane de butoaie în 1980, la 35 de milioane de butoaie în ultimul an - de unde serioase dificultăți financiare pentru patronii de berării). Ce-au făcut berarii? Ai noștri au rezolvat chestiunea în stil neaoș românesc, adică pe spinarea consumatorilor, ridicând urgent prețul. Berarii englezi au procedat însă cu totul altfel: au cerut și au obținut de la guvern aprobarea să țină cârciumile deschise și duminica, adică s-au organizat să iasă din dificultate pe spinarea lor proprie, muncind mai mult, dar menținând prețul berii neschimbat. Toane de englezi...

Pagină realizată de ION D. GOIA ■

Singurul inginer din Ministerul Culturii a ajuns secretar de stat

După trei luni de negocieri, presiuni şi scandaluri, PRM îl impune pe Sever Meşca secretar de stat la Ministerul Culturii. Se spune că numirea a fost făcută pe şest. Primul ministru a semnat decizia pe 3 august, iar instalarea a avut loc abia pe 7 august. Sever Meşca a primit întotdeauna posturi „de sus". Angajarea lui în 1992 ca director general în Ministerul Culturii a provocat imediat revolta presei. Întrebarea a fost: „Cine este Sever Meşca şi de ce se ocupă de relaţiile culturale internaţionale?" Ministrul de atunci, Petre Sălcudeanu, a răspuns într-o conferinţă de presă că nu-l cunoaşte, i-a fost pur şi simplu recomandat, şi el doar a semnat numirea. Şi atunci, ca şi acum, Sever Meşca făcea parte din conducerea PRM. Nu avea biografie, ci doar dosar bun la externe. Este inginer, de nave, dar nu şi-a practicat niciodată meseria. A intrat direct în Comerţul Exterior, a îndeplinit anonim şi conştiincios funcţii pe la diverse misiuni diplomatice.

Cum de-a ajuns secretar de stat? Din motive politice. Fiind un om care buchiseşte zilnic „România Mare", şi-a îndeplinit exemplar sarcinile de partid. Relaţiile culturale internaţionale au devenit ceva aşa de subtil încât aproape nimeni nu mai ştie de el. S-au ratat turnee teatrale şi expoziţii, concerte şi contacte diplomatice. Până şi acordul cultural cu Rusia a fost amânat. Tactica este simplă: dosarul e ţinut în sertar până este prea târziu pentru deplasare.

În luna iunie, toată lumea se aştepta ca Mitzura Arghezi să devină adjunct al lui Viorel Mărginean. Surse de la guvern precizau că decizia este deja scrisă şi mai trebuie semnată de primul ministru. În timp ce Mitzura Arghezi stătea acasă şi aştepta vestea cea mare, ministrul culturii spunea nu şi nu. Ar fi fost de acord ca o femeie să-i fie adjunct, dar să fie tânără şi frumoasă, să arate bine la protocol. Când Nicolae Văcăroiu a plecat în străinătate, şi Mitzura Arghezi a plecat la mare, dar tot cu gândul la minister.

Cel mai supărat a fost Vadim,

Sever Meşca

care vrea cu orice preţ un om la cultură. Alexandru Mica, fost consilier pe vremea lui Golu, a plecat în Coreea de Nord. Acum în locul lui este Amza Săceanu, fost activist de frunte al Consiliului Culturii, chemat de la pensie. Vadim a zis Mitzura, Mărginean a zis nu. Până nu a început scandalul cu SPP-ul de la Cotroceni şi fratele preşedintelui, nu s-a atins nimeni de Ministerul Culturii.

Acum, brusc, singurul inginer din minister ajunge ministru pentru că este om de bază în PRM. Să mai zică cineva că la Ministerul Culturii nu se face politică.

REMUS ANDREI ION ■

Toate artele

Embargoul Ionesco

Românii par logodiţi cu embargourile. Se întâmplă ceva în Libia, Irak, Serbia? Ei plătesc.

Primul embargou ce le-a produs suferinţe l-a avut ca autor pe un moş-strămoş, regele Burebista care i-ar fi lipsit pe supuşii lui de ... vin. Firesc, omul a murit asasinat.

Şi iată încă un embargou: în România nu se poate reprezenta nici o piesă de Eugen Ionesco (dramaturgul francez tras din românul Ionescu)!

Hotărârea a fost făcută public de fiica marelui scriitor, Marie-France.

Teatrele româneşti ce pregăteau spectacole Ionesco au fost silite să abandoneze punerea lor în scenă. Decorurile vor fi distruse iar actorii vor încerca să uite rolele învăţate pe de rost.

A notificat în mod expres, în testamentul său, această aberantă măsură? Nu se face trimitere la scrisa magistrului. Deci ne aflăm în faţa unui abuz (la nevoie ocrotit de justiţie) ce ne ţine departe de flacăra geniului ionescian, pedepsind nu căpeteniile regimului politic detestat în familia Ionesco ci eroicul public al teatrului nostru, pleiada de regizori şi actori strălucitori ce-l slujesc.

Cândva, demult (nu chiar aşa demult), Ionesco a acceptat să i se joace piesele în România comunistă. A oferit un lung interviu televiziunii ceauşiste. A fost de acord cu tipărirea unor cărţi la Bucureşti.

Şi acum?

Cine şi de ce ne pedepseşte? Familiile îşi conservă drepturile de autor cam 50 de ani după ce un scriitor moare, legatarii testimoniali având libertatea să decidă asupra proliferării (sau obstaculării) operei pe care o moştenesc.

Vom vedea piesele lui Ionesco la anul 2050?

E straniu că interdicţia priveşte doar jucarea pieselor nu şi editarea lor. Au apărut, după '90, mai mult de 15 volume de Ionesco. Avem dreptul să le cumpărăm şi să le citim. Şi să le „jucăm" tot noi, noaptea, sub lampa de veghe. În sfârşit, formula de teatru **absurd,** pe care totdeauna am socotit-o primitivă şi inadecvată, capătă sens.

Există teatrul absurdului!

Tot straniu e că nimeni nu protestează (blând, catifelat, aşa cum se cade să primeşti tot ce vine de la familia Ionescu), nici actorii, nici călăfarii teatrelor şi nici ... spectatorii de teatru.

De Ministerul Culturii, ce să mai vorbim, nu există semne că ar încerca să medieze într-un „conflict" neizbucnit, cel dintre Domnişoara Marie-France şi iubitorii operei ionesciene, dar devenit de pe acum păgubitor.

Voi fi fericit dacă graţioasa Domnişoară va renunţa la acest NU.

GHEORGHE TOMOZEI ■

Cursurile Universităţii de vară greco-catolice

În organizarea Asociaţiei Generale a Românilor Uniţi Greco-Catolici (AGRU) şi a Asociaţiei Credincioşilor Laici s-a deschis luni, 7 august, la Cluj, pentru o perioadă de o săptămână, Universitatea de vară greco-catolică. La cursuri participă circa 70 de lectori din peste 20 de localităţi transilvănene şi sunt invitate şi două profesoare de teologie din Italia, dintre care una greco-catolică de origine albaneză, din regiunea Calabria. Aflată deja la cea de-a IV-a ediţie, Universitatea de vară greco-catolică va dezbate probleme legate de toleranţă, statutul femeii, problema mediului ambiant şi cea ecumenică. George Guţiu, episcopul Diocezei Române Unite Cluj-Gherla, a declarat în exclusivitate pentru Agenţia MEDIAFAX: „Această săptămână se doreşte o retrăire a vieţii spirituale a credincioşilor noştri şi, îndeosebi, a intelectualilor din rândul Bisericii Unite cu Roma. Retrăirea spirituală era interzisă acum cincizeci de ani, iar noi dorim să readucem prin acest gen de manifestări, încetul cu încetul, credinţa în sufletele oamenilor". **(MEDIAFAX)**

O catastrofă ortoepică

În timp ce Ion Ţugui se ocupă de castele paranormale (Castelul Hasdeu de la Câmpina, a cărui restaurare a început cu mulţi ani în urmă), comunicatele Ministerului Culturii le trimite Jeana Morărescu. Aceste texte ar putea fi folosite pe post de test la examenele de gramatică. Iată un comunicat trimis prin fax pe 2 august 1995:

Între 7 - 14 august 1995 urmează a se desfăşura la Costineşti tradiţionalul Festival închinat Tânărului Actor. Ediţia actuală este prima organizată în exclusivitate de Ministerul Culturii, prin retragerea Ministerului Tineretului şi Sporturilor - retragere consemnată printr-un protocol încheiat între Ministrul Tineretului şi Sportului, dl. Alexandru MIRONOV şi fostul Ministru al Culturii, dl Marin Sorescu. Sarcinile administrative şi bugetare fiind suportate de un singur minister, în mod forţuit tradiţia desfăşurării acestui Festival în luna iulie a trebuit să suporte o amânare de o lună de zile. Vor fi prezente formaţiuni din Bucureşti şi Cluj-Napoca şi, de asemenea, foarte multe recitaluri individuale. Juriul este alcătuit din: dna Dorina LAZĂR - actriţă, dl Dan VASILIU, consilier în Ministerul Culturii, dl Mircea GHIŢULESCU şi dl Valentin TAŞCU (care oferă şi un premiu) - critici de teatru - şi dna Emilia POPESCU - actriţă. Printre sponsori se află ziarul „Dimineaţa".

Purtător de cuvânt
al Ministerului Culturii -
Jeana MORĂRESCU

Notă: Fortuit înseamnă cel mai adesea întâmplător, iar cuvântul **„forţuit"** încă nu a fost inventat. „Tradiţia a suportat o amânare de o lună de zile" pentru că organizarea a fost defectuoasă. Banii care se cheltuiesc în august au existat şi în iulie. „Festivalul închinat Tânărului Actor" se cheamă GALA TÂNĂRULUI ACTOR şi a fost timp de mai bine de 20 de ani, până în 1991, cel mai viu şi aplaudat festival de teatru. Acum este o parodie întreţinută de cei care vor să stea o săptămână pe gratis la mare. Cele mai importante şcoli de teatru au refuzat participarea, studenţii cei mai buni au plecat în vacanţă, iar tineri actori din teatre nu au primit invitaţii. Şi când te gândeşti că Cecilia Bârbora, Dan Puric, Maia Morgenstern, George Ivaşcu, Alexandru Bindea au fost printre vedetele Costineştiului! **(R.A.I.)**

MAŞINA DE SCRIS

Noi opinii despre romanul la care lucrează Val. Lavric

Am remarcat la dl Lavric o maturitate a gândirii şi a expresiei. Unele cuvinte au o tentă populară (**a se dumiri, mulerile, tustrei**), de asemenea dl Lavric foloseşte locuţiunile (**să o ia la goană, a da iama, a băga la cap**), diminutivele (**trebuşoară, ochişori, mutrişoară**). Am observat la el chiar înclinaţia spre paremiologie (**omul care nu-i sănătos niciodată nu-i bucuros, omul gras fuge, dar ăla slab ajunge, căci viaţa se învârte când nici nu te aştepţi**). Toate acestea denotă o plăcere a spusului şi o înţelepciune populară care-l apropie de Ion Creangă. Părintele muribund din roman dă dovadă de curaj şi optimism în faţa morţii, ceea ce îl apropie de ciobănaşul din balada **Miorița**, iar prin grija de a lăsa totul în ordine în urma lui - de părintele din poezia lui Arghezi **De-a v-aţi ascuns**.

Amăreala pe care o simte tatăl aflat pe patul morţii îl face să semene cu craiul din **Harap Alb**, nemulţumit de nevrednicia fiilor. Atitudine ce creează umor şi mai împrăştie din dramatismul situaţiei.

Proza dlui Lavric are rădăcini înfipte în folclor, de unde îşi trage seva, fiind ferită astfel de uscăciune.

Există însă şi o rană în acest prim capitol, pe care l-aţi publicat la **Maşina de scris**. Prea este explicit dl Lavric la începutul capitolului, prea concretizează totul:

„Un tată avea trei feciori: cel mai mare şi mai gras, Nicolae, apoi Toader şi Vasile. Când îi veni vremea, ca oricărui om, să-şi dea obştescul sfârşit, îi chemă la dânsul şi le spuse..."

Acest lucru mi s-a părut că şterge interesul. Era mai bine dacă lăsa pe cititor să înţeleagă singur situaţia, pe parcursul lecturii.

MIRON GHEORGHE
Timişoara

Mărturisesc că domnul Lavric părea mai stăpân pe derularea unei povestiri decât a unui roman. Întotdeauna am simţit greutatea strunirii acţiunii unui roman, care, la începători, tinde să ţâşnească şi să se stingă mult mai repede, punctul culminant fiind mereu perceput, încă de la început, ca o prezenţă obsedantă. E unul din motivele pentru care îl admir enorm pe Roger Martin du Gard, care are o forţă uluitoare de a înfrâna desfăşurarea evenimentelor şi totul pare calm, liniştit şi plin de răbdare.

Apoi, părerea mea este că atmosfera aceasta de basm nu mai este actuală, nu mai atrage publicul modern, în căutare de lucruri realiste, ce-i permit o identificare. Potopul de vorbe de duh ajunge să obosească, ca să nu spun că un ţăran aflat pe patul de moarte se comportă, cred, altfel. Pe ansamblu, întregul fragment m-a dus cu gândul la o poveste din „Don Quijote", în care un tată îşi sfătuise băieţii pe ce drum s-o apuce în viaţă. Numai că povestirea aceea se potrivea perfect secolului în care a fost scrisă, pe când fragmentul domnului Lavric îmi dă senzaţia unui nostalgic din mileniul trei.

Este adevărat că am simţit şi eu un anumit spirit părintesc al autorului faţă de personajele sale, însă anumite insinuări ale scriitorului în text, şi mă refer mai ales la final, îmi creează imaginea unui bunic sfătos cuibărit lângă sobă, ce-i drept şugubăţ, ce şi-a adunat nepoţii, aici cititorii, pentru a le spune o poveste plină de tâlc.

Cât despre limbajul folosit, poate cuvintele sunt în uz în zona autorului, însă unele îmi dau impresia unei perechi de opinci rătăcite pe rafturile unui magazin general din Solca.

DAN BĂLĂNESCU
Piteşti

Important pentru toţi corespondenţii

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau, cel puţin, scrise lizibil. Dacă sunteţi optimişti, trimiteţi-mi şi o fotografie şi un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele şi fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu există restricţii în ceea ce priveşte genurile. În afară de poezie, proză, teatru, critică literară etc., puteţi să-mi trimiteţi şi versuri pentru muzică rock, graffiti, texte publicitare, aforisme gen „legile lui Murphy", scenarii pentru spectacole de cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii **Maşina de scris**. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenţii rubricii **Maşina de scris**, un juriu (format din... mine, Alex Ştefănescu) îi desemnează pe autorii cărora li se asigură publicarea unei cărţi. Numele lor este anunţat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile dv. trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ştefănescu, la redacţia revistei **Flacăra**, Piaţa Presei Libere nr.1, sector 1, 71341 Bucureşti.

■ Nu mă căutaţi la telefon sau la redacţie. Bazaţi-vă pe faptul că citesc atent toate scrisorile dv. în ordinea sosirii lor.

Câştigătorul concursului de la Arad: ŞTEFAN CARAMAN

După cum am mai anunţat, câştigătorul concursului literar DEBUT de la Arad (din juriul căruia au făcut parte Romulus Bucur, Vasile Dan şi Alex Ştefănescu) este Ştefan Caraman din Tulcea, de profesie economist. Premiul constă în publicarea unei cărţi, la sfârşitul acestui an. Cartea are titlul provizoriu* Suflet de rocker. *Pentru ca prietenii rubricii* Maşina de scris *să-şi facă de pe acum o idee despre volumul de debut al lui Ştefan Caraman, am ales din cuprinsul lui o schiţă,* Natură moartă fără happy end, *pe care o reproducem mai jos. Este de admirat, la Ştefan Caraman, stilul direct şi nervos, cu ajutorul căruia creează repede o dramă şi contracarează ceea ce tinde să devină melodramă.

Natură moartă fără happy end

Ea doarme acum. Mă ţine strâns în braţe şi, din când în când, strânge şi mai tare, sunt tot acolo, poate umbla aiurea, corpul îi este bine ancorat, şi-l poate recupera oricând până dimineaţă. O privesc cu grijă, chiar şi asta o poate trezi. De unde atâta grijă? Va trebui să-i spun odată. Când? Şi cum? „Păpuşa, eu am să mor; nu, nu mă prostesc, am să mor. Mai am de trăit câteva luni, ce zici?" Sau să fug, să mă ascund, aşa cum fac câinii. Să-mi trăiesc moartea singur, lejer. Dar cum să fug când ea mă ţine strâns în braţe în fiecare noapte? Ţărmul ei din vis. Malurile nu se deplasează; ele doar se surpă. Cad cu zgomot, fac ceva valuri şi totul revine la normal. La un normal. Îşi va găsi un alt ţărm, poate va pluti în derivă... Treaba ei, nu?

N-am să-i spun nimic. Va afla singură atunci când, epuizată, va asista la spectacolul descompunerii mele fizice; mâna mea dreaptă între mâinile ei, priviri pline de reproş (de ce să i se întâmple tocmai ei?, de ce să o las singură?, cu ce drept?); mă va blestema aşa, mână în mână, iar sărutul ei, ultimul, va fi unul de uşurare, lacrimile-i vor curge din milă pentru viitorul nesigur şi nu pentru mine; va plânge şi va urî statuia de carne vineţie dintre scânduri pentru vina de a fi minţit-o, viaţa dedicată ei, protecţia, fericirea conjugală.

Ea doarme. Îi simt coapsele calde lipite de coapsele mele. Cândva aceste coapse au fost dorite. Acum sunt doar necesare. Se deschid la simpla comandă şi se închid după utilizare - ritual reluat o dată şi încă o dată, rar, tot mai rar, chintesenţa noţiunii de cuplu. Coapsele. De fapt acum ar trebui să plâng. E primul moment al zilei când pot adulmeca pe îndelete vestea morţii mele. Am aflat-o astăzi, la prânz, în urma unui examen de rutină - cancer. Oare câţi au râs prosteşte? aşa ca mine. Cum poţi să crezi aşa ceva dintr-o dată. „Domnule, cu regret, aveţi cancer. Vă dau 6 luni, cu tratament şi regim sever." „Doctore, eşti nebun (te rog să-mi permiţi să-ţi spun aşa). Regim? pentru ce? pentru moarte?" „Aveţi familie?"

Am acceptat calmante. Iată un mod simplu de a te droga cu acordul medicului - cancerul. Eu hrănesc medicii, dependenţii hrănesc traficanţii şi poliţiştii. Nici o deosebire, mai mult una. Dependenţii se pot vindeca.

Da, am familie, dar lui nu i-am spus. La ce bun? Morţii n-au familie. Şi nici lacrimi. Ar fi culmea; să vărs lacrimi pe propriul hoit; să-mi jelesc moartea; să-mi regret dispariţia. Ăsta da tupeu! Şi totuşi... există, cred, un instinct al plânsului, ceva dincolo de ironia raţiunii, altfel nu-mi explic aceste lacrimi care cad în păr. Se va trezi şi va plânge cu mine. La fel ca atunci când credeam că între noi se terminase totul.

Era noapte. Mă ţinea în braţe - exact ca acum - şi, sunt convins, visa ceva frumos. Zâmbetul ingenuu, braţele înconjurându-mi trupul, codiţele, o mulţime de codiţe în jurul acelui zâmbet şi eu, treaz, chinuit de gândul unei separări ce credeam că mi-o doresc. N-a trebuit decât să o privesc şi-am izbucnit în plâns. **Niciodată** n-am plâns ca atunci; expectoram un demon. Ea s-a trezit şi-a început să plângă cu mine. Nu ştia de ce, dar plângeam eu şi era grav. Mai târziu am ejaculat. Am rămas împreună.

Întorc capul cu grijă, plâng direct pe duşumele. N-a simţit nimic - doarme. Doamne ce rău îmi pare! Nu sufăr, îmi pare rău. Parcă aş fi pierdut la loterie. Viaţa ca o loterie. Joc la ea o mulţime de bani, aştept înfrigurat rezultatul (mă mulţumesc şi cu puţin), vreau doar să câştig, nu contează cât. La tragere constat că-mi mai trebuiau câteva numere. Şi pierd.

Cancer. Mi-e groază. O să mă doară? Urlete, gemete, grimase, vomă, sânge.

Zâmbeşte, draga mea. Acolo unde eşti acum e frumos, o ştiu, poate alergi pe un câmp de păpădie, poate ne sărutăm... Mi-e milă; mi-e aşa o milă de tine, de mine, de toţi. Poate că doar de asta plâng, de milă.

Ţi-aş spune, „să nu rămâi singură, mărită-te!", „cum să mă mărit? tu eşti marea mea iubire"; „atunci mori cu mine"; „mai bine mor cu tine decât să mă mărit"; „proasto!"

Am să-i spun. Acum.

- Maria, trezeşte-te! vreau să-ţi spun ceva.

- Ce vrei, lasă-mă să dorm.

- Maria, eu am să mor; am cancer.

- Du-te dracului! acum te-a găsit. Se întoarce pe partea cealaltă. Mai devreme sau mai târziu va conştientiza. Eu mai am timp ca să mă duc dracului.

Un poet, o poezie

Taina

moarte n-am ştiut nimic
despre tine despre noi
moarte mai rămâi un pic
dincolo de orice ploi

moarte cât eşti de frumoasă
tu mă treci în veşnicie
ştiu că eşti aleasă
să rămâi tot vie

moarte dulce mătăsoasă
rătăceşti prin lume
cum s-ajung la tine-n casă
nimeni să nu ştie.

SEVER NEGRESCU
Ieşelniţa, Mehedinţi

Surâsul

Nesăbuit mi te căutam şi-n somn
Erai departe - îmi erai aproape
Alunecam în irisul enorm
Al nopţilor migrând sub pleoape
E moartea viaţă - încep să înţeleg
Mâna mea dreaptă se închide-n carte

Şi-s toată-aici
Surâsul mi-e întreg -

De moartea mea nimic nu mă desparte

FELICIA MOŞNEANG
Someş Odorhei, Sălaj

În Deltă

În Delta fluviului meu de sânge,
cea mai mare din sud-estul inimii mele,
cresc nuferi galbeni,
lebede albastre şi
peşti zburători peste
nenumăratele plavii de metafore.

În cea mai frumoasă Deltă din lume
apele fierb în adâncuri,
dar la suprafaţă sunt limpezi
ca o electrocardiogramă de nou născut.

În cea mai frumoasă Deltă
a sufletului meu,
fiecare soare ce răsare
e o minge pe care Dumnezeu
mi-o ridică la fileu.

MIHAI MERTICARU
Piatra Neamţ

•
• •

pe 17 noiembrie anul acesta
fratele meu s-a aruncat în fântână

şi-a spus că şi aşa fântâna noastră
e fără fund deci va ieşi pe partea cealaltă
a pământului să n-ai nici o grijă
- mi-a mai spus - mi-am luat două pungi
cu aer o lumânare bricheta cu benzină
un borcan de compot şi o carte fără poze

au trecut câţiva ani până să primim
întâia scrisoare era bine
încă nu a dat de capăt dar
mai are o pungă plină ochi cu aer
un capăt de lumânare şi a terminat
de citit cartea

m-a rugat să trimitem pe oareşcine
să-i ducă ceva chibrituri
de-ale gurii şi o carte
dacă se poate cu coperţi tari
groase
şi cam la 500 de pagini

de când fratele meu s-a aruncat în fântână
am tuns de 15 ori coama cailor
deci au trecut 15 ani
în răstimpul acesta tata a vândut
aproape tot pământul
deoarece fratele meu cerea tot mai multe cărţi
şi ne-a poruncit să-i vindem partea (livada
cu vişini jumătate din casă şi ceasul de aur)

şi aşa - vorba lui - acum nu s-ar întoarce
nici pentru a fi împărat şi de trăit trăieşte doar
întâi s-a hrănit cu cerneala de pe cărţi
apoi cu hârtia iar acum
se hrăneşte cu dorul lor
le aşteaptă m-a rugat să dau de veste
că el a terminat tot şi aşteaptă
la nesfârşit dacă se poate ceva nou ultimul răcnet
şi chiar mi-a spus că dacă mai vreau
să fiu frate cu el să mă gândesc foarte serios
la scris şi nu cumva să nu-i trimit
o plachetă
o teză de doctorat
şi o poveste de amor

ŞTEFAN MARINCA
Baia Mare

Agapă

Ascultaţi-mă, prieteni, e ora amintirii!
Şi vinu-acesta roşu-i balsam pentru dureri
În mine nu există nici astăzi şi nici mâine!
Vă voi vorbi, prieteni, de prăfuitul ieri.

Paharul îl strâng în palmă: atât mi-a mai rămas...
E sceptrul siguranţei de-a crede că mai sânt
Vă voi vorbi, prieteni, dacă-mi veţi da răgaz,
De tinereţi aprinse, ce s-au trecut ca-n vânt.

Iertaţi-mă, prieteni, am tresărit deodat'!
Ţigara-mi arde buza uscată şi crăpată,
Şi inima-mi se zbate de-un simţământ ciudat
De parc-ar vrea să uite bătaia-i de altădată.

...Erau, prieteni, zile mirifice şi vii
Vorbeam despre iubire neştiindu-i suferinţa
Când ne plăcea să credem că nu suntem copii -
Dar vânt de primăvară ne străbătea fiinţa.

De ce zâmbiţi, prieteni?! E ora amintirii!
Sau poate vi-se pare c-am devenit bizar?
Ah... Mi-aţi zărit un abur în negura privirii...
Amici, nu mă-nţelegeţi, cuvântu-i în zadar.

Voi nu vedeţi, prieteni, că plâng ca-ntr-un blestem
- Pe inimă trecutul îl port ca pe-un stigmat -
Voi nu simţiţi, prieteni, că şi de voi mă tem,
Şi cât de mult mă doare trecutul meu uitat?

BORIS IOACHIM
Botoşani

Scrisoarea

într-o zi poştaşul mi-a adus
retezată din umăr
mâna prietenului meu
neştiutor de carte

de bucurie
m-am cutremurat

ANDREI NEGRU
Timişoara

Eu, poemul!

Sunt stăpân pe mine, sunt exuberant;
nu mă mai simt ridicol şi inutil ca în trecut,
ca atunci când ieşeam spre lume împuşcând păsările tăcerii;
şi nu mi se mai pare chinuit în jurul meu timpul,
ce cu noroc acuma se prenumără în secunde,
Şi nici valurile de gânduri negândite nu mă mai sperie,
alteori fiindu-mi teamă de vorbele mele şi chiar de mine.

Îmi chem din sânge strămoşii barbari,
la rândul meu să pot da sânge,
Şi viu din viul meu să aduc,
cu exuberanţă şi stăpânire de sine.
Sunt năvalnic, nu mă pot ţine în frâie
Şi vin din carne vie ca să dau înfăţişare gândirilor şi miros culorilor,
- Şi mult, de tot mult sângele meu -
Numesc ceea ce nu se poate spune decât făptuind;
iubesc ceea ce nu se poate face decât trudind;
nu am timp de întors, n-am oprelişti,
iar nevoia de a trece mai departe mă încearcă mereu;
de aceea te-am ales pe tine cititorule să mă înţelegi.

TIBERIU PALL
Bistriţa

Hoţi de-o noapte

Hai, iubito, să furăm pepeni
în noaptea-aceasta însomnată,
grădina-i sigur părăsită
şi pepeni dulci, cu soarele în ei
sortiţi să se târască umiliţi de vreajuri
abia aşteaptă să-i săltăm în braţe
şi să ne mângâlim hazliu, pân' la urechi
cu miezul lor de noapte sângerie.

Seminţele lor negre, mai apoi,
să le sădim în noi!

IZABELA POPA
Târgovişte

MASINA DE SCRIS

Pagini realizate de
Alex Ştefanescu

În câteva oraşe din ţară

Radio România Actualităţi este net dominat de Radio Contact

Radio Contact a început să emită pe 25 februarie 1990. Redacţia este formată din 25 de oameni, împărţiţi în cinci compartimente: animaţie, ştiri-reportaje, reclame, redactarea textelor şi coordonarea reţelei. Un foarte recent sondaj Mediametric arată că Radio Contact are, la Bucureşti, cea mai mare audienţă, după Radio România Actualităţi. Cristi Vicianu, care se ocupă cu dezvoltarea reţelei "Contact" în provincie, ne spune că Radio România Actualităţi a fost cu mult depăşit de posturile locale "Contact", în Cluj şi Constanţa. "Contact" emite la această oră în şase oraşe: Bucureşti, Constanţa, Iaşi, Sibiu, Baia Mare şi Cluj. În curând va mai fi şi Târgu Mureş, iar în viitor Braşov, Timişoara, Arad, Drobeta Turnu-Severin şi Craiova. "Contact" din România este "fratele mai mic" al "Contactului"-ului din Belgia, care există de 15 ani şi care are o reţea de 52 de staţii în toate colţurile Belgiei.

Cristi Vicianu

Radio Contact în faţa cititorilor noştri

Între oamenii de radio este mult orgoliu

Dar Radio "Contact" şi Radio "Total" sunt înfrăţite prin căsătorie

Maria Zărnescu - Popescu

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

Doina Ene

"Reuşesc să mai am o viaţă personală, dar mai puţină decât înainte. Nu e un reproş, e o constatare. Reuşesc să-mi onorez foarte greu prieteniile. Însă pe primul loc e radioul, pentru că aşa e când ţi-ai ales o meserie care te pasionează!"

Doina Ene lucrează la Radio Contact din 1990 şi crede că "radioul se chinuie mai mult să fie aproape de om, noi având mijloace mai puţine decât televiziunea. Dar cred că în România, din păcate, televiziunea beneficiază de o proporţie mai mare din populaţie. Şi asta din cauza stress-ului oamenilor, pentru că e mai uşor să priveşti o imagine, fără să te implici foarte mult, pe când la radio trebuie să te concentrezi mai mult".

Cu tot orgoliul oamenilor de radio şi cu toată concurenţa dintre posturile independente, există totuşi un fapt pe care aceiaşi oameni de radio îl privesc cu admiraţie: căsătoria dintre Maria Zărnescu - Popescu, redactor la Radio "Contact", şi Bogdan Popescu, zis Şarpele roşu, redactor la Radio "Total". Maria Zărnescu - Popescu ne explică în detaliu: "Între Radio Contact şi Radio Total se transmit fax-uri de genul "cumpără tu azi pâine şi suc". În zile mai triste se face lista de cumpărături mai lungă. Dar de pâine şi suc e tot ce are nevoie o familie care lucrează în radio, când cei doi soţi se întâlnesc, în cel mai bun caz, seara. Văzându-ne atât de rar, e imposibil să ne plictisim unul de altul!"

Maria şi Bogdan sunt amândoi absolvenţi ai facultăţii de chimie, dar nu s-au cunoscut în facultate, ci mai târziu, când au început să lucreze în mass-media. "Totdeauna mi-am ascultat părinţii, fiind singurul lor copil. Dar numai de două ori nu i-am ascultat: când m-am măritat şi când m-am decis să lucrez în radio. Şi nu regret deloc că am făcut aşa!"

O femeie de radio ştie să bată şi cuie: "Mă pricep la cuie, rafturi şi şuruburi. Nu mă pricep la reparat chiuvete, iar chiuveta de acasă e şi acum stricată." Evident, acesta nu este un reproş indirect pentru soţ, pentru că doi oameni de radio se înţeleg reciproc de ce nu au destul timp pentru viaţa de familie.

DAN GHEORGHE ■

Flash Radio Contact

■ Turneul Nobody Else al celor de la **TAKE THAT** a început sâmbătă, 5 august. Noul show este cel mai scump şi extravagant pe care l-au făcut băieţii de când şi-au început cariera muzicală.

Este totodată prima serie de concerte fără ROBBIE, deci un pas important pentru cei patru actuali membri. Interesant de văzut cum Gary, Mark, Jason şi Howard se descurcă cu efectivul redus.

■ Ambiţia şi puterea de muncă sunt două trăsături definitorii pentru **MADONNA**. În afara faptului că îşi pregăteşte rolul din filmul „Evita", se concentrează şi asupra noului ei album ce va fi lansat la toamnă. El va conţine două noi piese şi baladele sale hit-singles. De asemenea va conţine un cover version la compoziţia lui Marvin Gaye „I Want You", o colaborare cu grupul dance britanic MASSIVE ATTACK.

Episodul 4

UCIGAŞUL SINGURATIC

Rezumatul episodului precedent: Sergiu Stănescu a visat, îngrozit, că n-a terminat cincinalul în patru ani şi jumătate.

Arhitectul sări din pat şi-ncepu să se-mbrace ca la Monte Carlo (mă refer la viteză, nu la eleganţă). Trebuia să-l scoată pe Fluffy ca să... în fine, ştiţi dv. ce fac câinii dimineaţa... înainte de-a apărea Ucigaşul Singuratic. Misteriosul personaj, mai celebru decât Iunetiştii din Sarajevo, secera vieţile patrupedelor din cartier de o bună bucată de vreme. Individul era mai greu de prins decât teroriştii din Decembrie, deşi - spre deosebire de aceştia - el chiar exista şi deşi era vânat din două părţi. Pe de o parte, îl căutau asociaţiile chinologice, care ar fi vrut să-i vorbească în particular, fără martori, iar pe de altă parte umblau după el o groază de cetăţeni care doreau să-l convingă că-şi risipeşte în mod stupid muniţia şi să-i propună diverse ţinte alternative.

Din fericire, nici în acea dimineaţă Fluffy n-avea să intre în colimatorul asasinului, aşa încât plimbarea se desfăşură în mod normal: scurte sprinturi după căţele vagaboande, câteva tentative de cărărat în copaci pe urma pisicilor, o serie de târâşuri pe sub maşini şi străbaterea în răspăr a tuturor tufişurilor din cartier. Dacă precizăm că, în toate aceste acţiuni, la capătul celălalt al lesei se afla cetăţeanul Stănescu, veţi înţelege că se ţinea într-o excelentă formă sportivă.

O formă atât de bună încât îşi permitea să şi privească în jur la poetica imagine a oraşului care se trezea încet-încet: gunoierii răsturnând pubelele cu dexteritate (uneori nimereau chiar în cuva maşinii), pâlcuri de bătrânei aşteptând laptele (sau pe americani?) încă de pe vremea fostei dictaturi, tinere întreprinzătoare întorcându-se ostenite de la muncă, cetăţeni şi cetăţene târându-se spre staţiile RATB cu entuziasmul mamiferelor care se îndreaptă spre abator - o lume în plin avânt, pe care numai privind-o fugar şi sesizai imediat că s-a oprit declinul economiei, dacă nu cumva economia cu totul.

FLUFFY şi restul lumii

Întors acasă, arhitectul îi spuse lui Ionel, fiu-său, care tocmai îşi selecta lanţurile pentru acea zi (era metalist):

- Cred că am scăpat de nenorocitul ăla.

Ionel căscă ochii cât dobânzile bancare şi, probabil înţelegând cu totul altceva, bâigui:

- Şi-acum ce-o să fie, alegeri anticipate?

(va urma)

ZIZI ■

Cupele europene la fotbal

Reprezentantele noastre în căutarea golului

Cum altfel decât debut cu stângul pot fi caracterizate rezultatele înregistrate în preliminariile Cupei UEFA de Universitatea Craiova şi mai ales de Dinamo Bucureşti? Evoluând pe teren propriu, acestea nu au reuşit să-şi adjudece victoria, remiza albă şi respectiv înfrângerea (0-1) creditând cu prima şansă de calificare în turul I pe viitoarele lor gazde în manşa secundă, Dinamo Minsk şi Levski Sofia. Istoria de anul trecut pare să se repete, atunci studenţii craioveni fiind eliminaţi - tot în preliminarii - de Dinamo Tbilisi şi dinamoviştii bucureşteni de Trabzonspor.

Iată că noile achiziţii (Fl.Cârstea, Curt, Olăroiu, Badea) n-au putut suplini plecarea din Bănie a unor Craioveanu, Stângă, Săndoi sau Radu Niculescu, după cum nici în Şos.Ştefan cel Mare aducerea lui Dănuţ Lupu, menţinerea lui Mateuţ, împrumutul lui Mironaş sau transferurile lui Zotincă şi Dănciulescu n-au însemnat revirimentul aşteptat, în condiţiile în care Mihali şi V.Moldovan au plecat spre alte zări,

Dinamo - Levski 0 - 1

Prunea, Moga şi Tararache nu au fost apţi de joc, iar Grozavu a avut de ispăşit suspendarea pe o etapă.

În schimb, Steaua ne-a oferit, în preambulul Ligii Campionilor, o evoluţie mai aproape de posibilităţile reale, împotriva lui Casino Salzburg. La rândul său cu lotul subţiat prin plecările în campionate din alte ţări ale lui Panduru, Ilie Stan şi Stângaciu, cu Pârvu suspendat o etapă, dar revigorat cu două piese grele - portarul Stelea şi "vârful" Vlădoiu - echipa noastră campioană va aborda returul cu perspectiva calificării. Salvată în două rânduri şi de barele porţii lui Stelea - care s-au opus ca mingea şutată de Pfeifenberger în min. 9 şi 49 să însemne tot atâtea goluri - Steaua a încheiat partida nedecis, deşi Panait, Lăcătuş sau Roşu au fost aproape de finalizare.

Una peste alta, putem spune totuşi că fotbalul este fotbal şi mai există jocul retur şi, vorba antrenorului dinamovist Remus Vlad, "nu ne vom duce la Sofia numai în plimbare". Din păcate, întâlnirea din Cupa Cupelor dintre echipa galeză de liga a treia (engleză) Wrexham şi Petrolul Ploieşti s-a disputat după închiderea ediţiei. Să sperăm că măcar ultima noastră reprezentantă a trăit bucuria golului după care au alergat în van celelalte trei.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Replica săptămânii

Pentru prima dată, „replica săptămânii" nu a apărut în nici o publicaţie, n-a fost rostită la nici un post de radio sau de televiziune, ci cuvintele respective au fost auzite la ultima şedinţă a Ligii cluburilor profesioniste. Cel care a emis fraza de mai jos este fostul preşedinte al ex-Victoria, în prezent de profesie apropitar, Dumitru Dragomir. Zicea Mitică, în legătură cu ruperea contractului pentru drepturile de publicitate şi de televiziune pentru firma ISM a fraţilor Becali: „Domnilor, mai gândiţi-vă, nu e bine să ne punem rău cu machedonii, eu nu fac afaceri cu ei, dar am auzit că sunt duri în treburi de-astea!"

Asta ca să vă faceţi o idee în legătură cu criteriile după care se lucrează în business la noi...

Cine zice ăla e!

Năpăstuiţi taman în staţiunea Venus, că tot e sezon pe Litoral, între o plajă, o băiţă, un crap la protap, şi un şpriţ „de vară", fluieraşii şi stegarii fruntaşi ai fotbalului nostru au mai stat şi la taclale. Pardon, au făcut seminarii. Pe teme date, cum altfel. Una dintre aceste teme a fost „Arbitrii şi mass-media". La discuţii, Ion Crăciunescu s-a trezit vorbind în felul următor: „Nu cunosc faptul dacă la nivelul Comisiei Centrale se ştie, dar există în lotul naţional centrali, care, efectiv, fac chetă de la tuşieri pentru a-i momi pe ziarişti în scopul acordării unor note bune la meciurile conduse". Păi, Nelule dragă, minunatul nostru compatriot, nu eşti tu primul numai bun de bănuit de astfel de apucături? Tu, care în campionatul intern eşti ridicat în slăvi de presă după meciul pe care l-ai făcut ţăndări, fie prin ţâfnă, materializată în ploaie de cartonaşe, fie cum a fost în finala „Cupei României" printr-o decizie la un ofsaid care s-a văzut şi [illegible] staţia „Soiuz", dar pe care nu l-ai acordat. La acest din urmă caz, din informaţiile noastre, nici nu-ţi mai păsa de reacţia gazetarilor, corupţi sau nu, că de vreme ce ţi-ai tras ditamai magazin „Samsung" în Râmnicu Vâlcea, de nu-ţi mai pasă de o „pălmiţă" acolo la jurnal, poţi, liniştit dinspre partea bătrâneţilor, să te dai pe faţă cu sponsorii.

Insomnia salvează Bulgaria

Ştiţi care a fost motivul principal pentru care Levski Sofia a bătut-o pe Dinamo Bucureşti în Cupa UEFA chiar pe pământul strămoşesc? Vă spunem noi, după ce ne-am informat din toate sursele. Bulgarii n-au dormit toată noaptea dinaintea meciului. Ne-o spune un confrate mai jun, în „Ziua", chiar din titlu: „Lupu şi Mateuţ - un tandem care dă insomnii bulgarilor". Prima dată am crezut că e vorba de o greşeală de tinereţe, autorul, Mădălin Paralescu, fiind mai nou printre condeieri, a vrut şi el să dea cu o bombă, fie şi de carton presat. Apoi, după ce am văzut cum a jucat Dinamo, ne-am convins: bulgarii, nedormiţi, au bătut doar cu 1-0. Ce-o fi la Sofia, după un diazepam, se sparie gândul!

De sub Podul Grant (44)

Misiune îndeplinită (*)

(...) "Ideea mi-a inoculat-o un fan trecut prin grele încercări. Domnule, mi-a zis, pot fi cu toţii mulţumiţi, misiunea a fost îndeplinită în Giuleşti !

Sigur, nu era o noutate. Am bănuit şi eu că e ceva putred în iubirea sufocantă pe care unii au declarat-o fără să clipească din ochi. Implantarea unui spirit, care-şi are obârşia în dosarele secrete şi debarcări în umbră, vopsirea gardului şi a leopardului, triumfalismul şi mercenarii sunt teme care m-au preocupat. Să nu mai vorbim de invazia unor vipuri, apărute aici să-şi întreţină publicitatea, şubrezită de legi anacronice şi decrete nepopulare, şi nu pentru a investi într-o echipă, fanionul demnităţii de ieri. Unde-s toţi aceia care suprapopulau tribuna oficială de sub Pod? Au fugit ca potârnichile (comparaţia cu corabia şi rozătoarele ei nu-mi mai place!), lăsându-ne a înţelege că naţiunea are nevoie de ei, în aceste momente atât de încordate, în altă parte. Nimeni nu-i vinovat de improvizaţiile din Giuleşti, toţi au dorit binele Rapidului, eventual numai nişte bocitoare, strecurate printre ziarişti, au compromis armonia atât de fertilă lângă şinele de fier. Ruşine lor!

Cred că nu mai e timpul lamentaţiilor. S-au prăbuşit imperii, s-au născut dinastii, viaţa lumii şi-a urmat cursul firesc. Chiar dacă au fost unii cu misiuni speciale în Giuleşti, să-i iertăm, fiindcă s-au trădat deja, deşi pândesc clipa să concesioneze stadionul pe douăzeci şi cinci de ani, sau să facă din bazele ceferiştilor acizi pentru firmele lor suspecte. Dacă eşti rapidist cu adevărat, nu trebuie să pui condiţii, ci să accepţi până şi eşecurile. Dar, se pare, refăcându-se iarăşi vechile structuri, am fost plasaţi din nou pe o listă neagră. Ne ajută şi prietenii, ne recomandă şi culoarea locală. Mai mult ca oricând, Novăceştii noştri trebuie să lupte pentru independenţă, fiindcă Rapidul nu poate fi al unor grupuri de interese, ci exprimarea celor mulţi şi nevoiaşi, un spaţiu în care fiecare fan trebuie să se simtă la el acasă, şi nu dependent de manevre străine."

(*) Marius Tupan: **Misiune îndeplinită**, în "Gazeta sporturilor", 3 august 1995

Edwards a spart ghinionul!

Fără discuţie, cel mai impresionant sportiv la recentele Campionate Mondiale de atletism de la Göteborg a fost britanicul **Jonathan Edwards**, recordmanul mondial al probei de triplu salt, şi încă în două rânduri; prima dată a sărit 18,16 m, a doua oară 18,29 m, în vreme ce precedenta performanţă supremă (omologată, vom vedea de ce) era de 17,98 m, aparţinându-i tot lui. Astfel, atletul britanic a spart ghinionul în acest sezon, intrând, în sfârşit, pe prestigioasa listă a recordmanilor. De ce, ghinion? Simplu, în acest sezon de excepţie a avut de mai multe ori performanţe superioare recordului: 18,08 m la Sheffield, 18,39 m şi 18,43 m, rezultate senzaţionale înregistrate în Franţa, la Villeneuve-d'Ascq, toate însă neomologabile datorită faptului că vântul a bătut cu mai mult de 2 m pe secundă.

Data viitoare vom scrie despre alte cazuri asemănătoare celui al lui Edwards, când vântul a jucat feste atleţilor, precum şi despre cercetările în acest sens. Deocamdată vom spune că regula a fost introdusă de către Federaţia Internaţională de Atletism în 1936, până atunci totul rămânând la latitudinea arbitrilor. Se ţine seama de tăria vântului în probele de 100 m,

200 m, 110 metri garduri, 100 m garduri, lungime şi triplu salt. Interesant este că, în acelaşi an în care s-a luat măsura amintită mai sus, a fost omologat un record mondial, cel al lui Jesse Owens la JO de la Berlin (10"2/10 la 100 m). Aceasta pentru că decizia IAAF intra în vigoare abia din 1937...

TEODORA OPREA ■

Povestiri din SRI

Domnule Măgureanu, ce părere aveți?

În urmă cu circa două luni (nr. 24 din 14-20 iunie a.c.), prezentam cazul unui ofițer S.R.I. ale cărui viață și carieră fuseseră sacrificate tocmai de către cei chemați să vegheze la protecția lui. Pornind de la un fragment din raportul S.R.I. pe anul 1994, ce evidenția modul „glorios" de comportare a instituției într-o situație de criză, ofițerul mărturisește ce s-a întâmplat, de fapt, la fața locului. În esență, dintr-o tentativă de racolare petrecută pe teritoriul unei țări străine și raportată imediat de către ofițerul-victimă, se reușește însăilarea unei... convingătoare povești din care rezultă că, dimpotrivă, întreaga „operă" de evitare a racolării este meritul S.R.I. Ei și, veți spune, s-au mai văzut cazuri! Da, dar și de data aceasta „merituoșii" sunt, nu-i așa, premiați cu importante avansări. Iar ofițerul-victimă a tentativei de racolare a fost, treptat-treptat, trecut pe linie moartă și, în final, pensionat pe caz de boală. Și ca și cum toate acestea nu ar fi fost suficiente, s-a procedat și la crearea unei stări generalizate de suspiciune în jurul celui nevinovat, stare de natură să-l ruineze psihic.

„L" nu poate păstra nici un secret

O afacere dubioasă cu „racolare" și „protecție"

Promisesem, atunci, să revenim cu amănunte interesante despre eroii comèdiei sereiste. Le avem, acum, la îndemână, sub forma unor documente... picante.

„Eroul" principal, negativ, a fost, așa cum ne-a mărturisit respectivul ofițer, chiar colegul lui însărcinat cu...protecția. Ne amintim că acesta din urmă fusese primul care aflase despre tentativa de racolare și primise...spovedania cu mult entuziasm. Deosebit de experimentat în ale vieții probleme, omul a intuit ce carte mare are în mânecă, mai ales că „spoveditul" se dăduse cu totul în mâna lui. Deci, începând să clocească planuri de viitor, el recomandă discreție perfectă și promite multe, adormind vigilența implicatului. Promite, în primul rând, să raporteze totul ierarhic și, mai ales, să asigure protecția atât de necesară în astfel de situații. Ce a făcut? Nimic din ce a promis... El însuși, a fost atât de... discret, încât cazul a ajuns, destul de repede, în gura târgului, iar protecția asigurată a fost atât de...discretă, încât nu a observat-o nimeni.

„Cazul" racolării îi modifică destinul

Ce am mai aflat noi despre „băiatul" cel rău? Că, în anul 1992, ar fi avut de gând să renunțe la activitatea din cadrul S.R.I. și să se reorienteze către avocatură. Drumul spre barou i-a fost „blocat" chiar de acest... „caz", devenit, peste noapte, o importantă trambulină de lansare. Acum, nu-i așa, fostul insignifiant ofițer cu protecția are o funcție frumușică pe planul local sereist. Și mai are chiar o „micuță" firmă de import-export, cu filiale prin zona în care „bate" influența sa. Bine, veți spune, el ocupă acolo doar un post de consultant juridic... Mai mult ca sigur, dle Măgureanu, privatizarea ofițerilor superiori S.R.I. este foarte necesară, de aceea e...încurajată, nu-i așa? Mai ales dacă prin firmă trec...foști prieteni din tinerețe (suedeze?!?).

Ce mai știm? Promovatul suferă de **claustrofobie.** Dle Măgureanu, la „admiterea" în S.R.I. nu se face vizită medicală?

Dar cum se comportă omul de afaceri din S.R.I.? Pentru că a ... rezolvat un caz, mă rog, o chestiune avocățească cu un proces al fratelui său, D, a primit comision un...OLTCIT. Se pare că absolut toate afacerile grase se derulează prin firmele fratelui său, într-un oraș din Dobrogea. Dar nici el nu pierde vremea fără rost, ci se „învârtește" de niște călătorii de afaceri în Germania (mai 1993) și Elveția (septembrie 1993). Respectivul mai are și alte inițiative. De exemplu, propune un bisnis, unei prietene, care să reprezinte fațada, dânsul urmând să rămână eminența cenușie din umbră. Ba, chiar, pentru a-și atinge niște scopuri, este capabil să ofere „atenții" de... **un milion de dolari.**

Alteori, profitând de poziția ocupată, folosește personalul instituției în scopul urmăririi unei persoane „vinovate" doar că există și că nu vor cu nici un chip să renunțe la un anumit statut.

Mai știm noi și altele, dar le păstrăm pentru mai târziu.

În loc de concluzie

Doamne, ce nebunatic poate fi acest domn L! Ce părere aveți, dle Măgureanu, despre comportamentul subordonaților dv.? Considerați că este normal ca într-o asemenea importantă instituție să se strecoare oameni care pun propria lor carieră și devenire materială mai presus de orice? Este firesc, oare, ca cei mai mari dușmani ai ofițerilor S.R.I. să fie propriii colegi? Atunci în cine să mai ai încredere?

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

P.S. De ce, dle prof. Măgureanu, permiteți să se desfășoare uriașe forțe spre filarea ziariștilor „năbădăioși"? Să știți că ne-am prins de schemă și așteptăm, cu sufletul la gură, ca, mâine-poimâine, să ni se... însceneze ceva.

Ultima oră:

Le-a stat ceasul !

Biblioteca municipală

Paul Grigoriu (director general adjunct al Radiodifuziunii):

„Avem datorii de zece miliarde"

pag. 7

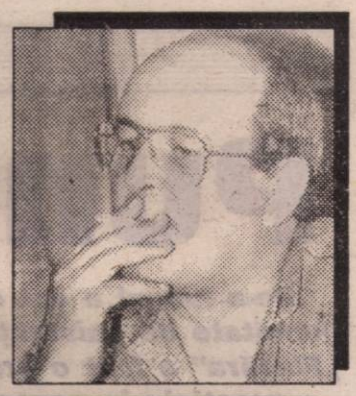

Nr. 34 ● 23 - 29 august 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Cu mătura prin politică

pag. 3

Stare critică

Flagelul secolului viitor - boala Alzheimer

pag. 9

De necrezut

Partidul muncitorilor din Kurdistan (PKK) în România

pag. 10

Stare critică

La noi nici câinii de rasă n-au pace

■ Se încing spiritele

pag. 6

Stop cadru

DI Petre Paul Teodorescu, celebru yoghin, afirmă: „Există reîncarnare!"

pag. 16

Acasă la...
Radio Contact
radio CONTACT
pag. 14

MAȘINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul de un milion de lei

pag. 12-13

Punte de aur

De-a lungul a opt decenii şi jumătate de existenţă, revista „Flacăra" a fost o prezenţă de prestigiu în concertul marii prese româneşti. Intenţionăm să reproducem din când în când materiale apărute în revistă în decursul anilor, mai ales în perioada de început. O punte între prezent şi trecut, între noi, cei de azi, şi înaintaşi. Pe care, evident, o dorim punte de aur.

Pentru acest număr am ales un articol în care Constantin Banu face elogiul ţăranului român şi, prin extindere, omului simplu, poporului, făcătorul şi păstrătorul adevăratei civilizaţii româneşti. După cum Franţa - spune directorul „Flacărei" - nu însemna atunci, în 1913, doar Parisul, nici România nu putea fi confundată cu răsfăţul de pe Calea Victoriei; ţara adevărată erau cei mulţi, necăjiţi, dar de neînfrânt. Aşa e şi azi - România nu este doar jungla tranziţiei, Fane Spoitoru, Triţă Făniţă şi ceilalţi ca ei, mafia ţigănească, arabă, rusească ş.a., doar parlamentari şi politicieni demagogi şi corupţi, doar conspiraţia externă antiromânească şi biciul Consiliului Europei, ci înseamnă în primul rând poporul român (să nu ocolim această sintagmă!), capabil, fără îndoială, să facă faţă tuturor acestor dificultăţi, ameninţări şi agresiuni, să le biruie şi să iasă şi de astă dată la liman.

În pragul unor vremuri noi

Cei mulţi şi năpăstuiţi stau astăzi să se ridice. Nu ca la 1907, prin fier şi prin flăcări, ci ca o putere morală uriaşă, hotărîtă, invincibilă.

Sunt tainele miraculoase ale sufletului popular, ale acelui suflet pe care marii izolaţi îl pot dispreţui din înălţimea turnului lor de fildeş dar pe care marii făptuitori l-au înţeles şi l-au iubit întotdeauna.

Care dintre noi, pe peroanele înţesate ale gărilor, în curţile mişunând de omenire ale căzărmilor, ori, mai pe urmă, în bivuacurile de peste Dunăre, a stat de vorbă cu vr'unul din ţărani-oşteni şi n'a dobândit convingerea că un popor întreg s'a ridicat nu numai ca să-şi apere mândria neamului dar şi ca să sdrobească pentru deapururi puterea de rezistenţă a orbilor stăpânitori?

De foame ei au răbdat; de holeră ei au murit. Suferinţele şi primejdiile au fost ale lor; ar fi cu neputinţă ca al nostru să fie tot câştigul iar toată paguba a lor. Dar chiar de-am avea neomenia s'o vroim şi tot n'am putea împiedica ceeace prin noi ori fără noi şi deci împotriva noastră va trebui să se întâmple.

E clar: dacă nici sentimentele noastre de civilizaţi, dacă nici raţiunea de Stat, dacă nici cel mai elementar patriotism nu ne îndeamnă să săvârşim opera de întărire şi de înălţare a ţărănimii, e însă imposibil să nu aflăm în propriul nostru instinct de conservare imboldul necesar, nu pentru sacrificii, căci sacrificiile vor fi neînsemnate, dar pentru împlinirea celei mai fireşti dintre datorii.

Aşa dar, *democraţie rurală?* vor întreba unii nedumeriţi şi câţiva din cei cari se înspăimântă de cuvinte şi cari stau gata să prorocească naufragiul civilizaţiei noastre.

Civilizaţia noastră! Care? Aceea răsărită din însuşi sufletul neamului, cântecul unui Eminescu ori al unui Grigorescu, pietatea încremenită în brâul unei biserici ori armonia prinsă în motivele unui chilim? O nu! Nu această civilizaţie, pe care o ignorăm ori o dispreţuim, ci alta, aceea care se răsfaţă, stupidă şi insolentă, pe calea Victoriei, la curse, la «Majestic» şi în camerele separate ale localurilor de noapte. Dacă *aceasta* va naufragia, atât mai bine. Cât despre *cealaltă*, cea adevărată şi fecundă, aceea va trăi şi în pământul întins şi cultivat din care răsare, îşi va afla puteri nesfârşite de vieaţă şi de înflorire.

Şi Franţa este o democraţie de ţărani şi de mici burghezi. Acei cari din Franţa nu cunosc decât Parisul cosmopolit şi înfrigurat de plăceri îndoioase pot să zâmbească. Acei cari însă ştiu că Franţa nu e Parisul, să privească ori să asculte ceeace le spun cunoscătorii: un Barrett Wendel, un Giuseppe Prezzolini... Şi această democraţie rurală şi de mică-burghezie, formată de o populaţie sobră, economă, prudentă, iubitoare de pământ, resemnată la o vieaţă mediocră stă în fruntea omenirei nu numai prin imensele ei resurse financiare dar şi prin grandioasa ei manifestare de civilizaţie. Această democraţie măruntă nu împiedică apariţia unui Rodin în artă, a unui Henri Poincaré în ştiinţă; nu împiedică eleganţa aristocratică a milionarei pe care o îmbracă Paquin ca şi a midinetei, care din soldurile ieftine ale marilor bazaruri, ştie să-şi încropească o toaletă cu gustul sigur al unei rase superioare.

Să se liniştească deci străjerii neadormiţi ai civilizaţiei noastre! Nici-o primejdie nu ne ameninţă. Nici-un nor întunecat nu îmbrobodeşte orizontul, iar freamătul ce prinde să răsbată din adâncul sufletului popular nu e semnul furtunei ce se apropie ci e solia vestitoare de bine şi de lumină a unui popor ce renaşte.

PUBLICAŢIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administraţie:
Preşedinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate şi suplimente speciale:
MIHAI SĂNDOIU
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Muşat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, Bucureşti
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, Bucureşti.

Flacăra

Redactor şef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacţie:
ADRIAN PETRESCU
Telefon: (2559)
- **POLITICĂ** (2560) - Marian Ghiţeanu, Roxana Stancu
- **EXTERNE** (2560) - Ion D. Goia, Ştefan Nicolae
- **SOCIAL** (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ştefănovici
- **SPORT** (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu
- **FOTOREPORTERI** (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniţă
- **CORESPONDENŢI ÎN ŢARĂ:** Paşcu Balaci, Ion Ceacâru
- **CORESPONDENŢI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
- **SECRETARIAT DE REDACŢIE** (1453) - Crina Gorgoi
- **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Angela Ştefănescu

Flacăra BIS
magazin
Redactor şef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY
Director publicaţii de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori şefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ştefan Alexandrescu, Gheorghe Braşoveanu, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefoane: (2036) director, (1457) redacţie

PUBLICITATE ŞI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcuşanu**, Dragoş Baltă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ŞEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chiţulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen Maţotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Şerban, Marian Anton
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL (2128): **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florenţa Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; (2600): Liliana Creţu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicaţiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: ROMÂNIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează informaţii furnizate de agenţia MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Întâmplări cu final neașteptat

Redau un pasaj din romanul lui Frederick Forsyth, *Alternativa diavolului*, un scriitor extrem de bine documentat în toate lucrările sale:

„Sus în spațiu, satelitul Condor își urma drumul la aceeași înălțime și viteză; în laboratoarele NRO imaginile erau îngustate și încetinite. Imaginea se apropie și mai mult. La tulpina unui copac răzleț un țăran rus își deschela încet prohabul. Președintele Matthews nu era un tehnician, iar asemenea imagini îl umpleau întotdeauna de uimire. Se afla, își zicea el, într-un birou din Washington, într-o frumoasă dimineață de vară timpurie, și-i urmărea în acest timp pe un om care urina undeva în umbra Munților Urali. Țăranul ieși încet din cadru. În locul său apăru imaginea unui câmp de grâu de câteva sute de hectare."

Iată un pasaj și din cartea lui Filip Teodorescu, fostul locțiitor al șefului Direcției de contraspionaj, *Un risc asumat*:

„Mai proaspăt era cazul atașaților militari americani care în acțiunea de «cercetare» a unei unități militare dintr-un județ apropiat de Capitală s-au împotmolit cu mașina pe un drum lăturalnic unității militare. Drumul, în afară de faptul că era desfundat, era închis accesului străinilor, fiind semnalizat în acest sens. I-a ispitit însă, întrucât oferea bune posibilități de a fotografia și filma toată tehnica de luptă expusă pe platoul din spatele clădirilor. Pentru asemenea acțiuni atașații militari americani foloseau un ARO kaki tip militar, tocmai pentru a nu atrage atenția."

Citesc și recitesc cele două fragmente aparținând unor autori diferiți și, fără voia mea, m-apucă râsul. Și îmi aduc din nou aminte de o scenă petrecută în urmă cu mai mult de un deceniu la IGFCOT (Institutul de geodezie, fotogrammetrie, cartografie și organizarea teritoriului). La un moment dat o delegație de cercetători americani a vizitat acest institut în vederea unei colaborări privind Delta Dunării. Respectiva delegație a fost primită cu binecunoscuta ospitalitate românească. Dar, pragmatici cum sunt, americanii au cerut hărți ale locului respectiv, pentru ca tratativele să decurgă mai lesnicios. Au fost refuzați cu indignare. Cum? Să vă arătăm hărți pe care noi le ținem la secret? Niciodată! Cu un semn discret, șeful delegației din S.U.A. și-a trimis pe unul dintre colaboratori până la mașina lor. De unde tânărul cercetător a revenit cu un maldăr de hărți pe care le-a desfășurat pe masă. Hărți ale teritoriului aflat în discuție. Specialiștii de la IGFCOT au schimbat fețe-fețe. „De unde le aveți?" a bâlguit într-un sfârșit unul. „La mijloc e o trădare." „De la satelitul care e staționar deasupra României", a venit răspunsul. „Și, ca să vă fie limpede, ceea ce dumneavoastră înculați cu zece lacăte, vine de la noi, americanii. E un dar al nostru pentru a vă cunoaște mai bine țara. Datorită nouă știți și starea vremii, și situația recoltelor, și mișcarea bancurilor de pești."

Cu mătura prin politică

„I-aș omorî pe ăștia care nu ne dă și nouă o viață mai bună!"

Femeile de serviciu sunt obișnuite să facă ordine și curățenie. Un acces de curiozitate ne-a împins să aflăm cum ar curăța ele țara de corupție, care le sunt ofurile și părerile.

Oana S., de la Teatrul Cassandra

„Majoritatea politicienilor joacă teatru"

„În România e multă mizerie, dar aici la teatru nu prea e. Lucrez cam 7 ore pe zi, termin aici și mai mătur la o biserică și la o consignație ca să-mi ajungă banii. Am auzit că sunt mulți traficanți, dar nu știu cum se spală banii. Trebuie luate măsuri mai aspre, pedepse mai mari. Nu mă interesează politica. Majoritatea politicienilor joacă teatru. Iliescu e primul care-mi vine în minte. Și eu simt uneori nevoia să joc teatru, să imit actorii, uneori mă urc pe scenă, după spectacole... Ultimul spectacol care mi-a plăcut mult este **God save the king**."

Gina M., de la RASUB

„I-aș omorî pe ăștia care nu ne dă și nouă o viață mai bună!"

„Dacă aș fi pusă să fac ordine în țară aș începe cu traiul. I-aș omorî pe ăștia care nu ne dă și nouă o viață mai bună. În România se spală foarte mulți bani. Unii fac bani așa, aiurea, și nu recunoaște că unii e mai săraci. Banii îi spală pe șmecheriile pe care le fac ei. Da, ar fi bine ca în fruntea țării să fie o femeie de servici, dar să fie plătită bine, că ce să facă cu 50 - 60 de mii de lei?! În România e atâta murdărie pentru că nu e plătită lumea, de-aia este șobolani, mizerie..."

Irina S., de la Metrorex

„Eu cred că niciodată n-o să intrăm în Europa"

„E mizerie din cauza la cerșetorii ăștia care e pe-aici și la lumea necivilizată care aruncă hârtii pe jos. Iar eu strâng după ei, iau o sută de mii în mână și muncesc singură la Unirea I și II. Alții au bani de nu mai știe ce să facă cu ei și alții n-au ce mânca. Cred că la vamă se spală banii, parcă ăia de la vamă nu poa' să ia și ei bani din ăștia? Cea mai mare vină o au ăștia de la Primăria Capitalei, Poliția. Eu nu cred că ar fi bine ca o femeie de servici să facă ordine în țară, că lumea ar spune: păi ce, ajungi tu, femeie de servici, să mă comanzi pe mine? După revoluție încoace, cum s-a mers până acuma, așa se va merge și în continuare. Eu cred că niciodată nu o să intrăm în Europa, vă spun eu că niciodată!"

Florica N., de la A.D.P.

„Sărac, dar curat. Numai că e și mizerie și sărăcie"

„România e foarte murdară, foarte înapoiată de când a murit Ceaușescu, foarte nenorocită. De vină e tot parlamentul, de la cap la cap, că măsurili care le ia, le ia numa pentru ei, să-și bage-n buzunar, să-și facă capitalul, nu pentru noi. Noi, la munca asta nenorocită, 71 de mii am luat toată luna. Ordine în țară ar trebui să facă cine-a luat conducerea. Puteau să facă puțină ordine, dar și-au făcut burțile mari. Și miliția e la fel ca parlamentul. Sărac, dar curat, dar e și mizerie și sărăcie. Păi, parlamentul, toți căcănarii acolo e, s-a făcut mari burgheji. E destui care stau aici, în sectorul 1. Ce, Văcăroiu nu trece pe-aici, ce, nu știm? Nu ne-a adus pentru Văcăroiu aici, că spune că trece și-l doare burta că se deranjează în pietre... Da' pietrele astea se face numa fără bani? Am turnat asfalt la Băneasa și-a ieșit un tâmpit din mașină să tragă cu pistolul în noi, că să-l lăsăm să treacă așa prin asfaltul ăla. Păi în Europa intră tot ăștia, așa, cu abuz de putere, cu bani, cu valută, da' noi cu ce să intrăm, cu șapteșiuna de mii?".

LUCI ȘTEFANOVICI ■

Cum se poate confecționa o bombă artizanală la Suceava

De mai mulți ani, bazarul din municipiul Suceava a devenit un fel de placă turnantă a contrabandiștilor din Rusia, Ucraina, Moldova și România. De la traficul cu aur (via Turcia) și până la cel cu arme și droguri, nimic nu a lipsit din arsenalul crimei organizate. Activitățile ilegale au fost favorizate în mod paradoxal chiar de către unii oameni ai legii (vameși, polițiști etc.), așa cum au dovedit și interminabilele arestări din afacerea contrabandei cu țigări, care a prejudiciat statul român cu peste 13 miliarde lei. Gurile rele afirmă că în realitate suma este cu mult mai mare.

Ultimul individ arestat pe data de 9 august a.c., pentru contrabandă cu exploziv, a fost cetățeanul moldovean Iurevici Serghei Makolov, în vârstă de 23 de ani, domiciliat în localitatea Bender. În momentul reținerii sale de către polițiștii sucoveni, tânărul infractor avea asupra sa 100 grame de exploziv și două capse de inițiere, pe care încerca să le comercializeze. Cercetările au demonstrat că materialele au fost introduse pe la vama Sculeni.

Nu întâmplător în fosta Cetate de Scaun a explodat prima bombă artizanală românească din ultimii 50 de ani. Nu ne-ar mira să auzim într-o zi că, în municipiul Suceava, cetățeni din C.S.I. au pus în vânzare rachete cu încărcătură nucleară.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Puls

Opoziția împotriva opoziției (2)

Arătam în numărul trecut al revistei noastre că un anumit tip de paradox s-a instalat în relaţiile dintre formaţiunile politice de opoziţie. Semnalam că ceea ce este cunoscut sub numele de „criza grâului" a generat nu numai schimburi de replici între opoziţie şi putere ci chiar înţepături între partide care critică guvernul. Cu alte cuvinte, am asistat în aceste zile la ceea ce s-ar putea numi punerea în practică a unei bine cunoscute zicale: „Unde dai şi unde crapă". Problema care se pune de o bună bucată de vreme este de ce când dai în actuala conducere, „crapă" la opoziţie. Fenomenul este mai vechi şi îşi are originea în interminabilele discuţii purtate în preajma divorţului dintre CDR şi o parte din partidele componente: PAC, PL'93 şi PSDR.

Vă amintiţi probabil că cei plecaţi insistau atunci pe ideea restructurării Convenţiei, pe ideea îmbunătăţirii mecanismului decizional. Se vorbea chiar de transformarea CDR în formaţiune politică cu program şi ideologie bine conturate.

Acest lucru nu presupunea transformarea alianţei în partid unic ci punerea la punct a unor mecanisme decizionale cât mai viabile. Căci, nu era un secret pentru nimeni, pentru presă cu atât mai puţin, existau studii în care pentru redactarea unui simplu comunicat, Consiliul CDR delibera ore întregi! Partidele care au părăsit până la urmă alianţa reprezentată de profesorul Emil Constantinescu insistau de asemenea pe ideea elaborării unor criterii care să ţină seama de puterile fiecărei formaţiuni politice componente atât în momentul deciziilor cât şi la întocmirea listelor electorale. Se vorbea deci despre o ierarhizare a partidelor şi formaţiunilor din interiorul CDR. Şi acest aspect a fost aspru criticat de cei rămaşi în Convenţie. Diverselor argumente li s-a răspuns de regulă cu afirmaţii de genul: „noi suntem mai tari ca voi", „noi am făcut mai mulţi ani de puşcărie decât voi". Şi, dacă vă amintiţi bine, lucrurile nu se opreau aici. Şi atunci, ideea unei moţiuni de cenzură era primită cu mari rezerve dacă venea de la PL'93, de pildă. Lucrurile se rezolvau doar dacă în urma discuţiilor se lăsa impresia că PNŢCD este iniţiatorul. Să vedem însă ce anume s-a întâmplat după divorţ. În primul rând, ultimele protocoale ale CDR arată că această alianţă s-a restructurat. Domnul Constantinescu a impus chiar un criteriu de ierarhizare a partidelor componente prin fixarea unei norme de reprezentare în consiliile judeţene. Mai mult ca sigur că de acest criteriu se va ţine seama şi la întocmirea listelor electorale. O serie de analişti consideră acum că din punct de vedere decizional, CDR se aseamănă din ce în ce mai mult cu o formaţiune politică. Ba mai mult decât atât, dacă viitoarea lege electorală va cuprinde o serie de măsuri restrictive în ceea ce priveşte pragul de acces în Parlament pentru alianţe de partide, este de la sine înţeles că gruparea domnului Constantinescu va trebui să-şi strângă şi mai mult rândurile. Remarcaţi, vă rog, că s-a ajuns la vorba şi la propunerile celor plecaţi din CDR, într-atât de criticaţi atunci!

De la alegerile din 1992 şi până acum, CDR a anunţat de vreo patru ori schimbarea strategiei sau revizuirea programului anticriză. De arătat însă, n-au arătat mai nimic. Se pare că această alianţă suferă de criză de idei. Suferă se pare şi de orgoliu. Numai aşa s-ar explica faptul că, după ce critici violent o serie de propuneri şi scapi chiar de cei care le-au făcut, pui în practică aceste idei. Comportamentul CDR a urmat un traseu similar şi în ceea ce priveşte criza grâului. Înclin să cred că ceea ce se petrece cu această alianţă nu este doar rodul unui neprofesionalism instalat şi întreţinut la nivelul unor departamente care ar trebui să analizeze în detaliu societatea românească. Neexistând analize serioase, nu pot exista nici acţiuni concrete. Şi atunci, goana după ideile altora, după înfierea acestora. De aici şi încordarea dintre cele două părţi ale opoziţiei.

Îmi vine din ce în ce mai greu să cred că acest mod de a proceda va putea fi schimbat până la alegeri. Şi totuşi, de felul în care se va acţiona, depinde rezultatul acestor alegeri.

Dacă scrutinul ar avea loc acum, înclin să cred că opoziţia ar suferi o nouă înfrângere în ciuda gafelor pe care le-a făcut actuala putere. Iar dacă nimic nu se schimbă în modul de lucru al opoziţiei, nu trebuie să fiu mafalda ca să spun ce se va întâmpla în 1996.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Puterea sub lupă

PDSR s-ar sparge şi nu prea

PDSR încearcă să facă ordine în propria ogradă, dar nu prea reuşeşte. La ultimul Consiliu Naţional al partidului, Adrian Năstase a lansat mai multe avertismente care au rămas însă şi până astăzi tot la stadiul de atenţionare. Năstase a vorbit printre altele şi de o reorientare a PDSR spre alte alianţe politice. Surse din partidul de guvernământ ne-au dezvăluit că, în cadrul partidului, există un grup care doreşte cu orice preţ ruperea relaţiilor cu PUNR, PRM, PSM şi pledează pentru o apropiere de PNŢCD şi PAC. Cel mai înverşunat adversar al acestei teorii este senatorul Ion Solcanu. De asemenea, se mai vehiculează şi soluţia partidelor de rezervă. În această categorie intră Partidul Noua Românie, Partidul Umanist Român şi Partidul Democrat de Centru. Beneficiind de o puternică finanţare, acestea ar urma să intre în forţă pe scena politică, în preajma campaniei electorale. Toate aceste elemente, coroborate cu ridicarea pragului electoral la 5% ar avea drept scop scoaterea din joc a actualilor aliaţi ai PDSR. Partidul de guvernământ este conştient de imaginea din ce în ce mai proastă pe care o are în rândul electoratului şi încearcă o cotitură. Numai că problemele vin atât din interiorul partidului cât şi din exteriorul său. Politica de mercenariat pe care a practicat-o până acum PDSR dă roade. Sunt mult mai mulţi oportuniştii şi profitorii decât cei care îşi dau seama că felul în care s-a lucrat până acum nu poate fi perpetuat la infinit. În acelaşi timp PSM, PRM şi PUNR nu dorm.

Despre Ioan Gavra, lider PUNR, nu sunt prea multe de spus. Poate doar că fotografia de faţă îl arată într-unul din momentele sale de relaxare.

PSM – un monolit roşu

PSM are situaţia cea mai sigură dintre toţi aliaţii PDSR. Mesajul său electoral axat pe ideea „înainte era mult mai bine" o să-i asigure trecerea pragului electoral de 5%. Surse din interiorul PSM ne-au informat că se lucrează la o strategie care să asigure partidului o poziţie sigură pe eşichierul politic şi o relaţie mai „de la egal la egal" cu partidul de guvernământ. PSM a mai obţinut în ultima vreme şi posturi în eşalonul doi al aparatului de stat, însă nu atâtea câte a sperat. Din acest punct de vedere relaţia cu PDSR este şi bună, dar şi proastă.

Despre Adrian Năstase s-au spus multe. În 1992 unii analişti l-au considerat liderul reformatorilor din FDSN. În 1994 era asociat cu aripa dură a PDSR. Acum lansează mesaje politice interesante pe care partidul însă nu le urmează.

PUNR şi PRM sunt aşii şantajului

Cea mai complicată relaţie o are PDSR cu PUNR şi PRM. Şantajul la care aceste două partide îl supun constant a avut drept rezultat cedarea unor posturi importante în aparatul de stat, dar şi vicierea relaţiilor. Rezultatul e în orice caz catastrofal pentru economia ţării. Incapacitatea naturală a celor din PDSR a fost astfel mărită de incapacitatea la fel de naturală a celor din PUNR şi PRM. Un exemplu elocvent îl constituie ministrul agriculturii, Valeriu Tabără (PUNR), care a reuşit adâncă performanţă de a provoca o nouă criză în agricultură, care şi aşa era la pământ. PRM a obţinut posturi în Ministerul Culturii şi vine la rând Ministerul Sănătăţii.

Prin ridicarea pragului electoral la 5% este posibil ca PDSR să scape de PRM, dar în mod cert nu şi de PUNR. PRM se pare că a intuit această mişcare şi acţionează acum „la două capete". Pe de o parte, intensifică politica de şantaj şi ameninţare care îi asigură posturi în executiv şi, pe de altă parte, pregăteşte candidatura la preşedinţie a lui Corneliu Vadim Tudor, ceea ce, sigur, îi va aduce nişte voturi în plus.

Din informaţiile vehiculate în presă în spatele Partidului Noua Românie s-ar afla Viorel Păunescu. Fratele domniei sale, George Păunescu, patronează cotidianul „Curierul Naţional" şi se pare că, în curând, va mai apărea „pe piaţă" şi un post de televiziune al „familiei". Preşedintele filialei Bucureşti a Partidului Noua Românie este Adrian Bălănescu, principalul acţionar al Casei de Ajutor Românesc. Bălănescu a încercat şi el să scoată o revistă, dar proiectul a eşuat.

Ilie Verdeţ are de ce să fie fericit. A fost printre puţinii miniştri ai împuşcatului care nu s-a ales cu cazier. Poate candida oricând, iar partidul său nu stă tocmai rău.

Partidele de rezervă ies pe scenă

Până acum Partidul Noua Românie, Partidul Umanist Român şi Partidul Democrat de Centru nu şi-au făcut simţită prezenţa pe scena politică. Problema este însă alta. Dan Voiculescu, preşedintele Partidului Umanist Român, este patronul postului de televiziune ANTENA 1 şi al cotidianului „Jurnalul Naţional".

Partidul Democrat de Centru nu se poate lăuda cu nimic deocamdată. Se pare însă că a fost creat cu scopul de a fi, la momentul potrivit, un refugiu pentru membrii marcanţi ai PDSR, inclusiv Ion Iliescu.

Aceasta ar fi situaţia aliaţelor PDSR-ului la ora actuală. Este clar că pe scena politică se prefigurează mari schimbări şi peste un an vom asista la aceeaşi piesă jucată, însă, de alţi actori. Numai regizorii vor fi aceiaşi.

ROXANA STANCU ■

Din nou despre mafia bucureşteană

Unde dai şi unde crapă

❑ Un război ciudat între procurori şi poliţişti

Într-unul din numerele trecute, revista noastră a relatat pe larg despre operaţiunea „Spargerea mafiei ţigăneşti". Revenim acum cu câteva elemente interesante legate de ramificaţiile pe care lumea interlopă le are în instituţii care ar trebui să se îngrijească de respectarea legii şi de pedepsirea infractorilor.

„Speculaţiile apărute în mass-media, potrivit cărora unele persoane importante din Parchet ar avea interesul ca patronul SEXY-CLUB să fie cercetat în stare de libertate sunt îndreptăţite, ele fiind determinate de acţiunile «interesante» ale unor procurori, dintre care menţionez: graba cu care au fost revocate toate măsurile preventive luate împotriva lui CONSTANTIN; refuzul de a se autoriza percheziţia la domiciliu, în apartamentele folosite pentru practicarea prostituţiei şi în localul SEXY-CLUB, cu toate că existau probe şi indicii că în aceste locuri se aflau materiale a căror deţinere era interzisă, cât şi mijloace de probă care dovedeau activitatea infracţională a patronului", mai precizează gen.lt. IOAN PITULESCU.

Din anul 1990, Parchetul nu a refuzat niciodată Inspectoratului General al Poliţiei cererile de autorizare a percheziţiilor, în afara cazului CONSTANTIN CONSTANTIN. Patronul barului SEXY-CLUB este cercetat în stare de libertate pentru acuzaţiile de proxenetism, tâlhărie, lipsire de libertate în mod ilegal, nerespectarea regimului armelor şi muniţiilor, contrabandă şi evaziune fiscală, fapte cu un pericol social deosebit de ridicat şi care impuneau o poziţie fermă din partea Poliţiei şi a Parchetului.

Tensiunile dintre Parchet şi Poliţie au degenerat într-un război pe faţă, când procurorul general, VASILE MANEA DRĂGULIN, şi conducerea Parchetului General au cerut ministrului de interne, DORU IOAN TĂRĂCILĂ, îndepărtarea colonelului PAVEL ABRAHAM din funcţia de şef al Direcţiei Cercetări Penale IGP şi deferirea lui Consiliului de Onoare al Ofiţerilor, în vederea aplicării unei sancţiuni pentru gravele ofense aduse tuturor magistraţilor procurori. Col. PAVEL ABRAHAM este învinuit că ar fi făcut afirmaţii calomnioase la adresa magistraţilor, cu referire la „privilegiile şi imunităţile procurorilor «infractori»", „necinstea şi incompetenţa acestora" etc.

În replică, gen.lt. PITULESCU arată că afirmaţiile procurorului general DRĂGULIN privind promovarea unor cadre şi înlocuirea în funcţie a col. DORIN MIHĂIASA nu au la bază un suport real. Astfel, şeful IGP precizează că înlocuirea col. MIHĂIASA a avut la bază o serie de deficienţe de ordin organizatoric: nu s-au valorificat informaţiile existente în cauzele penale aflate în lucru, îndeosebi în ce priveşte pe unii capi ai lumii interlope; au apărut unele disfuncţiuni în finalizarea lucrărilor prezentate de celelalte unităţi operative din IGP; s-au tolerat unele abateri grave de la normele de muncă şi chiar morale în rândul subordonaţilor.

Şi printre poliţişti se află slujitori ai mafiei

O situaţie aparte a constituit-o cazul mr. TEODOR DINU. În privinţa abuzurilor acestuia a fost sesizat col. MIHĂIASA, care nu a luat nici un fel de măsuri de verificare. Înainte de a sesiza Parchetul Militar Teritorial Bucureşti gen.lt. PITULESCU, plecând de la rezultatele unor dosare penale, i-a atras atenţia col. MIHĂIASA, pe atunci şeful Direcţiei Cercetări Penale, că în cadrul unităţii există un trădător, membru al grupării mafiote GICĂ CONSTANTINESCU – FANE SPOITORU, pe care îi favorizează prin soluţionarea nelegală a unor dosare, în care au fost implicaţi ei sau acoliţii lor, prin transmiterea unor date cu caracter secret rezultate din anchete. **Verificările efectuate au demonstrat faptul că din cercul lui CONSTANTINESCU-TITIŞOR a făcut parte mr. TEODOR DINU, care a beneficiat de avantajele unor astfel de relaţii.** Maiorului Dinu i s-au pus la dispoziţie sume de bani (în lei sau valută), făcând dese călătorii în străinătate (peste o lună de zile în SUA, la Campionatul Mondial de fotbal de anul trecut, precum şi efectuarea, în numai într-o lună, a unor voiaje în Turcia, Egipt şi de două ori în Germania). Autoturismele, lucrurile de valoare, precum şi călătoriile, mr. DINU nu are cum să le justifice în mod legal. Din cauza acestor fapte mr. Dinu a fost trecut în rezervă şi col. MIHĂIASA destituit din funcţia de şef al Direcţiei Cercetări Penale.

Mr. Dinu este cercetat de Parchetul Militar Teritorial Bucureşti pentru luare de mită şi favorizarea infractorilor „cu care se întrecea la botezuri şi chiolhanuri, mai ales cu GICĂ CONSTANTINESCU (zis GICĂ BOIERU), în aruncarea cu milioanele de lei pe jos, amuzându-se asupra felului în care erau adunate de muzicanţi", după cum declară gen.lt. PITULESCU. Aducerea la conducere a col. PAVEL ABRAHAM, în locul col. MIHĂIASA a putut face posibilă arestarea capilor lumii interlope bucureştene: ION TITIŞOR, GHEORGHE CONSTANTINESCU, GHEORGHE STOICA şi CONSTANTIN CONSTANTIN (ultimii doi fiind cercetaţi în stare de libertate, după ce în prealabil li s-au emis mandate de arestare, care au fost revocate ulterior).

CONSTANTIN CONSTANTIN, patronul barului SEXY CLUB, este cel care a declanşat tensiuni între Inspectoratul General al Poliţiei şi Parchet. „Aş fi ipocrit sau nerealist dacă aş susţine că revocarea repetată şi precipitată a arestării lui CONSTANTIN CONSTANTIN nu a generat o stare de tensiune în rândul poliţiştilor, care au depus eforturi serioase în documentarea activităţii infracţionale a celui în cauză", declara gen. lt. IOAN PITULESCU, şeful I.G.P. De asemenea, el afirma că poliţiştii trebuie să se consoleze şi să reia lupta de la capăt, gen. lt. PITULESCU fiind convins că a pierdut doar o bătălie în războiul dur cu mafia bucureşteană. Şeful IGP susţine că există probe indubitabile şi pertinente, care dovedesc vinovăţia lui CONSTANTIN CONSTANTIN, iar cercetarea acestuia în stare de arest era oportună şi necesară.

TITIŞOR şi CONSTANTINESCU vor ajunge foarte curând în faţa instanţei Judecătoriei sectorului 1. CONSTANTINESCU va fi judecat pentru instigare la furt, şantaj şi două tâlhării, iar TITIŞOR pentru că a fost complice la o tâlhărie de-a lui CONSTANTINESCU.

Deşi procurorul general al României – dl Vasile Manea Drăgulin - ne asigura într-o emisiune TV că între Poliţie şi Parchet relaţiile sunt în general normale, ceea ce se întâmplă de fapt conduce la concluzia că tensiunile vor lua amploare.

TEO CĂLINESCU ■

Complicaţii la C.N.S.L.R. - Frăţia

Este clar că între membrii conducerii de la C.N.S.L.R. - Frăţia au apărut serioase disensiuni. **Pavel Todoran**, preşedintele Confederaţiei, care până acum a dus o politică de conciliere faţă de diversele aripi şi aripioare sindicale, a ajuns şi el la capătul răbdării. După ce a făcut gravul compromis al semnării pactului de neagresiune cu Guvernul, crezând că îşi va uşura sarcinile de preşedinte al Confederaţiei, domnul Todoran şi-a dat probabil seama că a căzut într-o capcană abil întinsă de oamenii lui **Miron Mitrea**, obedienţi partidului de guvernământ. Aceştia vor să treacă la suspendarea din funcţie a trezorierului **Minică Boaje**, care a prezentat, după câte ştim, un raport financiar complet şi prea cinstit pentru C.N.S.L.R. - Frăţia. Din acest raport puteau ieşi cu uşurinţă la iveală multe fapte acuzatoare pentru oamenii lui Mitrea.

Pavel Todoran încearcă acum să mai dreagă busuiocul. Dându-şi seama că politica de conciliere a dat greş, a încercat să îi acuze public de eşecul acţiunilor sindicale pe liderii sindicali din teritoriu fideli lui Mitrea, membri ai Partidului Solidarităţii Sociale, formaţiune absorbită de PDSR. După informaţiile noastre, Pavel Todoran ar dori să-i pună pe liber pe liderii de sindicat dependenţi de partidul de guvernământ. Mişcarea lui este însă tardivă. În momentul de faţă ne este foarte greu să ne dăm seama cine cui va face bagajele. Aceasta pentru că băieţii lui Miron Mitrea s-au pus serios pe treabă, adună date compromiţătoare despre Pavel Todoran şi vor încerca debarcarea lui.

În mediile sindicale înalte circulă tot mai insistent zvonul potrivit căruia succesorul lui Todoran ar putea fi **Sorin Stan**, fost targagiu la Spitalul de Urgenţă, fost lider Sanitas, unul dintre copiii de suflet ai lui Miron Mitrea.

LUCI ŞTEFANOVICI ■
TOMA ROMAN jr. ■

Chinologia românească în pericol

Un nou tip de mafie: ilegalități, arbitraje incorecte, bișniță cu câini

☐ Se încing spiritele

Așa cum anunțam în numărul trecut al revistei, dedicăm episodul de față al serialului consacrat chinologiei românești, precizărilor primite din partea dnei Ileana Leduncă, nume pomenit în nr. 31 al publicației noastre.

Din păcate pentru noi, dar și pentru cititori, ne aflăm în imposibilitatea de a publica integral materialul expediat pe adresa noastră, dintr-un motiv cât se poate de simplu: ne-ar fi necesare două pagini de revistă!

Ne vom referi doar la acele pasaje care fac trimitere la cele publicate de noi în nr. 31 al revistei FLACĂRA.

Alt drept la replică

Domnule redactor șef,

Regret că dl Radu Ioanid, probabil redactor, nu a dat dovadă de imparțialitate (așa cum trebuie să fie presa, că doar pe vremea... era partinică) și și-a permis să publice niște lucruri total neadevărate. Ori a rămas sub influența caracterului presei de până în 1989, ori din prea mare dorință de a crește tirajul acestei reviste, a alergat după subiecte de scandal, pretându-se la lucruri incorecte. Când spun incorecte, mă refer la faptul că nu a verificat, așa cum era normal, afirmațiile sale. Nu a stat de vorbă și cu cei pe care cu mare plăcere i-a împroșcat cu noroi, ca pe niște indivizi de ultimă speță. PĂCAT!!!

Se vorbește despre acte false. Oare dl Ioanid nu cunoaște faptul că actele de origine se eliberează numai de Cartea de Origine și nu de proprietarul câinelui? Nu se cunoaște faptul că orice act de origine poate fi oricând verificat de secretarul C.O. cu registrul în care este înscris câinele? Actul de origine al lui PUȘI a fost eliberat de C.O., secretar Evelei M. în anul 1989. În anul 1991 a fost preschimbat conform dispozițiilor AChR, secretar al C.O. fiind la acea vreme D. Schill Gh.

Iată diferențele care apar în cele două acte:

Fișă matricolă (1989)	Adeverință de proveniență (1991)
mama CICI	GIGI
COR 150/b. Pek.	COR 750/b Pek.
bunica Cuu-Fi	Csu-Fi

Aceste greșeli au fost făcute din neatenție, din incompetență, din rea voință? Nu are importanță. Odată ce a semnat și a pus ștampila, COR răspunde de datele înscrise pe acest act. Dacă vrem să fim exigenți cu alții, să fim cu noi înșine în primul rând. (...)

Sunt arbitru de mulți ani, sunt un bun chinotehnist (după atâtea cuiburi avute în casă am destulă experiență, în orice caz cu mult mai multă decât cei care se pretind mari chinotehniști și au avut în viața lor un singur câine și acela mascul). Ce știe o astfel de persoană cum trebuie îngrijită o cățea gestantă, cum se naște un pui, cum trebuiesc îngrijiți micuții ajunși într-o lume în care nu mai sunt protejați și trebuie să se descurce prin propriile lor forțe? Poate știu din cărți dar... „teoria ca teoria dar **Praftica** te omoară". (...)

Acuzația că nu am putut justifica o pagubă de 200.000 lei trebuie să o dovediți cu acte contabile semnate și parafate. În caz contrar constituie o calomnie pedepsită de justiție. Cei care fac declarații chiar scrise (și mai ales scrise) pe „mi se pare" și nu pot dovedi cu acte, o fac pe pielea lor. Pentru elucidarea acestei acuzații depun în xerocopie adresa de la AChR prin care se menționează nr. adresei sosite de la poliție (unde am fost reclamată de aceiași „veleitari" de care vorbeam la început) și prin care se comunică că nu a fost găsită nici o acțiune cu caracter penal (dacă era așa cum ați afirmat dv. dle Ioanid aceasta ar fi însemnat furt și s-ar fi luat măsuri atât de poliție cât și de AChR.

Ing. Ileana Leduncă

Ing Ileana Leduncă
Ing Leduncă

CICI sau GIGI, spuneți-i cum doriți - se află înregistrată cu numere superioare celui la care se găsește în COR, PUȘI. (Trebuie să admiteți că atât 750 cât și 150 sunt mai mari decât 149). Cu alte cuvinte, din evidențele prezentate, fie ele din 1989 sau 1991, rezultă că PUȘI s-a născut înaintea mamei sale! Rămâne prin urmare valabilă trimiterea către Cartea Recordurilor, pe care, fie-i iertată ironia, redactorul nostru și-a permis s-o facă.

Dv. ne spuneți că actele de origine se eliberează numai de către Cartea de Origine și nu de proprietarul câinelui. Desigur. Știm

DECLARAȚIE DE FĂTARE

facsimil nr. 1

acest lucru. Cazul de față dovedește încă o dată vraiștea care domnește în această arhivă. Sugerați de asemenea că redactorul nostru nu cunoaște că orice act de origine poate fi oricând verificat de secretarul C.O.R., cu registrul în care e înscris câinele. Noi știm foarte bine acest lucru și din acest motiv ne permitem o întrebare: oare dv. sesizând acêste inadvertențe, de ce n-ați semnalat greșelile secretariatului C.O.? Este clar că n-ați făcut-o, din moment ce, în „Declarația de fătare" din 03.08.1994 completați cu claritate numărul din COR al lui PUȘI: 149/b Pek. (vezi facsimil 1).

Prin urmare, dacă actele au fost greșit întocmite de către secretarul Cărții de Origine dv., în schimb, v-ați folosit de ele așa cum sunt. Un om cu experiența dv., despre care ne scrieți de altfel pe larg în scrisoare, chiar n-a văzut acest lucru?

Desigur, suntem convinși că problema poate fi lămurită relativ simplu. De pildă, prin verificarea provenienței lui CICI sau GIGI. Adică prin verificarea actelor mamei lui PUȘI. Vă asigurăm că știm cu exactitate procedura prin care se acordă drept de reproducție câinilor de rasă. Așteptăm, deci, eventuale precizări.

Salutăm dragostea dv. de animale în general, de câini în special. Este o condiție necesară, dar nu suficientă. Chinologia nu presupune doar înmulțirea câinilor. Dacă ar presupune doar acest aspect s-ar numi chinofilie. Cunoaștem și noi genetică. Selecția presupune criterii fenotipice (de aspect) și genotipice. Din păcate, cu acte în asemenea hal întocmite, criteriile genotipice sunt aproape în totalitate eliminate. N-are nici o legătură îngrijirea unei cățele gestante cu selecția câinilor. Poți îngriji bine și un maidanez și un câine de rasă, dar asta nu înseamnă că maidanezul de bine ce este îngrijit, devine câine de rasă, înscris în COR.

Noi n-am afirmat că dv. ați produs paguba de 200.000 lei, ci că ați fost acuzată că ați produs paguba. Ceea ce e cu totul altceva. De altfel, se vede din înștiințarea semnată de dl Dragodan că, datorită acestei acuzații, ați fost chiar exclusă din AChR, decizie revocată de președinte și Consiliul său de administrație.

Cu stimă, redactor șef,
Răzvan Dumitrescu

P.S.: Conținutul replicilor primite la redacție ne întărește convingerea că am atins un punct sensibil, care deranjează. Mai mult, ne întărește convingerea că avem dreptate. Deci, vom continua.

Din nou despre URBIS

Drept la drept la replică

Primim la redacție

Organizația 141
Către,
Federația Solidarității Sindicatelor Șoferilor din România

Aflăm cu surprindere din articolele publicate în serial în numerele 29, 30 și 32 ale revistei Flacăra că organizația noastră este în stare conflictuală cu conducerea S.C. URBIS S.A. iar Federația Sindicatelor Șoferilor (FSSSR) la care organizația noastră este afiliată „va recurge la toate formele de luptă sindicală legale". Vă comunicăm ferm că organizația noastră nu este în conflict cu conducerea S.C. URBIS S.A., iar afirmațiile făcute în articolele din revista Flacăra nu ne aparțin, sunt gratuite și creează artificial o atitudine neplăcută a celorlalți salariați din societate față de membrii sindicatului nostru.

Vă reamintim că organizația noastră este reprezentată de domnul Dobre Tudor, lider, și domnul Grecu Alexandru, vicelider. Numai dânșii angajează organizația în activitatea sindicală. Orice fel de informații primite din altă sursă sunt păreri sau opinii personale și nu angajează organizația noastră.

Regretăm că ni se știrbește prestigiul vorbindu-se în numele nostru pentru rezolvarea unor interese personale obscure sau răzbunări.

Lider sindical, Dobre Tudor
Vicelider sindical, Grecu Alexandru

LIDER SINDICAL, Dobre Tudor
VICELIDER SINDICAL, Grecu Alexandru

Am primit la redacție un fax, prin care ni se atrage atenția că, prin articolele noastre, am fi creat „o atitudine neplăcută a celorlalți salariați din S.C. URBIS S.A. față de membrii Sindicatului Șoferilor" din această societate.

De regulă, revista noastră nu dă atenție comunicatelor și actelor neoficiale. Facem o excepție, pentru a informa pe cititorii noștri, în special pe cei din S.C. URBIS S.A., unde revista Flacăra este foarte citită.

În legătură cu acest fax, am remarcat că:

1) Nota primită nu are ștampila Sindicatului Șoferilor din S.C. URBIS S.A., astfel că nu o considerăm un înscris oficial.

2) Pe antetul hârtiei, este dactilografiată vechea denumire a acestui sindicat (Organizația 141), de pe vremea când era afiliat la CNSLR-Frăția. Acum, Organizația 141 nu mai există.

3) Nota este semnată de domnii Dobre Tudor și Grecu Alexandru, cu titlurile de lider, respectiv vicelider. După știința noastră, ultimele alegeri statutare și în conformitate cu regulamentele interne ale Federației Solidarității Sindicatelor Șoferilor din România, la care sindicatul este afiliat, l-au desemnat drept lider sindical pe domnul Iorgu Miron, semnatarii acestei note fiind aleși ca vicelider, respectiv secretar.

4) Conținutul notei nu are obiect, pentru că nu am afirmat niciodată că Sindicatul Șoferilor din S.C. URBIS S.A. s-ar afla în conflict cu conducerea societății, ci că F.S.S.S.R. va recurge la toate formele legale de luptă sindicală, ca urmare a obstrucționării activității sale de către conducerea S.C. URBIS S.A.

5) Ne simțim lezați de afirmația semnatarilor care spun că noi le-am fi știrbit prestigiul „pentru rezolvarea unor interese personale obscure sau răzbunări". Ca jurnaliști, deontologia profesională nu ne permite să facem jocul unor interese personale, obscure sau nu, sau să servim drept intermediari pentru răzbunări, așa cum insinuează domnii Dobre și Grecu.

6) Notei îi este anexată o listă cu adeziuni la conținutul acesteia. Din cele 28 de nume, unul a fost ulterior tăiat și 6 nu au semnătura în dreptul lor. Interesându-ne la sediul F.S.S.S.R., am aflat că alte 6 persoane de pe listă nu sunt membri ai Sindicatului Șoferilor.

Această notă ne-a atras atenția din nou asupra S.C. URBIS S.A., de unde vom reveni cu amănunte.

TOMA ROMAN jr ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Stimată doamnă,

Vă asigurăm că redactorii noștri dau și vor da dovadă de imparțialitate. Stau mărturie rândurile pe care ni le-ați trimis și pe care le-am adus la cunoștința cititorilor. Nu putem fi însă de acord cu o serie de acuzații pe care ni le aduceți. Bunăoară, afirmați că ziaristul Radu Ioanid și-a permis să publice „niște lucruri total neadevărate". Dv. aduceți unele precizări interesante în legătură cu documentele publicate de redactorul nostru în nr. 31 al publicației FLACĂRA. Ne atenționați de pildă că actul de origine al cățelușei PUȘI, eliberat în 1989, a fost preschimbat conform dispozițiilor AChR, în 1991. Din cele scrise de dv. rezultă că, în 1989, mama lui PUSI, pe nume CICI, avea în Cartea de Origine (COR) numărul 150/b pek. Prin preschimbare, în 1991, mama cățelului este găsită sub numele GIGI, la numărul 750/b Pek. din COR. Dv. anexați și actul care dovedește acest lucru..

Din păcate, stimată doamnă, cele relatate de dv. nu schimbă datele problemei. Iată de ce:

Atât în 1989, cât și în 1991, mama cățelușei PUȘI -

PAUL GRIGORIU (director general adjunct al Radiodifuziunii):

„Avem datorii de zece miliarde"

❑ Meseria mea nu e de director, ci de ziarist

- Se simte lipsa dlui Preda în Radio?

- Dacă oamenii ar fi foarte sinceri, ar spune „da", ca şi mine. Eu mă simt singur aici în cabinet, iar la acest birou - care consider că e al lui şi numai al lui - cred că stau pentru prima oară, din motive de amplasare a reportofonului dv.

- Ştiu că dl Preda a promovat mulţi tineri - ce ne puteţi spune despre ei?

- Începând din '90 am angajat enorm de mulţi tineri şi media de vârstă e acum în jur de 40 de ani. Au fost promovaţi uneori cu riscuri, pentru că mulţi erau ingineri, dar s-au adaptat foarte repede. Au dovedit nu numai disponibilităţi de ziarişti, dar şi o disciplină care de obicei lipseşte filologilor, care sunt mai boemi...

- Haideţi să trecem în revistă posturile Radiodifuziunii. RADIO ROMÂNIA INTERNAŢIONAL e puţin cunoscut în ţară, ce audienţă are afară?

- RRI emite în 16 limbi şi audienţa este foarte bună în ţările lumii a treia, dar de curând şi în Europa occidentală, Canada şi SUA.

- La RADIO ROMÂNIA ACTUALITĂŢI, cu toate obligaţiile administrative, continuaţi să faceţi „Matinalul" - de ce?

- Meseria mea nu este de director general, ci de ziarist în radio. Un ziarist care nu face ceea ce ştie se deprofesionalizează. E drept că, de 2-3 ani, nu ştiu dacă am avut o zi în care să fi putut spune că sunt odihnit. De altfel, acum am început şi „Noaptea albastră" şi am intenţia să fac şi altă emisiune, un club al presei la care să invit editorialiştii diverselor publicaţii.

- Când dormiţi?

- Păi, când apuc. Sistemul nervos este, mulţumesc lui Dumnezeu, destul de bun, aşa că dorm la orice oră şi în orice condiţii, inclusiv cu radioul şi lampa aprinse!

- Recent, dl Iosif Sava se plângea că Radioul neglijează cultura.

- Cred că a făcut această afirmaţie luat de luminile reflectoarelor... Deşi audienţa programului RADIO ROMÂNIA CULTURAL este de numai 9%, noi considerăm că merită făcut acest sacrificiu, pentru că e vorba de o misiune aparte.

- În fine, ce a justificat transformarea lui Radio România Tineret în CANALUL DE TINERET?

- Vrem să asigurăm o autonomie mai pronunţată a segmentelor Radiodifuziunii. Trebuie să dispară dirijarea care se mai manifestă încă „de sus", inclusiv din cabinetul acesta.

- Înţeleg că şi celelalte programe vor trece prin această transformare.

- Absolut. Vom continua probabil cu RRA: contabilitate proprie, buget propriu, spaţii de producţie şi aşa mai departe.

Nu plec din Radiodifuziune decât dacă sunt dat afară

- Există cenzură azi în Radiodifuziunea română?

- În general contăm pe profesionalismul realizatorilor. Sigur, când apar disfuncţionalităţi şi greşeli, discutăm cu ei, dar evităm să dăm directive. Mi se pare normal ca un om matur, care ştie unde şi pentru cine lucrează, să nu fie controlat la fiecare pas.

- Dar asupra dv., dinspre instituţiile statului, nu se fac presiuni?

- Nu mi s-a întâmplat. Dacă ar fi aşa ceva, cred că respectivul ar regreta.

- Apropo, aţi oprit sau nu greva mecanicilor de locomotivă?

- Eu zic că am făcut ceea ce trebuia făcut: am informat publicul unde merge greva şi unde nu. Într-un fel, mă flatează ideea că aş fi oprit eu greva - înseamnă că am puteri foarte mari! Dar, în acelaşi timp, mă întristează, pentru că n-am avut nicicând intenţia să merg împotriva unui curs firesc.

- Cum staţi cu concurenţa?

- Există un pericol foarte mare: acela al unei încrederi nemăsurate în noi, pe baza sondajelor care constată că RRA are o audienţă de 65%, la unele ore până la 80%. Iniţial, posturile independente erau nişte simple tonomate, dar eu am atras atenţia că vor evolua, şi nu m-am înşelat: la ora actuală există posturi unde se fac foarte multe lucruri bune. Procentul audienţei noastre nu e „dat" pentru totdeauna.

- Dv. ce posturi ascultaţi acasă?

- În afara programelor noastre, ascult de obicei „Radio Contact" şi, în general, cele care difuzează talk-show-uri, un capitol la care noi încă nu stăm foarte bine.

- Fluctuaţia de redactori în Radio e mare?

- Spre alte posturi nu prea au fost plecări, mai degrabă sosiri. Au plecat în schimb în Televiziune cei atraşi de suportul imaginii, dar cei mai mulţi n-au reuşit să se afirme.

- Dv. n-aţi fost ademenit de vreun post de radio particular?

- Ba da, dar eu nu plec din Radio Bucureşti decât eventual dat afară! E un mediu familial pe care nu l-aş părăsi niciodată.

Măcar dimineaţa să iasă lumea din cenuşiu

- Cum vedeţi societatea românească de astăzi?

- Cred că este un conglomerat care, din nefericire, nu are un liant serios. Nu ne leagă încă o concepţie riguroasă, o strângere a rândurilor bazată nu pe partide, ci pe conceptul de naţiune. Un popor trebuie să fie unic în exterior şi divers doar în interior.

- Cum staţi cu concurenţa?

- Există un pericol foarte mare: acela al unei încrederi nemăsurate în noi, pe baza sondajelor care constată că RRA are o audienţă de 65%, la unele ore până la 80%. Iniţial, posturile independente erau nişte simple tonomate, dar eu am atras atenţia că vor evolua, şi nu m-am înşelat: la ora actuală există posturi unde se fac foarte multe lucruri bune. Procentul audienţei noastre nu e „dat" pentru totdeauna.

- Reprezentanţii partidului de guvernământ susţin că tranziţia s-a încheiat. Am ajuns oare la un liman?

- Dacă Parlamentul mai are încă atât de mult de lucru, nu este un semn că reforma instituţională s-ar fi încheiat, deci nici tranziţia. Parlamentul mai are încă enorm de lucru, mai are de dat legi importante.

- Ce mai face scriitorul Paul Grigoriu?

- E mult spus „scriitorul" - am publicat o cărticică... Am început să scriu alta cu un an în urmă, trebuie să-mi iau un concediu ca s-o termin. E vorba de perioada trăită în Radio până în 1989.

- În emisiunile dv., aveţi deseori un stil ghiduş - nu vi s-a reproşat că nu „cadrează" cu funcţia?

- Nu. În general lumea cred că primeşte bine aceste „ghiduşii". Dacă eu n-aş fi aşa cum sunt, şi emisiunea ar avea un impact mai mic. Lumea e prea îngândurată de diverse griji - măcar dimineaţa să-şi încarce puţin bateriile şi să iasă din cenuşiul acesta.

- Ce regretaţi cel mai mult?

- Faptul că, vreme de douăzeci de ani, înainte de 1989, n-am avut condiţiile de manifestare a posibilităţilor mele de ziarist.

- Dar acum viitorul vă aparţine.

- Viitorul este mai ales al celor tineri. Este, sigur, şi o bucăţică a mea - sper să profit de ea!

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Paul Grigoriu s-a născut pe 6 martie 1945 la Bacău. După o tentativă eşuată de a intra la TCM în Braşov, devine student la franceză-spaniolă în Bucureşti (1964). La absolvire este repartizat la Radio Bucureşti, la Direcţia emisiunilor pentru străinătate, secţia franceză. Din 1990, la solicitarea lui Eugen Preda, lucrează la Radio România Actualităţi şi este director general adjunct al Radiodifuziunii. Este autorul volumului de proză „Anatomia unei străzi". Divorţat de două ori, are doi fii: Jean-Luc, 22 ani, student la ASE-Management, şi Paul Radu, 17 ani, elev la Liceul german.

Ar fi imoral să cerem bani pentru o melodie

- Cum staţi cu banii şi cu dotarea?

- Financiar stăm extrem de prost, avem vreo zece miliarde datorii. În privinţa dotărilor s-au făcut nişte paşi, dar insuficienţi. Sper ca într-un viitor foarte apropiat să dispunem de bani pentru a ne retehnologiza şi pentru a intra în noua Casă Radio, care n-aş vrea să rămână un vis. E posibil ca într-un an-doi să mutăm acolo sectorul Emisie şi departamentul România Actualităţi.

- Staţi prost cu banii, dar nu multă lume ştie că la dv., spre deosebire de TV (unde se dau bani grei), dedicaţiile muzicale sunt gratuite.

- Lumea e prea săracă să-i mai cerem şi noi bani pentru o melodie. Ar fi imoral. În schimb, consider că actuala taxă de abonament, de 400 de lei, e absolut ridicolă, şi facem demersuri să fie ridicată la 1000 de lei.

- N-ar fi corect ca o parte din aceşti bani să meargă la celelalte posturi de radio?

- Nu ştiu, cred că acestea, care au o cu totul altă structură financiară, trebuie să-şi găsească singure resursele - asta nu ne priveşte pe noi.

Se întâmplă în secolul XX

Viaţa în barăci

În zona staţiei de metrou Mihai Bravu sunt multe străzi ale căror nume aduc aminte despre fapte măreţe din istoria poporului român. Ca să ajungi la ghetoul din str. Peneş Curcanu, de la staţia de metrou Mihai Bravu, trebuie să treci prin strada Vitejilor. Dar dincolo de măreţele fapte ale trecutului, se află crunta realitate a prezentului: două barăci din carton, cunoscute sub numele de ghetou, în care trăiesc nouă familii. Barăcile au pereţii din carton şi structura de rezistenţă, dacă se mai poate numi aşa, din fier. În plus au şi etaj.

O femeie de 25 de ani se gândeşte să-şi dea foc, pentru că, spune ea, nu mai are nici o speranţă în viaţă şi pentru că s-a săturat de mizeria cruntă în care trăieşte de şase ani. Se numeşte Deuchea Maria şi e de loc din oraşul Roman. A venit la Bucureşti după ce terminase zece ani de şcoală. În prezent e divorţată şi are un copil de cinci ani. Nici nu se gândeşte să plece din Bucureşti, pentru că: „Nu are rost să mă întorc de unde am plecat!" Deşi la Roman are rude care ar putea s-o ajute, Deuchea Maria lucrează ca muncitor necalificat la o fabrică de pâine, cu un salariu de 100.000 de lei şi locuieşte în ghetoul din strada Peneş Curcanu nr. 22-24.

Toată lumea locuieşte la etaj pentru că parterul este complet inundat, iar pereţii sunt în totalitate distruşi. Practic, locuinţe lacustre, pentru că în afară de apă, cele două edificii sunt năpădite de stuf. S-a format o imensă baltă, în mijlocul căreia locuiesc oameni. Locatarii nu au decât o singură legătură cu lumea înconjurătoare - un şir de bolovani, care sunt un fel de pod între barăci şi malul bălţii. Broaştele, şobolanii şi gândacii se plimbă în voie prin zonă şi n-ar fi exclus să vedem în curând şi niscaiva păsări călătoare, pentru că locul a început să semene cu o deltă în miniatură! Dacă locatarii din cele două barăci ar avea lumină, apă caldă, apă rece, gaze şi căldură - iarna, modul de a locui aici ar putea căpăta un aer de romantism, specific perioadei de tranziţie. Dar cum nu există nici cea mai vagă urmă de confort, situaţia devine tragică. Baraca 1 şi baraca 2 - aşa sunt numerotate, deşi e greu de spus care e 1 şi care e 2 - au fiecare câte 40 de garsoniere. În ultima perioadă s-au mai pripăşit aici şi patru familii de ţigani, care stau toate într-o singură cameră, într-o mizerie cruntă. Se ceartă între ei, fac scandal, dar se înţeleg bine cu cele nouă familii de români.

> Un singur lucru îi supără, în ultima vreme, pe locatarii barăcilor: presa. Dna Camelia - n-a vrut să-şi dea numele întreg - ne spune: „Dumneavoastră, presa, vă faceţi meseria şi vă luaţi salariul. Dar noi tot în cocina asta rămânem şi p-aia de la Primărie nu-i interesează de noi. Mai mult, de când ne-a făcut presa atâta publicitate, au început să se mute ţiganii aici, pentru că au auzit că sunt camere libere!"
>
> Iată cum, pentru toate relele din România, până la urmă tot presa e de vină!

Chiar şi de la săraci se fură

Marea problemă rămân însă infractorii. Ei au spart până acum mai multe aşa-zise locuinţe, în timp ce stăpânii erau plecaţi. Au furat televizoare, îmbrăcăminte, alte bunuri. De la familia Munteanu au furat un casetofon. Niculina Munteanu spune că a reclamat la poliţie, dar au luat-o de nebună şi până la urmă s-a ales cu paguba. În general, lumea din zonă crede că locuitorii barăcilor nu sunt în toate minţile. Pentru că de ani de zile locuiesc în condiţii mizerabile?!

Motivul pentru care locuiesc aici e clar - n-au unde locui în altă parte, în Bucureşti. Majoritatea locatarilor sunt din provincie. I-am întrebat de ce nu se întorc de unde au venit. Dincolo de răspunsurile lor, mai mult sau mai puţin la obiect, se conturează o idee: le este ruşine de lumea din satul, comuna sau oraşul de baştină, să se întoarcă acum, după atâţia ani, recunoscând că n-au realizat mare lucru la Bucureşti. După ce ani de zile, în perioada comunistă, s-a dus o campanie intensă pentru depopularea satelor şi mutarea la oraş, unde se spunea că sunt condiţii de viaţă mai bune, azi, unii oameni au ajuns la sapă de lemn şi trăiesc în barăci din carton. Au fost minţiţi, spunându-li-se că în Capitală e raiul pe pământ!

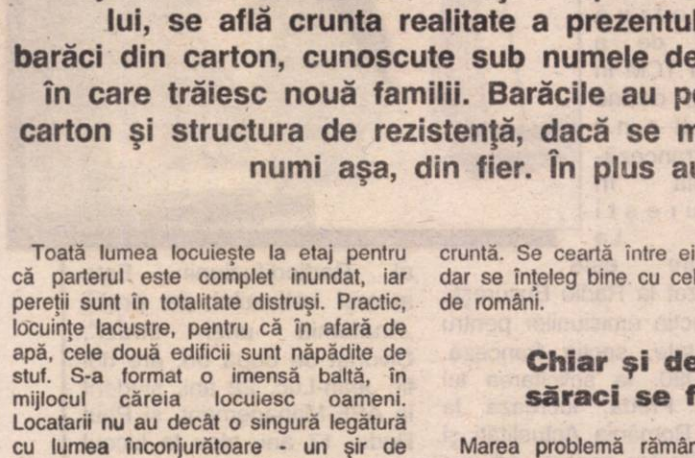

Fotografii de ELENA GHERA ■

Patru familii de ţigani locuiesc într-o cameră de 4/4 mp.

Cine e de vină? Presa!

Un lucru e bun, dacă se poate spune aşa, pentru locatarii barăcilor - ei nu plătesc nimic pentru spaţiul pe care îl ocupă. Practic, cele două clădiri nu aparţin nimănui. Au fost ale metroului, cât timp metroul a fost în construcţie. Atunci în barăci locuiau constructorii. Ar trebui să aparţină Primăriei sectorului 3 pe al cărei teritoriu se află, dar ce să facă Primăria cu două construcţii care stau să se prăbuşească?!

Revenind la Deuchea Maria, ea are de gând să doarmă în Gara de Nord sau în canal, după ce barăcile se vor prăbuşi. Ce bine ar fi dacă lumea ar putea anticipa prăbuşirea! Altfel Primăria sectorului 3 se va face vinovată de un dezastru. Copilul Mariei a rămas la tată, după divorţ, pentru că „eu n-am condiţii să ţin un copil aici, în mizeria asta!"

Din cauza aceleiaşi mizerii, Niculina Munteanu a pierdut un copil de trei luni, dar mai are încă patru. Familia Munteanu ocupă două „garsoniere",

Loc de joacă pentru copiii de la barăci.

Când ieşi din locuinţă e musai să traversezi balta, sărind din piatră în piatră.

pentru a avea mai mult loc de dormit. Nici măcar un pat nu încape într-o cameră, care are suprafaţa de 4/4 metri. În aceeaşi încăpere se mai află baia şi bucătăria.

DAN GHEORGHE ■

Unic în România!

La spitalul „Dr. N. Gh. Lupu", prof. dr. Andrei Firică realizează protezarea genunchiului cu tehnici americane

Dl **prof. dr. Andrei Firică** este unul dintre cei mai mari ortopezi din România, soluțiile sale chirurgicale, profund originale, salvând mii de pacienți de la handicapare pe viață.

Mai bine de douăzeci ani, numele dlui dr. Andrei Firică s-a legat de destinul **Spitalului de Urgență** unde, fără exagerare, a făcut... minuni. După Revoluție, invidia „colegială" l-a silit să se retragă în orașul Cluj, activând, cu același succes și aceeași specifică dăruire, ca și cadru didactic la Universitatea din localitate. A fost, o scurtă perioadă, și director al **Direcției Sanitare a municipiului București,** dar a realizat că nu este „făcut" pentru activități administrative.

În urmă cu doi ani, a fost numit șeful secției de ortopedie din spitalul **„Dr. N. Gh. Lupu"**. De atunci, lucrurile au luat o turnură... revoluționară. Ce a făcut domnia sa, acolo, este evident: o secție complet modernizată, dotată cu cea mai nouă aparatură și... garnisită cu chirurgi de mare valoare. Despre toate acestea ne vorbește chiar dl **prof. dr. Andrei Firică.**

„Toate aceste schimbări nu ar fi fost posibile fără sprijinul constant, extrem de eficient, al dlui prof. dr. A. Ștefănescu, șeful clinicii de neurologie, directorul spitalului, care, practic, nu mi-a refuzat nimic. Consolidarea clădirii, aproape prăbușită la cutremurul din 1977, s-a transformat, în final, într-o modernizare, accentul punându-se, acum, nu pe creșterea numărului de paturi ci, ca în orice secție de chirurgie, pe sporirea numărului de săli de operație. **Meritul** meu este că am reușit să conving factorii decizionali că acesta este unicul lucru care trebuie făcut, urgent și la perfecție. Deci, la 95 de paturi există șase săli de operație. Efortul financiar a fost suportat, în proporție de peste 60 la sută, de firma **Locato** și au mai fost și alți donatori."

- Am înțeles, stând de vorbă cu pacienții, că, acum, aplicați tehnici chirurgicale ultramoderne. Cum a fost posibil?

- Norocul a fost că am reușit să stabilesc o punte de legătură, foarte eficientă, cu niște eminenți specialiști americani, membri ai **Fundației de ajutor medical româno-americane,** pe care eu am înființat-o, aici. De fapt, fac o paranteză, această fundație a luat naștere în S.U.A., imediat după Revoluție, când, „inspăimântați" de ceea ce au văzut la televiziune, doi oameni de suflet, celebrul oftalmolog **dr. Steven Wenstock** și omul de afaceri **Sam Bynes**, s-au hotărât să ajute România. Prin această fundație, am reușit să aduc cel puțin zece echipe medicale americane, de specialități diferite: chirurgie generală, oftalmologie, ortopedie, neurologie, chirurgie cardio-vasculară, stomatologie etc. Contactul cu acești specialiști ne-a fost foarte util din punct de vedere profesional.

- Concret, cum au ajutat secția de ortopedie?

- Noi rămăseserăm foarte în urmă, datorită costurilor mari implicate, cu chirurgia de protezare a articulațiilor distruse prin accidente sau din cauza unor boli. Alt domeniu care ne-a interesat a fost chirurgia artroscopică, adică modalitățile de tratare a unor leziuni fără deschiderea acestora. Echipele au făcut demonstrații chirurgicale, am lucrat împreună, după care ne-au lăsat o aparatură și un instrumentar de foarte mare valoare. Noi am fost capabili să preluăm din mers aceste tehnici. Ulterior, statul român, evaluând rezultatele și realizând importanța lor, a investit masiv, permițând dezvoltarea domeniului.

- Dați-ne, vă rugăm, exemple concrete de vindecări care, altfel, nu ar fi fost posibile.

- Acum reușim, de exemplu, să implementăm proteze de genunchi. În șase luni, am efectuat 20 astfel de operații. O proteză de genunchi costă, acum, **5 milioane de lei.** Pacienții nu plătesc nimic! Cu un singur om, numai pentru aplicarea ambelor proteze, se cheltuie **8-12 milioane.** Ortopedia tinde să devină, din păcate, una din cele mai scumpe ramuri chirurgicale. Și în protezarea șoldului s-au făcut progrese, deși se practica, aici, de circa 20 de ani. Era doar un unic model... Acum, le facem cu totul altfel, adaptate nevoilor firești ale bolnavilor. În chirurgia artroscopică suntem, încă, începători, dar domeniul ne atrage foarte mult, nu numai pentru că ne dezvoltă reflexe cu totul noi ci, mai ales, pentru că implică o recuperare funcțională extrem de scurtă: **după operație, omul poate** pleca pe **propriile picioare.**

- Cum v-ați selectat echipa?

- Toți medicii lucrau aici când am luat conducerea secției și sunt, fără excepție, exponenții excelentei școli create de **prof. dr. Baltazar.** Toți doresc să se perfecționeze, studiază mereu, vor să învețe. **„Secretul" meu este simplu: o mână de fier într-o mănușă de catifea.**

- Vă dorim succes!

BRÎNDUȘA NICOLAE ■
MARIA ANTONESCU ■

flagelul secolului viitor

Boala Alzheimer, fără cauze cunoscute și imposibil de tratat, afectează 10 milioane de europeni

Dr. Constantin Bogdan

Între [illegible]ățile pe care trebuie să le epășim se află și aceea privind unele boli espre care, dincolo de cercul medical specializat, se evită să se vorbească, fiind conderate... rușinoase. Boala despre care vom adusă în actualitate, din când în , de îmbolnăvirea vreunei personalități, imâne, încă, înconjurată de tăcere, de mis- și chiar de o anumită pudoare ce mpiedică, în fapt, răspândirea cunoștințelor ecesare despre respectivele ei manifestări. ste vorba despre **boala Alzheimer.**

Va spulbera misterul ce o înconjoară dl . **Constantin Bogdan**, medic primar erontolog, directorul Spitalului de Geriatrie Boli Cronice „Berceni".

„Trebuie să se înțeleagă că boala, în eneral, nu este altceva decât o alternativă existenței. Îmbolnăvirile, bolile nu pot fi upate în decente și indecente, nobile sau espre care nici nu merită să se vorbească. u sunt convins că a sosit momentul să se orbească și despre bolile mentale, nunțându-se la rezerve și pudoare.

În speță, **boala Alzheimer** a fost escrisă, pentru prima dată, de către edicul neurolog german Alois Alzheimer, tr-un articol intitulat: «O stranie boală a rtexului cerebral», fiind semnalată încă în rtichitate. Este o boală severă și, în stadul actual al cunoștințelor, **fără tratament icace".**

Cea mai severă formă de demență duce la dependență totală

„Boala face parte din categoria mențelor, fiind cea mai frecventă formă de demență. Este numită și **patologia inteligenței,** căci afectează facultățile mentale. Simptomatologia bolii include: pierderea memoriei, tulburări de vorbire, de motricitate, confuzie mentală, incontinență sfincteriană. În stadiile avansate duce la invaliditate totală, la dependență totală, reprezentând, pentru familie, o povară insuportabilă. De aceea, este considerată, în același timp, flagel medical, flagel social și flagel familial.

I se mai spune și **boală democratică** fiindcă atinge persoanele, indiferent de rasă, profesie, sex, nivel socio-economic, grad de instruire. A fost numită și **boală familială** fiindcă, deși afectează unul dintre membrii familiei, efectele ei sunt resimțite de toți ceilalți.

Îmbătrânirea demografică va aduce, în viitorul apropiat, în întreaga lume, creșteri importante ale incidenței bolii. În țările civilizate este considerată o problemă de sănătate publică majoră, mult timp neglijată, dar, acum, cu perspective îngrijorătoare. **Epidemia silențioasă, ciuma neagră a secolului al XX-lea, boala nr. 1 a anului 2000,** va deveni, curând, cea mai mare cauză de morbiditate, invaliditate și mortalitate, «detronând» cancerul, bolile vasculare și accidentele rutiere".

Factorii de răspundere autohtoni trebuie să depășească imobilismul lipsei de informare

„Ce ar fi de făcut? Multe, căci, deocamdată, nu se face nimic, în România. În primul rând, o mai largă difuzare a cunoștințelor despre boala Alzheimer, demers în care se înscriu și rândurile de față. Apoi, efectuarea de studii spre a-i cunoaște dimensiunile, căci elaborarea unei strategii de prevenire, asistență, îngrijire, măsuri de protecție etc. nu se poate face decât pornind de la realitate. Descoperirea precoce a îmbolnăvirii, de la primele semne, pentru a se permite instituirea, din timp, a unor măsuri igienice de prevenire a unor complicații, pentru pregătirea familiei, pentru eventuala găsire a unei soluții de plasament instituțional. Crearea de instituții adaptate pentru asistență și îngrijire pe termen lung, cămine-spital, centre de zi și, mai ales, servicii de îngrijire la domiciliu, locuințe protejate. Și multe, multe altele care, acum, par imposibil de abordat: dezvoltarea cercetării, reforma sistemului de îngrijire, cu accent pe nursing instituțional și comunitar, formarea personalului de îngrijire adaptată, susținerea familiilor care au în sarcină astfel de bolnavi, încurajarea dezvoltării asociațiilor, antrenarea bisericii, voluntariatul. Până atunci..."

Până atunci, dle doctor, să sperăm că cei care au urechi de auzit, să audă și altceva decât raportările fanteziste despre victoriile multe-multe ale reformei sanitare în România.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

În România, nu există statistici în domeniu

Deși există numeroase teorii, **boala nu are**, în prezent, **o cauză cunoscută**. Numărul de îmbolnăviri este în creștere și, deși atinge predominant persoanele în vârstă, se constată, acum, creșterea incidenței și la adulți și chiar și la tineri.

„Obișnuit, boala se instalează după vârsta de 65 de ani, dar nu mai sunt așa de rare cazurile când ea debutează la 40. Este considerată **a patra cauză de deces** la populația vârstnică, deși diagnosticul se pune rar. Ea afectează **5 la sută** din populația de peste 65 de ani și **20 la sută** din populația de peste 85 de ani. Există, în prezent, 10 milioane de suferinzi numai în Europa, dintre care o **jumătate de milion** în Franța, și **4 milioane** în S.U.A. Organizația Mondială a Sănătății estimează că **10-15** la sută dintre persoanele vârstnice suferă de o slăbiciune intelectuală, **60-70** la sută fiind, de fapt, boli Alzheimer. **În România, nu există, până acum, evaluări statistice asupra dimensiunilor acestei îmbolnăviri.** Chiar dacă s-ar face acum, ele nu ar include totalitatea cazurilor, fiindcă foarte multe rămân nediagnosticate".

Asimilarea minorităților în Ungaria

Publicăm mai jos fragmente din articolul „Și minoritățile din Ungaria?", apărut recent, sub semnătura istoricului maghiar Urosevics Danilo, în ziarul budapestan „Magyar Hirlap".

● În opinia publică există o imagine idealizată cu privire la situația minorităților din Ungaria. Referitor la acest subiect, mass-media dezinformează atât opinia publică din țară, cât și pe cea mondială. Am ajuns atât de departe cu asimilarea „civilizată", încât este îndoielnic că vom mai găsi o modalitate de a opri acest proces. În Ungaria, familiile aparținând minorităților sunt constrânse să aleagă: ori țin la limba lor maternă și își asumă dezavantajele, conflictele pe care le implică această alegere, ori își înscriu copiii la cea mai apropiată școală, indiferent în ce limbă se predă acolo. Acest lucru înseamnă însă maghiarizare rapidă.

● Atâta vreme cât în Ungaria singura posibilitate de dezvoltare pentru minorități este asimilarea totală, nici în țările vecine nu se va schimba nimic.

● Cele mai grave consecințe ale politicii ungurești care se ambiționează să asimileze minoritățile naționale și etnice pot fi întâlnite în învățământul în limba maternă. Conducătorii politici ai Ungariei știu bine că învățământul în propria limbă este mijlocul cel mai important de menținere a limbii și este garanția educării intelectualității. Ei știu bine că pe termen lung fără intelectualitate nu există minoritate, inexistența intelectualității este urmată de asimilarea rapidă.

● Acolo (în Ungaria n.n.) unde asimilarea minorităților a ajuns atât de departe, **unde nu există nici o școală cu limba de predare a naționalităților, unde limba maternă este predată** (ca limbă străină n.n.) **cu rezultate mai proaste decât limba rusă** (s.n.), nu se poate vorbi de exercitarea reală a drepturilor minorităților.

● **În Ungaria nu există un adevărat învățământ pentru naționalități** (s.n.). În mai mult de jumătate din localitățile locuite de naționalități nu există nici o formă de învățământ pentru naționalități. În cele declarate pentru naționalități, copiii învață limba maternă ca limbă străină și toate celelalte materii în limba maghiară.

● În prezent, așa-numitul învățământ pentru naționalități nu este altceva decât continuarea asimilării pe care schimbarea regimului n-a putut nici măcar să o încetinească, ba, mai degrabă, a accelerat-o. Din păcate, Uniunile naționalităților au fost, conform obiceiului lor, nehotărâte. Mai mult, au crezut promisiunile, au așteptat minunea, dar de cele mai multe ori au fost ocupate cu treburile lor. Țările-mamă – cu excepția Germaniei și Sloveniei – n-au oferit ajutor, abandonându-i pe sârbii, croații, românii, slovacii care trăiesc în Ungaria. Și, culmea, relațiile Budapestei sunt cele mai încordate tocmai cu aceste țări.

● Fondul de carte al bibliotecilor minorităților a fost aproape lichidat. Or, învățământul pentru naționalități este absolut inimaginabil fără o bază corespunzătoare de biblioteci.

● În nenumărate locuri, în numeroase instituții, se desfășoară așa-numitele cercetări cu privire la naționalități, care însă au loc fără naționalități, și nu în interesul acestora, ci de multe ori împotriva lor. Această practică nu face decât să dijmulească puținii bani destinați minorităților și totodată să-i folosească pentru camuflarea situației reale.

ION D. GOIA ■

De necrezut

Partidul Muncitoresc din Kurdistan (PKK) în România!

Kurzii sunt unul dintre cele mai chinuite popoare din lume. În primul rând, nu au propriul lor stat, teritoriul Kurdistanului fiind împărțit între Turcia, Irak, Iran și Siria. Sunt un popor musulman, de 20 de milioane, cu o diasporă foarte mare, răspândită prin toată Europa și America. Populația kurdă a fost folosită drept cobai pentru armele chimice ale lui Saddam Hussein și a avut de suferit în urma numeroaselor campanii întreprinse de armata turcă împotriva gherilei kurde care luptă pentru independență. Acțiunilor armatei turce le-a răspuns prin atacuri teroriste asupra obiectivelor turcești din toată Europa Partidul Muncitoresc din Kurdistan (P.K.K.), mișcare politică de orientare marxistă.

Din nou afișe

Săptămâna trecută, în câteva locuri din București au apărut niște afișe care ne-au atras atenția. Scrise în limba kurdă, ele conțineau totuși o

Fata revoluționar - militantă

dată (13 august, ora 18) și o adresă (Arenele Romane). Am fost să vedem ce se întâmplă.

Odată ajunși în Parcul Libertății, am văzut mulți polițiști și jandarmi, unii dintre ei aranjați discret printre copaci. Lângă Arenele Romane, în ARO-uri, se odihneau niște băieți cu „ciorapi" pe față, probabil antiteroriști. La intrare, după ce am stat la o coadă formată din kurzi și rromi autohtoni (care văzând că se adună lumea și-au zis „hai și noi!"), am fost căutați de bombe de către doi kurzi tineri cu brasarde colorate în verde, portocaliu și roșu.

O militantă cu ochelari și un ritual ciudat

Am intrat în Arenele Romane, unde am aflat motivul adunării: pe 15 august se împlineau 11 ani de la declanșarea revoltei armate în Kurdistanul turcesc.

Se cântă imnul Kurdistanului

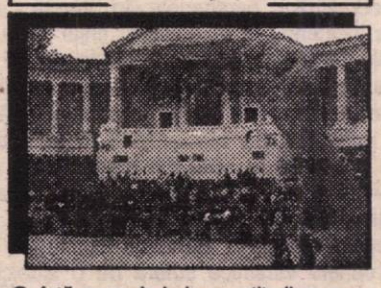

O fată cu ochelari, cu atitudine revoluționar-militantă și cu o voce dură, spune ceva pe limba lor. În jurul ei, pe scenă și pe stâlpii de susținere ai Arenelor Romane erau desfășurate steaguri mari, roșii, având în mijloc o steluță tot roșie pe fond galben. O traducătoare ne invită să ținem un moment de reculegere pentru kurzii uciși. Momentul este chiar impresionant. Apar doi bărbați, unul cu o tobă, altul cu un fel de clarinet și încep să cânte imnul kurzilor. Toți bărbații prezenți salută în stilul pionierilor, cu brațul drept ridicat și pumnul strâns. Mai toți se uită deasupra scenei, unde se aflau portretele unor martiri și cele ale liderilor P.K.K. Unul din portrete era înconjurat de flori. Pe o pancartă mare scria Biji Serok Apo.

P.K.K. și-a făcut simțită pentru prima oară existența în România anul trecut (revista noastră a relatat acest fapt), când în tot Bucureștiul apăruseră afișe care îndemnau la boicotarea turismului turcesc. Acum, pe 13 august, a fost inițiată prima acțiune publică la care au participat membri și simpatizanți ai P.K.K. din țara noastră. Noi am fost martori. Mai trebuie să menționăm că, în afară de P.K.K., mai există și alte mișcări politice kurde, de dreapta sau de stânga, cu care acesta intră în conflicte, deseori violente.

Biji Serok Apo

După imn, clarinetul și toba încep să sune mai săltăreț. Aproape toți cei 200 de kurzi adunați se pun pe un dans popular, un fel de horă cu pași complicați și figuri. Din timp în timp, se opresc și strigă „Biji Serok Apo". Militanta cu ochelari apare din nou pe scenă, după o jumătate de oră de dans general și spune ceva tot pe limba lor. Traducătoarea ne spune că este vorba de un omagiu adus comandantului suprem Serok Apo. Aflăm, în sfârșit, că „Biji Serok Apo" înseamnă „Trăiască Serok Apo". Rând pe rând, vin pe scenă copii care recită poezii în care se-aude și numele comandantului suprem. Apar actori care interpretează niște scheciuri împotriva armatei turce. Fata cu ochelari apare din nou și ține un discurs împotriva „Turciei fasciste".

Pe la jumătatea spectacolului, ne hotărâm să ne recomandăm ca jurnaliști și să cerem lămuriri.

Mazlum și lămuririle sale nelămuritoare

Un om de ordine ne aduce un kurd vorbitor de română și el cu brasardă. Se recomandă doar pe numele mic: Mazlum. Evită să răspundă la întrebările noastre despre organizarea P.K.K. în România, în schimb aflăm ceva nou: că P.K.K. „nu are nici un amestec" și că manifestarea e organizată de Fundația Oamenilor de Știință Orientală. Nici despre misterioasa fundație nu putem afla prea multe.

Mazlum e fericit că românii îi pot cunoaște pe kurzi. Spunându-i că, după noi, e clar o adunare a simpatizanților P.K.K., el încearcă să ne spună că Serok Apo și Abdulah Ocalan, lideri ai P.K.K., sunt în același timp și lideri ai kurzilor. Tot Mazlum ne zice că în București sunt 4.000 de kurzi, majoritatea oameni de afaceri și studenți. După explicații, ne despărțim în relații cordiale. Ne e împărțit ziarul P.K.K., Axîna Welat, care costă 3.000

Serok Apo, comandantul suprem al kurzilor

de ruble și e tipărit la Moscova într-un tiraj de 5.000 de exemplare.

Începe iar muzica orientală. Apar și niște vânzătoare de semințe autohtone. Niște țigănci grase, prinzând curaj, coboară să dea și ele din buric. La un moment dat, toți se opresc și îl aplaudă pe un kurd mai în vârstă, îmbrăcat în costum. Fiindcă riscăm să nu mai prindem metroul, plecăm, lăsându-i pe kurzi să dănțuiască. Pe o alee apropiată, auzim o semințăreasă spunându-i alteia: „Fă, du-te și tu la muzică, că numa' te controlează la țâțe și intri".

De nu se știe unde, apare Mircea Dinescu, însoțit de soție și fată. Se bucură că ne vede și ne spune: „Dom'le, io am o afinitate pentru popoarele astea - împrăștiate".

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Marcel Iureș face concurență castelanilor de la Bran

Recent s-au încheiat în Anglia filmările la „Misiune imposibilă", ultima producție în care Tom Cruise este protagonist. În acest film joacă și Ion Caramitru și Marcel Iureș. Întorși de la filmări, actorii români s-au apucat de teatru. Ion Caramitru joacă în noua formulă a Trupei pe butoaie, acum producție a UNITER. Marcel Iureș vrea cu orice preț să demonstreze că un actor bun poate să trăiască fără să fie angajat la stat, și repetă la Cluj cu Mihai Măniuțiu pentru „Omor în catedrală".

Marcel Iureș este un om norocos. Trăiește mai ales din banii câștigați de la filmările din Anglia. Are un impresar bun - același cu al lui Ion Caramitru - și englezii îl plac din ce în ce mai mult. A spart piața în timpul turneului cu **Richard III**, celebrul spectacol montat la Odeon.

De la ultimele filmări Marcel Iureș s-a întors cu câteva sute de mii de dolari. Primul său gând a fost să-și construiască o casă. Nu în București, ci la Bran. Deja lumea spune cu admirație fabulatoare: Marcel Iureș își construiește la Bran o casă mare cât castelul Bran!

REMUS ANDREI ION ■

O carte celebră ratată de traducător

❑ Dezacorduri, greșeli de exprimare, frazare greoaie

Recent, Editura Meridiane a lansat o carte celebră a lui Jean-Marie Domenach: „Întoarcerea tragicului". Volumul a apărut în 1967 la Seuil, și de atunci „Le retour du tragique" a fost citată de toți filozofii, teatrologii și filologii care au studiat problema tragicului. Studiul lui Domenach este și astăzi esențial.

Traducerea de la Meridiane este prefațată de un eseu scris de George Banu în 1969. Acum George Banu este profesor la Sorbona, președinte al Asociației Internaționale a Criticilor de Teatru și unul dintre cei mai respectați teatrologi contemporani. Cartea lui Domenach este fișată și în bibliografia „Tragicului" lui Gabriel Liiceanu: „O cercetare a tragicului în perspectiva metamorfozelor sale; tragicul ca «suită de etape ale aceleiași aventuri»... Reușita cărții: acreditarea eseistică a ideii că eterogeneza tragicului nu obligă la o vârstă veșnic estetică a acestui concept".

Traducerea „Întoarcerii tragicului" era deci foarte necesară. Varianta de la Meridiane este semnată de Alexandru Baciu, cunoscut și ca traducător al pieselor lui Arrabal publicate în România. Traducerea este total nereușită, în condiții normale, de nepublicat. Dar aflăm că redactor este Ludmila Patlanjoglu, ceea ce explică multe. Dar oare cum o mai dat bunul de tipar? A mai citit cineva din redacție traducerea înaintea tipografilor?

Cartea nu poate fi lecturată decât cu sadism, aproape fiecare pagină te convinge că citești un text imposibil. „Este tragic fiindcă sângele cheamă sângele și ucigașul trebuia să aibă această moarte, în afara justiției legale al cărui mecanism părea să fie crima sa", pag. 29. „Tragicul este așadar alibiul solemn al pasiunii, iar fatalitatea denumirea dată acordului rușinoa ce se stabilește, la pasionat, între libertatea și sclavia sa, o cauzalitate ascunsă – în cer sau sub pământ – la care se transferă responsabilitatea vrajei sale, a delirului ei și a catastrofei care-i este deznodământul probabil", pag. 41.

„Tragedia ne apropie mai mult de enigam primordială a ființei de unde se scurg pe pante contrarii, ceea ce numim adevăruri, aceste dualisme care făuresc de obicei vorbele moarte", pag. 61. „Nici un marxist nu dă și nu va da vreodată explicații valabile despre Stalin: o explicație marxistă ar pune în discuție structura U.R.S.S.-ului și, în plus, ar fi falsă, căci Stalin nu exprima o clasă - fie ea nouă - și nu se observă unde s-o inserezi în raportul forțelor de producție", pag. 137. „Istoria a continuat să ne ajungă din urmă prin segmente exploatate ce sunt cu neputință să le reunim într-o semnificație globală", pag. 279.

În aceste condiții cartea lui Domenach are nevoie de o nouă traducere.

75 de milioane de lei pentru folclorul în vacanță

În toate centrele de profil din județul Suceava au avut loc săptămâna trecută manifestări comemorative, serbări câmpenești, spectacole și întreceri sportive, consacrate minerilor. Între acestea se numără și șase spectacole folclorice gratuite, la care au participat mari personalități ale genului. Spectacolele s-au desfășurat în cadrul programului „Vacanțe muzicale", pentru care Ministerul Culturii a alocat 75 de milioane lei. Din această sumă, pentru plata respectivelor manifestări s-au cheltuit 58.783.500 lei, în timp ce bugetul pe 1995 al Inspectoratului Județean pentru Cultură Suceava n-a atins nici măcar suma de 50 milioane lei **(AMP)**

Vedete, așa cum merită

Actorii învață în tabără mai mult decât la școală

În timp ce la Costinești celebra Gală a Tânărului Actor se zbătea să existe fără studenții celor mai bune școli de teatru din țară, la Centrul de Cultură Arcuș de lângă Sfântu Gheorghe a avut loc timp de două săptămâni, până pe 14 august, Tabăra internațională de creație teatrală pentru studenții școlilor de teatru. Inițiată de dramaturgul Radu Macrinici, directorul teatrului Andrei Mureșanu din Sfântu Gheorghe, tabăra nu are scop competițional, nu se dau premii, nu trebuie să rezulte nici un spectacol final. Studenții vin la Arcuș pentru antrenament, pentru a repeta două săptămâni într-un spațiu neconvențional. Și studenții și profesorii au spus după cele două săptămâni că au învățat mai mult decât într-un semestru la școală.

Centrul de Cultură Arcuș este un fost castel de vânătoare construit de un baron ungur în urmă cu mai bine de un secol, fost muzeu și loc de desfășurare a unor tabere de sculptură în anii '70, fost depozit al Casei Agronomului, pretinsă reședință ceaușistă renovată și garnisită ca atare. Castelul este muzeu, sau loc de sejur pentru milionari (închirierea castelului pentru o lună costă, după unele surse, 11.000 dolari). Dar pădurea din jurul lui, livada de mere, lăculețul, au fost spații de joc pentru viitorii actori. În acest an au lucrat la Arcuș studenții clasei Gelu Colceag - ATF București, clasa Covacs Levente - AAT Tg. Mureș, secția maghiară, și un grup de elevi ai școlii Fundației Culturale din Békéscsaba, Ungaria. S-au repetat scene din **Shakespeare în pădure**, așa cum nu se va întâmpla niciodată pe scenă. Un antrenament unic și foarte folositor pentru șlefuirea tehnicii actoricești. Ar fi normal ca astfel de tabere să se întâmple mai des, iar ministerele culturii și învățământului ar trebui să susțină financiar, în mod coerent, acest program.

REMUS ANDREI ION ■

Mulțumesc acelora care au decis ca printre premiații publicației dumneavoastră să mă număr și eu.

Deși nu am așteptat niciodată recunoaștere, trebuie să... recunosc că - atunci când ea există - mă bucură mult.

Doresc colectivului dumneavoastră numai bine.

Cu toată considerația,

Georgeta Stoleriu

Toate artele M.H.S.

O siglă paleocreștină?

Inițiale înfiorate de mister ale unei societăți secrete?

Nicidecum: M.H.S. e monograma desenată pe cămașa de zale a lui Mircea Horia Simionescu tras recent din „uitare" de editura bucureșteană „Nemira" ce-i retipărește „Ingeniosul bine temperat" și împins acolo unde-i e locul, în glorie.

Cicloidul (4 mari tomuri) e deschis, dacă înțeleg eu bine, de volumul al... doilea „Bibliografia generală" dar, cum singur o spune M.H.S., poate fi citit de oriunde! Începi cu delta spre a da de izvor. Unde poate fi așezată opera prozatorului, în care gen literar, în care firidă de istorie nu prea am habar. Monumentala construcție e, practic, un concentrat de stiluri. Proză curată? Cum să fie ea „curată" când atâtea teribile capcane îți sunt întinse la tot pasul, când „logica" e contrazisă de ferocitate, când nu mai înțelegi nimic din ce „înțelegi"? Nu există formulă de roman ori nuvelă, de la cărțile fundamentale la - scuze - textualiști (pe aceștia M.H.S. îi prefigurează în transplant național și îi și „termină") pe care autorul să nu o încerce, sârguincios, spre a o trăda peste o filă. Enormul său apetit parodic pune semnul blasfemiei bășcălioase pe delicata lor scoarță și în retortele așa-ziselor proze se svârcolesc vanitățile geniilor tutelari devălmășite cu bravuri jurnaliere, cu toate dulcile tertipuri ale scrisului.

Unul, Călinescu zicea că nu citește cărți ci autori (biblioteci). Tot astfel M.H.S. nu scrie literatură ci literaturi.

Prozator „clasic"? Modern? El îl pune pe Joyce să scrie „Genoveva din Brabant", el calchiază „stilul" lui Proust peste cel al tratatelor științifice sau al regulamentelor ostășești.

Magica sa formulă (inventarea unei biblioteci și leneșa descriere a ei) a făcut-o celebră... Borges. Nebrevetându-și la timp mașinăria infernală a lăsat ca umerii argentinianului să se umple de greutatea unui meritat Nobel, conservând pentru sine doar bucuria solitară a capodoperei dacă nu recunoscute sigur nerecunoscute.

M.H.S. e un „păgubos", un Paulescu prădat de merite (insulina!), e un Odobleja devenit pseudonimul lui Norbert Wiener în ale ciberneticii și, între alte triști o mai are și pe cea a omului ce nu poate fi continuat. Șef de școală (Târgoviște), această gură rea e fără epigoni. El poate fi parodiat dar numai de către... antici.

Humor? De la Caragiale Bătrânul nu s-a mai râs astfel între coperți de carte.

Poet?

- Când ostenește, devine. Dar se sperie și-și deturnează scriitura în eseu.

Mai degrabă pictor e M.H.S.

Sau violoncelist. (Vorba vine, autorul nostru cântă numai pe instrumente neinventate ori ireversibil pierite).

Autorul **nostru?**

Cum al nostru când alchimistul plantează în Târgoviște turle giottești? Când se mișcă la Pietroșița, unde aud că are conac de pierzare însoțindu-se de morminte etrusce și ibycuși de la Nil?

Și cum - blestemația blestemățiilor! - **autor** (autore ar zice acel minunat Cărtărescu) când în el sunt de auzit atâtea voci?

M.H.S. e cel mai **numeros** autor român.

Un Antologhion (Creangă), un Niculce valah (și un pic Pico), un păstor de crizanteme (Teodorescu), Turn Babel lacustru (Vasiliu), un om rar.

Un singuratic.

Poate **singurul**.

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAŞINA DE SCRIS

Cea mai originală scrisoare

Desen de Linu

Mult stimate Domnule Alex Ştefănescu,

V-am mai atacat, cândva. Mi-a spus o prietenă că mi-aţi publicat scrisoarea la „Texte sub lupă"! Nu ştiu cum de mi-a scăpat fix acel număr! Aşa-i norocul meu. Cu straiţa spartă...

De ce Vă sâcâi iar, răpindu-Vă timpul? D-aia, că toate se plătesc pe lumea asta! În „Flacăra" nr. 10 i-aţi spus lui E. Lungeanu că-l preferaţi pe „â". De aici Vi se trage ponosul... Nici n-am cu cine dezbate „cestiunea" prin preajmă, tânără pensionară de la un Liceu de Filologie fiind...

Iritarea mea a pornit de la un telefon dat unui redactor şef (sau adjunct) de la cotidianul nostru judeţean „Adevărul de Cluj". Voiam să-i felicit pentru noul aspect, conţinut bogat. Şi să-i critic pentru „î" şi „sînt". Atâta mi-a fost! Am primit un răspuns arogant şi suficient: ei **sînt** absolvenţi de Filologie şi ştiu ce fac!!! Răstitul nu convinge... Pe mine m-a întărâtat! Au trăit şi ei (au plus sau minus 2-3 ani faţă de mine) slavizarea noastră generală şi a Limbii Române, care trebuia să dovedească, şi ea, originea noastră slavă şi mai au dubii?! Reţineri la „â, sunt"? De neînţeles...

Ortografia noastră s-a „simplificat" la recomandarea expresă a celor din Est. Mi-amintesc cum căutam, cu lumânarea prin texte, cuvinte de origine slavă! Nu toate maşinile de scris aveau „î", doar „i", tov. dactilografe posedau vreo 2-4 primare, aşa că au realizat o măscară din „pâine"!! Nici măcar nu semăna a „hleb"!! Li se dădea o mână de ajutor şi „studenţilor" de la „Facultatea muncitorească" de doi ani, echivalată cu gimnaziul şi liceul burghezo-moşieresc... Care au absolvit apoi Institute şi Facultăţi, seria „B", după origine şi... posibilităţi... Au ieşit direct „şefi"! Dacă mai aveau şi „Şt. Gheorghiu", cu prof. dintre ai lor (vezi Dan Marţian, tipic pentru „iepocă"), erau „doctori" în te-miri-ce. Mari activişti, cadre de bază... Studiile în Uniune au pus capac! Încă se aude frecvent „prevédere" în loc de „prevedére" (după model rusesc!).

Sper să fiu iertată pentru intruziunea mea într-ale ortografiei... Eu, cu matematica.... Reciprocă n-are... Păcat!

Vă mulţumesc pentru răbdare şi Vă urez multă sănătate!!!

Cu multă stimă şi preţuire,

SANDA RUSU
Cluj-Napoca

Important pentru toţi corespondenţii

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau, cel puţin, scrise lizibil. Dacă sunteţi optimişti, trimiteţi-mi şi o fotografie şi un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele şi fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu există restricţii în ceea ce priveşte genurile. În afară de poezie, proză, teatru, critică literară etc., puteţi să-mi trimiteţi şi versuri pentru muzică rock, graffiti, texte publicitare, aforisme gen „legile lui Murphy", scenarii pentru spectacole de cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii **Maşina de scris**. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenţii rubricii **Maşina de scris**, un juriu (format din... mine, Alex Ştefănescu) îi desemnează pe autorii cărora li se asigură publicarea unei cărţi. Numele lor este anunţat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile dv. trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ştefănescu, la redacţia revistei **Flacăra**, Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 Bucureşti.

■ Nu mă căutaţi la telefon sau la redacţie. Bazaţi-vă pe faptul că citesc atent toate scrisorile dv. în ordinea sosirii lor.

Ieşirea din anonimat: Cristinel Nedea

Cristinel Nedea este student la o facultate din Cluj, deşi s-a născut la Botoşani (la 10 februarie 1973). Versurile sale au valoarea unui document existenţial. Seamănă cu o electrocardiogramă şi ne creează emoţii ori de câte ori zig-zag-ul îşi pierde amplitudinea.

Kilometrul zero

totu-i vânare de vânt
doar vânare de vânt
şi nici un drum pe care să
fugi
şi nimeni care să te audă
plângând
urlând
o noapte pentru unul singur
sunt bântuit de fantomele
atâtor iubiri
care ar fi putut fi şi iubito
dă-mi o zi numai pentru mine
şi am s-o beau până la
cenuşă
dar nu
nu se încheie ziua de una
singură
dumnezeu va muri odată cu
mine şi doar iluzia
va rămâne să urle să plângă
s-o moară şi ceilalţi de obicei
nu-i nici o uşă prin care să
fugi
şi nimeni care să te audă
plângând
urlând
de unul singur şi atâtea nopţi
născând neştiute
ghemuite între ácele
ceasurilor de buzunar
născând fantome deja sleite
de mersul în cerc
încerc să scuip lumina
care-mi macină măruntaiele
dăruite putreziciunii încă din
ziua zero
scuip lumina afară şi horcăi şi
crăp
şi nici o fereastră pe care să
fugi
şi nimeni care să te audă
plângând
urlând
suflete hai să fugim şi ia-mă
de mână
hai să fugim ca doi
îndrăgostiţi copii şi tâmpiţi
poate reuşim să ne scăpăm
pielea prin gaura cheii
hai suflete
îmbracă-te cu hainele mele de
duminică
e duminica morţilor şi oasele
tale scrâşnesc
şi nici un ochi în care să fugi
şi nimeni care să te audă
plângând
urlând
dumnezeu va muri odată cu
mine
ca să putem vorbi în linişte
dar iluzia va rămâne
s-o pieptene şi ceilalţi cu ochii
adormiţi
şi tăcerea apasă între
coarnele visului
hai suflete să mâncăm
banane
nicăieri
nici un loc spre care să fugi
şi nimeni care să te audă
plângând
urlând
şi cine e mai mort decât voi
când doar eu sunt viu
de obicei se întâmplă
să plâng pe dinăuntru până
dau pe dinafară
şi atunci scuip lumina
murdară şi putredă
de atâta urlet sugrumat
lumea nu e decât murdăria pe
care o vomit
uite cum în coada oraşului se
adună roiuri de muşte
flămânde şi cu aripi
iar îngerii schilozi se bâlbâie
în altare
şi nici un loc spre care să
fugi
şi nimeni care să te audă
plângând
urlând
m-am născut când nu mai
aveam ce face
eram prea bătrân şi a trebuit
dar hai suflete
ia-mă în cârcă şi scoate-mă
la mal
şi nu mai plânge
dumnezeu va muri odată cu
mine
şi nu se mai poate schimba
nimic
degeaba încearcă sisif să
urce iubirea până la oameni
speranţa are aripi scurte de
muscă bețivă
şi nici un undeva spre care
să fugi
şi nimeni care să te audă
plângând
urlând
într-o lume de scrâşnete şi
femei umflate cu pompa
suflete ia-mă de mână şi taci
cu mine
hai să facem dragoste ca
sinucigaşii
hai s-o facem până nu te uit
într-un buzunar
al memoriei
să te desfrunzească ziua de
pe urmă
care a fost o viaţă trăită din
când în când
paiaţa îşi sfâşie costumul şi
scuipă sânge
şi cortina nu s-a ridicat
niciodată
unde cum cine de ce când
doar un singur om viu şi
acela sunt eu
şi nici un undeva spre care
să fug
şi nimeni care să mă audă
plângând
urlând
pentru că dumnezeu va muri
odată cu mine
ne-am spus cuvinte de iubire
la telefon
şi doar iluzia va rămâne
s-o moară şi ceilalţi pe de
rost
spectacolul trebuie să
continue de amorul artei
şi amorasii atinşi de lepră se
chircesc în nişele reci
de unde vii de ce să pleci
când atât de frumos
va ninge curând
peste pata de sânge şi
scrâşnet care sunt
hai suflete să mâncăm
banane
şi nici un undeva spre care
să fugi
şi nimeni care să te audă
plângând
urlând
dar moartea e uitarea
surâsului timid
se adună lacrimile în pumn
şi se beau
se bea până la beţie viaţa
până la capăt durerea
trebuie iubită
în fiecare zi
şi duminica morţilor îşi flutură
steagurile pe ape
mereu mai aproape se duc
paşii stingheri
şi vremea întoarcerii picură
din calendarele goale
amar sfârşit al îndoielii şi
cum altfel
cum altfel mirosul mentolat
din cimitire
şi nici un undeva spre care
să fug
şi nimeni care să mă audă
plângând
urlând
şi totu-i vânare de vânt doar
vânare de vânt

Proză satirică de Cătălin Mihuleac

În şase luni, Cătălin Mihuleac a scris patruzeci de povestiri. Una dintre ele este *Un mod de acţiune a legii compensaţiei în familie*, remarcabilă prin inteligenţă şi vervă, printr-un pătrunzător spirit de observaţie exercitat asupra societăţii româneşti de azi. Se cunoaşte că autorul este ziarist (şi nu oriunde, ci la *Evenimentul zilei*).

În prezent, Cătălin Mihuleac locuieşte la Iaşi, de unde îşi trimite spre capitală şi articolele de ziar, şi proza. Dar privirea sa ironică supraveghează toată România.

Un mod de acţiune a legii compensaţiei în familie

- Te-ai adâncit în fotoliu, ca şi cum ai fi primit în braţe o greutate peste puterile tale şi-acum încerci să-ţi alegi o expresie potrivită situaţiei. Cere eforturi, întrucât te afli pentru prima dată într-o astfel de situaţie. Nu din cauza foamei scobeşti cu lingurita în borcanul de miere, ci ca să câştigi timp şi pentru a da de lucru stomacului care, gelos că l-ai neglijat, cârâie întruna.

- Dacă refuz?

- Tatonezi terenul. Nu te-aş sfătui să refuzi. Las copilul şi fac un tămbălău... Cred că-ţi este ultimul lucru necesar, în momentul ăsta. Mare om de afaceri, şef de partid şi nu un partid oarecare, ci unul după care întoarce lumea capul pe stradă. Vin alegerile, mâine-poimâine, aşa că, „Da svidania, Parlament / Tu, Guvern, rămâi cu bine / Mişcaţi ţara mult prea lent"/... Ultimul vers caută-l tu.

- Uiţi că am familie, cum poţi fi aşa de...

- Ce dulce vorbeşti, ungi cuvintele cu zahăr vanilat. Ai o impresie greşită despre memoria mea. Desigur, n-am uitat că ai familie şi încă una respectabilă. Cred chiar, dacă-mi este permis, că e pentru tine un dezavantaj în plus.

- Ştii ce? Hai s-o considerăm o piesă din colecţia ta de glume. Uităm tot, încălecăm BMW-ul şi trei-patru zile navigăm în şampanie, pe undeva la munte sau la mare, alegi tu locul!

- Eşti cam bădăran, domnule magnat, nu-i semn de bună creştere să întrerupi o distinsă domnişoară. Sperasem, credulă ca un cârd de gâşte, că bronzul ţi se trage de la ultraviolete. Acum, însă, te suspectez de o ascendenţă de-a dreptul ţigănească.

- Nu permit nimănui să-mi vorbească aşa. Nimănui, pricepi? Ce, sunt fraierul tău?

- Sincer? Eşti.

- Şi ce-ai spune dacă n-aş recunoaşte nimic. Chiar aşa, o să neg, ce copil, care copil, nu, domnule, n-a rămas gravidă cu mine, mă faceţi să râd, ha, ha, ha. O fi rămas însărcinată, turturica de ea, cu prietenul ei, mucosul ăla de nouăsprezece ani, am pus cumva un an prea mult? Te rog să nu uiţi, scumpă domnişoară, că am o mulţime de prie...

- Prietenii tăi nu-s siguri, duşmanii, însă, da. Ia-o ca un sfat, nu conta prea mult pe primii. Fii realist: o să iasă scandal. Iar viitorul tău, atât de roz, acum, se va decolora într-un gri care nu te avantajează. Copilul e al tău, fiindcă eu am vrut să fie al tău. Pe hârtiuţa asta, e rezultatul consultului medical. Priveşte: „sarcină, luna a treia". Uitasem să-ntreb: ce-ţi doreşti, băiat sau fată?

- Scorpie... Am crezut că între noi este ceva curat, sincer. Nu mai poţi avea încredere în ni...

- Relaţie curată, sinceră, nu prea găseşti, între o faţă de douăzeci de ani, zveltă, inteligentă, tulburătoare (găseşti că mă laud puţin?) şi un bărbat de cincizeci, şarmant, dar cu un şarm suficient de bolit (hai, nu te supăra, mă priveşti cu un sfert din retină, faci economie). Ba chiar, nu te supăra, îmi rămâi dator. Te uiţi la mine scârbit, ca la o dără de melc.

- Mă îngreţoşezi. Dator, ţie? Obraznico, ţi-aş fi putut fi tată!

- Regret. Am consolarea că mi-ai fost amant. Opinez, dacă-mi este permis, că nobilul tău laringe nu e cel mai în măsură pentru a fabrica insultele pe care, de altfel, urechile mele refuză să le audă. Am aflat că, în unele cercuri, te făleşti că n-ai lăsat nefructificate nici măcar farmecele rudelor de grad inferior, e vorba de femei, desigur. Da, pisoiule, ca să reiau, îmi eşti dator vândut. Am făcut şcoală cu tine, naivule, te-am călit. Acum eşti numai bun pentru Guvern, Parlament, confruntări diplomatice. Dacă stau bine şi mă gândesc, chiar ţara îmi e nitel îndatorată pentru că, nu-i aşa, nu-i puteam încredinţa hăţurile oricui.

- Târfă ticăloasă!

- Nu atât de târfă, pe cât de ticăloasă. Aceleaşi cuvinte se pot spune şi la adresa politicii, alta căreia îi împarţi atenţia extraconjugală. Of, nu-mi place deloc cum arăţi. Pe toată suprafaţa buzelor, saliva îţi dă în clocot. Un coniac ţi-ar face bine. Nu, nu te deranja, se poate, tânăra generaţie îşi are obligaţiile ei. Ca de obicei, nu? Cu gheaţă, lămâie şi puţin Martini...

- E bun, te pricepi să-l prepari. Să-mi laşi reţeta, dacă tot ne despărţim. Adică nu, nu mi-o lăsa, n-am gusturile bătute în cuie, voi găsi o altă compoziţie. Of, toate-s vraişte, în mine. Spune, în fond, ce doreşti?

- Să stăm hopa la masa tratativelor. Să-ţi aprinzi pipa şi să negociem. Avortez, dar am preţul meu. Să nu crezi că mi-e uşor. Doar e vorba de fructul iubirii noastre.

- Câtă suferinţă se citeşte pe chipul tău...

- Pe deasupra, îţi dau şi compoziţia cocktail-ului. Vezi ce-i aia mărinimie?

- Văd, noroc de tine. Zi, repede, cât vrei. Mi se-ntoarce stomacul pe dos de la toată povestea asta.

- Ai stomacul prea sensibil. Faţă de ce te aşteaptă...

- Aşa-mi trebuie, dacă mă încurc cu... Şi doar am fost avertizat că n-ai scrupule şi te dai în vânt după tot ce poartă pantaloni.

- Alte surse te-ar fi putut informa că nu mă dau în lături nici de la purtătoarele de fustă. Două garsoniere, exclus periferia, plus două limuzine. Ce-i cu tine, iar ţi-e rău?

- Ai înnebunit? Atâta bănet...

- Maşinile pot fi româneşti, cred că observi că nu-s mofturoasă, dar nu se admit vechiturile. Iar o garsonieră poate fi nemobilată.

- Nici nu poate fi vorba, exclus.

- Cursul intensiv de viaţă nu se include în preţ, nu ţi-l pun la socoteală. Ştii, pentru mine, recompensele pot fi şi morale.

- O garsonieră şi o maşină nu-s îndeajuns? Chiar eu, cel de azi, am început cu o bişniţă modestă în Turcia şi Polonia, prin 1990. Nu mă jupui, un automobil şi o garsonieră sunt un preţ rezonabil.

- Îmi place că ţii la preţ, progresezi, văzând cu ochii. Cred că vei fi un mare câştig pentru naţiune. Regret că trebuie să te dezamăgesc: spre deosebire de gusturile tale, preţul meu este bătut în cuie.

- Eşti lacomă.

- Aş zice că puţin practică. Uiţi că-s o studentă oarecare, că locuiesc într-o mizerie numită abuziv cămin. Familie nu am, cine să se îngrijească de viitorul meu?

- Sunt onorat că m-ai desemnat pe mine. Totuşi, două...

- Eram sigură c-o să-ţi revină umorul. Am nevoie de două garsoniere, pentru că, deocamdată, un apartament îmi este prea mult. Dar, dacă mă căsătoresc, lucru mai mult ca sigur la calităţile mele, o garsonieră va fi prea puţin. Şi-atunci, voi putea schimba cele două garsoniere pe un apartament cu două camere.

- Şi autoturismele?

- Fiecare soţ, cu maşina lui. Dacă se întâmplă ca alesul să fie şofer începător, îmi poate strica discul de ambreiaj. Şi n-am nici un chef să-mi distrug armonia conjugală pentru un nenorocit de disc de ambreiaj.

- Uite ce mă enervează: ce fel de bărbat iei tu, vine cu mâna goală într-o căsnicie, n-am înţeles, vrea întreţinut? Nu-i este, cât de cât, ruşine, nesim...

- Iubitule, eu doresc să mă căsătoresc din dragoste, nu din cine ştie ce interes meschin. Îi ofer tot confortul, toate facilităţile, contra afecţiunii sale. Drept cine mă iei?

- Te rog să mă ierţi. Din viteză....

- Bine, bine, se mai întâmplă. Ptiu, ia priveşte pe geam, ce s-a mai pus pe tunete şi fulgere, zici că văzduhul, mânios, improaşcă sudalme. Ei, batem palma?

- Eşti obosit şi nervos. Sunt fiul tău, te simt. Ştiu că de la bani ţi se trage. Aşa eşti tu, când faci afaceri proaste, prea tare te necăjeşti. Doar ştii că, în ansamblu, întotdeauna câştigi. Nu vreau să te văd trist. Eşti bogat, putred, se zice. Banul, ăsta, da, atu.

- Da, mor după atuuri. Ce alură de soldat străpuns de lance are dopul, traversat de cârlionţul metalic al tirbuşonului. Ai desfăcut sticla cu vinul ăsta...

- Minunat, absolut minunat. Îndată îţi torn. În schimb, eu am avut o zi excelentă.

- E o compensaţie. Dacă tatăl pierde într-o parte, fiul câştigă în alta.

- S-a nimerit să fie şi ziua mea de naştere, ai uitat, înainte nu uitai. Împlinesc douăzeci de ani.

- Nu ştiu de ce credeam că ai doar nouăsprezece. Adevăru-i că mi-am neglijat familia, într-un chip nepermis. Bizniurile şi politica îmi sug tot timpul. Abia acum văd cât suntem de îndepărtaţi. Ne întâlnim la câte un pahar şi asta nu se întâmplă mai des de o dată pe lună. Trec pe-acasă aşa rar...

- Nu te îngrijora, are cine uda florile. În schimb, eu te simt apropiat. Cred că şi semănăm foarte mult.

- Fizic, îndeosebi. Amândoi purtăm părul lung şi ochelari de soare. Unii prieteni cred că aşa ai şi venit pe lume, la maternitate, cu părul lung şi ochelari de soare.

- Eu aş spune că nu doar fizionomic nu diferim. În tot ce fac, tu eşti modelul.

- Mă flatezi. Pregăteşti terenul ca să-mi ceri ceva.

- Da şi nu. Nu stă în intenţiile mele să-ţi stric şi mai tare dispoziţia. Totuşi trebuie să-ţi atrag atenţia că îmi eşti dator... De ce ai tăcut brusc? Am spus ceva ce nu trebuia? Sau n-am spus ceva ce trebuia?

- Nu se poate! Şi ţie, fiul meu, îţi sunt dator? Ah, da, uitasem, cadoul de ziua ta.

- Despre altceva este vorba. Datoria este o excursie în Spania. Mi-ai garantat că, dacă dovedesc că pot face bani, ceva palpabil, nu fleacuri, inima ta de părinte mă va catapulta în orice loc doresc de pe harta lumii. E vorba de mândria ta de tată.

S-auzim palpabilul!

O garsonieră, ce-i drept nemobilată, şi o maşină, românească, dar maşină, totuşi. Ambele sunt ale mele, obţinute prin forţe proprii, ce-i cu tine, te-ai schimbat la faţă, de parcă te-ar fi părăsit toate trăsăturile! În loc să fii fericit că unicul tău fiu ţi-a demonstrat că se poate descurca şi fără ajutorul tău...

Pagini realizate de Alex Ştefănescu

Acasă la cel mai audiat post de radio

Raluca Moianu este redactorul-şef al postului de Radio „Contact". Ne spune că: „Pentru un om de radio este mai rău să i se facă observaţie, dacă a greşit, decât să i se taie din salariu şi asta pentru că oamenii de radio sunt foarte orgolioşi. Fiecare ţine la imaginea lui, dar şi a radioului. Dar ca să-i dai unui om o penalizare, trebuie ca greşeala să fi fost foarte mare. Penalizările la noi nu se dau gratuit! Tăierile din salariu sunt foarte rare".

Dacă cineva doreşte să se angajeze la Radio Contact, trebuie să aibă voce radiofonică, de preferat studii superioare şi să treacă de un interviu foarte dur, cu întrebări de cultură generală, dar şi cu specific de radio. Raluca e categorică: „Acum cerem o minimă experienţă în jurnalism, pentru că sunt deja cinci ani de când au apărut posturi independente şi concurenţa e mult mai feroce. Nu-ţi mai poţi permite să faci o greşeală, pe care în urmă cu cinci ani ţi-o permiteai!" Şi totuşi greşeli tehnice se mai fac, dar foarte rar: „Marea majoritate a celor care lucrează în radio ştiu să-şi repare gafele, când sunt pe post, întorcând-o «ca la Ploieşti», cum se spune. E foarte important să ştii să întorci lucrurile în favoarea ta".

Raluca Moianu

Andreea Mihaela Ionescu, redactor animator, ne spune cum se pot evita bâlbele sau alte greşeli, când eşti în faţa microfonului: „Trebuie să vorbeşti la microfon, ca şi cum ai vorbi celui mai bun prieten. Sunt multe momente când, dacă ai făcut o bâlbă, dintr-o dată vezi în faţă cei un milion de ascultători şi poţi să te blochezi. La jurnaliştii din Vest e mai multă dezinvoltură, asta e clar!"

Întrebată cum se face că la posturile de radio independente lucrează foarte mulţi absolvenţi de facultăţi tehnice, Andreea crede că „înainte de 1989 era o zicală: «dormi în pace, ţara inginer te face!» şi se pare că mai puţin de 10% dintre ingineri îşi doreau această meserie. Restul s-au reprofilat, după 1989, în meserii pe care nu le puteau face înainte".

Andreea Ionescu are 23 de ani şi lucrează la Radio Contact din octombrie 1990, dar „timp de o lună şi ceva, la început, părinţii mei n-au ştiut unde lucrez". Din punct de vedere sentimental, Andreea crede că jurnaliştii „se găsesc între ei şi e mai simplu!" Prietenul ei este Cristi Snevi, şef departament producţie la Radio Contact.

Producţia, la Radio Contact, înseamnă publicitate. Cristi Snevi ne explică ce şi cum despre publicitatea la radio, în ziua de azi: „Radio Contact e un post de radio comercial, care trăieşte din publicitate. Noi nu suntem subvenţionaţi de nimeni. Noi facem oferta de publicitate, în funcţie de sondajele de audienţă. De exemplu, un produs destinat tinerilor, se dă pe post la ora de audienţă cea mai mare în rândul tinerilor. În ultimii cinci ani clienţii s-au selectat: acum sunt mai mulţi clienţi producători şi mai puţine localuri. Sunt din ce în ce mai puţini acei conducători de firme care, din simpatie sau antipatie, nu-şi fac reclamă decât la anumite posturi".

Cristi Snevi şi Andreea Ionescu

DAN GHEORGHE

BUCUREŞTI 96,1 FM
BAIA MARE 88,5 FM
IAŞI 91,9 FM
CLUJ 99,8 FM
PLOIEŞTI 92,3 FM
SIBIU 91,2 FM
CONSTANŢA 91,1 FM

Flash

Radio Contact

■ Starul rap **SNOOP DOGGY DOG**, care a câştigat un premiu video pentru piesa Murder Was the Case Snoop, acuzat de crimă prin împuşcare, a mai obţinut „The Solo Artist of the Year" la cea de-a doua manifestare anuală „Rap and hip-hop Source Awards", desfăşurată în New York.

Notorious B.I.G. a obţinut 4 premii, pentru New Solo Artist, Lyricist of the Year, Album of the Year pentru Ready To Die şi Live Performer of the Year. Ceremonia înmânării premiilor a avut loc la Madison Square Garden şi s-a bucurat de participarea multor staruri. Au dat reprezentaţii, printre alţii, Snoop, Dr. Dre şi Notorious B.I.G.

■ După megasuccesul de care s-a bucurat cu piesa Pour Que Tu M'Aimes Encore, **CELINE DION** a decis să lanseze acelaşi single în Anglia, în versiunea originală. Riscul e mare căci să obţii un succes în franceză de cealaltă parte a Canalului Mânecii ţine efectiv de un miracol. Singurii care au reuşit sunt Serge Gainsbourg cu Je T'Aime Moi Non Plus, Vanessa Paradis cu Joe Le Taxi şi belgianul Plastic Bertrand cu Ca Plane Pour Moi.

■ Grupul legendă rock **SLADE** a colaborat recent cu Daddy K şi anume rocker-ii au apelat la rap pentru a-şi dinamiza ultimul simple Who's To Blame. Întâlnirea dintre artişti s-a produs cu ocazia Bruxelles Music Festival. SLADE au fost impresionaţi de prestaţia neastâmpăratului rapper. Combinaţia celor două stiluri a dat o piesă hibrid foarte uşor de identificat. Rap'n'roll-ul pare a deveni foarte realizabil.

■ În preajma lansării noului lor album, **Vaya Con Dios** s-a văzut posesorul unui premiu pentru vânzarea a mai mult de 5.000.000 de albume. O recompensă care se adaugă celor 40 de discuri de aur şi platină de-a lungul carierei muzicale a grupului. Acest Award i-a fost înmânat lui Dani Klein pe 20 iulie. Noul single se va intitula Don't Break My Heart şi va ieşi în august. Cât despre album, este anunţat pentru septembrie. Titlul său: Roots And Wings. (D.E.)

Episodul 5

Viaţă de câine

Rezumatul episodului precedent: Fluffy şi-a făcut plimbarea de dimineaţă. Simultan, inflaţia a continuat să scadă spectaculos.

Aşa cum aţi observat, stimaţi cititori, subiectivismul nostru uman egoist ne-a făcut să vorbim mai mult despre fade personaje bipede (gunoieri, tovarăşi de la Cadre, preşedinţi etc.) decât despre eroul principal al acestui serial - care, vă amintim, este interactiv: puteţi să ne scrieţi pentru a solicita schimbarea scenariului (cu precizarea că n-avem nici o putere asupra deciziilor NATO, UE şi FMI). Ei bine, e momentul să reparăm această discriminare şi să vorbim pe îndelete despre Fluffy.

Fluffy, aşa cum se vede şi din imaginea alăturată (pe care reporterii noştri foarte speciali au reuşit s-o surprindă pe Terasa Anda), este un individ al cărui pedigree se întinde pe o sută de generaţii. Strămoşul său cel mai celebru, Don Rodriguez de Sevilla y Casablanca, era câine de curte (e vorba de Curtea Spaniolă). Pe la 1700, familia a emigrat în Ţara Românească, din motive politice care au rămas confuze. Primul reprezentant de seamă al stirpei pe pământul valah a fost căţelul Şoimu care, se pare, a însoţit oastea lui Tudor. Din păcate, ginta are şi ea o oaie neagră (dacă ni se permite o asemenea bramburealã zoologică, dar - în brambureala generală - ce mai contează?!), pe Vasile, care - lovit de parvoviroză (în limbaj popular: jigodie), se aciuase pe lângă vila unui prim secretar de judeţ.

Toate acestea erau însă istorie, şi Fluffy - un adevărat self-made-dog - se afirmase prin forţe proprii, nu pe bază de copac, fie el şi genealogic.

Ideea de-a se lipi de alde Stănescu nu se dovedise, din nefericire, prea inspirată. Stăpânilor lui, din motive dubioase, le plăcuse cartea şi chiar ăla micu', aşa zărghit cum era, dădea semne în acest sens, încât în casă puteai să dai cu tunul şi nu găseai un „Chappi" sau un „Pedigree". Fluffy mânca deci aceleaşi lucruri ca şi familia Stănescu - şi zău că nu e un motiv să-l invidiem.

În schimb, ce-i drept, nu se plictisea. Stăneştii erau o familie veselă, mereu puşi pe şotii. De pildă, tocmai când Fluffy reflecta la cele de mai sus, o auzi pe Maria exclamând:

- Ce-ar fi să plecăm în concediu?

Un hohot general de râs zgudui micul apartament.

(va urma)

ZIZI

Între campionat, cupele europene și EURO '96

☐ Franța-Polonia 1-1, un rezultat pe placul lui Iordănescu

După cum se știe, bilanțul reprezentantelor noastre în prima [illegible] din cupele europene interclubur[illegible] este mai mult decât nesatisfăcător: trei scoruri albe și o înfrângere (la limită, dar pe teren propriu), ceea ce denotă o ineficacitate îngrijorătoare. Între timp neavând ca puncte de referință decât confruntările din etapa de debut a campionatului Diviziei Naționale, observăm un reviriment la acest capitol. Astfel, **Universitatea Craiova** a dispus cu 4-0 de invincibila (până la partida cu Metz), dar mult prea obosita Ceahlăul Piatra Neamț, **Dinamo** a învins (2-0) pe Oțelul Galați, însă nu a convins, **Petrolul Ploiești** s-a impus cu 4-2 în fața F.C. Brașov, fiind consemnată egalitatea în două rânduri, iar **Steaua** a avut câștig de cauză (2-1) în fața noii promovate, după zece ani de absență, Politehnica Iași. Desigur, au urmat partidele din cea de-a doua etapă de campionat și ne aflăm acum în fața mansei decisive a preliminariilor din competițiile continentale. Misiuni dificile, **Casino Salzburg** și **Wrexham**, de exemplu, având evoluții remarcabile în deplasare și motivații financiare deosebite, iar **Dinamo Minsk** și **Levski Sofia** mizând pe avantajul conferit de calitatea de gazde și pe rezultatele favorabile ale meciurilor din tur. Sperăm totuși că ambasadoarele noastre și-au mai pus la punct formulele de echipă (Petrolul, spre pildă, a experimentat un sistem cu trei vârfuri), că omogenitatea compartimentelor va fi mai vizibilă, ca și abnegația în joc, totul conducând la calificările mult dorite.

Programând ultimele patru runde, sezonul de toamnă redeschide lupta pentru cele 15 locuri calificante la turneul final al **EURO '96**. Din punctul de vedere al reprezentativei României, partida cea mai importantă s-a disputat la Paris, **Franța-Polonia 1-1**, egalitate dorită și de selecționerul **Anghel Iordănescu**, prezent la fața locului. Deși echipa Hexagonului pornea ca favorită prin prisma faptului că era neînvinsă în ultimele 10 întâlniri (4 victorii și 6 remize, golaveraj 13-3), reprezentanții cocoșului galic s-au văzut conduși din min. 35 (a înscris Juskowiak) și, cu toate că polonezii au evoluat din min. 56 în inferioritate numerică, francezii au smuls remiza abia în min. 87 (Djorkaeff), câteva minute mai înainte irosind șansa transformării unui penalty. Cu cele 17 puncte acumulate, România își păstrează poziția de lider în grupa 1, menținând un avans de 6 puncte față de urmăritoarele sale, Franța și Polonia. Să mai menționăm că, pe 6 septembrie, la Katowice, este programată partida Polonia-România.

În aceeași grupă 1, Azerbaidjan-Slovacia 0-1, iar în celelalte: Armenia-Danemarca 0-2 (gr.2), Islanda-Elveția 0-2 (gr.3), Estonia-Lituania 0-1 (gr.4), Norvegia-Cehia 1-1 (gr.5), Letonia-Austria 3-2, Liechtenstein-Portugalia 0-7 (gr.6), Scoția-Grecia 1-0 și Finlanda-Rusia 0-6 (gr.8).

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Premoniția pauperă a lui Sorin Cârțu

La Clubul de Fotbal „Universitatea Craiova" s-a încetățenit un obicei frizând rudimentarul. Așa se face că, înaintea meciurilor-cheie, pe care le susține Universitatea Craiova, diriguitorii clubului, precum și cei ce antrenează echipa de fotbal, fac cele mai fulminante declarații. Din punct de vedere al logicii sportive, acestea nu au nici un suport de susținere.

Un asemenea morb l-a cuprins și pe Sorin Cârțu, antrenorul principal al echipei. Astfel, înaintea meciului cu Dinamo Minsk, acesta a declarat unei părți din presa craioveană că fotbaliștii craioveni vor repurta o victorie fără doar și poate.

Total fals. Declarația antrenorului a fost o aiureală estivală. Craiovenii n-au obținut nici o victorie, și de-abia au reușit un egal tras de păr.

Asemenea premoniții paupere îl pun pe Sorin Cârțu într-o lumină complet nefavorabilă. El știe foarte bine carențele echipei de fotbal Universitatea Craiova. Și-atunci, la ce bun declarații puerile? Nu de alta, dar tribunele stadionului Central au început să devină din ce în ce mai goale.

ION CEACÎRU ■

Replica săptămânii

Lovit evident în pâine după protestele președinților de cluburi în legătură cu contractul de publicitate și televizare a meciurilor la TVR, Ion Becali (Giovani, pentru amici), patronul firmei-parte ISM, băiat cu replică și umor, îi cam ia la palme pe adversari, Cornel Dinu și Gino Iorgulescu. Despre acesta din urmă zice că era „parfumat", ca de obicei (știți 'mneavoastră cum vine vorba asta la români), adăugând: „Cum să televizăm Sportul, când toată țara știa că va câștiga la Piatra Neamț și Constanța? Cine s-ar fi uitat la asemenea meciuri? Poate cel mult ca să spargă televizoarele..."

Dacă ne gândim că Giovani a făcut ceva avere la viața lui, că trăiește chiar în mijlocul fotbalului nostru, putem afirma cu mâna pe inimă că ne aflăm în prezența unui om foarte bine informat. Știe, domnule, ponturile, ce nu s-a pomenit!

Vântul ajutător - dușmanul atleților

În numărul trecut, descriind avatarurile triplu saltistului britanic **Jonathan Edwards**, „împiedicat", de mai multe ori, de vântul ajutător (!), să devină recordman mondial al probei, promiteam să revenim cu această problemă. Așadar, reluăm, măsura neomologării performanțelor supreme în cazul în care vântul bate cu mai mult de 2 m/s a fost luată în [illegible] 1936, intrând în vigoare un an mai târziu. Întrebarea este cât influențează, și la ce valori.

Studiile unor somități în materie au fost începute încă din 1920, primul om de știință care s-a ocupat de problemă fiind laureatul Premiului Nobel, fizicianul englez A.V. Hill. Urmat și de alți specialiști, între care celebrul inginer în aeronautică Jean Creuzé. În urma cercetărilor, au rezultat următoarele estimări, pe probe: **sprint:** 5 cm la 0,5 m/s, 9 cm la 1 m/s, 12 cm la 1,5 m/s, 16 cm la 2 m/s; **lungime:** 5 cm la 0,5 m/s, 10 cm la 1 m/s, 20 cm la 2 m/s; **triplu salt:** dublu față de cifrele de la lungime. Deci, acel fantastic 18,43 m realizat la Villeneuve d'Ascq anul acesta de către Edwards, la 2,4 m/s, ar fi fost, la un vânt regulamentar, apreciază specialiștii, 18,30 m, adică tot record mondial. Și acum, bomba: aceiași specialiști au constatat variații destul de mari (plus-minus 1 m/s) în funcție de locul în care sunt amplasate anemometrele! Ceea ce pune sub semnul întrebării strictețea deciziei luate acum aproape 60 de ani.

Și căreia i-au căzut victimă, de-a lungul timpului, mulți atleți. Iată doar câteva exemple. Cel mai mare nedreptățit se poate considera americanul **Calvin Smith**, care, în 1982, la Karl Marx Stadt, a fost înregistrat pe 100 m în 9"91/100 (vechiul record data de 14 ani și aparținea lui Jim Hines cu 9"95/100). O performanță senzațională în epocă, deci, dar vântul bătea cu... 2,1 m/s! Și, ca să încheiem, iată două performanțe ale lungimiștilor înregistrate în aceeași zi, la Sestriere (în Italia), la altitudine: mai întâi **Heike Drechsler** a sărit 7,63 m, apoi **Mike Powell** - 8,99 m (după o serie incredibilă, cu cea mai „slabă" săritură - din cele șase - de 8,65 m!). Ca[illegible] în alte cazuri, tot vântul a decis: nu sunt rec[illegible] mondiale. E-adevărat însă că rafalele erau de valori ridicate - între 3 și 4,4 m/s.

TEODORA OPREA ■

HERCULE LE CHAT

Model: Codul de Procedură Penală

După cazul Narcis Răducan, care zice că n-a semnat contractul pe 10 ani cu Selena decât la sfârșit, și nu pe fiecare pagină, Federația Română de Fotbal a emis (era să scriu emanat, da' mi-a mai trecut) un ordin, o ordonanță, o chestie, în fine, o circulară acolo, prin care obligă cluburile și jucătorii ca de acum și până în viitorul luminos respectivele acte să aibă apostile pe fiece foaie. Acum, nu ne dăm noi cine știe ce sculă pe bascula de juriști, dar orișicum, ba am mai consultat și niște practicieni înrăiți și ni s-a confirmat faptul că pe contractele cu caracter civil chiar așa se semnează - la coadă. Există însă acte care, obligatoriu, se semnează (n-avem cum evita repetarea, încercați și dumneavoastră și veți vedea) pe fiecare pagină. De-o pildă, actele de cercetare penală, cum ar fi declarațiile inculpatului. Înțelegeți, care va să zică, domniile voastre, cum devine chestia cu măsura federală, de unde s-au inspiratără băieții din nordul capitalei. Știu ei ce știu, cu cine au de-a face, cum ar veni. Probabil de-aia au cooptat prin organe vreo 5 procurori unul și unul, sau judecători supremi, ba de la Curtea de Conturi, ba de la Curtea Supremă, ba de la Procuratura Capitalei. Vă încumetați la vreo reclamație, apropo?

Și la pensie, domnule?

Cârcotași, ca tot românul, care, pe deasupra, mai e și imparțial, adică ține ghină la toată lumea, ziariștii s-au bucurat că în sfârșit profesionistul numărul 1 la capitolul „șef de delegații", Alexandru Mogoș, a fost scos în penzie din postul de secretar al Comitetului Olimpic Român, că depășise de multișor vârsta. Au mai existat unii, ce-i drept, mai puțini (printre care ne numărăm și noi), care, tot așa, s-au bucurat, dar din alte motive: anume, că mai are omul timp să se odihnească, prea îl chinuiau pe bietul bunicuț prin cele avioane, nu mai prididea să-și schimbe rufele, cum venea, de exemplu, de la Birmingham cu gimnastele, hop la Melbourne cu halterofilii, n-apuca să-și vină în fire, pac la Tokio. Ei bine, ne-am bucurat degeaba, nici la pensie nu-l lasă răii ăștia în pace, deunăzi văzându-l noi aburcându-se în avionul de Duisburg, ca șef al caiaciștilor și canoiștilor. Ce-aveți, bre, cu el, de-l trambalați în halul ăsta?

Dl. Petre Paul Teodorescu, celebru yoghin, afirmă:

„Există reîncarnare! Este singura cale pentru evoluția ființei umane."

☐ Comunicările din lumea de dincolo i-au fost făcute de către propriul său înger păzitor

Dl. **Petre Paul Teodorescu** se bucură, în cercul cunoscătorilor, de renumele unui excelent profesor de yoga. Anii îndelungați de studii aprofundate ale unor valoroase lucrări rare, metodele oculte de cunoaștere și spiritul său veșnic neliniștit i-au creat o aură de înțelept deținător de taine existențiale. În preajma sa, te cuprinde o stare de pace deplină, antipatiile, de orice natură, dispar fără urmă și realizezi că, de fapt, singurul lucru care capătă pondere este acela de a deveni capabil să gândești cu propriul tău cap, să devii stăpânul mentalului tău. Astfel, trecerea ta pe Pământ va conta ca experiență acumulată în lumea de... dincolo.

Legătura cu lumea spiritelor nu este un păcat

- Dle profesor, de când vă preocupă fața nevăzută a lumii?

- Din copilărie, m-am simțit atras de așa-numita cunoaștere ocultă. Pe la 12 ani, am citit niște lucrări scrise de Nicolau de la Câmpina, în fapt, **Constantin K. Nicolau.** Acesta era un oarecare speculant pe linie de elemente legate de ocultism, de fenomene paranormale și editase, la propria sa editură, în exclusivitate, trei cărți: **Influența personală, Spiritism și viața de dincolo de moarte** și **Despre magie.** Citindu-le, am început să mă interesez de magie, de practicile magice. Erau date, acolo, și elemente destul de periculoase. La un moment dat, în dorința mea de a căpăta puteri excepționale, am făcut o ședință, aprinzând lumânări, așa cum era indicat, cu scopul de a reuși o evocare, pe linie magică. Am început, deci, să citesc, cu voce tare, o chemare a Forței Infernale. În acel moment, am simțit o repulsie atât de puternică încât am stins lumânările și, de atunci, nu m-am mai ocupat de practicile magice. Magia m-a interesat numai ca obiect de studiu.

- Totuși, cum s-a concretizat pasiunea dv. pentru lumea de dincolo?

- Lumea spiritelor m-a fascinat atât de puternic încât am început să mă ocup, serios, de spiritism. În acest domeniu, am realizat o experiență foarte bogată și am primit multe cunoștințe.

- Cum ați început?

- Prin metode ultracunoscute: planșetă, masă, pahare. Ulterior, în urma indicațiilor primite, am trecut pe un alt sistem de comunicare cu ajutorul unui mediu excelent pe care l-am avut. Acesta, fără a cădea în transă, realiza o apropiere de lumea de dincolo. Își punea o cruce pe frunte, o bandă neagră pe ochi și intra în legătură cu diferite spirite.

Crucea aceasta o primisem de la un unchi de-al meu, om foarte credincios, stareț al mănăstirii Căldărușani care ajunsese, la Muntele Athos, la gradul călugăresc de arhimandrit. Dânsul mi-a dăruit multe alte bunuri de înaltă spiritualitate și multă cunoaștere.

- Domnia sa, ca înaltă față bisericească, nu considera comunicarea cu lumea spiritelor un păcat?

- În discuțiile cu el, la vremea aceea, avusesem grijă să... ocolesc subiectul. Eu sunt un om foarte credincios, toată viața am fost, nu m-am îndoit niciodată. Numai că, studiind și Evanghelia Sfântului Toma ca și alte scrieri așa-numite apocrife, dar legate tot de creștinism, m-am convins că există reîncarnare.

Îngerii păzitori sunt oameni extrem de evoluați

- Deci, dv. credeți în reîncarnare?

- Sigur că da! Există reîncarnare și consider că este calea cea mai importantă pentru evoluția ființei umane. Altfel, nu poți explica evoluția omului ca ființă tot mai înaltă spiritual, decât ca experiență prin reîncarnare.

- Revenind la experiențele cu lumea spiritelor...

- Da. Primele legături, încă de la planșetă, au fost stabilite cu îngerul păzitor. De fapt, eram trei tineri preocupați de astfel de probleme. Unul dintre noi era chiar mediul despre care v-am relatat. Chiar de la început, ne-au fost comunicați toți cei trei îngeri păzitori.

- Extrem de rar se întâmplă astfel de comunicări... Cum "arată" un înger păzitor?

- Contrar a ceea ce se crede, îngerii păzitori nu sunt altceva decât... oameni, ajunși pe înalte trepte de spiritualitate, atât de evoluați încât nu mai au obligația să se reîncarneze. Îngerul meu păzitor este un francez, să zicem, luând ca bază ultima încarnare. Se numea **Alois de Chivausens** și a trăit până după 1900. Poate că știți că spiritele superioare care nu mai au obligația să se reîncarneze pot, totuși, prin voia lor să revină în încarnări care să fie de ajutor pentru oameni, adică, iau parte la evoluție cu toată puterea și cu toate cunoștințele lor, așa ca oamenii să înainteze. Creează uneori grupuri și activează sub toate formele posibile pentru neutralizarea răului și promovarea binelui și a cunoștințelor superioare care să determine acțiuni din partea oamenilor și unirea lor ca să realizeze o înaintare efectivă către obiectivele divine, obiectivele cristice.

- Din această perspectivă, cine a fost Iisus Christos?

- Iisus Christos a fost o Divinitate ce atinsese o poziție atât de înaltă încât nici nu ne putem închipui om să ajungă, vreodată, atât de sus. El a avut forța de a aduce pe mulți la nivelul său. De aceea, spunea mereu "Fraților", adică fiii aceluiași Tată. Este prea mult de spus... Voi reveni, altădată...

- Atunci, să revenim cu discuția la îngerii păzitori...

- Așa. Dar, tot mai fac o... paranteză. Ultima mea existență a fost în Anglia, ca lord ce a decedat în jurul anilor 1880. Am avut, atunci, o viață destul de lungă, spre 90 de ani. Anterior acestei existențe am fost francez și atunci l-am cunoscut pe cel ce avea să-mi devină înger păzitor. De fapt, **Alois de Chivausens,** ajuns în poziția sa superioară, m-a descoperit în actuala existență și a făcut schimb cu îngerul păzitor, dorind să se ocupe el de mine. El era, adică este, extrem de dotat și cunoscător în toate domeniile. Natural, că rămâne un luptător împotriva răului sub toate aspectele și a necunoașterii. Pentru mediu, pe atunci foarte tânărul **Iorgu Motoran,** îngerul păzitor a fost o fată ce a trăit în Egipt, a evoluat mult, ultima ei existență fiind în Franța, pe la anii 1000 și se numea Amelia. Ea a cunoscut creștinismul încă înainte de apariția lui și în Egipt a fost crucificată. Cât a trăit în Franța, s-a dezvoltat tot pe linie creștină și a ajutat foarte mult la evoluție fără a se evidenția oficial.

Cel de-al treilea din grupul nostru a fost medic. De fapt, el și-a ales această meserie la îndemnul celor de dincolo, pentru că, în existența anterioară, fusese tot medic. În această viață, l-au pasionat medicina și filologia. Cunoștea foarte multe limbi străine și le cerceta pe cele orientale. Îngerul lui păzitor era un fost preot român, din Moldova, foarte credincios și de o bunătate excepțională, creștin care a avut mult de suferit. Când venea, îi simțeai bunătatea, iubirea din plin.

- Aveați deplină încredere în cei de dincolo, mai ales că, spuneți, contactul cu ei v-a influențat cunoașterea ocultă?

- Da, în cei trei, da. Nici nu am mai chemat alte spirite. Oricum, cunoașterea ezoterică nu se dă oricui, oricând, ci numai celor care prezintă garanția că vor folosi cele aflate în scop pozitiv, altfel cunoștințele pot deveni foarte periculoase. Persoana nu-și va folosi, niciodată, influența personală pentru a face rău. Este interzis!

Infernul există! El reprezintă inventarul dureros al răului săvârșit în întreaga suită de existențe

- Ce se întâmplă când un om trece dincolo, ce zestre duce cu el?

- Omul obișnuit trece dincolo, prin moarte, cu tot ce a realizat el în cadrul existenței respective, asta are cea mai mare importanță, fiind baza. O influență puternică, ce contribuie la crearea bazei, o are suita de existențe pe care le-a avut, pierdute în marea depărtare a trecutului lui. Aceasta este zestrea lui. După moarte intervine, simbolic, ceea ce, de obicei, se înțelege prin Rai și Iad. El începe să-și analizeze viața și factorul superior din ființa lui, pentru că fiecare are și așa ceva, dacă nu respinge, dacă nu e pe poziția de demon, își dă seama, în mod "vizibil", de tot ce a făcut rău. Trebuie să se purifice de tot ceea ce reprezintă negativ în existența lui, adică în întreaga suită de existențe. **Acest inventar poate fi extrem de dureros, adevăratul Infern.** De mare ajutor, pentru a scăpa de rău, este credința, sunt rugăciunile. Pentru a înlătura, însă, tot răul, trebuie să revii pe Pământ. De pe această nouă poziție trebuie să faci fapte bune și, printr-o atitudine superioară, să reușești neutralizarea tuturor elementelor greșite."

Despre cum animă spiritul o ființă umană, cum te încarnezi, cum îți alegi părinții, ce este karma, ce diferență există între soartă și destin, cum ia naștere o karmă, vom vorbi într-un episod viitor.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Ultima oră: TABĂRA se mută-n Bărăgan !

Biblioteca municipală

Deținut politic la 16 ani

pag. 7

Ioan Seicean, 57 de ani, consilier local în Mediaș.

Nr. 35 ● 30 august - 5 septembrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A. | Președinte - director general GEORGE ARION | Redactor șef Răzvan Dumitrescu

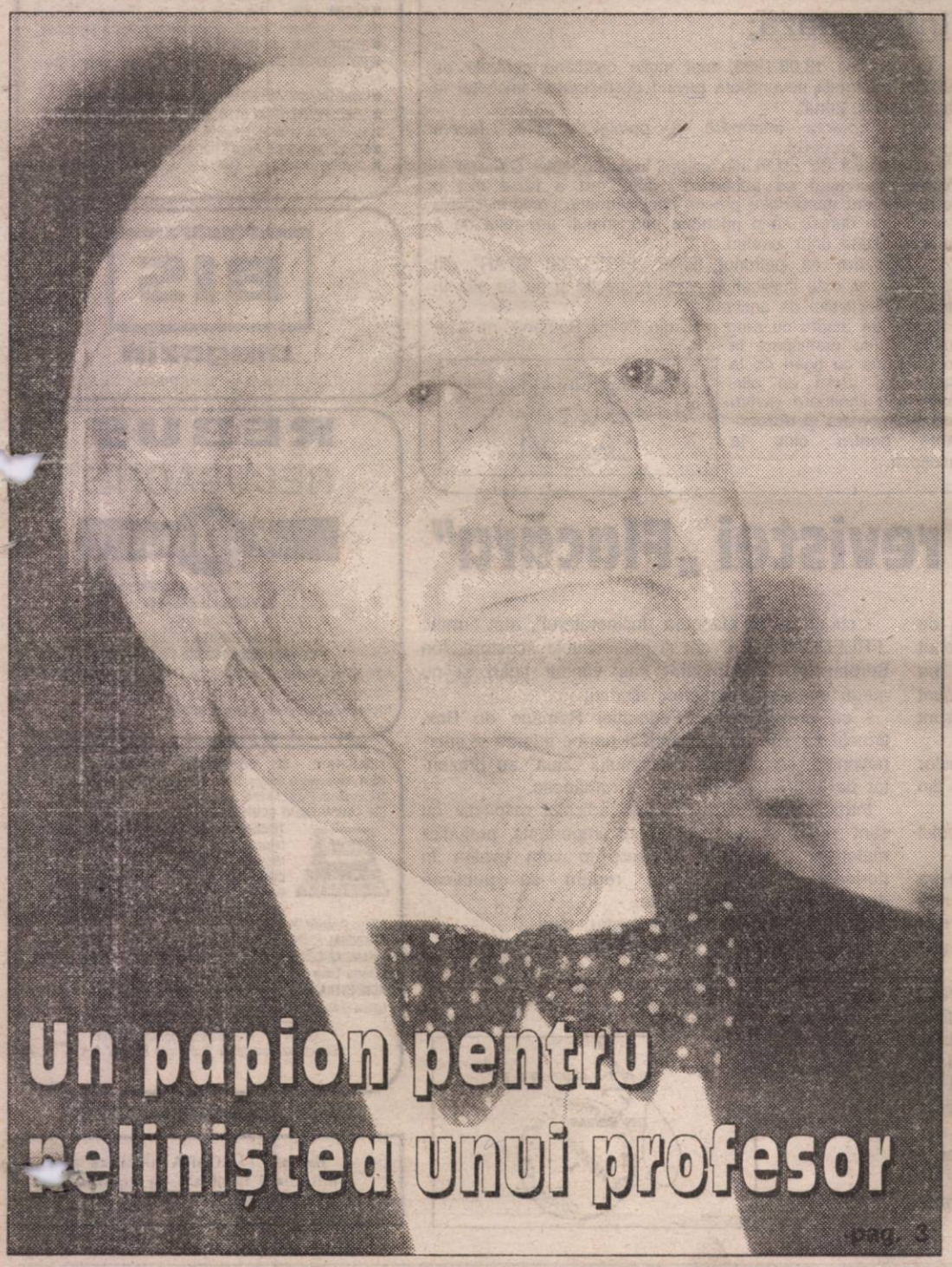

Un papion pentru neliniștea unui profesor

pag. 3

Dosar
Filierele traficului de copii
■ Este implicat un fost agent FBI
pag. 5

Reporter special
O salvare pentru... Salvare
pag. 8

Stare critică
Cum să nu poți cumpăra o casă
■ Ordonanța nr. 19 - o păcăleală de zile mari
pag. 9

Serial
La noi, nici câinii n-au pace
■ Record: după Dragodan, o cățea fată 500 de pui !!!
pag. 6

Divertisment
Autografe
Radio - Contact
pag. 14

TELE abc

MAȘINA DE SCRIS
oferă în continuare premiul de un milion de lei
pag. 12-13

FREEDOM STAR GROUP
CONSTANTA - ROMANIA

Grupul de firme FREEDOM STAR

Ion Şerban, preşedintele grupului de firme „FREEDOM STAR"

Serviciul Relaţii Publice şi Presă al Inspectoratului General al Poliţiei

Informează:

În ziua de 18.08.1995, mai multe cotidiane centrale au publicat informaţii neverificate privind desfăşurarea anchetei în cazul „Incineratorul".

Pentru corecta informare a opiniei publice, facem următoarele precizări.

1. Colectivul de ofiţeri din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei, desemnat să ancheteze cazul, nu a făcut nici o declaraţie sau destăinuire presei, deci afirmaţia conform căreia „surse care doresc să-şi păstreze anonimatul" are rolul de a da credibilitate unor zvonuri.

2. Precizăm că patronul firmei „FREEDOM STAR" din Constanţa nu este implicat în cazul respectiv şi nu se află în atenţia colectivului de anchetă.

3. Nici un „cadru cu rang înalt din Poliţia Română" nu este suspectat de participare la contrabanda cu ţigări de la Constanţa, astfel de afirmaţii fiind jignitoare pentru instituţia noastră şi dezonorante pentru cine le lansează.

Lt.col.

Către redacţia revistei „Flacăra"

În cotidianul naţional „Ziua" nr. 357 din data de 18.08.1995 a fost publicat articolul „A început vânătoarea miliardarului Ion Şerban" în care, pe baza unor zvonuri şi informaţii neverificate, sunt inserate mai multe acuzaţii foarte grave, care sunt nereale şi dezinformează opinia publică.

Articolul poate aduce prejudicii mari firmelor „FREEDOM STAR", în cadrul relaţiilor de afaceri din ţară şi în străinătate.

La zvonurile publicate de către „Ziua", în articolul respectiv vă comunicăm următoarele:

- firmele „FREEDOM STAR" au fost controlate pe diferite domenii, aşa cum sunt efectuate asemenea verificări la toţi agenţii economici, însă nu este real că în prezent avem un control de anvergură, aşa cum s-a menţionat;
- pe baza unor contracte, firmele noastre livrează la mai multe combinate metalurgice din ţară cantităţi importante de fier vechi şi cunoscând foarte bine reglementările legale nu am exportat fier vechi şi nu am exportat minereuri, iar cu privire la exportul de aceste materii prime, nici România nu a făcut asemenea operaţiuni;
- firmele noastre, recent, au început efectuarea unor operaţiuni în Ucraina, care sunt în curs de derulare şi nu se poate vorbi de pierderi înregistrate;
- cu privire la afacerea „Incineratorul", atât firmele „FREEDOM STAR" cât şi preşedintele acestora, Ion Şerban, nu a cumpărat sau vândut ţigări şi nu ne-au interesat asemenea afaceri;
- ca preşedinte al Federaţiei Române de Box, firmele noastre au sponsorizat turnee interne şi internaţionale, iar paginile cotidianului „Ziua" au prezentat pe larg succesele boxului românesc.

Întrucât toate aspectele din articolul respectiv nu sunt reale şi ne pot aduce importante prejudicii materiale şi morale, pe care le vom evalua în perioada următoare, vă rugăm să publicaţi dezmințirea acestor aspecte.

Vă stăm la dispoziţie pentru clarificarea tuturor aspectelor pe care le doriţi.

PREŞEDINTE
ION ŞERBAN
GRUP FIRME FREEDOM STAR CONSTANŢA

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administraţie:
Preşedinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate şi suplimente speciale:
MIHAI SĂNDOIU
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Muşat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu intericarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, Bucureşti
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, Bucureşti.

Flacăra

Redactor şef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacţie:
ADRIAN PETRESCU
Telefon: (2559)
- **POLITICĂ** (2560) - Marian Ghiţeanu, Roxana Stancu
- **EXTERNE** (2560) - Ion D. Goia, Ştefan Nicolae
- **SOCIAL** (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ştefanovici
- **SPORT** (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu
- **FOTOREPORTERI** (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniţă
- **CORESPONDENŢI ÎN ŢARĂ:** Paşcu Balaci, Ion Ceacâru
- **CORESPONDENŢI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănjală (SUA)
- **SECRETARIAT DE REDACŢIE** (1453) - Crina Gorgoi
- **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Angela Ştefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor şef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY

Director publicaţii de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori şefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ştefan Alexandrescu, Gheorghe Braşoveanu, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefoane: (2036) director, (1457) redacţie

PUBLICITATE ŞI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcuşanu**, Dragoş Baltă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ŞEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chiţulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen Maţotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Şerban, Marian Anton
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL (2128): **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florenţa Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; (2600): Liliana Creţu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicaţiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: **ROMÂNIA LIBERĂ**

Revista FLACĂRA utilizează informaţii furnizate de agenţia MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Dar utilajele?

Un copil de 18 luni dintr-un orășel american cade într-un puț cu o circumferință de 20 de cm. E alertată poliția, intervin pompierii, medicii. Se strâng, bineînțeles, reporterii de radio și televiziune care relatează, în direct, cum se desfășoară operațiunile de salvare. Vin specialiști, se aduc utilaje performante, capabile să străpungă roci dure. Desigur, așa cum se întâmplă în astfel de ocazii, se adună și gură-cască și încurcă-lume; alții însă oferă soluții ingenioase și sunt de un ajutor real. Dacă am vorbi numai de femeia care încearcă să-i liniștească pe cei doi părinți înnebuniți ne-am da încă o dată seama ce important este să nu fii singur când ți se întâmplă o nenorocire. Iar colectivitatea americană este extrem de sensibilă ori de câte ori i se petrece ceva neplăcut vreunui membru de-al ei. În final, după mai multe peripeții, din fericire fetița scapă și opinia publică răsuflă ușurată.

Cam acesta este subiectul filmului *Salvare spectaculoasă* pe care l-am urmărit recent la televizor, fără prea mare interes. O realizare nepretențioasă, dar care, pornind de la un caz real, îl istorisește palpitant și, pe alocuri, cu emoție, pledând pentru solidaritate umană.

În încăperea unde am văzut filmul se aflau mai mulți care au privit cu coada ochiului la această peliculă. La sfârșit, o oarecare emoție pusese totuși stăpânire pe noi și ne-a lăsat câteva clipe pe gânduri. Tăcerea a fost însă întreruptă de întrebările neașteptate ale cuiva: „Dacă povestea s-ar fi petrecut la noi, oare ce s-ar fi întâmplat? Fetița ar mai fi scăpat cu viață?"

„Cum adică", a sărit indignat altcineva, „vrei să spui că la noi oamenii nu se ajută unii pe alții la greu? Că noi am sta cu mâinile încrucișate dacă un copil s-ar afla la ananghie? Că n-ar sări imediat polițiști, doctori? Ce? La noi nu s-ar găsi specialiști care să descopere soluții de salvare? Cum adică? Noi avem inimi de piatră?"

„N-am pus la îndoială capacitatea pe care o avem de a vibra la suferințele semenilor noștri", a venit răspunsul. „Dimpotrivă, uneori ne înduioșăm prea lesne. Dar de unde, Dumnezeule mare, într-un caz similar cu cel din orășelul american, am lua noi utilajele acelea sofisticate? Și chiar dacă le-am avea, cât ar dura până s-ar obține aprobarea de a le folosi într-un alt scop și cum le-ai transporta sute de kilometri?"

Președinții nu ies la pensie

☐ Dar, datorită unei inițiative legislative a dlui Adrian Severin, Ion Iliescu și succesorii săi se vor bucura de imunitate pe viață

După expirarea mandatului, președintele României va deveni automat membru al Curții Constituționale. Unii analiști politici se întreabă dacă nu cumva această inițiativă reprezintă un prim pas de apropiere făcut de P.D. către președintele Ion Iliescu. Adică, la alegerile de anul viitor, P.D. ar putea renunța la un candidat propriu la președinție în cazul realizării unui pact politic cu actualul președinte. În acest fel, șansele partidului dlui Petre Roman de a câștiga alegerile ar crește, în condițiile în care P.D.S.R. se compromite tot mai mult.

Vă prezentăm mai jos opinia dlui deputat Adrian Severin în legătură cu aceste interpretări. Împreună cu senatorul Cristian Dumitrescu, dânsul a vizitat timp de aproape cinci zile numeroase localități rurale și urbane din județul Suceava. „Drept să vă spun, mă surprinde această interpretare. În orice caz, nu aceasta a fost intenția noastră sau a mea. Nu este vorba aici nici de a ne apropia, nici de a ne îndepărta de dl președinte Iliescu. Rămânem tot atât de aproape sau de departe precum suntem acum.

Noi considerăm însă că dl președinte Iliescu urmează să epuizeze peste un an cel de-al doilea mandat al său și, în aceste împrejurări, dânsul nu mai poate candida. Or, ce se întâmplă cu foștii și viitorii președinți ai României nu este o problemă care-i interesează numai pe aceștia, ci pe întreaga națiune română. O persoană care a deținut o asemenea funcție de șef al statului nu mai este niciodată o persoană particulară. Președinții nu se pensionează în sensul comun al cuvântului. Într-un fel sau altul rămân până la capătul vieții persoane publice. În asemenea împrejurări este absolut normal să ne gândim ce se întâmplă, nu cu dl Iliescu ca persoană, ci cu toți președinții care-și vor epuiza mandatul.

În al doilea rând, chiar și aceia care socotesc că ar mai putea candida o dată dl Iliescu, dacă n-au măsluit cumva alegerile, trebuie să-și imagineze că s-ar putea să nu mai câștige. Dacă ar fi să mă gândesc numai la ceea ce am auzit de la locuitorii județului Suceava, ar rezulta că dânsul nu mai are nici o șansă să câștige. Față de această situație trebuie să ne gândim ce se întâmplă cu un președinte care nu mai poate să câștige un nou mandat. Această preocupare nu este nouă în lume și în istorie. În toate țările civilizate, cu o democrație consolidată, există o legislație de acest tip și ea mai are și un alt merit: îi descurajează pe cei vizați de a se mai crampona de scaunul pe care-l ocupă. Și un om cu funcție înaltă care nu se cramponează de scaunul lui își îndeplinește mai bine misiunea decât unul care este obsedat, timorat de ideea că din șef de stat va ajunge șomer.

A consemnat
CONSTANTIN SEVERIN ■

Un papion pentru neliniștea lui Constantinescu

● Dacă electoratul mă consideră o alternativă, sunt gata să accept să candidez la președinție ● Dacă CDR ar avea mai mulți candidați - ar crește și șansele de a câștiga alegerile ● Eu aș atrage voturi pe care dl Constantinescu nu le poate obține ● Nu este obligatoriu ca dl Constantinescu să fie reales la anul președinte al CDR ● Cred că trebuie să alegem un candidat capabil să câștige

Ion Rațiu nu este încă hotărât să candideze la alegerile prezidențiale din 1996. Dar nici nu exclude această posibilitate. „Oriunde mă duc în țară lumea îmi cere în mod explicit să candidez la președinție. Dacă electoratul mă consideră o alternativă, sunt gata să accept această sarcină temerară", ne spune Rațiu. Problema principală o constituie Protocolul Convenției Democratice în care se spune că președintele acestei alianțe este automat și unicul candidat la președinție. De asemenea, un semn de întrebare îl constituie și poziția pe care o va avea PNȚCD. Ion Rațiu nu are de gând să încalce hotărârile partidului său, dar consideră că lucrurile sunt în mișcare. Atât în Convenția Democratică, cât și în PNȚCD. Cu atât mai mult cu cât în PNȚCD nici nu s-a luat în discuție această chestiune. Deci, așteptați ca PNȚCD să decidă? „Nu aștept nimic. În momentul de față mă duc în țară acolo unde sunt chemat, vorbesc despre situația economică și politică din România, critic regimul actual și spun tuturor celor care mă ascultă că a sosit timpul să înlăturăm puterea actuală".

Ion Rațiu este de părere că o candidatură a sa la președinție ar fi în avantajul Convenției Democratice. „Nu văd de ce nu s-ar accepta candidatura mea. Este clar că dacă CDR va avea mai mulți candidați, vor crește și șansele de a câștiga alegerile. Eu aș atrage voturi pe care dl Constantinescu nu le poate obține. Evident, dacă dl Constantinescu ar intra în turul doi, voturile mele ar merge automat la el. Asta, firește, numai dacă dl Constantinescu va fi menținut candidat al Convenției Democratice, fiindcă chestiunea nu e tranșată. Nu e obligatoriu ca la anul să fie reales președinte al CDR."

ROXANA STANCU ■

Puls

Care milion, care privatizare?

De o bună bucată de vreme stau şi privesc la modul în care se derulează operaţiunea „Omul şi cuponul". Marea privatizare, adică. Primele date nu sunt deloc încurajatoare. Presa semnala pe larg lipsa de interes a cetăţenilor pentru hârtiile de un milion fictiv puse în circulaţie de imaginaţia celor ce compun actualul Guvern al României. Executivul nu poate spune că n-a fost prevenit în legătură cu această posibilitate din moment ce presa, aproape fără excepţie, a semnalat constant şi la timp viciile „Legii de accelerare a privatizării". Doar cotidianul guvernamental intitulat cu tupeu şi obrăznicie „Vocea României" nu prididea să-i laude pe cârmacii momentului. Încă de pe vremea când „accelerarea privatizării" se plimba în ritm de mocăniţă prin Parlament, revista noastră atrăgea atenţia că principalul motiv invocat de guvern pentru a justifica operaţiunea cu pricina, nu stă în picioare. Era vorba despre carnetele de certificate care, potrivit actualei puteri, ar fi fost înstrăinate cu milioanele de către populaţie. Ceea ce conduce la grave inechităţi - spuneau miniştrii cabinetului Văcăroiu. Las la o parte faptul că până şi sondajele de opinie efectuate de IRSOP infirmau această ipoteză, arătând că mai puţin de 7% din totalul certificatelor cu pricina au fost tranzacţionate. Să privim doar la ceea ce s-a întâmplat din momentul în care puterea a imaginat această lege şi până acum.

În primul rând s-a pierdut aproape un an cu discuţiile din Parlament. În acest timp se putea privatiza masiv cu vechea formulă, evident cu o condiţie: să existe voinţă politică. Acum, când legea guvernamentală a intrat în acţiune se constată lipsa de apetit a cetăţeanului pentru cupon. Mircea Coşea evoca posibilitatea prelungirii intervalului de timp alocat ridicării acestor hârtiuţe. Deci, din nou pierdere de timp. Va urma apoi subscrierea. Din nou birocraţie, din nou necunoaştere, din nou neîncredere. Deci, bulibăşeală. Deci, timpul trece... Cineva ar putea spune că publicitatea defectuoasă făcută celebrului cupon este de vină. Nimic mai fals, în România se vorbeşte de mai bine de cinci ani despre privatizare şi s-ar putea ca din această cauză lumea să se fi plictisit. Aşa se întâmplă de regulă atunci când vorbele nu sunt urmate de fapte. Spune o zicală: „Vorbă multă, sărăcia omului" (vă simţiţi cumva bogaţi, stimaţi cititori?). Consecinţele negative vor continua. Cei ce nu-şi vor lua cupoanele nu vor participa la privatizare. De ridicat, n-au motive mai multe decât în situaţia vechilor certificate. În definitiv, cuponul nici măcar nu poţi să-l vinzi. Cu vechea metodă se putea face privatizare în condiţii mai bune. Cine n-a avut încredere în certificatele de atunci le-a vândut şi s-a ales cu puţin, dar cu ceva. Cine a avut încredere le-a cumpărat şi ar fi putut participa cu şanse mai mari la acest proces. Acesta este jocul pieţei. Un joc pe care guvernanţii n-au fost dispuşi să-l accepte.

În timp ce noi pierdem timp preţios, foştii colegi de la CAER fac progrese. Competiţia pentru integrarea în UE este acerbă. În timp ce vecinii noştri urcă, la noi declinul continuă. Numai Văcăroiu săracu' ne spune că totul merge bine. Nu cred că cei din executiv n-au anticipat efectele negative pe care presa le-a semnalat. Au dorit însă să facă o mică şmecherie de campanie electorală: să dea milionul, dar de fapt să nu-l dea, dar să obţină voturi cu această fată morgană. Pentru ei, interesele României nu au prea mare valoare. Scaunul contează.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

P.S. Se spune că Văcăroiu a decis să-şi depună cuponul la o întreprindere neprofitabilă în momentul de faţă, „dar totuşi de perspectivă" - după cum s-a exprimat el.

Stimaţi cititori, vă dau un sfat. Nu-l urmaţi pe acest om, crezând că l-aţi prins pe Dumnezeu de picior. Mai bine duceţi hârtiuţa acolo unde vă îndeamnă inima, căci vă îndeamnă mai bine decât pe această biată fiinţă ajunsă să poarte o pălărie mult prea mare pentru măsura cu care a fost croit.

O analiză şocantă, de la un cititor fidel

„Suntem în dictatură !"

Am aşezat între ghilimele propoziţia din titlul acestor însemnări, pentru că ea nu-mi aparţine. Am auzit-o rostită de altcineva. Examinându-i însă pe-ndelete conţinutul (chiar dacă exprimarea şchioapătă niţel...), am ajuns la concluzia că prietenul meu are dreptate. În ciuda frazelor sforăitoare ale reprezentanţilor Puterii (rostite de la tribuna Parlamentului, la şedinţele Guvernului, în conferinţele de presă ale Preşedinţiei), cu privire la înaintarea viguroasă a României spre democraţie şi economia de piaţă, realitatea ne dezvăluie zi de zi, ceas de ceas, tendinţe contrare. Adică România face cale-ntoarsă de la firava democraţie câştigată prin grele jertfe în decembrie 1989 spre totalitarism.

„Istoria se repetă". E o propoziţie banală (pe care am folosit-o şi eu în titlul unui articol publicat în „România literară" în urmă cu trei ani), dar dureros de adevărată. Nici Nicolae Ceauşescu nu şi-a instaurat dictatura totală a anilor '80 dintr-o dată, ci treptat. Prin 1968-69, mulţi (printre care mă număram şi eu) mai credeam într-o liberalizare continuă a regimului, datorită unor gesturi „spectaculare" ale secretarului general. Cât de dezamăgiţi aveam să fim prin '74-'75, asta e altă problemă.

Aşadar... să vedem faptele. Începem cu instituţiile supreme ale statului de drept.

Legislativul - un simplu paravan

Parlamentul se află într-un perpetuu vot de încredere. Adică orice proiect de lege venit de la Executiv, indiferent cât de nociv ar fi pentru ţară, e votat fără crâcnire de către deputaţii şi senatorii din coaliţia guvernamentală. Mai schimbă eventual câte o virgulă sau câte o expresie lipsită de semnificaţie. Oricine e în stare să înţeleagă votul compact al majorităţii când este vorba de a salva guvernul pe care această majoritate şi l-a format. Acela e vot de încredere sau vot împotriva unei moţiuni de neîncredere introduse de către opoziţie. Dar obedienţa totală faţă de Executiv demonstrează altceva: că parlamentarii majoritari nu reprezintă segmentul de electorat care i-a votat (şi cu atât mai puţin naţiunea însăşi, în totalitatea ei), ci exclusiv partidul ce i-a înscris pe listele electorale, respectiv voinţa liderilor acelui partid. În cazul nostru concret..., mi se pare limpede că proiectele de legi întocmite de Guvern trec, înainte de a ajunge în Parlament, pe la Cotroceni, pentru avizare. Deputaţii şi senatorii majoritari ştiu asta. Şi atunci cum să voteze contra? Să-l înfrunte pe Conducător? Să-şi rişte mandatul? Dar în acest fel, Parlamentul nu mai e parlament. E un surogat, un paravan, în dosul căruia se plămădeşte încet, dar sigur, regimul totalitar. Separarea puterilor în stat - principiu suprem pentru orice stat democratic? Separarea a ce, dacă tocmai puterea primă, Parlamentul, nu mai există?

Şeful statului uzează de prerogative pe care nu le are!

Fiind România o republică prezidenţială, Constituţia acordă şefului statului prerogative foarte largi. Cu toate acestea, domnul Ion Iliescu nu este mulţumit. Domnia-sa ţine mai mult la prerogativele pe care... nu le are: vizitează întreprinderi industriale şi unităţi agricole, instituţii bugetare, şcoli şi universităţi. Peste tot i se dau rapoarte („este informat", ca să schimbe puţin limbajul), iar dumnealui dă „îndrumări", îşi exprimă „gânduri şi opţiuni"; se întâlneşte cu prefecţi, subprefecţi, directori de regii autonome şi iarăşi dă indicaţii; sugerează justiţiei cum ar trebui să se comporte în cutare sau cutare circumstanţă; se pregăteşte să legifereze o strategie economico-socială cu aplicabilitate imperativă până în anul 2000, iar în unele sectoare, până în 2020; participă la sesiuni solemne ale Academiei Române, spre a exprima punctul de vedere „oficial" în legătură cu diverse evenimente istorice importante: Unirea din 1859, actul de la 23 august 1944 etc. Ce putem spune la toate acestea? Că întreprinderile economice sunt subordonate ministerelor şi F.P.S.? Că prefecţii sunt subordonaţi Guvernului şi nu Preşedintelui? Că justiţia, într-un stat de drept, este total independentă şi că ea nu se supune decât legii? Că într-un stat de drept, un preşedinte poate alcătui programe valabile numai pentru intervalul de timp pentru care a fost ales? Referindu-se la cazul nostru concret, îl întrebăm pe domnul Ion Iliescu ce va face dacă în 1996 va ajunge la guvernare actuala opoziţie? O va obliga dumnealui să-şi însuşească strategia economico-socială iliesciană (până în anii 2000 sau 2020) şi să renunţe la propriul program de guvernare? Să mai spunem că domnul Ion Iliescu şi oricare alt demnitar ar trebui să se ducă la sesiunile ştiinţifice ale Academiei spre a **învăţa** istoria de la specialiştii autentici şi nu spre a-i „învăţa" dumnealor pe istorici „cum să privească" diversele evenimente din istoria noastră naţională?

Ordonanţe, ordonanţe, ordonanţe...

Guvernul, în loc să-şi exercite prerogativele sale executive, de conducere generală a treburilor statului, e preocupat mai mult de ce face sau nu face Parlamentul, emite ordonanţe peste ordonanţe, deci acte cu putere de lege (un fel de „decrete" ale defunctului Consiliu de Stat), încalcă autonomia locală prin demiterea discreţionară a unor primari şi consilieri indezirabili (aleşi prin sufragiu direct), hotărăşte în ce sat să se introducă gazul metan şi în ce oraş să se schimbe conductele de canalizare, continuă să pună în aplicare o ordonanţă declarată neconstituţională de către Curtea Constituţională... Ministrul de interne se laudă la TV că într-o singură zi poliţia capitalei a legitimat peste 25.000 de cetăţeni şi a percheziţionat peste 5.000 de autoturisme. Oare să nu-şi dea seama domnul Doru Ioan Tărăcilă, jurist de profesie, că aceasta înseamnă tot atâtea încălcări ale Constituţiei, care conţine prevederi clare referitoare la inviolabilitatea persoanei şi a domiciliului (când te afli în voiaj, automobilul este tot un domiciliu). Sigur, în caz de forţă majoră (crime, jafuri etc.) se poate recurge, se-nţelege, cu acordul cetăţeanului sau cu mandat de la Parchet, la legitimări şi percheziţii. În sfârşit, să nu uităm că diverse servicii secrete au început să urmărească pe intelectualii indezirabili, pe cei care scriu frecvent şi incisiv articole critice la adresa Puterii.

Pregătindu-mă să închei, voi face observaţia că toate aceste lucruri se petrec pe un fond de democratizare a întregii Europe centrale şi de est, adică într-un context politic favorabil **extinderii** democraţiei şi nu restrângerii ei. E trist că la noi se întâmplă aşa. Şi e trist că nu ne îngrijorăm mai mult în faţa unor atari fenomene. Neîndoielnic, cu astfel de practici nu vom putea intra nici în Uniunea Europeană şi nici în NATO. Dar oare vrem cu adevărat să intrăm în cele două organisme sau numai intonăm cântece la modă? Sau sperăm să-i păcălim pe occidentali, „zicând ca ei şi făcând ca noi?" Speranţe deşarte! Între timp, în casele noastre, o dată cu sărăcia endemică, intră din nou frica.

VICTOR IANCU ■

Nota redacţiei

Autorul articolului, dl Victor Iancu, a publicat până în prezent 13 cărţi: patru de lingvistică, opt de literatură, una de publicistică politică (De la Revoluţie la Restauraţie).

Menţionăm că subtitlurile materialului publicat aparţin redacţiei.

Din nou despre adopţii

Filierele traficului de copii

❑ Este implicat şi un fost agent FBI

Articolul 11 al Legii nr. 11/1990, privind încuviinţarea adopţiei, precizează că fapta părintelui, tutorelui sau ocrotitorului legal, care pretinde sau primeşte, pentru sine sau pentru altul, bani ori alte foloase materiale în scopul adopţiei unui copil se pedepseşte cu închisoare de la unu la cinci ani. Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează şi fapta persoanei care, în vederea obţinerii unui folos material necuvenit, intermediază sau înlesneşte adoptarea unui copil. Totuşi, neţinând cont de lege, mulţi părinţi îşi vând copiii, intermediarii se umplu de bani, iar cuplurile occidentale se întorc din România fericite că sunt părinţi. Astfel, au fost adoptaţi copii români de familii din Anglia, Irlanda, Israel, Belgia, Italia, Grecia, Spania, Mexic, Malta, S.U.A., Cipru, Suedia, Elveţia, Germania, Franţa, Canada, Finlanda.

Totul a început în 1990

Orfelinatele româneşti erau pline, iar cuplurile occidentale erau disperate să adopte un copil. Pentru aceasta străinii treceau printr-un coşmar al birocraţiei. Mulţi au încercat să ocolească birocraţia, luând-o pe scurtătură. Sunt mii de cupluri occidentale bogate doritoare să dea mii de dolari pentru a avea un copil al lor.

Cu 23 de ţări România a încheiat acorduri de colaborare privind adopţia. Un copil român poate fi adoptat de străini numai dacă s-a aflat în evidenţa Comitetului Român pentru Adopţii şi dacă, în intervalul de cel puţin şase luni de la luarea lui în evidenţă, nu a putut fi încredinţat sau adoptat în ţară.

Întâi agent FBI, apoi pastor, apoi traficant de carne vie

În România s-au pus bazele unei reţele de trafic de copii prin Europa şi Hong Kong către Statele Unite, începând cu anul 1990. Capii acestei afaceri fabuloase sunt englezul John Davies şi fostul agent FBI, actual pastor protestant din California, Wayne Coombs. La sfârşitul anului 1990, John Davies înfiinţează în Harghita, la Miercurea Ciuc, Societatea „Davies", având ca obiect de activitate operaţiuni de import-export cu produse alimentare. Davies ar fi cumpărat copii de la familii nevoiaşe, pe sume derizorii, pe care i-a trecut graniţa în Ungaria, la Szeged. De asemenea, şi pe cele 7 secretare ale lui, când le-a venit sorocul să nască, Davies le-a trecut graniţa la Szeged. Nou născuţii sunt expediaţi peste Ocean, în Statele Unite, prin intermediul Fundaţiei „Adam's Children" al cărei proprietar este pastorul Wayne Coombs. Cele 7 secretare au fost recompensate cu 100 de dolari. Jocul lui Davies continuă, iar la un moment dat Ministerul de Externe maghiar comunică Ambasadei României la Budapesta că 29 de nou-născuţi, români, urmează să traverseze Oceanul, spre S.U.A., prin mijlocirea Fundaţiei „Adam's Children". Totodată s-a constatat că Davies şi Coombs controlau reţele similare în Bulgaria, Polonia, Anglia, Hong Kong.

Probabil familiile care au apelat la „serviciile" lui Davies sunt fericite. Altele, care au apelat la serviciile altor intermediari sunt disperate. Astfel, soţii Bernadette şi Adrian Mooney, deşi adoptaseră în condiţii legale un copil român, în anul 1991, s-au hotărât în 1994 să o înfieze pe fetiţa de 5 luni Monica Bairam, ocolind procedura legală. În acest scop, ei au plătit lui Ioan Bătrâna suma de 6000 de dolari, pe care acesta a solicitat-o în vederea intermedierii adopţiei. Soţii Mooney au fost reţinuţi, pe data de 6 iulie 1994, la punctul de frontieră Borş, pentru că nu aveau documentele legale de adopţie ale fetiţei de 5 luni. Ei au rămas şi fără bani şi fără copil.

Cum ne şifonăm imaginea

Un alt cuplu disperat este familia italiană Amattuli, care a obţinut legal adopţia Danielei Elena. Dar fetiţa a fost „sustrasă" şi reînfiată de o familie de spanioli. Cazul a declanşat un adevărat scandal, iar România a ajuns din nou pe prima pagină a ziarelor italiene. Acuzată de acest scandal este o avocată română, persoană care a plătit 3000 de dolari părinţilor naturali, pentru a obţine înfierea Danielei Elena în favoarea unui cuplu spaniol, după ce anterior Tribunalul Bucureşti dăduse o sentinţă în acest sens soţilor Amattuli.

La sfârşitul anului 1993, Davies dispare din Harghita. După plecarea lui, inspectoratul judeţean Harghita primeşte o serie de reclamaţii la adresa lui John Davies căruia i se întocmise de mult dosar, dar nu existau suficiente probe pentru a-l aresta. Escrocul de talie internaţională John Davies este dat în urmărire generală prin Interpol. La data de 21 martie a.c., agenţiile de presă anunţau arestarea lui de către poliţia croată. După 13 zile de detenţie, Davies este pus în libertate din lipsă de probe. Ultimele informaţii atestă faptul că englezul s-a întors în România.

TEO CĂLINESCU ■

Romii despre romi

❑ „Sunt împotriva organizaţiilor pe criterii etnice"

România se confruntă cu o problemă destul de gravă: cea a romilor. Cu toate că o serie de fenomene negative asociate mai mult sau mai puţin forţat cu această etnie există şi în alte state; la noi ministeriabilii n-au mişcat un deget în ultimii cinci ani. Şi este cât se poate de clar că, dacă nu faci nimic, nu se rezolvă nimic. Pornind de la acest aspect, am purtat un scurt dialog cu dl Vasile Ionescu, reprezentantul romilor în Ministerul Culturii

- Ce impact au intelectualii din rândul romilor asupra comunităţii?

- Este chiar ceea ce vrem să construim. Se pare că greşeala pe care am făcut-o în 1990, mă refer în special la mine, la Nicolae Gheorghe, cei care am constituit Mişcarea Romilor din România, a fost că am încercat să conştientizăm masele pornind chiar de la mase. Mi s[illegible] că a fost o eroare care a permis ca tot felul de neaveniţi cu bani să ajungă în fruntea comunităţii noastre.

- În paralel, s-a format o elită a romilor provenită din afaceri, multe dintre ele oneroase. Vă gândiţi să vă aliaţi?

- În comunităţile tradiţionale, banul este cel care spune totul. Aşa s-au făcut regi, împăraţi... Dar ne aflăm la sfârşitul secolului XX, în postmodernism, unde elită nu înseamnă bani, înseamnă minte, spirit.

- Se vorbeşte în ultimul timp despre influenţa pe care un anumit tip de afacerişti, gen Fane Spoitoru, o au asupra Partidei Romilor. Ce părere aveţi?

- Eu nu sunt membru al Partidei Romilor, dar am o părere bună despre preşedintele ei actual, Nicolae Păun, care este foarte tânăr; e uimitor câţi paşi a putut să facă. Nu cred că Partida Romilor este o formaţiune reprezentativă. Eu sunt partizanul ideii că nu poţi să te exprimi ca cetăţean în calitate de etnic. Dreptul de cetăţean este un drept care **trece dincolo** de minoritate. **Eu sunt** chiar împotriva organizaţiilor pe criterii etnice. Partida Romilor s-ar putea să fie o organizaţie interesantă. Mă îndoiesc că ar fi în sfera de influenţă a lui Fane Spoitoru. De asemenea, mă îndoiesc că Fane Spoitoru, aflat în cercetare, este vinovat cu ceva. Eu cred că el plăteşte nişte polite şi mai vechi decât cele pe care le-a plătit acum trei ani. Dar nu mă implic în asta, e treaba Ministerului de Interne, care va trebui să explice odată şi-odată poporului ce înseamnă arestarea a peste 60 de oameni de afaceri.

- Care ar fi în acest moment cele mai mari probleme ale etniei romilor?

- În cazul minorităţii romilor, ea trebuie percepută altfel. Orice minoritate din România are o majoritate în afara graniţelor ţării. În cazul romilor, ei sunt minoritari în propria lor ţară. Din punctul nostru de vedere, credem că marea problemă a romilor, mai ales a copiilor de romi (care în proporţie de aproape 50% au abandonat şcoala), este ca ei să vină la şcoală. Poate că peste 10-15 ani, ceea ce trebuia făcut de 150 de ani, de când au fost dezrobiţi romii, când se va face integrarea lor şcolară, atunci ne vom gândi să ne etnicizăm un pic mai mult. Deocamdată, în toate discuţiile noastre mizăm pe ideea de cetăţean. Poate ne vom gândi să ne autonomizăm cultural şi teritorial, poate luăm Oltenia - să ştii că-i o glumă! Repet, marea problemă este ca romii să se ducă la şcoală. Noi am făcut patru proiecte în acest sens, cu finanţare proprie. Întrebaţi şi Ministerul Învăţământului câte proiecte a avut în ultimii 5 ani.

- Ce se mai întâmplă cu şcolile dv. pilot?

- Există câteva şcoli făcute de noi la Ponorâta, la Sinteşti, în care se învaţă în româneşte. Există trei clase de viitori institutori, prima promoţie este anul acesta. Mai sunt studenţi romi la Facultatea de Asistenţă Socială, dar pentru alţi câţiva ani, romii nu sunt interesaţi de învăţământul în limba lor maternă. Poate pentru că limba nu e suficient de bine „standardizată" şi chiar ne temem de o posibilă segregare.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ŞTEFANOVICI ■

Aşteptată cu mare interes de lumea medicală:

Legea nr. 74/1995 consfinţeşte, ambiguu şi neconstituţional, rolul Colegiului Medicilor

❑ Medicii nu sunt funcţionari publici

Luni, 14 august, la exact o lună de la publicarea sa în Monitorul Oficial, a intrat în vigoare **Legea nr. 74/1995**, care consfinţeşte înfiinţarea **Colegiului Medicilor**. Această lege a fost aşteptată cu mare interes de întreaga suflare medicală românească, ţinând seama că ea reprezintă o premieră în ce priveşte legalizarea apărării drepturilor medicilor.

Numai că, aşa cum se întâmplă la noi, cu cât travaliul depus pentru atingerea unui scop este mai anevoios, cu atât produsul este mai... anemic. A se citi, în cazul Legii nr. 74/1995, că deşi „muncită" timp de patru ani, ea conţine destule ambiguităţi care, în timp, vor afecta normala exercitare a profesiunii de medic.

Colegiul Medicilor, la noi şi la alţii

Să începem cu capitolul al II-lea, cel ce se referă la Colegiul Medicilor. Ar fi fost strict necesar ca legiuitorul să dea dovadă că a înţeles care este, de fapt, principala raţiune de a exista a Colegiului Medicilor şi anume, aceea de a supraveghea, în interesul populaţiei, exercitarea profesiunii de medic. Însă, legiuitorul nu a sesizat decât (vezi articolul 12) cea de a doua misiune a unei astfel de asociaţii: **„... o organizaţie profesională, care reprezintă interesele profesiunii de medic. Colegiul Medicilor acţionează pentru dezvoltarea acestei profesii şi a prestigiului ei în cadrul vieţii sociale".** Ni se pare o gravă greşeală de concepţie. Nu ne este deloc clar dacă, de dragul profesiei de medic, statul impune, prin lege, o astfel de asociaţie. Sau poate am înţeles greşit. ...Iată, cum definesc canadienii rolul Colegiului Medicilor din provincia Quebec: **„să promoveze o medicină de calitate, pentru a proteja publicul şi a contribui la ameliorarea stării de sănătate a locuitorilor".** Mult mai clar şi, credem, mai aproape de ceea ce trebuie să fie Colegiul Medicilor.

Ministerul centrează, ministerul dă cu capul

Alte imperfecţiuni, mult mai grave, dau legii o tentă de neconstituţionalitate. Articolele de lege aflate sub lupa noastră vorbesc tocmai despre atribuţiile Colegiului Medicilor. Cel mai deranjant ni se pare faptul că, prin art. 11, Ministerului Sănătăţii i se consfinţeşte, în continuare, rolul de a controla şi de a supraveghea exercitarea profesiei de medic. În orice stat democratic, rolul unui astfel de minister este politic, de natură strategică, de a organiza un cadru corespunzător desfăşurării acestei activităţi şi nu de a controla. Acest din urmă rol este jucat de Colegiul Medicilor, iar amestecul ministerului trebuie interzis.

Printre atribuţiile Colegiului apar unele chiar... ilare (vezi art. 13, lit. a-p). Unele „atribuţii" sunt de finanţare: congrese ştiinţifice, simpozioane, burse, ajutoare pentru medici cu venituri mici (?!?), ba chiar ar putea crea şi... instituţii filantropice. Ciudată optică! Asta ar însemna că respectivul Colegiu va „rade" din calea lui orice asociaţie profesională, sufocându-le din faşă. Îşi va asigura un confortabil monopol şi este posibil ca abuzurile să înflorească cunoscut fiind faptul că, în această breaslă, invidia... tovărăşească nu are limite. Iată ce spune art. 45: „Atribuţiile Colegiului Medicilor nu pot fi exercitate de nici o altă asociaţie profesională medicală". *Perfect. În acelaşi timp,* „Membrii Colegiului Medicilor *(toţi medicii, n.n.)* pot să se înscrie şi în alte asociaţii." *„Excelent"! Numai că, cele 16 atribuţii: jurisdicţie, administraţie, normare, formare şi economico-social, acoperă, practic, orice activitate de asistenţă medicală care presupune... medici. Deci, cum devine treaba, dragi legiuitori, mai ales, voi, cei din Camera Deputaţilor, tartora cea mai implicată în bramburirea unui proiect ce se anunţa foarte bun?*

Ce atribuţii nu ar trebui acordate Colegiului? Cea de negociator a contractelor cu Casele de Asigurări de Sănătate (când acestea vor lua fiinţă...). Nu poţi fi tu în acelaşi timp şi negociator şi judecător, al calităţii serviciilor medicale prestate. Cea de elaborator (alături de Ministerul Sănătăţii - iarăşi o prezenţă neconstituţională) a metodologiei de acordare a gradelor profesionale. Nu poţi, în acelaşi timp, să generezi standarde şi să... organizezi concurs. Cea de formare, specializare şi perfecţionare a pregătirii profesionale, alături de M. S., art. 13 lit. g. Nu are rost ca M. S. să se amestece în această activitate şi, în plus, există asociaţii profesionale, foarte valoroase, care ar fi trebuit „gratulate" cu astfel de atribuţii.

Şi tot aşa, şi tot aşa... Suntem încă departe de a fi epuizat ambiguitatea acestei legi.

Amintim, totuşi, că ea are şi o parte bună. Legea aboleşte asimilarea medicului practician cu funcţionarul public, de-acum înainte fiind imposibil să acuzi doctorul de... luare de mită.

BRÎNDUŞA NICOLAE ■

Numele lui Iulian Mincu nu va fi pomenit doar în legătură cu alimentaţia raţională din vremea executatului. Prin ceea ce face în momentul de faţă, ministrul din imagine are şanse mari să rămână în istorie sau să intre în Cartea Recordurilor. Căci, el este pe cale de a realiza o măreaţă performanţă: transformarea Ministerului Sănătăţii în Ministerul Bolilor.

Chinologia românească în pericol

❑ Un nou tip de mafie: ilegalităţi, arbitraje incorecte, bişniţă cu câini.

Continuăm serialul nostru început în urmă cu cinci săptămâni. Din drepturile la replică pe care le-am primit şi le-am publicat, rezultă cât se poate de clar că în chinologia românească lucrurile merg anapoda.

Preşedintele Asociaţiei Chinologice din România (AChR), dl Mihai Dragodan, motiva netrimiterea actelor pentru câinii aflaţi în evidenţă prin aceea că COR (Cartea de Origine Română) va fi pusă pe calculator. Ne asigura domnia sa că programul fiind cu protecţie de date, falsurile şi inadvertenţele vor putea fi evitate.

Prezentăm în continuare cazuri concrete de acte incorect întocmite, emise tocmai de Cartea de Origine de care se îngrijeşte într-atât preşedintele AChR.

● Documentul de mai jos (nr. 1) este emis de COR pentru câinele cu numele Aldo, rasa Brac, născut la 16.07.1993. Lăsăm la o parte faptul că data înregistrării (10.06.1994) dovedeşte că respectivul câine a fost luat în evidenţă după aproape un an de zile, ceea ce spune mult despre promptitudinea de care COR dă dovadă. Problema principală este cu totul alta. Este de neînţeles ce caută în acest act mama exemplarului cu pricina, Axi Fata, care nu are acte COR, ci acte AVSAD (Asociaţia Vânătorilor). Culmea, ea figurează acum în actele lui Aldo cu numărul de vânător: 009/AVSAD. Şi, atenţie: numărul lui Aldo (COR 510), sugerează un pedigree de tip A, ceea ce presupune că şi părinţii săi au acte COR, nicidecum AVSAD!

Document 1

O căţea dă naştere la 500 de pui deodată, dle Dragodan?

● Prezentăm în continuare alte recorduri inedite în ceea ce priveşte întocmirea actelor de către COR, aflată sub directa oblăduire a dlui Dragodan. Becky de Cedra şi Betty de Cedra sunt două căţeluşe, surori de cuib, din rasa English Cocker Spaniel. Betty este înscrisă în COR cu numărul 3414, după cum se poate constata din documentul nr. 2. Sora ei, Becky, figurează în COR la numărul 2892 (document nr. 3). Record absolut în materie, pentru că, prin compararea celor două numere ar rezulta că în cuibul cu pricina au existat peste 500 de pui, toţi fraţi gemeni!

Pentru cei care nu sunt în temă, precizăm că numerele ar trebui să fie consecutive în cazul unui cuib! Exemplul de faţă face trimitere la două posibilităţi: ori căţeaua-mamă bate orice record biologic, ori calculatorul dlui Dragodan scoate fum, cu protecţie de date cu tot. Interesant lucru, în perioada în care în arhiva COR evidenţa se ţinea manual, asemenea aberaţii nu se întâlneau, iar dacă se produceau erori ele erau sesizate de beneficiarii actelor, reclamate şi remediate rapid. Manual se putea, dl Dragodan se pare că nu poate, nici chiar ajutat de calculator.

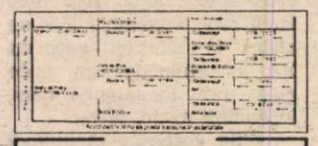

Document 3

Document 2

În numărul următor vom reveni cu amănunte legate de blocajul total în care se află chinologia românească, prin neeliberarea de acte la care este supusă de eroul principal al serialului nostru.

RADU IOANID ■

Deținut politic la 16 ani

Arestat la 16 ani pentru că publica și răspândea manifeste, la 18 pentru că citea poezii interzise, la 51 pentru că a trecut granița ca să scape de un sistem politic ce i-a distrus viața sa și a familiei, Ioan Seicean este unul dintre zecile de mii de martori ai ororilor comuniste.

Ioan Seicean, 57 de ani, consilier local în Mediaș.

- Când v-au arestat prima oară, domnule Seicean?

- În 1954, când aveam vârsta de 16 ani și eram elev la o școală profesională din Mediaș am fost arestat de Securitate sub acuzația de instigație publică, agitație publică și port ilegal de armă... Eram cinci colegi de școală care nu mai puteam suporta să ne vedem părinții sculându-se în fiecare zi la ora trei dimineața ca să se ducă la cozi pentru o bucată de pâine... Erau niște vremuri teribile, de mizerie și sărăcie. Am început să facem manifeste pe care scria „Jos Comunismul!", „Trăiască Comitetul Antirevoluționar!" - de parcă ar fi existat vreunul! Pe lângă asta unul dintre noi a furat de la muzeul din oraș un pistol vechi, care se încărca pe țeavă, cu fitil.

- Pare o nebunie ca niște copii să aibă curajul să facă anumite lucruri la care majoritatea adulților se gândeau cu frică.

- Da, acum pare o nebunie. Dar atunci, pentru noi, era senzațional. După ce „tipăream" manifestele - ne făcusem un șablon de tablă și-l foloseam exact ca pe o ștampilă - pe la ora 12 noaptea ne întâlneam și le aruncam prin oraș.

- Nu v-a prins nimeni?

- Nu, niciodată... Dar dimineața vedeam cum muncitorii le culegeau de pe jos și le citeau. Am auzit atunci replici de genul: „Sunt partizani aici la noi, în pădurile noastre!"

- Cam cât a durat aventura aceasta?

- Un an și opt luni, până când unul din grup, un sas - eram trei români, un ungur și un sas - a povestit altui sas, Freitag îl chema, care ne-a turnat.

Îl cunosc pe securistul care mi-a spart dinții...

- Cum v-au arestat?

- Terminasem școala și lucram la fabrica de geamuri. Președintele sindicatului a venit la mine și mi-a spus să fiu gata în seara respectivă să plec la Brașov, la o școală de maiștri. La ora 9 seara trebuia să aștept la poarta fabricii. Au venit doi civili care, după ce m-au întrebat cine sunt, au început să mă ia la bătaie. Unul dintre ei m-a lovit cu cizma în gură și mi-a rupt dinții din față...

- I-ați mai revăzut vreodată pe torționarii dumneavoastră, căci bănuiesc că erau tot din Mediaș?

- Îl știu pe cel care mi-a rupt dinții... e în Mediaș. Ne întâlnim cel puțin o dată la două săptămâni. Eu îl salut de fiecare dată. Băiatul lui a venit la mine și mi-a spus că de fiecare dată când taică-său se întâlnește cu mine are o criză de plâns... În fine, nici eu și nici partidul nu l-am pus să-mi spargă dinții.

- Îi purtați ură?

- Nu, deloc. Nici un deținut politic nu cere condamnarea torționarilor săi! Noi cerem doar ca toți comuniștii să se retragă, să ne lase în pace!

- Să ne întoarcem la povestire...

- Da... Am fost dus la Securitate unde m-am întâlnit cu doi dintre cei din grup. Ne-au ținut în anchetă bătându-ne în fiecare zi șapte luni, până la proces. Aici, când mi s-a acordat ultimul cuvânt le-am spus că dacă ne vor închide, în mod sigur nu vor face din noi niște adepți ai comunismului. Ne-au condamnat, dar mie, fiind încă minor, mi-au dat drumul acasă. Când am împlinit 18 ani, după 11 luni, am fost arestat din nou. De data aceasta motivul a fost că, fiind în închisoare, învățasem niște poezii care circulau în mediul acela, poezii scrise de Radu Gir, Nichifor Crainic, Sergiu Mandinescu, pe care, ajuns acasă, le-am copiat pe un caiet. Din când în când le mai citeam prietenilor din ele... pentru ca până la urmă să fiu turnat de același Freitag despre care abia acum am aflat că este trădător. Am fost arestat și chemat să dau o declarație, declarație pe care am tot dat-o timp de 7 ani.

- De data aceasta care erau capetele de acuzare?

- Publicații interzise, deși nu publicasem nimic, agitație publică și crimă de uneltire împotriva orânduirii de stat.

- Aceasta din urmă ce mobil avea?

- Niște declarații mincinoase anexate la dosar ale unor martori inexistenți.

- Prin ce închisori ați fost dus?

- Începând de la Securitatea Brașov și continuând cu Codlea, Gherla, Aiud, Jilava, Suceava... Mobilul arestării - acele poezii despre care a trebuit să mint și să „recunosc" că sunt ale mele, altfel puteam să îngreunez soarta lui Crainic, a lui Gir, care și ei se aflau în închisoare pe vremea aceea. O singură poezie n-am vrut să recunosc că era a mea pentru simplul fapt că fusese ascunsă în alt loc și credeam că vor să mi-o bage pe gât, eventual să-i trădez pe alții. Am fost chemat la colonelul Crăciun, viitorul comandant al închisorii Aiud, care mi-a arătat foaia cu poezia scrisă de mine. Atunci, ca să nu aibă corpul delict, m-am întins peste masă, i-am înșfăcat foaia și am înghițit-o. Trei zile, în urma bătăilor primite, nu am știut de mine.

În noiembrie '89 am fugit din țară!

- Cum ați trăit evenimentele din decembrie?

- Asta e o altă poveste... Pe 10 noiembrie trebuia să mă întorc dintr-o delegație de la Pitești. Mi se pusese în vedere ca atunci să trec pe la Securitate și să-mi iau și niște haine groase cu mine... Era o poveste cu o epigramă, iar atunci era exact în vremea Congresului și se legau de tot. Nu am mai plecat în delegație. A doua zi, după ce am aflat că trebuie să mă duc la Securitate, pe 3 noiembrie, m-am urcat în tren împreună cu doi prieteni și am plecat la Arad. De acolo am luat un personal până în comuna Socodor, unde se urcau grănicerii. Am coborât și am luat-o pe un canal. Am stat o zi ascunși în niște baloturi de fân, iar seara am trecut granița în Ungaria. Ungurii ne-au ținut până pe 11 când ne-au predat la români. Cel care ne-a predat, la plecare, ne-a zis „Duceți, schimbați porc de Ceaușescu!". Pe 21 decembrie 1989 am fost judecat de tribunalul din Mediaș și condamnat la 1 an și jumătate cu executarea sentinței.

În 1958, la Gherla, a avut loc o răscoală a deținuților

- Unde a fost cel mai rău?

- Peste tot a fost rău dar atrocitățile de la Gherla au întrecut orice limite. Calvarul e de nedescris. În 1958 la Gherla a avut loc o răscoală a deținuților. Era o cameră cu 130 de oameni, dormeau câte doi-trei în pat. În capătul ei se afla o cămăruță mai mică unde erau ținute tinetele. Paznicii au blocat acea cămăruță aducând tinetele în camera cea mare. Vă închipuiți ce miros era pe căldurile din luna iulie de la tinetele a 130 de inși. Ne-am baricadat în camere... Au încercat să ne scoată cu gaze lacrimogene și cu furtunurile cu apă. N-au reușit! Și atunci au tras cu pistoalele automate...

- Au murit oameni?

- Pe loc, nu. Au fost trei condamnați la moarte și executați după aceea, dar au fost foarte mulți răniți. Curgea sângele de la etaj, pe scări, până jos. După ce au deschis ușile ne-au dezbrăcat și ne-au obligat să coborâm scările printr-o pădure de măciuci, până la subsol. Tot la Gherla erau trei frați, faimoși. Șomlea. Cel mai mic avea 1,89 m, iar cel mai mare 1,98 m. Erau poate cei mai sadici torționari din câți am cunoscut eu, alături de comandantul închisorii, Goiciu, de mâna căruia au murit în bătaie vreo 20 de oameni. Odată, Șomlea cel mic a intrat în celulă și, după obicei, a ales patru dintre noi să-i bată. Eram al treilea din șir. Primilor doi le-a spart timpanele cu pumnul, așa că, atunci când a vrut să mă lovească și pe mine, m-am ferit și a dat cu mâna într-un robinet frângându-și degetele. A sărit cu picioarele pe mine și de atunci nu am mai știut nimic... M-am trezit după două săptămâni, în celulă, ascultând rugăciunile părintelui Ioan de la Recea care, în tot acest timp, a ținut post negru și s-a rugat la Dumnezeu ca să trăiesc... La ieșirea din Gherla, pentru înălțimea de 1,74 m cântăream 37 de kilograme... Apoi am fost dus cu domiciliu obligatoriu în satul Lățești, lângă Fetești. Acolo le-am avut vecine pe soția mareșalului Antonescu, pe soția lui Zelea Codreanu, acolo m-am împrietenit cu Paul Goma... Am stat 4 ani până în 1964 când Dej a amnistiat toți deținuții politici. Dar eu nu am avut tinerețe...

Tata a fost arestat din cauza mea

- Care a fost momentul din închisoare ce v-a marcat cel mai mult?

- S-a întâmplat la Sibiu. Stăteam singur în celulă de un an de zile. Ieșeam la geam și tușeam, cel de sus tușea și el, astfel putând să intrăm în vorbă fiind siguri că nu e nici un pericol. Într-o zi sunt întrebat: „Cine ești?" „Seicean", răspund. „Și eu sunt tot Seicean", iar în momentul acela mi-am dat seama că este tatăl meu. Le-a încurcat Dumnezeu mințile gardienilor și într-o zi, după un an de stat singur, mă pomenesc că primul om pe care-l aduc în celulă e tata.

- De ce fusese arestat?

- Din cauza mea. S-a spus că ar fi știut de acele poezii... A făcut doi ani de închisoare... După două ore a venit comandantul cu doi gardieni și ne-au bătut unul în fața celuilalt. A fost îngrozitor...

- Ați avut de tras și după aceea?

- Da, au suferit toți ai mei. Când am ieșit din închisoare primul gând a fost să-mi termin studiile. Ajuns în clasa terminală de liceu s-a aflat că am făcut închisoare. Actualul senator Vâlcu, pe vremea aceea secretar de partid pe liceu, m-a chemat la el și mi-a spus: "tinere Seicean, n-are rost să vii la examen că școala nu dă diplomă de bacalaureat pentru foștii deținuți politici!". Și m-a dat afară. Până la urmă am luat bacalaureatul, cu 10, la liceul italian din București. Pe fiul meu l-au dat afară din examenul de admitere la liceul militar spunându-i-se că nu are ce căuta puiul ăsta de năpârcă în școală... Am fost atunci la CC, iar unul de acolo mi-a spus că nu are rost să mai umblu pe nicăieri și că numai când vor arunca pământ peste mine și peste copilul meu se va uita tot ce am făcut eu...

ALEXANDRU ARION ■

Stațiile de salvare din București sunt pe ducă

Liderul Sindicatului Pro-Vita, dl Marian Constanda, ne explică ce se-ntâmplă cu Salvările

De multe ori Salvările întârzie cu orele sau nu vin deloc. Această situație durează de câțiva ani buni și nici nu sunt semne de ameliorare. Dimpotrivă, zicala „scapă cine poate" pare tot mai actuală. Dorind să aflăm măcar câteva din cauzele acestui fenomen, am vizitat zilele trecute Stația de Ambulanță București, aflată pe strada Mihai Eminescu, și am aflat că...

Situația Stației de Ambulanță București este de-a dreptul tragică

Datele în posesia cărora am intrat reflectă că aici nu mai există decât 270 de mașini la un oraș cu o populație de peste 3 milioane locuitori. Până de curând, au fost 330 de mașini, dar 60 dintre ele au trebuit casate și vândute ca piese de schimb, pentru că pur și simplu erau inutilizabile. Din cele rămase până acum, aproximativ 80% merg datorită unor nebănuite cârpăceli și combinații mecanice care trebuie făcute zilnic. Cât timp staționează în parcul de mașini, Salvărilor rămase în utilizare li se întâmplă să le mai cadă câte o aripă mâncată de rugină sau vopseaua de pe o porțiune mare din caroserie.

Practic, după verificări, s-a constatat că singurele Salvări care corespund standardelor europene sunt șase Fiat-uri, primite ca ajutor din Italia, și două dubițe Rocar cumpărate anul trecut.

Ministerul Sănătății a împărțit judicios cele șase Salvări: câte una pentru fiecare sector al Bucureștiului.

Șoferii și mecanicii Salvării au salarii de mizerie

Situația salariaților Stației de Salvare București nu este deloc roză. După ultimele indexări, mecanicii au ajuns la salariul „astronomic" de 90.000 lei, iar șoferii câștigă între 122.000 și 162.000, net. Pentru aceste sume, șoferii lucrează în ture de 12 ore, ziua sau noaptea.

La început exista un spor de noapte de 25%, care - culmea - datorită unei lupte glorioase purtate de Sindicatul Ambulanța, a fost transformat în „spor de tură" de doar 15%.

Ce poate face un șef ca lider sindical?

Sindicatul Ambulanța apăruse cu mare tam-tam în 1990. Începutul fusese bun, se organizaseră câteva acțiuni sindicale reușite. În momentul de față, însă, Sindicatul Ambulanța lasă lucrurile să curgă de la sine. Liderii acestuia n-au mai negociat și semnat nici un contract colectiv de muncă din 1990. Culmea absurdului, în unele cazuri, ei ar trebui să trateze chiar cu ei înșiși. Aceasta pentru că liderul Sindicatului Ambulanța, domnul Tudor Damian, este în același timp și revizor (un fel de șef al parcului auto) la substația sectorului 1, iar „vicele" Nedelciu ocupă o funcție similară la substația sectorului 6. Sindicatul Ambulanța are un sediu de trei camere și a pus mâna pe întreg patrimoniul fostei filiale a U.G.S.R. din Stația de Salvare Eminescu. Mai mult chiar, domnul Damian a dezafectat un W.C., a transformat încăperea în cameră de oaspeți și îl cazează aici de doi ani încoace pe un ins pe care îl prezintă drept „lider sindical de la Focșani".

Despre tratative obiective cu Ministerul Sănătății nu prea poate fi vorba, deoarece, din câte am aflat, între domnul Damian și dl Andrei Georgescu, directorul din minister care răspunde de Salvări, există relații de strânsă prietenie.

O gheretă pentru un sindicat

Pe măsură ce timpul trecea, nemulțumirea șoferilor față de sindicatul care nu făcea nimic era în creștere. Anul trecut, un grup de inițiativă condus de domnul Marian Constanda a înființat un nou sindicat: PRO-VITA! În scurt timp, în PRO-VITA s-au înscris peste o sută de șoferi din cei trei sute ai Stației de Salvare București. Din câte se spune, mulți dintre ceilalți șoferi au rămas în Sindicatul Ambulanța de teama unor eventuale necazuri în serviciu. Sindicatul condus de domnul Constanda a fost, de la înființarea sa, foarte activ. În momentul de față se poartă negocieri pentru ca salariul să ajungă măcar la jur de 180.000 de lei. Mulți șoferi de Salvare au fost scoși de PRO-VITA din situații grele. Drept răsplată, după îndelungi intervenții și scandaluri i s-a repartizat și Sindicatului PRO-VITA sediu: o fostă gheretă de portar, în care, cu puțin efort, încap trei oameni. Despre împărțirea patrimoniului fostei U.G.S.R., domnul Tudor Damian nici nu vrea să audă.

Așa arată o mașină „în stare de funcționare"

Dl Tudor Damian, liderul „Sindicatului Ambulanța", folosește acest automobil fabricat doar acum doi ani

TOMA ROM... ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Saribek Mkrtchian în timpul unei „pase" bioenergetice

Armeanul Mkrtchian m-a lăsat rece!

Născut în Armenia, Saribek Mkrtchian este medic în bioenergie. A tratat bolnavi în țara sa natală, în Rusia, Bielorusia, Ucraina, Bulgaria și România. Posedă o diplomă internațională acordată de o grupă specială de profesori care se ocupă cu studiul bioenergiei din Simferopol, Crimeea. După spusele sale e singurul în lume care vindecă, prin astfel de metode, diabetul, astmul și cancerul.

- Când v-ați descoperit valențele de bioenergetician?

- Acum 17-18 ani am început să mă ocup de studiul bioenergiei. Înainte de asta tratam bolnavii folosind puterea diferitelor plante, să le spunem medicinale...

- Cum ați descoperit că puteți vindeca?

- Acesta e unul dintre secretele mele și nu pot să vă răspund la întrebare. De asemenea, nu pot să vă explic felul în care o fac. Vreau să arăt prin fapte că sunt capabil să vindec oameni... Nu prin vorbe!

- Considerați că puterile dv. sunt un dar divin?

- Nu, în medicină Dumnezeu nu prea există. Vindecarea trupului și vindecarea sufletului sunt două lucruri diferite. Medicina vindecă trupul, iar Dumnezeu spiritul! Cât despre puterile mele, eu le consider drept un talent ca oricare altul. Sunt ca un sculptor care creează o statuie căreia numai sufletul îi lipsește pentru a fi adevărată.

- Sunteți medic sau vraci?

- Medic.

- Tratați o serie de boli foarte grave. Câte cazuri de cancer ați tratat?

- Mai mult de o sută, oameni care nu mai aveau nici o șansă la doctor.

- Câți s-au vindecat?

- Eu, în momentul în care mă apuc să tratez un bolnav, garantez reușita. Cazurile de cancer de care m-am ocupat au fost vindecate, iar tumoarea nu a mai apărut. Nu mă apuc să vindec dacă știu că nu pot să o fac...

- Cum faceți diferența între cazurile pe care puteți să le tratați și cele pe care nu puteți?

- E... un reflex, o inspirație. Inspirația, informațiile pe care le am îmi vin din cosmos... Privind pacientul, eu știu dacă pot sau nu să-l vindec. Diagnosticul însă nu pot să-l pun.

- Am înțeles că vindecați și de la distanță.

- Da, în ultimii 10 ani am lucrat prin intermediul fotografiei și al desenului palmei bolnavului. Cam 80-85 la sută dintre cazuri se vindecă.

- De ce ați venit în România?

- Am fost în Bulgaria, am venit acum în România unde intenționez să stau încă 2-3 luni, voi merge în Ungaria, în Germania...

- Care este scopul acestui periplu?

- Vindecarea oamenilor... Și, în plus, ca să cunosc lumea, iar lumea să mă cunoască pe mine.

- Ați avut pacienți în România?

- Da, doi. Unul cu astm și celălalt cu dureri de cap. S-au vindecat.

L-am întrebat apoi, fără a spera prea multe, cum se realizează tratamentul său și dacă poate să facă o scurtă demonstrație practică a puterilor cu care spune că este înzestrat. Îmi răspunde că „tratamentul e, într-un fel, inexplicabil", că „are o doză de fantastic în el". Se ridică și mă invită să întind mâinile. Le atinge ușor. Face apoi câteva mișcări largi, asemănătoare paselor unui magician. „Simți rece?" mă întreabă. Câteva secunde, în căldura de nesuportat a biroului, am tremurat de frig...

ALEXANDRU ARION ■

„O șansă în plus la viață"

❑ Oferită încă o dată de naturistul Vasile Cozac

- Domnule Cozac, performanțele pe care le-ați obținut în vindecarea unui spectru larg de boli sunt într-o creștere exponențială, continuă.

Ați descoperit în ultimul timp noi rețete, noi combinații pentru tratamentele naturiste? În acest scurt interviu, aș dori, dacă se poate, să avem o convorbire la modul strict general.

- Rețetele și combinațiile amintite de dumneavoastră au fost și sunt în continuare descoperite de mine, altele, făcând deja obiectul unor cercetări, urmând a fi înregistrate la O.S.I.M. - reamintesc aici produsul alimentar energizant ENERGTINCTONIC.

- Este binecunoscut faptul că ați tratat cu succes afecțiuni benigne (hepatite, ulcere, boli de inimă, astm bronșic, diabet zaharat, afecțiuni dermatologice etc.), cât și maligne (ciroze, leucemii, tumori mamare și genitale, neoplasm gastric și intestinal, tumori cerebrale, neoplasm pulmonar etc.) cu rezultate spectaculoase, probate cu analize medicale riguroase (biopsii, serografii, mamografii, endoscopii, tomografii etc.).

Care sunt rezultatele obținute în tratarea afecțiunilor maligne?

- În cazul afecțiunilor maligne, vindec stadiile incipiente și ameliorez (șansele de vindecare sunt mai mici) stadiile avansate.

Mulți bolnavi, aflând de la medici că nu mai au nici o șansă de vindecare, apelează la tratamentele mele naturiste. Cazurile mai speciale de vindecare le-am nominalizat în alte numere ale revistei **Flacăra**, în **România liberă**, **Jurnalul național**, pe postul **Radio România Actualități**, **TVR - 2** etc.

- Care este secretul vindecărilor în urma TRATAMENTELOR COZAC?

- Multe afecțiuni sunt considerate de către medicina tradițională greu de vindecat sau nevindecabile; ele au o etiologie diferită chiar de la bolnav la bolnav, ducând la prăbușirea sistemului imunitar.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit să înțeleg care este etiologia bolii, de ce nu s-a putut vindeca până acum și de ce nu se vindecă toate cazurile. Explicații mai amănunțite ar necesita sute de pagini. Secretul? Însăși etiologia bolii.

- Comparativ cu unii vindecători naturiști care impun posturi drastice și regimuri alimentare severe, aproape imposibil de urmat, dumneavoastră aveți puține interdicții alimentare și vă bazați pe MIRACOLUL propriilor „MEDICAMENTE": picături superconcentrate, siropuri, ceaiuri și tinctura tonică energizantă.

Am vrea să știm dacă la obținerea lor folosiți procese tehnologice complexe, cu aparatură complicată, cu reactivi și catalizatori.

- Regimul alimentar nu este deloc sever, întrucât eficiența tratamentelor pe care le administrez este mare, rezolvând cauza bolii. Întregul proces tehnologic nu necesită transformări chimice, prelucrarea tuturor sortimentelor de plante folosite fiind **absolut naturală.**

- Pe lângă satisfacții aveți și nemulțumiri?

- Nemulțumirea mea constă în faptul că unii pacienți vin, din păcate, într-un stadiu prea avansat al bolii. Dacă oamenii și-ar face la timp controale periodice de specialitate, rezultatele ar fi cu adevărat spectaculoase în mult mai multe cazuri. Cum am mai specificat și în alte interviuri, bolnavul trebuie să dispună de o supraveghere permanentă, indicațiile și tratamentele săptămânale fiind cele mai eficiente. Ar fi o șansă în plus la viață.

DAN CIUCIUCU ■

Grija față de om

Cum să nu poți cumpăra o casă

❑ Ordonanța nr. 19 - o păcăleală de zile mari

Un individ al cărui guvern își bate joc de oameni

La 27 ianuarie 1994 Guvernul României a emis o Ordonanță (numărul 19), care, pe scurt, prevede că tinerii căsătoriți, sub 30 de ani, invalizii de gradul 1 și 2, handicapații, răniții, familiile și părinții celor decedați în Revoluția din decembrie 1989, persoanele care se mută de la oraș la sat și lucrează în agricultură și silvicultură, persoanele care se mută dintr-un sat în alt sat, personalul calificat din învățământ și sănătate, au dreptul să-și cumpere locuințe cu credite ieftine, cu o dobândă de 15%.

Mecanismul unui avantaj de fațadă

Numai că problemele de-abia acum încep. La valoarea leului din decembrie 1994, prețurile locuințelor arată astfel: garsonieră - 30.763.000 lei; apartament cu două camere - 41.949.000 lei; apartament cu trei camere - 56.113.000 lei.

Pentru un apartament cu două camere, omul trebuie să plătească un avans de minimum 4 milioane lei, apoi, în primul an, trebuie să ramburseze 2,4 milioane lei, cu dobânda de 15%, ceea ce înseamnă că, de fapt, în primul an trebuie rambursate 7,8 milioane lei sau altfel spus o rată lunară de 650.000 lei. La salariile din România de azi, ar trebui să fii prim-ministru, ca să-ți poți permite o casă, cu „facilități" pentru tineri căsătoriți!

Am fost la Direcția de Administrare a Fondului Imobiliar, fosta Imobiliara, pentru a cere detalii despre Ordonanța 19 și cum se aplică ea. Am bătut la o ușă pe care erau scrise numele a nu mai puțin de trei directori, iar secretara mi-a spus, nevinovată, că trebuie aprobare de la Primăria Capitalei, pentru ca un salariat de la Imobiliara să vorbească despre acest dificil subiect. Oricum, toți trei directorii erau plecați la ședință!

În articolul 1 din Ordonanța guvernamentală nr. 19 se arată că finanțarea construirii locuințelor se va asigura din sursele proprii ale beneficiarilor, credite bancare angajate de agenții economici și alocații de la bugetele locale. Altfel spus, după înalta părere guvernamentală, statul spune omului: fă-ți locuință, că eu te ajut, dar tu dai banii, eu numai te încurajez de pe margine. Ca la fotbal!

Primăriile s-au trezit, peste noapte, cu o altă pleașcă din partea Guvernului, așa că fiecare oficialitate locală s-a apucat să scoată cămașa pe unde poate. Spre exemplu, Primăria Capitalei: prin Nota din 26 august 1994 semnată de nici mai mult, nici mai puțin de patru directori - șeful Departamentului patrimoniului imobiliar, Direcția de investiții, șeful Departamentului economic și Direcția Juridic-legislație - se arată că, în baza Hotărârii nr. 42 din 11 iulie 1994, locuințele pentru persoanele care se încadrează în Ordonanța 19 se vor asigura „din listele aprobate pentru vânzarea prin licitație și neadjudecate". **Altfel spus, Primăria Capitalei asigură, pentru Ordonanța 19, locuințele pe care n-a putut să le vândă prin licitație. La fel ca țăranul la piață, care a rămas cu o parte din marfă nevândută și aceea e sub orice critică: o dă de pomană!** Dar în cazul locuințelor, nimic nu e de pomană - locuințele astea costă zeci de milioane.

Zis și făcut. Mă deplasez la Primăria mare, dar aici nimeni nu știe nimic exact despre câtă lume s-a înscris până acum, în București, pentru case, prin Ordonanța 19. Adică nu s-a făcut centralizarea datelor.

Am intrat totuși în posesia unei statistici, cu blocurile care urmează a se finaliza, în conformitate cu Ordonanța 19. Aflați astfel, stimați cititori, că în București, la această oră, ar fi disponibile, pe hârtie, cel puțin 457 de locuințe, dintre care 124 de garsoniere, 144 de apartamente cu două camere, 181 de apartamente cu trei camere și numai 8 apartamente cu patru camere. Aceste apartamente sunt răspândite în zonele: Ramuri-Tei, Labirint, bdul Unirii, Mărășești, Dudești-Vitan și Roșu. Numai că nici unul din aceste apartamente nu este terminat, bun de predat la cheie, ci, din contră, stadiul fizic de construcție este între 30 și 100%. Unele blocuri nu au nici infrastructura terminată! Iar unde e vorba de 100%, asta înseamnă că mai e de făcut finisajul.

La Primăria sectorului 5, spre exemplu, s-au primit, până acum, 332 de cereri de locuință, în baza Ordonanței 19. S-au făcut liste, s-a făcut și un punctaj - punctaj maxim 19 puncte - și au fost trecuți în capul listei oamenii care au cea mai mare nevoie de casă. În schimb, n-am putut vorbi cu nimeni din Primărie despre această problemă, pentru că gardianul de serviciu nu mi-a permis accesul în incintă. Am încercat să telefonez la interiorul Serviciului care se ocupă cu imobiliarele, dar suna ocupat, de parcă toată **lumea ar fi** fost plecată în vacanță!

DAN GHEORGHE ■

Lumea în geometrie variabilă

România pe listele NATO

Problema extinderii NATO rămâne în continuare principala preocupare a raporturilor politice dintre marile puteri ale lumii, deşi prim-planul vieţii internaţionale poate fi ocupat temporar de cine ştie care conflict regional, fie că se numeşte războiul din fosta Iugoslavie, situaţia din Orientul Mijlociu etc.

În SUA noul Congres dominat de republicani este adeptul unei politici mai dure în raporturile cu Moscova şi de aceea nu vrea să ia în calcul nici un fel de obstrucţie din partea Rusiei pe calea spre extinderea spre Est a Alianţei. Pe de altă parte, unii analişti sunt de părere că extinderea NATO ar mări nota de plată a contribuţiei americane la această organizaţie cu circa 100 miliarde dolari. În Europa, deşi se acceptă în principiu ideea extinderii NATO, pare să fie tot mai mult îmbrăţişată ideea unei creşteri pe etape a Alianţei. Într-un supliment special al revistei „Der Spiegel" a fost publicat un proiect de extindere a NATO. Cele 35 de pagini conţin însă generalităţi în legătură cu grila condiţiilor de acceptare a noilor membri. Se reaminteşte doar că ţările aspirante trebuie să manifeste ataşament pentru democraţie şi economie de piaţă şi să respecte drepturile şi libertăţile omului. Fără a anticipa un calendar al îndeplinirii programului de extindere, acest document, care ar urma să fie prezentat la un seminar internaţional la Moscova, sugerează că trebuie să se pună ceva surdină avânturilor de integrare atlantice din partea unor ţări estice. Mai precis, se propune să se amâne acest proces după 1997, adică după ce se vor fi încheiat alegerile din Rusia şi SUA şi după Conferinţa de la Paris privind viitorul UE.

Totuşi - iar acesta este punctul de interes la care România ar trebui să fie cât se poate de sensibilă - documentul menţionat reia ideea că NATO ar trebui să se extindă în mai multe „valuri". Primul cuprinde Ungaria, Polonia, Cehia. România, alături de Slovacia, Slovenia şi Bulgaria, ar constitui al doilea contingent, pentru ca ultimul să cuprindă ţările baltice.

Deloc întâmplător, acest program seamănă teribil cu altele avansate de oficialităţi occidentale. Aceasta în timp ce secretarul general al NATO, Willy Claes, mai prudent şi mai diplomat, declara chiar zilele trecute că programul de extindere al Alianţei va continua în cadrul unui proces care ia în vedere evoluţiile politice şi de securitate de pe continent. Declaraţie „adormitoare", „narcotizantă" pentru aspiranţii prea grăbiţi, sau ilustrând o tehnică bine verificată a temporizării? Dl Claes mai anunţa că se va elabora acel set de principii sau baremuri privind admiterea noilor membri. El a luat în considerare şi „factorul Moscova", care continuă să se opună acestei extinderi. Rusia se pare că a invocat faţă de foştii aliaţi (deci inclusiv faţă de Bucureşti) ideea că extinderea NATO ar urmări doar prosperitatea industriei de război occidentale.

Partide de stânga din fostele ţări aliate Moscovei au şi început să murmure şi să îndemne guvernele acestor ţări să fie prudente şi să nu se grăbească intrând în NATO. Dar acestea sunt argumentele de plan secund ale Kremlinului. Pentru că argumentele ei „forte" sunt ameninţarea SUA că nu vor mai respecta anumite acorduri de dezarmare nucleară, că ar putea să lase Iranul să-şi construiască arme nucleare etc. Oficialităţile Alianţei afirmă că ralierea Moscovei la Parteneriatul pentru Pace ar linişti îngrijorările Moscovei că se pregăteşte o structură de securitate pe continent în absenţa sau chiar împotriva ei.

Din acest joc la scară globală rezultă însă că România ar putea fi cartea ţinută bine în mânecă pentru a fi servită de o parte sau de alta atunci când lucrurile s-ar putea împotmoli

Bosnia:

Posibila pace imposibilă

Situaţia din Bosnia este precum un cuib de viespi în care cineva a cotrobăit. Iar comparaţia poate merge şi mai departe pentru că veninul adunat în cei aproape patru ani de conflicte etnice din fosta Iugoslavie pare să facă imposibilă găsirea unei căi către pace. Şi totuşi chiar în condiţiile în care firele par tot mai încurcate, ghemul contradicţiilor ar putea fi tocmai acum dezlegat. Dar să examinăm puţin faptele. După atacul rapid şi decisiv al Croaţiei asupra Republicii Krajna (o enclavă sârbă în teritoriul croat), aceasta este acum practic desfiinţată. Sute de mii de refugiaţi au părăsit zona provocând unul dintre cele mai dramatice exoduri umane din Europa de după cel de-al doilea război mondial. Ajunşi în Serbia, ei au fost dirijaţi, în parte, către Kosovo, provincie locuită în proporţie de peste 80 la sută de etnici albanezi. Mulţi observatori afirmă că aceasta ar fi ca şi când sârbii ar turna gaz peste foc în conflictul latent cu albanezii din Kosovo, considerat posibilul focar de criză din fosta Iugoslavie. Dar deocamdată lucrurile se află sub control: sârbii transmutaţi se află în adevărate ghetouri, soluţie care exclude deocamdată un conflict deschis în zonă. Pe de altă parte, sârbii bosniaci, aflaţi de mai multă vreme cu spatele la zid din cauza poziţiei lor inflexibile, au renunţat să mai atace Gorajde după ce au pus stăpânire pe alte două enclave musulmane din estul Bosniei. În nord ei au pierdut terenul în luptele cu croaţii care, încurajaţi de victorie, au anunţat că sunt decişi să continue alianţa cu bosniacii musulmani.

La Belgrad, preşedintele Miloşevici, după ce şi-a recuperat o parte din credibilitatea externă, el fiind considerat personajul cheie în orice încercare de reglementare politică, doreşte cu tot dinadinsul suspendarea embargoului

internaţional împotriva Serbiei.

Preţul acestei concesii ar fi recunoaşterea diplomatică a autorităţilor bosniace, lucru pe care Belgradul pare dispus să-l facă.

Dacă, din tabloul situaţiei la zi, prezentat pe scurt, se poate înţelege că mai rău decât atât nu se poate, există totuşi opinii, cum ar fi cele ale publicaţiei britanice „The Sunday Times", care susţin că tocmai acum pacea ar fi posibilă. Argumente? Primul ar fi că situaţia ajungând la un punct atât de grav, orice soluţie militară ar însemna o autocondamnare. În al doilea rând, SUA, după incidentul cu cei trei diplomaţi morţi în apropiere de Sarajevo, au anunţat că nu renunţă la eforturile de pace. Rusia, care a încercat fără succes să organizeze o întâlnire Miloşevici - Tudjman la Moscova, doreşte să încurajeze o soluţie de pace. În sfârşit, dar nu în ultimul rând, Alia Izetbegovici, liderul bosniac, care până acum n-a susţinut până la capăt nici o soluţie propusă, a avansat în urmă cu câteva zile un plan propriu de pace care, spun cunoscătorii, vine în întâmpinarea unor soluţii propuse de ONU şi Uniunea Europeană. Nici sârbii bosniaci n-ar avea de ales decât masa verde.

Să fie acest scenariu hiperoptimist, întrezărit de publicaţia amintită, doar o simplă amăgire, sau o utopie? Suntem înclinaţi să fim de acord cu aceste ipoteze pentru că după un conflict atât de îndelungat în care practic au fost epuizate toate soluţiile, acum când situaţia controlului teritoriului bosniac s-a mai echilibrat, iar răbdarea marilor puteri pare să se apropie de final, singura soluţie rezonabilă este tocmai pacea. Dar până când ea va materializa tot va mai trece timp, chiar dacă acest scenariu se va dovedi posibil.

România mizează pe Miloşevici

Dintre ţările vecine spaţiului fost iugoslav, România şi Grecia sunt singurele care merg pe cartea sârbească. Într-un moment în care Occidentul este cât se poate de prudent în a avansa deschideri către Belgrad, Bucureştiul a trimis să stea de vorbă cu Miloşevici o delegaţie condusă de Adrian Năstase, preşedintele Camerei Deputaţilor şi lider al partidului de guvernământ. Săptămâna trecută a fost rândul şefului diplomaţiei române, Teodor Meleşcanu, să meargă la Belgrad. Problemele abordate? Situaţia din zonă, posibilităţile unui acord de pace şi mai cu seamă sancţiunile ONU împotriva ex-Iugoslaviei, care afectează şi România. Există însă şi păreri că în plan economic România nu ar fi atât de afectată, dacă se are în vedere doar traficul ilegal de petrol de la Clisura Dunării. Dar dincolo de acest aspect rămâne faptul că România pare să-şi fi depăşit statutul de neutralitate şi să-şi manifeste simpatia faţă de Serbia ortodoxă, pro-rusească şi cu o structură politică mai rigidă, considerată pro-comunistă. Ceea ce pare destul de instructiv, mai presus chiar de interesul geopolitic [illegible] de înţeles.

Pagină realizată de ŞTEFAN NICOLAE ■

Opt minute de aplauze la doar 7 ani

Cu un an în urmă, micuța Adriana Sarău a început să învețe să cânte la pian; după câteva luni, atrăgea deja atenția prin muzicalitate, memorie și ușurința cu care depășea, ca într-o joacă, dificultățile inerente primilor pași. Dovadă - în primăvară a câștigat singura mențiune specială acordată la Concursul Internațional de la Stresa - Italia! După alte două luni (în care a susținut și un microrecital la Palatul copiilor și audițiile de sfârșit de an, terminând clasa I cu coroniță), Adriana Sarău a plecat la un alt concurs internațional din Italia. A călătorit cu mașina aproape 5 zile, a cântat 5 minute și... a câștigat premiul I la cea de-a X-a ediție a Concursului de interpretare instrumentală și vocală „Rovere d'oro", desfășurat la San Bartolomeo del Mare.

Isteață, dezinvoltă, Adriana ne-a povestit despre cele 8 categorii de vârstă pe care era structurată competiția, despre cele două piese pe care le-a cântat - „Ecosese" de Beethoven și „Polca italiană" de Rahmaninov - despre Gala laureaților cu premiul I care a fost „foarte frumoasă, în aer liber, cu multe aranjamente florale și public numeros. Am avut un succes mare - mare - dl director Nistor mi-a spus că am fost aplaudată 8 minute, dar mie nu-mi vine să cred - ei ar mai fi aplaudat, dar am plecat eu de pe scenă". Deosebit este și faptul că cele două lucrări prezentate în concurs au fost pregătite doar într-o lună, ceea ce, la 7 ani, este o performanță. „Nu am vrut să mă prezint cu piesele cântate la Stresa, care erau prea ușoare și, oricum, nu-mi place să repet aceleași lucrări".

Concursul a fost structurat în cinci secțiuni, tinerii români - foarte numeroși - participând la cele rezervate pianului și viorii. Au fost elevi din București, Bacău, Constanța, Iași și Timișoara, Liceul „Dinu Lipatti" obținând, la pian, 8 premii și la vioară două premii „în familie", oferite de un juriu format din personalități din Italia, Elveția, Croația, Bulgaria și Rusia.

După o scurtă odihnă, Adriana Sarău a reînceput să studieze, „din plăcere", alte două piese - de această dată „Scherzo" de Schubert și „Micul Negru" de Debussy. Poate le vom asculta în recitalul pe care îl va susține, în toamnă, la Radiodifuziune.

ANCA FLOREA ■

Mircea Roman susține afișul Trienalei de sculptură de la Osaka

În 1992 sculptorul Mircea Roman a primit marele premiu al Trienalei de sculptură de la Osaka. A câștigat atunci cel mai mare premiu în bani care se acordă în lumea plasticienilor, 84.000 de dolari, și un loc în viitorul Muzeu de Artă Contemporană ce se va deschide în metropola japoneză anul viitor.

Până atunci Mircea Roman era un artist care sculpta cuminte și perseverent în atelierele unor prieteni plecați în străinătate. Vestea premiului de la Osaka l-a făcut celebru peste noapte. A primit casă, atelier, invitații la expoziții și tabere de sculptură în țară și străinătate, a stat un an în Londra cu o bursă. Unele muzee i-au cumpărat lucrări, colecționarii i-au comandat mai multe lucrări. Succesul de la Osaka l-a îndemnat să concureze și la trienalele de sculptură mică și pictură, care au succedat celei de sculptură.

Mircea Roman este în acest an unul dintre artiștii care reprezintă România la Bienala de artă de la Veneția. Sculptura premiată în urmă cu trei ani la Osaka, „Suflet cu bube", este acum afișul Trienalei de sculptură din acest an.

Mircea Roman va fi din nou expus la Osaka. În primăvară s-a întors în atelierul din București și câteva săptămâni a lucrat de zor. A sculptat pentru prima dată o lucrare în tehnică mixtă, „Un om întreg", un personaj cioplit în bucăți de lemn lipite cu clei colorat care se oglindește pe o placă de lemn impresionată cu substanțe foto. Lucrarea a propus-o selecției de la [illegible] din acest an. A fost singurul artist român selecționat pentru

Fotografie de IONEL PUICĂ

Mircea Roman în timp ce lucra la „Un om întreg".

expoziția din septembrie. Deci Mircea Roman este pe afișul și în expoziția celei mai bine plătite expoziții de pe glob.

REMUS ANDREI ION ■

Puneți cărțile la murat!

De la „Cultura Națională" citire

Cele mai cunoscute librării din București, unde mai persistă zvonul că se găsesc cele mai recente apariții editoriale, au început să vândă oțet. La Eminescu, Minerva, Univers și Dacia (Kretulescu), celebrele librării bucureștene, administrate de falimentara Casă de Editură și Presă „Cultura Națională" se vând, pe lângă cărți, papetărie excesiv de scumpă de la Staedtler și Faber Castel, oțet, drogherii pentru bărbați.

Librăresele au înlemnit de uimire când au trebuit să semneze o factură pentru oțet. Cumpărătorii vor fi probabil lipsiți de imaginea năucitoare a cărților asortate cu vin acrit sau acid acetic. Decența le face pe responsabilele de librării să păstreze sticlele în beci. După ce de mai bine de doi ani „Cultura Națională" mănâncă cu nonșalanță miliarde din bugetul culturii, a falimentat toate editurile și revistele subordonate practicând o regie de peste 50%, acum transformă librăriile în buticuri subculturale. Cine cumpără cărți de la aprozar? Cultura Națională a mutat aprozarul în librării. Nici Ceaușescu, care luminos și cu tupeu a lansat formula: dacă agricultura se face pe câmp, cultura de ce se face în birou?, nu a pus cărțile la murat.

REMUS ANDREI ION ■

Farse populare, divertisment, teatru ambulant

Fenomenul Trupa pe butoaie

Trupa pe butoaie este un fenomen pentru că a erupt într-un moment în care multă lume se plânge de ineficiența economică a actului cultural, iar spectacolul de divertisment s-a oprit la nivelul șușelor.

Trupa pe butoaie a devenit o afacere, este un proiect UNITER, subvenționat, sponsorizat, care se adresează marelui public. Farsele populare medievale, regizate de Victor Ioan Frunză, se joacă în stradă, în cazărmi, în piețe, pentru aurolaci, cerșetori, trecători grăbiți, spectatori ocazionali sau impătimiți de teatru. Totul este un spectacol care sparge monotonia locului unde se așază, distrează și bine dispune. Asta nu înseamnă că artiștii de pe butoaie sunt milionari. Nu, ei joacă teatru. Ei vor să fie utili cetății, cum spune regizorul. Spectacolele sunt gratuite pentru public, nu se vând bilete pe stradă. Spectacolul se vinde în întregime milionarilor, celor care au bani și storc bani din distracții sau reclamă.

Trupa pe butoaie este un fenomen și pentru că este primul proiect teatral decent, real divertisment care concurează șușele cu succes. Actorii, regizorul, scenografa au vrut să devină independenți de sistemul teatral îmbâcsit de tehnocrația oficială. După ce a fost alungată de la Teatrul din Tg. Mureș, echipa lui Frunză s-a „privatizat". Pentru restaurația din cultură nu a contat că Trupa pe butoaie era cel mai profitabil spectacol, că a fost realizat cu cheltuieli minime și aducea bani de peste tot.

R. A. I.

Toate artele

Cupa Mondială la... roman!

De curând a avut loc în Irlanda de Nord cea mai bizară competiție... literară: Cupa Mondială pentru scrierea unui roman în 24 de ore! Au participat 55 de candidați (n-am zis scriitori) și câștigător a fost desemnat un anume Pat Gray, de 41 ani, care a compus un roman de 23.000 de cuvinte intitulat „Harta Politică a inimii".

Slavă lui! Nu știm nimic despre juriu. Va fi fost el alcătuit din campioni la tenis cu piciorul, din băcani sau chiar din critici literari? Mister.

Scris în 24 de ore romanul ultra (rapid) urma să apară în 24 de săptămâni. Firesc. Tipografii nu agreează concursurile de viteză. La ora când scriu această știre, el, romanul, va fi fiind pe tarabe, de nu s-o fi epuizat.

Ce relevanță are această Cupă Mondială?

Nici una. E act (doar) năstrușnic, ușor imbecil.

Greoiul Lev Tolstoi a scris romanul unei campanii militare napoleoniene („Război și pace") care a durat în plan istoric doar câteva luni în... șase ani. La început cartea avea șase volume (după redactări chinuitoare autorul a dat versiunea definitivă în numai patru tomuri) cuvintele, scrise și transcrise, apropiindu-se de un milion.

Tolstoi ar fi refuzat... Cupa Mondială cum a făcut și cu premiul Nobel.

Pat Gray, nu. Chiar există acest „scriitor"? Chiar poate fi citită „opera" sa? Mă îndoiesc.

Dar nu mă mir.

N-am văzut noi pe caseta video o operă-rock (!) avându-l ca protagonist pe Iisus Christos imaginat cât mai nud cu putință?

Nu punem noi pe cutiile cu pudră icoana Mona Lisei? Nu își împodobesc românii chibriturile și conservele de bame cu imaginea Coloanei Infinitului, a lui Brâncuși? Își!

Efortul (și el imbecil) de desacralizare a artei și de compromitere a artistului („Orice om al muncii ar putea să scrie un roman sau o poezie, da' n-are timp" zicea un academician numit Ceaușescu...) e statornic cultivat de eternii semidocți dominați de instincte primare.

Sunt sigur că acel bulibașa al Cupei Mondiale de scriere în viteză abia de se poate iscăli. Pe cecuri.

Arta nu poate fi îngenuncheată cu procedeele clasice: războiul, discriminarea, ultrajul și măreața ei suveranitate înfierbântă creierele neguțătorești.

Acest mărunt joc parodic (Cupa Mondială) nu-și găsește loc decât în Guiness Book, dar și acolo e repede eclipsat de bravura celui mai mare mâncător de găluște din lume sau de croitorul care a inventat nădragul cu trei craci!

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAŞINA DE SCRIS

Texte sub lupă

● **AUREL VOICU, Dârmăneşti, Argeş.** Aveţi dreptate: viaţa publică din România este sufocată de prezenţa în diferite posturi de conducere a foştilor activişti ai PCR. Dar nu din cauza aceasta nu vi se publică dv. versurile. Motivul îl constituie vizibila - şi chiar scandaloasa - dv. incompetenţă în problemele scrisului. Nu numai că vă lipseşte talentul, dar nu ştiţi nici să folosiţi corect limba română:

„Două fete cu suspin / Şi priviri ispititoare / Se plimbau prin faţa gării / Priveau tandru trecătorii. / O fetiţă curtezană / Ce privea seducător / Se apropie de ceas / Să le spună la beţivi / Cu cât vinde un suspin. / Când plecau încet cu prada / Cele două curtezane / O priveau cu gust amar / Pe micuţa cerşetoare."

P.S. Îmi pare rău, dar nu pot să vă păstrez manuscrisul (am mai explicat, nu am unde; pentru arhivarea întregii corespondenţe pe care o primesc mi-ar trebui un depozit imens). Cred însă că nici dv. nu meritä să-l păstraţi...

● **NARCIS DAJU, Târgu Jiu.** „Convieţuiesc de mai bine de 19 ani cu poezia, dar n-am făcut publică logodna noastră decât cu câteva luni în urmă..." Era mai bine ca această legătură să rămână secretă. Cu atât mai mult cu cât este o mezalianţă, dv. lipsindu-vă zestrea pretinsă în asemenea ocazii.

Versurile pe care mi le-aţi trimis sunt exclamaţii teatrale şi prăpăstioase, imposibil de luat în considerare ca literatură:

„Nu trecu mult, distinsă Doamnă, / Nici n-apucai să muşc din poamă / Şi lipsurile dau năvală / Să ne trimită-n vis! / E toamnă?... / Mai ruginește azi seninul / Din spatele oglinzii / Şi mi se spânzură preaplinul / De-ncheietura grinzii... / Nu ştiam că universu-ntreg / Umbla să ne despartă, / Nici nu credeam că vor ceda / Lacătele la poartă. / Nefiind acasă, într-o zi. / Deschis-am uşa larg. / Mă scufundam şi-aş fi voit / Să m-agăţ de catarg."

● **I. IULIANA CHIRICĂ, Huşi, Vaslui.** Cele şapte poeme scrise într-o singură zi - 15 iulie 1995 - au o învolburare patetică datorită căreia naivităţile din cuprinsul lor trec aproape neobservate:

„Privirea ochilor tăi / Sfântă icoană / Pentru scăldat mereu / Aprinsul trupul meu, / Pe care, iată-l, / Ca o făclie arzândă / În inima ta, / Cu dulcele păcat de a-l fi vrut / Odată cu seara / În privirea ochilor tăi".

Totuşi, nu puteţi conta la nesfârşit pe asemenea impetuozităţi pentru a înşela vigilenţa cititorului. Trebuie să reflectaţi mai profund asupra scrisului, să vă profesionalizaţi.

● **ANDREI ICLĂNZAN, Târgu Mureş.** Poemele dv. sunt puerile şi n-au nici o valoare literară:

„Mi-e dor de iarba verde de acasă / De flori galbene de tei / De cocostârcul de pe casă / Mi-e dor de câinele Grivei. // Mi-e dor de calul Ducipal / Rapid ca o săgeată / Galopând cu mine la deal / La mândra adorată". etc.

Dar de poezia bună nu vă e dor?

● **MARIN DAN, Bucureşti.** „Sunt un tânăr poet, scriu poezii cu nemiluita, îmi vin în minte tot timpul poezii. Am mai fost publicat, în 1988, tot de revista **Flacăra**, la **Atelier literar**, de către Darie Novăceanu. Mă pricep şi la ziaristică deoarece am lucrat cu dl Ion Cristoiu la **Zig-Zag**, în 1990".

Dintre versurile dv. scrise „cu nemiluita", cele mai multe sunt improvizaţii, prolixe şi plictisitoare. Unele, însă, atrag atenţia prin ideile lor năstruşnice şi reuşesc să-i smulgă un zâmbet cititorului:

„Am văzut o cămilă care ardea / În pustiul plin de gheaţă / Şi mi s-a făcut milă de ea; / Am vrut să o ajut / I-am aruncat un evantai / Dar nu şi-a revenit / Am stropit-o cu apă / Dar nu a tresărit / Atunci am aruncat o căpiţă de fân / Ca să ardă în continuare şi să moară".

Important pentru toţi corespondenţii

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau, cel puţin, scrise lizibil. Dacă sunteţi optimişti, trimiteţi-mi şi o fotografie şi un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele şi fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu există restricţii în ceea ce priveşte genurile. În afară de poezie, proză, teatru, critică literară etc., puteţi să-mi trimiteţi şi versuri pentru muzică rock, graffiti, texte publicitare, aforisme gen „legile lui Murphy", scenarii pentru spectacole de cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii **Maşina de scris**. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenţii rubricii **Maşina de scris** se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărţi (pe bază de contract). Numele lor este anunţat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile dv. trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ştefănescu, la redacţia revistei **Flacăra**, Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 Bucureşti.

■ Vă rog să faceţi un efort financiar şi să vă abonaţi la revista **Flacăra**. Să nu vă închipuiţi că fac publicitate într-un mod abil acestei reviste, dar dacă nu vă abonaţi n-o să v-o puteţi procura în fiecare săptămână şi dialogul dintre noi se va întrerupe.

Noi poeme de la Ovidiu-Gheorghe Ruţa

Tânărul şi înzestratul poet Ovidiu-Gheorghe Ruţa, originar din Tureni, judeţul Cluj, a absolvit de curând facultatea (o facultate tehnică!). Felicitări! Dar şi mai multe felicitări merită pentru cele mai recente poeme ale sale, remarcabile prin intelectualizarea emoţiei şi printr-un sarcasm elegant, aristocratic.

Regele

Şi-a angajat regele trei îngeri din
zestrea comună,
ochii ei să i-i încondeieze, peruca
pudrată pe cap ei să i-o pună.
Şi-a tocmit regele un bufon lipsit de
reverenţă
care să-i scoată şi mai mult
îngăduinţa-n evidenţă.
Şi-a chemat regele-n slujbă ale lucrurilor
umbre,
ca să-l înveţe dansul şi să-l ferească de
locuri sumbre.
Aşa a ajuns regele să nu se mai dea,
din lume, pe nimic.
Regele era fericit. Regele era mic.

Ecce...

Uitaţi-vă din când în când
în gura unduitoarei fiinţe.
Acolo cresc din iute gând
şi din acide seminţe
aprinse viitoruri posibile
peste care aleargă inorogi
şi visuri tangibile
la care poţi să te rogi.
Şi-ntr-un fund de măsea cariată
creşte-un zeu străveziu şi mare
şi-ngust la minte cât lumea toată.
Acolo, în gura fiinţei unduitoare...

Plus infinit

Cerul arde, vântul plânge,
ziua nu mai are sânge.
Câinii latră în pustiul de iarbă,
norocu'-i surd, moartea e oarbă.
Viaţa îşi târâie coada pe drum,
mintea închipuie semne de fum.
Clipa încet se scufundă în vin,
ultimul zeu s-a dus să moară puţin.

Nostalgic blues

Dumnezeu muncit de nostalgii
nu ucide-n lung şi-n lat pământul.
Doar un cânt din colţ de nor tu zi-i
şi mă lasă să mă bată vântul.

Dacă vrei, din sufletul meu gustă,
dar puţin, ca dintr-un vin de soi.
Are gust de cal gonind prin pustă
şi de grai uitat şi de noroi.

Întrebări tu pune-mi numai mie
dacă vrei într-adevăr să ştii
ce înseamn' -aceea nostalgie,
Dumnezeu muncit de nostalgii.

Numai când...

Când cânt sunt gând.
Când cânt vând vânt.
Când zbor norii dor.
Când plâng frâng... frâng...

Rugă

Mai lasă-mă, Doamne, călare pe cord,
nici foarte viu, nici tare mort.
Mai lasă-mă, Doamne, în apa
plângerii,
măreşte-mi, Doamne, raza
constrângerii.
Doamne,
nu mă-nvăţa să număr toamne.

O scrisoare de la REMUS VALERIU GIORGIONI

În incendiara sa scrisoare, Remus Valeriu Giorgioni, poet, prozator și eseist din Lugoj, ridică probleme care preocupă în momentul de față pe mulți. Tocmai de aceea mă abțin să mă pronunț, deocamdată, asupra opiniilor sale și îi invit pe cititorii rubricii să-și spună ei întâi cuvântul, urmând ca la sfârșit să-mi fac și eu cunoscută părerea. Îi asigur pe toți cei dornici să ia parte la discuție că le voi publica intervențiile imediat și integral.

Desen de LINU

Arta - între drog și balsam

Stimate domnule Alex Ștefănescu, de data asta vă scriu un articol sub formă epistolară - în fond o scrisoare care se prezintă ca un articol. Și iată despre ce este vorba.

De o bună bucată de vreme, arta se comportă ca un drog, un elixir (al cui?...) menit să neliniștească, să tulbure mințile cititorului/consumatorului, să-l capt(iv)eze, vaszică. Dar n-a fost întotdeauna așa!

Din cele mai vechi timpuri, arta (ca ritual) a avut menirea să tămăduiască, să aline și să vindece bolile sufletului. Și nu ar fi necesar să amintim decât pasărea măiastră și fluierul fermecat - meșteșugul lui Orfeu, discipol al lui Apollo, care mișca chiar și pietrele, nu numai sufletele viilor și morților. Apoi flautul fachirului care domesticește șerpii veninoși, făcându-i să danseze în ritmul muzicii sale... Meloterapia - de care se mai aude și azi - se practica încă de pe vremea Împăraților, cu 3000 de ani înainte de noi (vezi, pentru aceasta, Cartea Întâi a lui Samuel sau Întâi a Împăraților, cap. 16, vers. 14 și mai departe, care aduce în față cazul lui David, regele-păstor... Acesta îi cânta din harfă regelui Saul, pentru alinarea sufletului). De unde rezultă proprietățile magice, incantatorii - în speță: exorcizante - ale artei muzicale, dar nu mai puțin ale artei cuvântului. În recitarea psalmilor, la evrei, în vechime, exista un moment consemnat astăzi ca „Oprire". La fel de important, ritualic, acesta marca o întrerupere cam pe la jumătatea psalmului (unii, mai lungi, au câte două-trei „Opriri"). Acest moment era numit „Higaion", semnificând „cântec de harpă" sau „meditare". Declamatorul făcea o pauză, ca să dea loc menestrelului - prilej, pentru întreaga asistență, de meditare la cele auzite...

Se cunoaște, desigur, impactul puternic al unui discurs oratoric asupra urechilor auditoriului - impact pozitiv sau negativ (de la Pericle, Cicero și Socrate, la Hitler, Stalin sau Iliescu!). Dar cuvântul poate fi vorbit sau scris... Dacă există o meloterapie și o artă retorică, există și scripto (sau mito) terapie. Aceasta e cea care se apropie de condiția artei ca drog, cea dintâi fiind, desigur, balsam.

O mare putere de impact, propensiune psihologică - mai mare decât cadențele și sentințele oratorice – o au artele vizuale: de la pictură, sculptură la (astăzi) imaginea TV, cinematografică sau de videocasetofon. (O adevărată cultură video e pe cale să ne tâmpească! Videoclipurile ne strivesc și ne agresează retina - „clipa" aceasta a vieții, și așa trăită din fuga calului!)

Presa are, iarăși, un mare cuvânt de spus - vorbim acum despre presa scrisă, care la rândul ei **vorbește** atât prin cuvinte, cât, mai ales, prin imagini. Spre un unic exemplu, un ziar bulevardier - cum ar fi „Evenimentul zilei" - titrează pe coloane înalte știri ilustrate echivalent cu arătarea - uneori teoretică, de multe ori practică! - a c...-ului în văzul lumii. La asemenea publicații (nu vrem să le facem publicitate, enumerându-le pe toate) chiar manșetele colcăie, fornăie, zumzăie..., zombăie de microbi psihologici, de toate dejecțiile subconștientului uman. Căci pe acesta îl exploatează, înclinațiile cele mai josnice ale ființei (totuși, umane), spre a-și atinge scopul, spre a-și face lozul.

Numai așa au putut ajunge number one în topul tirajelor (vandajelor).

La fel, romanele de aventuri omo-roase și a-moroase (a-morale) - care ne-au invadat și ne-au zăpăcit după (o) Revoluție. Ele sunt, sub specie aeternitatis, cea mai cruntă cacealma posibilă, o făcătură pseudoromantioasă - care însă ne caracterizează în probleme de gust literar (Eu aș spânzura-o de degete sau de limbă - dacă mai trăiește - pe Sandra Brown. Capul ei l-aș cere, nu al lui Salmon Rushdie, dac-aș fi - sau nu - musulman!)

*

Iată, așadar, între drog și balsam, arta modernă și contemporană se zbate ca peștele pe uscat. Cele mai **prima** romane ale secolului: „Numele trandafirului", „Magicianul", „Ulise", „Varieteu pe apă", sunt numai o proză crepusculară. Iar altele, dacă fu vorba, chiar un răsunător eșec: „Pendulul lui Foucault", „Abbadon exterminatorul", „Orașul și câinii", „Lumina care se stinge", „Absalom, Absalom". (Nu la fel stau lucrurile cu „Un veac de singurătate", „Războiul sfârșitului lumii", „Maestrul și Margareta", „Doctor Jivago", a căror lectură te hrănește și te satisface, te îmbogățește. Aș menționa între lecturile neliniștitoare, deci virtual folositoare, „Magicianul" lui John Fowels; sau chiar „Mare nostrum" de V. B. Ibanez).

...Când te afunzi în hățișul lor, fie modern, fie postmodernist, în textualisme fără altă consistență decât cea... textuală (verbală) te apucă un dor teribil de Maupassant, de Flaubert și Balzac. (Dar de Dostoievski în orice caz!!) Și îți răsare în minte gândul că de mult n-ai mai citit o carte precum „Salambô"..., cu cât te afunzi mai mult în Borges și Umberto Eco, cu atât realizezi că nu se va mai naște în vecii vecilor pe planeta Terra un alt Tolstoi, Cehov sau Gogol. Sau barem un Eugene O'Neill sau Sean O'Casey.

*

În relația etic-estetic, în zilele noastre, primează în mod vizibil, indubitabil esteticul. Un autor poate fi cât de trivial, chiar scabros (opera proprie fiind o prelungire/prelingere a boemei vermiculare în care se bălăcește), dar dacă scrie bine, rapid îl omologăm! (Acuși vine moda să-i băgăm și în calendare...) Și-mi vine acum în minte - cum ar putea să nu-mi vină?! - pârțul estetic, celebrul pârț de la pagina 125 a „Varieteului" lui John Barth; pârțul care ilumineză! (Dar să punem lucrurile la punct: acesta nu este al autorului, ci al doamnei „X", personaj feminin - însă e în măsură să-l ilumineze pe autor - nu și pe cititor!) „Borcanele" sale cu „mirături" umane sunt în măsură să-ți declanșeze o greață organică și reală, nu doar existențial(ist)ă, precum a lui Sartre, astfel încât poți să și vomiți pe carte. Carte care e, totuși, mare - spre un exemplu, pasajul cu câinii care fac dragoste lângă un sicriu îl găsesc profund semnificativ, o metaforă (în cheie J.B.) a perenității vieții, a perpetuării ei peste groapă și moarte. Dar plăcerea estetică este, oricum, dublată de o mare insatisfacție etică. Sau asta nu se mai poartă, nu mai intră defel în calcul pentru organele criticii?...

Nu credem că o cunoaștere completă a ființei ar include în mod necesar etalarea întregii mizerii umane - cum e de părere marele Joyce: toate „ușurările" și ejaculările, scârna și flegma. Fac ele - acestea - parte din ființă, dar „predarea" lor pe mine, cititor, nu mă îmbogățește. Arta trebuie să aducă în față - dacă nu, obligatoriu, frumosul..., mă rog este ceva perimat, atunci măcar - senzaționalul, extraordinarul, excepționalul (vânturi și chiorăieli de mațe are și cititorul!). Este interesantă, dar cu atât mai trăsnită ideea de a încredința hârtiei tot ce poate face (de ce e în stare!) o stirpe umană pe parcursul a 24 de ore, de câte ori râgâie și gândește, se bate pe burtă, se screme pe W.C., sau se culcă cu nevasta (lui - sau a altuia). Ori tot ce gândește aceasta în pat, deșertându-și toate boaștele in- și subconștientului să facă obiectul unui capitol întreg.

Toate acestea nu-mi dovedesc altceva decât, cum spuneam, o teribilă oboseală a prozei. Pentru că, până la urmă, exhibiționismul narativ rezidă în burlescă decrepitudine, corul acestor romancieri putându-se compara cu faimosul „cor de stridii" al lui Barth, cu toate veleitățile lor de înnoire, de tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte. Micțiunea și sfincterele, excrementele (mi-ze-rabile dictu!) ridicate la nivel de elemente ale ficțiunii fac din „Ulise" un eșec genial - cam în genul în care este eșec - la noi - „Rusoaica": o splendidă hăituire a himerei, neprihănitei muze prin cele mai sordide smârcuri ale râului Prut... Până la urmă - o neîmplinire, un gust amar în gură. Iar din autor, care știm (din „Portretul artistului în tinerețe") că a optat mai întâi pentru o carieră teologică, rod al educației iezuite - din autor fac un spirit mefistofelic, fantastic geniu negativ.

John Barth, cel puțin, are bunul simț (auctorial) de a spune „interlocutorului": „Așteaptă-mă puțin, just a moment..., până mă duc la w.c., înfulec ceva în grabă, sau dau un telefon urgent. Între timp, tu poți face ce vrei, poți eventual citi și o (altă) carte..." Pe când Joyce îl târăște pe cel căzut în capcanele ficțiunilor sale nu numai în mirosul bucătăriei sau al privatei, ci chiar în patul său conjugal... Nu suntem de părere că era chiar indispensabil, în stricta economie a cărții, să-și arate indispensabiliii sau să-l fericească pe cititor cu anumite efluvii olfactive, numai pentru că acestea toate sunt puse în spatele unui nume mare. Luând-o și ținând-o mereu așa, greutatea prestigiului a dat apă la moară și dictatorilor! Ne paște o altă dictatură, - a Artei?

Dar „Opera flotantă" (ne întoarcem, pe calea apei, la Barth!) este - în avantajul său - și o opera aperta, fiind deschisă unei colaborări fructuoase. Autorul, pe de o parte, poate interveni oricând în fluxul povestirii, pe baza principiului consecvenței imperfecte... Poate oricând „deturna" un final. Pe de altă parte, „spectatorul" își poate băga și el nasul, din când în când, în cabinele actorilor, poate să-și vâre „trompa" printre draperiile cortinei. Dar asta, cum spuneam, numai din când în când, fiindcă regizorul-autor își poate retrage oricând acordul tacit, dacă acesta se obrăznicește, nu-și cunoaște (singur) lungul nasului... Și nu în ultimul rând, la „definitivarea operei" – da sau ba plutitoare - își aduce obolul editorul. Acesta, în calitate de regizor - producător, director de film și platou, director de sunet și conștiințe poate impune autorului schimbări esențiale în structura romanului.

...La acest sfârșit de veac și de mileniu - iată că, în sfârșit, am ajuns și noi la SFÂRȘIT! - arta pendulează frenetic, tribulează, trambolează, oscilează între drog și balsam. Agonizează...

Pagini realizate de Alex Ștefănescu

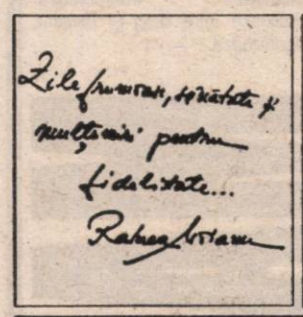

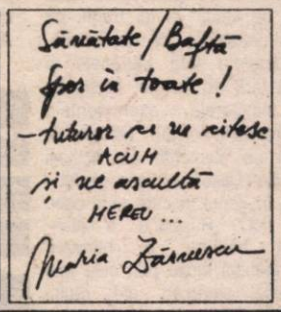

Maria Zărnescu Popescu, Andreea Ionescu și Raluca Moianu, împreună cu delfinul de la Radio Contact, sau bucuria care vine pe 96,1 MHz

POTOL RAPID, ADICĂ FAST FOOD

Trecând pe drumul ce mărgineşte plaja de la Mamaia am observat o aglomeraţie nefirească în faţa unuia dintre multele localuri ce astâmpără foamea turiştilor fără prea mulţi bani. Apropiindu-mă, am constatat un fapt şi mai curios: aproape toţi cei care se înşiraseră la tradiţionala coadă erau cuprinşi de o voie bună cel puţin suspectă. Pricina - reclamele neobişnuite lipite pe vitrina bufetului. Am consemnat pentru dumneavoastră câteva dintre denumirile produselor: „Omletă din două ouă zăpăcite", „Hot-dog dublu ce conţine doi cremwurşti înfierbântaţi surprinşi în pâine", „Clătite cu geam de Buzău". Pentru cei care doresc un meniu întreg, acesta se numeşte „Potolita 89 - liber aleasă din ceafă de parlamentar, cartofi prăjiţi disidenţi, salată de senatoare şi o chiflă sindicalistă. Buget: 4900 lei". „Potolita" are ca distribuţie cabanosul în rol principal, cartofii prăjiţi ca debutanţi, salata de varză, decor, şi chifla, artistă emerită. Regia: 3900 lei".

Vrând să-i cunosc pe autorii acestei originale reclame am intrat în vorbă cu familia Cristea care, alături de asociaţii lor, familia Şerbănescu, sunt patronii localului ce vinde „potol rapid, adică fast food, şi lichide, adică drinks".

„Am vrut să facem ceva... haios... să descreţim frunţile. E o idee de vacanţă, de binedispunere, iar dacă mai rămân şi ceva bani din afacerea asta e cu atât mai bine", ne-a declarat dl Şerbănescu.

A. ARION ■

TAKE THAT. QUO VADIS?

Deocamdată e sigur, grupul traversează momente dificile. Şi nu din cauza eşecului la Mercury Music Awards din Marea Britanie care i-a amărât pe **Gary** şi prietenii lui. Pentru a explica decizia, purtătorul de cuvânt al juriului acestui concurs anual a declarat că albumul „Nobody Else" nu se ridică la valoarea celui intitulat „Everything Changes" şi că deci nu putea figura printre nominalizări. Din fericire, fanii nu împărtăşesc această părere!

Acest necaz însă nu l-a afectat foarte tare pe **Gary** care şi-a oferit o vilă în valoare de 1,5 milioane de dolari şi pentru care proiectul solo se confirmă din ce în ce mai mult.

Noua proprietate a compozitorului grupului **TAKE THAT** e protejată de garduri din sârmă de oţel şi diverse sisteme electronice. Cât despre casa sa din Plumley, aceasta se transformă puţin câte puţin într-un enorm studio de înregistrare; costul operaţiunilor de transformare: alte 600 mii de dolari.

Şi ceilalţi?

Noutăţi despre **Howard**? Trebuie să ştiţi că, în vederea actualului turneu britanic al grupului său, şi-a decolorat capetele codiţelor părului său, cu ajutorul unui coafor renumit, Trever Sorbie. De altfel, tot acesta s-a ocupat de aspectul lor în ceea ce priveşte părul, cu ocazia turneului european **TAKE THAT** de anul trecut. Despre **Jason** şi **Mark** nimic de semnalat, decât poate ceea ce a declarat cel de-al doilea unui ziarist englez care l-a întrebat când a plâns ultima oară: „Când **Robbie** a părăsit grupul. Însă vom rămâne cei mai buni prieteni din lume şi ne vom dori numai binele". Un comentariu la care **Gary** a adăugat: „Nu-l vom înlocui niciodată".

Never Forget, noul lor single, a fost însă deja remixat în aşa fel încât vocea lui **Robbie** să nu se mai audă.

Cei 4 membri rămaşi n-ar trebui să-şi facă probleme pentru viitorul lor: Back For Good a pătruns şi în clasamentele din Statele Unite şi e o piesă foarte cerută la radio. De bun augur, căci TAKE THAT vor apărea în serialul Alertă la Malibu.

Repaos?

De când a anunţat despărţirea de grup, **Robbie** a petrecut câteva zile în Ţara Galilor, la Kidwelly, unde locuiesc prietenii tatălui său, care au avut ocazia de a-l mai găzdui împreună cu **Mark**. „Îl cunoaştem pe **Robbie** de când era mic. I-a fost greu să ia această hotărâre şi suferă încă, dar îşi va reveni pentru că este convins că viitorul lui e în muzică şi dans. Acum se gândeşte numai la odihnă" - a explicat doamna **Brown**. Prima sa apariţie, de la ştirea despărţirii, a fost pe 24 iulie, într-un restaurant de lângă Manchester. Era acompaniat de un cuplu de prieteni, Kinsella şi de o blondă drăguţă. La prima vedere părea vesel şi în plină formă.

Ieşirea din umbră

Robbie a decis să ia taurul de coarne şi să ducă „afacerea" pe care o constituie plecarea sa în plan legal. După unele surse, el ar fi dorit să plece după turneul din Australia şi Extremul Orient, prevăzut în curând. O idee care nu a convenit celorlalţi membri TAKE THAT care i-au cerut să părăsească imediat grupul.

Consecinţe: **Robbie** va fi frustrat de beneficiile financiare ale acestui turneu (vânzări de T-shirt-uri, programe etc.), o sumă estimată la 1,5 milioane dolari dacă fanii vor cheltui la fel de mult ca până acum.

Şi iată adevărul!

În legătură cu motivul plecării lui, **Robbie** explică: „Mi-era din ce în ce mai greu să suport presiunea. Trebuia să faci pe băiatul gentil şi atunci când de fapt ai fi avut chef de o şotie, ca toată lumea. Nu vreau ca atunci când îmi doresc o legătură cu o fată, să trebuiască să mă ascund deşi îmi dau seama că fanii suferă. Şi pe urmă nu mai vreau să fiu clovnul grupului. Am impresia că nu îmi e înţeleasă dorinţa de schimbare. George Michael, cu care am avut şansa de a vorbi la Saint Tropez, mi-a spus să privesc în adâncul inimii mele înainte de a mă decide. Am vorbit mult cu mama mea şi abia după aceea cu băieţii. Mi-am prevenit managerul cu vreo 6 luni în urmă! Hotărârea mea a întristat multă lume, dar sper că am fost înţeles până la urmă".

Pe scurt, Robbie simţea că lângă **TAKE THAT** se plafonează, că nu poate progresa. Vrea să se lanseze într-o carieră solo pentru că are încredere în şansa lui.

Cât despre bani, speră să rămână aproape de originile sale modeste. Banii mulţi, după părerea lui, îţi îngrădesc foarte mult libertatea. Ambiţiile de actor sunt deocamdată neglijate. Fără Alertă la Malibu, fără **Pamela Anderson**, **Robbie** nu se simte deloc în pierdere!

DOINA ENE ■

Episodul 6

O soluţie genială

Rezumatul episodului precedent: Maria Stănescu a zis că ce-ar fi să plece ei în concediu. Familia s-a torsionat de râs.

Acuma, să nu credeţi că vrem noi să cădem în patetisme ridicole şi să insinuăm că alde Stăneştii nici nu ştiau ce-i aia concediu. Să nu exagerăm! Cel puţin o dată la trei ani plecau la munte, la mare sau în altă-mprejurare. Atâta doar că, de fiecare dată, acrobaţiile financiare implicate de acest titanic proiect nu puteau să nu le stârnească râsete mânzeşti înainte de, zâmbete triste în timp ce şi hohote nervoase după ce.

- Oricât de puţin i-aş iubi eu pe Ăştia..., comentă Sergiu, meditativ.

De sub fotoliu se auzi un mârâit în crescendo, jurai că-i Damon Hill care iese din curbă, semn că şi Fluffy împărtăşea aceleaşi sentimente.

- ...trebuie să recunosc, continuă arhitectul, că e-o tâmpenie să susţii că e mai rău ca înainte.

- Bineînţeles, îl susţinu soţia, care căuta o coală format A 2, să-şi noteze cheltuielile din piaţă. Nu e mai rău - e la fel, da'-i zice altfel. Nu mi-ai răspuns cu concediul, adăugă ea.

Sergiu căscă ochii de parcă l-ar fi văzut pe premier recitând din Shakespeare:

- Adică tu vorbeai serios? Păi, de-abia am fost anul trecut şi încă mai avem datorii de-atunci.

Ionel, care până atunci se uitase la „Actualităţi" (la heavy-metalişti întotdeauna dă bine o nuanţă de masochism), interveni în discuţie:

- Dacă vă bate gândul să vindeţi CD-urile mele, să ştiţi că intru în greva foamei. Mai bine-l dăm pe Fluffy, glumi el.

Era o glumă proastă. Căţelul ţâşni de sub fotoliu şi, nervos, începu să smotocească o „Vocea României" (o cumpărau special să aibă animalul pe ce să-şi consume energiile).

- Sigur că vorbeam serios, anunţă Maria, şi sigur că n-o să vindem nimic. Adică, un milion de lei credeţi că nu ne-ajunge de-un concediu?

Stupoarea invadă micul apartament, ba chiar şi vecinii. Pentru prima dată în ultimii cinci ani, de la Frosineşti nu se mai auzea zgomot de cratiţe izbite de pereţi şi „Nu da, Jano, c-am avut Birou Executiv!"

- Un milion !? De unde?! reuşi Sergiu să şoptească, mai emoţionat decât un turist care, după ani şi ani de vise, ar ajunge să vadă Casa Albă.

Soţia lui se aşează cu coatele pe genunchi şi capul sprijinit în pumni, apoi recită cabalistic:

- Naţiunea înseamnă acţiune!

(va urma acţiunea)

ZIZI ■

3 goluri în 780 de minute!

● Nevoite să joace meciurile manșei preliminare a cupelor europene din cauza numărului redus de puncte acumulate în clasamentul UEFA, echipele românești au avut, și de această dată, o comportare sub așteptări ● În cele opt partide tur - retur ele au reușit, cu greu, să marcheze 3 goluri ● Dacă Steaua și Petrolul nu vor câștiga cât mai multe meciuri în etapele superioare, atunci e foarte posibil ca la anul campioana țării să joace în Cupa UEFA ● Mentalitatea cu care jucătorii unor echipe au abordat meciurile nu a fost nici măcar cea a unor amatori, ci a unor diletanți ● Steaua se dovedește cu două clase mai sus decât restul echipelor din campionat ● Am ajuns să nu reușim nici măcar calificarea în primul tur!

Lăcătuș și tricoul său râvnit de adversari

STELIȘTII AU CÂȘTIGAT LA CAZINO

Steaua - Casino Salzburg 1-0, în tur 0-0

Miercuri, Steaua a demonstrat încă o dată clasa pe care o are și faptul că e poate singura echipă românească la ora actuală capabilă de a aborda așa cum trebuie un meci de cupă europeană. În fața a 25.000 de susținători, jucătorii stelişti au reușit să-i întreacă pe campionii Austriei după o partidă dramatică în care numai neșansa, la marile ocazii ale lui Lăcătuș (care, după o trecere superbă pe lângă doi fundași a șutat, dar Otto Konrad a apărat), Militaru (bară, la începutul reprizei a doua) și Vlădoiu (care s-a complicat inutil în multe situații favorabile) a făcut ca scorul să nu ia proporții și să ne scape de grija ultimelor minute „de foc". Coordonați în teren de către căpitanul Lăcătuș în mare formă de câteva meciuri încoace și de pe bancă de Țiți Dumitriu (cel care a declarat la conferința de presă de după meci că „era nedrept dacă egalau, căci Steaua a fost net superioară"), campioana țării a pătruns din nou în grupul favorizat al echipelor de elită din Europa, lucru ce înseamnă pe lângă glorie și foarte mulți bani. Din păcate, în meciul viitor Lăcătuș și Paneit nu vor fi în teren datorită cartonașelor galbene cu mult prea multă dărnicie acordate de arbitrul portughez Jorge Emanuel Monteiro Coroado.

BUSUIOCUL SE DREGE CU PETROL

Petrolul - Wrexham 1-0, în tur 0-0

După valorosul egal obținut în meciul tur din Țara Galilor, Petrolul, cea mai slab cotată echipă din cele patru participante ale noastre în cupele europene, a reușit să se califice după o partidă pe care a controlat-o de la început și până la sfârșit. În repriza a doua, mai ales, „găzarii" i-au dominat teritorial pe cei de la Wrexham (ce activează în liga a treia engleză) și doar lipsa de experiență i-a făcut să nu înscrie decât o dată. A fost un meci greu, al cărui deznodământ putea să se întoarcă în orice moment în defavoarea noastră, însă jucătorii ploieșteni au dovedit o maturitate pe care nu le-o bănuiam. Bravo lor și succes mai departe!

Levski Sofia - Dinamo 1-1, în tur 1-0

La Sofia, Dinamo a încercat să mai spele din rușinea meciului tur și, până la un punct a reușit, căci erau puțini aceia care să nu creadă într-un dezastru în Bulgaria. Cu Lupu, care a făcut unul dintre cele mai bune meciuri de la reîntoarcerea sa în campionatul intern și Tene, apărând tot ce se putea apăra, au făcut ca speranța dinamoviștilor să dureze până în minutul 109, la golul lui Vasiliev. Este nepermis însă ca o echipă cu jucători experimentați (dacă ar fi să-i menționăm numai pe Kadar, Cheregi, Mateuț și Lupu) să nu știe să fructifice avantajul golului ce egala situația din tur. Oricum o mențiune pentru arbitrajul, vădit părtinitor în favoarea bulgarilor, al italianului Loris Stafoggia.

Dinamo Minsk - Universitatea Craiova 3-1 la penalty-uri, în tur 0-0

Craiovenii au abordat meciul cu campioana Bielorusiei aproape convinși de imposibilitatea calificării. Iar când au realizat că Dinamo Minsk nu e așa de puternică precum a lăsat impresia în meciul tur a fost deja prea târziu. Cât despre loviturile de departajare lucrurile s-au petrecut de parcă jucătorii Craiovei (inclusiv, s-au poate cel mult portarul Arcanu) ar fi fost plătiți să rateze. Singurul lucru „bun" cu care s-a ales Craiova din acest meci este autogolul antologic marcat de Arcanu...

ALEXANDRU ARION ■

Replica săptămânii

Astăzi ne-am deschis spre exterior, replica venindu-ne pe „Eurosport", canalul care a transmis direct Campionatele Mondiale de caiac-canoe de la Duisburg. Pentru prima oară în istoria unei întreceri sportive, o cursă, cea de caiac simplu 200 m, a fost reluată, întrucât un arbitru năuc l-a uitat pur și simplu pe unul dintre calificați neanunțat. Așa încât, reprezentantul României, Geza Magyar, inițial pe locul trei, și deci medaliat cu bronz, a fost nevoit să mai tragă o dată, ca și ceilalți, de altfel. A doua oară, ierarhia a fost alta (Geza a sosit al șaselea, dar, la contestație a primit totuși medalia de bronz). După cursă reporterii s-au repezit pe noii „posesori" ai locurilor de pe podium, iar cu acest prilej am consemnat replica săptămânii. Sosit al doilea, rusul Serghei Kaleșnik a refuzat orice declarație, în afara acesteia: „Mă iertați, dar mă grăbesc să mă odihnesc, la următoarea reluare a cursei am de gând să cuceresc medalia de aur!" Nici polonezul Piotr Malciewicz, învingător în ambele curse, n-a fost mai prejos în replică: „Pot fi considerat dublu campion mondial!"

Aspect de la conferința de presă (de la stânga la dreapta): Iulian Cavarnali - director de concurs, arbitru principal; Victor Macri, directorul de marketing al firmei SCOP; Lucian Vasiliu, secretar general F.R. Tenis.

Săptămâna trecută, elegantele terenuri ale Centrului Național de tenis din Capitală au cunoscut o animație deosebită: de miercuri, până duminică inclusiv, au avut loc întrecerile celei de-a doua ediții a Turneului de tenis pentru copii COMPAQ-SCOP. Competiția - organizată în colaborare de federația de specialitate și firma „SCOP" (distribuitor autorizat în România al calculatoarelor Compaq) - s-a desfășurat pe două grupe de vârstă: 8-10 ani și 11-12 ani (băieți și fete), fiecare tablou reunind maximum 32 de concurenți sau concurente. Premiile însumând peste 4 milioane lei au constat în echipament sportiv specific tenisului (rachete, mingi, treninguri etc.). De menționat că turneul figurează în calendarul Federației Române de Tenis și va deveni, în mod cert, tradițional. (P.L.DUMITRESCU)

PLAS-TOGRAFII, AFARĂ!

Da, da, chiar au fost dați afară, cel puțin din fotbalul nostru. Știți ce-s plastografii. Băieții aceia simpatici care imită slova cuiva, după chinuri mari („Curat plastografie!"), dar știți cum, se chinuie de mama focului, de trebuie să vină alți băieți simpatici, unii chiar cu grade babane, de le zice grafologi, care să poată spune clar: „Domnule, ăsta nu-i scrisul ăluia care se pretinde, uite «i»-ul are o buclă mai așa, «a»-ul nu seamănă perfect". Etc. etc. Treabă bună, de meseriași școliți îndelung. Ei bine, la noi nu mai e cazul. Nu se mai plastografiază, se falsifică pe față! E drept, de când cu contractele astea - ba de joc, ba de muncă - de când cu profesionismul, s-a mărit hârtogăria de speriat, nu mai au președinții de cluburi cum să prididească, ba și jucătorii s-au făcut mai căpoși, nu mai dau cu bățul ca, vorba aia, primarul. Da' nu se împiedică nimeni de asta, soluția e simplă, cu rezultate concrete.

Iată, acum un an și

jumătate, un jucător, Pisău, a semnat pe un an - durata stagiului militar - cu Steaua Mizil, după care prezidentul Nițu a schimbat fila de contract, înlocuind-o cu una cu mențiunea „definitiv" și când a vrut fotbalistul s-o șteargă i-a pus hârtia sub nas. Că tot vorbim de nas, și l-a băgat și poliția, iar băieții ăia, grafologii, au stabilit clar că semnătura lui Pisău e falsă. Un nenorocit de la o revistă de-asta destabilizatoare a și publicat facsimile. Bineînțeles, nu s-a întâmplat nimic, ceea ce, cum e firesc, a dovedit că e musai să-și vadă președinții de treabă. Și așa, numai în ultima lună au mai apărut două cazuri, unul cu reșițeanul Marcă, altul cu un clujean, Dulcă, parcă. Primului, tot așa, i s-a falsificat semnătura, da' știți cum, de ziceai că a fost scrisă de un chinez. La al doilea, pur și simplu la cifra „1" (un an de contract) s-a adăugat un „0"! Și, cum spuneam, treaba, din punct de vedere al federației, e perfect legală. Deși, un contract în care cifrele nu sunt urmate de „traducerea" în litere, cel puțin în datele esențiale, e cam nul. Ce, cam, e nul de tot. Însă, ce mai contează...

Dl. prof. Petre Paul Teodorescu, celebru yoghin, susţine:

„Trăim tocmai pentru a atinge perfecţiunea! Modelul nostru trebuie să fie Mântuitorul"

❑ Seniorii karmei decid şi chiar obligă spiritele mai puţin evoluate să-şi aleagă încarnarea

Dl. **Petre Paul Teodorescu** se bucură, în cercul cunoscătorilor, de renumele unui excelent profesor de yoga. Anii îndelungaţi de studii aprofundate ale unor valoroase lucrări rare, metodele oculte de cunoaştere şi spiritul său veşnic neliniştit i-au creat o aură de înţelept deţinător de taine existenţiale. În preajma sa, te cuprinde o stare de pace deplină, antipatiile, de orice natură, dispar fără urmă şi realizezi că, de fapt, singurul lucru care capătă pondere este acela de a deveni capabil să gândeşti cu propriul tău cap, să devii stăpânul mentalului tău. Astfel, trecerea ta pe Pământ va conta ca experienţă acumulată în lumea de... dincolo.

- Stimate dle profesor, promiteam să revenim la fascinantul subiect al reîncarnării cu o întrebare incitantă, credem noi. Cum te încarnezi? Cum îţi alegi structura, părinţii?

- Există, în lumea de dincolo, forţe care te obligă să iei o anumită formă de încarnare şi pentru acest lucru se dă o luptă acerbă. Forţele de care vorbeam se numesc **seniori ai karmei**. Ca să înţelegeţi, simt nevoia să fac, aici, o paranteză. Noi, oamenii, suntem foarte diferiţi, structurile noastre întinzându-se pe o scară largă, de la omul primitiv până la geniu şi chiar mai departe. Trebuie să înţelegeţi că există anumite niveluri distincte pe care se plasează oamenii. Deci, **seniorii karmei** au grijă de spiritele umane, îndrumându-le, îndemnându-le sau chiar obligându-le să se încarneze în anumite condiţii, considerate de ei favorabile pentru cel mai puţin evoluat. Asupra lui se acţionează aşa încât să ajungă în ţinutul, cu părinţii cei mai potriviţi pentru evoluţie. După atingerea unui anumit nivel de evoluţie oamenii devin aproape independenţi sau chiar total independenţi în a alege. Deci, poţi să-ţi calculezi tu, de acolo, unde să te încarnezi, din ce părinţi şi în ce mediu, ce religie să ai, ce cultură etc. Ţinând seama de toţi aceşti factori şi de tot ceea ce tu crezi că-ţi lipseşte şi că trebuie să-ţi completezi, se alege încarnarea.

- Deci, copiii îşi aleg părinţii. Este acest lucru foarte dificil?

- Da, este o problemă să-ţi găseşti părinţii potriviţi, care, la rândul lor, să nu-ţi transmită o karmă a celor două inimi diferită. Evident, o mare influenţă are şi ceea ce posedă părinţii în karmele lor. Gândiţi-vă numai că fiecare părinte are doi părinţi şi tot aşa, cât de complicată este fiinţa umană şi câte calităţi ne vin din ancestral, pe cine ştie care linie. Ce reprezintă un geniu? Cum se ajunge să fii geniu? Influenţele mediului sunt foarte importante: mediul direct, pământesc, şi mediul anturajului spiritual, din lumea paralelă, care continuă să-şi pună pecetea pe viaţa pe care o ai, în desfăşurare.

Omul trebuie să-şi impună personalitatea pentru a-şi atinge idealul

- Tu, ca om, ce mai poţi face, ce trebuie să faci?

- Tu trebuie să-ţi impui propria ta personalitate. Să iei, drept exemple, fiinţe foarte evoluate, dacă tu eşti înclinat în această direcţie, adică dacă ai dorinţa de a te ridica. Vei constata că eşti împiedicat de alte influenţe: senzualitatea, lăcomia, ura, invidia, toate sentimentele negative care ne compun. Tu, cu adevărata ta personalitate, trebuie să te desprinzi de structurile negative pe care ţi le descoperi. Poate că le-ai primit ca moştenire. Nu contează. De toate aceste componente trebuie să ţii seama în cazul unei încarnări.

- În final, unde ajunge omul?

- Omul trebuie să evolueze spre a deveni acea fiinţă superioară care poartă numele de **androgin**. A ajunge androgin înseamnă a fi complet în plan fizic, a fi capabil să faci faţă oricărei situaţii, cu relativă uşurinţă, adică a nu fi depăşit de nimic. Încă sunt destul de rare fiinţele care au asemenea calităţi. Tu ai datoria să-ţi constaţi mereu lipsurile, comparativ cu idealul pe care ţi l-ai creat. Noi ne putem lua, ca ideal, **Mântuitorul, Domnul nostru Iisus Christos**. Pe linie feminină, un ideal este **Sfânta Fecioară**. Este bine să reţineţi: în **Trinitatea Divină** apare **Sfântul Duh**. Ezoteric, **Sfântul Duh** este o contopire cu eternul feminin. Adică, **Sfânta Fecioară** poate fi contopită cu **Sfântul Duh**. Când esenţa feminină ajunge la acest nivel, a atins cea de-a treia formă de Divinitate, adică a evoluat până la un nivel divin.

- Există în biserica noastră concepţia că trebuie să se delimiteze Dumnezeu Tatăl de Dumnezeu Fiul. Ce ne puteţi spune?

- Vă mai spun şi despre o altă concepţie: **Duhul Sfânt de la Tatăl purcede!** Este concepţia Bisericii Ortodoxe. Catolicii spun că Duhul Sfânt de la Tatăl şi de la Fiul purcede. Realitatea este mai apropiată de concepţia ortodoxă. A spus Mântuitorul: „Eu trebuie să merg Sus, spre a vă fi trimis Duhul Sfânt". Deci, El a revenit la Tatăl pentru a fi eliberat Duhul Sfânt.

- Dar, ce reprezintă în om Sfânta Trinitate?

- Vă voi răspunde, pe larg, cu altă ocazie. Este un subiect ce merită dezvoltat aşa cum se cuvine. Nu-l pot expedia în două vorbe.

Androginul reprezintă perfecţiunea

- Am reţinut promisiunea dv. Să revenim la androgin.

- Androginul ar reprezenta perfecţiunea. Repet, pe măsură ce fiinţa omenească înaintează, ajunge să-şi dea seama ce îi lipseşte pentru a se situa pe poziţia de androgin. Şi-a luat un model şi caută să-l atingă. Pentru fiecare existenţă, după ce a ajuns să fie conştient, îşi ia ca obiectiv să facă ceva care să fie apropiat de modelul ales, adică să atingă, în direcţia respectivă, dacă se poate, perfecţiunea.

- Dar ce este perfecţiunea?

- Gândiţi-vă la „ceva" care nu mai are nevoie de nimic, ajungând la nivel maxim. De exemplu, când nu mai ai nimic de învăţat la matematică. Ştii tot! Aşa trebuie să duci la perfecţiune fiecare element din fiinţa ta. Să elimini, complet, din comportamentul tău, mânia, de exemplu. Nimic nu poate să te scoată din sărite. Absolut, nimic! Nimic de pe Pământ, nimic din Ceruri! Mântuitorul este cel mai bun exemplu. El a realizat totul la perfecţiune. Aceasta este Calea noastră! Perfecţiunea fiecărui element luat separat duce la perfecţiunea întregului.

- De ce trăim?

- Tocmai pentru a atinge perfecţiunea!

- Ce reprezint eu?

- O fiinţă în devenire. Existenţă după existenţă aduce perfecţionarea, aşa că, cel puţin teoretic, te poţi perfecta definitiv. Noi trăim prin acest corp, pe care-l avem în prezent şi pe care îl hrănim sub diferite forme. Permanent, ne „aprovizionăm" cu energia pranică, preluată direct din atmosferă. Totul trebuie început tocmai prin a realiza acest automatism, această preluare de forţe, nu prin alimentaţie, adică nu prin ceea ce folosim în vederea întreţinerii corpului fizic. Aşa cum îţi preiei energia karmică prin intermediul plămânilor, fără să fie nevoie de nimic material, aparent, realizându-se o oarecare stare de apropiere de perfecţiune, neatinsă încă, aşa trebuie procedat şi în privinţa pranei. Trebuie să ajungi să preiei, automat, energia din mediul exterior, fără a mai fi nevoie să recurgi la alimente. Sigur că fiinţa, în forma ei prezentă, greu poate atinge acest stadiu. Ar implica transformări esenţiale în structura fizică. Întreaga energie folosită pentru digestie, toate organele care sunt implicate în digestie, procesul de asimilare-dezasimilare, toate acestea sunt, în fapt, structuri legate de animalul-om şi, în general, de animale. Ele trăiesc în acest fel.

Treptat-treptat, toţi oamenii vor atinge perfecţiunea

- Ce facem, din nou, obsedant, revin la întrebarea despre posibilităţile noastre omeneşti de a întreprinde ceva în aceste direcţii?

- Există destule posibilităţi pentru a ne crea automatismul de care vorbeam... Să nu uităm Forţa Creatoare! Să ţinem cont şi de aşa-zisele forme subtile care menţin omul în forma sa prezentă, legat de manipularea structurilor sale energetice.

Intervin elemente legate şi de yoga, cu accent pe Tantra yoga. Este calea de a învăţa să utilizezi Forţa Creatoare tocmai pentru preluarea acestor forme de energie, prin crearea automatismelor ce introduc energia în fiinţa ta. Nu discutăm, acum, tehnicile. Cert este că vei realiza, treptat, această fiinţă ce diferă de fiinţa umană aşa cum o cunoaştem, având structurile clasice înlocuite cu altele necesare fiinţei superioare, fiinţei finale. Ca aspect, omul pare a fi cu totul altul. Poţi folosi, aparent, o serie de atribute omeneşti, cum a dovedit Mântuitorul.

- În ce sens?

- Dacă este nevoie, poţi să demonstrezi că eşti capabil să îngurgitezi hrană etc. Realitatea este că El nu are nevoie nici de mâncare şi nici de băutură! Tu, ca fiinţă care urmăreşti, prin încarnări succesive, să atingi perfecţiunea, ajungi, la un moment dat, la o ultimă încarnare. Atunci eşti perfect. De aceea se spune în Biblie: „Cei din urmă vor fi cei dintâi". Sensul este că, treptat-treptat, toţi oamenii vor atinge acest nivel superior.

Promitem să revenim, într-un număr viitor, împărtăşind tuturor cunoaşterea atât de profundă a dlui prof. Petre Paul Teodorescu.

BRÎNDUŞA NICOLAE ■

Ultima oră: **Cuponiada, mai ceva decât Daciada**

Victor Surdu (președintele PDAR):

„România a pierdut startul în cel de-al IV-lea Război Mondial"

pag. 7

Nr. 36 ● 6 -12 septembrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată in 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

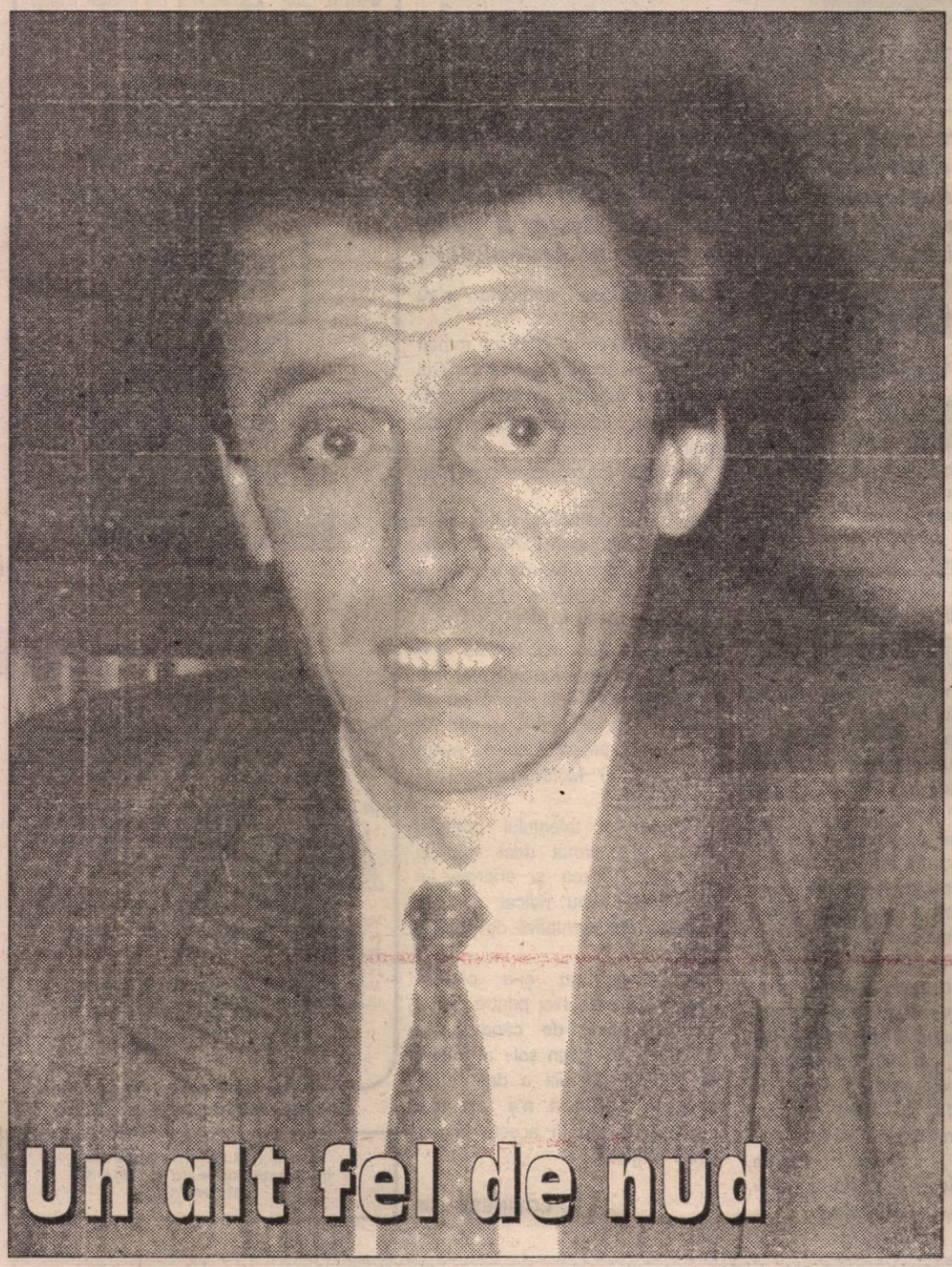

Un alt fel de nud

Reporter special

Delirium tremens comunist

■ Din nou Lenin și tovarășii săi

pag. 5

Evenimentul secolului

Fenomenul OZN. Realitate sau ficțiune?

pag. 8-9

Paradoxurile groazei

De ce surclasează Balatonul litoralul românesc?

■ Sau cum se scot dolari cu vagonul dintr-o băltoacă de câmpie, în timp ce stațiunile noastre ies din atenția turismului mondial

pag. 10

TELE abc

MAȘINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul de un milion de lei

pag. 12-13

Punte de aur

De-a lungul a opt decenii şi jumătate de existenţă, revista „Flacăra" a fost o prezenţă de prestigiu în concertul marii prese româneşti. Intenţionăm să reproducem din când în când materiale apărute în revistă în decursul anilor, mai ales în perioada de început. O punte între prezent şi trecut, între noi, cei de azi, şi înaintaşi. Pe care, evident, o dorim punte de aur. De această dată prezentăm extrase dintr-un articol din „Flacăra" (nr. 10 din 19 decembrie 1915), în care Eugen Lovinescu critică atitudinea majorităţii scriitorilor români, care au uitat menirea lor de "vestale ale idealismului naţional" şi au devenit cumpătaţi, prudenţi, diplomaţi de conjunctură. În acele vremuri, oportunismul politic s-a strecurat şi în mecanismul delicat al conştiinţei literaţilor. Printre excepţii s-a aflat Octavian Goga, a cărui operă patriotică şi socială l-au definit ca "poet al Ardealului".

FLACĂRA

LITERARĂ • ARTISTICĂ • SOCIALĂ

Director: C. BANU

CAMPANIE DE IARNĂ

Revizuiri morale

☐ Octavian Goga, factor al conştiinţei naţionale

În vremile tragice prin care trecem conştiinţa scriitorilor noştri a fost pusă la grea încercare. Cei mai mulţi s'au zăvorât în chilia artei lor. Zările se înroşiau, apropiindu-se tot mai mult ca pădurea lui Macbeth; destinele neamului nostru se hotărau pe toate câmpurile de luptă; floarea Ardealului se scutura în tranşeele Galiţiei sau pe drumurile desfundate ale Serbiei, fără ca să fi putut zgudui pe unii dintre scriitori din nepăsarea lor artistică. Şi-au continuat deci cântecul lor nevinovat sau şi-au frânt pana, aşteptând vremuri mai bune.

* * *

Puţini numai şi-au făcut datoria. Printre aceşti puţini, cel ce cu mai multă jertfă de sine şi-a pus talentul în slujba aspiraţiilor noastre etnice, identificându-se mai deplin cu durerea şi aşteptarea poporului său, e **dl Octavian Goga**. Sbuciumul lui cald, răsunător şi generos ne despăgubeşte de laşitatea diplomatică a atâtora şi de venalitatea câtorva...

* * *

De altfel, **dl Octavian Goga** e unul din puţinii scriitori ce se leagă de firul tradiţiei vechilor noştri scriitori din epoca eroică a literaturii române.

Împrejurările de viaţă făuresc oamenii.

La jumătatea veacului trecut nu era nevoie de o artă închisă în turnul de fildeş al Artei. Dacă ar fi fost cine s'o facă, n'ar fi fost cine s'o înţeleagă. Erau alte nevoi mai puternice. Trebuia să ne întărim naţionalitatea.

Scrisul nu ajungea însă. În mijlocul unui popor, în care totul era de clădit, energiile intelectuale trebuiau îndrumate în toate ramurile de activitate. Cea mai însemnată dintre ele e însă ramura politicei naţionale. Statul nostru nu era întărit. Primejdia îl aştepta din ori ce cotitură.

Din pricina acestor împrejurări cu totul deosebite, scriitorii nu se mulţumiră numai cu rolul firesc de factori culturali. Ei deveniră şi factorii politici cei mai însemnaţi ai tuturor marilor acte ce ne-au dat revoluţia de la 1848 şi apoi Unirea Principatelor. Aceşti scriitori se numeau: **Eliade, Ion Ghica, Kogălniceanu, Alecsandri** sau **Bălcescu**.

De atuncea timpurile s'au schimbat.

Mersul firesc al Statului român a trimis pe scriitori la arta lor. Cel mult, le-a îngăduit un rol cultural. Activitatea socială a trecut în alte mâini.

În Ardeal împrejurările sunt însă şi acum altele.

Apăsarea politică şi naţională a Ungurilor îndreaptă toate energiile româneşti spre lupta de apărare a naţionalităţii noastre. Era deci firesc ca în Ardeal să avem o poezie patriotică mai bogată şi o literatură cu un scop naţional mai puternică. Era deci firesc ca **dl Goga** să devină «poet al Ardealului», pe când noi nu avem «un poet al Moldovei» sau al «Munteniei».

Desvoltarea talentului poetului nostru şi-a urmat deci linia ei naturală. Puterea şi energia lui bărbătească l'au ridicat apoi la valoarea reprezentativă de poet al unui popor.

Dl Goga nu şi-a pierdut această valoare nici printre noi.

De 16 luni, de când e în Bucureşti, el e «un sol» al fraţilor de dincolo. Şi nici o dată misiunea lui naţională n'a fost mai patetică de cât în aceste împrejurări tragice.

E. LOVINESCU ■

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administraţie:
Preşedinte - director general: **GEORGE ARION**
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate şi suplimente speciale: **MIHAI SĂNDOIU**
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Muşat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, Bucureşti
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, Bucureşti.

Flacăra

Redactor şef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacţie: **ADRIAN PETRESCU**
Telefon: (2559)
■ **POLITICĂ** (2560) - Marian Ghiţeanu, Roxana Stancu
■ **EXTERNE** (2560) - Ion D. Goia, Ştefan Nicolae
■ **SOCIAL** (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brînduşa Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ştefanovici
■ **SPORT** (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu
■ **FOTOREPORTERI** (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniţă
■ **CORESPONDENŢI ÎN ŢARĂ:** Paşcu Balaci, Ion Ceacâru
■ **CORESPONDENŢI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ **SECRETARIAT DE REDACŢIE** (1453) - Crina Gorgoi
■ **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Angela Ştefănescu

Flacăra BIS magazin
Redacţ...

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY

Director publicaţii de divertisment: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**
Redactori şefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ştefan Alexandrescu, Gheorghe Braşoveanu, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefoane: (2036) director, (1457) redacţie

PUBLICITATE ŞI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcuşanu**, Dragoş Baltă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ŞEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chiţulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen Matotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Şerban, Marian Anton
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL (2128): **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florenţa Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; (2600): Liliana Creţu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicaţiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: ROMÂNIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează informaţii furnizate de agenţia MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Suntem, din nou, mai tari ca albanezii!

Am primit de la Horia C. Matei, enciclopedicul meu prieten, cea de-a șasea ediție a lucrării *Statele lumii* care oferă o imagine la zi (1 noiembrie 1994) a contemporaneității. Printre eruditii cercetători care au migălit la realizarea volumului se numără - în afară de cel amintit mai sus-, Silviu Neguț, Ion Nicolae, Nicolae Ștefiea. Cuvântul înainte îi aparține lui Mircea Malița care remarcă pe bună dreptate: „Lumea acestui sfârșit de secol și mileniu este dramatic marcată de două curente simultane: cel al fragmentării și cel al integrării. În timp ce primul se bazează pe căutarea unei identități culturale, ce subliniază diferențele de limbă, credințe și tradiții, al doilea este determinat de interese economice și politice ce țin mai degrabă de sfera civilizației. De cea mai mare semnificație sunt în această privință diverși indici precum produsul național brut, venitul național pe locuitor, sporul natural sau speranța de viață".

Parcurgerea volumului este utilă în multe privințe. În primul rând, îți relevă uriașele transformări care s-au petrecut în organizarea politică a planetei; dacă la începutul secolului erau doar 50 de state, acum sunt 200! Multe dintre ele poartă astăzi alte nume ca odinioară - Volta Superioară se numește azi Burkina Faso, Birmania - Myanmar. Mai există încă teritorii care nu și-au dobândit independența. Dar cele mai pasionante amănunte din carte nu sunt cele privind natura, organizarea socială sau viața politică - deși, desigur, nici acestea nu sunt lipsite de interes. Cele mai elocvente sunt cifrele care vorbesc, cu obiectivitate, despre modul cum trăim, cum ne hrănim, cum ne îmbrăcăm, în ce case stăm, dacă facem călătorii sau nu, în singura viață care ne-a fost dată. Și constatăm discrepanțe dureroase, care nu vor fi anihilate prea curând, între cât câștigă de pildă, pe an, un locuitor din Mozambic - 80 de dolari - și unul din Monaco - 51.000 dolari. Bineînțeles, printre primii indici pe care dorește un român să-i afle sunt cei referitori la țara sa. Și iată ce descoperă în paginile consacrate României: natalitate - 11,9%; mortalitate - 10,9%. S.U.A. produc anual 2882,2 miliarde kwh energie electrică - România numai 54,95 miliarde kwh; în C.S.I. producția de oțel este de 116.830 mii tone - în România de 5448 mii tone; în Canada se produc 8931,6 mii tone hârtie ziar - în România 56,4 mii tone. Și multe alte cifre care te pun pe gânduri și care, în perioada dictaturii, au fost ținute pitite, pentru ca să ne închipuim că trăim în cea mai bună dintre lumile posibile. Culmea e că unii au și crezut în această propagandă deșănțată și mai cred și azi. Iar dacă în statele cu adevărat civilizate venitul pe locuitor depășește 15.000 - 20.000 dolari, printre fostele țări ale blocului comunist doar Croația atinge un nivel de 7.110 dolari. Rusia are doar 5.810 dolari, Cehia - 3.140, Serbia - 2.200, Muntenegru - 1.700, Bulgaria - 2.250 etc. etc. Iar România? Chiar dacă nu are, ca Ungaria, 2.330 dolari totuși, se poate raporta cu mândrie că am întrecut din nou Albania - 740 dolari, noi având 1.640 dolari pe locuitor! Dar de ce să ne mai mirăm cum au evoluat lucrurile într-o Europă care a fost divizată în două sisteme distincte? E destul să comparăm R.P.D. Coreeană, idealul cârmaciului nostru național, ahtiat de festivități grandioase și construcții megalomanice ca și stăpânii nord-coreeni care i-au asigurat anual 987 dolari unui locuitor, în vreme ce în Coreea de Sud un cetățean câștigă în medie 5.102 dolari. Mai e ceva de adăugat?

La Suceava,

Tudor Mohora solicită demisia Guvernului

În perioada 24-26 august a.c., dl Tudor Mohora, președintele Partidului Socialist, a participat la întâlniri cu electoratul din județele Vrancea, Botoșani și Suceava. „Ceea ce a declarat recent dl Nicolae Văcăroiu este atât de grav încât ar trebui să-și dea imediat demisia. Dânsul a constatat că evaziunea fiscală are dimensiunea a 60% din bugetul național. Să facem o socoteală: înseamnă că la 15.000 de miliarde cât este bugetul României, dacă se adaugă această evaziune de 9.000 de miliarde, ar rezulta un buget de 24.000 de miliarde. Acesta este un furt atât de grosolan încât cine nu se pricepe să facă ordine, ar trebui să-i lase pe alții să facă treabă. Acești bani puteau să meargă la sănătate, cultură, apărare ș.a.", a afirmat dl Tudor Mohora foarte vehement la Suceava.

Liderul Partidului Socialist s-a disociat de tendința guvernului de a prezenta realitățile din țară într-o manieră deformată, superoptimistă, de politica bancară nenorocită „care a adus în pragul falimentului o țară cu resurse enorme și a deplâns corupția înspăimântătoare, injustiția strigătoare la cer". „Cei care au guvernat până acum de pe o platformă așa-zis social-democrată au devenit mari capitaliști. Ei pot fi considerați mai degrabă conservatori. Asta-i lege social-democrată, să acorzi alocații identice copiilor de șomeri și celor de miliardar?" și-a continuat dl Mohora tirul concentrat asupra cabinetului N. Văcăroiu. Concluzia sa va provoca desigur frisoane actualilor guvernanți. „O eventuală moțiune de cenzură împotriva guvernului o vom analiza cu seriozitate, pentru că s-a ajuns prea departe în modul în care se marșează pe iresponsabilitate."

CONSTANTIN SEVERIN ■

Procesul anului

COTROCENI contra ZIUA

Repriza întâi

Încă de la apariția sa, cotidianul **Ziua** a făcut din **Președintele Iliescu** subiect de prima pagină. Se înțelege că nu de bine.

Reacțiile celui de la Cotroceni au devenit cât se poate de vehemente abia după publicarea articolului „Un asasin în fruntea țării", în care șeful statului era acuzat că a generat evenimentele din 21-22 decembrie 1989. A urmat apoi seria articolelor în care redactorii cotidianului amintit susțineau că în anii studenției Iliescu a fost recrutat de KGB.

Președintele a răspuns în două rânduri, prin Traian Chebeleu, că nu a fost niciodată contactat de un serviciu de informații. Conform legii, Parchetul General s-a autorizat și a început anchetarea redactorilor care au semnat articolele acuzatoare. Astfel, **Sorin Roșca Stănescu**, directorul general al cotidianului „Ziua", și **Tana Ardeleanu**, redactor al ziarului, au fost anchetați și trimiși în judecată pentru ofensă contra autorității. În rechizitoriul cu numărul de înregistrare 62/P/17 august 1995, întocmit de procurorul **Dan Chirculescu**, se arată că, începând cu 9 mai a.c., cotidianul „Ziua", sub semnătura lui **Roșca Stănescu**, a declanșat o campanie de denigrare a președintelui României, publicând articolul „Un asasin în fruntea țării".

Acuzarea susține că **Tana Ardeleanu** nu a fost la Moscova, iar scrisorile pe care le-ar fi primit de la **Igor Botnariciuc** ar fi fost dactilografiate de **Manuela Anton** cu o mașină de scris aparținând Institutului de Studii Sud-Est Europene.

Este interesant de văzut cum va evolua duelul Cotroceni - Ziua în instanță pentru că, în opinia multor avocați din Baroul București, încadrarea juridică a faptelor ziariștilor **Sorin Roșca Stănescu** și **Tana Ardeleanu** nu poate fi la articolul 238 Cod Penal (ofensă contra autorității), ci la articolul 206 Cod Penal (calomnie).

Rămâne de văzut cum vor evolua lucrurile pentru că, în momentul de față, judecătorii de la tribunale și judecătorii nu sunt încă inamovibili, existând, nu-i așa, posibilitatea ca asupra lor să se facă presiuni.

Avocații se așteaptă însă ca CSJ să schimbe încadrarea juridică.

„Pentru infracțiunea de calomnie nu se poate face dovada că președintele Iliescu nu a fost agent KGB. Indiferent de condamnarea pe care o vor primi ziariștii, suspiciunea rămâne. Doar președintelui îi va dăuna acest proces" – este de părere avocatul Lucian Belcea.

Devine deci cât se poate de clar că miza în războiul Cotroceni - Ziua

rămâne încadrarea juridică a faptei celor doi jurnaliști. Dacă în situația ofensei contra autorității prezidențiale, Ion Iliescu nu este obligat să se prezinte la proces, în cazul infracțiunii de calomnie, ca parte vătămată, locatarul de la Cotroceni trebuie să depună mărturie în fața instanței. Ceea ce, desigur, n-ar fi deloc convenabil pentru președinte.

Din acest motiv este foarte probabil ca procesul anului să se judece cu ușile închise, în sala de consiliu a Judecătoriei sectorului 1.

TEO CĂLINESCU ■

Puls

Necititorul

Un sondaj de opinie, publicat cu câteva luni în urmă, scotea în evidenţă un lucru trist: doar 7% din populaţia ţării îşi formează opiniile citind presa. Centrul de greutate pică în continuare pe celebra instituţie cu multe antene din Calea Dorobanţi (peste 80%), iar diferenţa revine radioului. Cam aşa stau lucrurile acum în România. Adică, destul de grav dacă ţinem cont de faptul că, într-un stat democratic, se spune despre presă că reprezintă a patra putere în stat. Şi mai grav dacă privim retrospectiv, către anii '90, '91 de pildă, când tirajele ziarelor se măsurau în cifre urmate de cinci zerouri şi când preţul unui cotidian era accesibil unui spectru larg de cumpărători.

Remarcăm, cu alte cuvinte, un alt tip de paradox: cu cât ni se pare (şi ni se spune) că înaintăm în democraţie, cu atât mai mult declinul unui element de bază al statului de drept - presa scrisă - se accentuează!

Această ciudăţenie merită analizată fie şi sumar.

Cu totul altfel stau lucrurile în state cu o tradiţie democratică incontestabilă. Răsfoiam de curând un număr din cotidianul american USA Today: color, patru fascicule a câte 16 pagini fiecare, extrem de bine structurat. Practic, patru publicaţii într-una singură: ştiri, economie, sport, monden. Nu discut calitatea grafică deosebită. M-a surprins abundenţa de informaţii şi lipsa totală a can-can-urilor de mahala de tipul "mama soacră şi-a ucis ginerele cu toporul, apoi l-a tranşat, l-a băgat în valize şi a dat geamantanelor drumul pe Dâmboviţa." Preţul, căci şi despre el trebuie să vorbim, era modic: 50 de cenţi. În bani româneşti înseamnă cam o mie de lei. Foarte convenabil dacă judecăm în raport cu ceea ce oferă piaţa la noi: în cel mai bun caz 16 pagini alb-negru, cu tipar mediocru, la 400 lei exemplarul.

Cineva îmi atrăgea atenţia că şi acolo în SUA există mii de publicaţii de prost gust, similare cu cele care încarcă până la refuz tarabele de la noi. Numai că tirajele lor însumate sunt cu un ordin de mărime mai mic decât tirajele presei serioase. La noi lucrurile stau exact pe dos. Un ziar ca USA Today ajunge să coste doar 50 de cenţi pentru că acolo, în America, societatea este bine aşezată, economia funcţionează corect, există o piaţă bine structurată, iar unde există piaţă există şi reclamă. Iar reclama costă. Şi uite aşa, publicaţiile trăiesc bine mersi din publicitate. Şi la noi există publicitate. Dar firavă precum economia noastră, precum piaţa de la noi care până de curând n-avea nici măcar elementara instituţie numită bursă de valori. Aşadar, aportul reclamei la scăderea preţului publicaţiei este cu mult mai scăzut. Nu mai vorbim despre criza de hârtie, despre faptul că în România singura fabrică de hârtie de ziar aparţine statului care, criticat fiind de presă, se "grăbeşte" să aprovizioneze publicaţiile cu indispensabilul produs. Să revenim însă la apetitul cititorului de peste Ocean pentru publicaţiile serioase. Fenomenul este explicabil. Într-o economie bine aşezată, ale cărei mecanisme influenţează direct viaţa de zi cu zi a cetăţeanului, informaţia de calitate joacă un rol capital. Cu greu veţi găsi un american care să nu deţină acţiuni. Acestea îi aduc dividende. Adică profit. Din acest motiv, lui nu-i este indiferent ce se întâmplă la bursă. Deci citeşte, se informează. La fel se întâmplă cu cererile şi ofertele de serviciu. Există chiar o bursă a schimburilor de locuri de muncă. La toate acestea se adaugă informaţiile legate de asigurările sociale, pensii, servicii utile, oferte avantajoase etc. Adică elemente care ţin de o piaţă bine structurată. Să revenim acasă şi să căutăm informaţii cu caracter bursier. Care bursă, care informaţie? Şi la urma urmei, la ce ne-ar folosi toate acestea? N-avem încă acţiuni. Avem un cupon de un milion, dar n-avem milion. De ce să dorim să citim lista întreprinderilor care se privatizează dacă oricum nu ni se oferă informaţii despre profitabilitatea lor (bursa ar fi putut face acest lucru)? Unde mai pui că în listă erau şi greşeli. Aşa a venit hârtia de la guvern. Cu ce influenţează viaţa cetăţeanului nostru informaţia legată de aspectul economic, de pildă? Nimeni nu va simţi un efect bun sau rău în viitorul apropiat. Pentru că nu există încă mecanismul. Şi dacă lipsa de informaţie nu aduce atingere directă buzunarului, de ce să citim ceva serios?

Cam aceasta este schema, acum la aproape şase ani de la o schimbare de regim politic. Trăim într-un cerc vicios. Mai întâi a fost presa liberă, pilon al democraţiei. A venit apoi democraţia originală care, de bine ce funcţionează, a distrus pilonul. Sătulă de atenţionări şi dezvăluiri care n-au contenit de cinci ani şi mai bine - dar care au rămas fără efect pentru că delicatul mecanism al statului de drept nu funcţionează încă la parametrii proiectaţi - lumea s-a săturat de asemenea chestii şi caută refugiul în ceva mai uşor digerabil. Cu alte cuvinte, participă involuntar la un joc care are ca principală miză lipsa de informaţie. Nu vă spun cine sunt câştigătorii. Aţi ghicit însă cu siguranţă cine sunt cei care, pe termen lung, pierd: necititorii. Este ca şi când cineva care n-a avut niciodată o oglindă, cere cu ardoare fermecătorul obiect. Dar, când îl obţine şi se priveşte în luciul obiectiv al chestiei cu pricina, vede dincolo de geam, o făptură cu aspect neîngrijit. Şi preferă să spargă oglinda decât să înlăture dezordinea ce-l răvăşeşte.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

A fi sau a nu fi moţiune

Convenţia Democratică intenţionează să iniţieze în această sesiune parlamentară o moţiune de cenzură pe tema crizei din agricultură. Iniţial Partidul Democrat propusese o sesiune parlamentară extraordinară. Motivând că acţiunea este populistă, Emil Constantinescu a declarat că nu este de acord. Acum Convenţia Democratică se află într-un impas. Pentru introducerea unei moţiuni de cenzură sunt necesare semnăturile unei treimi din numărul parlamentarilor. Or, nu este cert că partidele de opoziţie din afara Convenţiei vor semna.

Ba da, ba nu, poate...

De două săptămâni experţii Convenţiei Democratice se chinuie să pună la punct textul unei moţiuni de cenzură. Şi, în acelaşi timp, să-şi asigure sprijinul celorlalte partide din opoziţie. „Nu ştim dacă este cazul să se iniţieze o moţiune când reprezentanţii CDR afirmă că nu sunt pregătiţi pentru guvernare. Noi nu ne angajăm cu semnături pe această moţiune, dar dacă va ajunge în dezbaterea Parlamentului o vom susţine", declară PD. „Nu vom semna. N-o considerăm oportună şi nu are sens. Dacă va ajunge în dezbaterea Parlamentului vom decide atunci dacă o susţinem sau nu", spune şi Sergiu Cunescu, liderul PSDR. Pentru a lua o hotărâre, Partidul Alianţei Civice a anunţat că va întruni Colegiul Director. Numai PL'93 şi-a declarat disponibilitatea de a semna moţiunea. „Ca autori ai sloganului «nici o sesiune fără moţiune» vom susţine moţiunea Convenţiei Democratice dacă vom fi de acord cu textul", a afirmat Dinu Patriciu.

Săptămâna trecută Convenţia Democratică a organizat o întâlnire cu toate partidele din opoziţie pentru a discuta textul moţiunii. Nu s-a prezentat decât PL '93. Emil Constantinescu a spus că a avut convorbiri particulare cu toţi liderii partidelor din opoziţie şi crede că acestea până la urmă vor semna moţiunea. Reprezentanţii PL '93 au plecat înainte de terminarea întrevederii declarând că li s-a prezentat o variantă intermediară, nu una finală şi nu pot încă să ia o decizie. „Rămânem deschişi spre o moţiune de cenzură care sperăm că va cuprinde şi punctele noastre de vedere şi care să fie acceptată şi de celelalte partide din opoziţie", a declarat deputatul Dan Trepcea.

La PSM, vorbele nu costă bani

Interesant este că şi PSM a făcut o afirmaţie asemănătoare prin primvicepreşedintele său. „Situaţia din ţară este prea gravă. Dacă moţiunea opoziţiei va oferi soluţii în favoarea ţăranilor, o voi sprijini fără rezerve şi voi insista şi în cadrul partidului pentru acest lucru", a declarat liderul socialist. Conform unei metode îndelung exersate este aproape sigur că PSM va vota iarăşi alături de PDSR, afirmaţiile lui Păunescu având ca unic scop înviorarea relaţiilor cu partidul de guvernământ care, cu acest prilej, va mai renunţa la câteva posturi ministeriale în favoarea aliaţilor săi. Există posibilitatea ca moţiunea să fie susţinută şi de PDAR şi de PS. În ipoteza în care o parte din aliaţii PDSR vor vota alături de opoziţie este clar că s-a dat „undă verde" debarcării lui Văcăroiu.

Până una alta, Convenţia trebuie să strângă numărul necesar de semnături pentru a putea introduce moţiunea în Parlament. Cu tot optimismul (nejustificat de altfel) al lui Constantinescu în relaţiile cu celelalte partide din opoziţie s-a ajuns la un blocaj. Emil Constantinescu, sfătuit prost de PNŢCD, a decis să nu marşeze la ideea sesiunii extraordinare. Acest pas s-a dovedit a fi greşit. PNŢCD, care are şi primul şi ultimul cuvânt în CDR, este la ora asta inert. Se mişcă greoi pe scena politică, nu ia deciziile rapid, nu are iniţiative şi mai pune şi bete-n roate celor care au. Vinovaţi sunt fireşte cei care conduc partidul. Partea proastă este că în CDR, PNŢCD este suveran şi, în felul acesta, Convenţia riscă să se transforme curând într-o fantomă politică.

Emil Constantinescu - preşedintele unei alianţe din ce în ce mai incoerentă în acţiuni

ROXANA STANCU ■

Delirium tremens comunist

Cu câteva săptămâni în urmă, redactorii noştri au scris despre legionari şi manifestările lor în România anului 1995. Din câte am înţeles, "camarazii" nu s-au simţit deloc flataţi de reportajul nostru, ba chiar am primit la redacţie nişte telefoane anonime, care se încheiau cu mesajul concis "Venim noi şi vedeţi voi!"

Săptămâna trecută, soarta a făcut să ne întâlnim, de data aceasta, cu reprezentanţi ai extremei stângi din România. Am acceptat din curiozitate să facem un salt de la "camarazi" la "tovarăşi".

Pe o tarabă din faţa redacţiei Revistei Europa am găsit o publicaţie năucitoare. Este vorba de Scânteia Socialismului, periodic al Partidului Socialist Român, partid ce se declară adept al comunismului şi are ca siglă (apare şi pe frontispiciul ziarului) o steluţă, secera şi ciocanul şi o carte deschisă, încadrate de raze. Luându-ne după adresa redacţiei Scânteia Socialismului, i-am contactat pe tovarăşii de la PSR.

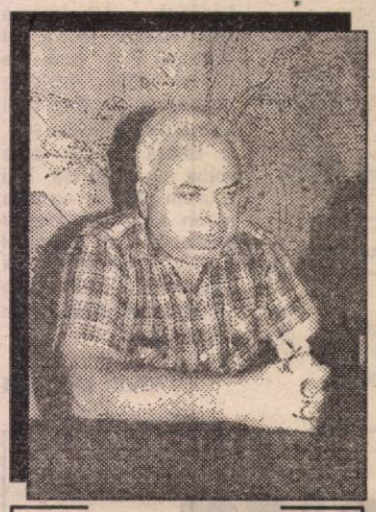

Tovarăşul Budrigă explicându-ne cum o să construiască socialismul când o să vină el la putere.

Lenin şi diplomaţi coreeni

Am ajuns pentru prima oară la sediul partidului, pe strada Episcop Radu nr.31, chiar pe 23 august. În ciuda fostei zile naţionale comuniste, tovarăşii lipseau cu desăvârşire. Uşa roşie a sediului era încuiată cu lanţ şi lacăt. Despre sediu, destul de mare, am aflat că în perioada interbelică a aparţinut unei centrale sindicale. Pe acoperiş mai este şi acum o statuie care prezintă un cavaler în armură ţinând în mână un ciocan. În lipsa tovarăşilor, am putut lua legătura în fundul curţii cu o doamnă cu tenul arămiu care lipăia în picioarele goale. Vecina comuniştilor ne spune: "Mai încercaţi, vine din când în când şi ţine şedinţe. Aseară a stat pân' la unşpe."

Într-adevăr, îi găsim peste câteva zile. În faţa sediului era parcat un Mercedes cu numărul CD 112117, despre care am aflat ulterior că aparţine Ambasadei Coreei de Nord. Înăuntru, nimerim într-un birou drapat cu hărţi reprezentând "Insurecţia naţională antifascistă şi anti-imperialistă de la 23 August 1944", diverse lozinci şi un tablou mare cu Vladimir Ilici Lenin.

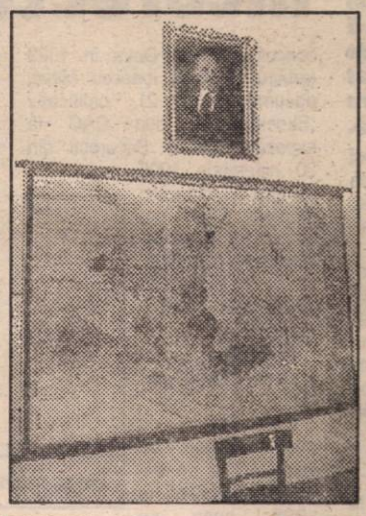

Lenin şi 23 August în biroul PSR-ului.

În alt birou, găsim la sfat de taină un asiatic şi doi autohtoni. Ne prezentăm, şi unul din autohtoni ne conduce în biroul cu portretul lui Lenin, unde se recomandă în toată splendoarea lui: "Vasile Budrigă, lector universitar, doctor în istorie contemporană, căpitan de infanterie în rezervă, membru în Biroul Politic şi secretar cu probleme ideologico-politice al PSR, redactor la Scânteia Socialismului şi director al Editurii Scânteia Socialismului."

Pentru deliciul cititorilor noştri reproducem un comunicat (scris în vestita limbă de lemn) din Scânteia Socialismului.

Comunicat

Biroul Executiv al Partidului Socialist Român transmite sincere mulţumiri tuturor organizaţiilor judeţene, municipale, orăşeneşti şi comunale, precum şi tuturor membrilor şi simpatizanţilor Partidului Socialist Român, partid al celor ce muncesc, - fără deosebire de naţionalitate - revoluţionar, marxist, comunist, bazat pe ideologia socialismului ştiinţific, care se pronunţă ferm împotriva restauraţiei capitalismului şi pentru reluarea construcţiei socialismului – care au trimis telegrame de felicitare cu prilejul aniversării a trei ani de la întemeierea PSR. (18 august 1992).

BIROUL DE PRESA AL PARTIDULUI SOCIALIST ROMÂN

COMUNICAT

Biroul Executiv al Partidului Socialist Român transmite sincere mulţumiri tuturor organizaţiilor judeţene, municipale, orăşeneşti şi comunale, precum şi tuturor membrilor şi simpatizanţilor Partidului Socialist Român, partid al celor ce muncesc, — fără deosebire de naţionalitate — revoluţionar, marxist, comunist, bazat pe ideologia socialismului ştiinţific, care se pronunţă ferm împotriva restauraţiei capitalismului şi pentru reluarea construcţiei socialismului — care au trimis telegrame de felicitare cu prilejul aniversării a trei ani de la întemeierea P.S.R. (18 august 1992).

BIROUL DE PRESĂ AL PARTIDULUI SOCIALIST ROMÂN

Doctorul în istorie contemporană nu a auzit de masacrele lui Stalin şi Dej

Tovarăşul Budrigă ne spune că Partidul Socialist Român s-a înfiinţat în 1992, are cam zece mii de membri în teritoriu, filiale în jumătate din judeţe, câţiva consilieri locali în judeţul Neamţ şi o alianţă cu Partidul Unităţii Celor Ce Muncesc din România. Despre stafful partidului nu vrea să ne spună mare lucru, dar, din alte surse, am aflat că pe preşedinte îl cheamă Florian Petrescu, iar pe vicepreşedinte, Nicolae Meianu.

Domnul Budrigă ne spune că dânsul a părăsit Partidul Socialist al Muncii, care a deviat de la cauza comunismului, că mai publică în Revista Politica şi consideră că "Vadim Tudor duce o politică corectă." În opinia domnului Budrigă, toate partidele de stânga sunt procapitaliste, deci nu sunt bune.

Relaţiile internaţionale ale PSR sunt cu Partidul Comunist din Israel şi, prin intermediul ambasadelor, cu Coreea de Nord şi Cuba. Despre linia politică a partidului ni se spune că "să salvăm ţara din criza care este actuală, care este de fapt, cine ştie istorie, criza de după revoluţia anti-socialistă şi antinaţională din decembrie 1989, să putem să scoatem ţara din criză."

Domnul Budrigă ne mai explică faptul că Gheorghiu Dej şi Ceauşescu au fost eroi naţionali, în timp ce Ion Iliescu este un trădător al ideilor nobile ale socialismului. De altfel, foarte curios pentru un doctor în istorie contemporană, domnul sau tovarăşul Budrigă nu cunoaşte nimic despre masacrele organizate de comunişti în anii '50 şi îşi exprimă îndoiala că pe vremea lui Stalin ar fi păţit ceva un muncitor, ţăran sau intelectual care şi-a văzut de treaba lui şi nu a sabotat regimul.

Sediul din strada Episcop Radu nr. 31. Tov. Budrigă şi-a arătat disponibilitatea de a pune şi o seceră în mâna statuii.

Când ajungem în acest moment al dialogului, din celălalt birou tocmai iese tovarăşul coreean, cu care se salută călduros Vasile Budrigă, iar noi constatăm că ni s-a terminat banda casetei din reportofon. Socotim că e timpul să ne luăm şi noi la revedere de la tovarăşul Budrigă. Acesta, amabil, ne dăruieşte nişte broşuri, în româneşte, pline cu cugetările lui Kim Ir Sen şi ale fiului său Kim Jong Il, publicate la Editura Datina, precum şi câteva numere din Scânteia Socialismului, La Corée Populaire şi Gramma International din Cuba. Conducându-ne spre ieşire, acelaşi personaj ne mai spune să avem grijă ce scriem, „că poate intrăm în polemică cu organul de partid Scânteia Socialismului sau ne mai trezim cu vreun proces."

Unul din darurile de prestigiu primite de redacţia noastră: operele tov. Kim Ir Sen şi Kim Jong Il.

Au avut grijă ce-au scris:
TOMA ROMAN jr., LUCI ŞTEFANOVICI

Chinologia românească în pericol

Un nou tip de mafie: ilegalități, arbitraje incorecte, bișniță cu câini

În procesul de selecție și reproducție, un rol deosebit de important îl au arbitrajele. Ele stabilesc dacă respectivul exemplar canin se încadrează în standardul rasei. Verdictul este cât se poate de important, de el depinzând dreptul la reproducție care se acordă sau nu câinelui arbitrat. Iată deci că a sosit momentul să ne ocupăm pe larg și de acest aspect de bază al chinologiei. Vom pătrunde deci, preț de câteva numere, în culisele concursurilor și expozițiilor canine și vă vom prezenta aspecte de neimaginat, demne de tot hazul pentru cineva care urmărește detașat subiectul cu pricina, dar deosebit de dăunătoare pentru chinologia românească.

● Vă prezentăm în cele ce urmează patru buletine de arbitraj aparținând aceluiași exemplar canin, dalmațianul Alki Pedro, înscris în Cartea de Origine la numărul 671.

Vom începe cu rezultatul arbitrajului de la expoziția CACIB organizată la Constanța în data de 16.07.1994.

Reproducem întocmai capitolul „Constatări" din buletinul cu pricina, semnat și parafat de dl Gleb Padnevici, arbitru chinolog (document nr. 1): „Dalmațian, cap cu riduri, dentiție corectă și completă, mușcătură în foarfecă, urechi pătate cu mult negru, linie superioară + inferioară bună, coada în repaus ținută pe spate, pete negre cu inserții de fire albe, aplomburi bune, pete destul de bine repartizate pe corp, labele din față destul de moi".

Câinele cu pricina primește de la respectivul arbitru calificativul „BUN". Ceea ce, în termeni de specialitate, reprezintă un eșec pentru exemplarul cu pricina.

Am fi desigur tentați să credem în corectitudinea și justețea acestui arbitraj, dar ne împiedică cel puțin trei elemente constând în tot atâtea calificative obținute de același exemplar canin pe numele său Alki Pedro (COR 671).

Să le enumerăm:

Calificativ „Excelent" obținut la concursul de la Deva în 1993 (arbitru chinolog Ionescu Mihai, document nr. 2), calificativ „Excelent I", titlu CAC la expoziția CACIB București din 20 noiembrie 1993 (arbitru chinolog Muntean Petru, document nr. 3) și calificativul „Excelent" la București, 28.05.1994 (document nr. 4).

Document 1

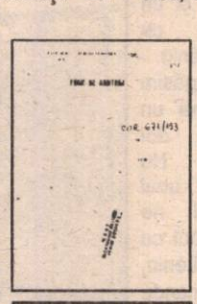

Document 2

Se impun cu siguranță câteva precizări

Exemplarul cu pricina obține un titlu CAC și un calificativ Excelent în 1993, ceea ce înseamnă infinit mai mult decât verdictul „BUN" acordat de dl Padnevici în iulie 1994. Mai mult decât atât, în mai 1994 același câine obține calificativul „Excelent". Pe cele trei buletine de arbitraj nu se menționează absolut nimic în legătură cu o serie de defecte văzute de judecătorul lunii iulie 1994.

Dacă luăm drept bune cele scrise și semnate de dl Gleb Padnevici ar rezulta că din 1993 și până în iulie 1994, ba mai mult decât atât, din mai 1994 și până în iulie 1994, pe capul câinelui au apărut riduri, în petele sale au apărut inserții cu fire albe, s-o fi schimbat probabil și repartiția acestora pe corp și o substanță necunoscută i-a înmuiat labele din față.

Lăsând gluma la o parte trebuie semnalat comicul situației care constă în distanța ca de la cer la pământ dintre singurul calificativ slab obținut de câine (Bun în iulie 1994) și celelalte trei „Excelent", culminând cu CAC în noiembrie 1993.

Cu alte cuvinte, trei arbitri, sub semnătură, contrazic flagrant ceea ce doar unul pretinde că a văzut! De menționat că dl Gleb Padnevici este actualul soț al dnei Ileana Leduncă, deținătoarea unui celebru record cu cățeluşa Pușl care s-a născut după nașterea propriilor ei pui, dacă ar fi să credem în actele sale, și fiindcă tot am adus vorba de Pușl să mai spunem că puii acesteia provin din împerecherea patrupedei cu pekinezul Tin-Tin, proprietatea dlui Padnevici. Cu alte cuvinte, afacere de familie, și la propriu și la figurat.

Document 3

Document 4

RADU IOANID ■

Doamne ferește !

Din zece acatiste nouă sunt cu blesteme

Preotul Corbu de la Biserica Răsăritului, din cartierul Militari - București, ne-a declarat că din zece acatiste, pe care le primește de la enoriașii săi, nouă sunt cu blesteme: „Mai ales femeile vin cu acatiste din astea cu blesteme și vin chiar și în ziua de liturghie, când nu se primesc acatiste. Eu le ard, după ce le scuip".

Preotul Corbu declară că în unele biserici din România se fac slujbe pentru blestem, iar unii preoți primesc foarte mulți bani pentru asta, deși nici preoții, nici enoriașii n-au această permisiune în fața lui Dumnezeu. L-am întrebat pe sfinția sa dacă unele acatiste cu blesteme au vreo legătură cu politica: „Au legătură cu de toate! Unele blesteme sunt întemeiate și nu găsești argumente pentru a-l face pe om iertător", am primit răspunsul.

Dar acatistele atrag atenția și din alt punct de vedere: „Multă lume e semianalfabetă! Să vedeți ce acatiste primesc, cu un scris sub orice critică! Lumea care le scrie nu cunoaște nici cele mai elementare reguli ortografice!"

A consemnat
DAN GHEORGHE ■

FLUFFY

și restul lumii

Episodul 7

Revolta

Rezumatul episodului precedent: Maria Stănescu a propus familiei să plece la mare pe baza cuponului nominativ.

Ideea nu era rea deloc. Întrucât legea interzicea vânzarea cupoanelor, ele se cumpărau în draci, pe la toate colțurile de stradă. Stăneștii ocoliră însă magazinele care dădeau marfă la schimb.

- Ca să vezi, comentă Sergiu, înainte luam marfă pe sticle goale. Recunoaște că e un progres: nu te mai cari cu sarsanaua, nu mai stai la coadă, și cuponul nici nu trebuie să-l speli și să-i dezlipești eticheta.

- Mda, bombăni Maria, dar cam tot atâta câștigi.

Era o nedreptate, și trebuie să precizăm că Maria era o destabilizatoare de-aia rea de tot, ce era la gura ei toată ziua! - numai lozinci antipreziențiale, antidinamoviste și prorapidiste. Dovadă că exagera e faptul că, pe cele două petice de hârtie, umflară de la un țigan aproape o jumătate de milion - și, culmea, banii nu erau falși.

Oarecum împăcați cu marea privatizare, se întoarseră veseli acasă, încercând să se decidă dacă să plece în concediu pe Coasta de Azur sau la Miami Beach. Acasă, însă, îi aștepta un șoc: pentru prima oară în ultimii cinci ani, Ionel nu era cu căștile pe urechi!

- Ce-i dragul mamei, ești bolnav?!

- Nu... Fluffy a fugit de-acasă!

După ce-și reveniră dintr-un scurt leșin, încercară să ghicească motivul:

- O fi fugit după gagici, propuse Sergiu. N-ați văzut cum se uită la filmele alea? Adevărul e că și mie, uneori...

După ce-l fulgeră cu privirea, Maria emise o ipoteză mai banală:

- Să se fi supărat că nu i-am dat din parizerul ăla? Dar era pentru musafiri, venea directorul tău...

- Poate că eu sunt vinovat, interveni Ionel. L-am pus, săracul, să asculte numai heavy metal, de-ncepuse să-i tremure capul.

Se agitau degeaba. Motivul era cu totul altul: sesizând agitația națională, Fluffy se simțise frustrat că n-are și el dreptul la un cupon nominativ! Reclama TV arăta că e ceva după care se aleargă în disperare. Or, el fugărea pisici, vrăbii, bețe, mingi - cine s-ar fi priceput mai bine ca el să prindă un nenorocit de cupon?

Din fericire, nu era departe: trei blocuri mai încolo, adunase toți maidanezii din cartier și discutau cum ar putea face să obțină înființarea unei linii de telefon la care să răspundă cățeluşe în călduri.

(vor urma alte călduri)

ZIZI ■

Victor Surdu (preşedintele PDAR):

„România a pierdut startul în cel de-al IV-lea Război Mondial"

❑ În 249 de ani putem ajunge Germania dacă stă pe loc

Victor Surdu s-a născut pe 11 iulie 1947 în Hlincea, Iaşi. A absolvit liceul-internat de băieţi „Negruzzi" şi Facultatea de Horticultură a Universităţii Agricole din Iaşi. Şi-a luat doctoratul pe un subiect de protecţie a plantelor şi a fost, pe rând, şef de fermă la Răducăneni, inginer-şef şi preşedinte la Grozeşti, director şi secretar cu agricultura la judeţ, şef de fermă la Schitu Duca şi, după 1989, prim-adjunct al ministrului agriculturii. Este de neoprit când vorbeşte despre copilărie şi despre munca la ţară, într-un potop de cifre şi nume. Tatăl său este dublu licenţiat în teologie, iar mama - în limbile franceză, engleză şi germană.

Mi-am ţinut oamenii „cu arma la picior"

- În funcţiile pe care le-aţi avut, cum vă-mpăcaţi cu autorităţile?

- În general, am fost un om disciplinat. Părinţii nu ne-au îndoctrinat împotriva regimului, deşi au pierdut tot ce-au avut prin naţionalizări. Nu ne dădea voie tata să cântăm prin curte imnul URSS şi alte asemenea, dar atât. Am şi prins o perioadă de entuziasm în studenţie (între '65 şi '70), se învăţa o limbă străină, erau recunoscuţi Morgan şi Mendel, se mai renunţase la Miciurin...

- Vreţi să spuneţi că, sub comunişti, fiecare putea să-şi vadă de treaba lui?

- Nu chiar aşa! Foarte multe se făceau cu un efort demenţial. Am avut parte tot timpul de o viaţă foarte dură. Noi am făcut întâi bătături în palme şi abia apoi pe creier.

- Ce fel de şef eraţi?

- Unii m-au acuzat că am fost un om dur, însă ca să poţi realiza ceva trebuia o disciplină a muncii şi chiar o conştiinţă - uneori aberantă! Le ceream oamenilor să facă eforturi pentru a nu ajunge la o confruntare cu Dincă sau Bobu şi să devină clienţii cătuşelor - pentru asta i-am ţinut tot timpul „cu arma la picior".

Am intrat în politică pentru a-l răzbuna pe Moş Toader

- Din ce mi-aţi spus despre familia dv., aţi avut norocul să fiţi la intersecţia dintre „legătura cu glia" şi un mediu intelectual.

- Da, părinţii mei sunt nişte intelectuali desăvârşiţi care, datorită instrucţiei şi pământului pe care l-au avut, au avut de suferit. După '45 s-a instalat o furie împotriva oamenilor care nu s-au „aliniat" obedient. N-am avut o bibliotecă foarte mare, dar tata şi mama sunt enciclopedii ambulante. Şi am mai avut norocul că, din sărăcia care era, tata i-a cumpărat mamei o pianină - de altfel, el cânta foarte bine la vioară. Una din marile plăceri era să ne îmbrăcăm frumos şi să mergem la operă. Fiind mici, noi, copiii, mai adormeam, dar ceva tot s-a prins.

- Legat sufleteşte de pământ şi de cultură - de ce aţi intrat în politică?

- Tot la sfatul tatei. Mai la deal de noi era Moş Toader - un personaj de basm, care ştia multe poezii şi cântece. Când s-a luat pământul, tata i-a zis: „Las' că rămâi cu două hectare, or să-ţi ajungă". Pe urmă s-au luat şi acelea şi Moş Toader a venit să-i spună că se vor lua şi animalele. „Ei, cu asta n-o să le meargă", a zis tata - dar le-a mers şi, când a rămas fără boi, Moş Toader a murit de inimă rea. Aşa că pe 20 decembrie '89 tata mi-a zis: „Du-te la Bucureşti şi fă ceva să-l răzbuni pe Moş Toader. Daţi pământul înapoi la oameni!"

- Este azi Moş Toader răzbunat? Cât din acest crez s-a împlinit?

- Un pas dintr-o sută. Trebuia lucrat operativ şi cu oameni competenţi. Printre politicienii de azi sunt mulţi foarte buni vorbitori şi foarte prost făcători...

Nu dacii i-au asimilat pe romani, ci invers

- Ce-a câştigat şi ce-a pierdut PDAR-ul rupându-se de PDSR?

- A pierdut câţiva oameni care au fost obligaţi să treacă în barca altora ca să nu-şi piardă locul de muncă. Sau funcţia... Oamenii erau obişnuiţi să primească ordine şi suportă mai greu să se autoconducă. Agronomii şi ţărănimea încă nu sunt conştienţi că reprezintă o forţă imensă, care ar trebui să-şi făurească legi. Cele mai bune legi sunt făcute de cei care-şi asumă aplicarea lor.

- Electorat n-aţi pierdut?

- Nu cred, cred că am câştigat. În schimb, e drept, am pierdut satisfacţiile din barca puterii - de la deplasări peste graniţă până la telefoane, maşini, logistică...

- Regretaţi?

- Nu! N-avem cum să regretăm! Nu puteam renunţa la jumătate de milion de voturi pentru câţiva oameni care să fie menţinuţi în funcţie. Nimeni nu-mi dădea dreptul să negociez, să vând partidul.

- Aţi rămas, în schimb, legaţi de PUNR, care are opinii radical diferite de ale PDAR-ului în destule probleme-cheie.

- Mi-e foarte greu să-mi explic şi mie ce-ar trebui să facem! Dincolo de câteva aspecte de ridicol, paradox şi extremism (sau care par extremiste) ale PUNR-ului, mulţi dintre ei sunt oameni de calitate.

- Bine, dar cum puteţi merge alături de un partid al cărui vicepreşedinte susţine că nu există o problemă a grâului?!

- În România nu există o problemă a grâului, ci a economiei în general. Dacă mergem în ritmul ăsta, ne apropiem de Germania în 249 de ani, cu condiţia ca ei să stea pe loc... În '90, România a pierdut şansa istorică de a lua un start profitabil în cel de-al patrulea Război Mondial, cel economic. Cât priveşte relaţia noastră cu PUNR-ul, aşa este, aveţi dreptate, şi probabil că în scurt timp ne vom clarifica. Colaborarea noastră este că le dăm sugestii cum să facă şi cum să dreagă ca să smulgă cât mai multe avantaje pentru agricultură - ca parte a ansamblului economic.

- De ce trebuie smulse, cine se opune?

- Există un grup de interese, interne şi externe, care doresc ca prin această frumoasă nebunie a sfârşitului de mileniu care e integrarea europeană, România să fie, ca în planul Valev, un fel de colonie - chiar dacă avem un popor de romani (căci romanii i-au asimilat pe daci, nu invers) cu un heterozis imens, cu scântei de geniu, poate în primele cinci din lume.

PDSR-ul a intrat pe calea pierzaniei

- Trecând în revistă scena politică, ce reproşaţi PDSR-ului?

- Cramponarea de putere prin alte pârghii decât cele ale rezultatelor - şi asta îi va duce la pierzanie. Au pornit pe o pantă extrem de periculoasă: câştigă membri şi simpatizanţi prin interese meschine: Dacă treci la PDSR nu te dau afară! Vor să se menţină prin forţă.

- Ce reproşaţi Convenţiei?

- Îi reproşez (ca şi PDSR-ului, de altfel) că n-au un program clar, în schimb (tot ca şi PDSR) au un orgoliu imens. Datorită vanităţilor, n-au sesizat importanţa desprinderii noastre şi nu ne-au trimis nici un semnal. Mai mult, nu ne-au susţinut la moţiunea noastră de cenzură, despre care primul-ministru - care e un om cinstit, după părerea mea, face şi el ce poate - mi-a zis: „Dacă se promovează, decât să mă duc în Parlament la dezbateri, mai bine prezint demisia Guvernului!" Acum, Convenţia a preluat problema grâului - dar nu e în favoarea lor, oamenii zic: „S-au trezit şi ăştia, se apropie alegerile..."

- În fine, ce reproşaţi PD-ului?

- Faptul că oamenii lor n-au avut răbdare să se consulte cu specialişti de marcă pentru a începe bine reforma.

- Erau presiuni ale străzii, unele măsuri populiste sau pripite nu erau inevitabile?

- Nu! Când te cocoţi în funcţii înalte, trebuie să ai şi răspunderea seriozităţii. Dacă era mai mult profesionalism, diagnoză, cercetare, n-ajungeam la căderea imensă faţă de 1989.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

1996 va produce un mare accident electoral

■ Majoritatea publicaţiilor sunt azi independente

- Cum vedeţi alegerile din '96? „Pierzania" PDSR-ului va începe încă de-acum?

- În mare măsură, da. Pe unde mă duc n-aud oamenii decât înjurând, iar despre „omul şi cuponul" sau legea ajutorului social sunt convinşi că au scop electoral. Dacă Brucan spunea că acest popor se va trezi peste 20 de ani, eu cred că se va trezi în '96.

- Să fi crescut oare nivelul de informare, implicit de înţelegere?

- Da. Există foarte multe publicaţii care nu mai sunt nici cu Puterea, nici cu Opoziţia. O spun cu plăcere: marea majoritate a publicaţiilor sunt azi independente şi ţin partea cetăţeanului. De aceea, în '96 votul nu va mai fi predominant emoţional şi inerţial. Am mai spus-o şi o repet: anul 1996 va produce un accident electoral de proporţii. Iar dacă, prin absurd, nu se va întâmpla aşa, ne vom duce în continuare crucea hărăzită de dl Brucan...

„Din toate încercările de a tălmăci ce se întâmplă, singura ipoteză ce nu a putut fi combătută este aceea că obiectele zburătoare neidentificate sunt nave spațiale provenind din alte lumi, de pe alte planete. Prin această afirmație, desigur, nu se poate spune că explicația trebuie să fie și neechivocă. Poate fi vorba de ceva atât de deosebit, încât nici nu putem presupune ce se întâmplă în realitate".

dr. HERMAN OBERTH

Fenomenul OZN

Realitate sau ficțiune?

La Sheffield, vălul secretului a început să se destrame !!!

Iată-ne, așadar, câteva zile bune de la consumarea, poate, a evenimentului sfârșitului acestui zbuciumat mileniu: al VIII-lea Congres internațional dedicat obiectelor zburătoare neidentificate desfășurat în zilele de 19 și 20 august la Universitatea Hallam din Sheffield, în organizarea Asociației britanice de studiere a fenomenului OZN - „Bufora".

Momentul de vârf al acestuia s-a consumat în după-amiaza primei zile a lucrărilor: 19 august 1995 - ora 18,30 (ora Bucureștiului): prezentarea unui fragment din filmul realizat de cameramanul Forțelor Aeriene Militare ale SUA, Jack Barnett, în iulie 1947, înfățișând autopsia unui extraterestru, victimă a catastrofei ce a avut loc la Roswell (New-Mexico) în SUA! Dar despre aceasta, mai târziu...

Pentru a înțelege mai bine importanța peliculei, rolul pe care poate să-l joace în următoarea perioadă, să derulăm, pe scurt, „Cazul Roswell" la care se referă acesta...

2 iulie 1947... Lângă orașul Roswell - statul New-Mexico, în apropierea poligonului de arme atomice - pe atunci secret - a căzut din cer un obiect de mari dimensiuni, la o fermă aflată la 75 de mile nord-vest de oraș. În acea noapte a fost o furtună puternică și, se pare, obiectul a fost lovit de trăsnet. Bubuitura a fost atât de puternică încât un fermier din localitate - Mac Brazel - nu a riscat să iasă din casă să vadă ce s-a întâmplat. De-abia a doua zi dimineață, Brazel și doi dintre copiii lui au descoperit pe ranch acele resturi stranii și corpurile neînsuflețite ale umanoizilor!

În aceeași zi, membrii corpului de

Vă reamintim reperele publicării acestui raport: august 1991, la Washington. Iar peste 4 ani, la 19 august 1995, la Universitatea Hallam din Sheffield, la ora 18,30 (ora Bucureștiului) a fost prezentat un fragment- copie din filmul realizat de cameramanul FAM ale SUA, Jack Barnett în luile 1947 - autopsia unui extraterestru, victimă a catastrofei ce a avut loc la Roswell !

desant al Direcției de Informații de la această bază au primit ordinul de a captura obiectul. Locul unde s-a produs accidentul a fost înconjurat de militari, resturile obiectului și cadavrele umanoizilor au fost transportate pe aeroportul din vecinătatea bazei militare. Pe 7 iulie, maiorul Jesse Marcel, ofițer al Serviciilor Secrete ale FAM, de la baza locală, a recuperat o parte din resturile navei. A fost făcută și o declarație presei în care se anunța recuperarea unui disc zburător. Mr. Jesse Marcel a primit ordinul să încarce resturile într-un avion B-29, care a făcut o escală la Fort Worth (înainte de a ajunge la Wright Field, în Ohio), conducerea operațiunii a fost preluată de generalul Roger M. Ramey care a ordonat oamenilor săi să nu vorbească și a dat o declarație, spunând că a fost vorba de... un balon meteorologic...! Dar mr. Jesse Marcel a apucat să declare reporterilor că... „materialul consta din grinzi mici făcute din ceva ca lemnul de balsa, rezistent și flexibil, cu un marcaj asemănător hieroglifelor". A vorbit și despre „o substanță neobișnuită, maronie, ca pergamentul", și de o cantitate de „metal ușor, semănând cu staniolul", ca și de „o cutie neagră de metal cu latura de câțiva cm" (vezi fotografiile). În alte variante ale „Incidentului Roswell" se spune că anchetatorii au găsit un vehicul prăbușit, în formă de ou, și trei sau patru corpuri umanoide...

La scurt timp, toate informațiile în legătură cu acest caz au fost trecute la „secret", iar Statul Major al Forțelor Aeriene Militare ale SUA a înființat atunci „Grupul special pentru studierea OZN".

CIA știe multe dar tace

Au trecut 40 de ani... În iunie 1987, la Washington, în cadrul unui simpozion internațional dedicat fenomenului OZN, un grup de 20 de oameni de știință, profesori universitari și experți militari, au publicat un document scos de la „secret" și redactat de defunctul director C.I.A., amiralul Roscoe Hillen - Katter, despre incidentul din anul 1947...

În Memorandumul de arhivă se spune, printre altele:... „La 7 iulie 1947, pe timpul operațiunilor de căutare și

Controverse legate de „Cazul Roswell" continuă și astăzi. Au apărut zeci de cărți și sute de articole „pro" și „contra". Totuși, se pare că balanța înclină în favoarea celor care cred în veridicitatea faptelor. Iar unul dintre cele mai puternice argumente (pe lângă filmul de care vom vorbi) este descoperirea unei dispoziții ultrasecrete, dată de președintele de atunci al SUA - Truman - semnată la 18 septembrie 1947. Aceasta prevedea crearea unei comisii speciale, formată din înalte personalități, având denumirea codificată „MAJESTIC-12" și al cărei scop era cercetarea atât a incidentului de la Roswell, cât și a altor cazuri similare.

cercetare științifică a rămășițelor obiectului căzut pe Pământ, au fost descoperite 4 ființe asemănătoare omului, care, s-au catapultat din navă înainte de explozia acesteia. Ei au căzut la aproximativ 2 mile-est de

Imagini din copia peliculei „Roswell - Film" realizată de Jack Barnett la spitalul bazei Fort Worth (Texas)

locul prăbușirii navei. Cei 4 umanoizi au fost găsiți morți... Resturile celor 4 necunoscuți au fost cercetate de o echipă științifică specială. Oamenii de știință au ajuns la concluzia că doar din punct de vedere al aspectului exterior cei 4 sunt asemănători oamenilor, nesemănând cu aceștia din punct de vedere biologic și evolutiv. După resturile navei s-a stabilit că aceasta nu este de origine terestră".

Este demn de crezare acest document uluitor?

La această întrebare, comandantul FAM ale SUA a răspuns atunci, în 1987: „În legătură cu această afacere, documentația noastră este distrusă"...

Iar fizicianul Robert Sarbecer, decedat în anul 1986, membru al grupului de cercetare secretă a discului, a lăsat mărturii scrise:

...„Obiectul zburător care a suferit catastrofa a fost construit din materiale foarte ușoare și dure, iar «interiorul» corpurilor piloților amintea constituția corpului insectelor!..."

După o altă perioadă de tăcere, în august 1991 este dat publicității Raportul oficial al „Fondului național al SUA pentru cercetarea OZN-urilor". Acesta cuprinde, printre altele, depozițiile tuturor persoanelor care, într-un fel sau altul, au fost implicate în evenimentele ce au avut loc la Roswell.

În încheiere, Fondul național al SUA pentru cercetarea OZN-urilor subliniază: „Faptul că predomină dovezi pozitive ale unor martori independenți, participanți la evenimentele care ne interesează, reprezintă o dovadă că cel puțin un OZN a suferit un grav accident în statul New-Mexico în iulie 1947. Aparatul distrus și rămășițele «piloților» au fost adunate de militari și transportate în cel mai strict secret la Wright-Field (astăzi - baza militară Ride-Patterson)".

Un film cutremurător realizat în 1947

Înainte de a vă face cunoscute secvențele filmului (cele 19' prezentate la Sheffield) și câteva păreri referitoare la această copie-peliculă de 19 minute, să vedem cine este Jack Barnett.

În 1947 el era cameramanul FAM ale SUA și, la cererea Pentagonului, a filmat operațiunile de recuperare a epavei cosmice și autopsiile extratereștrilor. Jack Barnett a copiat, în secret, pelicula pe care a vândut-o anul trecut. Filmul a fost păstrat, fiind ascuns în role etanșe și vândut producătorului de filme, britanicului Ray Santilli. Se speră ca până la sfârșitul lunii octombrie 1995 (când la Düsseldorf, în Germania, în perioada 26-29 octombrie se va desfășura un nou Congres internațional OZN), filmul va fi proiectat în întregime.

Acest adevărat eveniment al secolului XX a fost așteptat cu nedisimulată nerăbdare la Universitatea Hallam din Sheffield. A venit și ora mult așteptată... Dar, stupoare! Toți participanții la conferință, aflați în sală, sunt invitați s-o părăsească pentru a lăsa la intrare aparatele foto și camerele video. La revenirea în sală - încă un control riguros din partea organizatorilor și a unui număr impresionant de forțe de ordine.

Maiorul Jesse Marcel

Și încă ceva: sunt arătate camerei de luat vederi fragmente din navă, celebrele fragmente având inscripționate acele semne ce amintesc hieroglifele! Hieroglifele de care vorbeau martorii oculari ai catastrofei de la Roswell! Atât... În sală se reaprind luminile... ne uităm unii la alții și nu știm ce să credem... În sfârșit, cineva din sală exclamă: ESTE ADEVĂRAT!...

Realitate sau trucaj?

La hotelul Novotel din Sheffield unde au fost cazați participanții la congres discuțiile „pro" și „contra" au durat cu mult după miezul nopții. Tema: filmul este real sau un fals?! Iată și câteva opinii înregistrate pe banda de magnetofon: „După ce am auzit de existența acestui film, l-am contactat pe producător - dl Santilli - care l-a cumpărat și am început o colaborare cu dânsul - ne-a declarat dl Michael Hesemann, expert în OZN din Germania. „Am fost la Roswell, m-am întâlnit cu câțiva martori ai evenimentului și ai operațiunii de recuperare a OZN-ului prăbușit și am localizat regiunea, conform spuselor cameramanului; toate datele obținute converg spre un singur punct: filmul este real! Chiar firma Kodak a confirmat faptul că pelicula este cea care se folosea în 1947, un fragment din aceasta aflându-se acum în expertiză, în laboratoarele firmei. Așa că pot să spun că, pentru mine, lucrurile sunt clare: filmul este real, pentru că nimeni nu «fabrică» un fals pe care să-l țină ascuns 48 de ani, după care să-l pună în circulație."

Și, în sfârșit, părerea dlui John Spencer, președinte al Asociației britanice de studiere a fenomenului OZN - BUFORA: „Am văzut a doua oară acest film; prima oară l-am văzut în cadrul unei vizionări speciale cu membri ai societății BUFORA, cu puțin timp înainte. Este foarte important că întregul film este la fel de bun ca și relatările pe care se sprijină. Trebuie să începem să recunoaștem că, dacă s-ar fi dorit o falsificare, aceasta s-ar fi putut face cu ușurință. Filmul este determinant ca și faptele dezvăluite până acum. Dacă și cazul este real, și filmul este real. Cu siguranță, filmul ar fi putut fi realizat în 1947. Noi nu am avut acces la toate datele legate de cameraman și tocmai de aceea filmul ar putea fi orice: cazul Roswell, un documentar S.F., un film de antrenament realizat la acea vreme sau un experiment guvernamental reprezentând ceva artificial, un manechin de exemplu...

Sunt foarte multe întrebări legate de acest film, dar trebuie să fim foarte prudenți până ce nu aflăm mai multe despre faptele pe care se sprijină acest film.

Și dacă ele vor ieși la iveală îndeajuns de bine și dacă alte persoane ne vor dezvălui gradul lor de implicare, atunci vom putea cerceta mai aprofundat această peliculă"...

* * *

Stimați cititori ai revistei „Flacăra", se pare că vălul secretului care a acoperit cu mai mult sau mai puțin succes catastrofa suferită de un OZN la Roswell - New-Mexico în iulie 1947 începe să se destrame! Oricum, lunile următoare vor confirma sau nu acest lucru. Și de-abia atunci vom putea afirma cu certitudine: NU SUNTEM SINGURI ÎN UNIVERS!!!

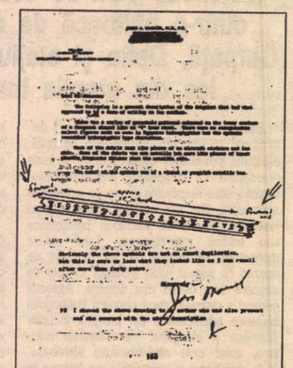

Raportul lui Jesse Marcel jr. cuprinzând desenul de pe OZN-ul eșuat

În sfârșit, filmul începe: 19 minute (din cele 91), 19 minute de proiecție a unei pelicule alb-negru. Doi doctori, echipați în combinezoane speciale (doar ochii și mâinile erau vizibile), într-o tăcere apăsătoare, au executat autopsia cadavrului unui extraterestru-umanoid, inclusiv deschiderea cutiei craniene. Toate organele extrase sunt așezate în recipiente speciale, cu multă meticulozitate. Apar și observațiile pe care medicii le înscriu în foile ce însoțesc fiecare vas cu organele extrase (va fi oare, cândva, dat publicității conținutul acestor fișe?...). Liniștea este absolută. Cameramanul urmărește îndeaproape mâinile și expresia ochilor celor doi medici cât și cadavrul extraterestrului cu ochii lui mari, oblici, cu rictusul gurii exprimând durerea clipei în care viața l-a părăsit, pe o planetă străină...

Pagini realizate de ALECU MARCIUC ■

Paradoxurile groazei

De ce surclasează Balatonul litoralul românesc?

❑ ...sau cum se scot dolari cu vagonul dintr-o băltoacă de câmpie, în timp ce Carpații, Delta și stațiunile noastre maritime ies din atenția turismului mondial.

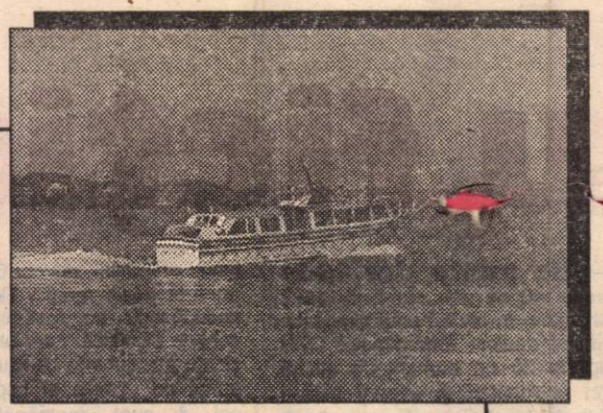

Cu această șalupă de agrement, aparținând domnului Pupos Jenö, proprietarul restaurantului „Gulaschgarten", am tăiat lacul în lung și în lat. Peisaje cenușii, construcții modeste. Dar serviciile s-au dovedit pretutindeni excelente și ele fac faima Balatonului.

„Balta" - e adevărat - se întinde pe o distanță de 75 kilometri. Segmentele de plajă, așezările pescărești, debarcaderele și toate amenajările ce complinesc aici cura heliolacustră stau răspândite și ele pe o lungime apreciabilă. Dar nici natura, nici omul n-au însemnat locurile cu splendori peisagistice sau edificii maiestuoase. Totul apare monocrom, sărăcăcios, un șir nesfârșit de așezări cu aspect rural, întrerupt ici colo de vilișoare sau clădiri mai semețe. Aspectul general e dezolant dacă opunem Balatonului bijuteriile arhitectonice din preajma lacurilor austriece și elvețiene, sau stațiunile maritime, chiar cele ale litoralului românesc, unde demiurgul și arhitecții s-au întrecut în risipă de culori și fantezie.

Și totuși la Balaton și nu pe țărmul românesc al Mării Negre plouă cu dolari!

Aici și nu la Mamaia sau Eforie dau năvală, an de an, sute de mii de vilegiaturiști din Europa și America, din care probabil nici unul nu s-a gândit să viziteze vreodată România.

La asemenea concluzii ajunge orice român care dă ocol marelui lac, observând că aici se aude rareori vorbă ungurească, în schimb pretutindeni se amestecă toate graiurile pământului. Mirarea i se transformă în stupoare, aflând în continuare că anul trecut încasările din turism au situat Ungaria pe locul 5 în Europa. O **situație paradoxală, inexplicabilă**, exclamă el. Dar omul cu ochii deschiși și mintea trează va înțelege curând adevărul. Va pricepe că turismul se face nu numai cu soare, valuri înspumate și grătare cu mititei, ci în primul rând cu acea civilizație interioară în care excelează profesionalismul hotelierului, chelnerului, edilului, comerciantului și fetelor de consumație împreună cu tot ceea ce concură la garantarea unor servicii fără cusur.

Pentru a aduce în țara lor turiști din Occident - au înțeles ungurii de la bun început - este nevoie ca aceștia să fie feriți de incivilitățile Europei răsăritene, comunistă până de curând. O salubritate în forță asigură curățenia străzilor, iar mii de angajați întrețin parcurile, spațiile verzi și fac să strălucească localurile publice și grupurile sanitare. Ți-e milă să calci pe jos, ar spune românul, amintindu-și îngrozit de munții de gunoaie ce cresc sub nasul unui Crin Halaicu, plajele infestate de orduri, restaurantele slinoase, WC-urile de nefolosit, tarabele mizerabile ținute de țigani și mai ales mulțimea de nespălați ce colcăie pretutindeni.

În Ungaria, igienizarea străzii e un proces terminat

La Balaton (ca și la Budapesta, de altfel) civilizația străzii e perfectă. O lume decentă, cu ținuta îngrijită, împrăștie acel aer de securitate colectivă ce-l fac pe om să se simtă bine, într-o deplină concordie cu ceilalți treceători. În cele două săptămâni pe care le-am petrecut la Balaton și Budapesta n-am zărit nici bande de țigani pornite să agreseze verbal turiștii, nici acea scursură socială, cohortele de vântură-lume ce mișună prin orașele României și oripilează puținii străini ce ne vizitează. În Ungaria, igienizarea străzii e un proces terminat.

> Cu două atracții turistice, Balatonul și Budapesta (numai cu ele!), Ungaria își umple sacii cu valută forte. Asta în vreme ce în vecinătatea ei răsăriteană, o țară căzută din poala lui Dumnezeu, pe întinderea căreia se întrec în frumusețe litoralul cu mirifica Deltă și semeția Carpaților - a ieșit complet din circuitul turistic internațional. Cu alte cuvinte, succese răsunătoare într-o Ungarie cu un potențial turistic modest și faliment total acolo unde natura a binecuvântat locurile cu splendori fără egal.

Dar ceea ce consacră victoriile turismului maghiar sunt desigur serviciile către populație.

Acasă la ei, ungurii folosesc limba germană

Și încă ceva: ungurul, dur și șovin, cum ne-a fost dat să-l cunoaștem în Ardeal, e la el acasă de o politețe debordantă, numai zâmbete și temenele, născut să fie hotelier și crâșmar, pregătit să satisfacă cele mai rafinate gusturi ale onoratei clientele. E atât de îndatorat spațiului germanic (de unde îi vin în principal clienții) încât a consimțit să folosească în relațiile de afaceri limba mușteriilor săi. Vizitând străzile și așezămintele Balatonului, ai senzația că te găsești într-o colonie germană. Liberi profesioniștii, restauratorii, proprietarii de magazine sau ateliere își scriu firmele în **nemțește**. Mi-am notat în carnet câteva: Zahnarzt (dentist), Ungarische Spezialität (specialități ungurești), Weinfestival (festivalul vinului), Freie Zimmer (cameră liberă), Apartament mit Frühstück (apartament cu micul dejun), Gulaschgarten (grădină de gulaș), Lebensmittel (alimente), Autoreparaturwerkstatt (atelier de reparat mașini), Konditorei (cofetărie), Damen Friseur (coafor de dame) etc. Aproape orice ungur o rupe pe nemțește, la fel cum orice român de oraș înnoadă câteva cuvinte franțuzești. Dar conaționalul nostru o face cel mai adesea din snobism, în vreme ce ungurul urmărește scopuri strict pragmatice.

În concluzie: omul din Vest, obișnuit cu civilizația și confortul din țara lui, găsește în Ungaria condiții de viață similare. **Numai așa se pot aduce turiști din lumea bogată!**

> La tot pasul, restaurante de toate categoriile, cafenele și cofetării cochete, săli cu jocuri electronice, baruri de noapte și de zi (între care, numitele topless-bar, unde chelnerițele servesc pe jumătate goale), cluburi de echitație, șiruri nesfârșite de magazine și tarabe cu obiecte artizanale, săli de bowling, pontoane și debarcadere cu ambarcațiuni de toate mărimile, și nu în ultimul rând fete de șantan, ispititoare și controlate medical. Vom mai nota apoi că, spre deosebire de imbecilii fostului ONT, care credeau aievea că se poate face turism oferind mușteriilor ciorbă de burtă, sarmale cu mămăliguță și tarafe cu țigani - restauratorii unguri s-au orientat spre o gastronomie savantă, îmbinând rețetarul național cu cel mondial. Cea mai modestă cârciumă ungurească îți oferă între 30 și 50 de preparate calde. Ca să nu mai vorbim de mulțimea cafenelelor, necesare ca aerul insulei din Vest, și care la noi lipsesc cu desăvârșire.

Dar, Doamne, Dumnezeule, toate acestea se pot învăța! Curățenia, ordinea, liniștea publică se nasc în timp record sub autoritatea patronului, edilului, polițistului. Țări din Asia și Africa au izbutit să-și ferească zonele turistice de inconfort și incivilitate. De ce nu procedează și românii la fel? Răspunsul la o asemenea întrebare ar forma obiectul unui voluminos tratat de chirurgie psiho-socială. Oricum, viitorul se arată fără prea mari speranțe. Pentru a redresa turismul național ar trebui să avem la conducerea țării oameni cu educație urbană, nu activiști recalcitranți, pe care nu-i deranjează nici gunoaiele lui Halaicu, nici hoardele lui Cioabă. De la asemenea dascăli, ONT-iștii nu vor învăța niciodată că turismul cu mâncăruri de cantină, hoteluri îngălate, localuri publice ținute de țigani, străzi desfundate și populate cu borfași - este o întreprindere de nebun.

LIVIU TIMBUS ■

Lumea cu geometrie variabilă

Poduri către Europa

Guvernanții noștri se bat cu pumnul în piept atunci când încearcă să arate cât sunt ei de pro-europeni și cât de mult fac pentru integrarea țării în structurile economice, politice și de securitate continentale. Dar ca în povestea cu afară-i vopsit gardu' și-năuntru leopardu' prea adesea s-a dovedit că demnitarii noștri una spun și alta fumează. Dacă problema aderării oficiale la Consiliul Europei și la UE era și una de prestigiu politic și corespundea unui „val" care a urmat dărâmării Zidului Berlinului, în schimb integrarea reală este ceva care se cam tot amână. Demisiile primarilor, întârzierea în adoptarea unor legislații „europene", amânarea până la sațietate a programului de privatizare și în general a reformei, dovedesc uneori că vorbele rostite la București nu se prea nimeresc și la Bruxelles sau Strasbourg.

Cam așa ar putea fi interpretat și impasul în care se află autoritățile române (dar și cele bulgare, de astă dată) în legătură cu găsirea locului de amplasare a unui pod peste Dunăre. Acest pod ar urma să fie finanțat de instituții financiare internaționale, dar proiectul trebuie prezentat într-un anumit termen care este aproape de scadență. Construirea lui (și poate și-a unui al doilea) face parte dintr-un program european de integrare a structurilor de transporturi la nivel continental. Amplasamentul podului ar permite realizarea a două mari culoare de transport transeuropene: unul pe axa Est-Vest va porni din Berlin, Viena, Arad, Craiova, Giurgiu, Sofia–Salonic, având și alte legături, iar altul pe axa Nord-Sud va uni țările baltice cu Grecia prin Ucraina, Moldova, România și Bulgaria. Problema a devenit extrem de importantă și presantă și a fost discutată și la recenta întrunire tripartită româno-bulgaro-elenă de la Ioannina, în Grecia.

Numai că atât Sofia cât și Bucureștiul își urmăresc propriul interes care poate fi spus pe șleau astfel: fiecare parte ar dori să aibă un tronson cât mai mare din aceste magistrale pe propriul teritoriu. De aceea, România ar vrea ca locul de amplasare a podului să fie cât mai spre est, iar Bulgaria îl vrea cât mai spre vest. Compromisul pare greu de găsit deși au intervenit chiar șefii celor două state. Ratarea acestui proiect ar însemna nu numai că se va da cu piciorul unei mari șanse de investiții și de dezvoltare generală pentru cele două țări, dar va fi interpretată ca un gest izvorând din neadecvarea reală a celor două țări la valorile europene. QED.

ȘTEFAN NICOLAE ■

an Grigore nu vrea să concerteze sub atronajul lui Iliescu

a mai mare surpriză pe care o la casele unde se vând bilete u Festivalul Enescu este vestea gerii pianistului Dan Grigore. La ut totul pare o ciudățenie. mitul pianist nu și-a anulat până nici un concert. Iar cărticica ă pentru eventualii abonați ai alului cuprinde și numele lui Dan re în dreptul concertului din 13 mbrie; dar este un fals. Dan re nu a semnat nici un contract u festival. A fost în tratative cu EXIM dar a renunțat la orice orare când a aflat de președin- norific. I se ascunsese un „fapt ial".

Festivalul George Enescu a devenit o mașinărie de propagandă

Motivul pentru care Dan Grigore a refuzat contractul este faptul că Ion Iliescu a devenit, pe șest, președinte de onoare al festivalului.

„În ultimul moment, după ce festivalul a fost perfectat, iar personalitățile muzicale au fost angajate, organizatorii lui, respectiv directorul Mihai Brediceanu, s-au grăbit să se ducă la Cotroceni și să-l roage pe domnul Iliescu să fie președinte de onoare. Ori mi se pare că această demnitate nu este potrivită pentru un om care a făcut parte dintre aceia care l-au forțat pe Enescu, în anii '50, să se exileze definitiv, confiscându-i toată averea. Și n-au făcut, din '90 încoace, nici un gest de reparație pentru memoria lui Enescu și pentru familia lui, ba din contră, se lăfăie în bunuri care au aparținut altora. Mi se pare că este cel puțin imoral să te erijezi în președinte de onoare al unui Festival Enescu. Nici Ceaușescu n-a făcut lucrul acesta și nici predecesorii lui".

Prietenul lui Fane Spoitoru este consilier

Mai sunt și alte lucruri stranii legate de organizare. Consilierul directorului Mihai Brediceanu, angajat special la Ministerul Culturii, este Mădălin Voicu, președinte de partid al țiganilor, prieten la cataramă cu Nicu Ceaușescu, angrenat în afacerile veroase ale lui Fane Spoitoru, aliat al lui Ioan Cioabă pentru a-i lua locul în Parlament lui Răducanu. Mădălin Voicu se ocupă atât de bine de Festivalul Enescu, încât folosește faxul ministerului pentru a transmite ziarelor opiniile sale despre conflictul dintre Nițu și Pitulescu și pentru a cere eliberarea lui Fane Spoitoru. Deși la încheierea ediției trecute a festivalului toată lumea a promis construirea unei clădiri speciale pentru Festivalul Enescu, abia în ultimele săptămâni au fost alese sălile de concerte, majoritatea improprii pentru așa ceva. Se cheltuiește enorm pentru pavoazarea Casei Poporului, Cinematografului Studio și Teatrului Odeon. Nimeni nu poate garanta calitatea acustică a acestor săli oricât de ipocrit ar fi.

Sunt probleme și cu **Oedipul** lui Andrei Șerban. Celebrul regizor se bucură de colaborarea conducerii Operei dar are probleme cu ministerul. Eugenia Moldoveanu, prietenă cu Ion Iliescu, vizitatoare a Cotroceniului, aplanează orice conflict apelând la numele președintelui. Dar Andrei Șerban știe bine cine îi pune bețe în roate. Contractul pentru **Oedip** a fost semnat după negocieri la care au participat Horea Popescu, pentru minister, și Victor Opaschi, omul de la Cotroceni care trebuia să transmită protecția prezidențială. Contractul a fost semnat, repetițiile au început, dar sprijin de la minister nu există. Horea Popescu nu poate să uite probabil că a fost dat jos de la Național în '90. Și greva personalului tehnic nu este altceva decât o provocare continuă a ministerului.

Iliescu și-a început campania cerând tot felul de titluri onorifice. De la președinția proiectului de refacere a centrului Bucureștiului până la Festivalul Internațional George Enescu. Numai că nu are curajul să-și anunțe pe față pretențiile, apare în scenă abia în ultimul moment, după ce a fost obținută participarea unor personalități. Și vom constata că intrarea la concerte va fi foarte bine păzită de SPP-iști masivi, cu căști în ureche și pistol la subsuoară, că vom fi grăbiți să ne așezăm pentru a nu împiedica săltărețul pas prezidențial.

REMUS ANDREI ION ■

ureată la Montreal - iolonista Irina Mureșan

și foarte tânără, violonista **Mureșan** a devenit, de ani, o prezență cunoscută udată în concerte din în străinătate, unde rticipat, trei ani consecutiv, ubbie Festival - Italia, iar trecut, obținând o bursă la rsitatea Urbana - SUA, a sat Oceanul. Paralel cu itirea postuniversitară, e recitaluri camerale. Irina o fată frumoasă, plină de sensibilă și tenace, talenși inteligentă, având, deci, calitățile necesare unei e solistice de anvergură. re că se află și sub o stea oasă, pentru că, în Italia, a cu violonistul **Șerban**, directorul Festivalului ie, care, apoi, i-a facilitat rea bursei americane la rsitatea unde este profesor. eastă vară, el a pregătit-o ina pentru participarea la ul concurs de la Montreal, la cea de-a 25-a ediție. O etiție dificilă, destinată, prin , secțiunilor instrumentale le canto. De această dată, ară s-au prezentat 52 de dați, în etapa a II-a intrând 15, pentru ca finala să se e cu 6 concurenți. Irina a singura reprezentantă a ii fr[illegible] care a răzbit finaliști, după ce a ut, în etapa precedentă, un m de... 80 de minute. ul I nu a fost acordat, premiul II a revenit unui violonist rus, iar Irina Mureșan a obținut premiul III, dar și premiul special al juriului pentru cea mai bună interpretare a unei piese impuse.

Pentru a se prezenta la un nivel competitiv, Irina a primit, cu împrumut, o vioară deosebită de la un lutier din Chicago. La această ediție aniversară, din juriu au făcut parte și premianții edițiilor anterioare, printre care și **Mihaela Martin**. Una din piesele mult aplaudate în programul propus de Irina Mureșan a fost semnată de **Violeta Dinescu**, compozitoare româncă stabilită în Germania. Și, pentru că vorbim de români care au strălucit în concursul de la Montreal de-a lungul anilor, să amintim și premiul I obținut de **Marina Krilovici**, soprana a cărei carieră internațională a început în acel moment.

Irina Mureșan ocupă, acum, un post de asistent universitar la Urbana, face parte din cvartetul universității și, în același timp, s-a înscris la doctorat, care în America este obligatoriu pentru ocuparea unui post de profesor universitar. Mai departe, rămâne de văzut cum va evolua cariera ei solistică. La Urbana, Irina a fost și este înconjurată de colegi din România, aflați la studii ca bursieri. Printre ei, pianistul **Horia Mihail**, care acum își dă doctoratul la Boston, violoncelistul **Alexandru Dumitrache**,

flautistul **Ionuț Ștefănescu** (revenit, de curând, în țară), pianista **Diana Popescu**, violonistele **Luminița Mihai** și **Ioana Misici**. Irina revine în București în vacanțe, susține recitaluri (precum cel din 4 august, prezentat la Muzeul Enescu), dar ne întrebăm dacă cei ce se ocupă de stagiunile de concert, redactorii RTV se vor grăbi să o invite fie pentru a concerta, fie pentru înregistrări care să o prezinte publicului nostru ca laureată la Montreal sau ca doctorand și asistent în America, ceea ce nu e puțin lucru. Despre colegii săi români nu a spus sau scris nimeni, nimic - am aflat doar, într-o Serată TV, că Horia Mihail a spălat vase ca să-și completeze veniturile. Când vom învăța să ne prețuim valorile și să susținem (cel puțin moral) tinerele noastre talente care, nebăgate în seamă în țară, se afirmă, tot mai mult, în străinătate?!

ANCA FLOREA ■

Statele lumii. Mică enciclopedie

Șase ediții succesive între 1975 și 1995, cu un tiraj total de aproape 400.000 de exemplare, reprezintă o performanță în domeniul literaturii enciclopedice românești. Ea aparține enciclopediei **Statele lumii** (Editura Mironia) și este rezultatul unei fericite întâlniri între nevoia de informare precisă și la zi a celor mai diverse categorii de cititori și consecvența cu care același colectiv de autori a continuat un proiect început cu ani în urmă. Această ultimă ediție se deschide cu o hartă a Europei centrale și răsăritene, imagine emblematică a schimbărilor profunde intervenite în contextul geopolitic european din ultimii 5 ani. Informațiilor sistematice despre cele 261 de entități teritoriale din lume (191 state independente - după proclamarea, la 1 octombrie 1944, a suveranității Republicii Palau din Oceanul Pacific - și 70 de teritorii neautonome și cu statut special) li se adaugă un dicționar al principalelor organizații internaționale, 58 de tabele de ultimă oră din domeniul statisticii mondiale și o Addenda cuprinzând evenimentele majore petrecute în diverse țări până la 1 august 1995.

MAŞINA DE SCRIS

Scrisoare şi răspuns

Stimate domnule Alex Ştefănescu,

Sunt o învăţătoare ieşită la pensie, care citeşte mai mult **Flacăra** decât **Evenimentul** sau **România Mare**. Evident, când găsesc revista, pentru că nu se prea difuzează.

Deşi sunt în vârstă îmi place să apreciez tinerele talente din paginile pe care le realizaţi. Vedeţi, dumneavoastră, oamenii sunt subiectivi. Unora le place una, altora - alta. Poate şi dumneavoastră aveţi preferinţe. Şi de aceea e mai greu pentru dumneavoastră să alegeţi ce e mai bun. Vă zbateţi între Scylla şi Charibda. Între preferinţe şi obiectivitate.

Am făcut această lungă introducere înainte de a intra în obiectul principal al scrisorii mele, pentru a mă înţelege mai bine în ceea ce vreau să spun. Aş dori să-mi explicaţi ceea ce n-am înţeles din nr. 27 al revistei **Flacăra** din 5-11 iulie a.c. Prezentându-l pe Marius Teodor Barna, spuneţi: „Acum că a trecut mai mult de un an de la primirea celui dintâi plic, iar cel de-al doilea tot n-a sosit, fac eu primul pas şi tipăresc acest unic document al talentului..." etc.

Păi, cum aşa? Dacă l-aţi considerat talentat, dumneavoastră, care lansaţi talente, l-aţi putut ţine în sertar mai bine de un an? Ce voiaţi, să vă îngroape în plicuri? Nu înţeleg, ce plicuri? Doamne, iartă-mă, chiar nu înţeleg. Probabil că m-am sclerozat şi nu-i mai înţeleg pe cei tineri. Vă rog frumos să vă explicaţi atitudinea, căci altfel îmi schimb părerea despre dumneavoastră, nu ca om de cultură, ci ca simplu om.

ANA MARIA IONESCU
Baloteşti, Sectorul Agricol Ilfov

Stimată doamnă Ana Maria Ionescu,

Mă bucur că urmăriţi cu interes **Maşina de scris**, cu atât de mult interes încât intraţi în panică atunci când ceva vi se pare în neregulă.

Textul primit de la Marius Teodor Barna l-am publicat cu întârziere din cauză că am aşteptat şi alte dovezi ale înzestrării sale. Voiam să fiu sigur că există, în cazul său, o **continuitate de preocupări**.

Ştiu din experienţă că mulţi tineri fac literatură **accidental**, de obicei atunci când se îndrăgostesc. Au un moment de strălucire şi apoi renunţă la scris, devenind oameni obişnuiţi sau remarcându-se în alte domenii. De multe ori (de-a lungul a cincisprezece ani de când mă ocup de descoperirea celor cu talent) am fost înşelat de exuberanţa efemeră, de aparentul talent al unor tineri. Eu mă entuziasmam şi mă lansam la scenă... susţinerea lor, iar ei n-... donau în scurt timp, miraţi ... că fuseseră cuprinşi la un ... dat de o frenezie literară.

De aceea sunt precaut ... abţin să public autori de ... deţin o singură dovadă a ... lui lor. Îmi vine uşor să p... aşa întrucât dispun, oricum ... surplus de texte publicabile ... de unde alege.

După o aşteptare de m... de un an, am publicat totuş... lui Marius Teodor Barna, ... că astfel am să-l determ... autor să-mi trimită şi alte t... caz că le-ar fi scris între... lată însă că nici până în ... nu a mai dat vreun se... activitate literară.

Cu stimă şi cu speranţa că ... vă schimbaţi părerea despre...

ALEX ŞTEFĂ...
Bu...

Important pentru toţi corespondenţii

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau, cel puţin, scrise lizibil. Dacă sunteţi optimişti, trimiteţi-mi şi o fotografie şi un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele şi fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu există restricţii în ceea ce priveşte genurile. În afară de poezie, proză, teatru, critică literară etc., puteţi să-mi trimiteţi şi versuri pentru muzică rock, graffiti, texte publicitare, aforisme gen „legile lui Murphy", scenarii pentru spectacole de cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii **Maşina de scris**. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenţii rubricii **Maşina de scris** se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărţi (pe bază de contract). Numele lor este anunţat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile dv. trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ştefănescu, la redacţia revistei **Flacăra**, Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 Bucureşti.

■ Vă rog să faceţi un efort financiar şi să vă abonaţi la revista **Flacăra**. Să nu vă închipuiţi că fac publicitate într-un mod abil acestei reviste, dar dacă nu vă abonaţi n-o să v-o puteţi procura în fiecare săptămână şi dialogul dintre noi se va întrerupe.

Să râdem cu: Dan Mihai

Icâ

Bică nu mai apucă să caşte a doua oară şi nici măcar să se frece la ochi, aşa cum făcea de obicei dimineaţa când se trezea. Glonţul îi trecu exact prin gura căscată şi se opri undeva în gât sau poate în pernă.

Gică ascultă atent dar nici de pe hol, nici din cameră nu răzbătu vreun zgomot. Îşi băgă pistolul fierbinte încă în buzunarul interior al hainei, apoi se repezi spre dulap unde credea că se ascunde nevastă-sa. Deschise larg uşa cu oglindă şi mai reuşi doar să ducă mâna spre buzunarul greu. Un cuţit lung îi străpunse pieptul.

Licâ îşi blestemă restul zilelor, cuţitul care nu mai ieşea şi „meseria". Scoase geanta burduşită din dulap, îl buzunări pe cel cu pieptul acum înroşit, găsi câteva bancnote de o mie şi se precipită spre uşă. Traversă holul pustiu, coborî scările în fugă şi răsufla uşurat când ajunse în stradă. Trebuia să traverseze, staţia de autobuz era pe partea cealaltă. Doi paşi a făcut...

Nică apăsă brusc pedala de frână. Volanul îi scăpă din mâinile care se repeziră, reflex, spre parbriz. Prea târziu îl văzuse şi frânase prea târziu! Corpul se rostogoli pe caldarâm iar geanta umflată, după ce descrise o parabolă prin aer, aterizâ zdrăngănind lângă victimă. Şoferul părăsi scena nefericitului accident şi nici nu avu timp să-şi revină până acasă. Nu stătea departe. Opri maşina în faţa porţii, aruncă o privire aripii deformate şi intră în curte. Nu făcu decât doi paşi...

Picâ îşi petrecu rapid şnurul în jurul gâtului vecinului său şi trase din toate puterile. În timp ce acesta horcăia bătând aerul cu braţele, ucigaşul se şi gândea cum are să taie tufa de tuia. De ani de zile se certa cu Nică pentru că vrăbiile adăstau în tufa aia nenorocită şi se găinăţau pe gardul lui Picâ. Acum totul se rezolvase, Nică nu se mai zbătea şi el se putea duce după topor. Îşi recuperă şnurul, ieşi din curtea vecinului şi se îndreptă spre garaj. Toporul îi veni însă în întâmpinare. I se opri în cap.

Rică, fiul său, nu mai aruncă nici o privire în jur. Ştia că nu-l văzuse nimeni. Aruncă toporul, îl apucă pe taică-său de picioare şi-l târî în garaj. Închise uşa metalică şi apoi încercă să bage mortul în portbagajul maşinii. Reuşi destul de greu. Apoi îşi aminti de topor. Dacă îl găsea cineva?! Se repezi spre uşa garajului şi încercă să o deschidă dar căzu fulgerat, mai bine zis electrocutat.

Sică, prietenul lui, abia îşi mai putea stăpâni râsul. Legase două fire de uşa garajului pe care le băgase în priză. Gluma i se păruse bună. De după uşa garajului nu se mai auzea nici o mişcare. Râsul i se opri în gât. Smulse firele, sări gardul şi intră în casă. Le trase şi din priză şi le bâgă sub pat. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Abia apucă să deschidă uşa. Un bolţ rătăcit îi intră prin ochiul stâng.

Tică nu realiză pe moment ce se întâmplase. Nu apăsase pe trăgaci. Doar dacă pistolul de împuşcat bolţuri percutase singur. Accident! Ce putea să păţească? Nu avea nimic cu băiatul. Dar dacă... Mai bine să întrebe pe vecinul de deasupra. Îşi strânse repede cele câteva instrumente, păşi peste capul victimei şi ieşi din casă. Până la blocul în care locuia făcea de obicei cinci minute. Acum ajunse în două şi nu simţea nici un fel de oboseală aşa că urcă în fugă treptele până la etajul şase. Sună lung.

Am deschis brusc UşA şi l-am înşfăcAt pe Tică şi l-am târât spre fereastra deschiSă. N-a mai reuşit să protesteZe, a zBUrat lin, lin, lin... a aterizat... Am închis fereastra în urma lui. Mă simt mai calm... Sunt un om NORMAL, Daţi-mi DrumuL!!!

Sunt sigur că cititorii mai fideli vor aprecia atât numărul omuciderilor per pagină cât şi varietatea mijloacelor. Nu mă îndoiesc de faptul că ei îmi vor lăuda concizinea şi deci economia de timp pe care le-am oferit-o.

Admiratorilor mei, membrilor Fan-clubului subsemnatului, pot să le spun că viitoarea operă va conţine tot nouă, de data asta violuri şi tot pe aproape două pagini. Nu pierdeţi cele 9 violuri, Nicl unul asemănător CEluilalt, violuri indiV duale, ViOlur în grup, violuri, violuri,... Sunt un...

Poemul săptămâni...

Certificat de bună purta...

Aparţin, neoficial, de pseudo-elita ora... poetic vorbind, am şanse mici să conv... sunt curajos, nu dau binete lăsului ... m-aprind uşor, dar nu mai beau de ... bănuţii mi-i întorc cu lopăţica de pla... am banca mea proaspăt vopsită-n v... mă-ntind pe ea fiindcă gândesc elas... (vor cei rigizi în van să mă dezmie... în nopţile lunoase mă plimb cu Car...

(recent am făcut un astral accident ... nedând prioritate la o stea căzătoar... fiind amendat de-un nene cu trident ... Mă simt cam plouat când scot capu...

tun şi fulger contra prăbuşirii în sine... dar unii-au sculptat până şi Ideea ... (aşa că mă 'nalţ doar în cer... ... însăşi sănătatea o duce bine cu ... subsem...

- mici nebunii fac doar în lipsa ei - ... mă dau rotund de-a lungul şi de-a ... fiindcă iubesc Cuvântul mai mult ca ... f...

celor ce-mi poartă sâmbetele-n cârc... le spun că săptămâna mi-e doar de...

(mă muşcă timpul - ce-i drept -, ca ... năp...

deşi-i bătrân şi apt pentru azile).
Da, de venit mai vine câte o tanti-... Ang...
ca să îmi pigmenteze în gri entuziasm...
mă uit la ea de sus, ca la o unghi... ...
şi-o rabd să-şi povestească a mia ... basmu...
În rest, mă ia cu friguri şi cu răcor... mo...
când cei sus-puşi au fumuri şi mec... zâmbic...
(sper că-ntr-o zi vedea-i voi batjocor... ...
şi-o să-mi miroase văzul a lacrimi ... mincin...
Oricum, trebuie să fie vreun claxon ... cu...
căci albul nopţilor se-nteţeşte de zo...
deci, momentan, un gând mi-e trea... ...
Că, din maşina Timpului, n-... vrem... o...

ALEXANDRU SFÂ...

O povestire melodramatică de Ioan Ţicalo

Din îndepărtata comună Râşca din judeţul Suceava, profesorul de limba română Ioan Ţicalo mi-a trimis o nouă povestire de-a sa, *Casă de piatră*. Este o povestire melodramatică, dar eu cred că trebuie să facem loc, la *Maşina de scris*, oricărui fel de literatură, dacă reuşeşte să emoţioneze. Altfel, riscăm să ne îndepărtăm de public (care urmăreşte, de exemplu, lacrimogenele seriale TV sud-americane în loc să citească producţiile scriitorilor români). Bineînţeles, trebuie luată în considerare şi *calitatea emoţiei*, ca să nu ajungem să încurajăm kitsch-ul. Însă Ioan Ţicalo este departe de kitsch, datorită unui instinct artistic sigur. Înzestrat cu o mare sensibilitate, el ar putea scrie scenarii pentru filme care să facă săli pline şi care, în acelaşi timp, să placă şi celor mai exigenţi critici... Menţiunea că reproduc, aici, din lipsă de spaţiu tipografic, o *versiune prescurtată* a povestirii *Casă de piatră*, vă invit, aşadar, stimaţi cititori (în replică la invitaţia din pagina alăturată) *să plângem cu Ioan Ţicalo!*

Casă de piatră

Bătrâna Drincu trebăluia prin ucătăria apartamentului proape veselă, chiar dacă eumatismul îi amintea că icioarele n-o mai ascultă ca ltădată, făcând-o să se schi-onosească de durere. Se şeza un pic şi o lua de la apăt. Şi asta pentru că venise ici de la ţară cu filozofia ei. Ce fericită e Alina, fata ei, cu iicu ăsta, care o răsfaţă tot mpul şi acum, colac peste upăză, a devenit şi director de ntreprindere. Şi ce plăcută coin-idenţă să sărbătoreşti o vansare şi ziua de naştere!" ıcepu să plângă şi nu mai ştia ıcă e de vină ceapa sau i-au enit lacrimi de bucurie. Rămase n timp aşa, parcă pierdută, cu ânduri ce se învălmăşeau, fără ă ia o anume consistenţă. O ezi telefonul, javră afurisită, um îi spunea adeseori. Se use şi acum, evident emulţumită, pufăind şi ergându-şi lacrimile de pe praz.

- Alo... rămase ascultând ăteva minute, după care ţipă în ceptor cu forţa unei fiare nite:

- Ai greşit, doctore! Fata mea la servici, la şcoală, asta e gur. Ai greşit, n-auzi că nu se oate? că doar nu-s nebună! ă-mi strici dumneata ziua de i, că nu vă holbaţi bine la ameni?

Trânti receptorul şi plecă iute re bucătărie, de parcă s-ar fi epărtat de o hidoasă reptilă. Îşi izu de treabă mai departe aici, împărăţia ei de-o viaţă, se ce fericiţi or fi toţi ipă masă, ce invitaţi aleşi or ea şi cum o să-i laude fiecare icatele...

* * *

- Bine, Alina, soţul tău e ector de două-trei zile şi tre-ie să aflăm de la alţii, din aş? întrebă în cancelarie pro-soara de biologie, pre-ăndu-se supărată.

„Ăştia m-au întors şi pe faţă pe dos", reflectă soţia lui cu. „Bârfesc mereu ca nişte e de mahala".

Colegul de matematică, ajuns ofesor, după propria-i mărtu-ire, prin metoda reducerii la surd, veni spre cuier, unde a Alina, să-i prezinte icitările. Şi adăugă şăgalnic:

- Într-o pauză mică se poate rvi un coniac... mare.

Vreo două gâsculiţe îl apro-ră, gata să facă şi pauza ire, dacă se dovedea a fi cesar...

- ...în interesul învăţământului, cretă acelaşi greier de tematică.

Alina tăcea şi ar fi spus ceva, că una din colege n-ar fi ıncat, aşa, în treacăt:

- Ştiţi, Hulubiţa e în concediu dical de astăzi. A dat telefon neauri. Nu poţi să-i ţii tu, na vreo oră?

- Nu ştiu, se auzi vocea mă şi clară a celeilalte. Felicitările adresaţi-le direct celui în cauză, cât despre coniac nu cred să aveţi succes. E o băutură nobilă şi trebuie oameni pe potrivă. Nici eu nu mă încumet să pun gura pe el. Îşi luă catalogul şi plecă în clasă.

- Întepată ca-ntotdeauna, constată una din cele rămase.

- Tocmai de aia o traduce bărbatul său. Cine să trăiască în fiecare zi cu vipera asta? se întrebă o alta, începând ziua de muncă, aproape ca de fiecare dată, cu o pauză...

Cu toate că s-a putut stăpâni atât de bine în cancelarie, drumul până la clasă o obosi, emoţiile năvăliră asupra ei stol, făcând-o neputincioasă în faţa elevilor. Le dădu de lucru şi se aşeză la catedră epuizată. Ştia că Razneş al ei (îi plăcea să-i spună pe numele de familie) fusese văzut de vreo două ori în oraş cu Hulubiţa şi că lumea începuse să vorbească. L-a şi întrebat, însă el a spus că s-au întâlnit cu totul întâmplător. I se păru că de o bucată de vreme ceva se întunecase între ei, dar pusese totul pe seama concluziilor medicului, care nu-i mai lăsase nici o speranţă de a avea vreodată copii. Deocamdată nici unul nu avu curajul să deschidă o discuţie pe tema asta şi lucrurile păreau să meargă oarecum normal.

- A, bună dimineaţa! Da' matinal mai suntem astăzi. Cu aceste cuvinte îl întâmpină Hulubiţa pe Gicu, zis şi iubiţel, de când se cunoscuseră ei mai bine. Ar fi trebuit să nu te primesc, îi zise. Ştii bine că o domnişoară nu se vizitează la ora asta şi încă şi cu mâinile în buzunare.

Razneş ştia ce înseamnă această subită supărare, de aceea aruncă imediat nada, chiar dacă nu avea nici un chef pentru aşa ceva:

- S-ar putea să fie ceva în buzunare...

- Ei, atunci se schimbă situaţia şi am să te iert, mai ales că azi sunt bolnavă.

Veni în faţa lui şi i se agăţă cu amândouă mâinile de gât. El rămase cu ale lui tot în buzunare, sprijinit cu spatele de perete. „Femeia asta are nerusinarea să-mi spună că e domnişoară, gândi Razneş. În cazul ăsta Alina e mai domnişoară ca ea..."

- Aştept, iubiţel! îi întrerupse gândurile Hulubiţa, aşezându-i mai bine sub nas ugerele-i provocatoare.

Gicu nu ştia ce să facă. Se simţea neputincios. Venise aici cu un scop şi acum şovăia să-i spună textul pregătit dinainte. Închise ochii pentru a nu mai vedea nimic decât sufletul său şi zise aproape răcnit:

- Mi-e sete!...

Ar fi vrut s-o îndepărteze, dar ea înţelese cu totul altceva sau poate doar simulă că înţelesese altceva şi îşi lipi buzele de-ale lui într-o pornire sălbatică. Luat prin surprindere, Razneş se scutură electrizat parcă, stopând asediul cu cuvintele:

- Vreau nişte apă, iar în gând: „trebuie să redevin ce-am fost, altfel mă prăpădesc".

Venind cu apa, ea îi curmă iarăşi gândurile:

- De când eşti director, bei numai apă?

- Nu mai beau nici măcar apă aici, replică el.

- Tu eşti mai bolnav ca mine, Gicule, se opri ea la mijlocul drumului cu paharul în mână, neştiind ce să facă.

- Am fost, dar cred că am început să mă vindec. Mai simplu şi... mai direct spus asta sună cam aşa: de azi încolo vreau să mă uit drept în ochii soţiei mele. M-am afundat într-o...

- Spune, spune ce gândeşti, îl îndemnă ea din locu-i,

- ... mocirlă, continuă el. Şi vreau să ies, chiar dacă m-am mânjit.

Se liniştise acum şi privea nepăsător, eliberat de o grea povară, în vreme ce gazda îşi turnă ceva de băut, prefăcându-se a uita că ar mai fi cineva în casă.

- Cred c-am să plec şi te rog să mă ierţi, dacă...

- Lasă, Gicule, zaharicalele. E clar, am înţeles. Cercul meu nu s-a oprit la tine, deci nu-ţi face griji. La urma urmei mă mir că tu, intelectual, nu ţi-ai dat seama până acum că lumea, în general, e o mocirlă. Să lăsăm asta. Uite, mai am o ultimă rugăminte. Şi aşa sunt în concediu medical, ia-mă cu maşina. Nu te încurc, merg la nişte prieteni... În câteva minute sunt gata. De acord?

- Mă rog... mârâi Razneş, mulţumit că a câştigat bătălia...

* * *

Bătrâna Drincu terminase treaba de mult timp, aranjase şi masa festivă, se aşezase rând pe rând pe fiecare scaun din jurul mesei, veselindu-se de fiecare dată cu gândul la ceea ce va urma. Când se aşeză pe locul Alinei, îşi aduse aminte de telefon şi văzând că e cam târziu, se gândi că... În aceeaşi clipă uşa se deschise şi intră în apartament fata ei.

- Doamne, acu mă gândeam c-ai păţit totuşi ceva, m-a deranjat javra asta şi mi s-a spus că te-ai accidentat. Dar n-am crezut o iotă şi le-am zis c-au greşit numărul. Hai să mai vedem ce mai e de făcut, că acuş trebuie să apară şi Gicu şi...

- Mamă, Gicu nu mai vine azi, o întrerupse Alina, calmă dar cu durere. Ţi s-a spus că m-am accidentat, am aflat. Nici eu nu ştiu cum m-au putut confunda cu o vampă. Probabil s-au gândit că alături de soţul meu e de neconceput... Şi nici mata n-ai să crezi...

- Ce vrei să spui, fata mamei? întrebă cealaltă, fără un gând anume.

Alina se aşezse însă la masă şi nu pe locul ei obişnuit, ci pe cel al bărbatului şi spuse mai departe:

- Mamă, dacă vrei, dă-mi ceva de mâncare, că mi s-a făcut o foame cum nu mi-a fost demult. Ba nu, adu mai bine sticla să mă otrăvesc şi eu puţin astăzi. Cât despre ce-am vrut să spun, să ştii că Razneş nu va mai călca în această casă. Ducă-se dracului! Şi izbucni în plâns...

* * *

- Văd că taci, Razneş. Nu ştiu de ce sau poate ştiu. În curând ai să ieşi de aici, ai rămas fără un picior, pe mine însă nu mă mai interesează. Am vrut să-ţi trimit lucrurile la Hulubiţa, dar n-a vrut să le primească. Nu te uita aşa la mine, e bine mersi, măcar că a fost pe „scaunul mortului". E tare scorpia. Stai, nu mă întrerupe, că nu vreau să-ţi mai aud vocea şi e mai bine că ai tăcut până acum. Ţi-am trimis toate lucrurile la ţară, la mama ta. Le-a primit. Aici n-a venit, pentru că n-a putut. Ai să te duci acolo, că eu una nu vreau să te mai văd în ochii mei. Nu pot ierta, ce vrei să fac? Şi ştii de ce? De la nunta noastră îmi rămăsese un singur lucru - urarea unchiului tău când am plecat, nu în călătorie de nuntă, cum se face acum, atunci ne-am dus direct la muncă, pe vremea aia nu era timp de plimbare. Dar să-ţi aduc aminte ce ne-a spus unchiul tău, că tu ai uitat şi e păcat. „Casă de piatră să vă duraţi, copii!" - asta ne-a zis. Şi-ţi era un fel de tată, al tău se prăpădise în război. Iar tu ai terfelit tot... Într-o zi, e mult de atunci, m-a oprit pe drum o ţigancă şi mi-a dat în cărţi. Eu mă distram. Printre alte baliverne auzite atunci a fost şi aceea că am să fac două case. La vremea aceea vorbele pirandei mi s-au părut doar nişte aiureli. Iată că n-au fost, iar eu n-am ce-ţi face. Tu ai dărâmat casa, cu mare uşurinţă. Acum te las cu... nici nu ştiu cum să mă despart de tine... a, nu, stai că, de fapt, tu te-ai despărţit de mine. Dar pentru că totuşi se spune ceva când se pleacă, eu cred că-i de-ajuns un bună ziua...

* * *

- Eu ţi-am spus, Gicule, să rămâi acasă şi să-mi fii de ajutor, că atâta băiat aveam şi eu. Tu nu şi nu. Ai vrut şcoală şi uite ce s-a ales de şcoala ta... Taci mereu, de parcă eu aş fi vinovată. Te-a alungat ca pe un câine netrebnic şi-am auzit că şi-a adus altul şi când îţi vorbesc de matracucă, o aperi. Atunci ai gură.

Mama tăcu deoarece fiul de data aceasta nu mai spuse nimic. În odaie se aşternu tăcerea şi fiecare rămase cu gândurile lui. Într-un târziu bărbatul vorbi ca pentru sine:

- Am să încerc să aduc eu lemne şi apă de azi încolo...

- Până ieşi tu pe uşă şi până intri cu cârja, se duce toată căldura. Degeaba o să mai facem foc. Nu vezi ce ger e afară?

- Ba văd, mamă. Încă mai văd şi mai simt. E ger şi în sufletul meu!...

Pagini realizate de Alex Ştefănescu

CERBUL DE AUR

Acum 27 de ani, în 1968 începea frumoasa aventură a Cerbului de Aur. Avându-l drept părinte moral pe marele realizator de televiziune TUDOR VORNICU, festivalul, conceput ca un show de televiziune şi a dorit promovarea muzicii româneşti, precum şi invitarea formaţiilor şi interpreţilor în vogă din întreaga lume.
Astfel pe scena teatrului dramatic din Braşov şi din 1992, urmând o idee a lui VALERIU LAZAROV, în Piaţa Sfatului au păşit multe staruri ale muzicii internaţionale. Dalida, Gilbert Bécaud, Lionel Richie, Jerry Lee Lewis, Toto Cutugno, Kylie Minogue, James Brown, Ray Charles, Boy George, Paul Young, Culture Beat şi mulţi alţii au făcut din festivalul „Cerbul de Aur" cea mai reprezentativă manifestare de acest gen din ţara noastră.
Cât despre valoarea internaţională a concursului ar fi de ajuns să spunem că, la una dintre primele ediţii, printre invitaţii „Cerbului de Aur" a fost cel care va deveni mai târziu unul dintre star-urile cele mai adulate ale lumii, Julio Iglesias.

Un festival pentru mândria noastr

Încă din luna noiembrie a anului trecut Televiziunea Română a trimis televiziunilor colaboratoare cu care are convenţii în acest sens, invitaţii de a participa la „Cerbul de Aur", la cele trei secţiuni de concurs - interpretare, discografie şi videoclip. Au răspuns aproape 400 de potenţiali participanţi care şi-au trimis materialele înregistrate la Bucureşti, unui sever juriu de selecţie. Au rămas, în urma jurizării, 50 de participanţi pentru ca, în final, la concurs, să se prezinte 35 din 24 de ţări. Toţi concurenţii prezenţi la „Cerbul de Aur '95" sunt aproape vedete în ţările lor,

Grupul Eclipsa din Olanda, primii concurenţi ce au urcat pe scena „Cerbului de Aur '95".

lucru care a fost hotărâtor atunci când s-a luat decizia introducerii câte unui juriu separat pentru fiecare secţiune din concurs. În fiecare seară, membrii juriului au acordat note secrete pentru fiecare concurent, ce au fost centralizate, toate actele fiind închise într-un dulap a cărui singură cheie a fost în posesia dlui Christian Clausen, preşedintele juriului.

Horia Brenciu, alias „mister Robingo", dezvăluindu-şi talentele muzicale într-un show spontan în night-club-ul hotelului „Aro", l-a avut ca spectatori pe membrii trupei Status Quo, ca şi pe Silvia Dumitrescu şi Loredana Groza.

Din culisele vedetelor

M. C. Hammer

În desele schimbări de fax-uri dintre M. C. Hammer şi organizatori, acesta a spus, iniţial, că show-ul său va fi gen Broadway, muzica fiind însoţită de un „story" original. Renunţând la idee, M. C. Hammer a transmis un nou fax care în mare spune că şi-a schimbat stilul de interpretare, el dorind pentru „Cerbul de Aur" un spectacol complet nou, plin de muzică şi de mişcare. Pentru aceasta a venit în România cu o trupă formată din 12 dansatori, 6 vocalişti, 8 instrumentişti, la care se adaugă machiori, coafori, gărzi de corp, cărători de bagaje etc... A cerut 1 apartament imperial, 2 apartamente mari, 7 camere single şi 10 duble care i-au fost oferite în hotelurile „Alpin" şi „Ciucaş" din Poiana Braşov.

Formaţia Status Quo răspunzând întreb („Ce ştiţi despre Festivalul Cerbul de Au despre celelalte vedete ce vor concerta a adresate de revista Flacăra: „Nu mare lu nici nu ştim care sunt celelalte vedete

Status Quo

Legendara trupă rock din Marea Britanie, cea care a dat 46 de hituri internaţionale, şi 25 de albume, a venit la Braşov cu un echipament acustic şi optic de 3,5 t. Puterea totală a boxelor a fost de 120.000 waţi, fapt ce a necesitat reproiectarea şi consolidarea turnurilor de boxe în chiar noaptea de dinaintea concertului lor. Au cântat, pe lângă hiturile lor, dintre care cel mai aplaudat a fost „In the Amy Now", şi diverse prelucrări. Cea după „Let it Roll" cântat pe vremuri de „The Doors" a fost realmente senzaţională.

Status în con Struct arenei Piaţa Sf se mi precur

când peste 5 de spec au înc să dan

Beli Carlisl

Fondatoarea „GOGO'S" a Braşov cu firmei, „Edgar Music Prod însoţită de mana La „Cerbul d Belinda Carlis începe turneul ce va dura pân bruarie anul viito

În 1972, după 4 ediţii, Festivalul internaţional de muzică uşoară „Cerbul de Aur" a fost întrerupt, în plină glorie, printr-una dintre acele stupefiante decizii „de sus". Pe vremurile de dinainte de '89 era aproape o legendă a timpurilor de deschidere.
Ajuns, acum, la cea de-a patra ediţie „modernă", să sperăm ca nimic să nu mai poată opri continuarea lui. Să remarcăm echipa Televiziunii Române condusă de dl Dumitru Moroşanu, directorul festivalului, care a muncit până la epuizare pentru ca, în ciuda tuturor greutăţilor, „Cerbul de Aur" să ne aducă nouă, românilor, puţină bucurie şi puţină mândrie...

În numărul acesta aţi putut doar o scurtă trecere în revis festivalului „Cerbul de A Promitem ca peste o săptăm să revenim, pe larg, cu amăn cât mai interesante.

Pagină realizată de ALEXANDRU A

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă":

oris Becker și reclama

dintre cele mai sigure eciabile surse de câștig arilor vedete este, fără ie, publicitatea. Atunci un jucător devine cele- a urmare a unor victorii sunet în cadrul circuitului marile companii pro- oare de echipament și al sportiv se năpustesc simplu asupra campi- spre a-i oferi contracte lamă, în urma cărora se că, bineînțeles, comer- rea totală a produselor tive. Așa se face că Becker a primit din italienilor de la **Lotto** ontract care-i aduce ica sumă de 5 milioane rci pe an, acțiunea fiind tă de Țiriac în perioada aborare, încheiată acum și ceva.

ă Lotto se bucură de re imagine în Europa, eneficiază de o piață de ere, în Germania de lu având 3 procente în oricum foarte puțin, erii de la **Apenin** că pătrunderea în a unde senatorii de sunt **Nike, Reebok** și . Atacul frontal se dă oris Becker care trebuie ige cât mai mult pen- fi pe micul ecran al nului de rând de peste , obișnuit sau captivat dre Agassi (nr. 1 mon- lar și de Pete Sampras (nr. 2). Cu cât un sportiv se prezintă mai bine la „locul de muncă", cu atât cred psihologii că amatorul de rând va folosi arsenalul de echipament aducător de succes.

Boris Becker

Cum însă Boris nu prea a înregistrat rezultate senzaționale sau cum Lotto nu a investit prea mulți bani în spoturi publicitare la TV, efectul sau produsul italian nu i-a impresionat pe americani, obișnuiți cu Andre și Pete, care folosesc frumoasele colecții de modă Nike. Pentru a nu crea un monopol italian nici măcar în Europa, Nike-ul a dezvoltat o strategie publicitară bazată pe o logistică simplă, prin rezervarea unor spații la TV, circa 30 de secunde, în care cei doi campioni ai Continentului Nou au apărut la Londra în timpul Wimbledonului sau la New York, unde au blocat circulația din centru, pentru a schimba câteva mingi pe un teren de tenis improvizat, dar în echipamentul Nike. Efectul a fost colosal, întrucât mai toți tinerii au invadat shopurile pentru a cumpăra fie modelul Agassi, fie Sampras, unul „pirat", celălalt clasic, acțiunea având în final un impact senzațional, materializat în bani.

Pentru a domina piața, Nike-ul dirijează din culise chiar și programarea terenurilor de antrenament sau competiție de la Openul american, Agassi și Sampras evoluând numai pe terenul central, spre deosebire de ceilalți - inclusiv Becker - trimiși acolo unde nu se află camere de luat vederi. De aceea Boris a protestat vehement declarând că organizatorii „promovează" o politică de discriminare sportivă, ceea ce are și un sâmbure de adevăr. Dar când Nike-ul are o cifră de afaceri de 9 miliarde de dolari pe an, orice „opoziție", chiar și a lui Becker, nu mai are nici o valoare.

Record mondial da, record național ba!

Nu, **Wilson Kipketer** nu a stabilit un nou record mondial în proba de 800 m, dar performanța lui de 1'42" 87/100 este una dintre cele mai bune din toate timpurile, cea mai bună oricum din acest an. Pe de altă parte, kenyanul, care concurează de anul acesta pentru Danemarca, nu este recordmanul probei în noua lui țară, deși rezultatul depășește cu mult ceea ce este înscris pe tabela de la federația daneză! Practic, Kipketer poate doborî recordul mondial, dar nu poate fi profet în patria lui de adopțiune. Situația, trecută întrucâtva cu vederea în vârtejul Campionatelor Mondiale, relevă o politică pe care federația internațională o promovează, permițând racolările. Care este însă statutul fostului atlet kenyan, actualmente viking? El concurează pentru Danemarca, dar, potrivit legilor acestei țări, nu va putea primi cetățenia decât peste șapte ani. Se ajunge astfel la un paradox pe care nici un alt sport nu-l are: ți se cântă imnul unei țări căreia, legal, nu-i aparții. Dar despre moda acestor racolări, inclusiv lista celor mai importante nume, săptămâna viitoare. Deocamdată, cine este acest danez negru ca abanosul?

Sosit „pentru studii" în Scandinavia în 1990, Kipketer a fost suspectat că a ales această cale întrucât concurența din țara sa de origine nu i-ar fi dat prea multe șanse de a reuși să se califice pentru marile competiții. Apreciere pe care atletul în cauză o combate cu o declarație de bun simț: „Ar putea fi adevărat. Dar, dacă vreau să fiu cel mai bun și să câștig, trebuie să-i înving tocmai pe kenyeni. Așa că, este cam același lucru, nu?"

Cât privește „transferul", el este perfect regulamentar, federația internațională permițând unui sportiv aflat sub egida sa să participe sub culorile altei țări decât cea de origine, după trei ani de rezidență. Dar, cu acordul forului național „de plecare", termenul poate fi redus la un an. Însă tot federația națională poate și interzice prezența la marile competiții. Ceea ce se întâmplă, practic, cu Alina Astafei. Despre ea și despre alți atleți aflați în aceeași situație, săptămâna viitoare.

TEODORA OPREA ■

Zborul frânt l Universității Craiova

vreo câțiva ani buni nd echipa de fotbal itatea Craiova n-a mai nici un rezultat notabil lrul cupelor europene. păcate, nici nu sunt vizibile care să pre- scă o îmbunătățire acestei stări de lucruri e.

pofida declarațiilor are date de către diri- clubului, cât și ale ronicari sportivi locali, mai mult se nează în fața banului, itatea Craiova rămâne npetițiile internaționale l de umbră, ce se ează la cea mai mică de vânt.

atornicia unor antrenori rizați printr-o instrucție ată[illegible] planul sportiv, n cel spiritual, va con- nespus de mult pal- l amintitei echipe. mai mult. Atâta timp cât la conducerea clubului Universitatea Craiova se vor perinda așa-zișii specialiști în fotbal, dar în spatele cărora proliferează baruri, buticuri și alte șandramale de tranziție, echipa olteană va rămâne mereu într-o dureroasă dilemă.

Dar, cel mai rău lucru este atunci când unii milionari, de teapa lui George Păunescu, se amestecă în treburile echipei, deoarece în urma acestora nu rămân performanțe sportive, ci doar suflete năucite și tulburate de strălucirea blestemată a banilor.

Cândva, Universitatea Craiova era considerată mitul fotbalului românesc, actualmente este o pasăre migratoare, rătăcită în țele propriului zbor.

ION CEACÎRU ■

HERCULE LE CHAT

Mai bine în șomaj

Zilele trecute, la clubul Dinamo era o forfotă ce nu s-a mai pomenit. Luaseră, dragii ofițeri M.I., solda. Zi mare, nu?, pentru orice slujbaș român. Stupoare, însă, nimeni nu zâmbea neam, ba ce era la gura lenților-coloneilor, maiorilor sau plotonerilor nu putem pentru ca să reproducem, vorba ceea, hârtia nu suportă. Ce-aveți fraților, am întrebat? "Păi, uite și matale, ne-a datără la toți fix 100.000 lei, mai bine intram în șomaj!" Așa e, clubul Dinamo fiind singura unitate militară din lumea asta în care ofițerii și subofițerii trebuie să-și realizeze venituri pentru solde. Nu vă cruciți, am citit cu ochii noștri un asemenea ordin. Și cum bieții gradați nu le au deloc cu vânzarea de bonibon și alte sugiucuri...

Ședință în Argentina

Din sursele noastre, informate, vezi bine, am aflat că în Argentina, la Campionatele Mondiale de handbal pentru tineret, a avut loc o ședință a unei comisii de antrenori, la care au participat tehnicieni români aflători prin preajmă. Subiectul? Redresarea sportului cu mingea mică, la noi. Au participat Mircea Costache II (Portugalia), Ștefan Birtalan (Qatar) și Lascăr Pană (Grecia), conducătorii tehnici ai reprezentativelor respective (vezi parantezele). După discuțiile teoretice, au urmat cele practice, echipa României simțind pe propria piele cam cum e cu jocul ăsta, pierzând, de-o pildă, la Portugalia și Qatar. Din păcate, de la Grecia n-a mai apucat să învețe nimic, luând-o cătinel spre casă, eliminată. Cei trei tehnicieni români amintiți, în schimb, au rămas pe cele plaiuri sud-americane, câștigându-și dreptul să continue competiția. În ăst timp, vă amintiți, pe plaiurile dâmbovițene prima echipă masculină (nu ăștia tineri) a fost antrenată, aproape doi ani, de numitul Vărgălui. Asta ca să nu vă tot întrebați de ce și pentru ce.

Celebrul yoghin, prof. Petre Paul Teodorescu, dezvăluie:

„Prin magie, ajungi să înțelegi că sufletul tău trăiește în Eternitate, prin Cel care te-a creat!"

☐ Trebuie să înveți să-l rogi pe Dumnezeu ☐ Trebuie să iubești nemărginit Divinul și pe aproapele tău

Dl. **Petre Paul Teodorescu** se bucură, în cercul cunoscătorilor, de renumele unui excelent profesor de yoga. Anii îndelungați de studii aprofundate ale unor valoroase lucrări rare, metodele oculte de cunoaștere și spiritul său veșnic neliniștit i-au creat o aură de înțelept deținător de taine existențiale. În preajma sa te cuprinde o stare de pace deplină, antipatiile, de orice natură, dispar fără urmă și realizezi că, de fapt, singurul lucru care capătă pondere este acela de a deveni capabil să gândești cu propriul tău cap, să devii stăpânul mentalului tău. Astfel, trecerea ta pe Pământ va conta ca experiență acumulată în lumea de... dincolo.

- Dle profesor, ce este magia?

- Nu ne-ar folosi, deocamdată, o definiție scolastică. Prefer, când vorbesc despre magie, să fac o împărțire redusă la doar două forme: așa-numita magie albă și respectiv forma sa contrară, magia neagră. Nu voi aborda, ceea ce reprezintă, ca formă diabolică, magia întunecată, cuprinzătoare a unor secrete ce pot fi numite, fără exagerare, ucigătoare pentru suflet. Ne vom avânta, deci, pe linia de cunoaștere, a celor ce se leagă de structura pozitivă a ființei, de condițiile superioare ce se cer pentru a ajunge la primele trepte ale scării ce duce la desăvârșire.

„Cunoașterea profundă a disciplinelor magice este obligatorie"

- Care sunt principiile ce trebuie aplicate pentru a deveni magician?

- Acel ce voiește cunoașterea trebuie să înțeleagă necesitatea aplicării a două principii:

● poate deveni magician numai cel ce ajunge a ști să se roage;

● poate avea succes pe calea ce i se deschide prin magia albă numai cel care, pe lângă cunoașterea în profunzime a disciplinelor magice, ajunge să poarte în sine, în sufletul său, în profunzimea inimii sale, cel mai puternic sentiment pe care îl poate dezvolta ființa umană, adică iubirea nemărginită față de Divin, adică față de Suprema forță Creatoare, și față de oameni, până a ajunge a-i considera una cu sine. Principalul său obiectiv trebuie să fie acela de a înlătura orice tară, de a spulbera întunecimile și de a face, din întregul unic al ființelor, o adevărată sursă de lumină dumnezeiască ce trebuie să ajungă la a cuprinde totul.

„Astfel, se aplică Legea Profeților"

- Cunoașterea lumii spiritelor poate fi benefică?

- Da. Paralel cu dezvoltarea amintită, trebuie urmărit și obiectivul care cere a-ți cunoaște semenii ce au atins nivelul tău în cer și pe pământ. Să știi, deci, a cunoaște numele spiritelor superioare, funcțiunile și puterile lor pentru ca, treptat-treptat, să ajungi a colabora cu ei până la a determina ca forța lor de proveniență divină să ți se alăture și, în final, să ți se supună.

- Cum să realizăm acest obiectiv?

- Nu trebuie să neglijezi nici o ocazie de a te instrui și de a veghea, în deplină cunoaștere, ca, tot ceea ce reprezintă vocația ta superioară, să fie dus la bună îndeplinire. Dacă vei învăța să ceri, la rugămintea ta, ți se va trimite un spirit capabil să te învețe tot ceea ce dorești să știe sufletul tău asupra naturii lucrurilor. Trebuie să ajungi să întrebuințezi serviciile sale cu ardoare și respect față de Creatorul tău, de Mântuitorul tău și de Sanctificatorul tău.

Față de cel de lângă tine, vei practica respect și milă, pentru a ajunge să îndrepți către Fiul tot ceea ce a venit către tine. Vei constata că, astfel, aplici așa-numita Lege a Profeților.

„Trebuie să-l evoci pe Dumnezeu ca pe un Tată"

- Ce vom simți?

- Prin magie, vei vedea că sufletul tău trăiește în Eternitate, prin Cel care te-a creat. Invocă, așadar, Divinul și fii supus numai față de El. Vei ajunge la această realizare, numai când îți vei da seama pentru ce obiectiv ai fost creat, când vei înțelege tot ce datorezi Divinității și, în paralel, aproapelui tău. În toate elementele, respectiv evenimentele legate de temporal, trebuie să-l evoci pe Dumnezeu sub forma unui Tată, pentru ca El să-ți dea tot ce este necesar ridicării și împlinirii sale. Vei aduce, cu drag, să participe și să se bucure de toate aceste daruri, pe cel de lângă tine, fie că darurile sunt corporale sau spirituale.

- Cum trebuie să se roage cel care voiește să cunoască și să aplice magia albă?

- Iată ce trebuie să cuprindă ruga: „Doamne al Cerului și al Pământului, Cel ce ești la baza a toate, vizibile și invizibile, eu, ființă umilă, te invoc conform cu ordinul Tău și în numele Fiului Tău unic, să trimiți către noi, după cum o faci respectând marea Ta promisiune, Spiritul Sfânt care să mă conducă, pe mine și pe cei din preajma mea, către atingerea Binelui Absolut. Aceasta, pentru că simt cu putere o dorință profundă de cunoaștere perfectă a științei legată de această viață, respectiv de tot ce îmi este necesar spre a curăți, spre a aduce la perfecta purificare știința adevărată, acum acoperită de temere și murdărită de un număr foarte mare de păreri omenești, fapt pe care nu mă simt capabil să-l realizez prin propriile mele forțe, pentru a ajunge, în final, la marele izvor al Adevărului, fără a fi condus de Tine. Permite să vină lângă mine unul dintre spiritele superioare spre a mă iniția asupra legilor pe care voiești Tu să le învățăm, să le cunoaștem bine, spre a Te lăuda și onora pe Tine, și, totodată, spre a ne consacra serviciului față de semenii noștri. Fără să ajung a avea o inimă deschisă, plină de iubire și sensibilitate, spre a asimila ușor ceea ce reprezintă Învățătura Ta, permițând ca sufletul meu să împartă, ca o boare Divină, nesfârșitele tale comori, pe tot cuprinsul sufletesc al acestui Pământ, făcându-mi, concomitent, grația de a folosi, corect, toate aceste mari binefaceri cu umilință, deschidere și iubire, totul sub influența Spiritului Tău Sfânt".

„Toate spiritele se supun Supremei Forțe Creatoare"

- Să vorbim despre spiritele superioare, acelea ce ne-ar putea servi drept învățături. Ce sunt ele? Ce puteri au?

- Este vorba despre **spiritele olimpice**. Sunt acele entități care își au lăcașul pe firmament și în astrele Cerului. Funcțiunea lor este de a executa destinul, deci aplicarea l karmice, și de a conduce e mentele, inclusiv cele fatidice, inspirația Forței Divine, în aș încât nici un factor dependent d și nici o formă de karmă nu poată vătăma pe cel care a să fie sub Lumina Celui Prea Î

Orice spirit olimpic com învățătura și înfăptuiește toate ce sunt prevăzute pentru astru care-l prezidează. De remarcat, t că el nu poate să facă nimic p trecerea de la intenție la act încuviințarea Divină. Este cla **toate** entitățile supraceleste, c sublunare și infernale, trebuie toată revolta lor - să se supună Supreme Creatoare. Deci și t ființă umană, trebuie să faci p nent efortul de a realiza totul cu ajutorul Divin.

BRÎNDUȘA NICOL

În episodul următor, dl prof. Paul Teodorescu *va dezvălui p învățături magice.*

Ultima oră: **Pe când un OZN și lo Cotroceni?**

Nicolae Manolescu (preşedintele Partidului Alianţei Civice):

„Nu ne va bate PDSR, ne vom bate singuri!"

pag. 7

Nr. 37 ● 13 - 19 septembrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de S.C. Publicaţiile FLACĂRA S.A. | Preşedinte - director general GEORGE ARION | Redactor şef Răzvan Dumitrescu

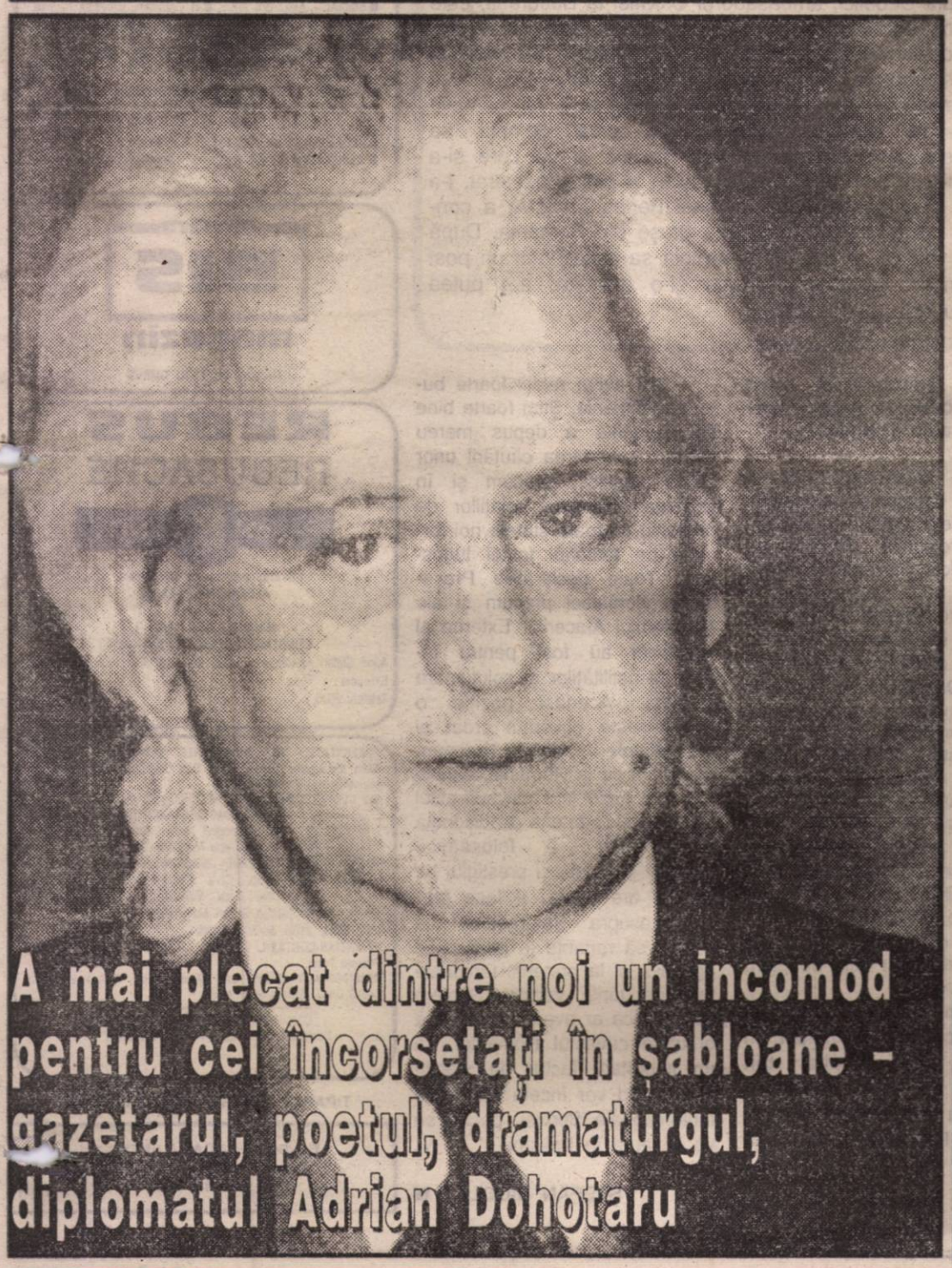

A mai plecat dintre noi un incomod pentru cei încorsetaţi în şabloane - gazetarul, poetul, dramaturgul, diplomatul Adrian Dohotaru

Totul despre Cerbul de Aur

pag. 8-9

■ Salutări de la cei care au dus trofeul pe urmele tezaurului

Afaceri de miliarde

Comerţul cu copii

■ Se obţin profituri la fel de mari ca din cel cu stupefiante
■ Marfa blondă este cea mai cerută
■ România, o furnizoare constantă

pag. 10

Serial

Reţetele Dragodan sau cum poţi transforma chinologia în cimitir

pag. 6

Din nou despre legionari

Flacăra face lumină, după 65 de ani, într-o enigmă istorică

pag. 5

Stare de spirit

Coincidenţe, coincidenţe, coincidenţe

pag. 3

MAŞINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul de un milion de lei

pag. 12-13

Croația dorește reintegrarea pe cale pașnică

❑ ne asigură ambasadorul acestei țări la București, NIKOLA DEBELICI

Nikola Debelici, o carieră între muzică și diplomație

Dl Nikola Debelici, ambasadorul Croației la București, este o persoană agreabilă și un interlocutor avizat. L-am cunoscut încă de la venirea domniei sale în România, în 1993, și am rămas surprins să constat acum cât de bine și-a însușit limba română. Poate că această performanță își găsește explicația în simpatia specială pe care domnia sa mărturisește că o are pentru țara noastră și pe care și-a consolidat-o în timp. Excelent muzician și dirijor înzestrat, l-a cunoscut și a luat lecții de la Ionel Perlea în SUA; a concertat de mai multe ori în câteva orașe din România. După o carieră reușită ca muzician, domnia sa a acceptat un post în diplomație, meserie pe care și-o exercită, am putea spune, cu artă și distincție.

– Dle ambasador, cum evaluați situația politică din fosta Iugoslavie după ultimele evenimente și care credeți că sunt șansele realizării păcii?

– Croația este un stat de drept cu orânduirea democratică dezvoltată și cu protecția drepturilor omului și drepturilor naționale la nivelul celor mai înalte standarde europene.

În cei patru ani, comunitatea internațională nu a reușit să rezolve problemele enorme create de agresiunea sârbă împotriva Croației și a Bosniei-Herțegovina. În jur de un milion de oameni, croați, slovaci, unguri și alții, au fost izgoniți din casele lor, iar proprietatea le-a fost distrusă sau prădată. Numai în Croația pagubele directe se situează la peste douăzeci de miliarde de dolari SUA. În ciuda tuturor rezoluțiilor Consiliului de Securitate și Adunării Generale ONU, precum și a infinitelor tratative cu rebelii sârbi, nu s-a făcut nimic în privința reintegrării reale a zonelor ocupate în sistemul constituțional și juridic al Republicii Croația. Motivul a fost insuficienta hotărâre a mediatorilor internaționali precum și refuzul șefilor rebelilor sârbi din Croația să recunoască statul croat și suveranitatea lui pe întregul teritoriu statal, chiar și în condițiile celei mai largi autonomii.

O dată cu eliberarea regiunilor ocupate ale Croației va fi facilitată și va fi accelerată soluționarea întregii crize din spațiul fostei Iugoslavii. Croația dispune astăzi de o armată modernă și bine instruită ce reprezintă o forță respectabilă în această regiune. Armata croată precum și Acordul de colaborare militară cu Bosnia-Herțegovina și fortificarea armatei bosniace creează echilibrul necesar în raportul de forțe dintre părțile beligerante, iar acest lucru e CONDITIO SINE QUA NON pentru negocierile care vor aduce o pace dreaptă. Deja sunt vizibile rezultatele hotărârii mai puternice a comunității internaționale pe plan diplomatic și militar (ca de exemplu, planul de pace al Statelor Unite și loviturile aeriene NATO).

– Credeți că poate fi evitată o intervenție militară în Slavonia Orientală în urma ofertei făcute de președintele dv., dl Franjo Tudjman?

– Am menționat deja că Republica Croația a încercat, în decursul celor patru ani, să reintegreze regiunile ocupate pe cale pașnică. Slavonia Orientală și Baranja sunt – etnic, istoric și conform frontierelor recunoscute pe plan internațional – parte integrantă a teritoriului de stat al Croației. Orientarea noastră este și în continuare ca la reintegrare să se ajungă pe cale pașnică, și în acest sens așteptăm sprijinul ferm din partea comunității internaționale. Bineînțeles că țara noastră își reține dreptul de a proteja teritoriul său național ca și orice stat suveran. Și în special acest lucru este așteptat cu nerăbdare de zeci de mii de refugiați, croați și alte naționalități, care sunt deja de patru ani în pribegie.

– Cum apreciați eforturile diplomatice ale României în legătură cu situația din regiune? Și cum comentați reuniunea tripartită Grecia-România-Bulgaria, de la Ioannina?

– Noi avem relații foarte bune cu România. Știm foarte bine că România a depus mereu eforturi în vederea căutării unor soluții pașnice, precum și în vederea dezvoltării relațiilor de prietenie cu toate statele noi formate pe teritoriul fostei Iugoslavii. Toate declarațiile Președinției României precum și ale Ministerului Afacerilor Externe al României au fost pentru încetarea ostilităților și soluționare pașnică. Aceeași poziție o împărtășește guvernul croat și președintele Franjo Tudjman. Așteptăm de la România, care e cea mai mare țară din sud-estul Europei și prietenă tradițională cu Serbia, să folosească această prietenie și prestigiul pe care îl are pentru a face presiuni asupra Belgradului, ca acesta să renunțe la politica lui agresivă și la pretenții teritoriale față de țările vecine. Suntem convinși că ar avea o deosebită greutate cuvântul României, ca un important factor de stabilitate. Când vor înceta pretențiile teritoriale ale Serbiei, pacea se va instaura în Balcani.

ȘTEFAN NICOLAE ■

PUBLICATIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate și suplimente speciale:
MIHAI SĂNDOIU
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.69
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacție:
ADRIAN PETRESCU

■ **POLITICĂ** - Marian Ghițeanu, Roxana Stancu
■ **EXTERNE** - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
■ **SOCIAL** - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici
■ **SPORT** - Pompiliu L. Dumitrescu
■ **FOTOREPORTERI** - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniță
■ **CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ:** Pașcu Balaci, Ion Ceacâru
■ **CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** - Crina Gorgoi
■ **CORECTURĂ** - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori șefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefon: 2036.

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcușanu**, Dragoș Baltă, Dan Ciucucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen Mațotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban, Marian Anton
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu, Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: **ROMÂNIA LIBERĂ**

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Dohoty

De-a lungul anilor am scris despre tine în mai multe rânduri. Mi-a bucurat când mi-ai încredințat mie prezentarea primei piese care ți s-a jucat - *Anchetă asupra unui tânăr care n-a făcut nimic* - într-un caiet-program al Teatrului Bulandra. Am scris despre volumele tale de versuri - *Ora 24, Privire liberă* - sau despre punerea în scenă a *Îndrăgostiților de la ora 9* sau a *Insomniei*. Dar n-aș fi crezut că voi scrie și despre tragicul tău sfârșit. Adrian Dohotaru, Dohoty, cum îți spuneam noi, cei de la *Flacăra*, oare ți-ai fi imaginat un asemenea deznodământ al spectacolului în care ai fost eroul principal? O reprezentație cu final deschis, în care nu se știe încă și, poate, nu se va ști niciodată dacă a fost vorba doar de hazardul unui accident sau de o regie diabolică în care și-au găsit sfârșitul până și asasinii tăi. Fiindcă ai fost un om incomod și pentru tine și pentru alții. Pentru tine - fiindcă te-ai risipit cu o generozitate ieșită din comun, oferind colegilor idei de reportaje, de anchete, subiecte de cărți și filme, având răbdarea să-i îndrumi pe cei mai tineri și în gazetărie și în literatură, în loc să-ți construiești cu migală propria ta operă, în sertarele biroului tău - răscolite și de securitate! - strângându-se prea multe bruioane, prea multe eboșe ale unor romane și ale unor piese cu definitivare amânată pentru o clipă de răgaz. Ai fost incomod și pentru ceilalți - eram colegi când ai fost dat afară din presă pentru articolul *Există nervi*, incendiar la vremea aceea, în care îi denunțai pe burghezii de ieri, asupritorii noștri mascați în apărători ai democrației și egalității. Nici în calitatea de diplomat pe care ți-ai asumat-o cu o discretă autoironie n-ai fost mai agreat de funcționarii scorțoși, lipsiți de cultură și de imaginație, preocupați numai de ascensiunea ierarhică. Printre ei aveai comportamentul unui actor care joacă doar pentru o seară, convins fiind că poate juca și altceva dacă piesa nu-i convine. Ai deranjat pe mulți și în noua ta postură, arătând că se poate lucra și în alt fel într-un domeniu guvernat de prea multe închistări. Ai fost toată viața un nonconformist, un iubitor al libertății. Iar ultima noastră discuție de la telefon, cu puțin înainte de groaznica întâmplare care ți-a secerat viața, n-am s-o uit niciodată. Mi-ai spus, abia acum, de ce în urmă cu mai mult de un deceniu David Prodan n-a vrut să-ți acorde un interviu. Marele nostru istoric ți-a spus atunci un lucru care te-a marcat: că de-abia după dispariția comunismului, pe care o presimțea aproape, vor urma pentru poporul român marile nenorociri provocate de ieșirea din făgașul lui istoric firesc. Nu te vedeam când îmi povesteai despre această întâlnire de taină, dar în voce îți simțeam obsesia de a te mai lupta cu morile de vânt și, mai ales, o imensă silă. Noapte bună, Dohoty!

Tensiuni la PNȚCD Suceava

Un observator atent al vieții politice românești a putut remarca faptul că atât o parte a conducerii PDSR cât și președintele Ion Iliescu vizează atragerea la guvernare a PNȚCD. De aceea, toate frământările recente care au răbufnit cu putere în unele filiale județene ale PNȚCD cât și la vârf pot fi privite și prin prisma interesului actualei puteri de a-și impune „cadre de nădejde" în structurile de conducere ale posibilului partener politic. Acționând din umbră, mai ales în teritoriu, partidul de guvernământ poate realiza, prin delegații fideli ce vor fi trimiși la viitorul congres al PNȚCD, și o spectaculoasă răsturnare a ierarhiei la vârf. În acest sens, în județul Suceava s-au întâmplat lucruri bizare în ultimul timp.

Conferința județeană a PNȚCD din 15 iulie a.c. s-a încheiat cu o surpriză de proporții: aproape toți membrii din fostul comitet director nu au mai întrunit numărul de voturi necesar pentru a rămâne în staff și penultimul candidat ieșit în ordinea voturilor, dl Petru Juravle, a fost ales în funcția de președinte. Surse din fosta conducere susțin că această lovitură în forță a fost posibilă deoarece din zona Rădăuți au venit 98 de delegați (cu mult peste raportul solicitat de 1 la 30 de membri), care au putut să-și impună astfel punctul de vedere. Din zona Sucevei au participat doar 16 delegați, deoarece s-a respectat raportul 1/30.

Noul președinte ales, dl Petru Juravle, director la S.C. „TMUCB" S.A. filiala Suceava, este însă un lider foarte controversat, cu o imagine publică destul de deteriorată. Cu doi ani în urmă, toată presa locală a comentat scandalul izbucnit între dânsul și liderul sindical Cîmpan Vasile, care-l acuza că a înființat o firmă-ventuză, S.C. „IMUC" S.A., la care a devenit principalul acționar. Dl Vasile Melniciuc, membru PNȚCD din 1990 și fost luptător în revoluție, susține că dl Gheorghe Juravle din Rădăuți, fratele președintelui PNȚCD Suceava, a lucrat la o unitate militară de securitate pentru „Operațiuni Speciale", participând la reprimarea luptătorilor anticomuniști. „Fratele meu este colonel în rezervă, transmisionist de meserie, și a lucrat în garnizoanele Craiova și Timișoara. A fost șef de stat major la o unitate militară", ne-a declarat dl Petru Juravle. Deoarece printre membrii PNȚCD din Suceava circulă zvonuri că liderul local este prieten de familie cu un consilier al președintelui Ion Iliescu, l-am rugat pe dl Juravle să facă precizări în acest sens: „Bineînțeles, sunt coleg de facultate cu dl Anatol Ipsilanti. A fost inginer la Electroaparataj, a terminat și sociologia și a ocupat prin concurs un post la Președinție, unde face sinteze de presă. Soția mea a fost colegă cu C. Vadim Tudor și asta înseamnă că e vinovată cu ceva?"

Un fost lider al organizației locale a PNȚCD afirmă că anul trecut s-a pus problema excluderii din partid a dlui Petru Juravle, deoarece face parte din „aripa internă" Gabrielescu - Mamulea, percepută aici ca fiind aservită actualei puteri. QED.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Coincidențe, coincidențe, coincidențe

● Pe 27 iulie a.c., un avion MIG 21, aparținând U.M. 019051 - Deveselu (Călărași) s-a prăbușit la ora 8.30, după aproximativ 15 minute de la decolare. Aeronava executa un zbor de cercetare meteo, combinat cu un exercițiu de luptă ce simula trageri în ținte terestre. În urma accidentului, produs la al patrulea viraj al turului de poligon, și-au pierdut viața ambii piloți. Aeronava a fost complet distrusă, iar lt. col. VALER SCROBOTĂ (48 ani), loctiitorul pentru zbor al comandantului unității, și mr. ION BĂLOI (42 ani), comandant de escadrilă, au murit pe loc. La câteva ore după producerea accidentului, șase avioane MIG 21 au survolat Capitala, în cadrul ceremoniei organizate în prezența președintelui Ion Iliescu și a ministrului apărării Gheorghe Tinca, pentru înmânarea noului Drapel de luptă și a sărbătoririi Promoției 100 a Academiei de Înalte Studii Militare.

● Pe 15 august a.c., la ora 4.00, o navă românească a fost scufundată de un cargou rusesc în Portul Constanța.

După ce pilotina PILOT 1 a lăsat la bordul navei „PROFESOR RIBALDOVSCHI" un pilot, pentru a dirija intrarea cargoului în rada Portului Constanța, nava românească a tăiat calea navei rusești. Conform declarațiilor echipajului rusesc, acesta nu a observat manevra pilotinei PILOT 1, trecând peste ea ca peste o „coală de hârtie". Deși pe puntea vasului rusesc erau mai mulți marinari, iar cargoul era dotat cu trei radare, dintre care unul funcționa, nimeni nu a observat nava românească. Singurul supraviețuitor este timonierul CONSTANTIN PANĂ, care în momentul impactului tocmai ieșise pe punte. El a reușit să înoate până la prima geamandură, unde a rămas aproximativ o oră. Căpitanul MARCEL SIMION, secundul NAE DUMITRACHE și motoristul ION CHIRNOAGĂ au murit. La câteva ore după producerea accidentului, guvernul Văcăroiu sărbătorea „Ziua Marinei" pe faleza orașului Constanța.

● Pe 1 septembrie a.c., la ora 14.50, un elicopter MI 17-107 s-a prăbușit la Mogoșești, Iași. La bord se aflau gen. mr. IOAN EUGEN SANDU, secretar de stat la Ministerul de Interne, gen. mr. ION BUNOAICA, Comandantul Trupelor de Jandarmi, col. MIHAI ALEXE, șeful protocolului în Comandamentul Trupelor de Jandarmi, și membrii echipajului: col. AUREL FLOREA, lt. col. VASILE ALEXANDRU și maistru principal SILVIU PARASCHIV. Comandantul Trupelor de Grăniceri, gen. LUCA, trebuia să se afle și el în elicopterul care s-a prăbușit. Generalii se deplasau către București, după ce participaseră la ceremonia de înmânare a două drapele de luptă brigăzilor de grăniceri Moldova Iași.

Generalul Luca s-a răzgândit în ultimul moment și a decis să călătorească cu automobilul către București. În cursul zilei de vineri, 1 septembrie, la Iași a plouat torențial (22 litri/mp) și ceața a fost foarte densă. Principala cauză a accidentului pare să fi fost vremea nefavorabilă. Pe 1 septembrie, la ora 18.00, la Comandamentul Trupelor de Jandarmi de la Băneasa trebuia să se sărbătorească cel de-al 102-lea an de la înființarea Jandarmeriei Române.

TEO CĂLINESCU ■

Puls

Ce nu s-a văzut din cauza grâului

Într-atât de mult s-a scris şi s-a comentat despre criza grâului încât presa a omis aproape cu desăvârşire un alt subiect delicat, de o importanţă covârşitoare pentru viitorul României. Mă refer la politica externă a ţării noastre în actualul context internaţional. Căci vrem nu vrem, în perioada vacanţei parlamentare, când majoritatea publicaţiilor arătau pe bună dreptate cu degetul către Ministerul Agriculturii şi către executivul Văcăroiu, scena relaţiilor interstatale a fost şi ea în continuă mişcare. Să ne amintim deci că înainte de scandalul legat de problemele agricole, s-a vorbit mult despre eşecul înregistrat de acelaşi guvern în ceea ce priveşte tratatul bilateral cu Ungaria. De altfel, acest aspect amplu comentat de revista noastră, trebuie privit într-un cadru mai larg şi anume acela care rezultă din demersurile pe care România le face în direcţia integrării în structurile UE şi NATO. Într-atât ne-am preocupat de bobul de grâu - problemă deosebit de spinoasă de altfel - încât cred că am făcut un mare serviciu actualei puteri care bănuiesc că răsuflă uşurată pentru că ziariştii în general n-au privit cu atenţie zona politicii externe. Să vedem de pildă ce elemente noi au apărut în legătură cu extinderea NATO. Se vorbeşte acum despre lărgirea în trei valuri. România face parte din a doua etapă, ţările baltice urmând să încheie procesul. Interesant este de văzut cum a evoluat gândirea celor din Vest în ceea ce priveşte lărgirea Alianţei Nord-Atlantice. Se vorbea la început despre un tratament nediferenţiat în ceea ce priveşte fostele state comuniste. S-a ajuns apoi la binecunoscutul principiu al integrării cu două viteze pentru ca acum să se vorbească de trei valuri. Prin urmare, un regres. Şi toate aceste evoluţii nu trebuie separate de reacţiile Rusiei. Ne amintim doar că ori de câte ori o oficialitate vest-europeană făcea declaraţii legate de extinderea NATO, Moscova reacţiona prompt. Totul seamănă cu o negociere în mers, necunoscuta fiind rezultatul final. Deja o serie de analişti vest-europeni, dar nu numai ei, apreciază că ţările baltice vor fi sacrificate pentru a îndulci întrucâtva temerile Rusiei. Ce face în acest timp România? Participă activ la Parteneriatul pentru Pace, unde obţine calificative bune. Dar un om simplu, de pe stradă, remarca un lucru trist şi, vă mărturisesc, n-am fost în stare să-l contrazic. Spunea ceva în genul: „Domnule, cum să intrăm noi în NATO? Ce să căutăm noi acolo? Păi nu vezi că avioanele lor nu pică în plin război, iar ale noastre cad pe timp de pace?" De unde se vede clar că nu e suficient să vrei. Trebuie şă şi poţi. Dar dacă nici nu vrei şi nici nu poţi, atunci ce şanse mai ai? Întrebarea nu este deloc lipsită de temei dacă analizăm ceea ce s-a petrecut din 1992 şi până acum. Să ne referim de pildă la tratatul bilateral româno-ungar. Toată lumea crede că Recomandarea 1201 şi pretenţiile maghiarilor se pun de-a curmezişul semnării importantului document. Foarte puţini ştiu însă ce anume declara actualul ministru român de externe, Teodor Meleşcanu, în 1992, în timpul audierilor de la Comisia de Politică Externă a Camerei Deputaţilor.

Spunea atunci domnia sa că tratatul cu Ungaria este negociat în proporţie de 85%. Cu alte cuvinte, au fost necesari doi ani pentru ca documentul la care ne referim să fie negociat în proporţie de 85%, iar guvernului Văcăroiu nu i-au ajuns patru ani să definitiveze restul de 15%, căci este puţin probabil că vom asista la evenimente spectaculoase până la alegerile din 1996. Iar tratatul cu Ungaria este deosebit de important. Întrucât, se ştie foarte bine, atât NATO cât şi Uniunea Europeană nu se grăbesc să-şi lărgească rândurile cu state care nu şi-au rezolvat încă problemele bilaterale. Cât priveşte Recomandarea 1201, mai precis faimosul articol 91 la care s-au oprit comentariile presei o dată cu declanşarea scandalului agricol, să mai semnalăm un lucru straniu: când deputatul Adrian Severin a sosit de la Consiliul Europei cu precizări oficiale ale înaltului for în legătură cu modul de interpretare a conţinutului respectivului articol, ministrul român de externe mărturisea cât se poate de relaxat că... n-a ştiut de existenţa acestora. Păi dacă n-a ştiut MAE, atunci cine să ştie, aţi putea întreba, pe bună dreptate, stimaţi cititori.

Cum tot pe bună dreptate, am putea întreba şi noi ziariştii: chiar n-a ştiut armata română de diplomaţi nimic în legătură cu aceste precizări? Să vedem deci, acum când ele există, dacă tratatul se va semna, au ba. Personal înclin să cred că acest pas spectaculos nu va fi făcut. În orice caz, nu înainte de alegerile din 1996. Pentru că actuala putere se bazează pe partide care şi-au făcut întotdeauna reclamă şi electorat pe seama luptei împotriva ungurilor. Cooptaţi mai mult ca niciodată la guvernare, aceşti tovarăşi de drum nu vor fi deloc încântaţi de o astfel de rezolvare întrucât se vor vedea lipsiţi de principalul instrument de propagandă.

Şi uite aşa, mai pierdem o oportunitate. Pentru că 1996 va fi un an deosebit de agitat. Vor fi alegeri în Rusia şi în Statele Unite şi s-ar putea să se schimbe guvernul şi în Ungaria... Lumea este deci într-o continuă schimbare şi câştigă numai aceia care se mişcă repede. Cu alte cuvinte, numai cei care nu lasă pe mâine ce pot face astăzi. Revin acum la întrebarea pe care o puneam şi anume dacă cei ce ne conduc chiar doresc integrarea. Vă mai dau încă un argument care justifică această îndoială. Vă amintiţi desigur de acel celebru document intitulat Strategia de integrare a României în U.E.? Se făcea acolo vorbire despre o societate de tip corporatist, principiu care nu are nici o legătură cu structura social-politică şi economică a statelor ce compun astăzi Uniunea Europeană. Greu de presupus că mai marii zilei nu ştiu acest lucru. Parcă cineva face tot ce este posibil pentru a arăta cât de mult ne deosebim noi românii de cei pe la uşile cărora batem. Şi dacă tot suntem diferiţi, atunci, de unde certitudinea că vom fi primiţi? Se pare că de la o vreme încoace acest mod de a proceda a devenit regulă într-un joc în care partenerii nu se văd. Dar sunt uşor de ghicit.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Început de sesiune parlamentară

Jocul cu cerculeţe

❑ A arbitrat Oliviu Gherman

● Comitetul Director al PNŢCD a decis că va decide ● Corneliu Coposu ameninţă: „Cei care nu se pot subordona disciplinei de partid n-au decât să plece" ● Vizat a fost grupul de reformatori al deputatului Ioan Mureşan ● După discursul lui Corneliu Coposu presa a fost invitată să părăsească sala ● BCCC l-a „recomandat" pentru funcţia de vicepreşedinte al Camerei Deputaţilor pe Mircea Ciumara ● Deputaţii ţărănişti l-au ales pe Ion Raţiu

Cea de-a VII-a sesiune parlamentară, penultima din actuala legislatură, la Senat a avut un debut lejer, ca întâlnirea şcolarilor zglobii la începutul anului. Momentele comice au fost susţinute de preşedintele Senatului, Oliviu Gherman, care ba a uitat să declare în mod oficial convocarea senatorilor şi deschiderea sesiunii, ba a uitat că trebuie aleasă comisia de numărare a voturilor pentru candidaţii în Biroul Permanent. Aerul jovial şi bonom al preşedintelui Senatului, în totală discordanţă cu ceea ce se întâmplă în ţară, te duce cu gândul la vorba populară „Ţara piere de tătari..."

Foto: FLORIN IONIŢĂ ■

Un specialist în cerculeţe

La atenţionarea senatorului PD Cristian Dumitrescu, privind respectarea procedurii de convocare oficială, „venerabilul" prezident a făcut convocarea râzând, cu aerul unuia care face hatârul unui pedant.

Fiecare grup parlamentar şi-a desemnat candidaţii pentru Biroul Permanent în conformitate cu celebrul algoritm rezultat în urma alegerilor. În actuala legislatură, un post de chestor revenea pentru şase sesiuni PAC-ului şi pentru două sesiuni PDAR-ului. PAC refuzând să cedeze, s-a trecut la votul plenului care a dat câştig de cauză agrarienilor.

Membrii Biroului Permanent rămân aceiaşi, cu excepţia unuia din posturile de secretar, în locul lui Sorin Vornicu (PD) figurând acum Florin Buruiană (PNŢCD), şi a unuia din posturile de chestor, în locul lui Emil Negruţiu (PAC) intrând Florin Velicu (PDAR).

Ca tehnică de votare, „venerabilul" Gherman a indicat „metoda cerculeţelor": „Vot pentru este încercuirea cifrei din faţa persoanei respective, vot împotrivă rămâne neîncercuit", ceea ce i-a oferit un nou prilej să se amuze teribil.

La primul tur, toţi s-au ales, senatorul PNŢCD Radu Vasile obţinând chiar cel mai mare număr de voturi „pentru" dintre toţi - 114, cu excepţia lui Vadim Tudor care a căzut la primul tur cu 69 pentru/ 59 împotrivă. Şeful PRM se îngălbenise la faţă şi deja i se măriseră pupilele. Adrian Păunescu îl propune tot pe Vadim pentru turul doi, iar „venerabilul", devenit serios, spune: „Rog ca toată lumea, indiferent dacă agreează sau nu, să facă un cerc". În sfârşit, la turul doi iese şi Vadim Tudor cu 89 pentru/ 39 împotrivă, ceea ce-i oferă prilejul manifestării unei bucurii nebune - trimite bezele, chicoteşte, se foieşte fericit pe scaun, se dezgălbeneşte, chestii specifice diagnosticului.

Singurele momente sobre au fost la intonarea imnului de stat şi la păstrarea momentului de reculegere solicitat de ministrul Tărăcilă în memoria victimelor catastrofei aviatice de la Mogoşeşti.

În rest, aceleaşi bretele şi aceleaşi laţe înşlinite ale masivului verdeţian, acelaşi comportament şi acelaşi costum strâns pe trup la liderul PRM, Simeon Tatu cu damful specific, şi printre toţi, Iulian Mincu, cu părul vopsit, prezent şi el, ca o întrupare pământeană a celei cu coasa.

MARIAN GHIŢEANU ■

La Comitetul Director al PNŢCD Corneliu Coposu a fost întâmpinat cu aplauze. În discursul său, actualul preşedinte s-a referit şi la frământările din partid. „Nimeni nu este de neînlocuit", a spus Coposu. Trebuie să aştepţi cu onestitate să-ţi vină rândul. Dacă încerci să sari peste rând ori te alegi cu ruşinea ori trebuie să pleci. Să nu vă fie frică că oamenii pleacă. Cei care nu se pot subordona disciplinei de partid n-au decât să plece". În mod evident Corneliu Coposu a vizat gruparea reformatoare din partid. De fapt, acest lucru a fost evident pe tot parcursul lucrărilor Comitetului Director. Coposu şi-a încheiat discursul în aplauzele delegaţilor şi presa a fost invitată să părăsească sala.

Nota generală a Comitetului Director al PNŢCD a fost inerţia. În marea lor majoritate discursurile au fost lungi, plictisitoare şi s-au axat pe trecutul glorios al partidului. Din când în când din sală mai ieşea câte un delegat. La un moment dat un parlamentar s-a adresat ironic altuia care fuma plictisit o ţigară: „Ce faci, dragă? Nu intri să te împărtăşeşti?" Singurii care au încercat în discursurile lor să pună pe tapet problemele grave din partid au fost deputaţii Ioan Mureşan, Gheorghe Cristea şi Vasile Lupu. Nu au avut prea mare succes. Ioan Mureşan a adus în discuţie modul defectuos în care se aplică statutul partidului, dar Corneliu Coposu l-a întrerupt. Gheorghe Cristea a ridicat problema alegerilor din filiale unde persoane valoroase au fost înlăturate din funcţiile de conducere. Preşedintele Coposu a spus că a venit doar de trei zile în ţară şi nu cunoaşte situaţia. Totuşi la şedinţa Biroului de Conducere, Coordonare şi Control care avusese loc cu două zile în urmă a decis excluderea din partid a preşedintelui filialei Buzău, Corneliu Ştefan.

Deputatul timişorean George Stănescu l-a atacat pe Ion Raţiu, criticând vizitele acestuia prin filialele PNŢCD din ţară. În viziunea lui Stănescu parlamentarii PNŢCD ar fi trebuit probabil să rămână încremeniţi acolo unde i-a prins sfârşitul sesiunii. Remus Opriş l-a atacat pe Valentin Gabrielescu şi s-a apucat să vorbească de campania electorală şi de „oamenii politici" pe care „îi creşte" el. Singurul care părea că se simte foarte bine era deputatul Mircea Ciumara. Sigur pe el, cu nelipsita-i pipă în colţul gurii, Ciumara a afişat tot timpul mina celui care a învins. Starea de euforie avea însă să i se spulbere a doua zi.

Nu-i pentru cine se pregăteşte E pentru cine se nimereşte

La ultima sa şedinţă Biroul de Conducere, Coordonare şi Control a decis să-l „recomande" pentru funcţia de vicepreşedinte al Camerei Deputaţilor pe Mircea Ciumara. Iar pentru funcţia de chestor pe Sorin Lepşa. Decizia finală urmând să o ia prin vot secret grupul parlamentar. Ciumara a avut doi contracandidaţi, Ion Raţiu şi Vasile Lupu. Motiv pentru care nici măcar nu a trecut de primul tur. În cel de-al doilea tur au rămas Ion Raţiu şi Vasile Lupu. Deputaţii au hotărât prin vot să fie reprezentaţi de Ion Raţiu. Ciumara s-a reîntors în sala de şedinţă a Parlamentului negru de supărare. Răzvan Dobrescu se foia grijuliu pe lângă el încercând să-l consoleze. Şi Ion Diaconescu tot încerca să-i spună ceva. Ciumara nu scotea o vorbă şi până la sfârşitul lucrărilor în plen n-a mai ridicat ochii din podea.

Pentru funcţia de chestor „recomandarea" BCCC a avut efect. Ioan Mureşan a fost înlocuit de insignifiantul Sorin Lepşa. Radiind de fericire acesta s-a dus la bufet şi a comandat zece sticle de şampanie ca să-şi sărbătorească victoria.

ROXANA STANCU ■

Din nou despre legionari

Flacăra face lumină, după 65 de ani, într-o enigmă istorică:

❑ În 1930 Codreanu avea legături strânse cu asasinul Beza

În anul 1930 în luna iulie tânărul macedonean* Gheorghe Beza *a încercat să-l asasineze pe ministrul țărănist* Constantin Angelescu. *Focurile de pistol trase de* Beza *nu au reușit însă să-l omoare, dar au declanșat un imens scandal public în care a fost implicată mișcarea legionară.* Corneliu Zelea Codreanu *s-a disociat de faptele lui* Beza *cu toate că era bănuit că ar fi fost instigatorul din umbră al atentatului. Mai mult chiar, în cartea sa „Pentru Legionari" afirmă că nu-l cunoștea decât foarte puțin pe atentator. Despre acest eveniment, despre adeziunile românilor macedoneni la* Mișcarea Legionară *și situația zbuciumată din Cadrilater în perioada interbelică ne-a dat câteva lămuriri dl* Gheorghe Tache, *veteran al mișcării legionare, pe care l-am întâlnit în timpul deplasării noastre la tabăra legionară de la Padina. Apreciind datele istorice pe care ni le-a furnizat dl Tache, redacția noastră se disociază totuși de opiniile sale politice extremiste.

Rep.: Dle Tache, de ce ați aderat la legiune?

GT: Eu sunt român macedonean. Stăteam în Cadrilater. Acolo, în acel timp, în partidele politice importante majoritatea membrilor erau bulgari. În Cadrilater erau foarte mulți minoritari și se vorbea mai mult bulgara. Noi am fost aduși din Macedonia (Bulgaria) și colonizați în Cadrilater. La liberali mai erau câțiva de-ai noștri dar la țărăniști numai bulgari. Când au venit legionarii care erau naționaliști și voiau membri români, noi ne-am încadrat la ei. Eu m-am înscris în 1935.

Rep: Cum se desfășurau alegerile în Cadrilater?

GT: Cu bătăi! Am mâncat și eu bătaie. Alegerile erau aranjate de Guvern. Cine era la Guvern câștiga. Singura dată când a căzut Guvernul a fost în 1937 când legionarii au fost cel mai bine organizați.

Rep: În acea perioadă vă atacau comitagiii? Cine erau aceștia?

GT: Când am fost colonizați, bulgariii au încercat să ne sperie. Comitagiii erau bulgari trecuți peste granițe (care erau liberali) din Bulgaria și primeau susținere de la bulgarii din Cadrilater. Intrau și ne atacau prin sate. Guvernul ținea totuși cu noi. La început au vrut să colonizeze olteni, dar ăștia au luat bătaie de la bulgari, s-au speriat și au fugit. Și noi am fi fugit dar în Bulgaria nu ne mai puteam întoarce, deci nu aveam unde să fugim. Vrând–nevrând a trebuit să rămânem și să ne batem.

Noi, elementul macedonean, n-am fost criminali. Bulgarii erau toți cu cuțitul. Noi eram cu pistolul fiindcă e mult mai ușor să tragi cu pistolul decât să dai cu cuțitul.

Gheorghe Tache (x) într-un grup de veterani legionari la Padina.

Rep: Fruntașii legionari Caranica Belimace și Papanace tot din zona dv. erau?

GT: Da, erau tot macedoneni, tot din Cadrilater plecați studenți la București. Ei l-au cunoscut pe Codreanu prin Beza. După primul război statul expropriază o treime din pământurile Bulgariei pentru a fi împărțite coloniștilor. În 1930 țărăniștii voiau să dea bulgarilor treimea înapoi. De asta Beza a tras în Angelescu. Înainte de atentat Beza și Papanace se întâlniseră cu Codreanu și de asta au fost toți trei arestați. Codreanu ne-a spus să nu ne încadrăm în legiune că e periculos dar nu aveam unde ne duce în altă parte. Ne-am încadrat, la ei am fost naționaliști (când ești minoritar ești tare pe poziție ca naționalist), numai suferințe am avut din cauza lor, dar nu ne pare rău... Asta a fost.

Când bulgarii făceau ceva, noi aplicam represalii, adică băteam bulgarii. Până la urmă am ajuns la o înțelegere cu ei. Le-am spus că dacă se mai întâmplă ceva în satele noastre, noi luăm fruntași bulgari și îi „achităm". După chestia asta n-au mai făcut mare lucru, am fost „prieteni", dar după 2-3 ani, în 1940, bulgarii au luat Cadrilaterul înapoi prin înțelegerea de la Craiova. În 1940 s-a făcut schimb de populație, așa că eu și unii macedoneni am ajuns la Constanța unde stau și acum, iar alții prin județul Vâlcea.

Rep: Credeți că o mișcare de tip legionar ar avea succes acum?

GT: Dle, nu pot să zic: eu aș vrea, dar e atât de încurcată societatea de azi că e foarte greu să zic. Poate în viitor...

Generalul întâmpinat de susținători la ieșirea din spital

Zvonuri contradictorii despre „tata" Nițu

Comandantul Poliției Capitalei, generalul locotenent Nicolae Nițu, a devenit una dintre cele mai controversate persoane aflate în apropierea cercurilor de influență ale puterii. În urmă cu câteva luni, se vorbea insistent că va candida la funcția de primar al Bucureștiului din partea PDSR. „Tata Nițu" a infirmat această știre și imediat după aceea a pornit o campanie consistentă împotriva bine organizatei mafii țigănești. Acest fapt a lovit se pare chiar în PDSR, care după unele surse avea solide legături prin partida romilor cu unii dintre oamenii de afaceri țigani.

În mijlocul campaniei anti-mafia, coordonată de [illegible]ul Pavel Abraham, subordonat al lui Nicolae [illegible]omandantul Poliției Capitalei a dispărut brusc. Celor care îl căutau li se răspundea invariabil că generalul e plecat în străinătate cu o delegație sau că ar fi „în misiune".

Intrigați de lipsa îndelungată a generalului locotenent, liderii sindicatelor șoferilor care colaborau cu el pentru îmblânzirea unor măsuri prevăzute în noua lege a circulației au început o investigație pe cont propriu. Șoferii l-au găsit pe general la o lună și jumătate după „dispariție" internat în Spitalul MI Doctor Victor Babeș care se află lângă Foișorul de Foc. Șoferii au reușit să pătrundă în incinta spitalului și să ia legătura cu generalul. Unii dintre participanții la această primă întâlnire au declarat că Nicolae Nițu se afla într-o stare de semiinconștiență și li s-a părut că fusese tranchilizat. O dată cu această întâlnire s-a zvonit rapid că starea de sănătate a generalului este foarte gravă, că ar avea probleme cu coloana, rinichii și ar fi suferit un puternic șoc cardiac.

Cât timp „tata" Nițu s-a aflat în spital, la IPC au avut loc câteva evenimente importante, care merită atenție, cum au fost schimbările din funcție ale unor ofițeri superiori apropiați generalului.

Se vorbea despre un conflict între generalul Nițu și generalul Ion Pitulescu, comandantul Inspectoratului General al Poliției. De pe patul spitalului, generalul Nițu a acordat colegilor de la Canal 31 un interviu tăios la adresa generalului Pitulescu. Dacă ar fi să ne luăm după aparențe – este vorba de mai vechiul război purtat între fracțiunea „Bombonel-Mirea" și aripa conservatoare din PDSR.

În urmă cu două săptămâni, generalul Nițu a ieșit din spital. Aflați la fața locului în momentul externării, am constatat că este chiar mai coerent decât în momentul când s-a internat. Medicii militari care l-au îngrijit au declarat că nu mai sunt probleme îngrijorătoare de sănătate. În ciuda acestui fapt, Nicolae Nițu va mai sta în concediu medical până la începutul lunii octombrie. Între timp, au apărut alte știri, contradictorii și neverificabile. Se vorbește intens de numirea generalului Nițu ca secretar de stat (să fie o linie moartă?) ori de trecerea sa în rezervă „pe motive de sănătate".

În mod cert, „tata" Nițu nu vrea în ruptul capului să-și părăsească postul de la IPC. El a refuzat să comenteze evenimentele petrecute în timpul internării sale și a spus că va continua campania anti-mafia. Rămâne de văzut ce o să se întâmple de fapt.

Pagină realizată de
TOMA ROMAN jr. ■
LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Chinologia românească în pericol

❑ Un nou tip de mafie: ilegalităţi, arbitraje incorecte, bişniţă cu câini.

În numărul trecut al revistei noastre am prezentat un exemplu elocvent care ridică mari semne de întrebare în legătură cu modul în care se arbitrează în chinologia românească. Revenim acum la problema Cărţii de Origine (COR) şi la modul în care persoanele care se ocupă direct de această arhivă înţeleg să elibereze actele câinilor.

Reţetele Dragodan sau cum poţi transforma chinologia în cimitir

Exasperaţi de modul în care se operează în momentul de faţă în COR - sau mai bine-zis de întârzierea cu care sosesc actele de la Timişoara - Asociaţia Chinologică a Municipiului Bucureşti a trimis numeroase memorii pe adresa preşedintelui ChR, Mihai Dragodan. Unul dintre aceste documente a fost expediat eroului principal al serialului nostru în data de 9.02.1995 şi semnalează o serie de nereguli la care ne vom referi în cele ce urmează.

Dosarul cuprinde exemple concrete de acte incorect sau incomplet întocmite, expediate de COR.

Trebuie menţionat că, la toate aceste sesizări, făcute în scris şi semnate de preşedinta Clubului de Agrement, conducerea ACHR n-a catadicsit să răspundă până acum. De remediat neregulile semnalate, cu atât mai puţin. Documentul nr. 2 prezentat în facsimil demonstrează cât se poate de clar că dlui Mihai Dragodan i s-a cerut un răspuns scris la cele sesizate. Dialogul surzilor funcţionează însă perfect, după cum se poate vedea.

Interesant este însă şi un alt aspect. Se pare că COR şi-a făcut un obicei în a nu menţiona corect toate titlurile exemplarelor din linia genealogică. Se întâmplă acest lucru în special cu pedigriurile de export. Iată cum exemplarele canine crescute în România pleacă peste hotare fără dovada calităţii liniei genetice din care provin. Să fie oare acest mod de a proceda în interesul chinologiei româneşti? Dl Mihai Dragodan nu poate spune că nu cunoaşte performanţele obţinute de câinii respectivi din moment ce la COR sunt înregistrate toate rezultatele prin buletine de arbitraj, rapoarte de arbitraj şi copii după pedigree. Se pune deci întrebarea: de ce mai solicită COR toate aceste documente dacă informaţiile conţinute nu sunt folosite?

Iată pe scurt în ce anume constau inadvertenţele.

● Pe o serie de acte, data naşterii câinilor respectivi este incorect copiată. Sunt frecvente erorile în ceea ce priveşte transcrierea numelor exemplarelor canine, ceea ce conduce la o bramburească de nedescris atunci când cineva caută să verifice arborele genealogic al respectivelor patrupede.

● Există numeroase situaţii în care, deşi solicitată, COR nu a transcris pe spatele actelor respective rezultatele arbitrajelor, în ciuda faptului că la cererea de transcriere s-au anexat şi copiile după buletinele de arbitraj (vezi document nr. 1).

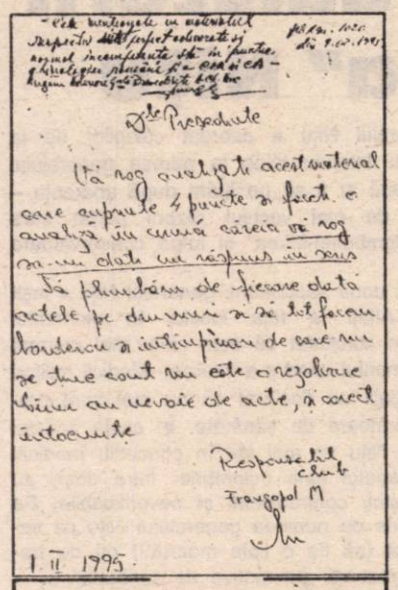

Dlui Președinte

Vă rog analizați acest material care cuprinde 4 puncte și fiecare. o analiză în cauză sărcia vă rog să-mi dați un răspuns în scris

Să precizăm de fiecare dată actele pe dumneavoastră și să facem bonderou și întâmpinare de care nu se știe când este o rezolvare având un volum de acte, și corect întocmite

Responsabil club
Frangopol M

1.II 1995

Document nr. 1
De aici se vede cât se poate de clar că dlui Dragodan i s-a cerut să răspundă în scris, adică oficial, la sesizările AChR. Pauză însă. S-o fi defectat renumitul calculator?

DISTINCŢII ŞI PREMII OBŢINUTE LA MANIFESTĂRILE CHINOLOGICE OFICIALE

Locul	Data	Numele arbitrului	Clasa	Calificat Titlul Stampila
	/ /			
	/ /			
	/ /			
	/ /			
	/ /			
	/ /			

Document nr. 2
Se vede cât se poate de clar că la capitolul „Distincţii şi premii obţinute la manifestările chinologice oficiale" nu figurează nici o menţiune.

dv., stimaţi cititori, lecturaţi aceste rânduri. Între timp căţeaua cu pricina are pui care trebuie înregistraţi. Nu se poate însă fără actul mamei.

● O situaţie de-a dreptul absurdă s-a petrecut şi cu o cătea de rasă dalmaţian (stăpân Belaus Mădălina). S-a cerut eliberarea pedigree de tip B pentru exemplarul canin menţionat şi înregistrarea puilor. Culmea, de la Timişoara au venit actele puilor dar nu şi actul mamei.

Este cât se poate de evident că prin perpetuarea unor nereguli de tipul celor la care revista noastră s-a referit prin arbitraje cel puţin suspecte de genul celui prezentat în numărul trecut al revistei noastre se loveşte direct în activitatea de creştere a câinilor de rasă. Adio criterii genotipice, din moment ce actele sunt incorect întocmite, adio criterii fenotipice, din moment ce arbitrajele sunt viciate. Şi cum, în ceea ce priveşte chinologia, alte criterii de selecţie nu ştim să mai existe, ne întrebăm ce mai rămâne din această activitate?

RADU IOANID ■

Numele câinelui A L I C E A născut: anul 1990 luna aprilie ziua 24
Rasa dalmatian sexul femela părul scurt,neted
Culoarea şi semnele alb cu pete negre

Document nr. 3
Vă lăsăm pe dv., stimaţi cititori, să înţelegeţi numele câinelui din acest certificat. Oricum şi data naşterii este incorect copiată. Şi pentru că nu dorim ca misterul să planeze şi asupra acestei pagini, precum pluteşte peste activitatea dlui Mihai Dragodan, menţionăm că numele corect al exemplarului canin este ALIDA.

La COR, prostia se îmbină cu absurdul

Şi pentru că tot ne-am referit, în numerele trecute, la faptul că, de o bună bucată de vreme, dl Mihai Dragodan nu mai trimite acte pentru câini, vă prezentăm alte exemple concrete.

● În data de 20.06.1994, cu borderoul nr. 41 se expediază pe adresa dlui Dragodan actele necesare pentru eliberarea unui pedigree de tip B pentru un câine aparţinând dnei Roman Mariana. Ei bine, documentele n-au venit nici până la data în care

SC URBIS SA - un local familial

Cu câteva numere în urmă ne-am avertizat cititorii că vom reveni faţă de situaţia ciudată de la SC URBIS SA. Am aflat că managerul Mircea Surdulescu s-a gândit să-i dea loc cald şi frăţiorului său. Până la începutul acestui an domnul Surdulescu Ştefan lucra la serviciul de aprovizionare al fabricii Electrotehnica. În primăvară, dl Mircea Surdulescu probabil s-a edificat asupra calităţilor ascunse ale fratelui său, astfel că acesta a ajuns din lucrător la serviciul de aprovizionare al Electrotehnicii tocmai în onoranta funcţie de director cu calitatea producţiei la SC URBIS SA. Rămâne de văzut dacă dl Mircea Surdulescu vă găsi talente ascunse şi unor mătuşi, surori sau veri şi va crea noi şi noi posturi de directori. Dacă dl Ştefan Surdulescu îşi ia leafa liniştit, nu acelaşi lucru se poate spune şi despre directorul tehnic G. Băilă. Dânsul, om cu cap, s-a gândit „să ajute" SC URBIS SA. Din informaţiile obţinute de la oamenii noştri am aflat că dl G. Băilă a ajutat SC URBIS SA vânzându-i pe 11,5 milioane lei o dubiţă TV în ultimul hal de rablageală. Dubiţa TV, cu număr de Sibiu, a fost adusă în fabrică la ştangă, şi după unele estimări s-au mai plătit încă nişte milioane pentru repararea ei. Situaţia e ciudată de tot. Dacă la SC URBIS SA s-au vândut camioane în stare de funcţionare pe o nimica toată, se cumpără în schimb maşini de dat la fiare vechi pe o căciulă de bani.

Avertizăm cititorii „Flăcărei" că nu ne-am terminat încă muniţia.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCIA ŞTEFANOVICI

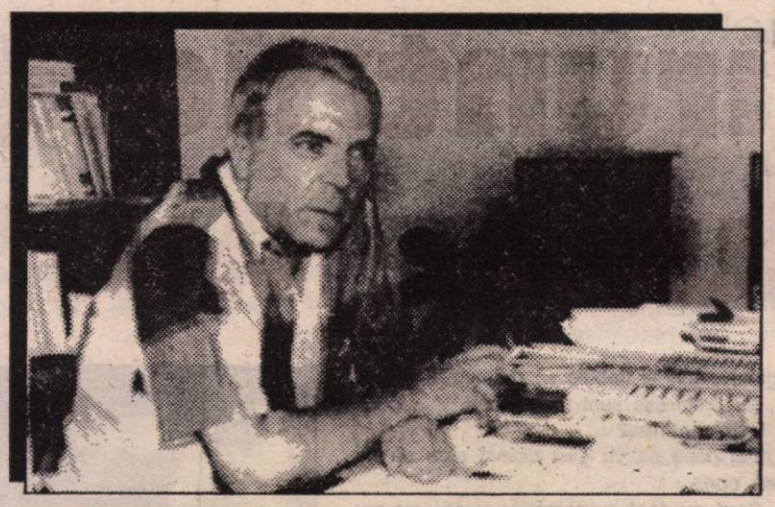

Nicolae Manolescu s-a născut la 27 noiembrie 1939, dintr-un tată ardelean, profesor de filosofie, şi o mamă olteancă, profesoară de franceză. Pentru că părinţii, membri PNL, ajunseseră la Canal, ca să poată intra la liceu a fost înfiat de bunicul matern.

Stratagema a fost descoperită în anul II de facultate (Filologie - unde intrase la 17 ani), drept care a fost exmatriculat (şi reprimit ulterior). Doctor în literatură română, profesor la Universitatea Bucureşti, autor a peste 20 de cărţi şi având 37 ani de cronică literară („Contemporanul", apoi „România literară" - unde este director din 1990).

N-am pățit nimic pentru că n-am scris despre Ceaușescu

- Am remarcat că oamenii din partid vă spun „domnule profesor", şi nu „preşedinte" sau „senator".

- Asta mi-e meseria. Preşedinte de partid şi senator azi eşti - mâine nu eşti. Profesor voi fi şi la pensie.

- De ce aţi intrat în politică?

- Dacă pe vremea lui Ceauşescu intelectualii făceau doar politica PCR, că altfel nu se putea, azi nu mai au nici o scuză: cineva trebuie să facă şi politică. Totdeauna, când a fost cazul, intelectualii şi-au lăsat uneltele şi s-au apucat de politică: Kogălniceanu, Alecsandri, Maiorescu...

- Această „deturnare" poate fi definitivă? E posibil să nu vă mai întoarceţi la scris?

- Doamne fereşte! Sper că viaţa politică se va aşeza în nişte hotare fireşti, încât oamenii politici să aibă dreptul şi la viaţă personală. Ce se întâmplă acum e cu totul nefiresc - dacă nu vrem să murim cu toţii de infarct, trebuie să învăţăm să şi recuperăm. În ce mă priveşte, sper să pot să-mi văd şi de cărţi.

- Aţi publicat vreme de trei decenii sub comunişti - era sau nu inevitabil compromisul?

- Nu. Nici unul dintre noi nu a suferit ameninţări atât de îngrozitoare încât să spună azi „Am intrat în partid că altfel mă omorau. Am scris despre Ceauşescu pentru că altfel îmi luau rubrica". Din '62 până în '89 n-am scris niciodată despre Ceauşescu, nici despre partid - şi n-am păţit nimic. Fără îndoială că un preţ se plăteşte: am fost blocat pe postul de lector 22 de ani pentru că nu eram membru de partid, am stat 7 ani cu examenul de doctorat luat, fără să mi se aprobe titlul - dar dacă ne plângem de asemenea lucruri înseamnă să nu mai facem nimic! N-a venit nimeni să mă oblige să devin membru de partid şi eu să n-am încotro.

E preferabil să fii cinstit şi să pierzi alegerile

- Ce-a câştigat şi ce-a pierdut PAC ieşind din Convenţie?

- A câştigat o anumită identitate. În '90, singura orientare a Opoziţiei era să fie împotriva Puterii - aşa cum există partide contra ungurilor. În plus, aveam toţi acelaşi limbaj - or, normal este să existe mesaje distincte. În acest sens am făcut paşi mai mari după ieşirea din Convenţie. Am pierdut nişte oameni - nu m-aş grăbi să spun că toţi sunt oportunişti, unii au plecat din convingere, şi convingerile trebuie respectate. Oricum, după '96 nu cred că viaţa politică se va mai limita la două tabere, permanent ostile. Un partid care să se adreseze tuturor sau un suprapartid, cum devenise Convenţia, nu ţine de democraţie ci de o viaţă politică puţintel primitivă.

- Cum a reacţionat electoratul dv. la această redefinire mai distinctă?

- Majoritatea organizaţiilor teritoriale s-au întărit. Au fost semne de întrebare, nedumeriri, proteste - e inevitabil -, dar oamenii au simţit că acum vorbim pe limba noastră şi nu mai suntem ţinuţi de atitudini mecanice. Electoratul e mult mai receptiv la argumente decât cred unii, şi nu e adevărat că reacţionează emoţional, în „turmă".

- Apropo de limbaj: PAC are un „aer" preponderent intelectual - cum vă înţelegeţi cu „masele"? O doză de populism nu e obligatorie?

- Majoritatea intelectualilor din PAC sunt profesori, deci au exerciţiul comunicării cu mulţimile. Iar a fi intelectual nu înseamnă a nu avea limbaj comun cu cei mulţi. Toate partidele sunt făcute de intelectuali - până şi cele comuniste: Marx nu călcase în vreo fabrică, ceea ce nu l-a împiedicat să scrie „Capitalul"!

- E adevărat ce spuneţi, dar parcă nu v-aş vedea bând o cinzeacă în mijlocul alegătorilor, la o sindrofie electorală...

- Sigur că mi-e greu să mă imaginez patronând un ospăţ cu lăutari, dar să ştiţi că nu toată lumea se emoţionează la aşa ceva. Populismul nu e obligatoriu, dacă îl definim corect. A vorbi pe limba omului nu înseamnă neapărat a-l flata, a-i trece cu vederea erorile şi, mai ales, a-i promite ceea ce ştii că nu-i poţi da. În acest sens populismul mi se pare detestabil. E preferabil să fii cinstit şi să pierzi alegerile. E normal ca un om politic să vrea să câştige - dar nu cu orice preţ!

Poți să critici guvernul, dar nu să-i faci „dobitoci"

- Într-un interviu recent, Claudiu Iordache afirmă că aţi cedat influenţei lui Mihnea Berindei, în sensul unei atitudini împăciuitoriste faţă de Putere.

- Nu ştiu pe ce se bazează. Faptul că la Congresul PAC au participat majoritatea partidelor importante nu e o concesie. Nu e vorba de împăciuitorism, ci de limbaj civilizat. Poţi să nu fii de acord cu guvernul, dar nu e un motiv să-i faci „dobitoci". Poţi cere demiterea unui ministru, dar nu să te legi de copilul lui handicapat. Mihnea Berindei e un om foarte serios, un adevărat cap politic, pe seama căruia s-au spus multe prostii: că ar fi socialist francez etc.

- Care este limita acestui comportament civilizat? Aţi fost în China cu preşedintele Iliescu şi în Africa de Sud cu C. V. Tudor. Aţi accepta, să zicem, şi o invitaţie la masă a liderului PRM?

- Relaţiile mele cu C.V. Tudor sunt de la senator la senator. Îmi place -

- Ce perspective sunt ca anul 2000 să vă găsească la Cotroceni?

- Vorba cu blana ursului din pădure o ştiţi, da? Să trăim până în 2000...

- Ce regretaţi cel mai mult?

- Că nu mi-am terminat Istoria Critică a Literaturii Române.

- Şi când o terminaţi?

- Oho!, dacă aş şti...

nu-mi place, PRM are electoratul său. Sigur că aş prefera să nu-l aibă, dacă e vorba să fiu sincer până la capăt... Nu poate fi vorba însă de relaţii personale - iar uneori nici oficiale: la congres n-am invitat nici PSM, nici PRM, considerând că trecutul comunist şi naţional-şovin al României nu e suficient de departe pentru a trece totul cu vederea. Dar, vrând-nevrând, respirăm acelaşi aer în Senat. Cât despre delegaţii, eu sunt foarte onorat de atenţia care mi se acordă, dar stau şi mă-ntreb de ce tocmai ale mele au fost comentate.

- Ştiţi bine de ce: sunteţi dintre cei mai tare înjuraţi de către Vadim.

- Cred că şi dl Gherman ar avea ceva de spus în această privinţă. Şi pe el l-a făcut în toate felurile, ceea ce nu i-a împiedicat să plece împreună de patru-cinci ori - ca să nu mai spun că sunt chiar aliaţi politici! Iar ceea ce spune Vadim despre preşedintele Iliescu - trebuie să recunosc cu toată modestia că despre mine n-a spus!

Să amenințăm, să criticăm, să urlăm și să nu facem nimic

- De ce a pierdut Opoziţia alegerile legislative din 1992?

- Opoziţia a rămas euforizată după succesul alegerilor locale şi a crezut că nu s-a schimbat nimic. Niciodată, la apelurile noastre repetate, Convenţia n-a analizat ce-am câştigat şi ce-am pierdut. Alegerile generale le-am pierdut pe mâna noastră, şi nu din pricină de fraude. În al doilea rând, Convenţia nu descoperise faptul că nu poţi câştiga prin negaţie, ci propunând ceva concret. Ea critică tot timpul partidul de guvernământ - foarte bine, dar asta nu ajunge. De câte ori vine un proiect de lege nenorocit, trebuie să existe un proiect paralel al Opoziţiei - n-am făcut-o! Moţiunile de cenzură au rostul lor, chiar dacă ştii că nu câştigi, dar mai important ar fi acum, de pildă, un proiect de amendare a Legii fondului funciar. S-a contat prea mult pe natura emoţională a electoratului, care de fapt a evoluat. S-a mers pe aceeaşi idee: să ameninţăm, să criticăm, să urlăm la ei şi să nu facem nimic. În Colegiul CDR pentru candidaţii la preşedinţie am fost întrebat ce-aş face cu foştii torţionari. Când am răspuns „I-aş da pe mâna justiţiei", mi s-a replicat „Cum, pe mâna acestei justiţii corupte?!" Coruptă-necoruptă, alta nu e, şi nu poţi să-ţi faci singur dreptate, cum au făcut minerii... Trebuie să îndreptăm justiţia, dar nu să ne răzbunăm. Fireşte, cu asemenea declaraţie mi-am pierdut suportul AFDPR, deşi tatăl meu a făcut închisoare.

- Credeţi că aceste lucruri au fost înţelese între timp?

- Cred că da, pentru foarte multe partide. Dar atunci am fi putut ca fiecare să vină cu ideile şi proiectele sale de legi - căci nici un partid nu poate face singur o ofertă completă.

- Teoretic, colaborarea e posibilă şi acum?

- Mă tem că mai degrabă vor ieşi la iveală ostilităţile. Nu cred că PDSR ne va bate - ne vom bate singuri. Am mai păţit-o. Oamenii spun: „Rău cu PDSR, dar de la ceilalţi ce-aşteptăm? De ce să mai riscăm o dată, după 40 de ani în care n-am riscat nimic?"

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Nicolae Manolescu (preşedintele Partidului Alianţei Civice):

„Nu ne va bate PDSR, ne vom bate singuri"

Prin măruntaiele „Cerbului de Aur”

S-a terminat, cu bine, și ediția a VIII-a a „Cerbului de Aur”. Strânși la Brașov, laolaltă, cântăreți, membri în juriu, operatori, sunetiști, gazetari, organizatori, jandarmi, pompieri și câți alții, câteva sute dacă nu mii de oameni, veniți toți pentru bunul mers al festivalului. De la legenda vie a grupului „Temptations” și până la câștigătorii de anul acesta, grupul rus „Cramp in the Leg”, pe scena de lângă Biserica Neagră s-au auzit toate stilurile muzicii de azi. Poate că unii concurenți vor deveni, în timp, niște mari vedete, sau poate că pentru alții „Cerbul de Aur” va fi apogeul carierei. Important este însă faptul că, în lumea cenușie în care trăim există, din când în când, o clipă de mândrie și de bucurie. Și tocmai de aceea chiar dacă s-ar putea scrie și de rău nu merită să o faci. Ar fi păcat să strici bucuria milioanelor de oameni care au privit festivalul...

Dumitru Moroșanu, directorul Festivalului „Cerbul de Aur”

- Două cuvinte despre festival, Florin Ochescu.

- Două cuvinte: buuni-cel. Dacă e să mă raportez la gusturile mele, în afară de 2 Unlimited, invitații nu m-au șocat prea tare. Concursul de interpretare cred că a fost mult mai bun decât anul trecut. Oricum recitalurile au fost cam eclectice, prea bruște salturile de la un gen la altul.

- Dorian Ciubuc, cum ți s-a părut?

- „Cerbul de Aur” a făcut un pas înainte și asta prin calitatea instalațiilor de sunet și lumină.

- Acum, cu o seară înainte de sfârșit, cum credeți că a ieșit festivalul?

- Cu chin și of, ca orice festival!

- A fost mai bine decât în anii trecuți?

- Lumea zice că da... A fost un lucru bun, mai bun ca la edițiile trecute.

- Ce înseamnă pentru omul Dumitru Moroșanu „Cerbul de Aur”?

- Pentru aproape toți cei care lucrează la „Cerbul de Aur”, acesta înseamnă totul: modul nostru de a ne legitima profesional.

- Și pentru directorul de festival?

- Eu mă gândesc foarte puțin la această calitate pentru că dacă o fac începe să-mi fie frică pentru că răspunderea e foarte mare. Bugetul e mic și trebuie să drămuiești leu cu leu, iar pretențiile sunt foarte mari.

- Veți continua?

- Da, până se va găsi cineva care să ne poată opri.

- Care au fost principalele probleme cu care v-ați confruntat în organizarea festivalului?

- Problemele de concepție, de management artistic și financiar, de desfășurare a spectacolelor, relațiile cu sponsorii, cu autoritățile locale și până la cele cu oamenii care locuiesc în perimetrul Pieței Sfatului...

- A fost greu?

- Sincer? A fost foarte greu.

To FLACARA
from
Harry Connick Jr.
Happiness and Discovery

Cramp in the Leg

Daniela Gămulescu, privindu-l admirativ pe acest Ricky Dandel al Cerbului '95, Toni Grecu

- Ați fost surpriza festivalului?

- Dacă așa spune lumea, așa o fi...

- Când ați aflat că o să fiți pe scenă?

- Demult. Propunerea am primit-o în februarie, iar acceptul a venit în urma aprobării ședinței în plen a colegilor mei și am decis la sfârșitul lunii iunie.

- De ce s-a ținut secret?

- Din nesiguranță, pentru că oricând se putea întâmpla să nu pot să vin, iar pe de altă parte, a fost dorința producătorilor de a veni cu un clenci. Cred că le-a reușit, nu știu.

- Cum apare „Cerbul '95” față de „Cerbul '94”?

- N-am văzut „Cerbul '94” decât la televizor. Judecata oamenilor, în general, se bazează pe comparații, ori eu, dacă nu l-am văzut, nu știu cu ce să compar. Cred că a fost o experiență reușită, incontestabil cel mai important eveniment muzical din România și probabil și din partea asta de fost lagăr comunist.

- Dumneavoastră ați impus acest stil hazliu de prezentare?

- Eu nu știu să fac altceva. Dacă trebuia să vină cineva care să dea informații putea să apară dl Cornelius Roșiianu sau purtătorul de cuvânt al guvernului. Ar fi fost, poate, mai interesant pentru că o ședință bine aranjată, cu câteva mii de oameni în față, e mai interesantă. Eu cred că ideea de festival, de muzică, se cuplează cu aceea de umor, dar fără să sărim calul. Am ținut frâiele și mi-am construit textele pe o temă dată.

- Cum a mers colaborarea cu Daniela Gămulescu?

- Ea e o femeie extraordinară. Nu e inhibată, nu e seacă. Acum a venit cu un „new look” și mi-a fost o parteneră de scenă foarte bună.

- Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Am stat aproape 85% din timp în cameră, iar restul pe scenă sau în culise. Nu pot să spun ce mi-a plăcut cel mai mult. Cred că atmosfera a fost foarte bună. Și publicul. Reține două momente: deschiderea și ziua în care 2000 de oameni au stat, ore întregi, pe ploaie, la spectacol. Atunci au cântat „Temptations” care mie mi-au plăcut cel mai mult. Ei sunt niște pensionari bine așezați, niște gici petrești negri care sunt foarte mari meseriași.

Dorian Ciubuc (în stânga) și Florin Ochescu contorsionându-și mâinile în încercarea de a mima „Cerbul de Aur”.

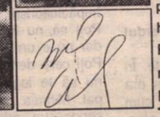

BELINDA CARLISLE,

cântăreața desculță, a mai păstrat puțin din „nebunia” grupului „The Go Go's” pe care l-a fondat în 1978. Întrebată unde e paradisul pe pământ (aluzie la hit-ul „Heaven is A Place On Earth”) a răspuns simplu: „Aici, la Brașov”.

Interpretare

LOU ZONGXU

impresionând juriul, chiar dacă membrii acestuia n-au înțeles o iotă din chineza și româna lui.

Disco

grafie

DEVON NIKO

surprins de fotoreporterul nostru pe scările de la ieșirea din scenă, imediat după ce a primit trofeul.

Videoclip

SILVIA DUMITRESCU,

singura româncă în clasamente și singura concurentă câștigătoare a două premii (I la videoclip, III la discografie).

Roberto Arcadu, director al Departamentului Dezvoltare Internațională la Polygram Italia și membru în juriul de la „Cerbul de Aur”, declarându-ne, pe ocolite, că încă de vineri se cam știau câștigătorii.

- Când și cum ați primit invitația de a fi membru în juriul de la „Cerbul de Aur”?

- La începutul lui decembrie...

- Cum vi s-a părut festivalul?

- Cred că organizarea a fost extraordinară. Pe noi, membrii juriului, ne-au tratat foarte bine. Festivalul m-a uimit, mai ales că nu știam nimic despre el înainte de a veni în România. Nivelul concurenților de la Brașov este foarte bun, comparabil cu al multor festivaluri pe care le-am văzut în Europa.

- Care e părerea dv. față de invitarea unor vedete internaționale care au fiecare alt stil de muzică în cadrul aceluiași festival?

- Concurenții de la „Cerbul de Aur” realizează o radiografie destul de exactă a muzicii de la ora aceasta din Europa, eliminându-se părțile extremiste. Aici avem de toate - de la clasicul stil melodic, la melodiile de dans, techno etc. Cred că e bine. Îmi place atmosfera. Din aceasta cauză îmi pare bine că și vedetele invitate aparțin unor stiluri atât de diverse.

- În acest caz, cum puteți să departajați concurenții care pot fi, fiecare în parte, bun pe „felia” lui?

- E o combinație de personalitate, de ceea ce reușește concurentul să transmită. Melodia ajută enorm. Dacă nu ai o melodie bună, care să te ajute, îți poți rata spectacolul. Oricum, toți cei din juriu sunt oameni cu experiență în domeniu și, deci, știu să evalueze valoarea fiecărui participant.

- Ce stil de muzică preferați?

- Eu iubesc muzica, nu un stil anume. Am crescut ascultând new-wave-ul englezesc. Ascult însă și foarte mult jazz și muzică clasică... dar lucrând pentru o companie de discuri ascult în mod obligatoriu toate stilurile de muzică și mai ales din fiecare ce îmi place.

- A putut juriul să fie obiectiv?

- Da, cu siguranță. Profesionalismul oamenilor din acest juriu e extraordinar.

- Deci rezultatele vor fi corecte? (n.r. interviul a fost luat sâmbătă, 2 septembrie)

- Da, din punctul de vedere al juriului. Mulțimea poate decide altceva.

- Ce veți simți dacă favoriții dv. nu vor câștiga?

- Deocamdată a ieși la suprafață ceva, mult deasupra mediei, și toți am fost de acord cu acest lucru. Bătălia, discuțiile s-au purtat în ceea ce privește premiile mai mici.

Joey de Alvare, cel care a adus aproape toate vedetele la „Cerbul de Aur”

- În ce a constat colaborarea dv. cu „Cerbul de Aur”?

- În calitate de coproprietar al Sfinx Experience am negociat și inclus contractul cu Status Quo, The Temptations, 2 Unlimited și MC Hammer, contracte pe care le-a închis televiziunea.

- Cum se poate contacta o asemenea vedetă și cum poate fi adusă în România, unde e o piață relativ nouă?

- Eu folosesc contactele mele din lume... Dacă vreau să vorbesc cu Gloria Estefan, coincidența face că verișoara mea e bijutierul ei personal. Când am vrut să vorbesc cu MC Hammer, am discutat cu niște persoane foarte înalte din muzică, de la New York. Apoi vorbesc cu managerul, depinde dacă sunt sau nu simpatic pentru ei și, dacă trec de probele acestea, am legătura cu artistul. Am avut contacte cu peste 50 de vedete.

- Cu cine?

- De exemplu Céline Dion, care nu a venit pentru că înregistrează. Nu e greu să ajungi la ei. Totul e să ai puțină inventivitate.

- Din punctul dumneavoastră de vedere ce înseamnă „Cerbul de Aur” pentru muzica românească?

- Eu cred că pentru România este cea mai mare și cea mai importantă expresie muzicală. Păcat că nu e structurat astfel încât să fie mai deschis pentru români. Ar fi bine să existe și o parte de emoție. Păcat că lipsa legii drepturilor de autor face ca întreaga industrie muzicală a țării să fie o caricatură.

- Puteți lansa câteva nume pentru 1996?

- În toamnă aștept să fac un concert Spandau Ballet. Apoi cu Gloria Estefan. Am negociat cu managerul personal al grupului „Take That” și, cum am spus înainte, Céline Dion.

- S-a auzit că Bob Dylan era cât pe-aci să vină la „Cerbul de Aur”?

- Am vorbit cu managerul lui Bob Dylan și contactul a fost bine făcut. Singura problemă e că mâine (n.r., luni 4 septembrie) în America se sărbătorește ziua muncitorilor și Bob Dylan, care e un fel de reprezentant al lor, a avut și propunerea de a susține un recital cu această ocazie.

- În viitor e vreo șansă să-l vedem?

- În România pot să vină toți artiștii; și Whitney Houston și Bob Dylan și Michael Jackson din nou... Problema e de bani și de organizare.

Titus Munteanu, profesor la „Școala vedetelor”

- Câteva cuvinte despre festival, despre debutul „Școlii vedetelor” aici...

- Ne-am fi dorit un debut mai în forță. Am avut dezavantajul să intrăm pe scenă după 2 Unlimited, dar ei au vrut să cânte mai devreme... În sfârșit, „Școala vedetelor” va demonstra în continuare că putem mult mai mult. Pe noi nu ne-a descurajat, dar copiii sunt puțin cam terminați... plângeau în fața hotelului.

- În 1996 vom avea un show „Școala vedetelor” mult mai dezvoltat?

- Eu am gânduri mari... Important e că s-a lansat o casetă, ne așteaptă un turneu prin țară, iar în vacanța de iarnă poate în străinătate.

Anita căutând cu privirea „Cerbul de Aur” de pe scena de la Brașov, într-un show cu care 2 Unlimited i-au făcut pe toți cei 6000 de spectatori să danseze. O bilă neagră pentru olandezo-surinamezi care au refuzat orice relație cu presa...

La sosirea pe Aeroportul Otopeni cei de la 2 Unlimited au avut neplăcuta surpriză de a descoperi că li s-au pierdut două bagaje importante. Aceasta a fost cauza întârzierii lor la Brașov.

Michael b (Canada), locul doi la secțiunea videoclip, după ce, din cauza emoției sau a brațelor prea încărcate, a reușit să scape trofeul de cristal pe jos. Nu s-a supărat, spunând doar că: „E mai interesant așa!”

- Ce poți să-mi spui acum, la ieșirea de pe scenă, cu trofeul în brațe?

- În afară de uau... Nu, e de necrezut, nu mă așteptam. Sunt fericit dar nu-mi dau seama ce o să schimbe asta în viața mea.

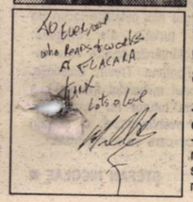

Simpatic, scăpat de toate brățările și lanțurile de aur ce dădeau o impresie de kitsch, MC Hammer a fost cel care a reușit să aducă publicul în delir. Cântând mult peste durata stabilită în contract, aventurându-se printre spectatori până departe de scenă, la fântâna arteziană, el a realizat un maxi-show plin de muzică și dans, fiind unul dintre puținii rapperi care au cântat „live” în România. La conferința de presă din restaurantul hotelului Alpin, MC Hammer ne-a răspuns la câteva întrebări.

- Ce părere ai despre faptul că vei cânta pe aceeași scenă pe care anul trecut a cântat James Brown, idolul tău?

- E un sentiment foarte bun. Chiar săptămâna trecută m-am întâlnit cu James Brown. El are un show și m-a invitat să-i fiu oaspete. Ne-am distrat teribil de bine. Mă simt foarte bine pe scenă, împreună cu James Brown, căci e idolul meu și a făcut multe pentru dezvoltarea muzicii soul și funk.

- Ce semnificație are pentru el semnul Yin-Yang pe care-l poartă?

- Eu cred că, mai mult sau mai puțin, pentru mine, orice lucru bun e urmat de unul rău. Semnul reprezintă unitate, posibilitatea oamenilor de a trăi împreună. E bine, dar e și rău. Toate lucrurile astea coexistă în aceeași lume. Fără rău, nu există bine. Trebuie să fii atent și să știi cum să iei amândouă aspectele vieții.

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ

„Monstru sacru” al scenei, Kenny Rogers a arătat la Brașov că a rămas cel mai bun cântăreț de „country” din lume chiar și la 57 de ani.

Începând cu un concert de muzică populară românească mult gustat de public, Festivalul „Cerbul de Aur” s-a încheiat tot cu muzică populară... dar americană.

Kenny Rogers a cerut să se plimbe prin Brașov într-o mașină produsă în România. I s-a oferit o Dacie iar plimbarea se pare că i-a plăcut foarte mult.

ELIS LOVRIC

„Salut Flacăra! Sunt fericită că sunt aici și sunt foarte fericită că am luat acest premiu pentru cea mai bună interpretare a unei piese românești pentru că poporul vostru este într-adevăr formidabil”.

FOR FLACARA
A BIG KISS

Pagini realizate de ALEXANDRU ARION
A colaborat Gabriel Bassarabescu

Bosnia în pocherul diplomatico-militar

Observatorii politici ai evoluției situației din Bosnia sunt de părere că „incidentul" de la Sarajevo de acum peste două săptămâni, în urma căruia 37 de persoane au murit și câteva zeci au fost rănite de bomba lansată din sectorul militar sârbesc, a produs modificări calitative în conflictul bosniac. Să le enumerăm pe scurt. ● Partea sârbă bosniacă a continuat să nege că ar fi autoarea incidentului, dar argumentele experților din forțele ONU au demonstrat că ei sunt autorii acelui măcel. Șeful contingentului rusesc al căștilor albastre are propria teorie, susținând că sârbii n-ar fi putut fi autorii acelui atac. ● Ezitantă și împăciuitoristă până de curând, NATO a trecut la scurt timp la represalii ferme și masive. Având girul ONU, comandantul flancului de sud al alianței a ordonat în doar câteva zile peste 1.000 de raiduri asupra pozițiilor militare ale sârbilor bosniaci. ● Între timp reprezentanții politici ai acestora, reuniți la Pale, au convenit să-și lase practic soarta în mâinile Belgradului, care prin președintele sârb Slobodan Miloșevici și-a început bunele oficii și medieri. ● În SUA președintele Bill Clinton și-a anunțat ferm susținerea programului de pace pe care l-a inițiat. Naveta diplomatică pe care americanii o continuă în zonă, condusă de Richard Holbrooke, a continuat cu intensitate, vădind că americanii nu s-au lăsat intimidați după ce mai mulți diplomați din echipa lor de negociatori au pierit într-un accident. ● Uniunea Europeană continuă să dea semne că susține inițiativele de pace în zonă. ● Avioane germane au participat pentru prima dată după cel de-al doilea război mondial la atacurile asupra sârbilor bosniaci, care constituie, la rândul lor, cele mai ample acțiuni militare organizate vreodată de NATO de la înființarea ei. ● După primele raiduri, forțele aeriene NATO stau, cum se spune, „cu arma la picior", pregătite să intervină dacă sârbii bosniaci nu acceptă condițiile impuse: încetarea atacurilor armate împotriva zonelor de protecție, retragerea armamentului greu din jurul orașului Sarajevo la o distanță de minimum 20 km, garantarea liberei deplasări a persoanelor, asigurarea deschiderii și funcționării aeroportului orașului. Toate aceste condiții sunt susținute și de ONU. ● Negocierile intense dintre generalul Ratko Mladici și cel francez Bernard Janvier cu privire la o retragere simultană și a forțelor musulmane nu s-au soldat cu succes, ridicând semne de întrebare asupra imparțialității occidentale. ● Rusia, iritată că ar putea fi „scoasă din cărți", își manifestă totuși disponibilitatea pentru continuarea dialogului. ● Între timp, ajutoarele umanitare au putut să ajungă cu camioanele peste muntele Igman în Sarajevo. ● Și ceilalți „protagoniști ai crizei" (Miloșevici, Izetbegovici, Karadjici) și-au continuat contactele cu diverși factori politici din țări prietene, sau cu negociatorii ONU. Mesajele NATO trimise sârbilor sunt categorice, fără echivoc. ● Comentatorii politici susțin că în pofida gravității crizei, sau tocmai de aceea, drumul spre pace s-ar fi scurtat. Se adaugă în plus că niciodată până acum NATO nu a părut atât de fermă în intervenție.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Afaceri de miliarde:

Comerțul cu copii

□ Se obțin profituri la fel de mari ca din cel cu stupefiante. Marfa blondă este cea mai cerută. România, o furnizoare constantă.

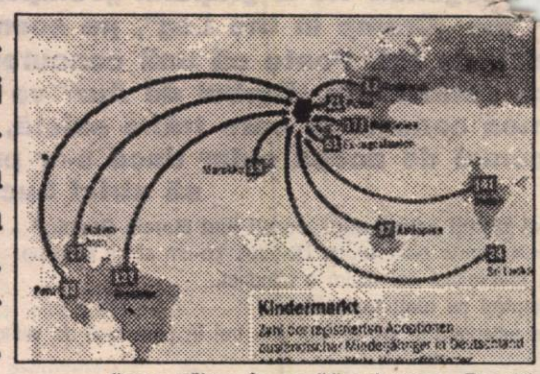

Aproximativ cinci milioane de perechi din lume doresc să adopte un copil. Dacă nu-l pot obține pe căi legale, atunci recurg la serviciile unor specialiști în traficul cu „marfa caldă". Așa a luat naștere comerțul cu copii, la fel de rentabil ca și cel cu droguri.

Marfa diferă calitativ după culoarea pielii și a părului. Cu cât copilul este mai mic și mai alb, prețul crește.

Așa cum indică și harta reprodusă alăturat, România se situează printre țările fruntașe la livrarea acestui soi de marfă. „Foarte multe femei din România și Polonia - notează revista germană **Der Spiegel** - preferă să nască într-o clinică din Germania pentru a-și lăsa - copilul acolo."

Femeia era din România. Se afla în luna a 9-a și avea deja dureri. În aceeași zi a născut la spital un băiat oacheș, dar subponderal. A trebuit să-l ținem în incubator. Apoi patul a fost găsit gol. Femeia dispăruse, lăsând un bilet: „N-am cu ce să-l întrețin. Îl las statului german".

(Fragment dintr-o amplă relatare apărută în revista „Der Spiegel")

Transformarea copilului în marfă de export se face în fel și chip. De multe ori în asemenea afaceri murdare sunt amestecați medici, surori, moașe. Aceștia anunță lehuza că i-a murit copilul, nou-născutul rămânând în „stoc" pentru trafic. Dar de cele mai multe ori părinții, ei înșiși, acceptă să-și vândă fiul sau fiica negustorului de marfă caldă. Asemenea gesturi oribile sunt dictate de condițiile de mizerie și promiscuitate în care trăiesc unii oameni. Din această lume a disperaților, traficanții de carne vie recoltează la prețuri modice mii de copii pentru export. Cei mai mulți ofertanți se află în America Latină, unde anual se nasc 3,5 milioane copii. Din cele 63 milioane de locuitori de vârstă medie, 44 milioane trăiesc în condiții subumane. De aici sunt recoltați copiii de vânzare și revânduți la prețuri de 12.000 dolari, plus 800 dolari procurarea pașaportului.

Pe bătrânul continent sunt preferați copii cu „facies european". Iată de ce, bunăoară, în Germania, în anul 1993, 38% din copiii aduși de peste graniță proveneau din țările est-europene și cu deosebire din România și Polonia.

În SUA cea mai prosperă agenție profilată pe adopții este cea patronată de numita Margaret Cole. Această doamnă, scrie revista citată mai sus, a mijlocit exodul a nu mai puțin de 15.000 de copii originari din România, imediat după căderea regimului Ceaușescu. Agenția doamnei Cole are foarte multe sucursale în țările vest-europene, ca și în Rusia, Belarus, Moldova, Ucraina. Cererile sunt foarte mari, încât dna Cole a fost nevoită să ridice prețul mărfii. Chiar o fetiță chinezoică, marfă de categoria a III-a, a ajuns să coste 8.000 de dolari.

Comerțul ilegal cu copii este sancționat cu pedepse aspre. Dar el continuă să se dezvolte an de an. La Conferința pentru apărarea și drepturile copiilor, ținută la Haga, s-a cerut ca nou-născuții să rămână alături de părinții lor naturali, indiferent de condițiile de viață ale acestora. Înfierea, s-a mai precizat, să se facă numai în cazuri extreme și de către persoane locuind în aceeași țară. Numai dacă acestea lipsesc, să se recurgă la expatrierea copiilor. **(L.T.)**

Revelionul mileniului trei

Deja se cunoaște. Înainte de orice cifră rotundă în succesiunea anilor, după Christos, omenirea a intrat în câte o criză a sfârșitului de lume. Dar nu numai când au fost cifre rotunde. Interpretând într-o cheie hermeneutică adesea ocultă cifre din Apocalipsă sau din alte scrieri sfinte, diverse secte au anunțat sfârșitul lumii pregătindu-și coreligionarii pentru a intra în turma celor aleși, care se vor înălța la cer.

Așa este și acum când mileniul al treilea bate la ușă - ba chiar mai abitir decât altădată. S-a înmulțit numărul războaielor? Este semn sigur că sfârșitul este aproape. Apar schisme între diverse religii, sau din contră sunt semne ale împăcării interconfesionale? În funcție de cine interpretează aceste date, semnele devin mărturii elocvente ale unei extincții iminente a omenirii.

Acum când mai e puțin până în anul 2000, omenirea nu este bântuită doar de scenarii milenariste care prevestesc amurgul civilizațiilor și al omenirii. Dimpotrivă, în foarte multe țări ale lumii oficialitățile au întocmit deja programe interesante, cu totul deosebite, prin care să se marcheze această dată, expresii ale optimismului și încrederii în viitor. Papa Ioan Paul al II-lea a anunțat că se fac pregătiri intense pentru ca în pragul mileniului următor să se organizeze, probabil la Ierusalim - acolo de unde își trag obârșia iudaismul, creștinismul și islamismul, trei dintre cele mai importante religii ale lumii moderne - o întâlnire ecumenică. Șansele ei de realizare sunt încă reduse, deși anumite apropieri, mai ales între catolici și ortodocși și între catolici și iudaiști, s-au făcut deja.

Dar și la nivelul unor țări se anunță festivități gigantice și o scenografie pe măsură. În Marea Britanie a fost înființată o loterie specială care adună fonduri pentru festivitățile din anul 2000, alături de alte resurse prevăzute chiar din buget. Problema a iscat chiar o dezbatere politică, opoziția acuzând actuala guvernare că este cuprinsă de megalomanie.

Și în SUA se fac pregătiri excepționale, dar programul nu este cunoscut încă în detaliu. Iar enumerarea poate continua.

Să ne oprim însă la pregătirile care se fac la Roma, pregătiri extrem de ambițioase și care au în vedere, evident, și Vaticanul. Primarul Cetății Eterne, Francesco Ruttelli, un om politic de stânga, a spus că potrivit anticipărilor făcute de specialiști, în orașul apostolilor Petru și Pavel, a cărui istorie însă este mult mai bogată, numărul turiștilor va fi în jurul anului 2000 de peste cinci ori mai mare decât în prezent, adică peste 25 de milioane. „Roma nu s-a construit într-o singură zi", a spus primarul evocând o vorbă celebră, după care a adăugat că pentru a primi aceste milioane de pelerini în condiții civilizate și demne Roma trebuie să se reînnoiască. „Invazia" asupra Romei, pentru Marele Jubileu, va trebui să fie bine pregătită din timp. Unii specialiști spun că deja e prea târziu. Totuși se prevede refacerea monumentelor de referință ale creștinătății: catacombele, Colosseumul, Colina Capitolină (unde se presupune că ar fi înmormântați apostolii Petru și Pavel), Vaticanul vor fi doar câteva dintre aceste obiective. Toate restaurantele Romei vor fi ca noi, industria turismului va lucra din plin. Peste 20.000 locuri de muncă vor fi create special pentru lucrările de restaurare a monumentelor menționate.

Unele dintre obiectivele care vor fi realizate nu vor funcționa doar cu această ocazie. Astfel, se prevede construirea unei stații de metrou chiar în apropiere de Vatican, iar pe malul Tibrului în apropiere de Castel Sant Angelo (Lungotevere, spun italienii) vor fi adoptate noi soluții de fluidizare a transportului. La Colosseum, unde se spune că primii creștini erau aruncați în arenă, pradă animalelor sălbatice, va fi refăcută structura spațiilor subterane, așa cum era acum 2.000 de ani. Municipalitatea Romei nu va ignora desigur nici celelalte locuri de interes turistic ale orașului: piețele, fântânile (dintre care celebra Fontana Trevi), bisericile. Revelionul mileniului trei va tăia respirația tuturor nu numai prin emoția evenimentului, ci și prin fastul cu care va fi organizat.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Începe stagiunea teatrală

Din „comă" - la „Danaidele"

❑ Vacanţa teatrală se întreţine cu zvonuri

Serafim Duicu ameninţă că va demisiona de la Naţionalul din Tg. Mureş, supărat că nu prea este luat în seamă de nimeni, este criticat şi nu are succes.

Horea Popescu, directorul general al teatrelor, este mai uşor de găsit la Naţional. Vrea să renunţe la directoratul ministerial şi să-şi reia postul anterevoluţionar de la Naţional. Rămâne de văzut cine va fi înlocuit. Fănuş Neagu care în fiecare dimineaţă îşi ia un mic dejun ardelenesc: îşi întinde ziarul pe birou şi mănâncă slănină cu ceapă? Sau dramaturgul contemporan Mihai Ispirescu?

La Nottara nici o veste despre noul director, înlocuitorul lui Victor Ernest Maşek care a plecat la Viena. Vor începe curând stagiunea şi luptele pentru şefie.

Ion Eremia a renunţat la colaborarea cu UNITER. Va organiza un Festival al Dramaturgiei Contemporane Româneşti cu ajutorul Editurii Expansion sub patronajul agramatului Haralamb şi al lui Valentin Silvestru.

Să fie vorba de o glumă?

Vladimir Găitan nu mai demisionează de la Teatrul de Comedie, deşi demisia sa scrisă a fost dată publicităţii. Textul anunţa ziua şi luna renunţării la directorat, dar nu şi anul. Să fie vorba doar de o glumă?

La A.T.F. se trag sforile pentru ocuparea postului de rector. Victor Rebengiuc se va retrage. Circulă zvonul că va pleca şi actualul decan de la teatru, Gelu Colceag.

Şi Teatrul Mic va rămâne fără director dacă este adevărat că regizorul Dan Micu va demisiona şi va pleca la Teatrul Naţional unde are câteva proiecte. Deocamdată trupa de la Mic savurează succesul avut cu „Pescăruşul" Cătălinei Buzoianu în Italia. Atâta doar că regizoarea a început să taie scene din spectacol.

Este cert că „Trupa pe butoaie" este un nou proiect UNITER de succes. Practic „Trupa" a dat startul acestei stagiuni, joacă prin toată ţara, găseşte sponsori şi gazde primitoare. Teatrele de repertoriu joacă începând cu 15 septembrie. Majoritatea vor să lanseze premiere. Dar de cele mai multe ori este vorba de spectacole trecute în palmaresul slab al stagiunii trecute, spectacole nefinisate, scoase pe scenă la sfârşitul lunii iunie. Doar Teatrul Evreiesc s-a grăbit şi la începutul lunii septembrie a scos două comedii. Apoi Teatrul Franco-Român, proiect al UNITER, a lansat pe scena Institutului Francez un spectacol coupé. Regizorul şi dramaturgul canadian Marc Doré propune două piese scurte „Piesă cu un titlu lung" şi „Eu plec!" Cap de afiş este Oana Pellea.

Burghezul gentilom cu telefon mobil

În ţară lucrurile se mişcă bine. Anton Tauff, după un scurt directorat la Cluj, în 1991 a preluat conducerea la Baia Mare. Ion Mânzate vrea cu orice preţ un Festival de Teatru Antic la Constanţa anul viitor. Vrea chiar să fabrice şi biscuiţi pentru reclamă. Toamna aceasta, atunci când nu va sta la Iaşi în faţa calculatorului pentru afaceri, va fi la Sfântu Gheorghe unde montează „Burghezul gentilom" plin de tehnologii moderne, telefoane mobile, prăjitoare de pâine etc.

Cel mai bătrân actor din „Trupa pe butoaie", Ion Caramitru, surprins necostumat de junioara Mihaela Rădescu înainte de a bate gongul.

Despre ce se întâmplă cu teatrul românesc, marele Silviu Purcărete a declarat clar: „Este în comă". Spre supărarea lui Valentin Silvestru care, făcându-şi propagandă la „Serata muzicală" a lui Iosif Sava, a sărit ca ars. De ce zice Purcărete aşa ceva tocmai în Anglia, unde se află în turneu cu spectacolele sale? „Coma" este foarte gravă şi numai pentru faptul că, deşi este un regizor de mare succes, aplaudat şi curtat de toate marile festivaluri de teatru, Silviu Purcărete nu a mai putut să monteze nimic în ultimele două stagiuni. Abia luna aceasta, cu ajutor din străinătate, începe la Craiova proiectul internaţional „Danaidele" bazat pe texte din Eschil.

REMUS ANDREI ION ■

Italienii şi limba română

Se spune că unul dintre lucrurile care-i impresionează constant pe străinii care vin în România este cunoaşterea limbilor străine, în special de către generaţia tânără. Motivaţiile acestui poliglotism sunt numeroase: cultură minoră, necesitatea adaptării, anumite calităţi native etc. Dar nu în ultimul rând şi calitatea învăţământului. Mai puţin s-a făcut pentru învăţarea limbii române de către străini. Un efort lăudabil şi, prin forţa lucrurilor, de excepţie în acest sens îl face prof. Florina Nicolae în lucrarea **„La lingua romena per italiani"**. Este o lucrare sintetică, bine structurată, în care s-a renunţat la o abordare teoretică, plină de definiţii şi noţiuni, în favoarea unei metode practice, esenţializate. A rezultat o metodă practică de învăţare a limbii noastre ţinându-se seama de particularităţile, interferenţele, dar şi deosebirile dintre cele două limbi romanice.

S. CARPIAN ■

Toate artele

Capricii

Poţi fi dinozaur la Antipa, lebădă vieneză pe varză, găină traco-dacică, numai cerb nu se cade să fii! Fiindcă (după „Bulina rujă", bine informată ca totdeauna) invitaţii la „Cerbul de Aur" au cele mai bizare pretenţii:

„MC Hammer şi trupa sa solicită transportul cu avionul la clasa I, pentru că nu acceptă «business class», biletele să fie plătite înainte de plecarea din San Francisco, să i se reţină locuri la cel mai bun restaurant din Braşov şi să i se plătească anticipat o zi de cazare la un hotel din SUA, deoarece trebuie să schimbe avioanele pentru a veni în România.

Pentru transport în ţară nu acceptă elicopter, însă doreşte un autocar cu aer condiţionat şi o maşină de lux, iar pentru convorbiri trebuie să-i stea la dispoziţie un telefon, un fax şi un om de legătură.

Kenny Rogers a condiţionat participarea, printre altele, de acoperirea meselor numai cu feţe de masă din damasc, iar tacâmurile să fie din argint masiv. De asemenea, doreşte să i se asigure în permanenţă banane şi grapefruit fără seminţe, bomboane de ciocolată, mentolate şi cu alune, seminţe de floarea soarelui, apă minerală neacidulată şi Coca-Cola cu cofeină, bere Heineken şi Corona, ceai Lipton şi de plante, lapte şi un borcan sigilat cu miere de albine. În contract este o prevedere expresă - a cărei nerespectare poate duce la reziliere - prin care organizatorii sunt obligaţi să-l întrebe în fiecare seară pe impresarul Leny Lender dacă maestrul doreşte cele 6 kg de cuburi de gheaţă.

Membrii formaţiei «2 Unlimited» şi-au luat măsuri ca în contract să fie prevăzută dotarea cabinei lor, de lângă scenă, cu două sticle de şampanie «Moet Chandon», două sticle de vin alb de cea mai bună calitate, 5 litri de apă minerală acidulată şi apă minerală neacidulată la discreţie, 5 litri de Coca-Cola, alune prăjite, fructe proaspete, cafea, lapte şi ceai, miere de albine şi zahăr, 15 sandwich-uri cu caşcaval şi alte 15 cu carne, cea de porc fiind exclusă, şi 10 prosoape albe. În plus, solicită asigurarea unor seturi de farfurii şi tacâmuri de unică folosinţă, în ambalaje originale şi sigilate".

Dragul Kenny şi-a mai luat o precauţie: „Ştie cineva în - cum îi zice? - România limba engleză?" fiindcă nu ştie cum altfel se vor desfăşura conferinţele sale de presă.

Da, Kenny, cel puţin ambasadorii Angliei şi Americii ştiu englezeşte.

Citrice fără sâmburi? S-ar mai găsi. Bomboane agricole? Berechet. Apă minerală neacidulată? Toată e neacidulată. Prosoape? Sunt câteva la Muzeul Peleş. Tacâmuri de argint? Sunt la Casa Scriitorilor şi la „Şarpele roşu".

Tot e bine că Nemuritorii n-au cerut şi femei. Sau băieţi.

Ei n-au cerut Pocuţia. Nici Basarabia.

Iar eu stau ca prostul şi mă întreb ce va fi dorit, imperativ, unul Yehudi Menuhin când a cântat pe dibla Stradivarius, la Bucureşti.

Dar Duse (Leonora)? Dar Oistrach? Dar Domingo? Dar Mehta?

Ajuns la „Waldorf Astoria" un român, Nea Gheorghe (Enescu) ştiţi ce le-a cerut recepţionerilor, dintr-un capriţ abuziv? Un măr.

Mă trec sudori reci.

Parcă „arta" exală parfume de „Sarmale reci"...

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAȘINA DE SCRIS

Texte sub lupă

● **NICHITA AXINTE, Bucureşti.** Dacă aveţi într-adevăr numai 16 ani, meritaţi felicitări. Versurile sunt cel puţin simpatice:

„Un câine albastru mi-e viaţa, / şi-i singur, bolnav şi flămând, / cutreieră ziua şi noaptea / trotuare bătând. // vreun os de-l găseşte-l mănâncă, / nu-i vesel, nici trist, nici nicicum, / mănâncă azi pentru mâine / un câine albastru bătrân."

Dezinvoltura, risipa de fantezie, chiar naivitatea îl cuceresc pe cititor, făcându-l să nu observe că versurile sunt, de fapt, lipsite de profunzime. Ar fi bine să evoluaţi, repede-repede, înainte ca cititorul să se dezmeticească.

● **VAL GEORGE, Bistriţa.** Versurile dv. sunt încâlcite graţios, ca iedera pe un gard de fier forjat:

„în vederea-mi erau plânsurile oarbe! / uitând neuitarea râsului // se zvonea că se-nnoptase ziua // mă dezgolisem în plinul de lume! / dezlipind naşterea cu ajutorul morţii // trupul era ciuruit! şi-n fiecare / parte a lui era sufletul"

Totuşi, uneori mergeţi prea departe cu înnodarea frazelor şi nu se mai înţelege nimic:

„mi se va uita înapoia zării / descântecul în braţe de Nord"; „m-aştept cu stele / în spaţiile sortuite / cu trezie de Făptuire" etc.

Dacă mai scrieţi aşa, am să vă pedepsesc dându-vă şi eu răspunsuri de genul: sunteţi – aţi fi dacă aţi fi – un poet talentuit căruia am să-i public nepublicarea.

● **BORIS MARIAN, Bucureşti.** Poemele **Să fii prizonierul, Regim sănătos, Soldatul, Să bei** şi **Vărul profesorului** au apărut în **Flacăra** din 19 iulie a.c. Iar articolul **În apărarea lui Dostoievski – în România literară** din 2 august a.c. Din poemele trimise ulterior am reţinut douăsprezece pentru o nouă apariţie (dar am nevoie de încă o fotografie a dv.).

● **NICOLETA ABĂCIOAIEI, Snagov, Sectorul Agricol Ilfov.** „V-aş ruga să mă scuzaţi pentru faptul că data trecută am scris mai mult poezii pesimiste; eram în momente de melancolie copleşitoare. De altfel eu nu fac numai poezie pesimistă şi ca dovadă m-am gândit să vă mai trimit câteva versuri:

Să fii supărat când cineva moare? / Nu trebuie // Pentru că aşa trebuia să se întâmple, / Doar noi ne naştem pentru a muri!// Atunci să fii supărat când cineva se naşte / Pentru că ştii că va muri? / Şi-atunci să nu mai dăruim viaţă? / Dar asta n-ar însemna dispariţia speciei?"

Vă mărturisesc că şi versurile dv. optimiste m-au întristat. Mi-aş mai reveni numai dacă aş afla că vă completaţi în vreun fel pregătirea intelectuală.

● **DANA MÎNDRU, Piatra Neamţ.** În cele două romane ale dv. – **7,2 grade pe scara Richter** şi **Ceaţa** – există mici fragmente demne de interes. Este vorba de schiţe de portret ale unor personaje, de caracterizări ale unor stări sufleteşti etc. Construcţia romanelor însă, „ideologia" lor sunt pe cât de pretenţioase, pe atât de naive. Nu aveţi cultura literară necesară pentru a realiza edificii narative vaste.

● **DORU CIUCIULIN, Calafat.** Şi în cazul dv. este evidentă lipsa de cultură. (După cum rezultă din miile de manuscrise pe care le primesc, mulţi dintre corespondenţi sunt inteligenţi şi talentaţi, însă puţini – extrem de puţini, alarmant de puţini – au şi cultura necesară pentru o carieră literară. Nu greşea cine spunea că românii stau bine la capitolul însuşiri înnăscute, dar nu strălucesc deloc la acela al calităţilor care se dobândesc prin muncă). Piesa de teatru **Paravanul** abundă în dovezi ale semidoctismului: „să găzduim un asemenea specimen în casă nouă", „eşti o Dulcinee" (de la "dulce"!), „s-a înfundat până la fund în alchimiile lui" etc. Chiar şi în prezentarea pe care v-o faceţi există un dezacord gramatical flagrant: „naţionalitatea şi cetăţenia îmi este get-beget română".

Mai bine vă era get-beget gramaticală...

● **PAUL MIHAIL ALEXESCU, Bucureşti.** N-are rost să-mi mai trimiteţi versuri. Sunt puerile şi nu se întrevede posibilitatea unei evoluţii:

„Când terminai liceul / A început şi greul / Nu ştiam ce drum s-aleg, / După câte înţeleg / Nu mă atrăgea nimic, / Măcar acolo-aşa, un pic. / Problemă grea din cale-afară / Căci n-aveam o dotare clară, / O pasiune oarecare, / O înclinare, o chemare. / Eram cam bunicel la toate, / Dar la nimic în mod special." etc.

● **DANIELA MIHAI, Lugoj.** „Nu mi-a plăcut niciodată poezia şi nu ştiu mai nimic despre ea, însă când singurătatea mi-a bătut la uşă ea a fost o binecuvântare a orelor lungi."

Nu ştiu cum au putut să fie pentru dv. „o binecuvântare" asemenea elucubraţii:

„Copaci de zahăr s-au desprins / pe crengi cu poleială / de lacrimi mute / şi de negi / fugind din călimară."

În ceea ce mă priveşte, în „orele lungi", când "singurătatea mi-a bătut la uşă", lectura versurilor dv. mi s-a părut – iertaţi-mă – un blestem. Deprimat, deznădăjduit, am deschis nervos televizorul şi am urmărit din greşeală întreaga emisiune de **Actualităţi** a TVR 1.

● **IOAN CHIRAŞ, Petroşani.** „Alăturat vă trimit un set de poezii de inspiraţie minerească, pe care mai jos vi-l înaintez". N-am găsit nici o urmă de inspiraţie minerească în textele dv. Scrisoarea este redactată într-un stil funcţionăresc, iar versurile – într-unul şcolăresc:

„Cu freamătul pichamerului port, / Prin codrii arşi de veacuri în cărbune, / Lumina gândului într-un efort, / De zbatere şi de înţelepciune."

● **CONST. VANG., Galaţi.** Ambiţia dv. de a deveni un François Villon al României se stinge, de la o zi la alta, ca un foc sub o ploaie de toamnă. Versurile pe care mi le-aţi trimis ultima oară au o cumînţenie fatală. Singurul pasaj mai deocheat este vulgar:

„Foaie verde şi-o lăcustă / Doamne dă-mi şi mie-o fustă / să mă dau pe creangă uţa / ca să-mi vadă lumea... talentul!"

Mi s-a părut promiţător titlul nuvelei la care lucraţi în prezent: **Tata, eu şi Ceauşescu.** Când mi-o trimiteţi?

● **LIANA SABĂU, Timişoara.** Este păcat să renunţaţi la frisonul, la autenticitatea existenţială prin care se caracterizau versurile dv. în favoarea unor construcţii artificiale, filosofico-umoristice, cărora le lipsesc, de fapt, şi filosofia, şi umorul:

„Avem ca aperitiv un singur sortiment: / Singurătate cu icre de Manciuria sau, / dacă doriţi, poate fi cu ciuperci; / felul întâi: o hrănitoare Tristeţe cu perişoare / sau Amărăciune cu fidea, Nesiguranţă în suc de roşii / sau boia; / felul doi: o gustoasă Anxietate rasol cu garnitură / de orez, / Răutate cu piure, Durere cu sos de usturoi / sau poate doriţi un vânat gras împuşcat de noi?" etc.

Dv. puteţi să aduceţi un suflu nou, tineresc în poezia românească. Lăsaţi-l pe Marin Sorescu să compună istorioare cu sentimente personificate.

P.S. De ce nu publicaţi într-un volum versurile (bune) scrise până acum? Numai sub formă de carte ar reuşi să se impună. Vă rog să mă ţineţi la curent cu demersurile pe care le faceţi în acest sens. Dacă nu reuşiţi, cereţi-mi ajutorul. Vă somez să-mi cereţi ajutorul.

● **ZENOVIA APOSTOL, Râşca, Suceava.** Cred că aveţi ceva de spus şi că versurile dv. – chiar dacă alunecă din când în când în declarativism – reuşesc să menţină o tensiune a comunicării cu cititorul:

„Poezia e o rană otrăvită, / cuvintele sună şi dor. / De prea multă încărcare de sensuri, / cuvintele nasc şi-apoi mor. // Totul e spus, totul e zadarnic / clar, / sufletul e inundat de formule poetice / şi el tot mai caută dincolo de Epsilon Eridani, / ca să scape de fluvii logoreice."

Sunt convins că veţi progresa. Aştept şi alte texte de la dv.

● **SOFIA GANEA, Focşani.** Dezinvoltura dv. seamănă cu piruetele pe care le-ar face cineva într-un magazin de geamuri. Aveţi şi mişcări graţioase, dar din când în când se aude câte un zgomot infernal de sticlărie spartă:

„Acolo e casa mea, / printre nori, / aici sunt străină şi fără suflare / ca un cadavru expus la soare, / iar voi treceţi şi priviţi / la oasele goale / şi aşteptaţi să vorbesc. / – Ce să vă spun? / De unde-aş începe / tot acolo ajung: / naştere – ani ce din coadă sun, / vise, tăceri, lacrimi şi scrum – / totul e searbăd, / totul e fum, / totul se-aruncă / spre cerul cu stele / şi se-afundă-n sacul peticit"

● **MARIN DAN, Bucureşti.** Vă sunt îndatorat pentru momentul de amuzament pe care mi l-au prilejuit versurile dv.:

„Simt că nu doresc ce pot / Ori dori ce nu pot avea / Dornic de dorinţe ce se simt / Îi doresc ce pot şi ce nu pot avea / Am un triumf slab ce-i drept / Dreptul meu e plin de nimeni / Mă simt gol, gol, gol / Gol fără umplutura ce-mi trebuie."

În special versul cu „... gol, gol, gol" ar merita recitat în faţa a mii de oameni (eventual, de Cristian Ţopescu).

Important pentru toţi corespondenţii

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau, cel puţin, scrise lizibil. Dacă sunteţi optimişti, trimiteţi-mi şi o fotografie şi un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele şi fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu există restricţii în ceea ce priveşte genurile. În afară de poezie, proză, teatru, critică literară etc., puteţi să-mi trimiteţi şi versuri pentru muzică rock, graffiti, texte publicitare, aforisme gen „legile lui Murphy", scenarii pentru spectacole de cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii **Maşina de scris**. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenţii rubricii **Maşina de scris** se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărţi (pe bază de contract). Numele lor este anunţat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile dv. trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ştefănescu, la redacţia revistei **Flacăra**, Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 Bucureşti.

■ Vă rog să faceţi un efort financiar şi să vă abonaţi la revista **Flacăra**. Să nu vă închipuiţi că fac publicitate într-un mod abil acestei reviste, dar dacă nu vă abonaţi n-o să v-o puteţi procura în fiecare săptămână şi dialogul dintre noi se va întrerupe.

Un autor excentric Marin Ifrim

În lumea literară, originalitatea nu mai miră pe nimeni. A devenit... banală, ca deținerea unui buletin de identitate. Și totuși, Marin Ifrim (născut la 1 decembrie 1955 în comuna Bălăceanu din județul Buzău) se face imediat remarcat chiar și în lumea literară. El este mai mult decât original. Este extravagant, bizar, excentric, trăsnit, straniu, năstrușnic. Iese cu totul din comun, ca un bărbat care ar purta părul vopsit în verde sau ca o femeie care ar tăcea tot timpul. Nu numai gesturile sale (a publicat versuri în SLAST sub pseudonimul Angela Filip, a tipărit o carte de 7/9 cm, a proclamat existența unui nou curent literar: „curentul marin" etc.), dar și versurile sunt deocheate, fistichii.

Curajul cu care face echilibristică literară pe o sârmă așezată la mare înălțime se datorează și... inculturii (neavând pregătire filologică, poetul *nu știe* peste ce prăpastie pășește), dar se datorează și unui înnăscut simț al aventurii. Absolventul unei școli profesionale de chimie și al unor cursuri de maiștri, în prezent ziarist în Buzău, sfidează îndrăzneț și irresponsabil tot ceea ce s-a scris până la el. Ne provoacă, ne intrigă și uneori ne cucerește, ca un disperat copil al străzii care cere cu insolență trecătorilor puțină duioșie.

ALFABET DE TRANZIȚIE

ALB, chipul tău are culoarea
zăpezii
ca pielea unor popoare ușor
barbare
neîncăpătoare în aceste versuri
albe;
chipul tău mă odihnește, mă
încărunțește
suprapune culorile luminii zilei,
e o semnătură în alb -
un alevin în acvariul nopții

ĂȘTIA, cu mirosurile lor colorate
dispun altfel cele mai bune
sentimente,
schimbă culoarea măduvei,
pulsația pe minut
cu obiceiurile lor, suprimă
transferarea eredității, ne
transformă
în lilieci alăptând bufnițe
ăștia care nu se văd, genatorii...

Â din „a" și nu invers,
strecurat între celelalte litere, -
rătăcit în numele nostru, un moft
pentru unii...

BAL NEOCLIMATERIC vorbind,
totul se (i)repetă
o simplă compoziție muzicală
zdruncină coloana sexuată a
mozartismului,
un acordeon și o lumânare,
zăpadă arsă
pecinginată de câini, frigul
din rastel
fabrica de chibrituri din fier
electronii de hidrogen au omorât
mortul
mâine, în „Evenimentul zilei"
e azi...

FEMEIA cu cange a înlocuit
moartea:
ți se oferă câteva minute de
candoare totală,
alte câteva de dragoste,
o federație
de sentimente și
frânghia lungă cât o cale ferată,
cât gâtul
unei sticle cu petroxin, cât lama
unui brici morganatic
la urmă, vine femeia cu cange
ziua de mâine care te respinge.

DEONTOLOGIA stării pe tron:
nu-l uzurpa
să nu consumi nimic din ceea
ce ar înlătura efortul curgerii
apei.
În fine, nu te înscăuna că e
de rău
între atâția oameni de bine...

ECHINOCȚIUL meu, fericirea
mea
ziua nu te văd și te iubesc
noaptea te simt și te iubesc -
clepsidra, în mod logic
împarte noaptea și ziua în două
eu nu te pot împărți
nici măcar cu o fotografie, cu
o hârtie
pe care altcineva (?) ar dori
să-și scrie opera.

FERMOARUL dinaintea ploii e
în mâinile mele,
prin tăietura făcută de fulger,
încerc
să văd îngerii, șoldurile lor
costelive
e ca și cum aș privi din Cosmos
agricultura,
mi se relevă o pădure stranie,
și-n jurul ei
norii precum carnea unei
lumânări stinse
Doamne, câtă fermitate, la școală
învățătorul de Religie cere
copiilor
să învețe pentru nota 10.
Domnul să le-o dea!

GAMBITUL președintelui e
simplu,
nici o piesă nu înaintează
totul se insinuează, ne jucăm
de-a cucii
capul fiecărei piese este mascat,
doar „Karpov"-ul se schimbă
la față
cu adevărat. În rest, ce stare
mirifică
uiți că „rareori întâlnești
frumusețea și înțelepciunea
laolaltă".

HELIOGRAFUL tristeții, un aparat
învechit
în fața ta, care vrei să
îmbătrânești frumos
viața ți-ai scris-o unde și cum
ai putut,
Paștele tău, iată clipa după
îngroparea
oaselor de miel la rădăcina
mărului.
În pom, Adam și Eva se privesc
în oglindă
strivind pureci între dinți,
ca la Drăgaică, după gratii,
maimuța.

IGIENA mizeriei, o ideologie
nouă:
să fii tot timpul spălat și călcat
în picioare. Să fii tot timpul
supus
și opus. Să fii tot timpul tot
timp.

ÎNTIPĂRIRE într-o piatră, nu
împietrire,
unii calcă pe valuri de
Coca-Cola, alții
nu au nici după ce bea apă,
n-au motivație -
așa se zice acum. Unii sunt
deputați,
alții sunt detractați, unii umblă
prin visterii, alții prin muzeele
zilei de mâine. Ce ciudat,
între timp
natura se dezlănțuie și
întâmplător se repetă. Până
și ea...

JILETCA de aur a singurătății,
ca un clopot
la gâtul oii rătăcite. Vine
primăvara și
măgarul dispare mai greu în
ceață,
ghioceii intră într-o ofilire
programată.

KILOWATT-ul ei de viață, rea ca
o doică
bătrână, priza ce-mi reanimă
televizorul
se lărgește și înghite peretele,
apartamentul
blocul, cartierul, orașul. Cu un
băț de chibrit
și un număr de telefon, caut
directorul, acest
Diogene nocturn, directorul ire(al)
- ideal -
la celălalt capăt al firului, un
răspuns sec:
„pentru dureri neobișnuite,
remedii
neobișnuite - electrocutează-te cu
ce ai la îndemână..."

LEPROZERIE stelară e pământul
acesta.
Cândva, Sf. Nicodim trebuia
să vină în Țara Românească
și nu avea nici măcar o barcă
Și-a întins veșmântul peste
Dunăre
și a trecut peste valuri, ca
pe o plută
începând să construiască biserici
„departe de așezările omenești"
așa sunt ei, sfinții, departe
de noroi
însămânțează mărgăritare
obositoare...

MARGHILOMANIE curată,
marghilomanie aplecată,
la câțiva pași de memoria
colectivă
se vând porci mici, de primăvară

NEBULOSUL martie vine de
pretutindeni
și totuși e frig și nesiguranță...
se va încălzi timpul, va răsări
iarba, vor fi
berbecii mai modești, așa cum
zice Zodiacul?
Peste tot se anunță un Zeu,
peste tot
indiferența își sapă adăposturi
antiatomice,
peste tot e totul, se va încălzi
timpul, va...

OBIECȚIE insignifiantă, vorbă
în vânt
nu arăt eu vântul cu degetul,
nu sunt eu
singurul care îl văd?

PARATRĂSNETUL adolescenței
nu are
legătura la pământ. Din când
în când,
Radio „Campus" o trimite
pe Madonna în
chilia mea numai cuie-n pereți -
și zice Madonna ceva, și-mi
zic copiii ceva
și zic și eu altceva. Numai
într-un ținut
pustiu poate guverna cineva
după bunul său plac. Și totuși,
ei mi-o pun
pe Madonna în gând.

RĂSADNIȚA bancară
funcționează non-stop -
la cimitirul „Dumbrava" miroase
a opulență, nu a tămâie. Bogații
s-au extins
și în lumea de Apoi, au alte
certificate
de proprietate, astupă pur și
simplu
„plămânii" vecinilor întru
eternitate.
În sus, în jos, în stânga
și-n dreapta
se umflă mormintele lor.
Ce se întâmplă
Domnul nostru cu fire de
comunist reciclat,
unde, când și cum să
ne hotărâm să
nu-ți mai oferim viața cu care îți
suntem datori, căci în cimitirul
„Dumbrava"
nu se mai poate respira de
belferi.
Ți-o spune un belfer.

SALINITATE agresivă au
pe limbă
funcționarii noștri publici. Limba
noastră
redevine limbă de birou (de nuc)
și mai textualistă ca odinioară.
Au femeile astea rujate și
răbdătoare
o sare specială pe limbă, un
drac autentic
pe care te trimit călare
în praznic.

TERMODINAMICA ființei mele
e ceva mai
complicată. Acum sunt rece,
acum sunt cald.
Sunt un rebel fără cauză clară,
iau cu
asalt disperarea și plâng în
fața fericirii.
Dintre cele 11 sisteme de
guvernare ale
omenirii, nu-mi pot însuși
niciunul:
absolutismul pute, aristocrația
e impotentă,
autocrația este imposibilă,
democrația e
infidelă, dictatura e plină
de sifilis, statul
federal e un harem inoperant,
hierocrația
n-o mai suportă nici morții,
monarhia e
imposibilă, oligarhia nu mai
are nevoie
de explicații, plutocrația este
extraterestră
iar republica e o glumă
precum funia
în casa spânzuratului.
Iau cu asalt disperarea...

ȚĂCĂNIT mai ești: picură
apa în chiuvetă
și tu te gândești la altceva,
ai o obsesie. Picură sângele
în vena
reanimatului și tu te gândești
la altceva,
ai o obsesie. Picură, picură
mereu ceva
ca un infarct simplu

UNIUNEA individuală cu
singurătatea ta: lași
de o parte totul, trebuie să te
salvezi, deși
nu ai nimic de apărat. Mergi
pe o funie, în
echilibru precar, în huiduieli
și aplauze
să arăți că nu ești singur.

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Ministerul Sănătăţii a obţinut un împrumut de 110 milioane de dolari de la Banca Mondială

Se vor organiza 100 de centre de asistenţă de urgenţă integrată în mediul rural

Despre calitatea asistenţei medicale autohtone avem, cu toţii, cunoştinţă căci e puţin probabil să nu ne fi intersectat vreodată cu staff-ul medical, în situaţii mai mult sau mai puţin grave. Destui dintre noi ştiu şi ce înseamnă asistenţa de urgenţă. Aceasta este unul din segmentele aflate într-o dureroasă suferinţă. Extrem de importantă căci, în fond, de ea depinde viaţa şi integritatea pacienţilor, urgenţa românească are nevoie de resuscitare. I-au sărit, într-un... dezinteresat ajutor, Ministerul Sănătăţii şi Banca Mondială. „Cutremuraţi" de mortalitatea rurală, prea ridicată, experţii Băncii Mondiale au decis să acorde un împrumut de **110 milioane de dolari** tocmai pentru a asigura, la sate, o asistenţă medicală de urgenţă de bună calitate.

Ce înseamnă, concret, acest lucru, ne-a explicat chiar dl **Mathias Karina**, expert al Băncii Mondiale:

„Au fost identificate 100 de centre rurale, foste mici spitale, ce deservesc circa 5 milioane de oameni. Pentru a le transforma în unităţi de asistenţă de urgenţă integrate, este nevoie de 250.000 de dolari pentru fiecare în parte. Supravieţuirea pacienţilor, durata şi costul internării depind, în bună măsură, de ceea ce se întreprinde în prima jumătate de oră. Proiectul nostru va finanţa organizarea unei **camere de stabilizare** de urgenţă, dotată la cel mai înalt nivel. Apoi, se adaugă ambulanţe, de asemenea perfect utilate, pentru cele mai urgente cazuri. Se va asigura asistenţa medicală de urgenţă 24 de ore din 24: interne, chirurgie, pediatrie, ginecologie. Va exista şi un medic anestezist şi aparatură pentru terapie intensivă.

O problemă aparte o constituie spaţiul Deltei Dunării. Aici au fost identificate trei centre: Sulina, Crişan, Chilia şi, posibil, Murighiol. Este necesară o concentrare mai mare a serviciilor de urgenţă, căci acum transportul bolnavilor în suferinţă acută durează între 4 ore şi 3 zile (!!!). Soluţia este să obţinem posibilitatea de a folosi elicoptere ale armatei, eventual".

Ne liniştește gândul că guvernul a obţinut 25 de milioane de dolari pentru punerea la punct a 2-3 astfel de centre în fiecare judeţ şi că, în „mărinimia" lui, de altfel... recunoscută, M.S. va pune la dispoziţie chiar 1-3 ambulanţe Dacia pe judeţ. Vom trăi şi vom vedea cum vor fi folosite...

În sfârşit, aflăm că nici comunicaţiile nu au fost uitate, experţii B.M. realizând, rapid, că în satele româneşti telefonul este un... lux. Aşa că s-au decis pentru comunicaţii... radio. Alte 26 de milioane de dolari se vor cheltui pentru informatizarea serviciilor de urgenţă. De selecţionarea şi perfecţionarea personalului medical răspunde M.S. Să te ţii!

Ţinând seama şi că M.S. a reabilitat 1060 de dispensare, trebuie că se profilează o sănătate la sate, mamă, mamă.

Nici oraşelele nu vor scăpa de proiectele... Băncii Mondiale în ce priveşte aceeaşi asistenţă medicală de urgenţă. În oraşele mari, guvernanţii s-au dat peste cap şi au obţinut un fond special nerambursabil, în valoare de 7 milioane de franci elveţieni, chiar din partea guvernului respectivei ţări. Numai că, pentru a definitiva, pare-se, urgenţa în respectivele mari oraşe ar mai fi nevoie de alte 17 milioane de franci. Cine nu cere, nu primeşte...

Să sperăm că experţii M.S. vor fi în stare să gândească o strategie corespunzătoare pentru cheltuirea milioanelor de dolari picate ca împrumut şi că vor „lansa" nişte ordine de aplicare a respectivelor proiecte. Atenţie, însă, stimabililor, să nu încălcaţi vreo lege că... nu-i nimic, merge şi aşa!

BRÎNDUŞA NICOLAE ■

Flash Radio Contact

■ **MICHAEL STIPE**, vocalistul grupului **R.E.M.**, se află în convalescenţă după o operaţie de hernie, acasă în America.

Stipe e al treilea membru al grupului care a suferit o intervenţie chirurgicală anul acesta. **Tobarul Bill Berry** a fost operat de urgenţă de

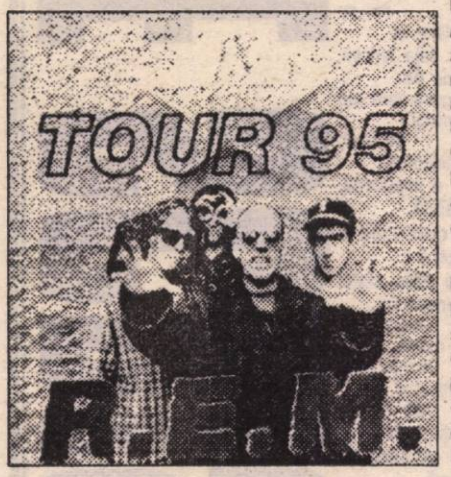

anevrism cerebral, în martie, iar **basistul Mike Mills** a suferit o operaţie la abdomen în iunie.

Un purtător de cuvânt al deocamdată sănătosului **chitarist Peter Buck** afirmă că acesta se uită acum neapărat şi-n stânga şi-n dreapta când traversează strada!

■ Rocker-ul britanic **SEAL** se află foarte aproape de doborârea unui record în materie de difuzări radiofonice în America cu ultimul său single **„Kiss From A Rose"**. Purtătorul său de cuvânt, **Jill Sinclair**, afirmă că piesa s-a cântat la staţiile de radio americane de 7000 de ori pe săptămână, adică se situează foarte aproape de **„I Will Always Love You"** a lui **Whitney Huston**, din acest punct de vedere.

„Fiecare piesă are timpul ei şi în America fenomenul se numeşte **SEAL**. America, se pare, apreciază mai mult talentul decât a fi la modă. **SEAL** are o voce extraordinară şi în plus o deosebită abilitate de a compune".

■ **SAMMY HAGAR**, frontman la **VAN HALEN**, şi-a luat o pauză de concerte, grupul fiind în turneu american, pentru a înregistra cu MEATLOAF.

Hagar a intrat într-un studio din New York pentru a cânta la chitară şi a face background vocals la o piesă pe care a scris-o pentru star-ul **Bat Out Of Hell**, intitulată **„Amnesty Is Granted"**.

Noul album al lui **Meatloaf** e prevăzut a fi lansat în America în noiembrie.

■ Compania de înregistrări a **Madonnei** a investit 15 milioane de dolari în noul ei single cu scopul de a o propulsa pe locul întâi în clasamente pentru prima dată de la **Vogue** de acum 5 ani.

WEA Music a alocat 1,075 milioane dolari pentru realizarea clipului video cu **Human Nature**, dar o mare parte din buget a fost înghiţită de reclama făcută prin radio, televiziune şi presă. Single-ul n-a ajuns decât pe locul 46 în America şi **Madonna** are nevoie disperată de un hit.

■ Omul care a dat vocea lui personajului animat **Disney**, şi anume **ursul Baloo**, a încetat din viaţă. Cântăreţul leader de grup, comic, **Phil Harris**, suferea de insuficienţă cardiacă, boală cu care n-a putut să lupte decât până la vârsta de 89 de ani. Harris a adăugat personajului din **The Jungle Book** -multe din trăsăturile sale proprii, **ursul Baloo** a fost el în caricatură, jovial, mucalit şi tandru. Interpretarea sa pentru cântecul **The Bear Necessities** a fost nominalizată pentru un Oscar.

Harris a mai apărut în filmele **The High And The Mighty** şi **Goodbye My Lady**.

DOINA ENE ■

FLUFFY

şi restul lumii

Rezumatul episodului precedent: Fluffy a fugit de-acasă, supărat că n-a primit şi el cupon nominativ.

Episodul 8

Întoarcerea căţelului risipitor

Evident, în asemenea condiţii dramatice, Stăneştii renunţară la concediu - ce haz ar mai fi avut? (În general, ce haz mai are orice?) Cu jumătatea de milion destinată vacanţelor făcură câteva mici cumpărături curente, nu înainte însă de a da alarma generală: întrebară din om în om, din câine-n câine (pisicile refuzară însă să stea de vorbă cu ei - aveau despre Fluffy impresii la fel de vii ca UDMR-ul despre primarul Napocii) şi dădură anunţuri la ziare. De la anunţuri li se trase altă belea: telefonul se porni să zbârnâie nonstop, diverşi glumeţi ţinând să-i asigure c-au văzut ei câinele la televizor, dar nu părea deloc pierdut. Glume de neamuri-proaste.

Jalea era mare. Atât de amărâţi erau că ajunseseră să se uite la „Cerbul de Aur", vai de capul lor. Când, deodată (e un început de frază absolut original, intenţionez să-l semnalez colectivului care elaborează Enciclopedia Formulărilor Inedite), afară se auzi un cor de lătrături. Alergară în stradă, bulucindu-se de parcă s-ar fi anunţat rezultatul alegerilor din '96 (o precizare se impune: buluceală va fi oricum, fie pentru a sărbători, fie pentru a prinde rând la vize) şi descoperiră un teribil spectacol nocturn: ca să se răzbune, Fluffy adunase toţi maidanezii din cartier, spunându-le că stăpânii săi abia aşteaptă să înfieze şi alte patrupede!

- O! Doamne!, şopti Sergiu îngrozit, ca să-i hrănim pe toţi ăştia abia ne-ar ajunge o diurnă de parlamentar!

Cum arăta căţelul familiei Stănescu - altădată spilcuit ca un preşedinte de Cameră - e greu de descris: murdar, jumulit, gâfâind, plin de scaieţi, părea proaspăt trecut printr-o moţiune de cenzură.

Ca să scape de haită, arhitectul recurse la un şiretlic jenant, întrebându-şi soţia cu voce tare:

- Cum se chema alternativa aia la sistemul câinilor comunitari, euthanasie?

Potăile dispărură în trombă, schelălăind, iar Fluffy fu ridicat şi depus direct în baie (printr-un miracol, apa curgea încă). O oră mai târziu, şamponat, pieptănat şi îmbuibat, dormita boiereşte, în vreme ce - printr-o coincidenţă - la televizor se cânta „Tara [illegible] babele se piaptănă!"

(vor urma şi alte incendii)

ZIZI ■

POLONIA - ROMÂNIA 0 - 0

☐ „Tricolorii" şi-au asigurat – teoretic şi practic – calificarea la turneul final al EURO '96 ☐ Şi „olimpicii" (3-3) păstrează şanse pentru Atlanta

● Se pare că „lecţia Kosice" a predecesorului său (şi care i-a adus acestuia demiterea) i-a prins bine selecţionerului Anghel Iordănescu. Cu prudenţa-i caracteristică, sacrificând cu bună ştiinţă spectacolul fotbalistic şi mergând deci „la rezultat", generalul şi-a îndemnat elevii la un joc pragmatic, remiza albă constituind îndeplinirea cu brio a obiectivului: obţinerea unuia din cele două locuri calificante la turneul final al C.E. din Anglia. Şi aceasta cu două runde înainte de încheierea disputării meciurilor din grupa noastră!

● Partida de la Zabrze nu a reprezentat o simplă formalitate, ţinând seama mai ales că pentru antrenorul polonez Henryk Apostel era ultima şansă a gazdelor de a se menţine „în cărţi". Ambele tabere au acuzat indisponibilităţi de marcă: Hagi, Răducioiu, Ilie Dumitrescu, Lupu, Belodedici, respectiv Kowalczyk, Lapiński, Nowak. Totuşi, în formaţiile de început ale României au aliniat 7 stranieri şi 4 jucători de la Steaua, în timp ce „leşii" – 6 stranieri şi trei componenţi de la Legia, în fapt campioanele celor două ţări, ambele calificate în Liga Campionilor.

● A fost cea de-a 30-a întâlnire cu polonezii, bilanţul fiindu-ne net favorabil: 12 victorii, 14 egalităţi şi doar 4 înfrângeri (golaveraj 50-45). De asemenea, echipa României a susţinut meciul cu numărul 483, având următoarea linie de clasament: 205 victorii, 124 egalităţi, 154 înfrângeri, raportul golurilor 799-692. Să sperăm că golul cu numărul 800 îl vom consemna la Bucureşti, în dauna „cocoşului galic".

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Atacantul polonez Tomasz Iwan (stânga) în luptă pentru balon cu jucătorul român Tibor Selymes

Clasamentul grupei 1

1. ROMÂNIA	8	5	3	0	15 - 6		18
2. Franţa	8	3	5	0	17 - 1		14
3. Polonia	8	3	3	2	13 - 8		12
4. Slovacia	8	3	2	3	10 - 15		11
5. Israel	8	2	3	3	11 - 11		9
6. Azerbaidjan	8	0	0	8	2 - 27		0

Celelalte rezultate: Franţa - Azerbaidjan 10-0; Slovacia-Israel 1-0. Mai sunt de jucat partidele: România - Franţa, Slovacia - Polonia, Israel - Azerbaidjan (11 octombrie); Slovacia - România, Franţa - Israel, Azerbaidjan - Polonia (15 noiembrie).

Un fapt ieşit din comun în lumea sportului doljean

Presa craioveană („Cuvântul Libertăţii", nr. 1448 din 1995) a relevat un fapt ieşit din comun în lumea sportivă a judeţului Dolj. Astfel, echipa de fotbal a localităţii doljene Ţuglui – Gloria Ţuglui –, care joacă în campionatul amintitului judeţ, are în componenţa sa pe postul de extremă dreaptă pe Florea Stanciu, **primarul** comunei, iar ca fundaş central pe Matei Gheorghe, **viceprimarul** comunei. Mai mult decât atât, în interiorul primăriei se află la loc de cinste tablourile unor cunoscuţi fotbalişti români.

Vorba unui mucalit din partea locului: „Dacă nu pricep Legea fondului funciar, măcar fotbal să joace!"

Nu ştim dacă şi Constantin Răducănoiu, prefectul judeţului Dolj, rosteşte tot la fel...

ION CEACÎRU ■

Moda racolărilor în atletism

Pornind, săptămâna trecută, de la cazul „danezului" Wilson Kipketer, kenyan de origine, vă promiteam pentru acest număr o trecere în revistă a racolărilor de sportivi din sfera atletismului, mai ales că suntem şi noi implicaţi, prin cele două sportive de elită, aruncătoarea de disc Daniela Costian, din 1990 australiancă, şi Alina Astafei, cetăţean german din acest an.

O listă cuprinzând numai nume mari dă o imagine clară a fenomenului. Iat-o: Jurgen May (1.500 m, în RFG, după RDG, din 1969), Sydney Maree (1.500 m, Australia-SUA, 1978), Wolfgang Schmidt (disc, RDG-RFG, 1988), Sandra Myers (400 m, SUA-Spania, 1985), Sandra Farmer-Patrick (400 m garduri, Jamaica - SUA, 1988), **Daniela Costian** (aruncarea discului, România-Australia, 1990), Ludmila Ninova (săritura în lungime, Bulgaria-Austria, 1991), Julie Bauman (100 m garduri, Canada-Elveţia, 1991), Tom Petranoff (aruncarea suliţei, SUA-Africa de Sud, 1991), Marc Plaatjes (maraton, Africa de Sud-SUA, 1992), Kareem Streete-Thomson (lungime, Insulele Caiman-SUA, 1994), Marc McKoy (110 m garduri, Canada-Austria, 1994), **Alina Astafei** (săritura în înălţime, România-Germania, 1995), Wilson Kipketer (800 m, Kenya-Danemarca, 1995).

Toate acestea sunt posibile datorită reglementărilor foarte largi ale Federaţiei Internaţionale de Atletism, care prevăd că dacă un atlet îşi are rezidenţa de trei ani în ţara de adopţie poate concura pentru respectiva ţară, existând şi posibilitatea ca, având acordul federaţiei din ţara de origine, termenul să se reducă la un an. Este şi cazul Alinei Astafei, al cărei transfer pluteşte încă în ceaţă. În schimb, regulamentul Comitetului Internaţional Olimpic este mult mai drastic, acesta spunând că un comitet olimpic naţional poate interzice participarea, la Jocurile Olimpice, a unui sportiv propriu emigrat. Altfel spus, revenind la cazul Astafei, aceasta poate fi prezentă la Olimpiadă doar pentru România. Sau deloc. Ceea ce s-a şi întâmplat, Comitetul Olimpic Român luând la 22 februarie anul acesta măsura de a nu da dreptul Alinei Astafei de a concura pentru Germania la Atlanta. Decizie, în sfârşit, înţeleaptă, întrucât orice slăbiciune în acest caz ar fi dat idei şi altora, tentaţiile fiind mari...

TEODORA OPREA ■

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă":

Ca la noi la nimeni

În general folosim această expresie atunci când ceva nu este în ordine, dar la fel de bine ea poate avea şi un sens pozitiv. Mă voi referi în continuare la constatările şi declaraţiile unor fotbalişti germani care au evoluat în cadrul calificărilor pentru **Euro '96** în compania reprezentativei Georgiei, la Tbilisi, oraşul sau ţara care a suferit anumite modificări nedorite de pe urma războiului civil. Dincolo de obiectivul sportiv al celor două echipe naţionale, care ţinteau victoria şi calificarea pentru Anglia în meciul retur programat la Nürnberg, m-au impresionat spiritul critic şi analiza obiectivă a unor nemţi cu privire la cele văzute şi trăite la Tbilisi. **Jürgen Klinsmann**, autorul celor două goluri din prima manşă, a spus în faţa camerelor de luat vederi montate în cantonamentul lotului lui Berti Vogts (centrul de pregătire a fost ales la Herzogenaurach, lângă Nue, unde se află sediul concernului ADIDAS, sponsorul principal al federaţiei de specialitate) că abia acum şi-a dat seama cât de bine trăiesc el şi compatrioţii săi, comparând fără discuţie viaţa din Gruzia cu aceea din München. Nevoile zilnice, lipsa de energie sau nesiguranţa omului de rând l-au impresionat în mod deosebit încât, crede el, rezultatul partidei a fost sau va fi şi la Nue secundar, în prim-plan aflându-se dorinţa ambelor formaţii de a oferi oamenilor de acolo cel puţin o bucurie prin spectacolul fotbalistic.

Iar ca să vă daţi seama ce înseamnă fotbalul la Tbilisi, ei bine, în urma apelului făcut de autorităţi de a nu consuma curent electric în timpul meciului disputat pe teren propriu, aceasta pentru a asigura lumină pe Stadionul Dinamo ca urmare a capacităţii reduse, nu mică a fost mirarea lui Klinsmann şi a întregului efectiv german, care au aflat că într-adevăr georgienii, de dragul jocului naţionalei lor, au întrerupt orice activitate, economisind curent pentru idolii fostei republici unionale. Iar ca o încoronare a experienţei tbilisiene, spunea Klinsmann, a trăit cu mari emoţii intrarea în stadion, unde 80.000 de spectatori renunţaseră la o sumă apreciabilă (circa doi dolari) prin care şi-au cumpărat biletul de intrare, în faţa porţilor aflându-se alte mii gata de acelaşi „sacrificiu".

Sigur că o asemenea comportare i-a surprins pe nemţi, mai realişti fără discuţie, oameni ce nu ar fi făcut o asemenea „investiţie" nerentabilă dacă ei ar fi avut astfel de probleme. Ca atare, Jürgen al nostru l-a invitat la un moment de meditaţie pe ai lui, oferind exemplul

Jürgen Klinsmann

georgian în faţa unor fotbalişti sau chiar reprezentanţi ai unor categorii sociale bine situate ce se „văicăresc" de nevoile zilnice cerute sau puse la dispoziţie de o societate de consum bazată pe o lege simplă: vrei să ai, atunci trebuie să dai.

Celebrul yoghin Petre Paul Teodorescu susţine:

„Iisus Christos, prin marea Sa iubire cu care a îmbogăţit Pământul şi pe oameni, a adus multă Lumină şi în practica magică"

❑ „Perfecţiunea reprezintă, simbolic, Lumina"

Dl Petre Paul Teodorescu se bucură, în cercul cunoscătorilor, de renumele unui excelent profesor de yoga. Anii îndelungaţi de studii aprofundate ale unor valoroase lucrări rare, metodele oculte de cunoaştere şi spiritul său veşnic neliniştit i-au creat o aură de înţelept deţinător de taine existenţiale. În preajma sa te cuprinde o stare de pace deplină, antipatiile, de orice natură, dispar fără urmă şi realizezi că, de fapt, singurul lucru care capătă pondere este acela de a deveni capabil să gândeşti cu propriul tău cap, să devii stăpânul mentalului tău. Astfel, trecerea ta pe Pământ va conta ca experienţă acumulată în lumea de... dincolo.

- Dle profesor Petre Paul Teodorescu, ne-aţi promis să ne dezvăluiţi câteva taine ale învăţăturilor magice.

- Acela care se ocupă cu magia, care cunoaşte legile naturii, chiar şi pe cele subtile, corespunzând celorlalte planuri existente, devine capabil să influenţeze, prin forţa gândirii, stările afective ale fiinţelor umane, în conformitate cu obiectivele sale. Trebuie subliniat că, exact ca orice fiinţă superioară ce poate trece în zbor, simbolic, peste prăpăstii, se află sub ameninţarea unei mari primejdii, aceea de a greşi.

- Este chiar atât de grav?

- Foarte. Iată ce afirmă renumitul mag Eliphas Levi: „Orice greşeală, orice neglijenţă poate să devină mortală".

- De ce?

- Este simplu dacă înţelegi că Perfecţiunea reprezintă, simbolic, Lumina şi nu este permis a duce cu sine nici o impuritate, nici o umbră.

> „Există şapte puteri date de către Divinitate spiritelor menite a conduce, autonom, totul"

- Să revenim la învăţăturile magice.

- Primul grad al iniţierii este «DEO, DUCE», cel de-al doilea este «FERRI, COMITE».

Sunt **şapte** puteri date de către Divinitate spiritelor menite a conduce, autonom, tot ce există pe plan fizic, astral, mental şi spiritual. Fiecare din aceste puteri are răspundere totală pentru un anumit corp ceresc. Astrele lor concrete, vizibile, sunt dezvăluite într-o misterioasă lucrare ce a rămas anonimă. În vechea limbă caldeeană s-au păstrat rădăcinile lingvistice ce stau la baza fiecărei denumiri existente a respectivelor corpuri cereşti. Denumirile lor sunt următoarele: **Aratron, Bethor, Phaleg, Ohch, Hagith, Ophiel, Phul.** Toate aceste elemente erau cunoscute şi iniţiaţilor vechiului Egipt. Trebuie să ştiţi că în limbajul articulat folosit de oameni se regăsesc elemente aparţinând limbii olimpice, celeste. În sfârşit, nu este momentul pentru analize lingvistice.

- Ce semnificaţie are, totuşi, această referire lingvistică?

- Aceasta ne indică faptul că noi, oamenii, ne găsim, în ce priveşte evoluţia, pe o poziţie principală, deci trebuie să înţelegem aceste lucruri drept un îndemn de a înainta, cu multă precauţie, pe calea cea bună, fără a ne lăsa perturbaţi de elemente exterioare sau de influenţe ce ne-ar îndepărta de obiectivul nostru principal.

> „Aratron poate conferi magicianului puterea de a stăpâni alchimia, magia şi fizica"

- Cum se poate ajunge la o apropiere sau, eventual, comunicare cu cele şapte puteri?

- Vom insista asupra lui Aratron. Despre el se cunoaşte că are prioritate şi, în consecinţă, o influenţă puternică asupra celorlalte puteri, ca un fel de conducător necunoscut. **Aratron** apare în noaptea de sâmbătă şi prezintă lămuriri foarte clare legate de secretul misiunii sale. Analog, celelalte puteri îşi au zilele şi orele lor de apariţie. În final, se constată că fiecare putere are menirea de a conduce perioade pe parcursul a circa 400 de ani. Primul ciclu, acela al lui **Bethor**, a început în anul 60 şi a durat până în 430; **Phaleg** a avut conducerea între anii 430-920, iar **Ohch**, până în anul 1410. Urmează **Hagith** care conduce în continuare.

- Cele şapte puteri deţin forţe magice?

- Da. De exemplu, Aratron, a cărui perioadă de conducere nu este definită, se constată că îşi manifestă puterea asupra fenomenelor naturale. Iată, deci, că tocmai datorită forţelor magice aflate în puterea sa, pot fi realizate, de către magician, o serie de fenomene miraculoase.

- Puteţi exemplifica?

- Iată doar câteva exemple: puterea de a schimba, pe loc, orice în piatră, dând, chiar unei plante ori unui animal, aparenţa de piatră. Puterea de a schimba orice comori în cărbune. Capacitatea de a da spiritelor familiare o putere limitată. Puterea de a învăţa, până la aplicarea corectă, alchimia, magia şi fizica. Forţa de a deveni invizibil, de a face fecund ceea ce nu este fecund în lumea vietăţilor şi de a putea dărui o mare longevitate celor aleşi. Capacitatea de a asigura omului prietenia, apropierea de pigmei şi de gnomi.

- Pare, realmente, incredibil!

- Toate acestea sunt dovedite în... istoria lumii şi chiar de experienţa noastră.

> „Bethor poate aduce, când i se cere, medicamente cu efecte magice"

- Care sunt puterile lui Bethor?

- Bethor conduce ceea ce, de obicei, i se atribuie lui Jupiter. Se prezintă imediat ce este invocat. Acela care ajunge a fi demn a-i defini caracterul este ridicat, prin el, până la cele mai înalte grade şi i se pun la dispoziţie toate comorile. Are puterea de a armoniza şi de a răspunde corect şi sincer la cele mai dificile întrebări. Are forţa de a transporta, dintr-un loc în altul, indiferent de distanţă, orice obiect. Poate pune la dispoziţie, atunci când i se cere, medicamente vindecătoare, cu efecte magice. Aduce pe Pământ, la evocarea magicianului, spirite apropiate şi are puterea de a prelungi viaţa până la 700 de ani, numai cu încuviinţarea Forţei Divine Supreme.

- Despre celelalte puteri, ce ne puteţi spune?

- Nu este cazul să insist pentru că asupra celorlalte puteri nu se dau elemente decât în cadrul unor reuniuni magice.

> „Magia este o ştiinţă cu extindere în întregul Univers"

- Este atât de „tentant" să poţi „coopera" cu astfel de forţe... Ce este, în fond, un magician?

- Fără exagerare, aş putea afirma că este un om de ştiinţă, căci, în fond, magia este o adevărată ştiinţă cu extindere în întregul Univers. Cum am mai arătat, originea magiei se pierde în negura timpului şi trebuie înţeles că are menirea de a celebra gloria lui Dumnezeu şi iubirea Lui pentru oameni. Dovada? Venirea pe Pământ a Mântuitorului.

- Cum, Mântuitorul Nostru poate fi înţeles în legătură cu... magia?

- Iisus Christos, prin marea iubire cu care a îmbogăţit Pământul şi pe oameni, prin acţiunile sale fără egal, a adus multă Lumină şi în domeniul practicilor magice. Minunile pe care le-a realizat pot fi considerate desfăşurări corecte tocmai ale unor practici magice, deci nu este o greşeală să-l numim Marele Magician.

- Dle profesor, această afirmaţie v-ar putea atrage oprobriul Bisericii.

- Ştiu. Însă, realitatea trebuie percepută aşa cum a fost, indiferent de dogma bisericească.

> „Magicianul poate fi tentat cu elemente ce aparţin... sfinţeniei"

- Atunci, prin această... prismă, ce este un magician?

- Numai cei care au evoluat suficient primesc de la Forţa Divină tot ce apare a fi necesar spre a aduce fericirea şi deschiderea drumului spre desăvârşire. Aceştia ajung a iubi, cu toată sinceritatea, creaturile Domnului şi acţionează în cadrul voinţei Superioare, în tot ce fac, în special, în a emite, în lume, numai ce este bun şi are, în final, menirea de a sluji aproapele.

- Cum pot să se ferească magicienii de greşeli ce ar putea fi fatale?

- Se întâmplă, adesea, ca acela ce caută pe linia magică să fie ispitit chiar cu elemente superioare, uneori, din cele ce aparţin sfinţeniei. Treptat, trebuie atinsă acea stare superioară reprezentată prin puterea ta de pătrundere, astfel încât să poţi identifica, imediat, toate pe care le întâmpini şi să poţi despărţi, corect, ce este bun pentru momentul respectiv de ceea ce e periculos, chiar dacă se prezintă sub o formă seducătoare, aparent benefică. Pericolele apar sub forma de concepte ce se extind până în plan fizic, sunt obiective superioare pe care eşti îndemnat să le adopţi sau să le materializezi. Dacă te laşi ispitit de aparenta lor strălucire, laşi deoparte sau amâni ceea ce reprezintă complexul adevăratelor preocupări pe care trebuie să le ai, fiind, astfel, îndepărtat de ceea ce se dovedeşte, în fond, a fi foarte necesar, în stricta actualitate.

- Ce-l sfătuiţi, deci, pe cel pornit pe calea magiei?

- Trebuie să reziste a se avânta, orbeşte, chiar atunci când îi apare, în faţă, Marea Lumină, fără a-şi fi pregătit, în prealabil, ochii şi fiinţa să poată rezista atracţiei viei străluciri. Niciodată, deci, nu trebuie să se lase tentat să zboare peste hăuri, la figurat, atât timp cât aripile lui nu au fost, încă, verificate pentru a depăşi, cu succes, marile încercări.

BRÎNDUŞA NICOLAE ■

Ultima oră:

Ala bala portocala, a început electorala!

Biblioteca municipală
ODOBHEIU-SECUIESC

Viorel Sălăgean (PUNR):

„PDSR va câștiga prin racolările stil PCR"

pag. 7

Nr. 38 ● 20 - 26 septembrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

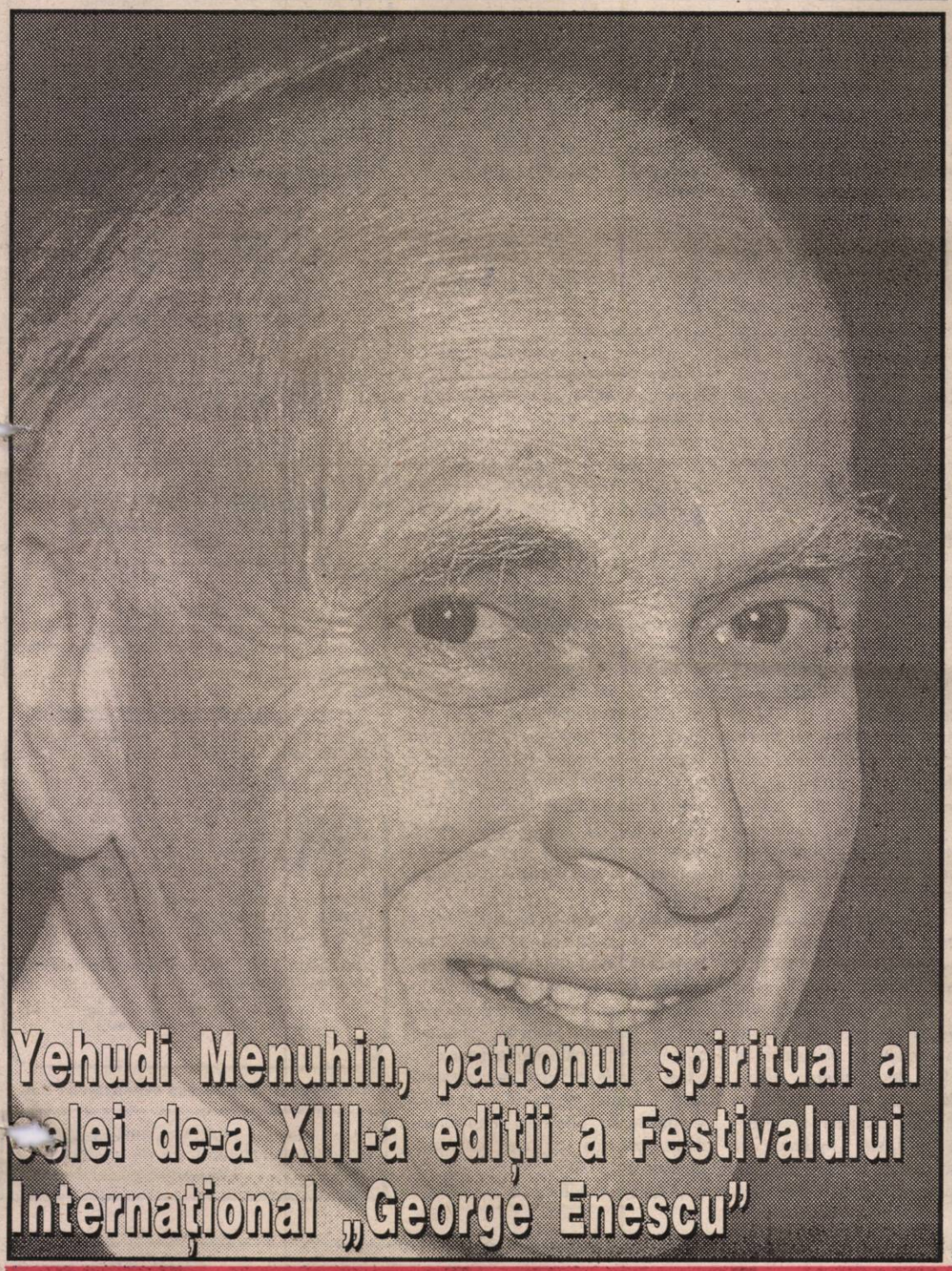

Yehudi Menuhin, patronul spiritual al celei de-a XIII-a ediții a Festivalului Internațional „George Enescu"

Dosar:

O DESCOPERIRE EPOCALĂ pe nedrept ignorată în România

pag. 8-9

Stare critică

IPOTEZĂ ZGUDUITOARE

■ **Bani mulți, identități puține și false**
■ **Din culisele Securității române**

pag. 5

O AFACERE DUBIOASĂ

■ **IGP face bani din piatră seacă**
■ **Chirie inventată sau șmenuire de mașini furate?**

pag. 14

TELE abc

MAȘINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul de un milion de lei

pag. 12-13

Desimir Jevtici, un diplomat optimist

Dl Desimir Jevtici este de profesie constructor de utilaje pentru drumuri şi poduri şi poate că din acest realism al meseriei sale păstrează o bună doză de optimism.

Cariera sa diplomatică a început chiar cu actualul post pe care l-a preluat la Bucureşti în 1991. Născut în vechea capitală a Serbiei, Krusevac, domnia sa a revenit în locurile natale, după terminarea studiilor, ca director al unei mari întreprinderi constructoare de utilaje şi profesor universitar. Între 1987 şi 1991 a fost prim-ministru al Serbiei. Numirea sa ca ambasador la Bucureşti, într-un moment extrem de delicat pentru fostul spaţiu iugoslav, dovedeşte, probabil, atenţia cu care priveşte Belgradul relaţiile cu România.

Factorii externi ar putea să schimbe sensul în criza din Bosnia

❑ Consideră dl DESIMIR JEVTICI, ambasadorul Iugoslaviei la Bucureşti

- Domnule ambasador, veştile din Bosnia au fost în ultimul timp proaste. Totuşi, se fac eforturi diplomatice importante şi după recenta înţelegere de la Geneva se întrevăd şanse în direcţia păcii. Cum evaluaţi aceste tendinţe?

- Doar faptul că în Bosnia se duce, de trei ani deja, un război civil şi că ţara mea, R. F. Iugoslavia, este sub sancţiuni, sunt veşti proaste. Trebuie însă ţinut cont de faptul că în criza bosniacă, şi în general în criza de pe teritoriul fostei Iugoslavii, sunt implicate multe interese din exterior care nu coincid de fiecare dată. În ultima vreme, după cum cunoaşteţi, cu eforturile permanente şi cooperativitatea Iugoslaviei de a rezolva criza din Bosnia pe căi paşnice, au fost lansate mai multe iniţiative diplomatice. Printre aceste iniţiative se găseşte şi cea a SUA care a dus la întâlnirea miniştrilor de externe din guvernele musulman bosniac, Sacirbei, croat, Granici, şi iugoslav, Milutinovici. Cu acest prilej s-a căzut de acord privind bazele care servesc la soluţionarea crizei din Bosnia. Acesta a fost primul pas dintr-un proces complicat. Dacă se va continua pe această cale şi se vor găsi modalităţi pentru aplicarea celor stabilite, fără complicaţii suplimentare care constau în „acţiuni imprevizibile şi impunere de condiţii", sper că foarte curând vom avea şi veşti mai bune. Însă, vedeţi că NATO continuă, fără motive vizibile, să bombardeze ţintele sârbilor din Bosnia. Mi-e teamă că aceste bombardamente sunt consecinţa dorinţei unora de a înfrânge pe plan militar pe sârbii din Bosnia. Aş dori ca motivele factorilor externi care au participat la crearea crizei din Bosnia să schimbe acum sensul şi să acţioneze spre pace şi nu spre provocarea unui război mare, sau să continue cu instabilitatea controlată. Aşa s-ar ajunge foarte rapid la pace.

- În presă s-a vorbit despre posibilitatea creării unui aşa-numit „coridor ortodox" în structura noilor raporturi de forţă din Balcani. Care este punctul dv. de vedere în această privinţă?

- Cred că baza de unificare, de alianţă pe bază confesională, nu ar trebui să fie o religie de tipul fundamentalismului islamic. Astfel de aliante nu sunt în tradiţia bisericii ortodoxe. Aş adăuga că această idee seamănă cu un concept strecurat care intenţionează să facă din ţările ortodoxe o insulă izolată, o rezervaţie îndepărtată de lumea modernă. Este o altă problemă că populaţia din majoritatea ţărilor din Balcani este de credinţă ortodoxă. Să nu uităm că acolo trăiesc şi multe minorităţi care sunt de alte confesiuni. Acesta este încă un motiv în plus să nu ne confruntăm pe bază de religie. Baza pentru a ne uni cu alţii trebuie să fie dezvoltarea şi progresul. Se pune întrebarea cum să prindem pasul cu ţările dezvoltate. Pe de altă parte, problema democraţiei este în strânsă legătură cu nivelul de trai al populaţiei. Este calea colaborării, pe bază de solidaritate, cu ţările dezvoltate vest-europene şi alte ţări, dar nu calea izolării.

Cum ţările din Balcani au multe elemente comune, dar nu sunt suficient de legate prin infrastructură, este necesar ca ele să-şi întărească colaborarea; astfel ar putea folosi mai eficace potenţialul lor şi deveni un spaţiu interesant pentru investiţii şi pieţe străine. Să nu uităm că investiţiile, şi anume capitalul străin, sunt un animal care se sperie rapid şi fuge la cel mai mic zgomot. Pentru capital sunt necesare liniştea şi stabilitatea. Colaborarea şi alierea reciprocă ar contribui la securitatea în Balcani şi rezistenţa faţă de implicarea intereselor parţiale care au menţinut, în mod tradiţional, diviziuni şi divergenţe în această regiune în defavoarea ţărilor balcanice. Însă aceasta este în momentul de faţă doar o perspectivă spre care trebuie să tindem.

- Fără a nega importanţa marilor puteri în posibila reglementare a situaţiei din fosta Iugoslavie, totuşi ţări precum România ar putea avea o contribuţie semnificativă în cadrul acestor eforturi. Împărtăşiţi acest punct de vedere?

- Vreau să spun, în primul rând, că într-adevăr responsabilitatea cea mai mare le revine factorilor mondiali - UE cu cei mai importanţi membri ai săi, apoi SUA, NATO, ONU - în ceea ce priveşte reglementarea relaţiilor pe spaţiul iugoslav, având în vedere faptul că ei au şi contribuit la crearea crizei, începând cu recunoaşterea secesiunii în fosta Iugoslavie, până la propunerea planurilor, până în prezent ineficiente, pentru soluţionarea crizei. Bineînţeles că şi ţări ca România pot contribui la găsirea soluţiei paşnice a crizei. În primul rând asemenea state pot scoate în evidenţă şi afirma pagubele imense din cauza crizei în vecinătate. Ţările respective, afirmându-şi interesele, nu trebuie să permită ca interesele străine să se instaleze pe teritoriul lor. Când îşi caută aliaţi, trebuie să tindă spre parteneri care vor acţiona în sensul atenuării crizei şi nu al extinderii acesteia. La fel, trebuie eliminate toate motivele pentru impunerea de criterii speciale şi reguli noi ale jocului care sunt valabile doar în acest caz şi nu pentru restul lumii.

Trebuie spus că România a jucat, în ceea ce priveşte criza iugoslavă, rolul unui factor de stabilitate: a menţinut dialogul şi a acţionat egal faţă de toţi subiecţii de pe teritoriul iugoslav, străduindu-se pentru soluţionarea paşnică a crizei. Soarta comună a popoarelor sârb şi român din trecut a contribuit la păstrarea prieteniei tradiţionale, drept garanţie a unei colaborări fructuoase în viitor, când nu vor mai fi sancţiuni şi interdicţii.

PUBLICAŢIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administraţie:
Preşedinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate şi suplimente speciale:
MIHAI SĂNDOIU
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Muşat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, Bucureşti
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, Bucureşti.

Flacăra

Redactor şef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacţie:
ADRIAN PETRESCU

■ **POLITICĂ** - Marian Ghiţeanu, Roxana Stancu
■ **EXTERNE** - Ion D. Goia, Ştefan Nicolae
■ **SOCIAL** - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ştefanovici
■ **SPORT** - Pompiliu L. Dumitrescu
■ **FOTOREPORTERI** - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniţă
■ **CORESPONDENŢI ÎN ŢARĂ:** Paşcu Balaci, Ion Ceacâru
■ **CORESPONDENŢI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ **SECRETARIAT DE REDACŢIE** - Crina Gorgoi
■ **CORECTURĂ** - Maria Antonescu, Angela Ştefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor şef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY

Director publicaţii de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori şefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ştefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefon: 2036.

PUBLICITATE ŞI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcuşanu**, Dragoş Baltă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ŞEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chiţulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen Maţotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Şerban, Marian Anton
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florenţa Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; Liliana Creţu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicaţiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează informaţii furnizate de agenţia MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Bâta și talentul

Încă mai răsună acordurile celei de-a XIII-a ediții a Festivalului "George Enescu", manifestare prestigioasă care a reunit la București interpreți, dirijori, compozitori, mari personalități ale muzicii din întreaga lume. În aceste zile, festivalul nostru de suflet este cel mai important eveniment cultural de pe planetă. E un moment de mândrie pentru noi, românii, fiindcă datorită unui fiu minunat al acestui popor avem posibilitatea de a invita, la noi acasă, reprezentanți străluciți ai artei de pretutindeni. E însă un moment de derută pentru descreierații care ne asigurau, nu cu mulți ani în urmă, pe străzile Capitalei, cu o emfază de troglodiți, că „ei muncesc, nu gândesc" - una dintre cele mai cumplite fraze rostite în limba română. În această clipă, tâmpiții care băteau cu bâtele în Piața Universității, gorilele contemporane care făceau ordine, fiind de la I.M.G.B., țațele care aplaudau frenetic orice lovitură aplicată vreunui ins cu alură de intelectual, nu mai înțeleg nimic. Ei care, nu-i așa, prin acțiunile lor în turmă pot decide destinul unei țări, cum de nu sunt sărbătoriți? Cum de nu se cade în extaz la auzul agresivității, barbariei de care sunt capabili? De ce numele lor nu rămân în cartea de istorie a umanității ca niște simboluri de preț? Cum de nu există un festival al ghioagei, un simpozion dedicat smulgerii bărbilor studenților eminenți, o conferință consacrată Prostiei pe care o adoră ca pe o zeitate supremă, un schimb de experiență puternic mediatizat despre modalitățile de distrugere a unor colecții geologice, un colocviu internațional care să slăvească Măria sa Ignoranța? De ce tocmai cei care nu muncesc și se distrează scârțâind jalnic la vioară ceva de neînțeles, sau lovind clapele unui pian, nasc sunete care nu seamănă cu o sârbă care să îndemne la țopăială și mititei, sau cântă arii al căror text nu amintește de cel care a mușcat-o pe Magdalena de piept merită să fie cunoscuți pe tot mapamondul, sunt adulați, răsplătiți cu premii, devin celebrități? Doar lor, „celor mulți și harnici", li s-a spus de zeci de ani ce importanți sunt, fiindcă numai munca lor înseamnă valoare, gândul fiind apanajul celor leneși, nevolnici, fără „brațe tari, muncitorești", o categorie care, dacă nu poate fi exterminată, trebuie să fie acceptată așa cum suporți un parazit al societății, demn de dispreț.

Așa se explică de ce, în această săptămână, marii „învingători" din Piața Universității, efemerii care fac degeaba umbră pământului au închis, în semn de protest, televizorul sau radioul, imediat ce au auzit semnalul care anunța încă o transmisie din cadrul Festivalului "George Enescu".

Ei, dacă festivalul s-ar fi transmis în Austria, și muncitorii, și țăranii, și intelectualii s-ar fi pregătit ca pentru o sărbătoare înainte de a se așeza în fața micului ecran. Dar cu educația muzicală a celor din Austria n-ai cum să te compari. Ce să mai vorbim despre respectul lor față de artă și artiști... Acolo se știe cât de greu ajungi un artist de renume. E nevoie de trudă, de multă trudă, de dimineața până seara, fiindcă un violonist excepțional, o soprană de talie mondială, un pianist de geniu nu-și permit să aibă un program de 8 ore, după care să trăncănească la cârciuma din colț. Pentru a obține performanțe nu e de-ajuns înzestrarea de la natură - mai trebuie și studiu istovitor, adică multă, multă MUNCĂ, de care cei slabi nu sunt capabili, fiindcă ține de o voință puternică, de ambiția de a ieși din anonimat, de visul de a atinge perfecțiunea, de renunțarea la bucuriile obișnuite. Ei au fost copiii fără jocurile copilăriei, tinerii fără bucuriile tinereții, maturii fără bucuriile elementare ale vieții. Condiția celor obișnuiți ține de firesc, de normalitate. Paradoxal sau nu, bâta și talentul se înrudesc, ținând de anormalitate. Dar dacă bâta ne poartă în subteranul abject al ființei umane, talentul ne redă încrederea în partea noastră de bunătate și lumină.

La S.C. URBIS S.A. presa nu are acces, pentru că

„La URBIS nu sunt nici un fel de probleme"

Pentru a doua oară în cariera noastră de jurnaliști, am descins la S.C. URBIS S.A. și, tot pentru a doua oară, am fost ținuți la poartă. Grav este că nu am fost lăsați cu ochii în soare doar noi, ci și colegi de breaslă de la șapte publicații, posturi de radio și de televiziune dintre cele mai cunoscute. De data aceasta nu a mai fost trimis la înaintare domnul Petean care dă peste reportofoane, ci am avut onoarea tocmai cu domnul director de personal Ion Savu. Acesta, mult mai puțin violent, ne-a explicat că domnul manager general Mircea Surdulescu e foarte supărat pentru „denigrările" din **Flacăra**, „că adevărul e undeva pe la mijloc" și că nu va dialoga decât cu directorul general al Publicațiilor **Flacăra**. După aceasta, s-a închis ...da și domnul Savu a dispărut.

...edacție am cugetat adânc și, cu ...indulgență, am înțeles orgoliul exagerat al domnului Mircea Surdulescu, care nu vrea să vorbească decât cu directori. Am înțeles că niște simpli redactori nu-s de nasul dumisale, dar, în cazul acesta, trebuia să fim lăsați, conform rangului nostru, să vorbim măcar cu niște muncitori. Aceștia ar fi avut multe să ne spună.

Directorul Savu se agită!

P.S. „Scuza" domnului Savu a fost că nu ne poate primi fiindcă faxul trimis cu o zi înainte la S.C. URBIS S.A., prin care ne anunțam intenția de a vizita fabrica, a fost ilizibil. Totuși, ne întrebăm cum au știut domnii de la S.C. URBIS S.A. că faxul vine de la noi, pentru că, la aproape o zi distanță, cu o oră înaintea tentativei noastre de documentare, am fost sunați la redacție și rugați să repetăm faxul.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Racheta „Tomahawk", arma care aduce pacea în Bosnia?

Agasați de încăpățânarea sârbilor bosniaci care nu vor să-și retragă armele grele din jurul orașului Sarajevo, dar în condițiile în care schița unei păci a fost realizată la Geneva, comandanții NATO au început să lanseze rachete de croazieră „Tomahawk". Aceasta după mai multe raiduri aeriene care au lovit poziții militare importante ale sârbilor bosniaci și în pofida avertismentelor tot mai vehemente ale Rusiei.

Dar ce sunt rachetele „Tomahawk", care au fost lansate de pe vasul american USS Normandy, situat în Marea Adriatică, la peste 200 km de țintă? Reprezintă una dintre „armele inteligente" puse la punct în laboratoarele militare americane, și cu care s-a dotat și NATO. Este considerată o armă foarte precisă și extrem de flexibilă, având marea calitate că evită sistemele de detectare radar ale inamicului. Ea poate fi ghidată electronic fie din satelit, fie printr-un sistem computerizat de orientare proprie. Practic, este vorba de montarea unui sistem de „citire" electronică a formelor de relief de la punctul de lansare până la obiectivul de atins. Racheta zboară la joasă înălțime pe o traiectorie care ține seama tocmai de posibilele obstacole. Acest sistem de comparare a datelor preînregistrate privind relieful se numește „Tercom", adică Terrain Contour Matching. Fiecare rachetă poartă o ogivă convențională de o jumătate de tonă și costă peste un milion de dolari bucata. Poate să funcționeze pe orice fel de vreme cu o maximă precizie. A fost folosită pentru prima dată în 1991 în timpul operațiunii „Furtuna Deșertului" desfășurată de SUA și aliații săi împotriva Irakului. Raza de acțiune a rachetelor este de peste 1000 km. Din cauză că nu produce căldură și pentru că „șerpuiește" de-a lungul diverselor forme de relief este considerată una dintre cele mai eficiente arme produse în ultima vreme. De asemenea, întrucât poate fi lansată de pe o bază aflată la sol sau de pe mare (fără să fie „purtată" de om până la locul bombardamentului) este considerată o armă care produce riscuri minime celui care o posedă.

Utilizarea ei de către NATO în conflictul din Bosnia ar putea fi cel mai puternic argument în determinarea hotărârii sârbilor bosniaci de a accepta condițiile de pace. Radovan Karadjici și alți lideri ai sârbilor bosniaci au folosit termeni foarte duri în legătură cu aducerea pe teatrul de război a acestui tip de rachete. Pentru NATO, Bosnia este însă și un „laborator", un poligon de testare a eficienței acestei arme.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Barca Terra în anul 2025

Câți oameni vor trăi pe Pământ peste trei decenii? Cum vor fi ei repartizați pe planetă? Se vor produce modificări în topul celor mai populate țări? Acestor întrebări (și altora) a căutat recent să le dea răspunsuri Institutul Național de Studii Demografice din Statele Unite.

O primă constatare (dătătoare de optimism): ritmul anual al creșterii populației mondiale (în prezent trăiesc pe glob 5,7 miliarde de persoane) a scăzut în mod sensibil: de la 1,7 la sută în 1991 la 1,5 la sută în 1995. Acest fapt permite o corectare a prognozelor privind populația globului în 2025: în loc de 8,64 miliarde de persoane (cât se estimase în 1991), vor trăi pe planetă 8,31 de miliarde de oameni, deci cu 330 de milioane mai puțin față de cât se calculase acum patru ani, cifră ce ar putea să se mărească dacă ritmul anual de creștere va continua să scadă. În cele ce urmează, alte date publicate de instituția amintită.

Mai întâi, cu privire la situația de acum. Astfel, pe ansamblul planetei, natalitatea se ridică în medie la 3,1 copii pentru o femeie. Fâșia Gaza deține cea mai ridicată rată din lume, cu 8,1 copii pentru o femeie, în timp ce în Italia se înregistrează nivelul cel mai scăzut, de 1,2 copii pentru o femeie (ne-așteptam la mai mult de la italieni). În UE, luată ca un tot, rata este 1,5 copii. Africa este singurul continent a cărui fecunditate (5,8 copii pentru o femeie) este superioară mediei mondiale. Speranța de viață este în lume în medie de 66 de ani. Cea mai ridicată în Japonia (79 de ani), iar cea mai scăzută – în Africa centrală (41 de ani). De altfel, Africa deține, pe continente, recordul de scurtime a speranței de viață – 54 de ani (în Europa „Celor 15" ea este de 77 de ani). Trei țări înregistrează anual mai multe decese decât nașteri, având, prin urmare, o rată de creștere naturală negativă (nu se iau în calcul imigrările): Germania (-0,1 la sută pe an), Ucraina (-0,4 la sută) și Rusia (-0,6 la sută). Cea mai dinamică rată de creștere a natalității se înregistrează în Oman (+4,9 la sută pe an).

Și câte ceva despre ce va fi în 2025. Calculele arată că peste 30 de ani, țările (primele patru) cele mai populate din lume vor fi aceleași ca în prezent: China (1,523 miliarde în 2025, față de 1,218 miliarde în 1995), India (1,385 de miliarde, față de 930 de milioane), SUA (338 de milioane, față de 263 de milioane) și Indonezia (277 de milioane, față de 198 de milioane). Pakistanul (252 milioane, față de 129 de milioane) și Nigeria (246 de milioane, față de 101 milioane) vor detrona de pe locurile cinci și șase Brazilia (225 de milioane, față de 157 de milioane) și, respectiv, Rusia (157 de milioane, față de 147 de milioane). Luate împreună, țările care sunt acum componente ale UE se vor situa (cu o populație de 372 de milioane) și în anul 2025 pe locul trei, după China și India.

ION D. GOIA ■

Puls

Nătăfleață

De o bună bucată de vreme, la noi se petrec lucruri ciudate. Acestea nu ocolesc practic nici o zonă a societății românești. De altfel cititorul fidel al revistei noastre ar putea lesne descoperi toate aceste ciudățenii răsfoind din când în când revista Flacăra. Eram pe cale să renunț la a așterne pe hârtie cele câteva constatări care urmează, dar am sesizat că deși o serie de probleme au fost deja semnalate, ele s-au risipit în noianul de chestiuni cotidiene mai mult sau mai puțin importante.

Să enumerăm deci câteva lucruri ciudate care se petrec aici, lângă noi. Avem munți frumoși, peisaje minunate, litoral cu mari posibilități, stațiuni - unele dintre ele unice în Europa. Dar n-avem turism sau mai bine zis nu scoatem din turism nici a suta parte din profitul pe care l-am obține dacă am exploata cu înțelepciune toate aceste daruri... Lângă noi, o țară mult mai mică, cu neînsemnate resurse turistice, scoate dolari cu vagonul dintr-o băltoacă de câmpie, surclasând litoralul românesc. Este vorba de Ungaria și de singura sa resursă turistică, nici aceasta grozavă, lacul Balaton. Cum a fost posibilă această „minune" ați putut citi în nr. 36 al revistei noastre.

S-ar putea ca unii cititori să considere exemplul cât se poate de nefericit. Numai că lanțul ciudățeniilor este lung, foarte lung. De pildă, chiar Flacăra pe care o aveți acum în față vă prezintă în paginile 8-9 istoria unei descoperiri epocale. Autorii sunt români. Medicamentul preparat de ei în urmă cu mai bine de 20 de ani face posibilă vindecarea alergiilor și reglarea sistemului imunitar. Dar în România această descoperire a fost și este ignorată. Culmea, citeam de curând într-o revistă străină despre eforturile unor specialiști niponi în această direcție. Era vorba de același principiu folosit la prepararea medicamentelor. Adică noi suntem primii, tot noi ignorăm ceea ce ai noștri au descoperit și, după 20 de ani, străini de aiurea inventează ceea ce există deja. A cui să fie oare vina? Veți spune poate că iar am ales un exemplu nefericit. Nu. Sunt zeci, poate chiar sute de cazuri asemănătoare. Să nu uităm că foarte mulți dintre savanții cu care ne mândrim, care sunt recunoscuți pe plan mondial, s-au realizat afară. Ignorate de conaționali în timpul vieții, marile personalități ale acestui neam devin victime ale unui mod ciudat de a proceda. Pentru că este suficient ca un mare om să ne părăsească și brusc ne aducem aminte cât de valoros a fost. Și ne mândrim cu realizările sale de parcă l-am ajutat teribil, de parcă ni s-ar cuveni laurii de pe urma efortului său la care, culmea, n-am contribuit cu nimic. Să parcurgem mai departe acest lanț al ciudățeniilor despre care vorbeam. Discutam recent cu un muncitor petrolist. Era fericit că i s-a închis sonda la care lucra și că, în sfârșit, poate să doarmă liniștit. Preț de câteva minute mi-am spus că omul nu-i în toate mințile. A urmat însă o explicație care m-a lăsat năuc. Bucuria lui își avea originea în firescul instinct de conservare căci presiunea gazelor era atât de mare încât în orice clipă exista pericolul unei explozii. Adică, pe de o parte suflăm iarna în palme și ne întrebăm de ce flacăra aragazului nu arde, iar pe de altă parte se închid sonde pentru că gazul are presiune prea mare. Vi se pare firesc? Nu putem omite din această înșiruire criza grâului. Atât de mult ne-am lamentat că n-avem recoltă bună, că a scăzut producția din cauza secetei sau din fel de fel de cauze, încât ne-a dat Dumnezeu mult grâu. Și acum noi sau, mă rog, cei care ne conduc nu știu ce să facă cu el. Păi dacă nu plouă nu e bine pentru că se usucă pământul și nu rodește. Dacă plouă mult iar nu e bine pentru că putrezește recolta sub apă iar dacă plouă cât trebuie ne rămâne grâul pe câmp sau în hambare. Chiar nu vi se pare ciudat?

Trebuie să admitem cu toții că Dumnezeu ține mult de tot cu noi. Pentru că, deși cei puși tot de noi să conducă, nu fac aproape nimic, încă existăm. Totul seamănă cu zicala: „Pică pară mălăiață în gura lui Nătăfleață". O deosebire există totuși. De o bună bucată de vreme, lui Nătăfleață i-e lene să deschidă și gura.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Moțiunea grâului s-a dat cu săniuța

Săptămâna trecută în Camera Deputaților s-a discutat moțiunea simplă depusă de Opoziție pe tema crizei din agricultură. Inițial, Partidul Democrat propusese sesiune extraordinară. Convenția Democratică nu a fost de acord și a anunțat că va iniția o moțiune de cenzură. Gestul politic al Convenției nu a beneficiat de sprijinul celorlalte partide din opoziție (excepție făcând PL'93) și moțiunea de cenzură s-a transformat în moțiune simplă. Care a fost respinsă în plenul Camerei Deputaților cu 155 de voturi „împotrivă" și 116 „pentru".

Moțiunea simplă a Opoziției nu a reușit să stârnească interesul deputaților. Pe tot parcursul lucrărilor sala a fost mai mult goală. Cele mai bune discursuri au fost cele ale deputaților Varujan Vosganian și Gheorghe Cristea (PNȚCD). Varujan Vosganian i-a recomandat primului ministru să-și concedieze toți consilierii din departamentul agricultură și a afirmat că PDSR a creat un regim fanariot care favorizează clientela politică. Toți reprezentanții Opoziției au scos în evidență erorile sistemului de guvernare pedeserist: monopolul asupra mijloacelor de producție, lipsa de strategie, subvenționarea producătorilor de stat în defavoarea particularilor, impunerea de către stat a prețurilor atât la vânzare, cât și la cumpărare, absența subvențiilor la mașini agricole. Concluzia a fost că nu este numai o criză a grâului, ci a societății românești în ansamblul ei. La acest punct de vedere s-a raliat și deputatul Partidului Socialist, Grigore Răban, care a spus că partidul său va susține moțiunea.

Discursurile celor din coaliția guvernamentală au fost penibile. Dând dovadă de inconștiență politică și de o lipsă totală de responsabilitate, deputații majoritari s-au întrecut în a face afirmații demagogice și a acuza guvernele anterioare de criza din agricultură. Marin Lungu (PSM) s-a pronunțat pentru o „dezbatere serioasă", l-a acuzat pe Petre Roman de toate relele și a încheiat patetic: „Dle prim-ministru, aveți grijă de agricultura României! Ea se poate redresa în câțiva ani dacă există bunăvoință".

Ce poate face săniuța:
Cel din imagine susține că de criza grâului de vină e... guvernul Roman.

Discursul primului ministru a fost sfidător. Văcăroiu a atacat și el guvernul Petre Roman și a afirmat că toată această campanie a fost determinată de criza de idei politice a Opoziției care neavând ce face în vacanță a început să vadă probleme acolo unde nu sunt. Mult mai rezervat a fost Valeriu Tabără, ministrul agriculturii, care a recunoscut că agricultura nu e tocmai cum ar trebui să fie, dar nici nu a spus că are de gând să facă ceva.

La votul în plen moțiunea a fost respinsă.

ROXANA STA

O ipoteză zguduitoare

Sărăcia a făcut pe timpul comunismului casă bună cu românul. Sub conducerea „emanaţilor" din iarna lui '89 sărăcia s-a transformat, încet dar sigur, şi în foamete. În tot acest timp o pătură infimă de îmbogăţiţi îşi permit orice, de la ultimele tipuri de Mercedes până la achiziţionarea unor hoteluri de lux şi a unor uzine. Pentru simplul om de rând, modul în care un semen de-al său „a reuşit" a fost de neînţeles. Cu menţiunea că nici noi nu ne-am dezmeticit bine după ce am ascultat cu atenţie declaraţia oferită Flacărei de către un fost ofiţer superior al aşa-zisei „defuncte securităţi", personaj care a reuşit să devină maior la 40 de ani, personaj trecut în rezervă înainte de '89 şi, care a încercat, într-un timp, să intre în structurile SRI. Atunci a fost refuzat, iar apoi a fost curtat în zadar. Faţă de ce a apărut până acum în presă, referitor la activitatea unor servicii ale securităţii şi implicarea lor în viaţa politică actuală, declaraţia acestui ofiţer este similară cu explozia unei bombe atomice într-un război medieval. Deocamdată, vom trece sub tăcere identitatea acestui personaj. Motivul va fi dedus simplu de către dumneavoastră, după ce veţi citi afirmaţiile acestuia.

O bombă atomică într-un război medieval

„Am lucrat în securitate, într-o unitate despre care nu s-a vorbit deloc. Un timp m-am mirat, apoi am înţeles de ce nu se bate toba, cum s-ar spune. Pentru mine ceea ce s-a întâmplat în '89 a fost şi nu a fost o surpriză. A fost pentru că nu am crezut că există atâţia oameni ce pot fi manipulaţi prin numai câteva cuvinte şi, pe de altă parte, nu a fost o surpriză pentru că am ştiut că securitatea va ajunge să îşi devoreze, ca orice organism viu, pe cel care l-a creat. Ceea ce m-a intrigat la un moment dat a fost seria de articole apărute în Evenimentul Zilei sub semnătura lui Filip Teodorescu, specialist în contrainformaţii şi apărare, prezentat în acest purtător de drapel al presei române libere ca „asul spionajului românesc". Un fost angajat al unităţii 0625 din '86 până în '89 nu putea deveni un as. De ce s-a aruncat cel ce se declară a fi number one în presa română într-o asemenea afirmaţie, e greu de spus acum.

În acel moment, presupunerile mi s-au confirmat. Ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple, s-a întâmplat. Munca de zeci de ani, a mea şi a colegilor mei, nu a mai fost folosită în interesul ţării, ci împotriva ei. Am lucrat în cadrul unităţii despre care nu s-a vorbit deloc, unităţi cunoscute sub indicativele 0101-0102-0103, unităţi despre care am avut informaţii că s-au destrămat prin '90. Asupra a ceea ce se întâmplă acum voi reveni, în cazul în care nu voi fi eliminat. În cadrul acestor unităţi, cu totul speciale, nu am îndeplinit funcţii de comandă sau de informaţii. M-am ocupat de probleme de LEGENDARE-DOCUMENTARE. Am fost câţiva, puţini de altfel, **mai precis 9**, care am creat identităţi, identităţi false, desigur. Am făcut parte un timp destul de îndelungat din ceea ce noi numeam „securitatea securităţii" sau „Dumnezeul comunist". Ceea ce noi cream, era imbatabil. Unui anume personaj i se creau încă vreo două-trei identităţi. Totul mergea până la crearea unor rude de gradul 1, 2 şi 3 care la orice oră din zi şi din noapte ar fi putut confirma existenţa personajului. Toate actele, inclusiv buletinele de identitate, actele de naştere, legitimaţiile de serviciu şi diplomele de absolvire ale unor instituţii de învăţământ erau perfect valabile, de fapt erau originale.Nimeni nu ar fi putut demonstra, în justiţie, nici noi, că acel personaj nu există. Se mergea până acolo încât şi pietrele funerare confirmau existenţa trecătoare a unor strămoşi ai personajului. Totul era perfect. Dacă exista o arhivă sau altceva asemănător nu ştiu, dar nici nu cred. Practic, repet, nimeni nu putea dovedi o contrafacere, nici chiar Ceauşescu. Beneficiarii identităţii, nu am crezut nici atunci, cum nu cred nici acum, că au avut un trecut real. E o simplă presupunere, o afirmaţie pe care nu o pot susţine, că erau orfani, erau copii uitaţi prin maternităţi, şcoliţi, filtraţi şi aleşi pe criterii ce mie îmi scapă. Între noi, toţi ofiţeri superiori, nu se purtau discuţii profesionale. Cert este că, din discuţii aleatorii, am putut trage concluzia că afirmaţia mea se poate confirma.

Ceea ce nu se ştie este că structurile securităţii au rămas aceleaşi. Interesele nu! Din apărarea societăţii socialiste s-a trecut la forţa banului. Au apărut oameni de „o iniţiativă extraordinară", „oameni care au spart piaţa", care sunt acum bogaţi şi pentru standardele occidentale, oameni care se joacă practic cu noi, cu preţul dolarului în lei şi cu presa liberă, oamenii creaţi de noi, cei de la **documentare-legendare**. Îi ştim, cu toate că nu i-am văzut niciodată. Noi am încercat să creem spioni imbatabili. Fără voia noastră am creat revoluţionari, oameni de afaceri prosperi, consilieri prezidenţiali şi mari opozanţi. Nu e un film SF, e real. Pentru mine e ficţiune ziua de azi.

Bani mulţi, identităţi puţine şi false

S-a discutat despre afacerea bani pentru partid. Am râs cu lacrimi. Miliardele de lei nu puteau proveni de la cei deconspiraţi în Evenimentul Zilei. Din simplul motiv că nu se poate face o „afacere cinstită" oricum. Sunt nişte reguli clare, asupra cărora nu vreau să revin astăzi. Cert este că Puterea astăzi are şi a avut puterea financiară. Dacă spun că a avut totul, nu cred că e deplasat. Banii necesari campaniei electorale actualei echipe au fost ai PCR, ai UTC, ai UGSR şi ai noştri, ai îmbogăţiţilor creaţi peste noapte de noi, din aceiaşi bani ai PCR, ai UTC şi ai UGSR. Dar cea mai mare parte cred eu că a venit de afară, prin credite nerambursabile, de ajutorare şi de sprijin. Pe identităţi create. Numele unor oameni de afaceri, mari azi, mici ieri, toţi fără excepţie, foşti securişti, îi vom da împreună publicităţii.

Va urma

MATEI DUMITRU ■

La solicitările mai multor cititori publicăm adresa dlui Vasile Cozac: Bucureşti, str. Frunzei nr. 34. (De la staţia de metrou Muncii, pe stânga, la 200 m după ...curi). ...323 52 86.

FLUFFY şi restul lumii

Rezumatul episodului pecedent: Fluffy s-a întors acasă chiar în timpul „Cerbului de Aur". Drept urmare, a primit din partea familiei un premiu de popularitate constând din salam, lapte şi morcovi.

Episodul 9

O cerere cutremurătoare

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Ionel îşi abordă tatăl conform strategiei „învăluie, ameţeşte, loveşte pe neaşteptate":

– Bună dimineaţa, cum ai dormit?

Sergiu era însă deşcă bătrână, hârşâit în luptele de gherilă din COM-uri, rutinat în asalturi de comando sindicale, săpase tranşee în BOB-uri, nu putea fi zăpăcit aşa de uşor:

– Ce-ţi trebuie, bătrâne?

Ionel rămase descumpănit, cu un picior în aer, o mână torsionată într-o poziţie inexplicabilă şi cu zâmbetul „fiu-iubitor-dimineaţa-n-zori" înmatriţat pe faţă – arăta ca un prim-ministru întrebat pe neaşteptate „Da' cu grâul ce-aţi făcut?"

– Ăăă, reuşi el să-şi amintească formula universală de răspuns intelectual, ăăă... deci ştii că-ncepe şcoala.

– Deci ştiu, admise taică-său, care nu se mai opunea de mult modernizării în salturi a limbajului articulat. Deci şi?

Ionel se dădea rănit în timiditate – el, care-ar fi fost în stare să te-ntrebe „Da' de ce aveţi fruntea aşa înaltă, până la ceafă?" Acum se fâstâcea, se codea şi se pisicea atâta de parcă urma să facă o expunere despre imaginea României pe-ntuneric. În fine, după o cascadă de oftaturi, scârţâieli şi scurte accese de râs nervos, se hotărî să pună degetul pe rană:

–Mi-ar trebui o sută de mii de rechizite.

Pentru că lui Sergiu îi căzuse brusc falca, Ionel săpă puţin în rezervele sale secrete de prepoziţii şi reformulă mai pe-nţeles:

– O sută de mii **pentru** rechizite.

Gura lui Sergiu reuşi să se mai deschidă trei centimetri, cu un trosnet de ziceai că eşti la Balotesti.

– Mai nou vă pune să scrieţi pe papirus?, reuşi el să şoptească, şocat.

– Nu, măi, tată, da' dacă un caiet studenţesc e cinci bătrâne, fă şi tu socoteala.

În acel moment precis, Sergiu Stănescu n-ar fi putut socoti nici măcar câţi ani are, aşa că solicită un time-out.

(vor urma alţi timpi morţi)

ZIZI ■

Chinologia românească în pericol

Un alt tip de mafie: ilegalități, arbitraje incorecte, bișniță cu câini

❑ În atenția ministrului agriculturii: Cartea de Origine la noi și la alții

În cadrul serialului nostru, am prezentat pe larg vraiștea care domnește la Cartea de Origine Română (COR). Este foarte greu de înțeles de ce, deși sediul Asociației Chinologice din România (AChR) este în București, conducerea acesteia se află plantată la 700 km de capitala țării. Și mai greu de înțeles este ce anume caută COR la Timișoara, adică la dl Dragodan acasă. Judecând după cele întâmplate până acum ar rezulta că p'ale noastre plaiuri această deosebit de importantă arhivă se plimbă după președinții AChR prin țară. Trebuie să recunoaștem că acest mod de a proceda este teribil de neproductiv, dovadă maldărul de nereguli pe care revista noastră le-a semnalat.

Ar fi deosebit de interesant de văzut ce se întâmplă cu Cărțile de Origine prin alte state civilizate afiliate la Federația Chinologică Internațională (FCI)

În Franța de pildă, activitatea de reproducție a câinilor de rasă este reglementată prin Decretul nr. 74–195 din 26 februarie 1974, avizat de primul ministru de atunci, Pierre Messmer, ca urmare a raportului prezentat de ministrul francez al agriculturii din acea perioadă, Jacques Chirac. (document nr.1)

Iată pe scurt ce se spune în art. 1 și art. 2 ale sus-menționatului decret: „Pentru animalele speciei canine se ține o carte genealogică unică, divizată în atâtea secțiuni câte rase există. Cartea de Origine este administrată de o federație națională agreată (...)".

document nr. 1

DÉCRET N° 74-195 du 26 février 1974

relatif à la tenu du Livre Généalogique pour l'espèce canine

DECRETE :

Article premier. – Les dispositions du décret n° 47681 du 27 mars 1947 portant réglementation des Associations tenant un Livre Généalogique sont complétées ou modifiées ainsi qu'il suit en ce qui concerne les animaux de l'espèce canine.

Art. 2 – Il est tenu, pour les animaux de l'espèce canine, un livre généalogique unique, divisé en autant de sections que de races.

Le livre est tenu par une Fédération Nationale agréée, ouverte notamment aux Associations spécialisées par race.

Fait à Paris le 26 février 1974.

Pierre MESSMER

Par le Premier Ministre :

Le Ministre de l'Agriculture et du Développement Rural,

Jacques CHIRAC

Nici în Italia lucrurile nu stau altfel decât în Franța. Și aici Cartea de Origine (L'Ente Nazionale della Cinofilia Italiana - ENCI) este recunoscută prin decretul nr. 553 al președintelui republicii, emis în data de 20 aprilie 1960 (document nr.2).

Cu alte cuvinte, se vede cât se poate de clar că în țările cu o bogată tradiție chinologică problema Cărții de Origine a fost rezolvată de intervenția promptă a factorilor superiori - Ministerul Agriculturii, primul ministru sau chiar președintele - lucru normal de altfel, întrucât activitatea cu pricina ține la urma urmei de prestigiul fiecărui stat. De aceea, în state precum cele din exemplele de mai sus nu există Dragodani care să bramburească după bunul lor plac Cărțile de Origine și implicit chinologia.

Atenționăm pe această cale Ministerul Agriculturii că ar fi cazul să intervină și să facă ordine. Și ar trebui să înceapă prin a opri activitatea dărâmătoare a acestui veritabil distrugător din Timișoara, pe numele său Mihai Dragodan.

De altfel, există chiar baza legală în acest sens și anume Ordinul nr. 41 din 8 aprilie 1976 pentru aprobarea „Instrucțiunilor tehnice privind aprecierea și certificarea calității materialului de reproducție la animale".

Este, deci, singura cale de a repara prestigiul chinologiei românești, într-atât de șifonat de persoane care prin activitatea lor dovedesc că n-au vocație, pricepere și bunăvoință.

Art. 1 - L'Ente Nazionale della cinofilia Italiana (ENCI), in virtù dell'art. 2 del proprio Statuto, riconosciuto con Decreto del Presidente della Repubblica n. 553 del 20 aprile 1960, ha istituito i seguenti Libri genealogici:

a) Libro Origini Italiano (LOI);
b) Libro Italiano Riconosciuti (LIR).

document nr. 2

RADU IOANID ■

Deja modul în care „funcționează" Cartea de Origine Română intră în totală contradicție cu art. 2 din Regulamentul Federației Chinologice Internaționale (FCI) la care AChR este afiliată.

Aici se spune clar că „FCI are ca scop să încurajeze și să promoveze creșterea și folosirea câinilor de rasă a căror stare de sănătate și al căror aspect morfologic corespund exigențelor standardului raselor respective (...)".

Or, dacă arbitrajele sunt incorecte iar actele sunt prost întocmite, devine cât se poate de clar că selecția este imposibilă, iar scopul la care FCI face trimitere nu poate fi atins.

În timp ce situația sanitară din țară este dezastruoasă

Ministerul Sănătății inventează „Cazul Christiana"

Ministerul Sănătății l-a înștiințat printr-o notă, la 30 august, pe directorul Spitalului „Christiana", dr. Pavel Chirilă, că a fost demis, fără să i se argumenteze din ce cauză și nici ce soartă va avea. Între timp, același Minister a anunțat că a numit-o temporar în această funcție pe dr. Lungu Maria, pentru ca ulterior să informeze presa că postul rămâne vacant până la susținerea unui concurs. Aceste „bâlbe" ale Ministerului sunt numai câteva dintre inconsecvențele, măsurile subiective și chiar presiunile pe care le-a făcut în acest caz, după cum aveam să constatăm.

Acuzațiile principale ale Ministerului, făcute publice la o săptămână după ce cazul ajunsese în presă, au fost: că în funcționarea spitalului s-ar fi manifestat lipsuri manageriale; că ar fi fost internați un număr prea mic de cazuri sociale; că în proiectul pentru viitorul Centru medical s-a dat dovadă de prea multă risipă de spațiu; că Asociația „Christiana" nu ar contribui pe măsură la realizarea noului proiect. La aceste concluzii s-a ajuns după mai mult de șase luni de hărțuieli din partea unor comisii și supracomisii, care au făcut presiuni și amenințări la adresa conducerii spitalului (amenințările au fost menținute și acum) și după ce Ministerul a renunțat între timp la una dintre acuzațiile „de fond", cea privind faptul că s-ar fi început construcția noului așezământ fără să se fi organizat o licitație. Argument care este un non-sens din moment ce lucrările începuseră cu aproape un an înainte de a fi adoptate normele legale în această privință. Și o altă observație: din declarațiile multor cadre medicale ale spitalului era fermă convingerea că Ministerul urmărea scoaterea din proiectul pentru noul spital a construirii Bisericii și în general laicizarea asistenței sanitare. Abia în urma unei intervenții directe a patriarhului Teoctist, și când scandalul putea să capete proporții și implicații politice, Ministerul a dat asigurări că nu are de gând să îndepărteze pe măicuțele asistente medicale și capela din spital.

Dr. Pavel Chirilă: „Am fost supuși la un «serial» de verificări dintre care unele sub presiune. S-a recurs la practici penibile, cum ar fi căutarea în gențile personale ale medicilor. Nu ne este teamă de aceste acuzații, care sunt nefondate și dovedesc rea-voință sau scopuri ascunse".

Dar revenind la argumentele Ministerului ele pot fi demontate aproape punct cu punct: 1. S-a dovedit a fi o dezinformare faptul că în noul spital spațiul pe bolnav ar fi de 80 mp; la întrebările ziariștilor s-a constatat că se luaseră în calcul și amfiteatrul, laboratoarele, cabinetele medicale sau dependințele din spital, în afară de faptul că nici nu există o reglementare legală în acest sens, vorbindu-se doar în principiu că ar fi vorba cam de 6-8 mp. 2. Nu se știe ce înseamnă „caz social", dar se fac acuzații grave (și se aduc argumente de ordin financiar) cu privire la așa-zise internări ilegale. 3. Cum se face că MS descoperă după aproape cinci ani că a aprobat investiții de miliarde pentru un proiect pe care îl consideră abia acum ca fiind necorespunzător? 4. Cum se face că acest spital, „bălăcit" pentru proastă administrare, a fost cel în care a fost îngrijit Petre Țuțea sau mama Sica Popescu și că mulți demnitari și-au trimis exact aici rude apropiate spre îngrijire? 5. Pe ce bază vrea Ministerul să se ia bani pe medicamente primite ca donații, iar din Hotărârea de înființare a spitalului se prevede tocmai gratuitatea medicamentelor? 6. Am întrebat și n-am primit răspuns concludent în legătură cu afirmația MS că Asociația „Christiana" ar avea „obligația" să contribuie cu o anumită sumă (peste 30 la sută din total) la noua investiție. Or, Asociația nu a încheiat nici un acord în acest sens.

Prea e cu ochi și cu sprâncene, nu vi se pare, domnilor? În sfârșit, și alte argumente ale MS s-au dovedit fragile, dar a impresionat măsura „desantului" trimis de această instituție la conferința de presă. Semn că miza pentru această afacere trebuie căutată în altă parte.

Epilog I. În urma unei conferințe de presă, dr. Chirilă a demontat punct cu punct „acuzațiile" MS. Este numit un alt director provizoriu, dr. Dona Dumitru, iar ordinul de demitere este schimbat în „suspendare".

Epilog II. Alianța Civică, Asociația Foștilor Deținuți Politici, Camera Federativă a Medicilor se solidarizează cu dr. Chirilă și protestează pentru măsura abuzivă a MS. Un grup de parlamentari au început demersurile pentru a pregăti o intervenție în legislativ.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Anunț important

Asociația Chinologică București (Calea Moșilor nr. 128) vă invită să participați la Adunarea Generală a Membrilor Asociației care va avea loc sâmbătă, 23 septembrie 1995, ora 9.30, în aula Facultății de Medicină Veterinară din Splaiul Independenței (stația de metrou Eroilor). Vă rugăm să aveți asupra dv. legitimația de membru, cu cotizația achitată la zi. Accesul în sală este interzis persoanelor care nu pot face dovada, cu legitimație, că au achitat cotizația inclusiv pe 1994.

Totodată, vă informăm că AChR va organiza în ziua de 30 septembrie 1995 o expoziție CAC. Relații suplimentare la telefon 615. 45. 23.

(marți, miercuri, vineri între orele 17.30 - 20.00).

Viorel Sălăgean (PUNR):

„PDSR va câștiga prin racolările stil P.C.R."

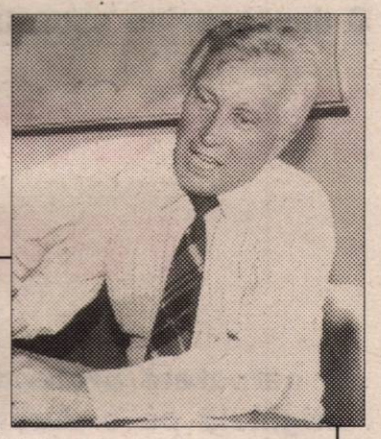

Viorel Sălăgean s-a născut pe 16 aprilie 1942, în Giungi, Satu Mare, la marginea câmpiei: **„Când vom face o statuie a lui Avram Iancu la Budapesta, o să se vadă și din satul meu"**. A terminat Economia Generală (ASE) și și-a luat doctoratul în domeniu. A început să publice în presă încă din liceu. Repartizat la „Scânteia", a devenit secretar BOB la două luni după primirea în partid, apoi secretar de partid pe presă, pe presă și edituri. Autor a 8 cărți, după 1990 redactor-șef la „Adevărul", senator PUNR, conduce publicațiile „Adevărul economic" și „Romanian Business Journal".

Funar nu poate fi schimbat datorită susținerii UDMR

- Sunteți unul dintre cei care susțin că nu există conflicte etnice la nivelul populației. Ele sunt create artificial numai de liderii UDMR?

- A!, din acest punct de vedere, campion este colegul meu de partid, Ghiță Funar! Există o stare de incitare reciprocă, n-ai cum să spui că românii sunt ușă de biserică. Civilizat ar fi, din partea noastră, ca populație majoritară, să fim îngăduitori, toleranți. Lumea pe care o cunosc foarte bine, din nord-vestul Ardealului, e una în care conviețuiesc excelent români, șvabi, maghiari, chiar și țigani. Eu am un frate căsătorit cu o unguroaică, altul cu o nemțoaică. Când mă duc la primul, le vorbesc socrilor lui în ungurește iar ei îmi răspund în românește! E o atitudine tipic ardelenească.

- Dacă gândiți și trăiți astfel, nu vă simțiți puțin stingher în PUNR?

- Nu, să știți că e un curent pe care nu-l aduc numai eu.

- Totuși, partidul se face cunoscut prin declarațiile președintelui său...

- Nu, nu! Nu-l confundați pe dl Funar cu exponentul unic al PUNR!

- Bine, dar atunci de ce nu vă alegeți pe cineva care să vă reprezinte mai bine?

- La Conferința Națională din iunie eu am cerut ca dl Funar să-și considere misiunea istorică încheiată, ținând cont că intrăm într-o Europă care are alte exigențe și alte principii. Atitudinea lui e în afara timpului, e tipică pentru sfârșitul secolului trecut și începutul acestuia. De ce nu-l schimbăm? Din păcate, nu poate fi schimbat datorită susținerii sale extraordinare din partea UDMR! De câte ori ei dau declarații antiromânești - mai nou, și Marko Bela, care joacă o carte ce i s-a pus în mână, altfel e un om subțire - PUNR are de câștigat. La anul - iată că îi fac campanie electorală lui Funar, eu, care am fost, sunt și voi fi împotriva gesturilor lui stupide! - vom avea nevoie de Funar, pentru că se pregătesc mari evenimente: 1100 ani de la sosirea primelor triburi hunice în Câmpia Panonică, Congresul Mondial al Ungurilor și Congresul Ungurilor din Ardeal. Urmăriți schimbarea de atitudine, foarte inteligentă, a PNȚ față de unguri. Au sesizat că Ardealul va fi locul unde se vor câștiga alegerile, unde se poate conta pe un electorat lucid. Sudul e împărțit, iar Moldova este subjugată unui automatism stupid, dar tipic moldovenesc, și va vota cu PDSR și cu președintele Iliescu. Cred că PNȚCD va juca acum cartea naționalistă.

Agricultura e condusă în cel mai pur stil utecist

- Ce înțelegeți dv. prin naționalism?

- O atitudine de protejare și cultivare a tot ceea ce e al națiunii tale: teritoriu, istorie, cultură. Dar nu sfidând celelalte naționalități, care fac parte din civilizația noastră: n-ai cum să vorbești despre Ardeal fără să pomenești de maghiari și șvabi! Eu am prieteni foarte buni evrei și unguri. Culmea e că la Satu Mare sunt asaltat de mulți unguri care îmi cer ajutorul sau sfatul. Acolo pot candida ca independent, și am oricând o sută de mii de voturi, mă votează și maghiarii. Las modestia la o parte, că modestia e arma prostului.

- Reveniți mereu la problema alegerilor. Cum anticipați rezultatul PDSR-ului?

- E un partid care va ieși în câștig, depășind 30% - din păcate. Aceasta pe baza racolărilor făcute cu un entuziasm demn de practicile PCR în faza lui bună, când racola oameni de valoare. Nu procedează însă în mod loial, ci prin „stimulări": le oferă posturi în administrație, în societățile comerciale mai răsărite ș.a.m.d. PDSR și-a pus la punct un sistem național de Organizații de Bază care vor fi foarte eficiente.

- Dar PD-ul cum se va descurca?

- Mi-e teamă pentru ei. Dacă se merge la un prag de 5% cred că va ieși din cursă, și mi-ar părea rău pentru că au cea mai bună garnitură după UDMR. Udemeriștii sunt oameni care știu ce vor, pregătiți de politică, intervin la fiecare lege. Dar PD a făcut atâtea gafe de demagogie în ultimul timp, încât mă întreb cine le alimentează - pentru că Petre Roman e un om cu reale calități, destul de abil, are aplomb și priză la oameni. Am impresia că sunt special lângă el câțiva care vor să-l compromită - ori sunt iresponsabili, ori sunt plătiți s-o facă. Ultima lor bazaconie e intervenția în criza grâului. Oricine putea s-o facă, inclusiv noi, dar nu PD, care e compromis definitiv în relația cu agricultura, n-are voie să deschidă gurița! Dacă li s-ar oferi Ministerul Agriculturii ar trebui să-l refuze. Să se ocupe de vapoare, de altceva! Asta nu înseamnă că n-am de spus la adresa agriculturii și a ministrului nostru lucruri foarte serioase: trebuia realizată o concepție complet nouă și încă nu s-a mișcat nimic. Dar nici n-au putut, pentru că agricultura noastră a fost, este și încă doi-trei ani va fi condusă în cel mai pur stil utecist, cu hei-rup.

- PUNR se află la guvernare, dar e aliat cu un partid de opoziție - nu e puțin ciudat?

- PDAR este într-o fază de clarificare ideologică - „maturizare" e prea devreme zis, mai degrabă naștere! Nici ei nu trebuie să se aventureze în problemele agricole, că au antecedente destul de rușinoase... La nivel central suntem tot atât de „aproape" de PDAR ca și cum suntem față de PNȚCD sau PDSR, dar în teritoriu există o apropiere serioasă și naturală - de aici a pornit ideea alianței.

La „România Literară" era un club anticomunist

- Cum ați ajuns economist?

- Venisem la București să dau la o facultate care să mă facă ziarist! În gară, cineva mi-a zis să-l iau pe 31 și am ajuns la Romană, unde am dat de ASE. Nu mai aveam bani de mașină, așa că am dat acolo. Culmea e că în acel an s-a instituit o grupă de ziaristică.

- Intrând în presă, cum v-ați descurcat cu cenzura?

- Eu îmi spuneam punctul de vedere, dovadă că eram citat la Vocea Americii și Europa liberă! Sigur că ieșeau scandaluri, eram pus să dau „extemporale", iar după '86 a devenit imposibil să spui ce gândești - dar până atunci practic n-am cunoscut cenzura. Singura obligație era să bag un citat din Ceaușescu, în rest scriam ce vroiam. Doar fricoșii care făceau pe ei pot să spună că nu se discuta liber în presă - la „România Literară" era un adevărat club de dezbateri anticomuniste! Eram de față când Dinescu a spus: „Ce moștenire culturală, dom'le, într-o țară în care se dărâmă bisericile și ca să publici un roman îți trebuie aprobarea Cabinetului Doi!" Când a venit sarcina să-l excludem din partid, biroul s-a opus, la fel ca și în cazul lui Păunescu.

O campanie prezidențială va costa 10-12 miliarde lei

- Veți redeveni președintele Comisiei pentru Privatizare?

- Am solicitat Biroului Permanent al PUNR să reanalizeze cererea mea de a fi suspendat din funcție, considerând acum că pot să-mi reiau activitatea. Cu Teodor Ardeleanu, care m-a înlocuit, și căruia nu i se poate reproșa nimic, am vorbit chiar eu, din motive de fair-play. N-a avut nimic împotrivă și nu vor fi nici un fel de tensiuni. În principiu, hotărârea a fost deja luată. Este o declarație în premieră!

- Vă mulțumesc. Ca economist și ziarist în domeniu atâția ani, cum vedeți Marea Privatizare?

- Sunt condiții ca în doi-trei ani să se încheie privatizarea în România. Actuala lege - pe care continui s-o contest - totuși concretizează un acționariat. Ceea ce va rămâne se va privatiza prin MEBO sau prin Ordonanța Guvernamentală privind vânzarea în rate a activelor, pe care am susținut-o vehement. Să dea Dumnezeu ca ea să fie aplicată întocmai. Se deschide astfel drumul pentru achiziționarea unor pachete de acțiuni de control - căci la un acționariat pulverizat poți să dețiii controlul cu 20%.

- Ce regretați cel mai mult?

- Eeeei... Că nu m-a prins revoluția măcar la 40 de ani... Vai de mine, să fi fost cu 7 ani mai tânăr... Ajungeam pentru început prim-ministru, după aceea președintele României. Acum aș candida doar dintr-o dorință gazetărească: să ajung la o confruntare în direct cu președintele Ion Iliescu. Cred că aș face un lucru bun pentru țară... Din păcate, președintele n-are contracandidați.

- Ce vă împiedică să-i oferiți unul?

- Trebuie bani! Am oameni de afaceri care m-au curtat, nume surprinzătoare... Unul dintre ei, care e implicat și în politică, mi-a zis: „Fără 10-12 miliarde de lei nici să nu te gândești la o campanie pentru președinție!" Ei, unde-l vezi pe Sălăgean cu miliardele? Sunt un om care conduce două publicații de succes și am niște acțiuni plasate la diverse societăți - chiar azi am luat 1,2 milioane dividende -, dar atât.

- Unde, unde, să ne băgăm și noi?

- Ei, nu, astea sunt secrete de afaceri!

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

O descoperire epocală pe nedrept ignorată în România:

Porumbul conține un princip remarcabile în alergii și

❑ Autorii sunt dr. Sergiu Al-George și dr. Dorina Al-Ge

O cercetare profund originală ce a durat zece ani nu stârnește interes în România

Aici, este vorba despre **dr. Sergiu Al-George și dr. Dorina Al-George** ca autori ai unei descoperiri epocale: **existența, în porumb, a unui principiu activ de cea mai mare importanță care, sub formă de concentrate, are un remarcabil efect terapeutic în patologia actuală, în alergii și deficite imune.**

Cercetarea a durat un deceniu, 1965-1974, în condițiile vitrege în care cei doi autori, doctori în unități de asistență ambulatorie, au lucrat pe cont propriu, ca „cercetători solitari". Din păcate, nici acum, după 20 de ani, descoperirea nu și-a găsit încă locul binemeritat, printre marile succese mondiale, nefiind recunoscută, ca atare, nici măcar în România.

La noi, cercetătorii solitari n-au nici o șansă

De ce? Vom încerca să explicăm în continuare. Pentru că, în ochii celor ce dețin un dram de putere, dar minte deloc, o descoperire importantă este posibilă numai în marile laboratoare aparținând supraputerilor și nu poate fi decât rodul imaginației unor cercetători supradotați. De fapt, toată neizbânda are, în viziunea dnei Al-George, o singură origine: „Aceea că atât Sergiu Al-George cât și subsemnata nu eram încadrați în cercetare și nici nu putea fi vorba în acea epocă de o intruziune a unor «nechemați» sau «paria» ca noi în această selectă categorie care era Cercetarea. Aceste relații, marcate de răceală și chiar de ostilitate, au lipit plumb pe toată încărcătura de originalitate și de idei inedite, comunicate în ploaia de articole care s-au succedat în acești douăzeci de ani".

Turtoiul de mămăligă, unica hrană în pușcărie, oferă protecție antialergică!

Cum a fost posibilă o astfel de descoperire senzațională? Întâmplător, exact așa cum prind viață absolut toate marile descoperiri. Dl **dr. Sergiu Al-George**, printr-o nedreaptă sentință de condamnare politică, ajunge, o dată cu **lotul Noica**, în pușcărie (1958-1964). Timp de trei ani de zile a muncit ca ocnaș în Balta Brăilei, după un an și jumătate de detenție în închisoare. Suferind de o alergie nazală foarte severă, era, mai ales vara, un infirm, cu cumplite crize de sufocație care nu mai răspundeau la tratament. Practic într-un ocean de alergeni, într-o atmosferă supraîncărcată de praf, în cadrul unei vegetații uscate de baltă, muncind enorm timp de 10 ore pe zi, orice alergic avansat și-ar fi găsit moartea. Dar, ca prin minune dumnezeiască, Sergiu Al-George **s-a vindecat**!

Ce îi oferise această protecție antialergică, care, o dată cu eliberarea, începuse în mod evident să dispară? Răspunsul minții sale speculative a fost: „ceva" din singurul lucru pe care-l mâncase zilnic, **turtoiul de mămăligă.**

Odată realizată această idee, importantă devenea acțiunea de a reuși rezultate terapeutice prin concentrate ale principiului activ din porumb, produs care să poată fi dozat în funcție de necesități.

Au prelucrat, în bucătărie, peste 600 de kilograme de mălai

Așa a început o muncă de cercetare care a durat zece ani. Au consultat o documentație de arhivă (imensă), total ignorată în prezent, asupra cercetărilor privind problema porumbului. Ideea că în porumb există un important principiu farmacodinamic, avea o puternică susținere în literatura medicală a secolelor XIX și XX. Era cunoscut și faptul că porumbul, spre deosebire de orice altă cereală, consumat în exces (dar numai în anumite condiții), provoacă apariția unor modificări tisulare cunoscute sub numele de pelagră.

În acei ani, cei doi au desfășurat, în bucătăria casei lor, laborioase operațiuni de prelucrare a circa 600 de kilograme de mălai, punând la punct patru variante de obținere a extractelor concentrate bioactive. După obținerea produsului concentrat, Sergiu Al-George a reușit, printr-o serie de procedee chimice diferite, să obțină patru extracte concentrate diferite.

De asemenea, simultan, s-a perfectat și experimentul clinic și de laborator, cu toate cele patru tipuri de extracte bioactive, rezultând concluzii fundamentate, practic, asupra **efectului terapeutic antialergic**. Toate rezultatele au fost consemnate într-un protocol final de 17 pagini, însoțit de o traducere în engleză, gata de a fi expediat la Universitatea din Cambridge, Departamentul Patologie.

Nici până azi nu s-au publicat rezultatele așa-zisei cercetări... oficiale

Din respectivul moment, fatidicul an 1974, această cercetare complexă, absolut originală, cu ipoteze și rezultate ce puteau fi, și încă mai sunt, priorități mondiale absolute, a intrat într-un fel de labirint, într-un blocaj imposibil de depășit. Toate cele 14 articole publicate în 20 de ani, în presa medicală și în presa de largă răspândire, cu scopul de a atrage atenția atât specialiștilor cât și opiniei publice, au rămas, practic, fără nici un rezultat. „Parcă, adaugă dna dr. Dorina Al-George, **acest «secret al porumbului» ar fi strașnic apărat de o forță ocultă (aș îndrăzni să spun un fel de ocultare de sorginte îndepărtată, preincașă?)"**

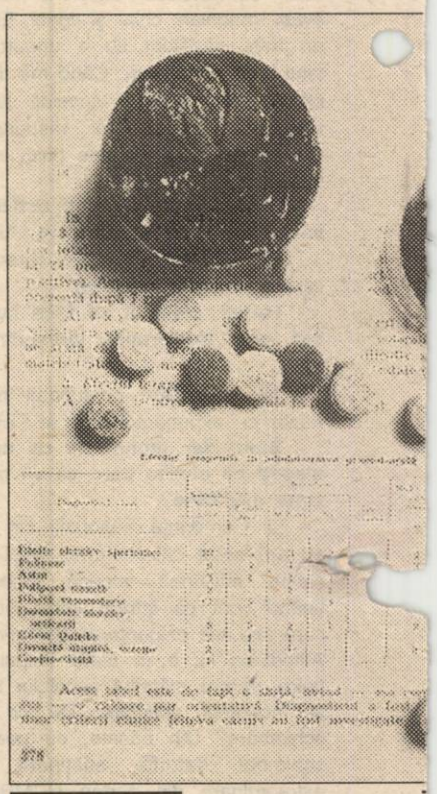

Alături de concentratele obți dr. Sergiu Al-George, se află pastile fabricate la PLANTA

Doamna dr. Dorina Al-George prezintă două din concentratele de porumb, păstrate intacte timp de 20 de ani.

Fotografii de ELENA GHERA ■

Cine poartă vina? Să începem cu începutul: autorilor li se refuză dreptul de a publica materialul conținând protocolul cercetării. Deci, unica soluție a fost brevetarea, ca rezultat al **cercetării individuale** - Sergiu Al-George și Dorina Al-Geor[illegible] brevet nr. 65234/ 18.05.1974 (publicat în

...piu activ cu efecte ...deficite imune!

...eorge, încă de acum 20 de ani

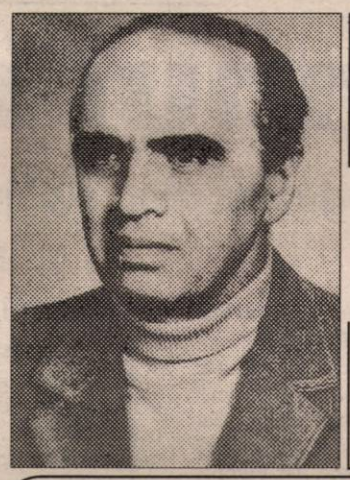

Dr. Al-George este cel care a realizat ideea efectului antialergic al principiului activ din porumb

Dr. Sergiu Al-George este un mare nedreptățit al propriului său popor, completând pleiada Paulescu, Odobleja, Mangeron, Cioran, Eliade, Șerban... A căzut inocentă - victimă nenorocitei obișnuințe a românilor de a-și ignora, din răsputeri, propriile lor valori.

Cine a fost? „O ființă profund scindată (în sensul de hărțuială) între cele două vocații ale sale: cea de medic (din plin realizat) și cea de indianist al cărui statut - de nivel european - și l-a clădit singur cu un efort imens; nu s-a cruțat și nici viața nu l-a cruțat. **Sergiu Al-George**, cel victorios și cel învins, cel liber și cel înlănțuit, cel norocos și mai ales nenorocos, cel care a încercat să se salveze prin **Metaforă** din aceste dileme, aparținând ființelor scindate" - sunt vorbele celei ce i-a fost mereu și în toate aproape, prietenă desăvârșită, soția sa, dna **dr. Dorina Al-George. Dr. Sergiu Al-George** a decedat în 1981.

01.10.1977) cât și al **cercetării oficiale**, cu Institutul de Cercetări Chimico-Farmaceutice (ICCF), rezultând brevetul nr. 89752/ 20.03. 1984. În prezent, primul brevet a expirat și cel de-al doilea este pe cale de expirare și tot aproape nimic nu s-a întâmplat. Directorii de atunci ai ICCF, Ștefan Cilianu, și șeful de secție Cârstea Alexandru nu au crezut, nici o clipă, în valoarea acestei descoperiri și au reușit, prin cele mai varii mijloace, să o minimalizeze. Nici până astăzi nu s-au publicat rezultatele cercetării zise... oficiale! Un episod demn de semnalat este următorul: medicul anatomopatolog de la ICCF, lucrând probele de toxicitate, a obținut, pe lame, semne indubitabile de imunostimulare. Încercarea de a se supune aceste lame atenției unor specialiști (prof. Moraru) a fost întâmpinată cu refuz. S-a oprit scoaterea acestor lame din institut!

Nici măcar Academia de Științe Medicale, deși se acceptase publicarea unui articol, nu sesizează valoarea descoperirii, aruncând... grija în curtea altora, unde s-o nimeri, nefiind, pasămite, de competența înaltului for științific.

Ultima sesizare a fost cea către **Direcția pentru Cercetare Științifică**, înregistrată cu nr. 100562/ 19.07.1990, rămasă însă fără ecou.

Toate aceste demersuri nu au avut nici un rezultat pozitiv.

...nute de dl primele ...VOREL

Pentru întâia dată, cercetătorii români Al-George explică pelagra: intoxicație cu principiu activ

Iată, foarte pe scurt, ce-și permit românii să ignore, așa cum ne explică dna **dr. Dorina Al-George:**

„Ideea centrală a întregii cercetări este următoarea: principiul activ din porumb (obiect al cercetării mondiale în tot secolul al XIX-lea și ieșit din atenția cercetării în anii 50 de ani) are un **efect terapeutic complex**, etapizat în doi timpi: 1) Într-un prim timp, se instalează un efect antialergic remarcabil, cu caracteristici complet diferite față de alte antialergice: are **o latență de instalare** (7-8 zile), **o remanență a efectului terapeutic** (2-8 luni) și o **lipsă totală de efecte secundare**. Realizăm că se produce o depunere stabilă și remanentă a principiului activ, care se combină, în timp, cu proteinele tisulare, realizând, în organism, **un depozit activ** care determină, în final, o reactivitate (imunitară) nouă, cu alte cuvinte, modifică **atopia**. Acest mecanism (aproape sigur imun) ne evocă tehnici similare celor de inginerie genetică.

2) Acest **depozit activ**, printr-o sporire cantitativă, doze mari și repetate de concentrat bioactiv, devine, în limbaj imunologic, un «antigen inductor al imunității celulare» (activarea sistemului limfocitar T.H.4), adică un suport organic al activării imunității antivirale, antitumorale și, poate, anti-SIDA. În concluzie, avem de-a face cu o acțiune (un mecanism) de **imunostimulare**.

Pe aceeași linie de gândire, reanalizând pelagra (**intoxicație cu principiul activ din porumb**), ajungem la o altă concluzie amețitoare: abordarea acesteia cu concepte de imunopatologie duce la întrevederea unor mecanisme - nebănuite - de imunopatogeneză care, în ansamblu, par să indice o activitate exacerbată a sistemului timico-limfatic".

Germania alocă, în prezent, 100 de milioane de mărci pentru descoperirea unor substanțe naturale active, imunostimulatoare

Că lumea noastră, cu toată tehnica ei de vârf, se află într-un imens impas terapeutic, este evident și prin atitudinea marilor puteri mondiale, SUA, Japonia și Germania, de a investi, masiv, în domeniul cercetării asupra substanțelor naturale. Citind revista „Magazin" (iulie 1994), aflăm că numai Germania va aloca **100 de milioane de mărci**(!!!) pentru investigarea și deținerea unor noi substanțe **naturale** active, imunostimulatoare, cu rol terapeutic în alergii, cancere sau SIDA, în condițiile în care numai 5 la sută din cele două milioane de produse ale Terrei sunt investigate sub aspectul componentei lor **biologic active.**

Deci, cu atât mai puțin este de înțeles atitudinea forurilor decizionale - cu putere științifică și administrativă - de a ignora, chiar și acum, aceste rezultate remarcabile și unice ale unei cercetări profund originale. Mai ales că **problema medicamentului antialergic** fusese, teoretic și practic, rezolvată încă din 1974. Dovada? Se află, în posesia dnei **dr. Dorina Al-George**: extracte supraconcentrate, datând de acum 20 de ani, care-și păstrează, nealterate, toate proprietățile organoleptice.

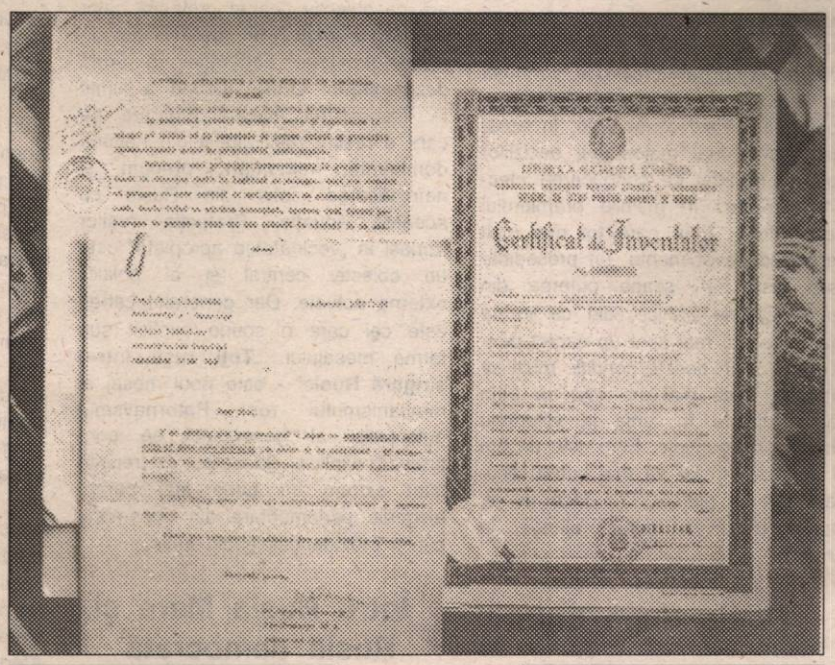

În stânga, prima comunicare despre această epocală descoperire, tradusă și în engleză, ce nu a primit acceptul de publicare. În dreapta, primul brevet de invenție.

PLANTAVOREL acordă o șansă porumbului!

Ultimele noutăți sunt de natură să ne stimuleze... optimismul. Dna **dr. Dorina Al-George** a reușit, prin propriile forțe, fără nici cel mai nesemnificativ ajutor, să înregistreze în acest an un nou brevet (nr. provizoriu 109705B1) intitulat „Procedeu de obținere a unui produs cu acțiune antialergică și imunostimulatoare". Dar, și mai important este faptul că mult visatul medicament antialergic este pe cale de a se perfecta la PLANTAVOREL. În octombrie, speră cercetătorii, prima șarjă va fi gata să ia calea controlului clinic. Șansa medicamentului a fost obținerea unei finanțări din partea Ministerului Cercetării și Tehnologiei și calitatea unui director de a înțelege că deține o veritabilă comoară ce trebuie „exploatată".

Pagini realizate de
BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Timpul marilor decizii

❑ În următorul an, Rusia va avea de ales între tentaţia paternalistă şi adevărata democratizare

O constantă agresivă

Există naţiuni care de-a lungul istoriei s-au schimbat radical. Austria sau Suedia zilelor noastre a uitat de mult visele imperiale ale istoriei lor. Dar Rusia? Ce se întâmplă cu Rusia? Pentru cel puţin jumătate din Europa, de 250 de ani, fiecare generaţie a avut „şansa" să vadă trupe ruseşti, fie ţariste, fie sovietice, luptând, devastând, sau măcar mărşăluind prin ţările lor. Drept urmare, existenţa unei constante agresive în politica externă rusă a devenit un punct de vedere foarte răspândit. **„Am avut de demonstrat această agresivitate rusă, fie ea ţaristă, fie sovietică, şi la concursul de intrare la Ministerul Afacerilor Externe, în 1943"**, îşi aminteşte istoricul şi diplomatul **Neagu Djuvara. „Dar slavii nu sunt un popor agresiv. Agresivitatea ruşilor începe de foarte târziu, abia cu Petru cel Mare"**. Este drept că atunci politica lor externă a devenit expansionistă şi, chiar dacă vestitul testament al lui Petru a fost cvasi-dovedit ca un fals istoric, crede **Neagu Djuvara, „este un fals bazat pe politica Ţarului. Şi nu importă foarte mult că nu este autentic de vreme ce acest fals a călăuzit timp de 200 de ani politica succesorilor lui Petru. Prin urmare a devenit un adevăr"**.

Marea întrebare care se ridică este dacă spiritul agresiv al politicii ruseşti se va mai face simţit. Schimbările anilor '90 au modificat profund şi societatea rusă. Pentru prima dată, tinerii ruşi nu mai sunt îndoctrinaţi oficial de un mesaj mesianic, o veche specialitate moscovită. De la mesianismul ortodox - „a trei Roma", la cel slavofil - „lider al lumii slave", iar apoi la cel sovietic - „inima lumii comuniste", trecerile au fost rapide şi uşoare, fiecare mesaj preluînd spaţiul doctrinar creat de predecesorul său în conştiinţa colectivă. A pătruns acum spiritul laic, liber-pacifist al Occidentului atât de adânc încât a ocupat locul rămas liber? Faptul că există politicieni care s-au impus speculând tocmai frustrarea produsă de lipsa mesajului mesianic, precum Vladimir Jirinovski, este evident. Dar mesajul lansat de liderul aşa-zis „liberal-democrat" este prea incoerent, prea agresiv şi în acelaşi timp parodic. Elementele mesajului său se contrazic reciproc: slavofil, dar acordând interviuri revistei „Playboy", paternalist, dar prea dezechilibrat pentru a impune încredere. Numărul simpatizanţilor lui a început să scadă faţă de decembrie 1993 când câştiga surprinzător alegerile, determinând Occidentul să-i acorde un sprijin exagerat de binevoitor preşedintelui Boris Elţîn, considerat singurul garant al tranziţiei spre democraţie.

Cecenia: noaptea generalilor

Speranţele puse în Boris Elţîn nu s-au confirmat decât parţial. Dacă în octombrie 1993 asaltul asupra parlamentului a fost privit cu înţelegere, ca o încercare de-a impune democraţia cu tancurile, războiul din Cecenia nu a produs decât oroare, amintind tuturor de Rusia agresivă şi capricioasă. Decizia atacării capitalei cecene s-ar fi luat într-o noapte de iarnă a anului trecut, printre aburi de votcă, într-un cerc restrâns, în frunte cu ministrul Graciov. De altfel, democratul Elţîn ia cele mai importante decizii într-un

cerc de intimi care formează **Consiliul Suprem al Federaţiei Ruse**, un fel de Stat Major de urgenţă sau mai bine-zis o camarilă prezidenţială legată de interese comune şi obligaţii reciproce, condusă din umbră de generalul Korsakov, body-guardul şef al lui Elţîn. În acest mediu s-au luat majoritatea deciziilor politice, în timp ce conducerea efectivă a rămas în mâinile premierului Cernomîrdin. Elţîn pare tot mai mult depăşit de evenimente, un preşedinte care lasă să-i scape puterea din mâini. Crizele bahice, din ce în ce mai dese, nu mai sunt un secret pentru nimeni. În aceste condiţii, mulţi se întreabă dacă mai are rost ca Elţîn să candideze în iunie la viitoarele alegeri prezidenţiale. Elţîn este un om al surprizelor, dar va mai putea recupera terenul pierdut? Şi dacă nu el, atunci cine va putea ajunge la Kremlin?

Rusia după Elţîn

Trei noi politicieni vin puternic din urmă, ameninţând poziţia lui Elţîn la Kremlin. Total diferiţi, cei trei reflectă orientările majore ale societăţii ruse din ultimii ani: premierul **Viktor Cernomîrdin,** reformistul **Grigori Iavlinski** şi fostul comandant al Armatei a 14-a, generalul **Alexandr Lebed**.

Premierul Cernomîrdin s-a distins prin spectaculoasa mediere a crizei ostaticilor de la Budinnovsk. Negocierile de pace din Cecenia s-au declanşat tot la iniţiativa lui. Relativa stabilitate a rublei faţă de dolar, deşi la un nivel scăzut, dar apărută după o prea lungă cădere, e considerată ca fiind tot meritul său. De la începutul lunii mai, Cernomîrdin este liderul unui nou partid **„Casa noastră Rusia"**, sprijinit de mulţi miniştri şi lideri locali şi aflat, alături de comunişti, în fruntea sondajelor pentru alegerile din decembrie. Cernomîrdin încă mai este omul lui Elţîn dar mulţi îl creditează cu şanse pentru o carieră independentă.

Blocul Iablokov, gruparea politică a lui Grigori Iavlinski, adună o serie de tineri politicieni reformişti, care oferă imaginea omului de afaceri de succes, ieşit de sub obsedanta tradiţie rusă. Iavlinski este, conform sondajelor, cel mai credibil politician rus şi cel mai popular civil printre militari. Dar va fi mesajul său liberal convingător în plină criză economică? Va putea el concura cu figura de salvator al patriei pe care o adoptă generalul Lebed?

Noul mesianism

Fostul comandant al trupelor de la Tiraspol afirmă cel mai potrivit mesaj mesianic pentru frustrările ruşilor. Ceea ce n-a reuşit Jirinovski pare că va reuşi generalul Lebed. Din iunie este vicepreşedintele unui partid care are ca obiectiv central protecţia celor 20 de milioane de ruşi rămaşi în afara graniţelor Federaţiei în urma dezmembrării URSS. Lebed a simţit în Transnistria imensa frustrare pe care o resimt ruşii ajunşi din naţiune dominantă, minoritari, precum şi neîmpăcarea celor din Rusia cu această situaţie. Protecţia ruşilor rămaşi în „vecinătatea apropiată" este un obiectiv central şi al politicii externe actuale. Dar generalul Lebed este cel care o spune explicit sub forma mesajului: **„Toţi ruşii într-o singură Rusie"** - este noul mesaj al mesianismului rus! Paternalismul autoritarist al generalului se conturează explicit. Şansele de reuşită sunt extrem de bune atât pentru alegerile parlamentare din decembrie cât şi prezidenţialele din iunie.

Între Rusia Mare şi Rusia democrată

Rusia următorilor ani va fi prinsă între interesul accentuat pentru „vecinătatea apropiată", animozităţile la adresa extinderii NATO şi schimbările profunde, social-politice, de pe plan intern. Criza cecenă riscă să aducă o nouă dezmembrare a Federaţiei. Mica republică din Caucaz nu este singura care aspiră la independenţă. **Ingusetia** şi **Dagestanul** învecinat privesc cu mult interes deznodământul crizei cecene. La fel republicile de pe Volga, bogate în petrol. **Tatarstanul** şi **Başkortostanul** au refuzat mult timp să plătească cota ce le revenea din bugetul fede-

ral. Până şi **Republica Tuva** de la graniţa cu Mongolia îşi doreşte independenţa! În mod firesc, atitudinilor centrifuge li se pot oferi două alternative. Varianta liberală ar da satisfacţie, republicilor nemulţumite oferindu-li-se o mai mare autonomie. Procesul ar presupune o descentralizare puternică, reducerea prerogativelor prezidenţiale şi creşterea celor ale parlamentului, mai ales ale Camerei superioare, a naţionalităţilor, inertă şi aproape doar formală, acum. Liberalizarea şi democratizarea societăţii ruse ar duce însă şi la accentuarea inegalităţilor: s-ar impune diferenţele între republicile mai bogate şi cele mai sărace, precum şi între indivizi. Pe fondul frustrării deja acumulate, generaţiile educate în spirit egalitarist ar acumula noi insatisfacţii, vor apărea noi tensiuni sociale la care este greu de spus dacă societatea rusă va putea rezista sau nu. Varianta a doua pare mult mai sigură. Ea presupune „strângerea şurubului", accentuarea tendinţelor autoritariste şi paternaliste precum şi intensificarea naţionalismului. Dacă unele aspecte ale economiei de piaţă s-au impus definitiv, cele democratice sunt mult mai fragile. Paternalismul cu tentă naţionalistă rămâne foarte atractiv pentru societăţile în tranziţie. Sloganuri ca „Rusia pentru toţi ruşii" şi campanii împotriva corupţiei implantate o dată cu virusul liberalismului adus de străini, de altfel, foarte la modă, sunt în spiritul timpului. Justificările pentru alegerea unui astfel de drum sunt astfel uşor de găsit. Care politician rus le poate ignora? Alegerile din decembrie şi prezidenţialele din iunie vor arăta pe ce drum s-a decis Rusia să meargă.

DAN SUCIU ■

Prima săptămână a Festivalului Internaţional „George Enescu"

„Domnule preşedinte, am sosit în România cu Principesa Margareta"

După lupte acerbe, sălile de la Parlament au devenit utilizabile, după cum declară Mihai Brediceanu, directorul Festivalului, „conform celor mai moderne norme de dotare şi acustică". În prima seară am avut rezerve mari în acest sens, ascultând Royal Pilarmonic Orchestra din Londra, o formaţie renumită care, credem noi, poate cânta (şi) fără dirijor. Dar nu a fost aşa, concertul dirijat de Lord Yehudi Menuhin rămânând doar un simbol.

Deşi va împlini, curând, 80 de ani, Lord Yehudi Menuhin a dovedit o rezistenţă fizică deosebită în cele aproape trei ore în care a dirijat Suita I de Enescu (mult lungită şi monotonă), Concertul pentru vioară de Brahms (reluat, după câteva măsuri) şi Simfonia I de acelaşi compozitor, lucrări pe care Yehudi Menuhin le-a dirijat - vorba unui confrate - „ca un lord". Orchestra a sunat „aiurea", solistul nu s-a prea auzit (deşi în secvenţele lirice s-au remarcat sunetul său cald şi sensibilitatea cu totul specială), deci... am dat vina pe sală. Programul vizitei lui Yehudi Menuhin a fost foarte încărcat şi mult comentat ulterior. După ce a primit titlul de Doctor Honoris Causa al Academiei de Muzică, a acordat, cu greu, frânturi de interviuri pentru RTV, iar după concert a participat la recepţia oferită de Preşedinţia României cu ocazia deschiderii Festivalului. Nimeni nu a înţeles însă unde era destinaţia discursului său rostit înainte de Simfonia brahmsiană, începând cu „Domnule preşedinte", continuând cu „am sosit în România cu Principesa Margareta" şi încheind cu „Enescu a fost apropiatul a două regine" (în aplauzele prelungi ale asistenţei), pentru ca, în final, să apară pe scenă alături de preşedintele Ion Iliescu (în aplauzele prelungi ale asistenţei)... Oricum, la recepţie, preşedintele Iliescu, Principesa Margareta şi Prinţul Paul au discutat amical şi cu Lord Menuhin şi ei între ei, dovadă a faptului că muzica invită la consens.

Menuhin a refuzat diploma Uniunii Compozitorilor

A doua zi, Yehudi Menuhin a vizitat Casa de copii de la Brăneşti, patronată de Fundaţia Margareta, iar la amiază (fără a mai trece pe la Palatul Cantacuzino, unde conducerea Uniunii Compozitorilor aştepta să-i ofere o diplomă), a fost oaspetele maestrului Ion Voicu, pentru a inaugura Fundaţia Internaţională Ion Voicu, în calitate de preşedinte de onoare. La o cupă de şampanie a vorbit, foarte în vervă, despre generozitatea intenţiilor acestei fundaţii, dar şi despre menirea violonistului care, călătorind ca un nomad prin lume, devine, de fapt, un apostol al frumosului, al muzicii şi iubirii.

Ministerul Culturii a făcut nazuri pentru afişe

Mai puţin mediatizat decât Cerbul de Aur, Festivalul Enescu nu este semnalat, în capitală, nici măcar prin afişe, pe care Ministerul Culturii le-a avizat în preziua gongului inaugural, iar primăria nu s-a grăbit să le pună „la vedere". Puţini ştiu că afişul (contestat, amânat, modificat) a fost editat, în numeroase „tranşe", care nu au plăcut ministerului, rezultatul fiind cantitatea imensă de afişe cu tentă când roşie, când verde, când galbenă pe chipul lui Enescu pictat de Corneliu Baba, un profil care, tot la indicaţiile ministerului, a pierdut din podoaba capilară, câştigând în schimb în suprafaţa de fond spre care priveşte, îngândurat, maestrul. (Oare la Ministerul Culturii nu se ştie că nu este permis să ciunteşti o operă de artă?) În acelaşi context, ne întrebăm cine a admis ca oribila „copie" a aceluiaşi portret să „patroneze" concertele din Sala Mică a Parlamentului - un kitsch revoltător, care jigneşte însăşi noţiunea de artă. Şi tot din „motive" ministeriale, caietul-program - realizat, în condiţii grafice elegante a apărut, în sălile de concert, după... o săptămână de la debutul festivalului.

La "Oedipe" cineva a vrut să bruieze soliştii

Sfârşitul de săptămână, mult aşteptat şi controversat, s-a numit „Oedipe", un spectacol fabulos gândit de regizorul Andrei Şerban pe muzica lui George Enescu. La intrarea în Operă circulau „fluturaşi" pe care scria: „Oedipe este chintesenţa trăirilor morale şi sufleteşti ale poporului român. Enescu l-a creat şi l-a iubit aşa cum şi-a iubit neamul şi ţara. Ororile comuniste nu au avut şi nu vor avea legătură cu opera marelui Enescu. Facem apel la conştiinţa dv., ca iubitori de artă, cultură şi neam, păstrători ai tradiţiei perene, rugându-vă să luaţi atitudine. Comitetul oamenilor de artă şi cultură. Fundaţia Prietenii Operei". Inginerul de sunet a constatat, disperat, că în sală se aflau aparate de bruiaj pentru microfoanele unor solişti, dar a reuşit să schimbe frecvenţa. În loja prezidenţială, dl Horea Popescu privea prin binoclu...

Şampanie pentru balerini

Am revenit la Opera Naţională Română pentru o întâlnire, totdeauna agreabilă, cu „Lacul lebedelor" de Ceaikovski, tentaţi şi de numele protagoniştilor - Elisabeth Platel de la Opera Mare din Paris şi Laurenţiu Guinea, acum prim solist la Opera din Düsseldorf. Dna Platel (care se pare că a dansat şi cu Nureev) nu mai este foarte tânără şi în realitate este mai frumoasă decât pe scenă, unde devine inexpresivă şi rece, destul de greoaie şi, cu siguranţă, foarte lentă. În compensaţie, Laurenţiu Guinea are nerv, fiecare fibră e întinsă şi a căpătat „sclipiciul" necesar oricărui solist adevărat. Publicul l-a ovaţionat, cu bucurie, la revenirea pe scena unde s-a lansat. În fosă - Orchestra Simfonică a Filarmonicii din Cluj, dirijată de Constantin Petrovici. De ce nu Orchestra Operei? Pentru că aceasta va fi formula de turneu pentru plecarea în Coreea; oricum, filarmonica clujeană a sunat excelent, oferindu-ne, cu adevărat, pagini simfonice de mare frumuseţe, un Ceaikovski cum nu am auzit de mult. În rest, ansamblul nostru de balet „a făcut totul", dar mai are cale lungă până la ceea ce ar trebui să fie... Preşedintele Iliescu, dl Mişu Negriţoiu, dl Viorel Mărginean şi multe alte oficialităţi i-au aşteptat, îndelung, pe protagonişti, la o cupă de şampanie - de ce nu a vrut fotograful să le facă poze, nu a aflat nimeni (încă)...

De ce a mulţumit Andrei Şerban preşedintelui Iliescu

Opera Naţională Română a consemnat, în istoria sa, un eveniment cu rezonanţe şi semnificaţii cu totul aparte, din multe puncte de vedere - premiera operei „Oedipe" de George Enescu, în regia lui Andrei Şerban. Avanpremiera din 3 septembrie a reunit, în sală, toată floarea intelectualităţii româneşti, dar şi politicieni, mass-media etc., într-un mozaic foarte divers care avea, totuşi, un numitor comun - curiozitatea de a urmări, în sfârşit, spectacolul despre care s-au auzit atâtea zvonuri contradictorii. În sală s-a aflat şi preşedintele României, prilej binevenit pentru ca Andrei Şerban să-i adreseze, la final, cuvinte de mulţumire pentru intervenţia sa care a permis, de fapt, realizarea şi prezentarea spectacolului.

Ulterior, Andrei Şerban ne-a declarat, în exclusivitate: „Speech-ul meu de la avanpremieră mi s-a părut necesar, pentru că trebuia să mulţumesc preşedintelui Iliescu pentru faptul că, datorită lui, din punctul meu de vedere, s-a putut prezenta «Oedipe». Sunt un om liber, fac ce vreau şi aşa am considerat necesar. Ştiu că mulţi au fost dezamăgiţi de aceasta şi este dreptul lor; în acelaşi timp, consider că nu este datoria mea, ci e datoria lor să judece o situaţie în care un preşedinte de ţară trebuie să aprobe venirea unui artist pentru montarea unui spectacol. Dacă am fi în Franţa şi am avea un mare regizor cum ar fi Patrick Cherault, iar el ar trebui să meargă la preşedintele Chirac să-i ceară permisiunea de a face un spectacol, ce democraţie ar mai fi în Franţa?! Doar ideea că eu a trebuit să ajung aici prin aprobarea preşedintelui Iliescu spune foarte mult despre situaţia kafkiană care există în această ţară, situaţie absolut ridicolă care reinstaurează, într-un mod foarte subtil, cenzura. Dar datoria mea, în acea seară, era să mulţumesc pentru că spectacolul s-a făcut datorită acestei intervenţii bizare, dar binevenite. Faptul că Marin Sorescu însuşi şi echipa sa - Horea Popescu, Mihai Ungheanu ş.a. - s-au opus şi au făcut tot ce au putut ca să împiedice venirea mea, arată cât de mulţi duşmani am şi cât de mulţi vor ca arta să nu înainteze şi gândirea spectacolului de operă să nu devină în timp cu epoca noastră, ci să rămână o pastişă (cum spunea Enescu) de reconstituire istorică, ceea ce nu interesează pe nimeni. Ei doresc aceasta pentru că nu acceptă valoarea, nici competenţa, ci încearcă, pe la spate, să folosească aceleaşi mijloace de intrigă, de manipulare pe ascuns, care nu mai pot fi acceptate, ci trebuie puse în lumină, iar ei arătaţi cu degetul. Continui să cred că declaraţia mea a fost un gest moral, de elementară politeţe, pe care trebuia să-l fac".

Pagină realizată de ANCA FLOREA ■

Radu Lupu a concertat în „şantierul" Ateneului

Duminică seara, melomani, critici, studenţi şi interpreţi au invadat Ateneul Român, pentru că în acel templu al artelor (plin de praf şi încă nereparat) a oficiat pianistul Radu Lupu. Sobru, aparent detaşat de tot şi toate, ne-a purtat pe o planetă a MUZICII, unde cuvintele - fie şi la superlativ - îşi pierd orice valoare, mult depăşite de miracolul de sensibilitate, culoare şi expresie pe care ni le-a oferit Radu Lupu în pagini de Schumann şi Schubert. Pentru cei ce nu ştiu, Radu Lupu este considerat cel mai mare interpret din lume al muzicii [illegible]schubert, recunoscut ca atare şi prin premii internaţionale. Îi mulţumim [illegible]rit să cânte (doar) la Ateneu.

Veşti despre corespondenţii noştri

MAŞINA DE SCRIS

Daniela Vlasie - victimă a invidiei profesionale

Daniela Vlasie (originară din Galaţi, stabilită la Timişoara, ca profesoară de engleză) a câştigat anul acesta, în urma participării sale la concursul organizat de „Maşina de scris", dreptul de a publica o carte. Această carte, romanul „Biserica", va apărea în curând şi îmi face plăcere, stimaţi cititori, să vă prezint de pe acum coperta ei, cu atât mai mult cu cât desenul, realizat de celebra graficiană Ana-Maria Smigelschi, este foarte expresiv. Ni se oferă o imagine zguduitoare, nemaiîntâlnită în iconografia creştină, imaginea unei femei răstignite, ceea ce înseamnă o inspirată traducere în limbaj plastic a sensului romanului.

În 1994, Daniela Vlasie a mai publicat o carte, aproape la fel de bună, romanul „Sărbătoarea măslinilor", pe care critica literară a ignorat-o (doar noi am sărbătorit-o, aici, la „Maşina de scris"...) Şi acum, iată surpriza! Colegii de generaţie ai Danielei Vlasie, grupaţi în jurul unei publicaţii din Timişoara – „Suplimentul de marţi" al ziarului „Paralela 45- Realitatea bănăţeană" – organizează, cu întârziere de un an (cam de atât a avut nevoie otrava invidiei ca să-şi facă efectul), o denigrare a debutului strălucit al tinerei venite din Galaţi. Sub o semnătură anonimă, Daciana Banciu, este publicată o cronică batjocoritoare la adresa cărţii. Autoarei romanului i se neagă toate meritele, inclusiv acela al pionieratului, care poate fi demonstrat cu date de istorie literară. („Tema romanului", afirmă Daciana Banciu, şi anume aceea a generaţiei de sacrificiu, nefericită în timpul lui Ceauşescu şi inadaptabilă azi, „nu este nicidecum la prima ilustrare". Da?! Şi CINE ANUME a mai ilustrat-o?)

Daniela Vlasie trăieşte retrasă, nu ia parte la viaţa literară din Timişoara şi, în general, se lasă în voia soartei. (Nici despre această primire răuvoitoare nu mi-a scris – publicaţia în cauză mi-a căzut în mână cu totul întâmplător.) Drept urmare este atacată de cei care nu au avut norocul să fie la fel de înzestraţi, ca ea, din naştere. Mă grăbesc s-o consolez asigurând-o că valoarea ei va fi până la urmă inevitabil recunoscută şi că publiciste ca Daciana Banciu, care n-au altă calitate decât aplombul, vor figura – dacă vor figura – cândva în istoria literaturii române cu explicaţii de genul:

„DACIANA BANCIU, publicistă obscură, detractoare a marii scriitoare Daniela Vlasie."

Marius Theodor Barna – autorul unui film

La 5 iulie anul acesta am publicat la „Maşina de scris" o povestire plină de dramatism, „Dragoste şi ură". Autorul, Marius Theodor Barna, student la Secţia de Regie-Film a Academiei de Teatru şi Film din Bucureşti, mi-o trimisese cu mai mult de un an în urmă şi nu mai dăduse apoi nici un semn de viaţă. Imediat după apariţia povestirii, Marius Theodor Barna mi-a făcut o vizită la redacţie şi mi-a spus că, între timp, nu numai că a absolvit facultatea, dar a şi realizat, în dubla calitate de regizor şi scenarist, un film artistic de scurt-metraj care s-a bucurat de succes în străinătate: „Mail life". Ca să-mi fac o idee despre preocupările sale, mi-a împrumutat o casetă video cu acest film.

În cel mai scurt timp am vizionat înregistrarea şi m-am convins că miniaturala creaţie cinematografică a lui Marius Theodor Barna este o bijuterie. Personajele filmului – interpretate admirabil de Maia Morgenstern, Tudor Aaron Istodor şi Claudiu Istodor – compun o familie românească din timpul dictaturii lui Ceauşescu: mama, tata şi copilul. Mama şi copilul trăiesc în România, iar tatăl în SUA, unde a ajuns ca transfug. Din SUA, capul familiei trimite din când în când celor rămaşi acasă câte o casetă video prin intermediul căreia le arată ce viaţă prosperă duce: are vilă, maşină etc. Sonorul acestor mesaje filmate este memorabil: imitând optimismul – şi accentul – americanilor, românul enumeră victoriile repurtate de el în America. [illegible] pâlpâitoare pe ecranul televizorului din România, el se face auzit, dar nu are cum să şi audă ce îi spune cu lacrimi în ochi soţia lui. Ea îi povesteşte că este anchetată de Securitate, în legătură cu expatrierea lui, că şi-a pierdut serviciul, că lumea o evită. Maia Morgenstern joacă magistral rolul femeii deznădăjduite, care nu se poate împăca deloc cu surditatea intratabilă a bărbatului de pe ecran.

Să concepi un film de o asemenea densitate artistică şi să reuşeşti să convoci pentru realizarea lui actori atât de valoroşi – iată o performanţă care îndreptăţeşte cele mai optimiste previziuni în legătură cu evoluţia lui Marius Theodor Barna ca cineast. Îi urez succes, făcându-mi iluzia că atunci când va fi o celebritate a cinematografiei mondiale va continua să colaboreze la „Maşina de scris".

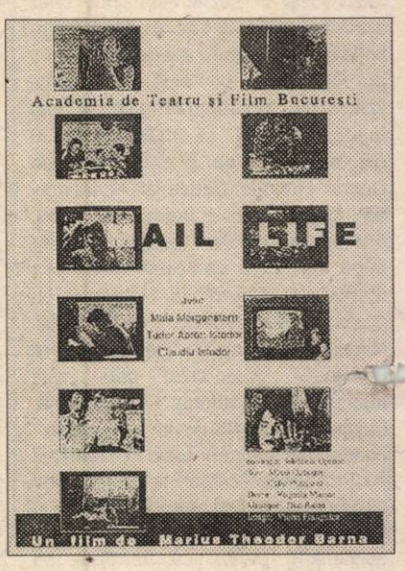

P.S. În curând, în aceste pagini, va apărea o nouă povestire de Marius Theodor Barna.

Să râdem cu Cătălin Mihuleac

Europa de Est la taifas cu Europa de Vest

Condamnat să predea franceza într-un orăşel de munte din Ardeal, Roland Szekely n-a stat prea mult pe gânduri când a pus mâna pe o franţuzoaică. Şi-a dăruit trupul, iar fetei îi plăcu. Iată-l instalat acum într-o superbă vilă dintr-un orăşel de munte, din Franţa, de astă dată. La mansardă, gol puşcă, îşi savurează ţigara, gândind melancolic la pramatiile de elevi ce-i mâncară sufletul într-un mod nu tocmai neplăcut. Franţuzoaica se mişcă de colo-colo, îmbujorată şi recunoscătoare.

Deodată, soneria! Cin' să fie? Fata o zbugheşte să deschidă, în timp ce el rămâne cu ţigara fumegândă şi gândurile invadate de elevi ardeleni. Apoi profesorul înlemneşte: părinţii fetei! Ce mă fac, gândi el, îngrozit şi balcanic. Unde mă ascund? Paşi solemni urcă scările. Cioc, cioc! E tatăl! „Hei, tinere, ce te-ai izolat aşa? Europa de Est nu vrea să stea la taifas cu Europa de Vest?"

Ştiu că ştiţi, dar ţin să vă amintesc

■ La rubrica „Maşina de scris" pot trimite texte literare autori din orice categorie: tineri sau bătrâni, începători sau consacraţi, bărbaţi sau femei, români sau neromâni, cu studii sau fără studii etc.

■ Textele trebuie să fie dactilografiate sau cel puţin scrise lizibil. Dacă aveţi încredere în valoarea lor, trimiteţi-mi şi o fotografie a dv. şi un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele şi fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Vă rog să nu mă căutaţi la telefon şi să nu mă vizitaţi la redacţie. TOATE scrisorile dv. vor primi un răspuns în carul rubricii „Maşina de scris", în ordinea primirii lor.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii „Maşina de scris". Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenţii rubricii „Maşina de scris" se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărţi (pe bază de contract). Numele lor este anunţat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ştefănescu, la redacţia revistei „Flacăra", P[illegible] Libere nr. 1, sector 1, 7134[illegible] Bucureşti

Poemele unui răzvrătit
Nicolae Romândaşu

Nicolae Romândaşu este un poet solitar şi nesupus, care a refuzat stilul de viaţă comunist şi care continuă să se simtă străin în România.

„Eul naţional - spune Nicolae Romândaşu - trebuie trezit din letargia în care zace! Să-i arătăm oglinda! Se va strâmba, desigur, uneori, văzându-se din anumite unghiuri; dar vrând-nevrând, din oglindă, lumina se va răsfrânge pe chipu-i - şi el se va ilumina, însănătoşindu-se".

Nicolae Romândaşu s-a născut la 13 iunie 1948 în comuna Lenauheim din judeţul Timiş. În prezent locuieşte la Timişoara.

Scrisorile geamănului

I-a

Se-nchipui-va oarece
între umerii
paranteză şi braţele
ca două aripi
genunchii lipiţi de podea
frunte căzută-n ţărâna
ce deopotrivă şi lacrimi
şi râul urinelor bea

cu chip nedesluşit sau
cercul
zeroului
(scriu între două vocale)
gândul miriapod mulge
cămilă cu enşpe cocoaşe
iară din ţâţe lacrimă
curge
ori salivează guri de
gealaţi
o aciuitule în umbra
crucii
deştele-a treizeci de-ar-
ginţi mari şi laţi
bat darabana pe tom-
beroane:

dinţi? sau poame?

A II-a

Tăcere
bisturiu decupând nega-
tivul imaginii
tăcere salt abil peste
Iordan
ori autostradă strecurată
pe sub dânsul
pe tavă fructe dulci şi
capul lui Ioan
vânat de soi şi vinul cel
de ambră
şi-n colbul danţului îşi
recompune dansatoarea
din piele de amnezie
surâsul.

Tăcere
tăcută sau lărmuitoare
tăcere-mbrăcăminte uni-
versală
pentru capete ca şi pen-
tru picioare
tăceri de toate intensităţile
şi pe toate vocile şi iarăşi
fuga din Egipt
mânându-ţi
boii şi vacile
din neuron în neuron
până-n copite savantule
ca dintr-o oază într-alta
oare exprimată
tiucâtelea de
aer arhetip
arătător modelat de
statuile
umbrei fiecărui fir de
nisip
până ce iară se termină
toate
şi-a nuştiucâta oară al
patruzecilea an
te-aşezi în sarcofag şi
tragi Canaanul
deasupră-ţi ca pe-un
bolovan.

A II-a

Şi-aproape iară-ai adormit
încântat
luând drept poezie ceea
ce-ţi scriu
şi-aşijderi şi eu de nu
m-ar fi-nghiontit
estimp o alăută din
scânduri de sicriu
dar desigur am şi eu o
voce a mea (personală)
oareşice distinct în peisaj
cum s-ar zice
şi performant se-ncu-
nunează strutul
între Eden şi Canaan
cu-ntreg pustiul
şi conform specie şi leat
cu un ţucal de aur
Irodiada Roma Faraonul
Madona sau Euridice.

A IV-a

Nenăscutule atât de pal-
pabil pe colonul tactil
încât duhneşte-a hoit
licoarea inodoră
ce-ţi picură periplic pe
geamantan şi chip
chiar când te-ascunzi sub
streşini
de vis şi aurora
barosană ureche doldora
de chilipir
poftim tril-tir tril-tir tril-tir
dar poate că icnetul ăsta
e chiar al meu
şi poate chiar tu îmi iei
amprentele drept hrană
aşa titan şi exegetic
voraceu
că nici se mai zăreşte
îngerul în rană

îndrăgostitule de poveri
termale
şarmant înghite muzichia
şmechere urechi de
puşlamale
mândrule mundule mân-
drumundule
dromader pentru urechile
acului
îngenunchiatule sub turla
cărnoasă
a palmelor tale
legatule fedeleş în lanţuri
extaziat
din ele
clo-po-ţind.

A V-a

Ochiul vomitând în oglin-
dă imaginaţiunea văzului
Jaluzele de oţel sticlind
diafan azuriu
te uiţi în cer şi-ţi vezi
dubitoul mâncând papa-
naşi
şi bând sifon cu sirop de
caise
te uiţi în cer şi îţi vezi
mutra
fain-frumos de lumini
zăbrelită
ferice de dom' contabil
care
în spatele jaluzelelor de
celuloză
vizionează o peliculă de
celuloză
întins pe canapeaua de
celuloză
lângă soţia sa de
celuloză
dată cu odikolon.

O rob-nebunule şi faur
la piramidele de fum
şi ta-ra-ra-ra-tu-ru-rum
s-a bălegat imens imagi-
narul
te-ai nărăvit în şaua lui
de aur
te-ncrâncenezi
te-ncrâncenezi până te
faci statuie
până ce
vine următorul şi te ia şi
te-aşază
cubică piatră
în cal-da-râm.

A VI-a

Continuă mărşăluire
în jurul parului
„stâng - drept stâng -
drept stâng - drept"
sau „drept - stâng drept
- stâng drept - stâng"
riguros bătătorită cărare
noroc că viitorul te
urmează cu plugul
arând conştiincios dina-
poia-ţi
şi se întâmplă că uneori
îl ajungi din urmă
şi-i calci cu nesaţiu
carâmbii
şi-l vezi cu fundul gol şi-i
dai
cu-mprumut o pereche
de izmene
„oh, scuzaţi, bonsoire" şi
ce
altceva acolo dedesubt
acolo dedesubt
acolo dede...

Astfel că nu ne-a rămas
decât
acest buchet de cuvinte-
nfrunzind într-un ţoi
cu venin de aspidă
din care de veacuri bem
şi nu se mai termină.

A VII-a

Eşti o pasăre eşti o pa-
săre nemaipomenită
tu nu faci nici-o pagubă
ogorului comunal
bine-ai venit în târg zice
prietenul pictor
bine-ai venit dar urcă-te-n
pom sau urcă-te
colo pe gard îţi mai
spune
însă dincolo de gard
mulţimea plânge
mulţimea plânge cu
pietre fără să ştie
însă dincoace de gard
plângi şi tu zice pictorul
măcar o lacrimă te roagă
ca să-şi moaie pensula
„ţi-pi-rii-piiii! pre-zer-va-tiii-
veeee!" strigă naşparliii
şezi colo te poftesţe
pe-un raft vitrinierul
însă tu zbori
însă tu zbori peste
dessous-urile-ntinse pe
crengi şi pe garduri
tu dai autografe iscă-
lindu-te cu găinaţ
absolut veritabil
pe ciorapii de nylon ai
vremii
azi însă
azi bine ne-am învălmăşit
în târgul ăsta mare
suflete duhnind a poezie
şi ţigare
bine te-ai ascuns în
penagii
bine te-ai ascuns în
chihlimbare
azi era
azi era cât p'aci să
ne-nghită lacrima
căscase gura cât turnul
bisericii
ah bine travestitu-ne-am
în negustorul care-aduce
odoare scumpe din sudul
Americii.

dec. '92 - ian. '93

MASCA DE SPRE

Pagini realizate de Alex Ştefănescu

O afacere dubioasă

IGP face bani din piatră seacă

❑ Chirie inventată sau şmenuire de maşini furate?

Tudor George Daniel, în vârstă de 38 de ani, este din 1990 cetăţean belgian de origine română. În aprilie 1991 îşi deschide, în România, prima firmă cu activitate de asistenţă-asigurare, Roumanie Assistance Tudor-SNC. La 27 iulie 1992 îşi leagă numele şi „bisnisul" de Inspectoratul General al Poliţiei (IGP), având inspiraţia să propună generalului Gambrea, şeful de atunci, un nevinovat contract de colaborare în vederea „GESTIONĂRII AUTOVEHICULELOR INDISPONIBILIZATE". Gurile rele spun că inspiraţia de moment a belgianului ar purta numele procurorului Gheorghe Nichita, zis şi Alin, vărul lui Tudor Daniel, care ar fi intermediat colaborarea. Propunerea a fost însuşită cu entuziasm, semnătură şi ştampilă, afacerea demarând imediat, dar ilegal.

Ministerul de Interne obţine sume ilicite

Contractul de colaborare cu nr. 66513/6.08.1992 prevedea ca Roumanie Assistance Tudor-SNC să preia toate maşinile furate pe care poliţia le indisponibilizase pe teritoriul României şi să le returneze păgubaşilor sau societăţilor la care erau asigurate. Din taxele pe care Tudor Daniel le încasa pentru transportul şi ţinerea în custodie a autovehiculelor, Ministerul de Interne primea o cotă parte de 25%, în valută, direct în contul nr. 47214303004 de la BRCE. Iată prima i l e g a l i t a t e, deoarece, conform D e c r e t u l u i 111/1991 şi a Hotărârii de Guvern 662/1991, sumele de bani realizate în urma valorificării unor obiecte confiscate de lucrători ai poliţiei sunt virate direct bugetului administraţiei publice şi nicidecum vreunui minister anume. O altă ilegalitate este cesionarea spre gestionare a unor autoturisme sechestrate provizoriu, fără să existe o hotărâre definitivă a organelor judecătoreşti. Statutul maşinilor indisponibilizate de poliţie fiind provizoriu, IGP nu avea dreptul să le înstrăineze pentru a fi valorificate într-un anume fel.

Codul penal prevede „posibilitatea ca bunul dobândit prin săvârşirea infracţiunii să fie înstrăinat unui dobânditor de bună credinţă; în acest caz bunul nu poate fi confiscat". Lucrul acesta îl spune şi profesorul Gh. Bulai în cursul său şi nu ne îndoim că domnii de la IGP îşi aduc bine aminte de alineatul cu pricina. Cu toate acestea, s-a găsit metoda prin care să se câştige nişte bani proveniţi dintr-un fel de chirie inventată. Sau poate s-a găsit metoda unei şmenuiri de maşini furate din Vest.

Roumanie Assistance Tudor-SNC este ilegal constituită

În contractul cu IGP (document nr. 1) este precizat faptul că Roumanie Assistance Tudor-SNC se ocupă de servicii în domeniul asigurărilor. Articolul 3 din Legea 47/ 1991 prevede că „societăţile comerciale din domeniul asigurărilor se constituie sub formă de societăţi pe acţiuni sau societăţi cu răspundere limitată". Dar firma lui Tudor Daniel este o SNC, adică o **societate în nume colectiv**, care, conform legii de funcţionare a societăţilor de asigurare, trebuia să se reorganizeze până la data de 19 februarie 1992. Deci IGP încheie sau a încheiat afaceri cu o firmă ilegal constituită, deşi cel care a semnat contractul din partea poliţiei nu avea dreptul să nu ia în considerare acest „mic amănunt".

Bravii poliţişti nu au fost deloc interesaţi de legalitatea firmei cu care au intrat în hora colaborărilor fructuoase. Ei au ignorat până şi faptul că Roumanie Assistance Tudor, la data semnării contractului, nu avea trecute în domeniul de activitate şi prestările de servicii privind autoturismele indisponibilizate de poliţie în România. Abia la 1 decembrie 1992 apare această activitate înregistrată în Monitorul Oficial şi 10 zile mai târziu se produce cuvenita adăugire şi în dosarul de la Oficiul R e g i s t r u l u i Comerţului.

Contractul, în conţinutul lui, este cât se poate de interesant. Dacă în al treilea paragraf se spune că „Roumanie Assistance se obligă să preia în gestionare autoturismele indisponibilizate, să le recupereze prin mijloace de transport proprii", spre sfârşit intervine, pervers, următorul amendament: „Pentru a ajuta la desfăşurarea activităţii..., IGP va pune la dispoziţia societăţii... două numere auto ce vor fi folosite la maşinile indisponibilizate în vederea manevrării lor de la un depozit la altul". Inutil să mai adăugăm că nu a existat decât un singur depozit, la Buftea, chiar în incinta studiourilor cinematografice. Este limpede că cele două numere auto sunt „mijloacele proprii de transport" ale lui Tudor Daniel.

Deşi afacerea a venit ca o simplă propunere, şeful sau şefii de la IGP au acceptat-o fără rezerve, fără să mai fie vorba cumva de vreo licitaţie, aşa de ochii lumii, ba chiar au fost de acord şi cu monopolizarea acestor originale prestări de servicii: „IGP nu va lucra decât cu Societatea Roumanie Assistance Tudor în gestionarea şi returnarea" maşinilor furate.

La IGP subordonaţii nu recunosc semnătura superiorului

N-am putut să aflăm data la care colaborarea a fost oprită. Cel care s-a ocupat din partea firmei lui Tudor Daniel de derularea contractului, un anume Moldoveanu, a oscilat între ianuarie '94 şi mai '94, lăsându-ne să dăm cu banul. Nici cei de la IGP nu au avut memoria mai bună, ba chiar au fost realmente puşi în încurcătură când le-am cerut să identifice semnătura superiorului lor! (document nr.2). După o zi de reflecţie, lt. colonelul N. Bucur, şeful Serviciului de presă al IGP, ne-a declarat că semnătura buclucaşă **pare a fi** a generalului Gambrea Gh., şeful Inspectoratului General la 27 iulie 1992, actualmente tras pe linie moartă în Harghita.

Noi credem că semnătura nu este a lui Gambrea pentru că nu seamănă şi, în plus, nu avea nici un rost să pună ştampila de locţiitor al şefului IGP când el era chiar jupânul Poliţiei Române! În schimb, generalul Medrea Ion era locţiitor şi conducea Departamentul Circulaţie din cadrul IGP. Pe Medrea îl găsim, încă, în Bucureşti.

De ce a murit Zheng-Bo?

La 30 aprilie 1993, iordanianul Naser Jamil Yusef Mustafa vinde un BMW, model '91, cu numărul de înmatriculare 12 B 538. IGP confiscă maşina cumpărătorului, patru zile mai târziu, în data de 4 mai 1993! Certificatul de înmatriculare eliberat de poliţie era din data de 19 februarie 1993, iar cu o zi înainte de vânzare, pe 29 aprilie, în Cartea de identitate se precizează că maşina nu este urmărită sau sechestrată. Stranii coincidenţe.

Cumpărătorul îşi angajează un avocat, îl dă în judecată pe iordanian şi află că BMW-ul a ajuns la Roumanie Assistance. Între timp **îşi vede maşina circulând liniştit prin Bucureşti**, îşi informează avocatul despre acest lucru, după care este găsit într-o valiză, puţin cam insensibil la cele lumeşti. Cei care l-au omorât pe chinezul Zheng-Bo, căci despre el este vorba, au fost prinşi. Maşina nu a fost returnată păgubaşului, nici vreunei societăţi de asigurare şi se află, conform declaraţiei colonelului de poliţie Grecu, în garajul IGP. Procesul cu iordanianul Naser s-a stins din lipsă de reclamant.

RĂZVAN BUTARU ■

ROUMANIE ASSISTANCE-TUDOR s.n.c.

DOMNULUI ŞEF AL INSPECTORATULUI GENERAL AL POLIŢIEI

document nr. 1

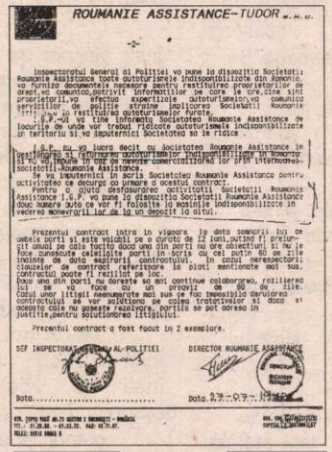

ROUMANIE ASSISTANCE-TUDOR s.n.c.

document nr. 2

Primul pas, cu dreptul

Steaua - Glasgow Rangers 1-0 (0-0)

Anul trecut Steaua a făcut mai mult de prezență în Champions League fiind copleșită mai mult de faima adversarilor decât de valoarea lor. De data aceasta, în meciul de debut de miercurea trecută cu Glasgow Rangers, campionii au dovedit că au atins gradul de maturitate necesar pentru a evolua cu fruntea sus într-o competiție de o asemenea amploare.

Dacă acum câțiva ani faptul că Steaua îi învingea și îi elimina pe cei de la Glasgow Rangers (2-0 la București și 1-2 în Scoția, după ce Lăcătuș deschidea scorul printr-un gol senzațional) era în logica lucrurilor, victoria muncită - dar meritată - de săptămâna trecută are o valoare deosebită. Pe de o parte înseamnă o opțiune pentru calificarea în sferturile de finală, iar pe de altă parte un pas spre reafirmarea valorii fotbalului din campionatul nostru.

Goram îngenunche at, privind uimit cum mingea intră în poartă aducându-le steliștilor victoria și 750.000 de dolari.

Din nou Steaua bate Glasgow Rangers

În frunte cu vedetele Brian Laudrup, McCoist și Gascoigne, fotbaliștii de la Glasgow Rangers au venit la București montați de acel nefast 4-0 pe care l-au administrat Stelei într-un meci de pregătire în vara aceasta. Prea multe, însă, ei nu au arătat pe terenul din Ghencea, statistica partidei venind în sprijinul acestei afirmații: raportul șuturilor la poartă 22-3, al celor pe poartă 10-2, al cornerelor 14-2, toate în favoarea campionilor români. În plus, singura ocazie, să-i spunem de gol, pe care au avut-o scoțienii fiind lovitura liberă executată de Gascoigne, dar prinsă cu siguranță de Stelea... În fața acestei echipe care a încercat din răsputeri să strice jocul Steaua a evoluat după o tactică ofensivă bine structurată de Țiți Dumitriu. Au fost ocazii peste ocazii, încă din secunda 40 la șutul pe poartă al lui Adrian Ilie și până în minutul 90, când eroul meciului, Daniel Prodan, a mai expediat o „ghiulea", doar nesansa și portarul Goram făcând ca scorul să nu capete proporții. E bine că s-a terminat și așa, e bine că nu am mai trăit frustrarea unei partide în care să nu câștigăm după o dominare autoritară, e bine că Prodan a prins șutul acela senzațional din minutul 87 înscriind un gol demn de a fi pus pe genericele emisiunilor de sport. În cele 8 minute, cât a mai durat partida după deschiderea scorului, am văzut disperarea scoțienilor stupefiați că o echipă pe care o considerau învinsă fără drept de apel încă înainte de a începe meciul a avut tupeul să marcheze. Am văzut atacurile lor furibunde oprindu-se la marginea careului nostru și calmul de mari campioni al steliștilor cu care au terminat meciul. De acum se poate spera orice. Din acest moment, dacă lucrurile merg tot așa, se poate obține calificarea...

ALEXANDRU ARION ■

Adrian Ilie, alături de Prodan, cel mai bun om al Stelei, în meciul cu Glasgow Rangers.

Fotografii de Petre Cojocariu ■

Daniel Prodan, cel care a reușit „să spargă", după 87 de minute, defensiva scoțiană.

CLASAMENT - GRUPA C

1.	JUVENTUS TORINO	1	1	0	0	3-1 3p
2.	Steaua București	1	1	0	0	1-0 3p
3.	Glasgow Rangers	1	0	0	1	0-1 0p
4.	Borussia Dortmund	1	0	0	1	1-3 0p

Steaua București - Glasgow Rangers 1-0 (0-0). Prodan (min. 87)
Borussia Dortmund - Juventus Torino 1-3 (1-2). Möller (min. 1) / Padovano (min. 12), Del Piero (min. 37), Conte (min. 69)

Romanian Open Tennis - ediția a V-a -

ROMANIAN OPEN TENNIS CHAMPIONSHIPS

Transferat de la Dijon la București, grație fostului jucător de Cupa Davis, **Sever Mureșan**, turneul Romanian Open Tennis (ROT) a pornit la drum cu premii în valoare de 100.000 $, ajungând la ediția a III-a la 550.000 $, iar acum la 1.375.000 $ ● Din această sumă, totalul premiilor la simplu reprezintă 997.320 $ (locul I - 189.000, finalistul - 112.000, semifinalistul - 66.110, sfert de finală - 38.500, turul II - 22.600, turul I - 13.500) ● "Bogată" este și distribuția punctelor ATP: locul I - 250 p, finalistul - 183 p, semifinalistul - 115 p, sfert de finală - 58 p, tur II - 29 p, tur I - 1p. ● Valoarea premiilor ridică turneul de la București pe locul 5 în lume, între competițiile organizate pe zgură. După cum speră și dorește dl Sever Mureșan, în următorii ani poate deveni cel mai mare turneu pe zgură din lume, ajungând astfel la nivelul partidelor de Grand Slam. ● Plasat în continuarea imediată a US Open, turneul de la București are din start acest handicap. Astfel, invocând oboseala, **Boris Becker**, semifinalist la Flushing Meadow, a declinat participarea în ultimul moment. De asemenea, nu au mai ajuns la ROT [illegible]sategui și Ivanisevici (acesta din urmă preferând un turneu obscur la Bordeaux) ● Pe de altă parte, câștigătorul ediției de anul trecut, argentinianul Franco Davin (103 ATP), nu a beneficiat de un wild-card (de ce ?), fiind eliminat în turul II al calificărilor de către George Cosac ● Tot în calificări, chiar în primul tur, australianul Richard Fromberg (81) este scos de către un compatriot, ca și germanul Oliver Gross (108) depășit de Remus Farcaș, iar în turul II spaniolul Oscar Martinez (97) este eliminat de italianul Carlo Santoro (432) ● România a fost prezentă în calificări cu 11 jucători, doar George Cosac (317) și Remus Farcaș (653) intrând pe tabloul principal de 32, Răzvan Sabău (388), Gabriel Trifu (357), Cosmin Reti, Ciprian Porumb, Răzvan Itu, Florin Segărceanu, Costel Obretin, Ion Moldovan și Marius Călugăru nedepășind această fază. ● Pe tabloul de simplu s-au aflat jucători din 12 țări: 8 din Spania, câte 4 din Franța și România, câte 3 din Australia și Cehia, câte 2 din Austria, Germania și Italia, câte 1 din Ungaria, Norvegia, Slovacia și SUA ● Capi de serie au fost desemnați: 1. Thomas Muster (3 ATP), 2. Michael Stich (8), 3. Sergi Bruguera (11), 4. Andrea Gaudenzi (20), 5. Alberto Costa (21), 6. Gilbert Schaller (27), 7. Arnaud Boetsch (29), 8. Carlos Costa (30). ● Remarcabile cărți de vizită: **Muster** - câștigătorul de anul acesta al Openului francez, ca și **Bruguera** al ediților 1993 și 1994, **Stich** - finalist 1994 la Openul american ● Și dacă a lipsit Boris Becker, a fost prezent **Adrian Voinea**, învingătorul tenismanului german la Roland Garros. Într-adevăr, trecând fără probleme în turul I de Fabrice Santoro cu 6-3, 6-2, el urma să-l întâlnească pe **Bruguera**, care l-a învins pe Cosac cu 7-6, 6-2. ● Beneficiari ai wild-cards, **Andrew Ilie** și **Dinu Pescariu** au avut comportări diferite. În timp ce româno-australianul s-a impus în fața campionului național Remus Farcaș cu 7-5, 6-3, Dinu Pescariu (180) a fost învins clar de Sandor Noszaly (venit din calificări) cu 6-2, 6-1. ● Cea mai mare surpriză a 16-imilor a produs-o americanul Jeff Tarango, care l-a întrecut pe Stich cu 7-6, 6-3. ● Cea mai clară victorie: Cedric Pioline - Slava Dosedel 6-0, 6-0. ● Alte rezultate: Thomas Muster - Tomas Carbonell 6-4, 6-4, Christian Ruud - Karol Kucera 7-5, 0-6, 6-3, Bohdan Ulihrach - Guy Forget 6-4, 6-3, Arnaud Boetsch - Patrick Rafter 6-4, 6-4, Alberto Costa - Javier Sanchez (fratele cunoscutei Arantxa Sanchez) 2-6, 6-4, 6-3. ● Despre "balcanismele" privind organizarea și activitatea la Centrul de presă (pentru ziariștii români) ne rezervăm dreptul de a reveni cu altă ocazie.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Aspect de la tragerea la sorți, în prim-planul atenției (și în centrul imaginii) Ilie Năstase și Sever Mureșan.

Celebrul yoghin Petre Paul Teodorescu dezvăluie

Care sunt marile secrete ale Universului, cine le poate cunoaște și pe ce cale

„Marile secrete duc la deplina posesiune a înţelepciunii"

Dl Petre Paul Teodorescu se bucură, în cercul cunoscătorilor, de renumele unui excelent profesor de yoga. Anii îndelungaţi de studii aprofundate ale unor valoroase lucrări rare, metodele oculte de cunoaştere şi spiritul său veşnic neliniştit i-au creat o aură de înţelept deţinător de taine existenţiale. În preajma sa te cuprinde o stare de pace deplină, antipatiile, de orice natură, dîspar fără urmă şi realizezi că, de fapt, singurul lucru care capătă pondere este acela de a deveni capabil să gândeşti cu propriul tău cap, să devii stăpânul mentalului tău. Astfel, trecerea ta pe Pământ va conta ca experienţă acumulată în lumea de... dincolo.

- Dle profesor, ce se întâmplă atunci când reuşim să depăşim ezotericul?

- Atunci când reuşim să depăşim ezotericul, dând fiia ce ne prezintă, dincolo de acesta, marile cunoaşteri ne apar în conştient prin dar divin, cele ce se ştiu a fi un început fără egal, cuprinzător al marilor secrete.

- Care sunt marile secrete?

- Se ştie că marile secrete sunt în număr de **şapte**. Acestea conduc la deplina posesiune a înţelepciunii. **Primul** reprezintă vindecarea tuturor oamenilor în timp de şapte zile, fie prin acţiune directă, fie folosind ştiinţele naturale, fie cu ajutorul spiritelor superioare, având, pentru aceasta, permisia divină.

Al doilea constă în realizarea unor asemenea calităţi încât să-ţi prelungeşti viaţa până la o anumită vârstă, aceasta privind viaţa corporală, adică naturală, aşa cum făceau toţi marii magicieni din trecut.

Al treilea secret constă în a obţine supunerea tuturor creaturilor elementare pe care le putem personifica drept gnomi, zâne, silfide şi elfi.

Al patrulea secret reprezintă puterea de a discuta, de a te înţelege cu toate inteligenţele Universului, vizibile şi invizibile, puterea de a auzi totul, independent de distanţe, ca şi aceea de a fi, după voinţa ta, cu cel care ar conduce un anumit obiectiv determinat ce te interesează şi pe tine.

Al cincilea secret este puterea de a te stăpâni şi de a te îndrepta către obiectivul ce a fost fixat de Divinitate.

Al şaselea reprezintă perfecţionarea microcosmosului. Este secretul de a-L cunoaşte pe Dumnezeu, pe Christos şi pe Duhul Sfânt.

Cel de-**al şaptelea** secret este acela de a te regenera, aşa cum a făcut Enoch, regele lumii inferioare.

Al şaselea secret precede moartea individului, fiind, deci, ultimul pe care iniţiatul îl poate învăţa în cursul vieţii sale pământeşti în desfăşurare.

- Ce reprezintă, de fapt, al şaptelea secret?

- Acesta din urmă este cel mai important, reprezentând secretul etern al lui Phoenix pe care îl cunoşteau magicienii egipteni şi hinduşi. Enoch, de care este vorba aici, este acela despre care pomeneşte şi Moise în scrierea „Sepher Bereschit", capitolul al V-lea, lucrare rămasă secretă.

Iată, de exemplu, paragraful V 23: „În perioadele sale luminoase a putut realiza numeroase mutaţii cu caracter magic, legate de aplicarea celor şapte secrete".

- Cum pot fi cunoscute marile secrete ale Universului?

- Aceste şapte secrete pot fi pătrunse de orice om cu suflet hotărât şi onest, prin legătură cu spiritele, fără a-L ofensa, prin aceasta, pe Dumnezeu.

„Toate acestea pot fi făcute de iniţiaţi. Secretul este de a rămâne, permanent, în graţia divină"

- Magicienii se laudă că sunt în posesia şi a altor importante secrete. Care ar fi acestea?

- Alte secrete mai puţin importante sunt, de asemenea, în număr de şapte. Iată-le:

1. Transmutaţia metalelor, care include alchimia, este ceva sigur şi posibil de realizat. Dar nu poate fi făcută decât de un iniţiat. În acest domeniu, nu serveşte la nimic să alergi, să te zbaţi, să-ţi chinuieşti fiinţa. Trebuie numai să rămâi în graţia lui Dumnezeu.

- Cu metalele se pot vindeca şi bolile?

- Vindecarea bolilor cu ajutorul metalelor sau prin influenţa minunată a pietrelor preţioase ori, în cazuri mai rare, prin folosirea pietrei filosofale sau a unor preparate similare, reprezintă un al doilea secret.

- În ştiinţă este loc de magie?

- Vedeţi, aşa am ajuns la cel de al treilea secret: a fi capabil de a realiza adevărate minuni în legătură cu astronomia şi ştiinţele pozitive. Totodată, a fi în măsură de a inventa diferite aparate şi maşini neobişnuite şi a-ţi orienta toate acţiunile şi relaţiile, reuşind a le plasa în aşa fel încât să fie, permanent, sub influenţă celestă. Tot magicienii deţin şi capacitatea de a şti tot ce se leagă de ştiinţă, inclusiv de practicile magice. Aici aş plasa şi cel de-al cincilea secret: posibilitatea de a face toate prognozele în legătură cu lumea fizică şi chiar pe al şaselea: a cunoaşte majoritatea fenomenelor ce pot avea loc în lumea fizică.

- Probabil că al şaptelea secret este şi cel mai important.

- N-aş spune chiar aşa. Totuşi, acest ultim secret constă în a reuşi să depăşeşti cunoştinţele comune realizate de fizică, psihologie şi medicină prin care este relevată, în mod obişnuit, natura pământească şi structura îngerească a fiinţei umane.

„Sunt necesare cunoştinţe excepţionale cu structură ezoterică"

- Dle profesor, aceste secrete par a fi apanajul marilor iniţiaţi. Există cumva nişte secrete mai pământeşti, mai pe înţelesul tuturor?

- Da, mai există încă alte şapte, aşa-numitele mici secrete. Ele par mai pământeşti, fiindcă sunt legate de preocupări omeneşti. Vedeţi însă că se poate intra în posesia acestora numai prin practici... neobişnuite. Să le înşirui:

1) A acţiona aşa încât să poţi câştiga mulţi bani şi bunuri materiale.

2) A te ridica de la o poziţie umilă la demnităţi şi onoruri deosebite şi a fonda, dacă doreşti, o nouă familie care să ajungă a fi ilustră şi a îndeplini acţiuni de mare valoare.

3) La fel, dacă urmăreşti a excela în arta militară, în a te apropia de însuşirea oricărui fel de strategie şi, în final, în cazul când urmăreşti obiective ce depăşesc condiţiile şi poziţia unui om obişnuit, adică să ajungi a te plasa, cu uşurinţă, peste nivelurile atinse de cei mai înalţi demnitari sau deţinători de calităţi considerate, omeneşte, a fi cele mai de invidiat.

4) A fi pe poziţia de a putea întemeia o familie perfectă pe care să o conduci, permanent, spre atingerea unor obiective de invidiat pe tărâm material. De asemenea, dacă ai veleităţi legate de ambiţia ce te împinge a conduce oameni în situaţiile existente, pretinse de lumea din afară, poţi realiza mai mult decât o pot face cei ce sunt, de obicei, în fruntea maselor.

5) Să poţi acţiona, prin cunoştinţele tale, aşa ca să reuşeşti a realiza bunuri materiale importante. Se include şi cunoaşterea necesară unui om familiarizat cu afacerile comerciale şi operaţiile de bursă.

6) A fi un real filosof, un matematician, un medic, un platonician, un bun adept al lui Aristotel, un ptolemian, un euclidian şi un apropiat de cunoştinţele lui Hipocrate.

7) A fi teolog, cunoscător al cărţilor sfinte şi un enciclopedist care cunoaşte pe toţi autorii ce au activat în domeniul filosofic şi religios, fie antici, fie moderni.

- Cum se pot realiza toate acestea?

- Totul, absolut totul, se poate realiza prin existenţa unor calităţi deosebite pe care ai reuşit să ţi le apropii pe parcurs şi, mai ales, datorită cunoştinţelor excepţionale cu structură ezoterică. Unica şi adevărata cale către toate secretele este de a face apel la Dumnezeu, autorul a tot ce este bun, şi a te orienta pe calea arătată de Christos: „Caută mai întâi împărăţia cerurilor şi dreptatea Divină, fiindcă restul îţi va fi dat pe deasupra".

- va urma -

BRÎNDUŞA NICOLAE ■

Ultima oră: Cotroceni, primul CAP al ţării!

Biblioteca ... Publică
ODORHEIU-SECUIESC

Horia Rusu (liderul PL '93):

„Haosul actual este provocat în beneficiul oligarhiei financiare"

pag. 7

Nr. 39 • 27 septembrie - 3 octombrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

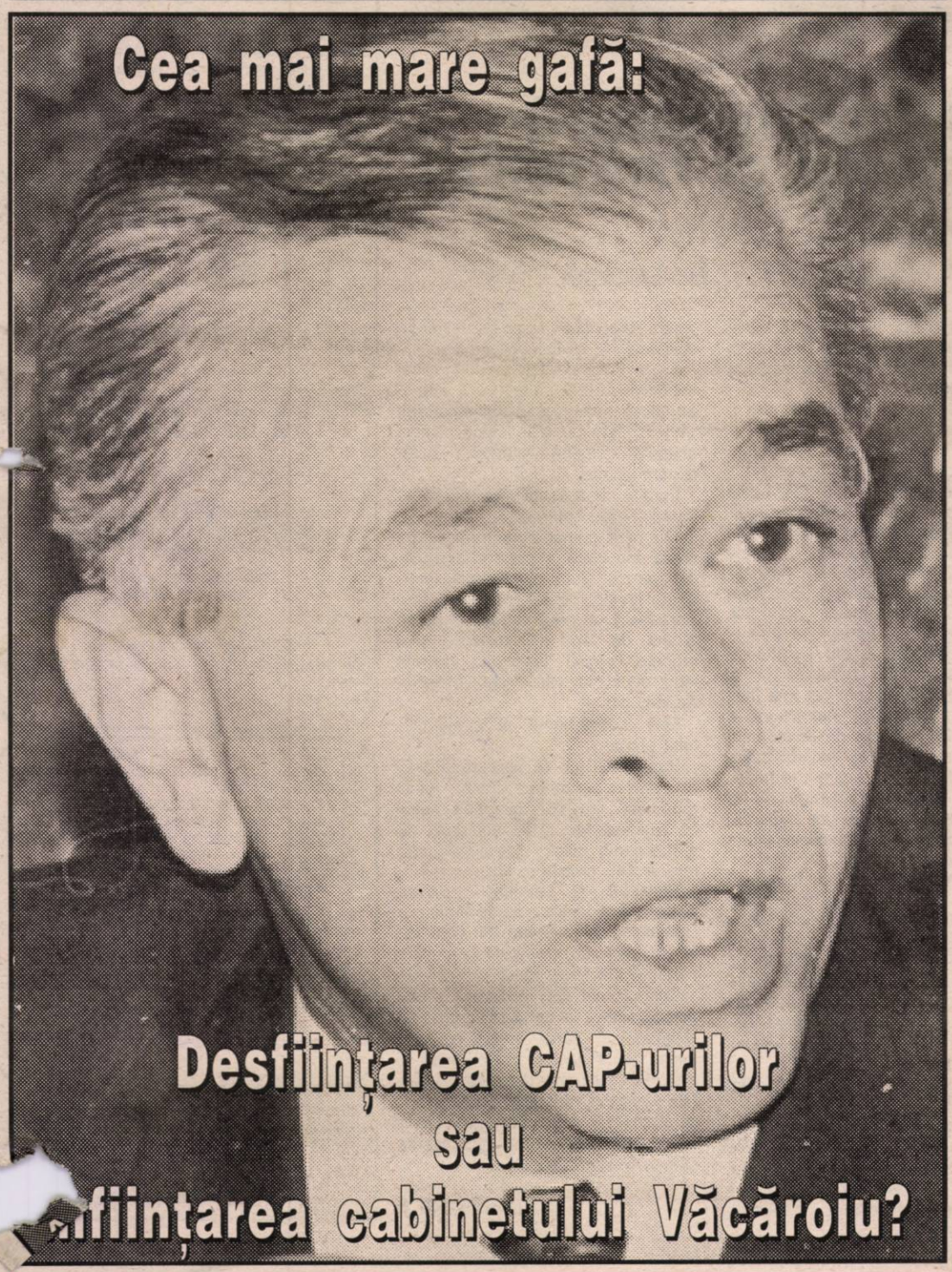

Cea mai mare gafă:

Desființarea CAP-urilor sau nființarea cabinetului Văcăroiu?

Flash:
Alt pic-nic la marginea drumului
pag. 16

Soluția finală:
Guvernul ia de unde n-ajunge
pag. 6

Bărbulești:
Un no man's land cu țuguie
pag. 8-9

H.R. Patapievici declară:
„Nu cunosc grupuri, am numai prieteni"
pag. 4

TELE abc

MAȘINA DE SCRIS
oferă în continuare premiul de un milion de lei
pag. 12-13

Punte de aur

De-a lungul a opt decenii și jumătate de existență, revista „Flacăra" a fost o prezență de prestigiu în concertul marii prese românești. Intenționăm să reproducem din când în când materiale apărute în revistă în decursul anilor, mai ales în perioada de început. O punte între prezent și trecut, între noi, cei de azi, și înaintași. Pe care, evident, o dorim punte de aur.

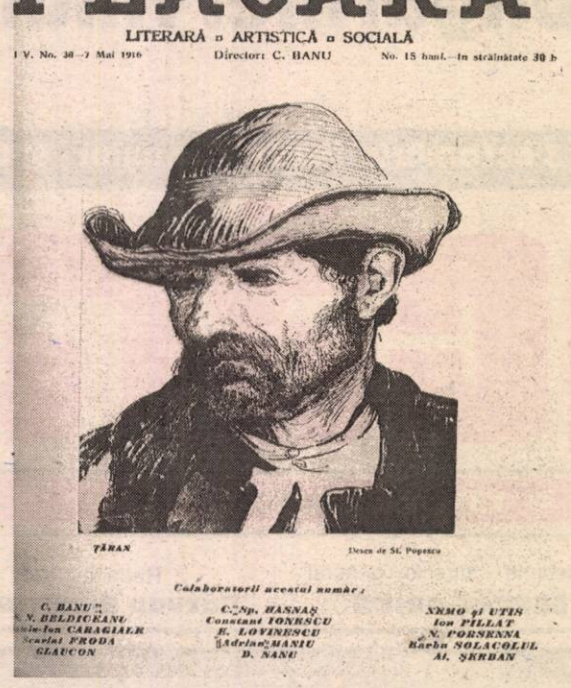
FLACĂRA

LITERARĂ ▫ ARTISTICĂ ▫ SOCIALĂ

[illegible] V. No. 38—7 Mai 1916 Director: C. BANU No. 15 bani.—In străinătate 30 b

ȚĂRAN Desen de St. Popescu

Colaboratorii acestui număr:

C. BANU, N. BELDICEANU, Ion CARAGIALE, Scarlat FRODA, GLAUCON, C. Sp. HASNAȘ, Constant IONESCU, E. LOVINESCU, Adrian MANIU, D. NANU, NEMO și UTIS, Ion PILLAT, N. PORSENNA, Barbu SOLACOLUL, Al. ȘERBAN

Cronica culturală

Școala românească în Transilvania și Ungaria

❑ La adăpostul bisericii s'a desvoltat școala românească

Produs al unor înrâuriri mai profunde școala românească rămâne totuși drept cea mai învederată armă de apărare a culturii românești și politica școlară drept cea mai interesantă arenă de luptă pentru cultura românească din Ardeal.

În realitate însă a limita la școală toată problema culturală este a suferi de o îngustare a perspectivei de observație, foarte dăunătoare cauzei care trebuește servită.

Partidul național român pare a fi suferit și el de o asemenea primejdioasă iluzie, astfel încât, după pierderea luptei parlamentare în combaterea legii Appony, n'a urmărit constant o politică economică și o acțiune culturală directă și continuă asupra mediului social românesc, în mijlocul căruia s'ar fi putut exercita astfel o influență cel puțin neutralizantă pentru efectele periculoase ale legiuirii apponiane.

De aceia nu privim școala decât ca una dintre condițiunile vieții culturale românești.

Școala românească s-a aflat și se află între tendințele conservatoare ale tradiției sale de autonomie și între tendințele politicei maghiarizante.

Școala cade sub influența tendinței de maghiarizare dela cea dintâi treaptă a sa, dela școlile froebeliane (Grădini de copii, aziluri permanente sau aziluri de vară) dintre care se găsesc 1114 pe teritoriul locuit de Români).

Scopul lor este, între altele, „de a introduce pe copii în cunoașterea limbii maghiare, ca limbă de Stat", și, după o lege din 1913, „de a trezi și desvolta în sufletul copiilor, sentimentul de alipire la patria ungară și conștiința aparținerii la națiunea ungară".

Această până la vârsta de 6 ani!...

Dela această vârstă înainte începe acțiunea școlii primare.

După legea din 1868 „de egală îndreptățire a naționalităților" această școală ar trebui să aibă în vedere cultura națională în limba maternă pentru fiecare din naționalitățile care alcătuesc populația Ungariei. „Devremece - zice această lege - rezultatul pe terenul instrucției publice e, din punctul de vedere al culturii generale și al binelui obștesc, scopul cel mai înalt al Statului, ministrul instrucțiunii e dator ca în instituțiile de învățământ *ale Statului,* cetățenii fiecărei naționalități din țară, care viețuiesc împreună în mase mai mari, să se poată cultiva în limba lor maternă, până la punctul unde începe cultura academică".

Așa glăsuește cea mai frumoasă lege din câte au fost lesne date uitării. Chiar *în școlile statului,* limba de propunere trebue să fie cea românească, în regiunile locuite de Români, fiindcă numai așa învățământul poate da rezultate din punctul de vedere al culturii generale și prin aceasta, al binelui obștesc.

Cât adevăr pedagogic! Cât spirit de echitate!

Iată însă că, departe de a se aplica această lege în școlile Statului, se aplică, la 1879, o alta, *în toate școlile primare publice,* cuprinzând o singură dispoziție: „limba maghiară face parte dintre obiectele de studiu obligatorii".

E o imposibilitate pedagogică, împotriva căreia protestează întreaga știință pedagogică contimporană; căci aceasta pune în studiul limbei materne temeiul întregului învățământ primar.

Paralel cu această lege se căuta încă îndreptarea întregului învățământ primar spre formațiunea civică maghiară a copiilor din școlile primare. Cum însă lucrurile mergeau, firește, de tot încet, ministrul Berzeviczy a prezintat la 1904 un proect de lege cu mijloace mai urgente, proect care n'a devenit lege decât la 1907, sub ministrul Appony.

Este „codul penal" al învățământului primar.

După cinci ani de aplicare a legii, în 1912, rămân 2675 școli românești, cu 2767 învățători, astfel că *trei sute* de școli încetează de a funcționa, adică 151 greco-orientale și 149 greco-catolice.

Profesorii și „studenții" acestor liceie sunt elita intelectuală a Românilor, singurii cari pot contribui cu o operă de creațiune la cultura românească în general.

Chiar la cel mai îndepărtat dintre aceste liceie, la cel fundațional din Năsăud, al cărui anuar e scris într-o românească inadmisibilă și are mai mult text unguresc, activitatea românească a profesorilor tot se manifestă prin publicarea câtorva articole de revistă și ținerea câtorva conferințe publice.

C. Sp. HASNAȘ ■

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate și suplimente speciale:
MIHAI SĂNDOIU
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacție:
ADRIAN PETRESCU

■ **POLITICĂ** - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu
■ **EXTERNE** - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
■ **SOCIAL** - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin, Lucia Ștefanovici
■ **SPORT** - Pompiliu L. Dumitrescu
■ **REPORTERI SPECIALI** - Liliana Petruș, Toma Roman jr.,
■ **FOTOREPORTERI** - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniță
■ **CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ:** Pașcu Balaci, Ion Ceacâru
■ **CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** - Crina Gorgoi
■ **CORECTURĂ** - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori șefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefon: 2036.

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcușanu**, Dragoș Baltă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen Mațotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban, Marian Anton
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Avida

De multă vreme doresc să scriu despre Eufrosina Pomponescu, un personaj emblematic pentru deceniile pe care le-am trăit. Eufrosina s-a remarcat încă din școală printr-o înzestrare aparte: răspunzând de jurnalul clasei, ascundea - contra unor cadouri insignifiante azi, un corn, o înghețată, o prăjitură - absența unora dintre colegii săi. Profesorii mai puțin vigilenți erau sistematic păcăliți de fata durdulie care li se uita în ochi cu o candoare fără margini și îi mințea fără să clipească. Mai târziu, darul său avea să-și găsească o valorificare plenară pe șantierele tineretului unde ieșise în evidență printr-un elan revoluționar deosebit, dovadă numărul mare de ore pe care le avea trecute în dreptul său. Evident, fișele de pontaj ea le completa, oferindu-se să facă benevol această muncă în răgazul dintre două lovituri cu târnăcopul. La orice inspecție era lăudată pentru hărnicie, pe orice panou al fruntașilor era prinsă fotografia chipului ei hotărât, bântuit de avânturile construcției unei noi societăți drepte, umane, care să asigure egalitatea între oameni. Fiindcă aceasta era ideea de bază a intervențiilor sale din ședințele epocii - toți se nasc egali și trebuie să fie egali. Însă unii cutezau să se întrebe – în sinea lor, fiindcă altfel ar fi fost nenorocire, s-ar fi declanșat un scandal de proporții - de ce brațele sale sunt mult prea albe pentru cineva care lucrează în arșiță, și de ce corpolența sa bate la ochi printre tovarășii ei de muncă lihniți și sfrijiți? De unde avea Eufrosina resurse să arate așa de prosperă, așa de proaspătă? Dar n-au avut timp să afle misterul. Același entuziasm juvenil a oprit-o să-și continue studiile, fiindcă în fața poporului, afirma ea cu tărie, stau sarcini mari și numai nevolnicii, dușmanii noii orânduiri trândăvesc prin facultăți în loc să pună osul la treabă. Așa că a primit cu mândrie să țină pontajele într-o închisoare de deținuți politici unde potrivea, cu iscusința caracteristică, orele lucrate de amărâții schilavi în haine vărgate, iar un surplus considerabil și-l trecea sieși, sub ochii îngăduitori ai comandanților. De-acolo a mai făcut un salt pe ierarhia socială - s-a angajat la o mare întreprindere, cu mii de salariați, unde din nou vocația sa de admirabilă maestră în prefacerea albului în negru și invers și-a găsit un câmp deosebit de exprimare. E drept, o perioadă a dus-o mai greu, începuse să se pună accentul și pe existența unor studii superioare, pe care ea - după cum declara cu emfază - n-avusese când să le termine, deoarece își dedicase viața idealurilor nobile ale muncitorimii și țărănimii pornite pe un făgaș nou. Schimbarea din decembrie 1989 a găsit-o însă mai eficientă ca oricând. Intransigenta tovarășă Pomponescu a devenit doamna Pomponescu și a reușit să se insinueze la o societate particulară. O vreme i-a mers totul ca în basme. Trecutul revoluționar fusese dat uitării, căpătase aura de echilibru și seninătate a unei matroane cufundate până peste cap în cifre. Dar povestea n-a ținut multă vreme. Celor care răspundeau de societatea respectivă le-a venit ideea să controleze câștigurile lunare ale salariaților. Și nu mică le-a fost uimirea când au descoperit-o pe Eufrosina Pomponescu - care susținea sus și tare că toți mănâncă la fel, că toți au stomacurile egale - că ia cei mai mulți bani de la firmă. Din nou, datorită miraculoaselor ore suplimentare pe care, profitând de buna credință a celorlalți, și le trecea în dreptul ei fără nici un scrupul. Lipsiți de imaginație, patronii au dat-o afară. Păcat. Așa s-a pus capăt unei saga **a avidității căreia ar merita să i se dedice un roman.**

La Suceava,

Se prefigurează un spectaculos joc de alianțe

În ultimul timp Suceava a beneficiat de un efervescent dialog politic cu participarea unor cunoscuți lideri ai PDSR, PS și PD, iar la sfârșitul lunii septembrie a.c., conducerea PAC a programat aici desfășurarea lucrărilor Comitetului Director Național.

Recent, s-a înființat în fosta capitală a Moldovei cea de-a treia filială a Fundației Un Viitor pentru România (F.U.V.R.), prilej cu care au ținut să fie prezenți atât dl **Vasile Secăreș**, președintele fundației, cât și dl **Vladimir Pasti**, vicepreședinte. În funcția de președinte al filialei județene a fost ales dl **Constantin Sofroni**, președintele Consiliului Județean Suceava.

[illegible] cum este deja cunoscut, [illegible]rii F.U.V.R. susțin în continuare că aceasta nu se va transforma într-o formațiune politică, ci va sprijini partidele solidare cu programele sale. Deși actuala campanie din teritoriu are similitudini cu cea a unui partid – se vor înființa 16 filiale județene până la sfârșitul anului – acest lucru se poate explica și prin faptul că liderii fundației par interesați să se implice într-un dialog cu comunitățile locale, pentru a fi mai aproape de realitate în programele pe care le elaborează. „Eu mă consider mult mai naționalist decât Corneliu Vadim Tudor, deoarece încerc să dezvolt un naționalism centrat pe ideea de capital național și nu pe trecut, pe Traian și Decebal", a afirmat dl Vladimir Pasti, în mod paradoxal, după o pledoarie pentru integrarea euroatlantică.

N-ar fi de mirare ca sigla fundației (un "V" încadrat în cerc), așezată ca un memento pe un perete, în timpul discuțiilor, să devină însemnul electoral favorit al președintelui Ion Iliescu la viitoarele alegeri. Consilierii prezidențiali sunt nelipsiți de la înființarea filialelor județene ale F.U.V.R. După opinia dlui **Alexandru Pop**, inspector la Consiliul Județean Suceava și membru fondator al filialei locale a F.U.V.R., alegerile din 1996 vor fi câștigate de un grup alcătuit din membrii fundației, din PAC și PDAR (minus dl Victor Surdu) și dintr-o aripă a PDSR (condusă probabil de dl Mircea Dan Popescu, membru FUVR), ce se va desprinde din partidul de guvernământ la congresul din luna noiembrie a.c.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Tovarășul Răutu, etica și echitația capitalistă

Postul de televiziune german **Pro 7** este unul dintre cele mai interesante care vine, pentru tot românul, prin cablu. După gusturile nemțești, nu pot lipsi tot felul de perversiuni și noutăți sexuale drăguțe, toate strânse într-o emisiune numită sugestiv-incitant **Dulci Păcate.**

Cu câteva săptămâni în urmă, între două reportaje cu sadomasochiști și homosexuali, prezentatoarea emisiunii ne-a propus o corespondență specială din S.U.A. Cu toată germana noastră precară, am înțeles că este vorba parcă de o școală de sex, unde americanii învață noi și noi poziții de noapte, jocuri erotice din cele mai la modă. Pe lângă prezentatoare făcea pe ghidul un individ cu plete strânse în coadă și cu nume de rezonanță românească: **Valery Oișteanu.** Întrebând pe la cunoștințe, am aflat că este vorba despre poetul **Valeriu Oișteanu**, emigrat de prin 1981, care publică frecvent articole prin **România Literară** și **Dilema**. Mai mult decât atât, poetul nu este altul decât nepotul de frate al cunoscutului stalinist **Leonte Răutu**, aflat prin anii '50-'60 în primul eșalon al conducerii de partid.

Relativ de curând, tovarășul Răutu a decedat. Fără să facem dosare de cadre, ne întrebăm cum ar privi el diversele activități ale nepotului. Dacă la capitolul etică socialistă tovarășul Răutu s-ar răsuci în mormânt, de cel cu „echitația" ar trebui să fie foarte mândru.

SĂNDEL DORNESCU ■

Puls

Ziua „Z": 13 septembrie 1995

Cu doi ani jumătate în urmă, premierul Văcăroiu îi declara senin Aureliei Boriga, de la Ziz-Zag, că **„cea mai mare gafă a fost desființarea CAP-urilor"**. După apariția interviului, ziarista a fost chemată urgent la Guvern, să probeze că n-a inventat acea stupefiantă afirmație. Din fericire exista înregistrarea convorbirii, încât biroul de presă al Palatului Victoria a trebuit să-și înghită dezmințirea. Declarația premierului – aflat atunci abia la începutul operei ale cărei realizări le putem contempla azi în orice sector al vieții social-economice – n-a stârnit valurile pe care le-a meritat. A trebuit să vină „moțiunea grâului" pentru a i se reaminti acele vorbe memorabile. Reacția dlui Văcăroiu a fost pe cât de uluitoare, pe-atât de semnificativă: departe de-a încerca o negare sau măcar o nuanțare, și-a susținut aserțiunea cu o consecvență demnă de-o cauză mult mai bună: da, a fost și o gafă și, mai mult, țăranii erau proprietari ai pământului și înainte de '90, tocmai prin CAP-uri!

Comparată cu panica din '93, atitudinea din '95 este deosebit de semnificativă: se dovedește că – în ciuda cochetăriilor „de-a Europa", „de-a NATO", „de-a economia pe piață" etc. – actualul executiv și forțele politice care-l susțin **nu mai consideră necesar să-și mascheze adevăratele convingeri și intenții.** Călare pe cai mari, mai ales după purificarea politică a primăriilor (care au azi cu totul altă coloratură decât cea impusă de alegerile locale), fericită de atomizarea și bâlbâielile Opoziției, Puterea nu se mai chinuie să-și fardeze chipul. Nu mai are nevoie. Singură această declarație a premierului ne oferă o informație aproape sigură despre rezultatul alegerilor din '96. Să nu ne facem iluzii: știu ei ce știu. În aceleași zile în care dl Coposu îi declara unui ziarist că PNȚCD n-are o lețcaie, dl Sălăgean ne dezvăluia nouă că o campanie prezidențială va costa 10-12 miliarde lei. Nu rămâne mare lucru de comentat, iar o întrebare gen: „De unde-o să aibă dl Iliescu, cinstit dar sărac, atâta amar de bănet?" e de-a dreptul ridicolă. Știind mai bine ca oricine cât costă alegerile și – mai mult ca sigur – având deja asigurate fondurile, conducătorii noștri își permit – iată – luxul de-a deveni sinceri. Urmează, probabil, să aflăm că gafele celelalte au fost pluripartidismul, economia de piață, orientarea spre Occident etc.

Un singur lucru ar rămâne de discutat – deși orice discuție a devenit inutilă. De multe ori ne-am întrebat: Oare cascada de „realizări" se datorează intereselor meschine, unor conjuncturi nefericite, grelei moșteniri, jocurilor marilor puteri sau, pur și simplu, incompetenței? Acum am aflat răspunsul: câte ceva din fiecare, dar, mai mult decât toate la un loc, **convingerilor**. Premierul Văcăroiu e sincer convins că reîmproprietărirea țăranilor a fost o prostie – ca și președintele Iliescu, de altfel, care n-a dezmințit niciodată ideea că Nicolae Ceaușescu și clica lui (cea din decembrie '89, că înainte au fost alte clici) **„au întinat nobilele idealuri ale Partidului Comunist"**. Or, atunci când omul e sincer în ceva – chiar dacă o conjunctură ticăloasă îl obligă să acționeze puțin altfel – cum îi poți cere s-o mai facă și cu tragere de inimă?!

Să reținem: 13 (!) septembrie 1995 este ziua în care, printr-unul dintre reprezentanții săi de vârf, conducătorii noștri ne-au comunicat ce gândesc cu adevărat. Este un mesaj electoral căruia trebuie să-i aplaudăm sinceritatea.

Și, firește, să votăm în consecință.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

H.R. Patapievici:

„Nu cunosc grupuri, am numai prieteni"

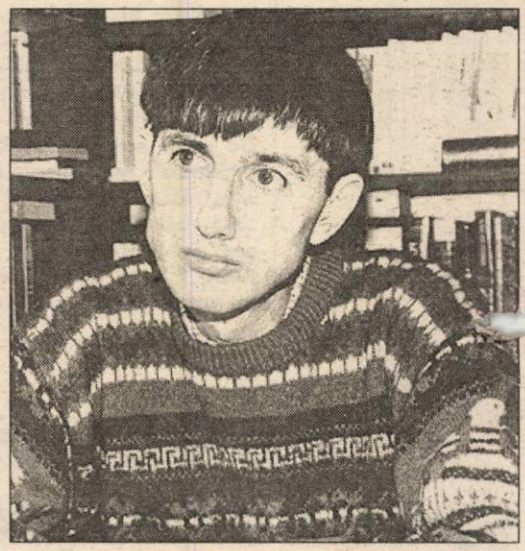

- Horia, ești directorul Institutului de Studii Germanice. Ce ai de gând să faci acolo?

- Acest „Institut de Studii Germanice" este în fond un masterat interdisciplinar, cu predare în limba germană și care durează doi ani. Până acum patru zile, când am cunoscut-o pe Corina Șuteu, care conduce ceva similar, doar că pe limba franceză, am crezut că masteratul unde lucrez poseda monopolul tentativei de a fi interdisciplinar. Nu este așa. Nu mai puțin, noi încercăm acolo să îmbinăm de o manieră rezonabilă istoria, filosofia și germanistica. Acum, dificultatea e imediată. Oare interdisciplinaritate constă în a face trei materii independente între ele? Ar fi varianta figurilor omenești din arta greacă arhaică, unde personajele sunt puse împreună fără a avea vreo legătură între ele. Speranța noastră este de a obține o interdisciplinaritate integrată, cum ar fi, de pildă, studiul Kakaniei din ultima ei perioadă, din trei direcții de atac diferite. Adică să avem același obiect, iar partiturile s-ar integra în substanța unității spirituale ale aceleiași epoci. În rest, dificultățile oricărei inițiative individuale în România sunt sordide. Cel mai mare dușman al viitorului României este, în momentul de față, această formă monstruoasă de administrație, birocrație și corupție, numită în discursurile parlamentarilor „statul". E greu să te lupți cu acest Leviathan și, nu știu cum, lipsit de satisfacție.

- Prin unele cercuri intelectuale au apărut zvonuri contradictorii despre tine...

- Nu prea știu ce înseamnă „cercuri intelectuale". Dacă prin asta înțelegi pe cei 5 sau 6 prieteni pe care îi am și care se întâmplă să publice cărți, te asigur că atitudinea lor nu s-a schimbat în nici un fel, vreau să spun că am rămas prieteni. Trebuie să știi că eu nu aparțin nici unui grup literar sau cerc intelectual: nu cunosc **grupuri**, am numai **prieteni**. În rest, cunoscuți. Pot să-ți spun însă că, prin sistemul de cunoscuți, am primit semnale foarte contradictorii, privitoare la persoana mea, venind de la „lumea literară". Se pare că debutul meu în volum a trezit nemulțumire, ajungându-se până acolo că persoane pe care NU le cunosc au prins să mă deteste. Firește că sunt neplăcut impresionat când simt că argumentele aduse împotriva ideilor mele sunt foarte personal colorate sau când se simte în text o indispoziție difuză și tenace împotriva mea. Nu mai puțin, laudele care mi s-au adus au fost și ele nemăsurate și, măcar parțial, s-ar putea ca sursa indispoziției pe care am stârnit-o printre literați aici să stea. În fond, nu mi se poate ierta că am fost lăudat de persoane eminente, care se întâmplă să nu-i fi lăudat pe cei care mă detestă și care râvneau la aceste laude. Oricum, lucrurile astea n-au nici o relevanță. Important e că am în continuare prieteni, iar eu îmi iubesc prietenii.

- În unele ziare au apărut articole care afirmau că succesul cărților tale se datorează căpitanului Soare. O ipoteză fantasmagorică spune că toată povestea „Soare-Patapievici" a fost un aranjament pentru a-ți vinde cărțile...

- E o nebunie ce mă întrebi! Evident că inepția lui Soare și a șefilor lui a creat în jurul meu un interes care, de altfel, s-a creat și în jurul lui Răzvan Ungureanu. La fel de evident este că această vâlvă i-a putut îndemna pe unii să-mi cumpere cartea pentru a descoperi acolo cancanuri politice. Dar în cartea mea nu sunt de găsit astfel de cancanuri și, totuși, cartea a doua, apărută la o lună după prima, s-a vândut la fel de bine. În fond, ca să completez întrebarea precedentă, nu mi se poate ierta faptul că am avut succes. Iar cei care mă pot detesta pentru acest motiv înseamnă că își doresc succesul și sunt roși de resentiment pentru că nu îl au. Sunt dezolat, dar eu nu îi pot ajuta. Îmi controlez la fel de puțin „succesul" ca și pulsul sau presiunea arterială: nu depind de voința mea. Este o întâmplare la fel ca oricare alta, doar că se întâmplă să facă parte din destinul meu. Atât. Iar chestia cu procentul e absurdă! Întreabă-l pe Răzvan Ungureanu ce procent din vânzările cărților lui se datorează sereistului Chirilă! Sau pe Cătălin Țârlea cât datorează faptului că apare săptămânal la TVR!

- Te-ai îmbogățit în urma succesului cărților tale?

- Oricine a publicat o carte știe la cât sunt limitate procentele din vânzare care revin ca drepturi de autor. Ca să te îmbogățești trebuie să ai tiraje de zeci de mii de exemplare, ceea ce eu, cum probabil bănuiești, nu am avut. Dacă dorești să știi **exact** cât am câștigat, n-am de gând să-ți spun, din respect pentru contractul pe care l-am semnat și care este confidențial și individual. Disraeli spunea: Nu te plânge niciodată, nu explica niciodată.

- Te privește lumea ca pe un individ îmbogățit în urma unui tun comercial?

- Nu, aud prima oară de la tine imputarea că aș fi câștigat mulți bani. Senzația pe care mi-o dă acest tip de interes față de mine e neplăcută. E aici ura ancestrală față de capra vecinului. Dar mai e și o sordidă bătaie pe burtă socialistă: nu există sferă privată, „zi bă și mie cât ai în buzunar, nu fi nasol!" Detest imixtiunea în viața privată, iar chestiunea venitului ține de chestiunea proprietății, care pentru mine e sacră. Ce am eu, mă privește numai pe mine. Cât despre problema veniturilor literare, îmi amintesc următoarea vorbă a lui Vladimir Nabokov. Un reporter, vizibil iritat, l-a întrebat de ce pretinde onorarii atât de mari: el, Nabokov, nu se gândește oare la cultură, la oameni? Ca și cei de care îmi vorbești, și reporterul acela era preocupat de lucruri care ieșeau din sfera lui de drepturi și pretenții. În plus, practica, cum se vede, populismul mitocănesc al stângii. Nabokov a răspuns foarte sec: Stimate domn, eu, care spre deosebire de dumneavoastră sunt un creator, scriu pentru mine, adică pentru plăcerea mea, dar public pentru bani, adică pentru plăcerea celor care mă cumpără.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

„Se înmulțesc cetățenii români"

La sfârșitul lunii februarie 1991, Senatul și Camera Deputaților adoptau *Legea cetățeniei române*, promulgată de președintele Iliescu la 1 martie, același an. Un articol publicat acum câtva timp în „Flacăra" făcea o statistică a celor care au cerut și li s-a acordat cetățenia română urmând datele publicate în „Monitorul Oficial". Să reluăm câteva cifre din 1990 și până în august 1995 - 649 de străini, în mare majoritate arabi, (261 de sirieni, 48 de libanezi, irakieni, iordanieni etc.) au devenit cetățeni români. În aceeași perioadă au emigrat 209.367 de români, repatriindu-se doar 16.170.

Un bulgar a devenit român la 90 de ani!

Pe listele conținând numele proaspeților cetățeni români, publicate în „Monitorul Oficial",apar, din când în când, mai ales prin toamna lui 1992 (după alegeri!) și în 1993, și cele ale unor cetățeni aparținând statelor din fostul bloc comunist, în special din Rusia. Sigur, până aici nimic deosebit. Examinând însă cu mai mare atenție datele lor personale ies la iveală lucruri cel puțin bizare: majoritatea acestor persoane s-au născut în anii '20-'30, unii chiar mai devreme, având deci în 1992 o vârstă apreciabilă, adică 60-70 de ani. Mai mult, dl **Kovacev Ianco Iancov**, cetățean bulgar, s-a născut în 1903 și a devenit român în 1993, deci la 90 de ani. Ne punem întrebările firești: ce i-a determinat pe acești oameni să-și schimbe cetățenia la vârste atât de înaintate, de ce nu au făcut-o înainte de '89, de cât timp sunt în România și ce au făcut aici?, de ce după alegeri, când noua lege a cetățeniei funcționa deja de mai bine de un an?

Adrese false, circumspecție, mister

Folosind datele publicate în „Monitorul Oficial" (referitoare la nume, adresă, vârstă) am început o anchetă gazetărească încercând să lămurim aceste probleme cel puțin ciudate. Dar, din păcate, lucrurile au stat tocmai invers...

Ne-am început peregrinările prin București în strada Alexandrină nr. 30, adresă la care, după „Monitorul Oficial", locuiește doamna **Marika Lapadat**, cetățean iugoslav și, din 1992, cetățean român. Informația este falsă, pentru că la această adresă nu locuiește și nu a locuit vreodată, în ultimii 25 de ani, persoana pe care o căutam. O altă adresă, Bulevardul Șincai nr. 8, bloc B, apartament 11, este inexistentă. Alte două persoane nu au fost de găsit acasă la nici o oră rezonabilă, iar despre altele am aflat că ar fi plecate în străinătate, urmând a se întoarce cândva în jurul Crăciunului... Asta da coincidență! Surprinzătoare în discuțiile pe care le-am purtat, cu rude, cu vecini, a fost circumspecția de care aceștia au dat dovadă, mai ales după ce au aflat că ne interesează o întrevedere cu aceste persoane în vederea unui articol, a unui interviu. Tonul lor era evaziv, lipsa unor date concrete asupra profesiei, a locului unde sunt plecați - aproape totală.

Și totuși întâmplarea a făcut să intrăm în contact cu una dintre persoanele în cauză. Venind pentru a doua oară la doamna **Liubovi Cornea**, urmând adresa din „Monitorul Oficial", am întâlnit-o chiar la intrarea în apartamentul său. După multe ezitări, ne-a acordat și un scurt interviu, stopându-ne însă în tentativa de a o fotografia.

- Când și cum ați ajuns în România?

- Am venit aici cu soțul meu, în 1958. Ne-am căsătorit la Moscova, unde ne făceam amândoi studiile la petrol și gaze. Am venit atunci împreună cu copilul nostru... Doi ani de zile nu am avut serviciu, necunoscând limba. Apoi, în 1960, m-am angajat cadru didactic, profesoară de chimie...

- De ce ați cerut cetățenia română abia după 30 de ani trăiți aici?

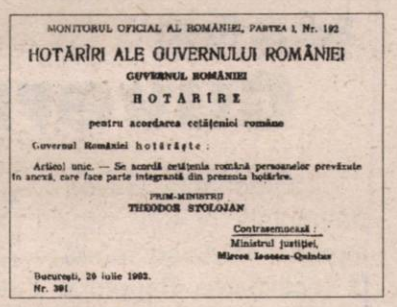

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA I, Nr. 192

HOTĂRÎRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÎRE

pentru acordarea cetățeniei române

Guvernul României hotărăște:

Articol unic. — Se acordă cetățenia română persoanelor prevăzute în anexă, care face parte integrantă din prezenta hotărîre.

PRIM-MINISTRU
THEODOR STOLOJAN

Contrasemnează:
Ministrul justiției,
Mircea Ioanescu-Quintus

București, 29 iulie 1992.
Nr. 391.

- Înainte de '89 nu am cerut-o pentru că am considerat că e mai bine așa. Plecam mai ușor la părinți și la rude. Pe de altă parte, nu mi-a cerut nimeni să-mi schimb cetățenia, nu mi s-a pus niciodată vreo condiție, nici la serviciu și nici în altă parte. Nici soțul meu nu a avut vreo problemă.

- Unde lucra soțul dv.?

- La OSIM. Avea legături cu documente secrete, și totuși nu i s-a cerut niciodată ca eu să-mi schimb cetățenia.

- Ați avut probleme cu autoritățile?

- Nu. Am auzit că alții au avut, în sensul că li s-a cerut schimbarea cetățeniei pentru a rămâne în serviciu. Dar serviciul meu era fără importanță, nu avea legătură cu documente sau cu secrete de stat. Apoi, după '89, au venit alte probleme... Nu am vrut să-i creez băiatului meu neplăceri prin faptul că eu dețin o altă cetățenie...

Faptele și datele prezentate în acest articol sunt autentice. Mai mult, ele nu beneficiază de un comentariu, așa că fiecare cititor înțelege cum vrea, ce vrea și, mai ales, înțelege după ce experiență are în acest subiect. Finalul este deschis...

ALEXANDRU ARION ■

O ipoteză zguduitoare - II

Un fost ofițer superior de securitate făcut în numărul trecut al revistei o serie de dezvăluiri incendiare asupra unei fețe nevăzute a defunctei instituții. Tema abordată de interlocutorul nostru a fost nu represiunea ca scop și mijloc de ținere sub control a unui popor, ci dezvăluirea activității unui compartiment ultrasecret în care lucrau câțiva oameni care creau identități false. Foarte puțini oameni știau pe atunci de existența acestui compartiment. Mult mai puțini știu astăzi, iar o parte dintre ei fie că au dispărut, murind în mod suspect, fie că se tem. Interesele sunt mari și ating înaltele sfere ale Puterii. Ofițerul, a cărui identitate nu o vom divulga decât în ultimul episod al serialului nostru, a fost de astă dată mult mai ponderat în declarații. Temător, a evitat afirmații ce l-ar putea aduce în instanță sau care l-ar putea face victima unui „accident".

Documentat în materie de Legendare-Documentare e Voican

...neficiarii activității ... am spus, cred că ... noastre, ... erau orfanii crescuți într-un anume mod, orfani care treceau prin cursuri speciale de pregătire. Ce se făcea acolo nu știu, dar pot bănui. Noi aveam pe atunci toate porțile deschise. O identitate se crea în ani de zile. Buletinul de identitate nu era o problemă. Funcție de situație, apelam sau pur și simplu profitam de cei de la circa de miliție, care erau dispuși pe atunci să mai închidă ochii contra unui pachet de țigări. În general foloseam identități deja existente. Practic, înviam morți. Beneficiarul noii identități putea dovedi oricând că el e Ionescu I. Ionescu și nu altcineva. În schimb primeau în folosință case, moșteniri și, după caz, li se aranja un dosar, mai bun sau mai rău, funcție de misiunea de îndeplinit. Plecau afară, fie ca dușmani, fie ca prieteni. Ce se întâmpla în continuare nu am cum să știu. Era preluat fie de cei de la 0103 fie de cei de la 0544, unitate specială din Direcția de Informații Externe condusă pe atunci de **Marcu Victor**, devenit, după revoluție, general, la 45 de ani, adjunct al directorului Serviciului Român de Informații și singurul care știe de existența Compartimentului de Legendare-Documentare. Există un personaj care, deși nu știu să fi lucrat cu noi, știe astăzi mai mult, mult mai mult ca mine. E vorba de **Gelu Voican Voiculescu**, actual ambasador în Tunis. Un om din Germania, fost „emigrant politic", a deschis după revoluție o firmă, cu un capital de pornire de 900.000 de lei. Zic unii că ar fi vorba de banii din geanta diplomat furată din CC. Gelu Voican a apărut pe postul național de televiziune în decembrie '89 însoțit, chiar la braț, cu un personaj foarte documentat în materie de Legendare-Documentare, un anume general **Tache**. Cel care-i însoțea și încerca din răsputeri să-i arunce-n față era **Brateș**. Acest Tache a scos la un moment dat și un ziar care a apărut în vreo 15 numere, iar apoi a reușit să-l „spargă", cum s-ar spune, pe Nistorescu, luându-i oamenii de la „Expres". Nu cred că se poate demonstra o relație de afaceri Tache-Voican, cu toate că este posibilă.

-va urma-

MATEI DUMITRU ■

Soluţia finală

Guvernul ia de unde n-ajunge

Ordonanţa Guvernamentală nr.40/2 septembrie 1995 se referă la rectificarea Bugetului de stat pe anul în curs. Prevederile acestei ordonanţe afectează sănătatea, cultura, cercetarea dar şi apărarea, ordinea publică sau justiţia, susţinând, în schimb, industria extractivă, energetică, metalurgică, chimică sau „alte acţiuni economice" neştiute şi neprecizate. Mai gravă este lipsa de reacţie în rândul grupărilor politice parlamentare. Dacă în ce priveşte arcul guvernamental situaţia este destul de limpede (deşi PSM este cel puţin declarativ împotriva acestor rectificări), nu la fel de clară ne este atitudinea PNŢCD sau a PL'93, spre exemplu. Doi dintre specialiştii ţărănişti, oameni de frunte ai partidului condus de Corneliu Coposu, nici măcar nu citiseră ordonanţa, publicată de mai bine de 14 zile! Este vorba de Ulm Spineanu care auzise ceva despre necorelarea unor cifre şi de vicepreşedintele partidului şi Senatului, Radu Vasile, căruia redacţia revistei **Flacăra** i-a făcut cadou un Monitor Oficial pentru a se putea informa corect în privinţa rectificării bugetare. Din păcate, gentileţea noastră a fost răsplătită de senatorul Radu Vasile cu eschivări politicoase de la o zi la alta, astfel încât, până la data apariţiei revistei, am rămas fără poziţia oficială a PNŢCD în legătură cu rectificarea bugetară.

În rest să mai remarcăm şi răspunsul misterios al liderului PL'93 **Dinu Zamfirescu** în legătură cu bugetul rectificativ: **„PL'93 îşi va face observaţiile la momentul potrivit"**. Tinerii liberali tocmai se preocupă de statutul medicului veterinar, în timp ce PDSR este preocupat de problemele montane ale României!

Există totuşi şi oameni preocupaţi de necazurile bugetare în care ne aruncă guvernul Văcăroiu. Comisiile pentru cultură, apărare şi sănătate au respins rectificarea bugetară.

VARUJAN VOSGANIAN (deputat din Grupul Minorităţilor Naţionale): „Este posibil ca Văcăroiu să fie schimbat"

„Eu nu sunt de acord cu această procedură prin care, an de an, rectificarea bugetară se face prin ordonanţe, pentru că acestea intră în vigoare de la data emiterii de către Guvern. Urmează ca ea să fie aprobată sau respinsă de către Parlament. Fiind însă vorba de destinaţii financiare, o parte a cheltuielilor indicate aici se face până când Parlamentul termină procedura. Astfel încât, de cele mai multe ori, forul legislativ este pus în faţa unei situaţii de tipul „prinde orbul, scoate-i ochii".

Din '92 şi până acum întreaga politică fiscală şi tot controlul politicii bugetare au fost dictate prin Ordonanţe Guvernamentale. E greu să ne pronunţăm acum faţă de destinul politic al acestei rectificări bugetare. Bugetul reprezintă o mare miză politică: dacă nu trece sau dacă rectificarea nu trece, Guvernul este pus, practic, în faţa unei moţiuni de cenzură şi nu cred că Parlamentul va risca o criză politică în cadrul arcului guvernamental. Este posibil ca dl N. Văcăroiu, în această iarnă sau în primăvara viitoare, să fie înlocuit din funcţie, pentru ca PDSR să nu se prezinte în faţa electoratului cu toate costurile pe care le reprezintă ineficacitatea guvernamentală. Sectoarele afectate de ordonanţă au un sprijin restrâns în Parlament. Sănătatea nu cred că are sprijin politic suficient de important în Parlament pentru a se opune politicii guvernamentale. În ce priveşte bugetul rectificat, trebuie spus că este grav că deficitul sporeşte, pentru că nu sunt indicate resursele prin care el va fi acoperit. Nu avem nici o garanţie că vom putea acoperi din străinătate deficitul bugetar".

PETRE ROMAN (preşedintele PD): „Ne vom împotrivi acestui buget rectificat"

„Bugetul rectificativ îl considerăm foarte prost alcătuit. Reducerea anunţată la capitole cum ar fi sănătatea, apărarea naţională, ordinea publică şi toate celelalte va duce la consecinţe extrem de grave. Creşterea subvenţiilor din bugetul rectificativ ne arată că politica economică, a actualului guvern, este greşită. S-ar putea să aibă şi un aspect electoral, numai că, oricum, şi din acest punct de vedere socotelile guvernanţilor mi se par greşite, atâta vreme cât sănătatea ne priveşte pe toţi. PD înţelege să facă toate demersurile pentru ca întreaga populaţie să cunoască faptul că prin rectificarea bugetară actuală serviciile medicale vor fi lipsite de fonduri.

Noi ne vom împotrivi, în Parlament, acestui buget rectificativ şi mai ales acestei linii de politică economică şi financiară care ne conduce la situaţia prezentă în care resursele sunt tot mai mici".

MIRCEA BOULEANU (PD, membru al Comisiei parlamentare pentru buget şi finanţe): „Ne aflăm în faţa unui nonsens"

„Guvernul Văcăroiu spune că evoluţia pozitivă a indicatorilor macroeconomici a determinat influenţe asupra bugetului. Dar, dacă indicatorii macroeconimici au evoluat pozitiv, concluzia ar fi că veniturile trebuie să crească şi deficiturile să se reducă, ori situaţia bugetului rectificativ arată invers: scad veniturile bugetare cu 290 miliarde lei, iar deficitul este majorat cu 1001 miliarde lei. Ne aflăm în faţa unui nonsens".

ADRIAN PĂUNESCU (prim-vicepreşedinte PSM): „Suntem împotriva oricăror rectificări"

„Rectificarea bugetară este efectul unei politici, de fond, greşite. Pentru că ni se spune: nu mai avem bani! Este asta o problemă cu care să se vină la Parlament în septembrie 1995? De ce nu mai sunt bani? Pentru că nu se lucrează pentru identificarea resurselor. Pentru că nu s-au îndeplinit angajamentele luate. Deci suntem fireşte împotriva oricăror rectificări care să ducă la noi dezastre în cultură, ştiinţă etc. Şi nu vom fi de acord nici în Parlament cu asemenea rectificări. Suntem solidari cu minerii ameninţaţi de închiderea unor mine. Noi considerăm că în acest fel se lucrează împotriva economiei naţionale. Ne îndreptăm către distrugere şi aceasta nu poate fi politica PSM".

ILIE VERDEŢ (preşedintele PSM): „Veniturile nerealizate nu se rezolvă în Parlament"

„Ceea ce s-a propus spre corectare sunt deja fonduri angajate aproape total într-o cheltuială sau alta. Depăşirile de cheltuieli pentru agricultură sau subvenţionarea industriei extractive sau energetice sunt justificate, dar reprezintă o lipsă de prevedere de la început în bugetul pe '95. În ce priveşte celelalte lucruri unde nu se ajung cheltuielile este un fapt firesc, pentru că nu s-au realizat veniturile. Veniturile nerealizate nu se mai pot corecta în Parlament. Era bine să nu existe o rectificare a bugetului. Noi n-am fi creat un asemenea buget care să ducă la o asemenea rectificare".

NICOLAE ŢĂRAN (vicepreşedinte PAC): „Nu e o gafă, ci o tragedie"

Noi am fi făcut un buget pentru dezvoltare şi nu pentru redistribuirea banilor. Politica noastră ar fi fost de dezvoltare şi de relansare. Bugetul României putea fi făcut pentru retehnologizare cu condiţia ca Guvernul să fi avut în vedere patru variabile macroeconomice: consumul populaţiei, investiţiile firmelor, cheltuieli guvernamentale şi echilibrul balanţei de plăţi. Din păcate nu există nici o preocupare pentru investiţiile firmelor în retehnologizare şi schimbarea infrastructurilor. Datorită politicii fiscale impuse de Guvern, importul de tehnologie este mai scump decât importul de produse finite. Atâta vreme cât 400 de miliarde lei sunt luate de la sănătate, cultură, cercetare şi apărare şi sunt transferate în domeniul extractiv. sau energetic, nu putem vorbi de o gafă a Guvernului, ci de o tragedie, de un act iresponsabil, prin care toate resursele bugetare sunt risipite inutil într-o uriaşă „gaură neagră" a economiei româneşti. Politica economică a actualului guvern poate fi caracterizată prin două sintagme: 1. este lipsită de finalitate concretă (nici măcar electorală); 2. este arbitrară. Cred că nimeni de la Guvern nu ştie încotro trebuie să se orienteze politica economică".

PETRE LIŢIU (PL'93, membru în Comisia pentru apărare): „Va fi afectată capacitatea de apărare"

„Cele 141 de miliarde lei luate din bugetul armatei reprezintă o reducere cu 8%. Vor fi probleme cu hrana, cazarea, instruirea şi educarea militarilor. Reducerile la cheltuielile materiale în domeniul apărării vizează capacitatea de retehnologizare, de modernizare a tehnicii de luptă şi de achiziţionare a noi piese şi maşini de luptă, deci diminuarea bugetului forţelor armate va afecta negativ capacitatea de apărare a ţării".

ION SOLCANU (vicepreşedinte PDSR): „Tai de unde ai"

„PDSR a fost informat de către ministrul finanţelor, Florin Georgescu, în legătură cu cauza rectificărilor şi fireşte că atunci când trebuie să tai de undeva, de unde ai mai mult, şi să dai în altă parte, o faci, chiar dacă este dureroasă operaţia! Avem nevoie şi de producţie şi este şi o necesitate socială".

RĂZVAN BU

Horia Rusu (lider PL'93):

„Haosul actual e provocat în beneficiul oligarhiei financiare"

Horia Rusu s-a născut pe 17 septembrie 1952 în Timişoara, unde a urmat Liceul German şi Facultatea de Electrotehnică. A lucrat într-un institut de proiectare-cercetare, apoi în Centrala industrială de utilaj minier Timişoara. Urmând tradiţia familiei (un bunic primar liberal al oraşului şi tatăl membru al tineretului liberal) a intrat în PNL în ianuarie 1990. Deputat după alegerile din mai, membru al grupului de iniţiativă care a decis crearea PNL-AT, preşedinte executiv al acestuia şi din nou deputat din '92, şi-a păstrat funcţia de lider şi după transformarea partidului în PL'93. Foarte prudent în formulări, dl Rusu se gândeşte bine înainte de a răspunde şi majoritatea frazelor încep cu „Eu cred că..."

Liberalii nu se unesc, ei se asociază

- De ce viaţa liberalilor e atât de agitată?

- Majoritatea observatorilor consideră că e vorba de orgolii şi ambiţii personale, dar eu cred că aceste fricţiuni sunt cauzate de probleme doctrinare. Desprinderea PNL-AT a urmat propunerii de reorganizare după insuccesul electoral. Noi suntem adepţii liberalismului clasic, suntem un partid conservator, dacă vreţi. Liberalii au făcut revoluţia capitalistă din România şi cred că şi astăzi trebuie să se întâmple acelaşi lucru. Din păcate, nu ne putem raporta la Occidentul de astăzi, ci la cel de acum 150 de ani! Evident, drumul trebuie să-l parcurgem mult mai repede, de aceea militäm pentru o tranziţie rapidă. Tranziţia graduală a eşuat în tot Estul. Singurii care au făcut marele pas înainte sunt cehii, tocmai pentru că au adoptat „terapia de şoc".

- Frământările liberale nu sunt şi în legătură cu „durerile facerii" clasei de mijloc?

- Sigur, noi, ca partid liberal, dorim să reprezentăm clasa de mijloc, care e doar în formare şi care se confruntă cu enorme greutăţi datorate politicii guvernamentale. Rolul partidelor trebuia să fie nu numai de-a reprezenta anumite interese, ci şi de a forma opinii, de a contribui la educarea politică a cetăţenilor. Există şi alte partide liberale - diferenţele dintre noi nu sunt doar de nuanţă, ci mai profunde. În majoritatea ţărilor europene există un partid liberal conservator şi unul social-liberal.

- Deci nu mai e cazul să vorbim de unificarea liberală.

- Chiar şi acest termen de „unificare" nu cred că face parte din vocabularul liberal. Din filozofia individualistă reiese că liberalii nu se unesc, ei se asociază - dacă au interese comune. Liberalismul e o filozofie, nu o dogmă.

Trebuie să rupem cu trecutul

- Ne aflăm într-un an preelectoral şi poate că e cazul să tragem nişte concluzii: de ce a pierdut Opoziţia alegerile din '92?

- Pe scena politică românească există partide constituite din membri ai fostei birocraţii statale şi altele, ai căror membri provin din societatea civilă. Aceştia din urmă nu aveau, în 1990, experienţă politică, ceea ce a constituit un handicap evident. Un alt motiv ar fi lipsa unui sistem de informaţii suficient de dezvoltat. Partidele de opoziţie nu au avut capacitatea să ducă o muncă de misionariat, în special în zona rurală, deci n-au reuşit să-şi prezinte mesajele politice. Acestea - pe de altă parte - au fost prea generale, prea abstracte, nu s-au referit la problemele de zi cu zi. În fine, cred că societatea civilă românească s-a transformat, dar partidele n-au făcut faţă ritmului acestei schimbări, continuând să propună alianţe tip forum, care puteau fi bune în '90, dar nu şi astăzi. În societatea civilă au apărut grupuri de interese care nu sunt reprezentate la nivel politic.

- În ce măsură credeţi că aceste handicapuri vor fi recuperate până la alegerile din '96?

- Cred că am reuşit să câştigăm suficientă experienţă politică dar, evident, sunt necesare şi mijloace. Problema principală o reprezintă existenţa nostalgicilor: cei ai perioadei comuniste şi, din păcate, cei ai perioadei antebelice. Cred că trebuie să rupem cu trecutul, nu putem reînnoda firele rupte.

- Comparând politica electorală a PDSR-ului cu cea a opoziţiei, v-aş întreba: o anumită doză de populism nu e inevitabilă?

- Eu cred că politicienii cu mesaje populiste se gândesc doar la ziua de mâine, nu şi la cea de poimâine. Este adevărat, s-au câştigat alegerile prin demagogie, dar oamenii au început să deosebească minciuna de adevăr. Trebuie să fim consecvenţi, să nu cădem în capcana populismului, naţionalismului şi a demagogiei. Am impresia că există partide în opoziţie care au fost „ciupite" de acest microb...

Schimbarea va veni din mediul rural

- Ca lider al unui partid mereu critic la adresa Guvernului, consideraţi că greşelile acestuia sunt urmarea unui joc de interese sau a incompetenţei?

- Am asistat la un singur fenomen din '90 încoace: trecerea nomenclaturii de la comunism la capitalism. Prin puterea lor de influenţă, au reuşit să pună incompetenţi în posturile guvernamentale - fiindcă acest haos este provocat, şi de el profită oligarhia financiară, care creşte pe zi ce trece. Riscul e ca România să devină o „republică bananieră", cu majoritatea populaţiei la limita sărăciei. Deci e o combinaţie de voinţă politică şi incompetenţă.

- Discutăm în zilele „moţiunii grâului". Sistemul „nici o sesiune fără moţiune" nu riscă să discrediteze Opoziţia şi să întărească Guvernul?

- Vorbeam înainte despre educaţia politică. Din păcate, majoritatea oamenilor consideră că Parlamentul e o anexă a Guvernului. Rolul acestor moţiuni este ca oamenii să conştientizeze că, din contră, legislativul trebuie să ţină sub control permanent executivul. Orice exerciţu democratic e necesar, chiar dacă nu are finalitate imediată.

- Semnalele pe care le primiţi din teritoriu confirmă că acest lucru începe să fie înţeles?

- Da. Noi ne deplasăm foarte mult în teritoriu şi am constatat că electoratul se maturizează înaintea oamenilor politici, care într-un fel sunt rupţi de realitate. Dacă la prima moţiune ni se spunea „De ce nu lăsaţi Guvernul să lucreze?", cred că astăzi nimeni nu mai pune astfel problema. Schimbarea, în România, va veni în primul rând din mediul rural. Ţăranii şi-au redobândit cel puţin o parte din fostele proprietăţi, simţul proprietăţii le-a revenit extrem de rapid şi niciodată un proprietar nu va vota cu stânga.

- Având în vedere toate acestea, puteţi anticipa tendinţele care se vor manifesta prin votul din '96?

- Cred că dacă partidele din opoziţie înţeleg nevoia unei strategii comune - ceea ce nu înseamnă neapărat liste comune sau un singur candidat la preşedinţie - au mari şanse să câştige alegerile.

Rolul Opoziţiei nu e cel de a schimba o birocraţie cu alta

- În ce măsură este politica internă influenţată din exterior, prin Yalta, Malta etc.?

- Nu ştiu ce înţelegeri secrete există între marile puteri, dar nu sunt adeptul unor astfel de teorii. Ştiu însă precis că în momentul '90 şansa noastră ar fi fost o schimbare rapidă, democratizarea ca o premisă a prosperităţii. Elementul economic primează azi în relaţiile dintre ţări, şi dacă noi suntem pe ultimul loc, există riscul să devenim exclusiv o piaţă de desfacere şi un rezervor de forţe de muncă. Am pierdut un moment important din istoria noastră, dar cred că poate fi încă recuperat.

- În ce condiţii?

- În România e necesară o schimbare de sistem. Rolul Opoziţiei nu e acela de a înlocui o birocraţie cu alta. Sistemul e cel care creează birocraţia şi generează oameni de genul celor care ne conduc, cei care guvernează acum.

- Vorbind de sistem, nu cumva consacrarea sintagmei „economie de piaţă" evită deliberat termenul de capitalism, deci de capital?

- Aveţi dreptate, şi cred că suntem prima formaţiune politică din România care a vorbit de capital. Evident, capitalism trebuie să facem în România. E chiar ridicol că în Constituţie se precizează că avem o economie de piaţă - nu există nici o altă Constituţie în care să scrie aşa ceva. Nici nu trebuie să propunem modele de societate - şi fasciştii şi comuniştii au vorbit de modele ideale, şi s-a văzut ce metode au folosit - ci să asigurăm libertatea individului, în primul rând economic vorbind. Economia de piaţă nu se construieşte, ea creşte de la sine.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Actuala clasă politică e una de tradiţie

- Aţi regretat vreodată că aţi intrat în politică?

- Când m-am decis s-o fac, am avut naivitatea să cred că e datoria celor care n-au fost implicaţi politic înainte de '90 să participe la crearea unei noi clase politice. În scurt timp am descoperit că marea majoritate a „noilor" politicieni făcuseră politică şi înainte. Astăzi, cu atât mai mult, consider că trebuie să mă implic. Dacă totul e de tranziţie, în primul rând clasa politică e de tranziţie şi rolul nostru este să o pregătim pe cea de mâine, atrăgând cât mai mulţi tineri, căci o schimbare reală doar ei o pot aduce.

Bărbulești: un no man's

Satul Bărbulești se află la 60 de kilometri de București. El este vestit prin faptul că l-a dat pe cel mai mare lăutar actual, a produs generații întregi de hoți, potlogari și bătăuși de primă mână și pentru faptul că toate casele au o arhitectură ciudată, cu țuguie. Cu puțin timp în urmă, Bărbulețiul a intrat în atenția opiniei publice datorită conflictului violent dintre cele două mari clanuri de țigani din sat, Albuleț și Pătlăgeanu. Conflictul s-a iscat cu câteva săptămâni în urmă, se pare de la o înjurătură. Șeful clanului Pătlăgeanu, care se autointitulase bulibașă peste sat, a decretat că țiganul care îi înjurase pe membrii clanului său trebuie să dea două milioane de lei ca despăgubire. De aici a izbucnit o bătaie generalizată, părțile implicate și-au distrus casele și vreo șase inși au intrat în spital cu tăieturi grave. Satul a fost delimitat de combatanți, care au abordat ca semne distincte steaguri roșii și verzi. Cu toate că între timp conflictul s-a aplanat, am fost curioși să aflăm ce se întâmplă de fapt în vestitul sat Bărbulești.

Aproape toți sunt patroni

Din Urziceni am apucat-o pe șosea. Un polițist de circulație, văzându-ne cu tenul alb, s-a mirat când l-am întrebat cum se ajunge în Bărbulești. Ajunși acolo am avut senzația că ne aflăm în țara lui Oblio: țuguie peste țuguie pe fiecare casă. Am discutat cu câțiva localnici. Aceștia ne-au spus că în sat nu există nici un fel de reprezentant al autorității. Dacă vrem să vorbim cu primarul, cu șeful de post sau cu altcineva important, trebuie să mergem câțiva kilometri spre Ploiești, până în Armășești. Un adevărat no man's land cu țugui, ne spunem, pentru că, din documentarea făcută la București, știm că aici nu prea mai funcționează nici formele arhaice de organizare a țiganilor și nu există nici un bulibașă recunoscut. La Primăria din Armășești ne întâlnim chiar cu „dom' primar", un ins de douăzeci și ceva de ani, foarte jovial. Când aude că am venit să vedem ce e prin Bărbulești, zâmbește destins și începe să debiteze texte pe care le spune orice primar, apoi trece la subiect. Ne spune că în Bărbulești primii țigani au apărut pe la 1920 și din opt familii au ajuns acum la câteva mii de suflete, adică 55% din populația globală a comunei formate din patru sate. În Bărbulești, din cele 4.500 de suflete, 90% sunt țigani. Lui Vasile Cornel i-au dat o groază de bătăi de cap. Pe raza comunei s-au întâmplat în ultimii doi ani peste 400 de infracțiuni, majoritatea găinării și țepe în afaceri. Ultima găselniță a țiganilor este o escrocherie ceva mai rafinată. Țiganii au învățat să înregistreze societăți comerciale și să ia, cu cecuri fără acoperire, mărfuri de la societățile de stat. După un astfel de tun, patronii se dau la fund și nici poliția nu își prea caută de treabă prin Bărbulești. Bărbuleștiul a ajuns să aibă 140 de firme înregistrate, cam una de familie.

Puradel amărât și mașini de lux

Reintegrare socială: tânăra generație o șterge cu salamul primarului

Nici Primăria din Armășești, nici alte autorități publice nu se prea omoară, după un termen la modă, să-i reintegreze social pe țigani. Vasile Cornel își amintește că Asociația Noua Generație a Romilor și-a trimis un reprezentant să-i școlească - probabil într-un program pe banii UNESCO - pe cei din Bărbulești. Plin de mândrie, primarul ne zice că „au venit numai oameni deosebiți: dom' prefect, dom' senator, care mai înainte inauguraseră o troiță". Primarul, om prevăzător, știind că-i vine pe cap atâta lume bună, a cumpărat niște salam de protocol.

Școala noastră-i ca un grajd

Tânărul rom, de față cu oficialii, a adunat localnicii în jurul său, l-a luat pe dom'șef de post de-o mână și le-a spus în câteva fraze cum „Poliția e mama și tata țiganilor, de care ei trebuie să asculte". Grăbit probabil să mai țină și alte predici, tânărul integrator social a șters-o în trombă spre București și, cum nu se făcea să plece singur la drum lung, a luat și salamul de protocol. Toată lumea bună, rămasă fără salam, a spălat și ea putina repejor.

Țiganii nu au nici un consilier în primărie

Cu toate că în Armășești 55% din populație e formată din țigani, ei nu au nici un consilier în Primărie. Singurul consilier din satul Bărbulești este român. Nici un

Baie ca la

Reportaj ratat despre o poetă ratată

Florica Mitroi era un personaj cunoscut în mediile... să spunem ale presei bucureștene până acum doi ani. Și, mai înainte, în cele oarecum literare. Era poetă, sau cum spune ea azi, o poetă ratată. Era membră a Uniunii Scriitorilor și se vedea „curajoasă împotriva regimului". Întâmplarea a făcut s-o regăsesc de curând. Departe, la marginea țării, ea se află într-o luptă disperată și puțin ridicolă cu „mafia comunistă", cu memoria ei, cu trecutul și cu poliția.

În curte se află un tei, sub care aveam să aflu că a fost schingiuit bunicul său de către comuniști, se mai află un cal pe care ea tocmai se pregătește să-l vândă, o căruță, un câine blând, o bancă lungă din lemn. Așadar, aici a dezertat, a evadat „poeta ratată", aici a fugit din mijlocul Capitalei și-al Uniunii Scriitorilor, aici este pentru ea marginea lumii. Ea vorbește, vorbește amestecat, confuz, repede, mă duce în casă și-mi arată camerele goale și înalte, din care a vândut totul, am vândut chiar și hainele de piele ale fetiței mele, zice, ca să plătesc blestemații de avocați. Poeta se judecă cu statul, cu primăria, cu lumea întreagă, și ați ghicit desigur că bunicul său torturat sub teiul din curte și sub ochii familiei sale a fost unul dintre bogații lumii de la marginea lumii, că procesele nesfârșite ale personajului nostru au ca obiect moștenirea de la bunicul său. Morile. Sunt niște mori de măcinat grâu, și sunt în număr biblic de șapte. Ea vorbește, [illegible]ște, povestește dintr-o suflare și înțeleg că pentru ea războiul cu „comuniștii" din zonă se confundă cu războiul cu „marii comuniști" de la București, și ch[illegible]cu Stalin, cu Dej, cu comuniștii din Uniunea Scriitorilor pe care i-a cunoscut, se luptă cu nume ca Nina Cassian, ca Blandiana, care nu știu ce funcții a avut, cu Breban („vlăjganul ăla de Breban care a profitat cât a putut"), cu Dinescu cel care e handicapat mental, zice ea, războiul ei a cuprins întreaga lume.

Războiul poetului cu lumea

M-am dus la Goicea Mare mai mult pentru că eram curios să văd ce se întâmplă. Florica Mitroi mi-a spus la telefon o istorie halucinantă despre abuzuri ale poliției, ale primarului, ale prefectului, despre oameni bătuți, percheziții ilegale, furturi, deturnări. Mai era și cealaltă dimensiune a curiozității care se apleca asupra fostei poete. Mă rog, despre poezia ei nu știu mai nimic. Știu că ea are vreo 50 de ani și că unii spun că e cam nebună, iertat să-mi fie cuvântul. Oricum, o fostă poetă care acum se luptă cu autoritățile unui sat de la marginea lumii, care își scrie pe casă că Iliescu face parte din clica țiganilor ajunși la putere pe aripile comunismului, care-și vinde toate lucrurile din casă pentru a plăti un proces împotriva statului român, trebuie să recunosc că este un personaj pe care nu l-aș fi lăsat să-mi scape pentru nimic în lume.

Mai întâi să precizez că subiectul acestor rânduri nu este situația teribilă de la Goicea Mare, ci personajul Florica Mitroi. Dacă cineva se așteaptă la o anchetă despre corupție și abuzuri, atunci va fi dezamăgit. Istoria personajului este cu mult mai interesantă decât conjunctura nenorocită dintr-un sat oarecare.

Să mai spun aici că Goicea, aflat la 50 de km de Craiova și la 5 km de Dunăre, este un loc ciudat pentru că este un sat în care toate casele sunt conace (sau ceva asemănător), case solide de oraș, cu ziduri groase, cu coloane de piatră, și care par pustii. Mai adăugați în minte istoria haiducului Coroiu peste imaginea aceasta, apoi spuneți-vă că este zona în care Ceaușescu însuși a condus colectivizarea, și veți avea o imagine apropiată de adevăr. Pe-aici au fost oameni bogați. Țărani bogați, ajunși; și torturați de către comuniști la vremea potrivită.

Personajul nostru locuiește într-o casă tipică pentru locul acesta. Adică solidă ca o cetate, oblonită, cu gard din fier masiv. Casa, după cum am spus, este mâzgălită cu inscripții antiguvern, antipreședinte, antiputere, antipoliție, anticorupție. S.O.S. televiziunea, zice una dintre inscripții. Ciocăni și iese personajul, Florica Mitroi, cu ochelari, cu pulover, grăbită, sufocată de lucruri pe care vrea să le spună.

Percheziția

Am vrut să le arăt ce cred despre ei, despre scriitorii, despre... lași de la uniune, zice Florica așezată sub teiul torturii bunicului său, de-aia m-am dus la Vadim la revistă și... pentru că sunt chiar puțin naționalistă după istoria cu azilul politic... Ce azil? Păi... am cerut azil politic în mai multe [illegible]după '90, zice, însă nu l-am putut obține pentru că n-am fost gata să debitez porcării despre țară, așa cum au făcut ceilalți

s land cu ţuguie

reprezentant al vreuneia din cele câteva zeci de formaţiuni politice ale romilor nu a trecut prin [illegible]şti. Postul de Poliţie din Armăşeşti e format din patru oameni. Nici unul dintre ei nu are activitate permanentă în Bărbuleşti. Ţiganii din Bărbuleşti nu prea ştiu ce este legea, dar nici nu a încercat vreodată cineva să le explice. O parte dintre ei au învăţat Codul Penal prin puşcării, de unde au ieşit specialişti în tot felul de furtişaguri. Lipsa poliţiştilor s-a resimţit din plin în timpul războiului dintre cele două clanuri. Din această cauză, ţiganii au avut timp să-şi devasteze în linişte casele. Tot datorită conflictului, a ieşit la iveală şi actualul lider al Bărbuleştiului, un ţigan împăciuitor, zis Broscoiul, care a reuşit să calmeze spiritele. Lucru de mirare pentru Bărbuleşti, acolo mai există şi ceva oameni care îşi văd liniştiţi de treabă. Circa 200 de ţigani muncesc pe la fabricile din Urziceni şi alte câteva sute au devenit adepţi ai cultului penticostal şi nu mai beau, nu fumează şi au renunţat la potlogării. După spusele primarului, şi-au construit o biserică şi îi vezi tot timpul zâmbitori, cântând psalmi şi spunând rugăciuni.

Bărbuleşti

Acasă la nişte ţigani de treabă

La un moment dat, ieşim din Primărie şi vrem să o pornim spre Bărbuleşti. Ne ţine calea un român descheiat la şliţ şi cam pilit, care a auzit că suntem ziarişti şi vrea să-l dăm la televizor. Spune că e preşedinte de asociaţie agricolă, răcneşte ceva despre nişte consilieri care nu îşi fac treaba şi pleacă supărat când aude că nu suntem de la televiziune. De nu se ştie unde, apare şi un consilier local care ne sare în ajutor. Atât el, cât şi primarul ne spun despre existenţa unui lăutar vestit, Merişor, nimeni altul decât finul gigantului Ştefan de la Bărbuleşti, care, ca orice boier, s-a mutat la oraş, în Ploieşti.

Vasile Cornel, primarul comunei Armăşeşti

Ajunşi în Bărbuleşti, suntem îndrumaţi de o femeie cu fuste crete spre casa lui Merişor. Aici suntem primiţi de nevasta lui Merişor, care se bucură că au venit ziarişti şi nu ştie ce să mai pună pe masă. Casa lui Merişor e curată ca-n palmă şi interiorul nu e foarte ţipător. Suntem aşezaţi la o masă din sticlă, pe care e adus un clondir imens cu cinci litri de coniac Napoleon. Doamna Merişor face nişte cafele excelente. O dată cu alte sticle, apar şi câteva personaje interesante: Merişor, Ion Călinescu, zis Britel, Liţă şi Baicu Petre, fratele lui Ştefan de la Bărbuleşti. Ceva mai târziu vine şi Broscoiul, ţiganul împăciuitor. Acesta ne spune că a reuşit să aplaneze conflictul, punându-i pe învingători, cei care au distrus mai mult, să plătească 55 de milioane de lei daune. Lăutarii ne spun pe la ce nunţi au cântat, iar Merişor e foarte mândru că la nunta lui, cea mai frumoasă din Bărbuleşti, au venit să cânte toţi băieţii de Bucureşti, de la Dan Armeanca, până la Neluţă Neagu şi Ionică Minune. Aflăm că damigeana de Napoleon era pregătită tot pentru o nuntă, dar în timpul războiului casa socrului mic a fost întoarsă pe dos, iar nunta s-a amânat.

Britel se plânge, pe bună dreptate, că nu au post de poliţie în sat. De asemenea, acolo nu prea ajung medicamente, iar şcoala n-a mai fost reparată de 50 de ani. Acum e fără geamuri şi cu ziduri crăpate. Totuşi, de când se dă alocaţia prin şcoală, ţiganii îşi trimit copiii la studii în deal. Lăutarii zic că primarul trece rar prin sat, doar în vizită pe la nişte prieteni români.

Ajungem împreună la concluzia că la Bărbuleşti, unde nimeni nu-şi bate capul să pună în aplicare legile statului, cel mai tare e clanul cu cei mai mulţi membri şi care învârte afaceri mai mari. Britel recunoaşte că ţiganii se ţin de tot felul de potlogării, „da' nu oamenii serioşi, cu familie, ci tineretul ăsta, că tot ei s-a bătut şi cu războiul civil". Merişor e mândru că în familia lui e singurul student din istoria Bărbuleştiului şi ne mai spune că a avut şi un văr care a fost ucis la un joc de barbut. Aflăm şi de ce sunt casele cu ţuguie: pe vremea lui Ceauşescu nu se puteau construi case, decât dacă aveau cel puţin două niveluri. Ţiganii, inventivi, ziceau că ţuguiul este cel de-al doilea nivel, şi luau astfel aprobarea. Ţuguiul a devenit între timp un fel de simbol al rangului social. Cei cu ţuguie mai multe şi placate cu tablă zincată sunt mai bogaţi şi au neamul mai mare. După dialect, în Bărbuleşti locuiesc ţigani ursari. Venind de relativ puţină vreme în Bărbuleşti, ţiganii nu şi-au mai păstrat prea multe tradiţii. Din când în când, merg la biserică „să se jure pe limbă de clopot" sau aduc un preot în curte „să le dea dezlegarea pe fund de găleată". Ni se mai spune că e ca la români, „unii e foarte bogaţi şi unii e foarte săraci. Ăi foarte bogaţi fură să se îmbogăţească, ăi săraci ca să mănânce".

Fotografii de ELENA GHERA ■

Interlocutorii noştri ţigani

Fiindcă depindem de maşină, trebuie să plecăm până la căderea serii. Ieşim în curte, lăutarii ne roagă să vorbim cu mai marii romilor din Bucureşti, să-şi aducă aminte şi de ei. La plecare, Merişor insistă să luăm o sticlă cu lichior roz, să avem ce bea pe drum. Cum nu prea avem de ales, luăm sticla şi plecăm.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ŞTEFANOVICI ■

Singura moară pe care fosta poetă a câştigat-o, pe zidurile căreia scrie „Walter Roman, blestemat să-i fie mormântul"

care l-au obţinut. Ei voiau să zic că... Mă rog, n-am putut, m-am întors şi am publicat... accidental la România Mare şi Vadim nu mă suporta pentru că ştia că am talent, nu ca el - el ca poet e un rahat, un... - eu scriam bine, oricum, în cele din urmă i-am spus ce cred despre el. Şi cum e cu morile, zic. Ea [illegible] că una a luat-o, câştigat-o prin sp[illegible], o s-o vedem, o s-o vezi, alta e pr[illegible]igiu cu... De la asta a pornit tragedia, zice, de la mori, pentru că cei care co[illegible]duc astăzi, de fapt primarul de azi, p[illegible]eseristul, este fiul sau nepotul celui care l-a torturat pe bunicul ei, primarul Pomană, aşa îl cheamă, iar ura dintre ei este cumva ancestrală, atavică, explică ea, ei aparţin unor clase diferite, antagonice, opuse şi... El de fapt conduce campania împotriva ei, el este pe mână cu poliţia şi el a aranjat sabotajul morii sale, el a adus-o în sapă de lemn, din cauza lui a fost nevoită să vândă chiar şi hainele copiilor săi, din cauza lui şi-a scris pe casă şi pe zidurile morii sale că Walter Roman este un criminal iudeo-comunist şi şi-a atârnat steagul negru la colţul morii, el a organizat percheziţia şi a ameninţat că-i violează fetiţa... are o fetiţă de 17 ani care nu are curajul să iasă din casă decât cu ea, cu Florica, cu trăsura... Dar n-o să mai iasă pentru că va vinde calul şi... Personajul nostru vorbeşte ca în transă şi eu încerc să mi-o imaginez pe culoarul de la cârciuma scriitorilor din Calea Victoriei, cum era acum doi-trei ani, sau pe terasă, sau... Ce percheziţie, mă aud întrebând, şi ea trece uşor la momentul în care nouă inşi, dintre care trei în uniforme, au intrat la ea în curte şi cum ea l-a recunos[illegible]e pe unul dintre cei care filmau cu o cameră video pe un ţigan din satul vecin care nici vorbă să fie poliţist, şi cum ea şi cu sora ei şi cu fetiţa ei s-au închis repede în casă de frica lor, cum ei ameninţau că o vor băga la Poiana, la nebuni, şi ea, ea nu voia să deschidă uşa la casă, are o casă ca o cetate, ei îi dădeau un mandat de percheziţie printre gratiile de la uşă, doamne, ea l-a rupt şi le-a spus: acum nu mai aveţi mandat, căraţi-vă dracului de-aici... Ei filmau printre gratii şi fetiţa ei era în siguranţă în timp ce ei căutau ceva prin curte şi au găsit toporişca şi au luat-o ca să aibă vreo dovadă că e nebună, o să te radem în cap, i-a zis poliţistul şef, ăsta era din Segarcea, de la poliţia din Segarcea, o să te radem în cap şi n-o să mai ieşi niciodată de la balamuc, hă, vrei morile înapoi, nu? face Florica Mitroi imitându-l pe poliţistul cu pricina. Ea le zicea porcilor, ieşiţi din curtea mea, ameninţându-i şi probabil promiţând sieşi că va scrie o nouă insultă pe peretele morii sale, a bunicului său torturat sub teiul din curte, bunicul său pe care bunica l-a hrănit apoi cu pipeta după ce a făcut o găurică în rana din dreptul gurii, fiindcă toată faţa lui era o rană vie, l-au bătut cu picioarele în gură, chiar sub teiul ăsta, aici, până nu s-a mai sculat şi... Acestor bestii să le lase ea morile victimei, urmaşilor călăilor proprietarului de drept să le lase ea... niciodată, niciodată, e o chestiune de morală în cele din urmă să nu cedeze, e un război până la moarte, până la... fiul ei care e în Italia o să-i mai trimită nişte bani şi o să continue, o să se bată până la capăt, o să aibă curaj cum a avut şi pe timpul când era membră a uniunii, când ceilalţi nu suflau ea era un... bufon, e drept un bufon cu un oarecare simţ al umorului şi cu un oarecare curaj, pe vremea când Paler stătea în poziţie de drepţi şi când...

Moara

Florica, să-i spunem aşa personajului în cele ce urmează, m-a condus apoi, vorbind mereu, să văd una dintre clădirile morilor bunicului, şi am văzut zidurile de un metru, etajele, locurile unde au fost motoarele, eu îmi spuneam că bunicul a fost un tip într-adevăr bogat dacă a reuşit să construiască asemenea clădiri cât un vapor. Ea a mers la galop cu calul pe care urma să-l vândă în curând şi am ajuns destul de aproape ca să vedem Dunărea şi locurile pe unde bântuia fantoma haiducului Coroiu, apoi am ajuns la singura moară pe care a câştigat-o prin proces, ferecată cu lacăt mare, inscripţionată cu „blestemat fie mormântul celor care ne-au adus comunismul", cu un steag de cârpă neagră la unul dintre colţurile clădirii. A deschis marele lacăt vorbind despre sabotajul motorului morii şi am intrat în mijlocul maşinăriilor care macină grâul, în mijlocul unor dispozitive de la începutul secolului, care erau încă în stare de funcţionare, am văzut o fotografie a bunicului legendar pusă pe un perete. Florica a şters cu dosul palmei făina aşezată pe sticla de deasupra fotografiei, bunicul avea o figură cu un zâmbet aspru, cumva militar, bunica părea supusă şi hainele lor erau acelea ale anilor 1930. În spatele fotografiei era un articol în limba franceză publicat de Florica într-un ziar elveţian şi portretul ei cu 20 de ani mai tânără, fără ochelari. Ea mi-a explicat mereu cum e treaba cu grâul, şi cum într-o bună zi Dumnezeu va aduce o lumină de justiţie, o geană de justiţie, zicea ea. Afară era soare şi înăuntru era răcoare, scârţâia un geam şi personajul Florica Mitroi vorbea, vorbea.

Florica Mitroi şi familia sa. Calul urmează să fie vândut.

În Bucureşti există oameni care îşi amintesc de ea, care o cunosc. Plecând, mi-am spus că, în ciuda subiectului generos, acesta va fi numărat printre reportajele mele ratate.

HORIA ŢURCANU ■

În urma raidurilor NATO

Se desenează harta separatismului în Bosnia

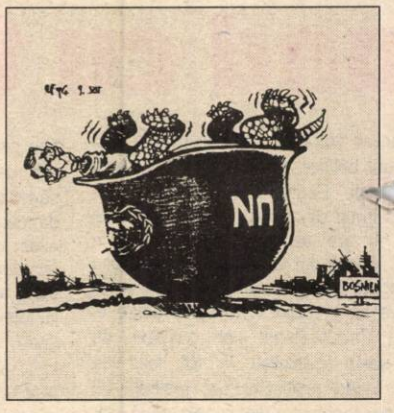

Evoluțiile conflictului din Bosnia-Herțegovina au luat o întorsătură neașteptată după raidurile NATO care au așezat într-o nouă configurație piesele de pe teatrul de război, dar care deschid șansele unei păci reale, chiar dacă fragile. Mutarea cea mai spectaculoasă a fost aceea că sârbii, care de la începutul conflictului, cu rare și nesemnificative excepții, au fost mereu în ofensivă, sunt acum nevoiți să se retragă. Experți militari au declarat chiar că înaintarea armatei bosniace a fost uluitor de rapidă, semn că sârbii bosniaci nu au mai vrut practic să lupte. Această retragere a provocat și un nou val uriaș de refugiați, de astă dată sârbi, care se îndreaptă spre zone controlate încă de forțele lui **Radovan Karadjici**, dar în absența lui **Radko Mladici**. Generalul Mladici s-a spitalizat, în mod diplomatic, pentru a nu lua asupra sa povara acestei rușinoase înfrângeri.

Pe de altă parte, NATO, care a efectuat aproape 4000 de raiduri asupra unor puncte militare ale sârbilor, consideră că, în pofida acestor atacuri, nu a destrămat rețeaua de rezistență a sârbilor bosniaci. Este adevărat că au fost bombardate depozite cu muniții și zone întărite, dar sârbii și-au plasat în mod deliberat o parte din punctele lor militare în mijlocul unor regiuni populate pentru a-și asigura în felul acesta o protecție umană împotriva forțelor NATO.

Toate aceste modificări pe teren se produc însă, într-un mod aparent curios, în limitele acordului de pace de la Geneva, acceptat de președintele Serbiei, **Slobodan Miloșevici,** și Croației, **Franjo Tudjman**. Liderii musulmani au fost avertizați de trimișii speciali la fața locului ai ONU să nu încerce să profite de bombardamentele NATO. Dar temerea, atât a conducătorilor militari ai NATO cât și ai SUA, este ca nu cumva, sub euforia acestor succese militare, bosniacii să continue ofensiva dincolo de aceste limite, care par dinainte fixate. Pe de altă parte, occidentalii nu pot să împiedice purificarea etnică operată deja în pofida unor reglementări internaționale și a drepturilor omului. Dar mișcările militare din teren consacră atât prevederile acordului de la Geneva, cât și eforturile americane depuse cu o intensitate sporită în ultima vreme. Având în vedere disputa dintre Congresul american și președinte privind soluțiile de pace din Bosnia și gradul de angajare al SUA, realizarea unei păci în baza acordului amintit ar constitui un punct extrem de important pentru președintele Clinton în perspectiva viitoarelor alegeri prezidențiale. Iată de ce subsecretarul de stat **Richard Holbrooke** se află într-o navetă permanentă în zona de conflict și în capitalele statelor europene, și tot din aceeași perspectivă trebuie judecată și reacția fermă, dar lipsită de excese, a Washingtonului la semnele de iritare tot mai evidentă din partea Moscovei, care se vede înlăturată de la perfectarea acestei păci.

În consecință, se poate spune că, deși conflictul bosniac nu și-a epuizat resursele distructive, pacea pare mai apropiată ca oricând. Acordul de pace va consacra, într-un fel, din punct de vedere juridic, efectele războiului. Dar victoria Bosniei va fi una reală? Prin prevederile acordului este posibil ca Bosnia să fie înghițită practic de Croația, iar Serbia își va adjudeca procentul de 49 la sută din teritoriul fostei republici iugoslave. Se va vedea, până la urmă, că gândul făuririi unei Serbii Mari – care se pare că a fost principala cauză a acestui război - a fost împlinit, dar într-o formă ajustată. Culoarul spre Krajna a fost desființat, iar ruptura dintre Belgrad și Pale se va dovedi a fi fost doar conjuncturală. Împărțirea Bosniei s-ar putea însă să creeze precedente periculoase pentru Europa. În Kosovo, în Slavonia Orientală, în Vojvodina, unde tensiunile interetnice mocnesc, soluția bosniacă ar putea să dea idei naționaliștilor. Dar și Macedonia este un pericol potențial și poate că tocmai de aceea SUA a reușit să „smulgă" un acord între Skopje și Atena chiar la începutul acestei luni. Deși acordul de la Geneva ar trebui să-i mulțumească, bosniacii nu vor bea din cupa victoriei pentru că probabil nu vor reuși să realizeze o entitate statală islamică la porțile Europei, așa cum se zice că ar fi urmărit musulmanii de prin alte părți. Așadar, în pofida unor pericole latente, șansele păcii nu vor fi de această dată irosite, dar riscurile secesioniste nu vor fi complet înlăturate.

Președintele Iliescu va păși în Casa Albă

Apropiata vizită a președintelui Ion Iliescu în SUA a fost oficial prezentată ca o încununare a unor succese diplomatice ale Bucureștiului. Trebuie spus însă că nici de astă dată vizita nu va fi oficială, deși de ambele părți s-a căutat să se demonstreze, cu tact, că acest lucru nu ar avea vreo importanță. Dincolo de clarificarea acestei nuanțe, de ce este așa de importantă această vizită pentru Cotroceni? În primul rând că se va bifa o întâlnire care deși nu va avea loc în cadrul cel mai râvnit va oferi totuși posibilitatea unei întâlniri cu conducătorul celei mai puternice și mai dezvoltate țări din lume. În al doilea rând, pentru președintele Iliescu va fi un succes și în perspectiva viitoarelor alegeri. Dacă integrarea în UE și în Consiliul Europei și-a urmat cursul, chiar dacă mai anevoios, dialogul cu Washingtonul se menținea în limitele rezervei pe care se pare că SUA au impus-o față de București din mai multe rațiuni.

Prentru ca vizita să nu întâmpine obstacole supărătoare, la București s-au făcut pregătiri intense. S-a lansat apelul către o reconciliere istorică dintre România și Ungaria, astfel încât mingea a fost aruncată la Budapesta, iar eventualele repoșuri referitoare la întârzierea încheirii unui tratat de bază bilateral pot fi respinse. Chiar și reproșurile UDMR cu privire la Legea învățământului își pierd din incisivitate. O altă mutare a fost răspunsul șefului statului la scrisoarea celor doi senatori americani cu privire la mareșalul Antonescu. Explicația dată este că Antonescu este revendicat de foști camarazi de arme, care nu uită anumite calități ale lui ca militar, dar președinția se distanțează de gesturile de reînviere a figurii acestuia. Și în privința proprietăților evreiești – un alt punct delicat care s-ar fi putut ivi pe traseul vizitei în SUA – s-a ajuns la o soluție liniștitoare pentru Cotroceni.

Mai rămâne, greu de contracarat, realitatea faptului că guvernul de la București este alcătuit cu ajutorul unor partide naționaliste, extremiste, conduse de lideri cu vederi antisemite. Există părerea printre comentatori că ultimul atac al lui CV Tudor, l-ar avantaja pe președinte, în sensul că-l va situa într-o postură mai rezonabilă față de anumite alemente extremiste. Rămân, desigur, greu de explicat americanilor – care își vor justifica astfel prudența lor în afaceri cu România – de ce s-au împotmolit reforma și privatizarea, sau de ce anumite legi păstrează încă „parfumul" de odinioară. Dar dincolo de toate acestea, Bucureștiul mizează pe un sprijin puternic din partea SUA în integrarea sa în structurile NATO (în pofida strâmbăturilor din nas ale lui Elțân), pe o dinamizare a cooperării, care ar fi un semnal bun și pentru alte țări occidentale. Rămâne de văzut câte din aceste intenții se vor materializa, întrucât Washingtonul privește cu neîncredere evoluțiile din România, mai cu seamă pe planul descentralizării economice și al înaintării pe calea democrației. Iar pentru schimbarea acestei imagini nu sunt suficiente doar declarațiile de intenție.

Pagină realizată de
ȘTEFAN NICOLAE ■

Parada dirijorilor celebri

❑ A doua săptămână din Festivalul Internaţional „George Enescu"

Cea de-a doua săptămână a Festivalului „George Enescu" a debutat cu concertul dirijat de celebrul Ghenadi Rojdestvenski, propunând lucrări româneşti şi ruse, punctul cu adevărat spectaculos fiind reprezentat de Suita „Suflete moarte" de Schnitke, în care dirijorul a demonstrat că este şi un actor cu o vervă cuceritoare. A fost singurul dirijor din festival care a dorit, în mod expres, să programeze opusuri româneşti contemporane, luând legătura direct, în acest sens, cu Anatol Vieru (fostul său coleg de Conservator) şi Tiberiu Olah.

Din nou, Sala Parlamentului a devenit neîncăpătoare, la concertul susţinut de Orchestra Simfonică a Filarmonicii din Sankt-Petersburg care, dirijată de Iuri Temirkanov, ne-a fascinat prin perfecţiunea, expresivitatea, plasticitatea şi imagistica interpretării, în două pagini de mare muzică rusă - „Petruşka" de Stravinski şi Simfonia a II-a de Ceaikovski. Ascultându-i cântând cu dăruire pe minunatele lor instrumente, am înţeles, încă o dată, că sunt adevăraţi artişti, indiferent dacă salariul lor este de 10-12 ruble - câtă diferenţă faţă de „meseriaşii" care se uită întâi pe statul de plată şi apoi cântă... în funcţie de acesta!

Violonista Silvia Marcovici, acompaniată la pian de J. Pludermacher (care l-a înlocuit pe Bruno Rigutto, care - se auzise - urma să fie înlocuit de Viorica Rădoi...) a fost aplaudată chiar şi de Zubin Mehta, dar ne-a făcut o surpriză extrem de neplăcută anunţând, în ultimul moment, că nu acceptă înregistrarea Radio sau TV pentru că, renunţând la onorariu (presarul i-ar fi cerut cote suplimentare. Aparatura, operatorii şi redactorii au rămas, deci, doar ca decor...

Archaeus scos din Festival din cauza tobelor

Sâmbătă dimineaţa, lumea s-a dus la concertul formaţiei Archaeus dar, la intrare în Sala Mică a Palatului, cineva (zice-se de la ARTEXIM) îi invita pe spectatori să plece acasă pentru că formaţia nu avea instrumentele necesare. De fapt, interpreţii aveau totul pregătit pe scenă încă de la ora 8 dimineaţa, dar toba mare, timpanele şi marimba trebuiau aduse de la Filarmonica „de peste drum"; la apelurile disperate li s-a răspuns, însă, că orchestra are repetiţie şi instrumentele nu pot fi deplasate, aşa că prin bunăvoinţa celor de la intrare, nu au putut prezenta nici măcar o piesă pentru flaut solo... Seara, concertul Filarmonicii din Israel a început la ora 21. Repetiţia premergătoare nu a avut loc pentru că era Sabat. De ce oare organizatorii nu au programat concertul în altă zi din săptămână?

Orchestra de coarde a Festivalului din Lucerna a prezentat duminică un atractiv program preclasic şi românesc, într-o interpretare de excepţie. Deşi gestica celebrului Rudolf Baumgarthner pare a unui dirijor de cor, deşi în Concertul pentru două piane, soliştii de origine română Lorry Walfish şi Julien Musafia nu au reuşit să colaboreze la cota aşteptărilor noastre, cu Simfonia concertantă pentru două piane de Lipatti au stârnit un adevărat entuziasm, bisând ultima parte. După amiază am refăcut „excursia" până la Casa Poporului pentru a asculta, la Sala Mică, un concert cameral susţinut de Bianca şi Remus Manoleanu (20 lieduri sub genericul „Enescu şi generaţia sa", idee interesantă, dar nu grozav concretizată) şi de Studioul de muzică veche (Georgeta Stoleriu, Anca Iarosevici, Verona Maier, Robert Dumitrescu), într-un încântător program cu muzică medievală sau elisabethană. Din păcate, prelungirea excesivă a primei părţi a determinat pe mulţi spectatori să renunţe la ultimele secvenţe din muzica secolului XVI, pentru a ajunge la timp în Sala „A.I. Cuza", unde începea opera în concert, „Pelleas şi Melisande" de Debussy. Sub bagheta dirijorului Frederic Chaslin o echipă de solişti francezi a prezentat o operă prea puţin cunoscută la noi, cântată, cu trei decenii în urmă, la Opera Română. Faptul că muzica impresionistă, cu o ţesătură pe suprafeţe mari, fără contraste şi momente dramatice marcante, a durat aproape trei ore (într-o interpretare corectă, fără a fi deosebită) şi necunoaşterea subiectului operei de către majoritatea spectatorilor, a determinat, la pauză, „exodul" publicului către casă. Au plecat nu doar snobii, ci şi muzicienii.

Ultima săptămână a început cu concertul Orchestrei Naţionale Radio dirijată de (fostul copil-minune) Roberto Benzi, devenit, acum, un personaj anost cu o gestică incertă şi realizări pe măsură. Ne-a consolat însă interpretarea excelentă a pianistului Jean-Philippe Colard, şi finalul Simfoniei Fantastice de Berlioz, în care „marşul spre supliciu" ne-a purtat, triumfal, spre „Noaptea de Sabat", în sunet de alămuri neaşteptat de bine „stăpânite".

Negri şi Gershwin

De luni am început, din nou, să urcăm dealul Parlamentului, pentru că nu puteam rata concertul în care New York Harlem Productions prezenta opera „Porgy and Bess" de Gershwin. Soliştii americani - excelenţi, de altfel - au evoluat în compania Orchestrei Teatrului de Operetă şi a Corului Radiodifuziunii şi, deşi nici ansamblurile respective şi, bineînţeles, nici soliştii, nu cântaseră, anterior, împreună, dirijorul William Barkhymer a reuşit o coordonare fără cusur. Interpreţii au cântat şi au jucat - chiar şi pe podiumul de concert - cu o plăcere şi o trăire specifice doar negrilor care, atunci când cântă, oficiază, parcă, un ritual. De această dată, au existat şi programe în care era prezentat subiectul, dar locurile din sală rămase libere ne fac să credem că spectatorii neavizaţi s-au temut de o experienţă riscantă - păcat, pentru că a fost o seară excelentă.

Îi anunţăm pe cei care au auzit zvonuri că „Oedipe" nu se va mai programa la Opera Naţională, că, după spectacolul din 13 septembrie (care s-a bucurat de un succes constant), ansamblul teatrului a intrat într-un binemeritat concediu, urmând ca, în 4 noiembrie, să deschidă noua stagiune cu... „Oedipe".

ANCA FLOREA ■

Fotografie de ROMULUS ZAMFIR

Regizorul Alexandru Tocilescu despre „Oedipe"

„Câştigătoarea Campionatului Mondial de Kitsch Profesionist, reprezentaţia lui Andrei Şerban, comportă un defect fundamental: transformă muzica lui Enescu în ilustraţia muzicală a reportajelor de televiziune prost realizate pe care ni le propune drept spectacol. Excepţionale orchestra şi corul sub conducerea maeştrilor Trăilescu şi Olaru" (Info Festival, nr. 5/ 10 septembrie). În numărul următor vom reveni cu noi amănunte despre „Oedipe". Amintim doar că până acum nu a apărut nici o analiză a spectacolului.

Toate artele

Viaţa în lexicon

„Jurnalul" lui Petru Comarnescu îmi procură o lectură de excepţional interes. Deşi întâiul volum apărut acoperă doar perioada 1931-1937, apar în „scenă", într-o carte foşnind de nume (truism acceptat) multe, extrem de multe personalităţi de prim rang ale culturii româneşti („splendida generaţie", dar nu doar ea) şi mă întreb ce mirabilă conjunctură (astrală?) a dus la o neînchipuită aglomerare de valori într-un spaţiu de timp atât de îngust.

Comarnescu îşi povesteşte întâmplările diurne şi întâlnirile cu prieteni sau inamici şi ai impresia că el a vieţuit nu în vremurile „normale" ale Bucureştilor, ci de-a dreptul în... Istoria literaturii române.

La 30 octombrie 1993 participă la o agapă prilejuită de plecarea în străinătate (misie culturală) a lui A. Golopenţia şi, la studii, a lui Emil Cioran. Participă M. Vulcănescu, Dinu Noica şi alţii. Ajunşi la gară, junii se întâlnesc aşa, din întâmplare cu Lucian Blaga şi Arşavir Acterian!

La 16 ianuar 1932 notează, agasat de vizitele unui „oarecare" Ionescu: „Eugen Ionescu la mine. L-am mustrat pentru articolul despre Arghezi, plin de ţigănisme româneşti. Omul acesta vine des la mine. De ce oare? Are nevoie de înţelegere, de prietenie, de comunicare".

Alţi vizitatori, mai mult sau mai puţin agreaţi: B. Brezianu, I. Jianu, M. Polihroniade şi Mircea Eliade, întâlnit şi pe teren neutru („Vizite la Ion Jalea - băut cam mult - la Jianu, la Nelly, lume multă. Beat, rechinul, Eliade flirt, ameţit, bum-bum, la 3 acasă".

Şi unde te refaci mai bine după bum-bum decât la Lido sau la ştrandul Kiseleff? Dar nu singur, ci în graţioasa companie a Marioarei Voiculescu, a Marietei Rareş şi a Floriei Capsali.

Alte „petreceri"? La simpozionul prezidat de Motru, având ca subiect figura lui... Lenin (în 1932)!

Când nu joacă împotriva lui Barbu Catargi... ping-pong, când nu îl provoacă pe Z. Stancu la duel, Comarnescu e călător (în tren dă de O. Goga şi I. Micescu) ori invitat la o seară de Crăciun alături de I. Minulescu, Dan Botta, Păstorel, Al. Rally şi încă alţii...

Prieten era cu M. Sebastian, Emil Botta, Al. Sahia, Margareta Sterian, Herseni, Pandrea, Mircea Grigorescu, H. Brauner, Vl. Streinu, H. Stamatu, H.H. Stahl, I.M. Sadoveanu, Camil Petrescu, S. Cioculescu, dar Doamne! tot atunci trăiau, se exprimau şi puteau fi văzuţi şi auziţi Lovinescu, Călinescu, Pillat, Arghezi, Barbu, Gusti, Brucăr, Cocea, Galaction, Aderca, M. Sadoveanu, Al. Rosetti, I. Teodoreanu, Ibrăileanu, Giurescu, Rebreanu, Bengeasca, surorile Delavrancea, prinţesa Bibescu, I. Petrovici, Elena Văcărescu, A. Maniu şi... să mă opresc. E vorba de un lexicon. Cu numele uitate s-ar mai putea alcătui unul.

Acum, în 1995 îmi zic şi eu ca omul prost că, între altele, ducem lipsă de oameni mari.

Cu cine se întâlneşte Mircea Cărtărescu „flanând" printre ororile Oborului, ori înotând la Lido, ori pregătind dueluri?

Tot cu un lexicon?

Vom afla după 50 de ani...

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAȘINA DE SCRIS

Răspunsuri la o provocare

La 30 august a.c. am reprodus în spațiul „Mașinii de scris" o scrisoare incendiară trimisă de Remus Valeriu Giorgioni, poet, prozator și eseist din Lugoj, referitoare la ... agonia artei. Am promis atunci că voi publica, în ordinea sosirii lor, toate răspunsurile la această provocare.

Primele răspunsuri sunt semnate de doi scriitori de valoare, profesioniști (ceea ce dovedește încă o dată că rubrica **Mașina de scris** nu se adresează doar începătorilor, ci reprezintă un fel de club literar cu accesul liber): **Tudor Călin Zarojanu**, prozator și publicist din București, autor printre altele al volumului **Viața ca un troleibuz**, și **Alexandru Sfârlea**, poet și eseist din Oradea, care a publicat anul trecut, sub formă de carte, amplul poem **Către Sing**.

Aștept și alte replici (inclusiv replici la replici).

Pesimism exagerat

Scrisoarea-articol a dlui **Remus Valeriu Giorgioni**, plină de un sarcasm virulent - în cea mai mare parte justificat - la adresa prozei contemporane, este totuși de un pesimism exagerat: **„La acest sfârșit de veac și mileniu** (...) **arta pendulează frenetic** (...) **între drog și balsam. Agonizează..."** Această concluzie dramatică se bazează pe câteva imperfecțiuni ale analizei respective, pe care îmi permit să le enumăr:

1. Toată satira dlui Giorgioni se referă, din fericire, nu la ceea ce se scrie, ci la **ceea ce se publică**. Cu riscul de a mă suspecta de fixism, am să subliniez încă o dată că, slavă Domnului, în România (probabil și în restul lumii) se scriu, azi ca și ieri, opere literare care acoperă nu numai majoritatea scării valorilor dar și toate stilurile, fie ele desuete, clasice, moderne sau „postmoderniste" (un termen care conține, cred, o contradicție în termeni). Ce și de ce se publică - asta e cu totul altă poveste. Dar literatura, arta în general, nu agonizează.

2. Pe mine, unul, mă sperie formulările care încep cu „Arta trebuie să..." **Arta nu trebuie să nimic**. Paul Valéry spunea, concis și emoționant: **„Poezia e o interjecție dezvoltată"**. Sigur că și pe mine mă contrariază sau chiar mă dezgustă tendințele de ancorare a literaturii în zonele frivole, macabre, scârboase sau întristător de banale (deși există și un farmec al banalului, dacă nu e supralicitat). Dar de aici și până la a impune reguli, ierarhii de teme și standarde de stiluri - e o cale lungă, pe care nu m-aș aventura.

3. Oricare ar fi tendințele unui moment, **selecția valorilor și regăsirea echilibrului se produc în timp**. Putem face o comparație semnificativă cu moda vestimentară. Ultimele decenii au cunoscut - ca să mă refer la un singur aspect - mai multe valuri de (re)afirmare când a modei mini - când a celei maxi. Cu toate acestea, în majoritatea timpului, majoritatea femeilor au purtat și poartă fuste și rochii de lungime medie. Excesele sunt nu numai inevitabile și neîngrijorătoare (inclusiv cerceii și basmalele purtate azi de băieți) dar și benefice, pentru că - prin comparație - nu fac decât să consolideze poziția gusturilor și stilurilor echilibrate, ne-teribiliste. În fine, tot ceea ce e excesiv e trecător.

4. Pe de altă parte, **imaginea culturală a unei epoci nu e dată de medie, nici de subproducții** (indiferent de aportul cantitativ al acestora), **ci de vârfuri**. Peste zece ani habar n-o să avem cine naiba a fost Danielle Steele. Oricare ar fi priza momentană la public a lucrărilor scoase pe bandă rulantă și vândute la kilogram, niciodată, sunt sigur, nu se va vorbi de o „generație Sandra Brown"!

5. Nimic nu e nou sub soare. Sunt convins că **fiecare epocă și-a avut impostorii ei**, pe care istoria nu i-a reținut. Sigur că astăzi aceștia au posibilități tehnice și editoriale mult mai largi - implicit un public mai numeros - dar acest lucru e valabil și pentru autorii de calitate. Să luăm chiar exemplul României: ultimii șase ani au făcut să apară în rafturi tone de pseudoliteratură, care înainte nu exista - în asemenea cantitate - dar și câte cărți excepționale, care de asemenea nu existau!

6. Există o teamă exagerată față de impactul negativ al sub-literaturii. În realitate, **cine citea Dostoievski înainte de apariția lui John Barth - tot Dostoievski citește și-acum**. Cel mult, din curiozitate, îl va răsfoi și pe Barth, ceea ce nu poate să-i scadă interesul pentru primul - din contră! Iar cine n-are disponibilități pentru Marquez nu-l va citi nici dacă pe tarabe nu se va găsi decât Marquez. Dintre toate utopiile pe care le-am auzit, cea mai profund eronată e conținută în replica unei despot luminat care exclama: "Poporul n-are bun gust? Îl vom introduce cu forța!" (Ca o mică paranteză: mi-e foarte ușor să-i semnalez fiicei mele obiectele kitsch, dar dacă mă întreabă „De ce?" mă pune în grea încurcătură. Nu știu cine este în stare să definească - pe înțelesul celor care vor să învețe - ce e și ce nu e de bun gust...).

7. **Educația lecturii** nu poate fi făcută deci nici cu forța, nici prin șantaj (nu le dăm să citească decât cărți bune), nici repede. Ea nu cade atât în sarcina editorilor - care, în definitiv, pot fi niște comercianți onești - cât a școlii, a familiei, a mediilor sociale.

8. Și totuși, pofta vine mâncând. Există oameni care - fără nici o îndrumare - au trecut de la San Antonio la Agatha Christie și de-acolo la Umberto Eco. Iată de ce îndrăznesc să afirm că **a citi Sandra Brown e preferabil decât a nu citi nimic.**

9. Vorbind de Eco, îngrămădirea lui și a lui Joyce în aceeași bărcuță cu alde Danielle Steele mi se pare, în cel mai bun caz, forțată. Nu mă sperie iconoclastia și demitizarea, nu consider că există nume tabu, dar, orișicât... Am și eu multe de reproșat celor doi (în primul rând faptul că au scris cărți demonstrative, reci, intenționat epatante și făcând paradă de cultură), dar însuși acest fapt îi distinge în mod esențial de non-literatură: Sandrei Brown nu am absolut nimic să-i reproșez, pentru simplul motiv că nu mă interesează. Altfel spus, s-ar putea ca Eco și Joyce să fie **prea** scriitori, dar dna Brown nu e deloc. E forțat nu numai să-i asemeni, dar chiar să-i compari!

10. În fine, în indignarea sa - repet, în mare parte justificată -, dl Giorgioni lasă să se înțeleagă că poluarea culturii ar putea fi intenționată, concertată: **„un drog, un elixir menit să neliniștească, să tulbure mințile"** (în treacăt fie spus, o oarecare inconsecvență face ca mai încolo neliniștirea să devină fenomen pozitiv: **„Aș menționa între lecturile neliniștitoare, deci virtual folositoare..."**). O acțiune concertată la nivel mondial?! De către cine - un fel de francmasonerie anticulturală? Și cum ar fi scriitorii angrenați în acest complot? Din păcate, în ce ne privește, există forme mult mai simple de îndobitocire în masă, de pervertire a gusturilor, de dinamitare a oricărei scări de valori: nu toată lumea citește cărți în mod curent, dar toată lumea se uită la televizor... Numai că nici în acest caz nu cred că e vorba de ceva intenționat, de o inteligență malefică. Sandra Brown scrie așa cum scrie și televiziunea română de stat este așa cum este pur și simplu pentru că nu sunt în stare să fie altfel. Nu suntem victimele unui scenariu, ci ale incompetenței, ale lipsei de talent, ale prostiei. Cum reacționăm noi - ehei!, ăsta e alt subiect...

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Dincolo de balsam și drog

Articolul-epistolă al poetului, prozatorului și eseistului din Lugoj (R.V. Giorgioni) mi se pare (scuzați-mi sinceritatea brutală) în proporție de trei pătrimi un fel de „biogaz" lexico-livresc, rezultat din macerarea unor obsesii, dospeli și miasme, care, conduse prin imaginare conducte, țevulețe și orificii provoacă, în final, flăcărui subțiratice, gălbui și neliniștitoare. „Materiile prime" (necesare procesului „tehno"-logic) sunt procurate prin asidue excursuri și adăstări în „corpusul" unor texte și pretexte, (pro)teze și antiteze, „exploratorul" purtând (ca pe o figură de stil) masca unui moralizator, ce pare a fi stresat (nevrozat) de propria „insuficiență respiratorie" autoimpusă. Cu excepția primei coloane a paginii (unde autorul articolului epistolar reiterează vechimea (ancestralitatea) menirii artei (inclusiv arta oratorică a unor Pericle, Hitler și... Iliescu) și până la cultura video, deci, cu aceste vicioase and virtuoase excepții (care precipită „trecerea pe zebră" de pe un trotuar pe altul, adică „de la balsam la drog"), celelalte trei coloane ale articolului-epistolă nu exprimă (nu semnifică, nu sugerează) altceva, decât - vorba autorului - „textualisme fără altă consistență decât cea... textuală (verbală)".

Pare cel puțin hilară apetența lui R.V.G. pentru un „peisaj" al reziduurilor și exhalațiilor de toxine ale „trestiei gânditoare". Dorul de monștri sacri ai literaturii universale pare un falset ceremonios în intimitatea unei muzichii deșucheate, mahalagiste și primitive, ritmată de „pârțul estetic, celebrul pârț de la pag. 125 a **Varieteului** lui John Barth". Această bizară stratagemă (sau provocare?) are darul de a ne reține respirația, dar și atenția preponderent imparțială. E clar că anumite impulsuri psihedelice l-au împins pe R.V.G. să încerce o „(mini)hermeneutică" a pasajelor cu „valențe" coprofilo-eschatologice. Ei, și? Trăiască licențiozitatea abisalo-pestilențială! E problema lui. Doar că nimeni nu l-a silit să-și persecute „retina" simțului estetic cu imagini „textuale" joyce-ene (prin care celebrul scriitor își exaltă propriile exhibări, care nu-s altceva decât simple smârcuri în mijlocul unui imens câmp cu flori). Nimeni nu l-a împins de la spate pe R.V.G. să facă slalomuri și piruete printre „ușurări, ejaculări, scârne și flegme". Suntem liberi să ignorăm ceea ce nu ne place, ceea ce ne agresează simțul estetic și acuratețea spiritual-ideatică. Nimeni nu-l va acuza, desigur, pe lugojanul R.V.G. că simulează, cu un șarm ipocrit, o suferință sau o îngrijorare pentru destinul artei (al literaturii, în speță), dar felul cum prezintă lucrurile îl fac să semene cu un inspector pentru protecția consumatorului (cititorului), care își ține nasul numai în „corpuri delicte", rău mirositoare, în timp ce tot el strigă: „Ajutoooor, mă sufoc!!!". Personal (ca unul ce comite intruziuni în sfera poeticului) îmi permit să cred că: Dacă în noi își are culcușul un grăunte de inefabil, o „așchie" din îngerul-demon, suntem „condamnați" a intui, a simți și a „istoriciza" clipa de nebunie divină (sau de discernământ drăcesc), în care lăuntrul, „cumulul" tensional al „fiindului" va țâșni în cuvânt, în Cuvântul „fiu al șansei", vivace, și dedat luptei. O luptă, o zbatere, un suflu, luminiscent sau tenebros înspre și dinspre Sinele evanescent în propria-i vehemență, **o căutare acerbă a acelui pur și simplu rost al celui ce crede și suferă. Suferă pentru că mult prea ușor se încrede și caută crezare în Cuvânt, în contra oricăror terifiante amenințări, a oricăror asasine insensibilități sociale!** Orice creator care se respectă (și se vrea respectat, cât de cât) nu poate trăi într-un mediu infestat (până la urmă „devine" un urlet!), dacă nu respiră și un alt aer, altul decât cel „îmbogățit de aerele pe care și le dau unii valeri fără prihană" ai verdictelor. După umila părere a subsemnatului, **Arta nu este nici mironosița filistină ce-și masează mădularele încinse cu ulei de măsline, și nici (cu atât mai puțin) nefericita dependentă de prizele de cocaină și marijuana. Ea poate fi, în cel mai (in)credibil caz, o alergătoare de cursă lungă, în ultimul hal de istovire și extenuare, care, fără să știe că va fi vreodată învingătoare, respinge cu înverșunare ideea de a se recunoaște învinsă!** E greu de crezut că ne-am putea dori vreodată să viețuim într-un ținut, sau un mediu aseptic, hiperrafinat (artistic, mă rog!), în care esențele rare ale lui des Essaintes să ne fâlfâie sub nări, îmbrățișate cu sudoarea rece a unui „veac de singurătate" marquez-ian; cine aspiră la așa ceva, lua-și-ar în stăpânire degrabă soarta pe care și-o merită! De aceea, nu voi ezita să spun că Arta poate spera a fi mai mult decât un balsam sau un drog: Un energizant al spiritului pândit de „leucemia" nepăsării și indiferenței, al luptei pentru propria ei (și propria noastră) supraviețuire.

ALEXANDRU SFÂRLEA ■

Un fotoreportaj de la Matei Bîtea

Pescari, sat binecuvântat

Nu-l cunosc pe Matei Bîtea. Nu știu dacă are sau nu experiență gazetărească. Însă fotoreportajul pe care mi l-a trimis prin poștă mi s-a părut bine făcut. Textul este scurt și percutant (și are și valoare literară, sugerând forța de uragan a istoriei, care a ridicat în joacă un sat pe culmile prosperității, ceea ce înseamnă că la fel de ușor și de capricios l-ar putea și distruge). Iar fotografiile, la rândul lor, sunt elocvente, cea cu bobocii de rață, cărămizile și butoaiele de motorină având și umor...
În concluzie, stimați redactori-șefi, care vreți să măriți tirajele publicațiilor dv., aflați că există încă un ziarist pe care puteți conta. Se numește Matei Bîtea și locuiește în Reșița, Aleea Galați, bloc 1 A, scara 1, apartament 1.

Era unul dintre cele mai prăpădite sate din Banat. Și asta nu cu mulți ani în urmă. De lucru, în afară de pescuit, nu prea era. Bărbații în putere făceau naveta la Moldova Nouă și lucrau în minerit. Tinerii, câți au putut, au fugit în Iugoslavia și de acolo mai departe.

Dar Dumnezeu și-a luat mâinile de pe sârbi și a privit la satul ăsta mic. Le-a adus embargoul. Totul s-a schimbat, peste noapte parcă. Banii,

ai ales, au început să arele. Primii au a la capătul grădinii. Pentru că ceilalți, de peste drum, au casele lipite de dealul pietros.

Foștii săteni stau acum (așa, ca liceenii așezați pe mesele din clasă) și spun „du-te și fă". Bidonarii le încarcă bărcile. Cea mai mică poate duce o tonă de benzină. Apoi cârmacii pleacă dincolo, la sârbi. Unii nu se mai întorc. Până prin iarna trecută se întâlneau cu tovarășii de contrabandă în mijlocul apei. În stufăriș, acolo unde șalupele grănicerilor nu se încumetau să intre. Acum se opresc tocmai la capătul grădinilor de pe malul sârbesc. Sunt așteptați de cisterne mascate în TIR. Și bărcile se întorc înapoi, ușurate și cu prova pe deasupra apei, ocolind cu grijă stânca babei Caia.

Nimeni nu se teme de nimic. Când și când apare vreun control, despre care nu se află la timp. Atunci mânia se citește în ochii lor și buzele murmură „să încerce numai". Când sunt bine dispuși, rare clipe de odihnă, în fața unei sticle cu răchie, încep

să se laude. Și mai spun că ceea ce fac ei „e politică națională" și că „sârbii trebuie ajutați, altfel nu ne-ar lăsa".

În fața caselor sunt mici betoniere și materiale de construcție. Toată lumea construiește, meseriașii sunt dintre cei mai buni. Termină o casă și au un nou angajament. George a venit din București unde a lucrat la Casa Poporului. A ridicat deja două case, „după ce-o termin și p-asta încep la vecin". A prins accent bănățenesc și e „fălos" cu ce iese din mâinile lui.

Contrabanda cu carburant e pizmuită doar de rațe. Aproape toate au fost tăiate. Într-o singură curte am văzut câteva bucăți. Acestea aveau drept vecini de coteț butoaie cu motorină și cărămizi de BCA puse de-a valma. Pe Dunăre nu mai e loc pentru acest fel de păsări, le-ar tăia bărcile cu motoare Yamaha.

De pe malul vecin castelul Mariei Tereza privește cenușiu. La ceva în comparație cu care lacul Snagov, în zilele lui bune, e doar o copie nereușită.

MATEI BÎTEA ■

MASA DE SERIS

lupă

a romanului reprezintă o noutate absolută la noi și se dovedește a fi, încă de pe acum, foarte productivă din punct de vedere literar. Vă sfătuiesc, deci, cu toată convingerea să continuați scrierea romanului. Dacă îmi trimiteți (încă) o fotografie dv., pot să public 5-6 pagini în avanră, pentru a trezi interesul editorilor.

Velnița, nici

ELU VESCAN, Cluj-Napoca. pentru cuvintele frumoase la

., versificate cu iscusință, onici rimate, sunt lipsite

nu-i un simplu sport/ ili de buni),/ De mă ort/ (Tandem lucid

ești. V-am ați. Este in

ice-berg-urile pierdute în/ ceața de-aiurea,/ uneori încercau să-și numere/ nesfârșirea de reni și de urși/ și peste toate, zâmbăreață,/ nebunatică, Steaua Polară// dar// o, Doamne, cât de nemilos apăru/ adusă de cine știe ce curenți/ o banchiză străină și cu ea/ tristețea, da, tristețea cu ea...// oh, poate-i doar cântec sau poate într-adevăr/ el a iubit-o întreaga noapte polară/ și ea îi ierta ice-berg-urile pierdute în/ ceața de-aiurea/ oh, poate-i doar cântec sau/ într-adevăr/ tristețea înhămată la reni înnebuniți/ tristețea..."

● **RADU PETRE, Blaj.** Amplul poem **Sisif** are un „subiect" ingenios (stânca este chiar zeul care l-a pedepsit pe Sisif și care s-a metamorfozat astfel pentru a-l cunoaște mai bine pe osândit), dar versificația săltăreață, frivolă strică totul:

„Spre vârful unui munte,/ Ce din infern răsare,/ Sisif și-mpinge stânca,/ Scăldând-o în sudoare.// Sub bolta fără timpuri,/ Cu ații fără zare,/ Ca piscul să-l atingă,/ speranță n-are".

ate vorbi despre o întâmplare agică pe acest ton. Gândiți-vă dacă Shakespeare ar fi scris

ază/ Tăcut și deprimat:/ Ceva e alterat". etc.

Pagini realizate de Alex Ștefănescu

O competiție mondială a isteților

Puțină lume știe, în afara cercului de pasionați, că în lume se organizează un Campionat Mondial de Rebus. Ediția din acest an, cea de-a patra, va avea loc în România, cinstea organizării sale revenind orașului Brașov. La o conferință de presă organizată la sediul Publicațiilor Flacăra s-au adus detalii și s-au formulat sugestii și propuneri în legătură cu acest eveniment, la care se contează deja pe participarea unor echipe de rebusiști din 16 țări din totalul de 31 țări invitate.

Așa cum au subliniat organizatorii - Editura Ecran Magazin, SC Publicațiile Flacăra SA și Agenția de publicistică „Rebus Labirint" din Brașov - această manifestare ține loc de campionat mondial în cadrul jocurilor minții, așa cum ar fi șahul, go, sau bridge. Campionatul ce va avea loc între 22-27 octombrie constă din dezlegarea unor probleme rebusiste, pe baza unui punctaj precis, și a unui sistem internaționalizat de control și cuantificare. Avantajele organizării de către România a acestei ediții, după cele care au avut loc la New York, Brno și Köln, sunt numeroase dar ne vom referi doar la câteva dintre ele: mișcarea rebusistă din România va fi integrată în structurile internaționale din domeniu; va fi impulsionată competiția internă; se va putea asigura un palmares internațional competitorilor interni.

Organizatorii contează și pe un efect publicitar foarte bun care ar putea contribui, în ultimă instanță, la îmbunătățirea mult-discutatei imagini a României în lume. Dar, ca de fiecare dată în astfel de cazuri, entuziasmul și „sufletismul" unor împătimiți trebuie corelat cu sprijinul pe care pot să-l obțină. De aceea conferința de presă a lansat și un apel la eventualii sponsori (cont nr. 40.72.80.12.19 (lei) și 47.21.31.60.09.80 - dolari) Banca Comercială Română, Filiala Brașov, cont special deschis pentru Campionatul Mondial de Rebus, pentru a sprijini această acțiune, de care vor beneficia și sprijinitorii.

De la conferința de presă am înțeles că partea română, preocupată nu doar de latura organizatorică, vrea să contribuie la îmbunătățirea acestei originale forme de colaborare sau competiție. Se va propune formarea unei Federații Internaționale (precedată de formarea uneia naționale), precum și acordarea unor cupe. În sfârșit, dar nu în ultimul rând, această Federație ar urma să aibă un sediu și se va trece la alcătuirea unui regulament de concurs și de particpare, în așa fel încât rebusismul să capete tot mai mult și valențele unui sport. Dedicat unor neastâmpărați ai minții, acest Campionat va avea și o deviză generoasă: „Brain for Peace" (Mintea pusă în slujba păcii). Să le urăm așadar succes colegilor noștri, care se află într-un fel de muncă de pionierat, și să nădăjduim că nu numai firme individuale, dar și organisme oficiale vor sprijini organizarea acestei manifestări care la urma urmelor, fără falsă modestie, face cinste țării noastre

S. NICOLAE ■

În centrul imaginii, dl Alexandru Păsărin, directorul publicațiilor de divertisment de la S.C. „Publicațiile Flacăra" S.A., deschizând conferința de presă. În continuare de la stânga la dreapta: Cristea Ioniță, director al revistei „Ecran Magazin", Dan Manolăchescu, redactor șef la aceeași revistă, și Ion Lazăr, secretar al Agenției de publicistică „Rebus Labirint".

★ O fetiță de 10 ani din Anglia a reușit să crească un castravete enorm, mulțumită grupului TAKE THAT.

Ea a pus cu dragoste spre ascultare legumei casete ale grupului, cu speranța de a-i mări lungimea. Castravetele măsoară 55 cm, de două ori mai mult decât lungimea medie și mai crește încă!

★ BOY GEORGE este profund șocat la aflarea veștii că fratele său a fost arestat pentru crimă. După câte se spune, acesta și-a înjunghiat mortal soția.

★ SIMPLE MINDS afirmă că sunt într-o formă mai bună decât vreodată după 18 ani de turnee și 13 albume.

★ Bravii grupului JIM KERR și CHARLIE BURCHILL, acum în zona scoțiană a turneului lor mondial, au vândut 25 milioane de înregistrări, dar declară că nimic nu se compară cu emoția reprezentațiilor live.

Kerr explică: „Suntem unul dintre cele mai bune trupe live și în fiecare seară în care cântăm simțim că e încercarea vieții noastre. Acest sentiment ne-a stăpânit din prima zi și ne însoțește permanent. Suntem conștienți că am avut o întrerupere considerabilă și că trebuie să ne impunem ca ceva special".

Cântăreața canadiană KD LANG crede că declarându-se lesbiană a făcut unul din cele mai bune lucruri din viața sa. După părerea ei, este o mare ușurare faptul că nu trebuie să-și ascundă adevărata sexualitate.

Lang afirmă: „Dacă trăiești în secret înseamnă că te ferești de oamenii care vor să știe adevărul despre tine. Și asta devine evident în multe din acțiunile tale. În scris, ocolești abordarea problemei. În interviuri, ești defensiv. Și numai fiind onest cu tine însuți, și mărturisind adevărul și trăind fără ascunzișuri înseamnă emancipare totală.

DOINA ENE ■

BUCUREȘTI 96,1 FM
BAIA MARE 88,5 FM
IAȘI 91,9 FM
CLUJ 89,8 FM
radio CONTACT
PLOIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

Flash Radio Contact

FLUFFY și restul lumii

Rezumatul episodului precedent: Ionel i-a cerut lui taică-său bani de rechizite. Auzind suma, taică-său a crezut că face mișto de el. Nu făcea.

Episodul 10

O istorie cu chiaburi

După time-out-ul solicitat de Sergiu, se reluară negocierile, la care participa și Fluffy, cu atât de multă gălăgie câtă poate produce un patruped care se uită prea mult la „Actualități". Până la urmă, tatăl propuse o reconciliere istorică:

- Îți dau cincizeci de mii, ceea ce înseamnă să mă las de fumat, cafea și parțial de mâncare.

Ionel calculă fulgerător în gând (avea un cap ceva de speriat, jurai că-i finanțist la CSP) și, oftând, acceptă:

- Bine, mi-ajunge pentru o lună, dacă scriu foate mărunt. O dată semnat acordul de încetare a focului (ceea ce, de regulă, înseamnă că urmează măcelul), fiecare se întoarse la treaba lui: Fluffy să zdrențuiască un colț de mochetă, Ionel să asculte ultimul CD heavy-metal (o orgie care părea înregistrată într-o sală de forjă), iar Sergiu să citească presa. Drept replică la o publicație deja consacrată tocmai apăruse „**Revista fenomenelor normale**" - și se scula păru-n cap citind-o: numai reportaje din piețe, fotografii cumplite făcute pe stradă, relatări din 368, declarații ale asociațiilor de locatari, ce mai, thriller curat.

Deodată, apăru Maria, extrem de agitată:

- Sergiu, tu ai ascultat discursul primului-ministru?

Soțul ei sări din fotoliu, o așeză cu forța, alergă să-i aducă un pahar cu apă, pe nebăgare de seamă îi implementă termometrul și abia apoi răspunse:

- Am eu față de om care se ocupă cu așa ceva?

Maria dădu paharul pe gât fără să observe că, din viteză, Sergiu îi turnase vodcă, și *izbucni;*

- Tu știi ce-a spus ăsta? Că desființarea CAP-urilor a fost o gafă!

- Și ce te-ai fi așteptat să spună? Că tocmai a terminat de citit „Critica rațiunii pure"?

- Măi, nu e de râs, dacă ne iau ăștia pământul înapoi?

Părinții Mariei fuseseră chiaburi. Atât de ahtiați după pământ erău că, nemaiajungându-le să sape doar cele 50 ha din dotare, plecaseră să sape ditamai Canalul Dunăre-Marea Neagră-Aiud. Dacă tot rămăsese tarlaua abandonată, cooperativa ce să facă?, l-a luat de suflet. După gafa din Decembrie, Maria moștenise ogorul înapoi. Ghinionul făcuse ca pe locul ăla să se fi ridicat între timp câteva vile și o fabrică de moșmoane, încât primise o parcelă ceva mai redusă, pe care plantase floarea-soarelui. Una singură - dar crescuse frumos, provocând o adevărată criză de supraproducție.

(vor urma alte crize)

Un fotoreportaj de la Matei Bîtea

Pescari, sat binecuvântat

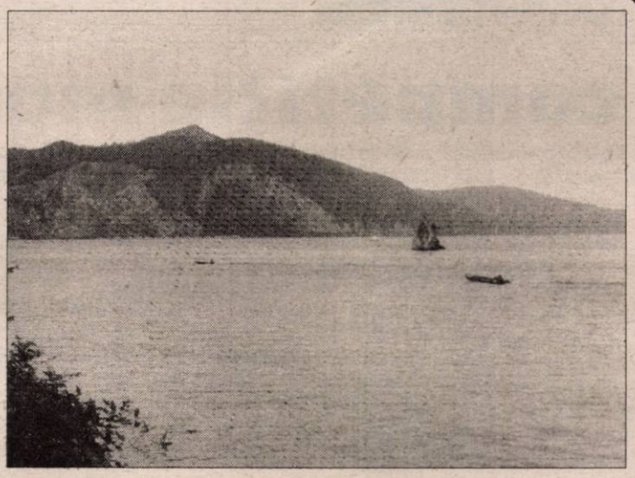

Nu-l cunosc pe Matei Bîtea. Nu știu dacă are sau nu experiență gazetărească. Însă fotoreportajul pe care mi l-a trimis prin poștă mi s-a părut bine făcut. Textul este scurt și percutant (și are și valoare literară, sugerând forța de uragan a istoriei, care a ridicat în joacă un sat pe culmile prosperității, ceea ce înseamnă că la fel de ușor și de capricios l-ar putea și distruge). Iar fotografiile, la rândul lor, sunt elocvente, cea cu bobocii de rață, cărămizile și butoaiele de motorină având și umor...

În concluzie, stimați redactori-șefi, care vreți să măriți tirajele publicațiilor dv., aflați că există încă un ziarist pe care puteți conta. Se numește Matei Bîtea și locuiește în Reșița, Aleea Galați, bloc 1 A, scara 1, apartament 1.

Era unul dintre cele mai prăpădite sate din Banat. Și asta nu cu mulți ani în urmă. De lucru, în afară de pescuit, nu prea era. Bărbații în putere făceau naveta la Moldova Nouă și lucrau în minerit. Tinerii, câți au putut, au fugit în Iugoslavia și de acolo mai departe.

Dar Dumnezeu și-a luat mâinile de pe sârbi și a privit la satul ăsta mic. Le-a adus embargoul. Totul s-a schimbat, peste noapte parcă. Banii, grădinii. Pentru că ceilalți, de peste drum, au casele lipite de dealul pietros.

Foștii săteni stau acum (așa, ca liceenii așezați pe mesele din clasă) și spun „du-te și fă". Bidonarii le încarcă bărcile. Cea mai mică poate duce o tonă de benzină. Apoi cârmacii pleacă dincolo, la sârbi. Unii nu se mai întorc. Până prin iarna trecută se întâlneau cu tovarășii de contrabandă în mijlocul apei. În stufăriș, acolo unde șalupele grănicerilor nu se încumetau să intre. Acum se opresc tocmai la capătul grădinilor de pe malul sârbesc. Sunt așteptați de cisterne mascate în TIR. Și bărcile se întorc înapoi, ușurate și cu prova pe deasupra apei, ocolind cu grijă stânca babei Caia.

Nimeni nu se teme de nimic. Când și când apare vreun control, despre care nu se află la timp. Atunci mânia se citește în ochii lor și buzele murmură „să încerce numai". Când sunt bine dispuși, rare clipe de odihnă, în fața unei sticle cu răchie, încep să se laude. Și mai spun că ceea ce fac ei „e politică națională" și că „sârbii trebuie ajutați, altfel nu ne-ar lăsa".

În fața caselor sunt mici betoniere și materiale de construcție. Toată lumea construiește, meseriașii sunt dintre cei mai buni. Termină o casă și au un nou angajament. George a venit din București unde a lucrat la Casa Poporului. A ridicat deja două case, „după ce-o termin și p-asta încep la vecin". A prins accent bănățenesc și e „fălos" cu ce iese din mâinile lui.

Contrabanda cu carburant e pizmuită doar de rațe. Aproape toate au fost tăiate. Într-o singură curte am văzut câteva bucăți. Acestea aveau drept vecini de coteț butoaie cu motorină și cărămizi de BCA puse de-a valma. Pe Dunăre nu mai e loc pentru acest fel de păsări, le-ar tăia bărcile cu motoare Yamaha.

De pe malul vecin castelul Mariei Tereza privește cenușiu. La ceva în comparație cu care lacul Snagov, în zilele lui bune, e doar o copie nereușită.

MATEI BÎTEA ■

MASINA DE SCRIS

... lupă

... Velnița, ... nici

... a romanului reprezintă o noutate absolută la noi și se dovedește a fi, încă de pe acum, foarte productivă din punct de vedere literar. Vă sfătuiesc, deci, cu toată convingerea să continuați scrierea romanului. Dacă îmi trimiteți (încă) o fotografie ... dv., pot să public 5-6 pagini în avan... ră, pentru a trezi interesul editorilor.

...LU VESCAN, Cluj-Napoca. ... pentru cuvintele frumoase la ...

... ., versificate cu iscusință, ... onici rimate, sunt lipsite ...

...u-i un simplu sport/ ...ili de buni),/ De mă ...ort/ (Tandem lucid

...ești. ...V-am ...zați. ...Este ...în

...ează/ Tăcut și deprimat:/ ...Ceva e alterat". etc.

ice-berg-urile pierdute în/ ceața de-aiurea,/ uneori încercau să-și numere/ nesfârșirea de reni și de urși/ și peste toate, zâmbăreață,/ nebunatică, Steaua Polară!/ dar!/ o, Doamne, cât de nemilos apăru/ adusă de cine știe ce curenți/ o banchiză străină și cu ea/ tristețea, da, tristețea cu ea...!/ oh, poate-i doar cântec sau poate într-adevăr/ el a iubit-o întreaga noapte polară/ și ea îi ierta ice-berg-urile pierdute în/ ceața de-aiurea/ oh, poate-i doar cântec sau/ într-adevăr/ tristețea înhămată la reni înnebuniți/ tristețea..."

● **RADU PETRE, Blaj.** Amplul poem **Sisif** are un „subiect" ingenios (stânca este chiar zeul care l-a pedepsit pe Sisif și care s-a metamorfozat astfel pentru a-l cunoaște mai bine pe osândit), dar versificația săltăreață, frivolă strică totul:

„Spre vârful unui munte,/ Ce din infern răsare,/ Sisif și-mpinge stânca,/ Scăldând-o în sudoare.// Sub bolta fără timpuri,/ Cu ...nații fără zare,/ Ca piscul să-l atingă,/ ... speranță n-are".

...oate vorbi despre o întâmplare ...agică pe acest ton. Gândiți-vă ...dacă Shakespeare ar fi scris

Pagini realizate de Alex Ștefănescu

O competiție mondială a isteților

Puțină lume știe, în afara cercului de pasionați, că în lume se organizează un Campionat Mondial de Rebus. Ediția din acest an, cea de-a patra, va avea loc în România, cinstea organizării sale revenind orașului Brașov. La o conferință de presă organizată la sediul Publicațiilor Flacăra s-au adus detalii și s-au formulat sugestii și propuneri în legătură cu acest eveniment, la care se contează deja pe participarea unor echipe de rebusiști din 16 țări din totalul de 31 țări invitate.

Așa cum au subliniat organizatorii - Editura Ecran Magazin, SC Publicațiile Flacăra SA și Agenția de publicistică „Rebus Labirint" din Brașov - această manifestare ține loc de campionat mondial în cadrul jocurilor minții, așa cum ar fi șahul, go, sau bridge. Campionatul ce va avea loc între 22-27 octombrie constă din dezlegarea unor probleme rebusiste, pe baza unui punctaj precis, și a unui sistem internaționalizat de control și cuantificare. Avantajele organizării de către România a acestei ediții, după cele care au avut loc la New York, Brno și Köln, sunt numeroase dar ne vom referi doar la câteva dintre ele: mișcarea rebusistă din România va fi integrată în structurile internaționale din domeniu; va fi impulsionată competiția internă; se va putea asigura un palmares internațional competitorilor interni.

Organizatorii contează și pe un efect publicitar foarte bun care ar putea contribui, în ultimă instanță, la îmbunătățirea mult-discutatei imagini a României în lume. Dar, ca de fiecare dată în astfel de cazuri, entuziasmul și „sufletismul" unor împătimiți trebuie corelat cu sprijinul pe care pot să-l obțină. De aceea conferința de presă a lansat și un apel la eventualii sponsori (cont nr. 40.72.80.12.19 (lei) și 47.21.31.60.09.80 - dolari) Banca Comercială Română, Filiala Brașov, cont special deschis pentru Campionatul Mondial de Rebus, pentru a sprijini această acțiune, de care vor beneficia și sprijinitorii.

De la conferința de presă am înțeles că partea română, preocupată nu doar de latura organizatorică, vrea să contribuie la îmbunătățirea acestei originale forme de colaborare sau competiție. Se va propune formarea unei Federații Internaționale (precedată de formarea uneia naționale), precum și acordarea unor cupe. În sfârșit, dar nu în ultimul rând, această Federație ar urma să aibă un sediu și se va trece la alcătuirea unui regulament de concurs și de particpare, în așa fel încât rebusismul să capete tot mai mult și valențele unui sport. Dedicat unor neastâmpărați ai minții, acest Campionat va avea și o deviză generoasă: „Brain for Peace" (Mintea pusă în slujba păcii). Să le urăm așadar succes colegilor noștri, care se află într-un fel de muncă de pionierat, și să nădăjduim că nu numai firme individuale, dar și organisme oficiale vor sprijini organizarea acestei manifestări care la urma urmelor, fără falsă modestie, face cinste țării noastre

S. NICOLAE ■

În centrul imaginii, dl Alexandru Păsărin, directorul publicațiilor de divertisment de la S.C. „Publicațiile Flacăra" S.A., deschizând conferința de presă. În continuare de la stânga la dreapta: Cristea Ioniță, director al revistei „Ecran Magazin", Dan Manolăchescu, redactor șef la aceeași revistă, și Ion Lazăr, secretar al Agenției de publicistică „Rebus Labirint".

★ O fetiță de 10 ani din Anglia a reușit să crească un castravete enorm, mulțumită grupului TAKE THAT.

Ea a pus cu dragoste spre ascultare legumei casete ale grupului, cu speranța de a-i mări lungimea. Castravetele măsoară 55 cm, de două ori mai mult decât lungimea medie și mai crește încă!

★ BOY GEORGE este profund șocat la aflarea veștii că fratele său a fost arestat pentru crimă. După câte se spune, acesta și-a înjunghiat mortal soția.

★ SIMPLE MINDS afirmă că sunt într-o formă mai bună decât vreodată după 18 ani de turnee și 13 albume.

★ Bravii grupului JIM KERR și CHARLIE BURCHILL, acum în zona scoțiană a turneului lor mondial, au vândut 25 milioane de înregistrări, dar declară că nimic nu se compară cu emoția reprezentațiilor live.

Kerr explică: „Suntem unul dintre cele mai bune trupe live și în fiecare seară în care cântăm simțim că e încercarea vieții noastre. Acest sentiment ne-a stăpânit din prima zi și ne însoțește permanent. Suntem conștienți că am avut o întrerupere considerabilă și că trebuie să ne impunem ca ceva special".

Cântăreața canadiană KD LANG crede că declarându-se lesbiană a făcut unul din cele mai bune lucruri din viața sa. După părerea ei, este o mare ușurare faptul că nu trebuie să-și ascundă adevărata sexualitate.

Lang afirmă: „Dacă trăiești în secret înseamnă că te ferești de oamenii care vor să știe adevărul despre tine. Și asta devine evident în multe din acțiunile tale. În scris, ocolești abordarea problemei. În interviuri, ești defensiv. Și nu fiind onest cu tine însuți, și mărturisind adevărul și trăind fără ascunzișuri înseamnă emancipare totală.

DOINA ENE ■

Flash Radio Contact

BUCUREȘTI 96,1 FM
BAIA MARE 88,5 FM
IAȘI 91,9 FM
CLUJ 89,8 FM
radio CONTACT
PLOIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

FLUFFY

și restul lumii

Rezumatul episodului precedent: Ionel i-a cerut lui taică-său bani de rechizite. Auzind suma, taică-său a crezut că face mișto de el. Nu făcea.

Episodul 10

O istorie cu chiaburi

După time-out-ul solicitat de Sergiu, se reluară negocierile, la care participa și Fluffy, cu atât de multă gălăgie câtă poate produce un patruped care se uită prea mult la „Actualități". Până la urmă, tatăl propuse o reconciliere istorică:

- Îți dau cincizeci de... ceea ce înseamnă ... las de fumat, cafe... de mâncare.

Ionel calc... gând (av... speri...

(ceea ce, de regulă, înseamnă că urmează măcelul), fiecare se întoarse la treaba lui: Fluffy să zdrențuiască un colț de mochetă, Ionel să asculte ultimul CD heavy-metal (o orgie care părea înregistrată într-o sală de forjă), iar Sergiu să citească presa. Drept replică la o publicație deja con... crată tocmai apăr... **vista fenomen...**

- ți se s... citind-o: n... piețe, ... făcute ... 368 ... de ... c...

- Tu știi ce-a spus ... Că desființarea CA... fost o gafă!

- Și ce ... să spună? ... minat de... pure"?

Romanian Open Tennis

❑ Pentru o săptămână, Bucureştiul a fost capitala tenisului pe zgură

Duminică, 17 septembrie 1995, ora 16.43, sub soarele blând al toamnei, ediția a V-a a **Romanian Open Tennis Championships** intra în cifrele reci ale statisticilor. Sub tabela electronică de marcaj, o mică flacără olimpică făcea trecerea de la tenis la Jocurile Olimpice - Atlanta '96, sponsorul oficial (din 1994) al echipelor noastre fiind același **SM Invest Group** condus de dl **Sever Mureșan.** Se încheia festivitatea de premiere în proba de simplu masculin. Cei mai norocoși dintre spectatori au prins câte o minge din cele aruncate, tradițional, de către organizatori și oficiali. Pentru ultima oară se auzea semnalul bine cunoscut care timp de 7 (9) zile a însoțit pasionantele întreceri. O doamnă, cu brațele încărcate de flori, Emilia Mureșan, este condusă spre ieșire de către fiii săi – Sever și Lucian Mureșan – patronul turneului și, respectiv, vicepreședintele comitetului de organizare. Mereu modernizata arenă B.N.R. - Progresul mai păstrează doar ecoul încleștărilor din cele 62 de partide la simplu și 30 la dublu, disputate în calificări și pe tablourile principale. Învingători și învinși rămân în memoria noastră, pe unii îi vom revedea și la ediția următoare.

Thomas Muster (Austria): „Sunt, prin definiție, jucător predilect pe terenurile de zgură. Tocmai de aceea caut să culeg cât mai multe puncte pe suprafețe de acest fel."

Așadar, principalul favorit al turneului, austriacul **Thomas Muster**, nr. 3 ATP, „regele zgurei" cum a fost denumit, nu și-a dezmințit faima de a fi câștigat anul acesta 10 finale (din 11 concursuri) susținute pe această suprafață. Iată, de altfel, parcursul său : 6-4, 6-4 cu Tomas Carbonell, 7-5, 6-3 cu Cedric Pioline, 6-4, 6-4 cu Arnaud Boetsch, 6-2, 6-2 cu Noszaly Sandor și 6-3, 6-4 în finala cu Gilbert Schaller. Desigur, ne-am fi așteptat la o semifinală cu spaniolul Sergi Bruguera, favorit nr. 3 și 13 ATP, specialist de asemenea al zgurei, însă acesta a fost învins de ungurul Noszaly (venit din calificări!) cu 6-4, 6-2. Nu s-a împlinit nici dezideratul unei finale Muster - Michael Stich, tenismanul german (favorit nr. 2 și 12 ATP) fiind eliminat încă din 16-imi de către americanul Jeff Tarango (60 ATP) cu 7-6, 6-3! Finală până la urmă austriacă, Schaller (25 ATP) având următorul traseu: 6-3, 7-6 cu Marc Goellner, 7-5, 6-2 cu Bohdan Ulirach, 6-3, 4-6, 6-3 cu Andrea Gaudenzi (20 ATP) și 6-3, 7-5 cu norvegianul Christian Ruud.

Jeff Tarango (SUA): „La Los Angeles am fost învins de Stich. Dar, după aceea, l-am studiat pas cu pas, căutând să-i «fur» secretele, să-l contrez prompt la serviciile pierdute și am reușit."

● După afirmațiile dlui Sever Mureșan, începând cu ediția de anul viitor se va desfășura, paralel, și un turneu feminin. ● Deși cumpărarea unei alte săptămâni, înainte de Roland Garros de exemplu, ar aduce un plus de audiență din partea jucătorilor bine plasați, acest lucru nu este posibil într-o perspectivă apropiată ● Nu este exclus însă ca valoarea premiilor să ajungă la 2 milioane dolari ● Competiția a fost onorată de vizita domnului Mark Miles, președintele C.E.O. ATP Tour ● Muster și Bruguera au promis deja că vor participa la ediția ROT '96 ● Potrivit ranking-ului ATP la 9 septembrie, pe tabloul principal de simplu s-au aflat 15 jucători din top 50 ● Cel mai vârstnic participant: spaniolul Jordi Arrese, 31 ani (la 29 august), iar cel mai tânăr: australianul Mark Philippoussis, 19 ani (la 7 noiembrie) ● Au fost consemnate două abandonuri: spaniolii Alberto Costa (22 ATP) și Carlos Costa (32 ATP), ambii capi de serie ● De asemenea, în calificări, italianul Carlo Santoro pierde primul set, lovește o reclamă și-și rupe piciorul, fiind silit să abandoneze în setul al doilea la 0-4 ● Ilie Năstase a fost însoțit de fiul său Patrick, Tarango de către soția sa, simpatica franțuzoaică Benedicte, în schimb Stich a venit fără Jessica ● Tarango și-a scos pârleala pentru amenda ca urmare a incidentului de la Wimbledon: a câștigat 22.600$ la simplu și 52.500 $ pentru victoria la dublu ● Italianului Gaudenzi nu i-a plăcut cum au fost pregătite spaghetele... ● A fost organizată o emoționantă întâlnire a foștilor jucători din vreo trei-patru generații: Irina Todorovschi-Ponova, Mariana Simionescu, Virginia Ruzici, Florența Mihai, Ecaterina Roșianu, Eleonora Roșianu-Dumitrescu, Manana Nunweiller, Mariana Hagiu, Constantin Tănăsescu, Marin Bădin, Günther Bosch, Alexe Bardan, Ștefan Georgescu, Dumitru Viziru, Cristian Feteanu, Andrei Dârzu, Adrian Marcu, Paul Bozdog, Ioan Rakosi și, nu în ultimul rând, dr. Tiberius André de Grad. ● În ceea ce privește „balcanismele" prezente la Centrul de presă, era vorba de discriminarea între cei peste 100 de gazetari români și doar vreo 16 străini (din 5 țări), aspecte relevate de colegi de la alte publicații (deh, cotidianele!). Totuși, pentru că am început reportajul de față cu un aer nostalgic, să-l încheiem pe un ton optimist, citând vorbele lui Muster: „Nemediatizat, un turneu, oricât de mare, își pierde din valoare".

În finală, la dublu: **Mark Keil/Jeff Tarango** (SUA) - Cyril Suk/Daniel Vacek (Cehia) 6-4, 7-6.

Gilbert Schaller (Austria): „Muster nu-mi convine ca adversar, în finală, noi având aproximativ același stil de joc."

Sergi Bruguera (Spania): „Am așteptat cu inima strânsă meciul cu Voinea, după succesul acestuia la Boris Becker. Cred că Adrian n-a evoluat la valoarea lui, parcă timorat de propriul public."

Michael Stich (Germania): „A fost primul meci pe zgură, după opt săptămâni de jocuri pe terenuri rapide. Readaptarea la suprafață a durat, din motive obiective, doar trei zile. E o falsă problemă aceea că aș fi intrat nervos în joc."

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

Anghel Drăgan, directorul (sufletul) turneului, a scos și o carte autobiografică.

Declarații

Dinu Pescariu: „N-am nici o scuză. Am jucat cu totul altfel decât mi-am dorit. Aș fi preferat să pierd în 50 de alte locuri, dar nu aici. "

Cedric Pioline (Franța): „Mama (Adriana Honet - n.n.), este adevărat, a fost voleibalistă în echipa României. Sunt sigur că urmărește cu interes isprăvile mele aici."

Arnaud Boetsch (Franța): „Mă onorează să mă aflu lângă un antrenor ca Noah. Îmi dă un plus de siguranță. Cred că la fel gândesc și Forget și Pioline."

Jordi Arrese (Spania): „Este o explozie a spaniolilor, cu 11 tenismeni în '95 la ROT (n.n. - incluzând și pe cei 3 care au rămas în calificări). Mă pasionează fotbalul, merg cu FC Barcelona. Îl cunosc pe Hagi, sper să-l cunosc și pe Gică Popescu."

Pagină realizată de POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Alt picnic la marginea drumului

Undeva, lângă Piața Moghioroș, în mijlocul mulțimii și al prafului, în mijlocul țiganilor și al indiferenței, trăiesc piticii. E un fel de teren viran, în spatele unor cârciumi, un spațiu după care urmează un maidan, un loc curios, marcat de trei vagoane vechi de circ, de o rulotă prăpădită și de un carusel pentru copii. Călușeii. Locul acesta are ceva special. Mai întâi ai senzația că spațiul suferă de o distorsiune dimensională, că Dumnezeu s-a jucat aici și că din pricina asta numai copiii și piticii sunt la ei acasă. Cu timpul mai descoperi ceva, însă trebuie să fii atent. Majoritatea adulților normali care intră în spațiul piticilor nu remarcă nimic, astfel încât ei se poartă ca niște elefanți, ca niște rinoceri care pășesc într-un imens balon de săpun. Un balon umflat cu aer de circ.

Un pitic pe nume Mic

Când te apropii pentru întâia oară și dai ochii cu piticii, ești tentat să te lași pe vine când le vorbești. Ei observă și îți oferă un scăunel de copil. Te așezi și privești împrejur. Vagoanele mai întâi. Unul este locuit, celelalte (o să afli) sunt pline cu materiale vechi, cu recuzită din timpul când piticii erau o trupă de circ. Cuvântul acesta, când îl pronunță unul dintre ei, se scrie cu literă mare: Circ. Ei sunt trei. O familie care a îmbătrânit. Fiecare are în jur de 50 de ani și fiecare are de povestit o grămadă de lucruri, mai ales de pe vremea aceea fericită, luminoasă, când lucrau... acolo.

Nu prea știi ce să zici, nu prea știi cum să le vorbești, ei aleargă mereu să pornească caruselul pentru câte un copil despre care imediat îți spun o istorie. Descoperi că ei cunosc toți copiii, că sunt clienții lor permanenți pe care îi strigă pe nume, pe care îi alintă, cu care vorbesc într-un fel anume, în timp ce părinții sunt cumva trecuți cu vederea, sunt ignorați într-un fel discret. Piticii sunt prietenii copiilor, asta descoperi imediat. Mai ales **Sandu** (Alexandru), pe care îl mai cheamă și **Mic**. (Un fel de cinism al soartei sau poate numai o dovadă că și strămoșii lui au fost pitici).Sandu este cumva omul cel mai important, cel mai activ, cel mai vorbăreț, cel mai prezent dintre cei de aici. Locuiește în vagonul cel mare împreună cu soția lui, **Mariana**. În rulota de alături locuiește fratele Marianei, **Costel**. Sunt trei. Ei sunt fosta trupă **Modesto**, pe care cei care acum douăzeci de ani erau copii, trebuie s-o fi văzut cel puțin pe vreun afiș. Erau clovni și jongleuri și iluzioniști, și se îmbrăcau cu haine strălucitoare, și umblau prin țară în vagoanele de lemn și... Mă rog, poate că toate acestea nu vă interesează chiar așa, zice Sandu ținând o hârtie de cinci sute în mână (cinci sute - trei minute, de copil), așezat pe scăunelul lui, în timp ce Mariana face treabă în spatele perdelei ce acoperă intrarea în vagonul lor, și în timp ce subsemnatul își tot pune întrebarea, în minte, ce are locul acesta, locuit de pitici, atât de special. Din rulotă iese nea Costel, cumnatul, reticent, suspicios, sensibil, precaut, ca și cum s-ar aștepta la vreo primejdie, ca și cum un intrus în spațiul lor ar însemna... Se așază și își aranjează părul, privește caruselul, recunoaște pe unul dintre copii, apoi rămâne tăcut. Cumnatul său a glumit de câteva ori înainte ca reporterul, adică eu, să înțeleagă că nu sunt dispuși să...

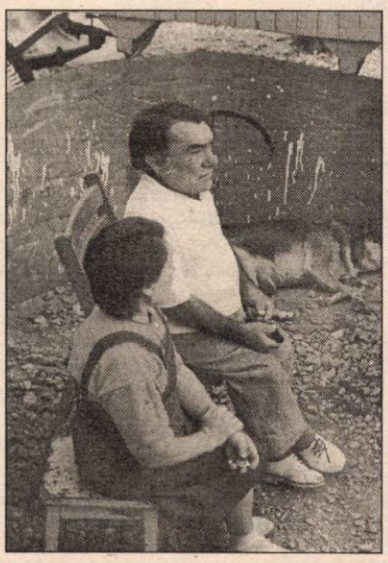

Mariana Mic și fratele său Costel. În ultimul plan, câinele vecinilor, cârciumari și romi.

Circul ca o nostalgie

Am revenit, și ei s-au mirat. Nu se așteptau. Apoi s-au bucurat puțin, cu măsură, apoi am descoperit că deveniseră puțin mai prietenoși. Apoi s-a înserat de-a binelea și ei au băut o bere, copiii s-au rărit, becurile caruselului s-au stins și ei au început să-și „dea drumul", să mă accepte. M-am prins apoi că lucrul cel mai important pe care ei îl au de spus sunt amintirile lor, că ei (chiar și între ei) vorbesc mereu despre cele care se întâmplau cu ani în urmă, cu 15 ani în urmă la circ. Mereu despre circ. Că circul este un fel de refugiu, de poartă de fugă din fața realității puțin mizere a caruselului și a traiului în vagoane, că este nostalgia lor, că circul a fost viața lor adevărată și acum trăiesc rontăind amintiri la un pahar cu bere. Ajunge să-i pornești puțin, că ei încep să-și amintească, să explice sclipind din ochi, să spună poante pe care le spuneau atunci, să arate fotografii, afișe... Sandu era clovnul, adică nu, el era August, **August-prostul**, comicul copiilor, el improviza, era actorul, iar Costel era clovnul, provocatorul, cel care îl arunca pe August în mijlocul hohotelor de râs, care îl făcea să cadă, să cânte aiurea. Piticii stau față în față completându-se, în dreptul ferestrei vagonului prin care se vede caruselul, uneori fețele lor îmbătrânite se strâmbă de râs, alteori se întristează în mod inexplicabil, eu descopăr că sunt ultrasensibili uneori și că se pot supăra din nimic, că pot izbucni în

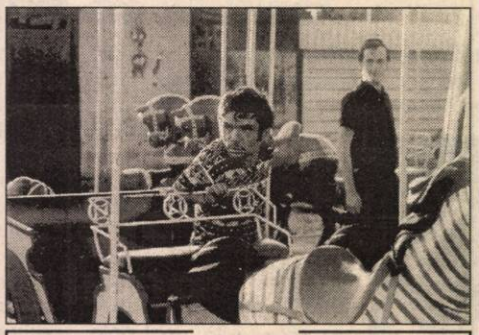

Alexandru Mic, zis Sandu, fostul August.

hohote de râs în același fel, că în timp ce Sandu e mai curând optimist și ironic, Costel e mai curând trist și gânditor și dezamăgit. Apoi se lasă noaptea de-a binelea în timp ce ei povestesc despre marele **Ceacanica**, clovnul, actorul, mai ales actorul, zice Sandu... el, dom'le, Ceacanica ăsta, a fost un clovn care stăpânea limba română la perfecție și care nu avea nevoie să vorbească cu accent italian, ca amărâții de clovni care sunt acuma la circ, ca să fie comici... Nu, el vorbea românește ca un actor pe scenă și ar fi putut să-l joace și pe Ștefan cel Mare dacă n-ar fi ajuns la circ... Sandu sare apoi la un prieten de-al lor, **Iliuță**, alt pitic, singurul pitic din lume care a mers pe sârmă și a fost acrobat, un pitic extraordinar care ... mă rog, acum e cam amărât pentru că după atâția ani de muncă în circ i-au dat pensie 37 de mii, ca la un milog și... Iliuță are o fetiță în clasa a șaptea sau a șasea sau a cincea și mai ales are un mare necaz cu nevasta lui care a cam început să bea și... el trebuie uneori să se ducă să cerșească la o biserică. Aici intervine Mariana, soția lui Sandu, care precizează că el nu cere, el pur și simplu stă acolo.

Se face târziu și ei povestesc despre trucuri de circ și despre numere pe care ei le reușeau și pe care acum nu le mai pot face, Sandu fumează cu mâinile lui mici și zâmbește mereu. Odată Costel i-a aruncat la jonglerie cu ouă, sau nu, a fost invers, el i-a aruncat să jongleze cu ouăle, în spectacol, sperând să le spargă, numai că el nu le-a spart, ci i le-a dat înapoi și el le-a băgat în buzunar. Poanta a fost că ouăle s-au spart la el în buzunar.

Dacă exista Dumnezeu, lumea arăta altfel

Am revenit și a treia oară la pitici pentru că aveam sentimentul că ceva îmi scapă, că nu știu încă lucrul esențial despre cum sunt ei, despre ce se petrece în spațiul lor special, mărginit de vagoanele de circ și de carusel. Bănuiam că există o legătură între faptul că ei preferă copiii și nostalgia lor privitoare la circ. Ei considerau că decăzuseră cumva, că soluția călușeilor nu era demnă de ei, că... M-am gândit că, poate, preferau copiii pentru că aceștia nu îi priveau... de sus. Că printr-un soi de recul, de instinct de autoapărare, piticii refuzau să privească mai sus de înălțimea lor. Poate de teamă. Sandu, August-prostul, spunea că oamenii cred că dacă (ei, piticii) sunt mici de statură, sunt și mici la minte sau la inimă. Eu îmi spuneam că tragedia poate că este tocmai aceasta, că ei nu sunt mici nici la minte, nici la inimă, astfel încât ei simt, ei văd, ei aud, ei înțeleg orice glumă, orice privire, orice gest. Îmi explicam fuga lor în memorie, în amintirile despre circ, în tovărășia copiilor tocmai prin faptul acesta: ei se tem de bădărănia adulților „normali".

În cea de-a treia seară pe care am petrecut-o cu piticii, târziu, nea Costel a spus totul, poate fără să-și dea seama. Nu cred în Dumnezeu, a spus, nu poate să existe Dumnezeu, pentru că dacă ar fi existat lumea ar fi fost altfel. El nu putea să-și imagineze un Dumnezeu rău sau nedrept, așa încât Dumnezeu nu putea să existe. Care să fie nedreptatea aceea atât de cumplită pe care soarta să i-o fi făcut acestui om, încât acesta să... Nea Costel era trist, sora lui, Mariana, era puțin nemulțumită, iar Sandu încerca din răsputeri să dreagă atmosfera cu o veche glumă. Pe peretele din spate al vagonului, acolo unde se află patul și deasupra lui, sunt poze din tinerețe, ale lor. Numai capetele. Tineri, frumoși. Acum treizeci de ani. Nimic nu lasă să se întrevadă, pe chipurile acelea din poze, adevărul. Trupurile lor nu se văd, iar fețele lor sunt senine. Nea Costel spune că astăzi, dacă ar trebui, ar avea curajul s-o ia de la capăt, în aceleași condiții. Dacă ar mai trăi o dată, poate că... Copii n-ar fi vrut să aibă pentru că ce-ar fi fost viața lui? S-a oprit. S-a gândit, desigur, că un copil ar fi fost un nou pitic pe lume, un nou nefericit poate. Poate că la asta s-a gândit. El nu rostește însă aceasta, și totul rămâne o speculație, el își scoate ochelarii și se freacă la ochi, eu știu că mai târziu va regreta că a intrat „în intimități", că poate că am ghicit mai mult decât...

Restul serii s-a petrecut cumva în melancolie, cu rare încercări de umor din partea piticului Sandu, fostul, bătrânul August-prostul. El a simțit tristețea cumnatului său și s-a temut să nu alunece, să nu derapeze pe ea, să nu cadă, s-a ținut tare, a râs singur de niște întâmplări care s-au petrecut cândva pe scena unui teatru, dada, ei au jucat și teatru, l-au cunoscut pe Calboreanu, ei ar fi putut să fie... altceva, altcineva.

Când am ieșit din lumina galbenă a vagonului în noapte, caruselul cu luminile stinse semăna cu un utilaj, cu o navă dintr-un film SF, abandonat, părăsit, mi-am zis că piticii ăștia trăiesc pe altă lume, paralelă. Și într-atât de tristă, încât dacă n-ar avea amintiri ar muri. Ei sunt cumva la marginea drumului, în afara lui, pe locul unde cineva s-a ospătat la un picnic; ceea ce le-a prisosit altora, lor le-a folosit. Ei sunt nevăzuți în marginea lor de drum pentru că noi nu avem timp.

HORIA ȚURCANU ■

Ultima oră: **Loțiunea înseamnă acțiune!**